VON DER HÖLLE BIS ZUM HIMMEL

ROBERT BLUM

OD PEKLA DO NEBES

1. knjiga

Po Gospodovem notranjem nareku napisal
Jakob Lorber v letih 1848 do 1851

ROBERT BLUM - OD PEKLA DO NEBES.

ONSTRANSKO VODENJE LETA 1848 NA DUNAJU USMRČENEGA ROBERTA BLUMA, KOT SOCIALNEGA REVOLUCIONARJA.

1. POGLAVJE

ZEMELJSKA KARIERA ROBERTA BLUMA.

1. Ta človek, nemško govorečega jezika, Robert Blum, je prišel na Zemljo v najbolj bornih razmerah in se je moral vse do nekaj svojih zadnjih let, nenehno spopadati z zemeljsko revščino, ki ga je doletela iz dobrega, svetu pa seveda iz popolnoma nerazumljivega razloga. Njegova duša in njegov duh sta prišla iz tistega planeta, za katerega veste iz razodetja 'Naravnega sonca', da njegovi prebivalci s svojo najbolj trdovratno vztrajnostjo premikajo cele gore, in delo, ki ga v telesu ne dokončajo, potem kot duhovi celo polagoma uresničijo (ta planet je Uran, glej 'Naravno sonce', pogl. 44,20).
2. Ta človek, ki je bil zaprt zaradi svoje blazne predrznosti in nato usmrčen, je že od otroštva kazal vztrajnost svojega duha. In čeprav Sem mu Jaz Sam (v Jezusu utelešen Bog in Oče) vselej kadar se je hotel upreti, na njegovi poti vedno za njegovo odrešenje postavljal ovire, - pa je to na koncu zlasti za ta svet malo pomagalo. Kajti neprestano, vztrajno prizadevanje njegovega duha ga je naposled pripeljalo iz njegove nepomembnosti na pot, po kateri je prišel do večjega delovanja.
3. Na tej stopnji je takoj začel delati velike načrte in jih po možnosti tudi uresničil. Predvsem mu je bila pri srcu določena ljudska blaginja, za katero, da bi jo dosegel, se ni bal nobene žrtve! – Resnično, če bi imel vse zaklade Zemlje, bi jih tudi vse, skupaj s svojim življenjem, žrtvoval za uresničitev te zanj najvišje ideje.
4. Seveda je to idejo o ljudski blaginji dolgoval zlasti čisti svetovni verski šoli Ronge-a (pisec in ustanovitelj nemškega katolicizma, ki je bil neodvisen od Rima), in njegovih somišljenikov, ki pa pravzaprav sploh ni religija, ne cerkev, in tudi nikoli ne bo, ker Mene, Gospoda zanika in Me dela za povsem navadnega človeka in učitelja ljudi starih časov. Ta njegova 'čista cerkev' torej odstranjuje temeljni kamen, na katerem želi zgraditi svojo stavbo in tako gradi na pesku, zato bo njihova hiša v slabem stanju.
5. Toda tako kot je Ronge, je tudi naš človek gradil na pesku svoje ideje za blaginjo ljudstva. Vse kar mu je svet ponujal je bilo zanj le izjemno malo in brez moči; samo v svojem govorniškem daru je videl tisto veliko moč, ki mora uspeti v kratkem času zlomiti žezlo vsem mogočnežem.
6. Njegovo prepričanje o tem je bilo v njem tako močno, da skoraj ni bil sposoben razmišljati o ničemer drugem. Tudi, če Sem ga notranje opominjal na preveč drzne podvige, ga to kljub temu ni moglo odvrniti od tistega, kar je enkrat nameraval uresničiti. Kajti nekakšen njegov moto je bil, da pravi Nemec prej žrtvuje vse, kot da bi se odrekel ideji, ko je enkrat odločena in do konca premišljena. Menil je, da Nemec preneha biti Nemec, ko začne spreminjati ideje.
7. Ponavljajoči, sijajni uspehi teh idej so ga vzpodbudili, da je pri teh vztrajal, ko so bile enkrat zasnovane in določene za izvršitev. In tako se je zdaj upal soočiti s himalajskim gorovjem, ker mu je uspelo doseči nekaj političnih hribov, s tem pa je vzbudil splošno pozornost in si pridobil zaupanje celotnega naroda; katerega zaupanje je potem tudi utrlo pot njegovemu neizogibnemu zemeljskemu propadu.
8. V nemški skupščini (Državni zbor v Frankfurtu na Majni, 1848) je večkrat preizkusil moč svojega jezika in se na skrivaj zelo veselil svojih jezikovnih zmag, pri katerih je

imel zagotovo največji delež njegov močan duh. – Podprt s temi zmagami in najmočnejšim zaupanjem, je pohitel s tega kraja svoje usode v veliko vzhodno mesto (Dunaj), kjer so ljudje dejansko začeli odkrito podpirati njegove ideje. Tako je hotel tako rekoč z enim udarcem pobiti več trideset takoimenovanih knežjih muh, ne da bi pomislil, da bi imel pri teh muhah tudi Jaz, ki pa njemu seveda nisem bil nič, nekaj besed za povedati, preden bodo postale njegov plen!
9. Naš človek je izhajal predvsem iz ideje, ki si jo je izposodil iz Moje Besede, da je treba biti popoln, kot je Oče v nebesih, in da je samo eden Gospod, vsi drugi pa so 'bratje' brez razlike v statusu in spolu. – Toda zaenkrat ni verjel v Tistega, ki bi Mu morali biti ljudje popolnoma podobni. Pravzaprav se je on imel za Gospoda – zaradi svoje moči govora; vendar je pri tem popolnoma pozabil, da so knezi tudi ljudje, ki imajo moč iz Mene; in pozabil tudi na tisto svetopisemsko besedilo, kjer piše: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je Božjega!« - kot tudi: »Bodi podrejen vsaki oblasti, naj bo dobra ali slaba, kajti ne bi imela nobene moči, če ne bi bila dana od zgoraj!« Proti tej oblasti pomagata le molitev in pravi način življenja po Moji Besedi, ne pa takoimenovane politične muhe.
10. Ta človek je bil v zgoraj omenjenem mestu, kjer je hotel s silo orožja, kot tudi s svojimi govori, uresničiti svojo idejo o socialni pravičnosti, aretiran kot državi nevaren posameznik in po kratkem sojenju poslan s tega na drugi svet (Rober Blum je bil po ukazu cesarjevega vrhovnega poveljnika kneza Windischgratz-a, ustreljen v Brigittenau na Dunaju). In tako se je s tem tudi končalo njegovo posvetno področje delovanja, namenjeno blaginji ljudstva.

2. POGLAVJE

PRIHOD USMRČENE OSEBE V ONSTRANSTVO IN TAMKAJŠNJI PRVI VTISI. ZAVEDANJE OBČUTKA ŽIVLJENJA.

1. Zdaj se postavlja vprašanje. Kako sta njegova duša in njegov duh prišla v večni svet duhov? Kako je tam in kaj počne?
2. Pri tem je treba omeniti, da večina tistih, ko so s kazensko sodbo nasilno izgubili svoje zemeljsko življenje, pride v duhovni svet z največjo jezo in maščevalnimi občutki do svojega sodnika in nekaj časa kot begunci tavajo naokoli. Zaradi tega so takšni prišleki, če so resnično zločinci zoper Božje zapovedi, torej v svojem bistvu hudobni, takoj odgnani v pekel, ki je njihov dejanski element, da tam ohladijo svojo maščevalnost. Ko pa se njihova maščevalnost do neke mere ohladi, se spet vrnejo v pravi svet duhov in tam začnejo znova prestajati svojo preizkušnjo svobode, vendar pa nujno na zelo omejene načine.
3. Toda duhovi, kot je naš človek, ki pridejo onkraj zgolj kot politični, torej čisto posvetni zločinci zoper posvetne zakone, ki so seveda tudi povezani z Božjimi zakoni, in so sojeni posvetno, so sprva prestavljeni le v stanje brez svetlobe, v katerem so kot slepi in ne vidijo nobenih bitij, nad katerimi bi se spozabili in hladili svojo slepo in veliko maščevanje. Kajti velika jeza in velika maščevalnost povzročata, da ljudje (na tem zemeljskem) svetu postanejo dobesedno slepi od jeze in najbolj žarečega maščevalnega besa; še bolj pa ti hudobni vzgibi, ki se porajajo v duši in duhu (onstran), povzročajo stanje popolne slepote. V tem stanju takšni duhovi ostanejo tako dolgo, dokler se njihova maščevalnost polagoma ne spremeni v občutek nemoči in globoko užaljena in prizadeta duša ne začne jokati v vedno večjem občutku svoje nemoči; katere jok sicer gotovo tudi izvira iz jeze, vendar jo postopoma izčrpa in oslabi.

4. V onstranstvu pa naš človek ni mogel storiti nič drugega kot zgolj kolikor je bilo mogoče rešiti svojo moško čast, saj je moral vse ostalo videti kot popolnoma izgubljeno za ta svet. Zato se je pokazal pri svoji usmrtitvi tako odločnega in prezirljivega do smrti – kar pa (v resnici) sploh ni bilo tako, saj je v sebi zelo močno čutil grozo smrti, to pa še toliko bolj, ker kot stanoviten novokatolik ni verjel v življenje duše po ločitvi od telesa.
5. Toda približno sedem ur po usmrtitvi, ko se je njegova duša tako rekoč spet zbrala, se je hitro prepričal o neutemeljenosti svojega zemeljskega verjetja in kmalu neizpodbitno spoznal, da še naprej živi. Toda potem se je njegova nejevera o nadaljnjem obstoju posameznika spremenila, in sicer tako, da je zdaj mislil in si zatrjeval, da so ga res odpeljali na morišče, vendar so ga ustrelili na slepo (le navidezno), da bi pretrpel popoln smrtni strah. Zato mu je dal oficir prevezo čez oči, da ne bi opazil praznega streljanja v zrak, - tako da se je omotičen od strahu zgrudil in bil od tam popolnoma nezavesten odpeljan v temno ječo, od koder ga bo uspešna pritožba nemških državljanov zagotovo kmalu osvobodila.
6. Zdaj ga moti samo močna tema; kraj kjer se nahaja se mu kaže kot zelo temna luknja, vendar se mu ne zdi, da bi bila vlažna in smrdeča. Otipa tudi noge in roke ter ugotovi, da ni vklenjen. Zato poskuša raziskati velikost svoje ječe in kakšna so tla ter preverja, če ni morda v njegovi bližini tajno sodišče?!
7. Toda nemalo je presenečen, ko opazi, prvič, da v ječi sploh ni tal in še manj kakršnekoli stene; in drugič, tudi od viseče mreže, v kateri je sedel v katakombah, ne najde ničesar.

3. POGLAVJE

ROBERT MISLI, DA JE V ANESTEZIJI.

1. Ta zadeva se mu zdi zelo čudna in sumljiva. Preverja tudi svoje občutke, če niso morda njegovi udi na nek način že napol mrtvi. Toda z močnim ščipanjem in drgnjenjem vseh delov svojega dušnega telesa se prepriča, da njegovi občutki nikakor niso mrtvi, ampak ravno nasprotno zelo živi.
2. Potem, ko se je zdaj natanko preizkusil in z vseh strani prepričal, da je popolnoma živ, in da ni z nobene strani na noben način zaprt, razen obdan z najpopolnejšo nočjo in temo, - potem se končno zelo obupan, razburjen vpraša:
3. »Kje sem za vraga? Kaj so mi ti žejni krvoloki naredili? Niso me ustrelili, sicer ne bi živel! Tudi zaprli me niso, kajti tu ne najdem ne stene, ne tal in ne okov na mojih okončinah! – Imam tudi popolne občutke; imam tudi oči, ki mi niso bile iztaknjene, pa vendar nič ne vidim! Kaj so mi naredili? Resnično, to je strašno nenavadno! – Ta ljudomrznež, ki me je dal pro forma (na videz) ustreliti, me je moral uspavati na poseben način s pomočjo nekega kemika, morda z neznanim narkotikom (mamilom ali drogo), ki ga ves siceršnji učeni svet ne pozna, tako da se zdaj po tej operaciji nahajam v tem stanju! Toda počakaj tiran, ti morilec človekovih pravic, ko pridem iz te narkoze in se spet vrnem v Frankfurt, potem se boš lahko veselil! – Skuhal ti bom prekleto vročo juho!
4. To stanje ne bo trajalo večno. Iskali me bodo v Frankfurtu in po vsej Saški. In bom, ja, moram priti tja! In, ko bom tam, potem ti tisočkratno gorje! Potem boš moral spoznati, kakšen zločin je to, lotiti se tako brezobzirno prvega poslanca državnega zbora v nasprotju z mednarodnim pravom! Moje celotno bitje, vsa Nemčija, ja, cela Francija, ne sme prej počivati, dokler ta najbolj sramotna krivica storjena meni, poslancu državnega zbora, ne bo v celoti poplačana! In to poplačana na tak način, za katerega Zemlja in celotna svetovna zgodovina še nista izkazali primera!

5. Ampak, ko bi se le kmalu zbudil iz te čudne narkoze! – Gorim od najbolj pravičnega maščevanja, to zelo nadležno stanje pa še vedno kar traja! – To je zagotovo pristna, prekleta hudičeva iznajdba! Ampak samo potrpežljivo, kmalu bo moralo biti bolje!«

4. POGLAVJE

ROBERTOV KRIK K BOGU NA POMOČ IN SKLICEVANJE NA JEZUSA.

1. Po teh besedah je precej dolgo časa čisto miren in tih ter si le včasih podrgne oči, da bi se znebil morebitne narkotične omamljenosti. Ker pa kljub vsej njegovi potrpežljivosti in vsemu drgnjenju oči še vedno ne postane svetlejše, začne dvomiti, da bo spet kaj videl, zato postaja iz trenutka v trenutek bolj jezen. Ker pa se svetloba kljub njegovi vedno večji jezi ne prikaže, zelo glasno vzklikne:
2. »Kaj se mi je zgodilo?! Kakšno prekleto stanje je to?! – Ali ni več Boga? – Boga, ki bi bil močnejši in pravičnejši od zemeljskih mogočnikov!?
3. Bog! – če Si takšen, iztegni Svojo roko in se zavzemi zame, ki sem hotel pripeljati dobro stvar Tvojih otrok k tistemu vzvišenemu cilju, ki ga je nekoč želel doseči vzvišeni, nerazumljeni učitelj ljudstev Jezus, vendar so Ga surovi biriči zgrabili in Ga v zahvalo za Njegov veliki trud in žrtve za dobro vsega človeštva, obesili na kol v največjo sramoto človeštva.
4. Tako kot On, sem tudi jaz iz Tebe Tvoj sin, če obstajaš?! – Če Te ni in nisi nikjer, razen v zavesti ljudi in je Tvoja moč samo tista, ki se je zaveda človek, potem zagotovo govorim samo prazne in brezplodne besede in sem za večno prevaran v vsem svojem bitju in to na najbolj sramoten način! Ampak zakaj sem moral postati živo bitje, ki se zaveda samega sebe? Zakaj je morala v neskončnem prostoru neka pretresljiva, groba ideja, v meni postati najjasnejši izraz samozavedajočega bitja? Ali sem potem postal resničen, poln najsvetlejšega samozavedanja zato, da bi me nekdo ustrelil? – Prekleto naključje, ki me je pripeljalo v tako beden obstoj! Če obstajajo zlobni in hudobni hudiči, ki presegajo vsako človeško domišljijo, naj za vedno uničijo takšno moč, ki me je ustvarila!
5. O ljudje! O ljudje! Ubogi prevarani ljudje, nehajte se razmnoževati! Naj vas živa bitja ne zamenjujejo več, da bi trpela na tem prekletem svetu. Ljudje, ki zdaj še živite, pobijte se med seboj, da bo prekleta Zemlja brez ljudi! O mogočneži, podavite vse ljudi in si nato razdelite prekleto Zemljo med seboj, da jo bo dovolj samo za vas! – Toda moja gorečnost, večnega sužnja, je zaman! Kaj lahko naredi kapljica proti vsemogočnosti razburkanega morja?! – Zato utihni nečimrna govorica mojega jezika! Samo ve roke poskušajte narediti konec temu mojemu bednemu obstoju!«
6. Po teh besedah se poskuša zadaviti. Naredi nekaj zelo močnih posegov v grlo, a seveda brez učinka, saj se grabi tako rekoč vselej skozi grlo, ne da bi začutil najmanjšo sled kakršnekoli zadušitve! – To našega človeka tako prestraši, da postaja glede svojega stanja vse bolj zmeden. Ker pa mu davljenje samega sebe nikakor ni uspelo, se odloči da gre naravnost naprej. Kajti, precej jezno si pravi: »Nikjer drugje v celotnem neskončnem prostoru ne more biti bolj temno in brez tal, kot je tukaj, zato se mi ni treba bati brezna in še manj kakršnegakoli tajnega sodišča. Zato, le naprej. Morda bom nekje prišel do medle svetlobe ali pa željene dobrodošle smrti?!
7. O, kako srečno mora biti stanje popolne smrti! Kako srečen sem moral biti, ko nisem čutil nobenega obstoja in nobenega svobodnega zavedanja svojega bitja! – O, ko bi le lahko bil spet popolnoma uničen! A naj bo zdaj tako, kot bo, če je popolna smrt olajšanje, potem tudi ni več ničesar, česar bi se moral bati. Zato le naprej!«

5. POGLAVJE

ROBERTOVI POSKUSI HOJE V PRAZNEM IN TEMNEM PROSTORU. MONOLOG O NIČU IN NADALNJEM ŽIVLJENJU. PREKLINJANJE BOGA KOT NAMIŠLJENEGA POVZROČITELJA TRPLJENJA.

1. Sedaj naš človek izvaja običajne nožne gibe hoje. Ker pa pod nogami ne začuti tal, se mu zdijo zgolj vzajemno, nekoristno nihalno gibanje, ki napreduje prav tako malo, kot nekdo, ki sedi na klopi in se sprehaja sem ter tja z nogami v prazno. Zato razmišlja o drugem načinu premikanja in pravi:
2. »Po tem temnem zraku moram začeti na svoj način plavati z rokami in nogami; to bo bolje kot hoditi z nogami! Kajti, da bi prišel dlje z nogami, je potrebna trdna podlaga, na kateri ena noga počiva, dokler druga ne naredi prostega giba naprej. Če pa opora manjka, tak način hoje ni uspešen; potem to pomeni ali plavati ali leteti! Toda za letenje so potrebna krila; teh pa goli dvonožci nimamo. Vendar lahko plavamo, zato bom zaplaval! – O, sveta nebesa, to bo zagotovo patetično plavanje! – Toda kaj drugega je mogoče storiti kot, da se čim bolj učinkovito izkoristi moči, ki so še preostale, dokler jih je še smotrno uporabiti! – Torej – plavajmo!«
3. Zdaj začne delati formalne plavalne gibe z rokami in nogami, vendar ne čuti, da bi se premikal naprej in ne zaznava nobenega zračnega toka. Toda to ga ne moti. Nadaljuje s plavalnimi gibi. Bolj ko zamahuje, bolj čuti, da je ves njegov trud zaman, kajti opazi, da mu ta črn zrak ne nudi niti najmanjšega odpora! Zato zopet preneha s svojimi plavalnimi gibi in reče:
4. »Osel sem in najbolj neumen bedak! – Zakaj se zaman trudim?! Kjer ni ničesar, tam je nič! Zdaj sem v čistem niču; zakaj bi si v niču prizadeval naprej?! – V tem niču je zagotovo največji mir in nikoli nobene dejavnosti?! - Zato tudi hočem biti v niču, da bi v njem tudi jaz postal nič! Ja, ja, to je že pot do popolnega uničenja! Hm, hm! Seveda bi bilo prav, ko bi le vedel, da sem bil zares ustreljen?! Zdi se mi, kot da sem še slišal pok. Vendar bi seveda moral biti popolnoma mrtev, kar pa pri meni zagotovo ni tako? – Prav tako ne čutim nobene kakršnekoli utrujenosti!
5. Ali pa naj bi dejansko obstajalo nadaljevanje življenja duše po smrti?! Ampak jaz sem še vedno tu s kožo in lasmi ter celo z mojo obleko, kar zagotovo čutim! Ali ima duša tudi noge, kožo, lase in oblačila? – Če je tako, potem mora tudi suknja imeti dušo?! - - Ne! Če bi sprejel kaj takega, bi se morala človeku kot sem jaz vsa neskončnost glasno smejati!? Hahahaha! – Nesmrtnost suknje bi bila še veliko hujša kot čudežna moč Kristusove suknje v Trierju, ki jo je dal na ogled škof Arnoldi!?! – Pa vendar, če sem duša, ali je šla suknja z menoj!?
6. Ne, ne in tisočkrat ne! – Nisem duša! Jaz sem Robert Blum! – Sem poslanec državnega zbora v Frankfurtu, za ustanovitev enotnega nemškega cesarstva! – čemur se avstrijsko cesarstvo noče ukloniti. – Zdaj sem tu v prestolnici (Dunaj) spoznal, kaj hoče Avstrija. Vem, da so vsi napori te države usmerjeni samo v to, da si spet nadenejo železni plašč starega absolutizma! Proti temu sem se boril kot velikan. Vendar so bili kanoni nasprotnikov močnejši od moje dobre volje, zato sem se moral s svojo najpravičnejšo stvarjo umakniti, - ja, ne samo umakniti, ampak sem bil na poti svojega umika celo ujet in na koncu dejansko ali vsaj navidezno ustreljen! Lepa nagrada za srce zvesto pravi domovini! - - O, prekleto življenje! In preklet, ki mi ga je dal!
7. Če kakršenkoli Bog obstaja – kakšno veselje je lahko Zanj, takemu najmogočnejšemu bitju, če se ljudje, ki naj bi se na vseh področjih izkazali kot pravi bratje, ljubeče in složno živeli polni potrpežljivosti drug do drugega, zaradi prestola in žezla ter zdaj celo zaradi različnega prepričanja, začnejo surovo pobijati med seboj!?

– Ker pa se zdaj, kot vedno, na Zemlji dogajajo slabe stvari in takšne ne morejo priti od Boga, ki logično in fizično ne more biti nič drugega kot najčistejša ljubezen, potem Boga sploh ni, ali pa če Bog obstaja, - potem je skrajno hudoben, torej je On le prekleta usoda bitij, katera ima za igračke svojih muhavosti! Zato še enkrat, naj bo prekleto vsako bitje, ki ustvarja ljudi za njihov najbednejši propad!
8. Toda zdaj se le umiri, nič več modrovanja! Kajti, če hočem v tem niču najti popolno uničenje, ki si ga nadvse želim, a se vedno pogovarjam sam s seboj, potem pa se prebudim iz izničenja in ponovno zaživim z novimi oživljenimi močmi, se moja želja ne more izpolniti! Zato le popoln mir, - da pride uničenje!«

6. POGLAVJE

ROBERTOV ZUNANJI MIR IN NOTRANJI NEMIR. KAJ JE ŽIVLJENJE? MISEL NA ŽENO IN OTROKE VODI K MOLITVI.

1. Po teh besedah postane naš človek popolnoma nem in tih, vendar v srcu toliko bolj aktiven, kar ga že spet jezi, ker v tej aktivnosti zaznava le še več življenja in bolj obsežno zavest v sebi. Bolj ko se umirja, večja je njegova notranja aktivnost, in bolj ko jo hoče zatreti, močnejša postaja.
2. To ga ponovno spravi v nov obup in jezo. Kajti vse bolj mu je jasno, da se tudi na ta način ne more znebiti življenja, ki mu je že tako nadležno. Zato začne spet govoriti in pravi:
3. »Za vraga, zdaj bi pa res rad vedel, kakšno neumno prašičje življenje je to, da se ga človek ne more znebiti!? Na tisoče ljudi sem videl umirati, pa so postali mrtvi in pri njih ni ostal niti najmanjši znak življenja! Razkroj je bil najpopolnejši konec njihovega bitja! Ti nikakor ne morejo več imeti zavesti in so popolnoma mrtvi. Ali pa bi morali imeti tudi oni življenje zunaj telesa, podobno mojemu?!
4. Ali ne morem že enkrat umreti!? Kdo mi torej ohranja to nadležno življenje? O ti, ki si me dal ustreliti, - tvoji krvniki morajo biti zelo nevešči ubijalske obrti! Kajti nisi me dal ustreliti za smrt - , ampak samo za življenje! – Če bodo tvoji pomočniki povzročili takšen učinek na vse tvoje sovražnike, kakor so name, potem si prihrani trud. Kajti, povem ti iz te moje podzemne noči, da boš svoje sovražnike s svojim smodnikom in svincem šele prav oživil! Strogi človek, storil si mi veliko krivico! Ker si mi hotel vzeti tisto, česar mi ne moreš večno vrniti. Toda kako zelo se ti jaz zdaj smejim! Kajti jaz, katerega si hotel ubiti, živim; toda ti, ki si domišljaš, da živiš, si zdaj desetkrat bolj mrtev od mene, tvoje prve žrtve!
5. V bistvu bi bilo vse v redu, če bi imel le najmanjši sij svetlobe!? Toda ta popolna tema – vrag naj jo vzame, če sploh obstaja! –
6. Kaj pa v primeru, če bi moral v teh razmerah ostati za večno?! O prekleto! - - Kaj pa, če sem že duh? To bi bila najbrž popolna hudičeva zmešnjava. Ne, ne verjamem, - večnega življenja ne more biti, pa vendar se mi zdi, da že kar dolgo časa preživljam v tej temi!? Moralo je miniti že nekaj let?! Samo nekaj svetlobe, potem bo vse v redu!
7. Odkrito si moram priznati, da bi bil zdaj rajši kakšen neumnež, ki verjame v Božjega sina, v nebesa in seveda tudi v večno smrt, v hudiča in v pekel ter umrl mirne vesti v takem blodnjavem prepričanju, namesto da bi se znašel tukaj z vsem svojim najbolj bistrem razumom v najbolj popolnem pomanjkanju svetlobe! Toda kaj lahko storim glede tega? – Vedno sem iskal resnico in verjel, da sem jo tudi našel. Toda kaj pomaga, če v njej ni svetlobe?

8. Najboljša stvar pri meni je moja moška trdnost in popolna neustrašnost. Kajti, če bi bil, tako kot tisoče drugih, plaho in bojazljivo bitje, bi moral v tem stanju pasti v najgloblji obup! Ampak, meni je zdaj že vse vseeno!
9. Moja žena in otroci so zdaj začeli vznemirjati moje srce. Ubogi bodo zagotovo zelo žalostni zaradi mene!? Kaj pa lahko storim zanje v tem stanju? Nič, sploh nič! – Seveda bi lahko molil, za kar imam dovolj časa! – Toda komu in zakaj in v kakšno korist?! – Najboljše želje zanje so tako ali tako globoko v mojem srcu, ki so prava in najboljša molitev, katera jim zagotovo ne bi škodila, tudi, če jim ne more pomagati. Ne poznam pa nobene druge molitve, razen dobro znanega rimskega Očenaša, Avemarije in drugega brušenja ustnic in jezika! Toda moja dobra in izobražena familija bi se zagotovo zelo začudena zahvalila, če bi ugotovila, da sem za njihov blagor naredil nekaj tako norega. Ampak je nemogoče da bi kdaj izvedeli, kaj jaz tukaj počnem?!«

7. POGLAVJE

SPOŠTLJIVE MISLI NA JEZUSA POVZROČIJO MOČNE BLISKE. ROBERTOV STRAH IN VESELO ZAČUDENJE.

1. Robert nadaljuje: »Tako imenovani Očenaš pa je verjetno najboljša od vseh molitev! Kajti tako je modri učitelj Jezus Svoje učence učil moliti. Žal ta molitev ni bila popolnoma razumljena, ker je večinoma prezrla vse primere in potrebe, medtem ko gre le za čisto posvetno, ozko naštevanje glavnih potreb vsakega človeka, ki bi si jih moral človek pogosto ponavljati, da bi imel vedno razčiščene pojme o sebi in o svojih potrebah. Toda Rimljani so tej molitvi namesto resnice pripisali le neko neumno demonsko – magično moč in jo uporabili kot spiritualno univerzalno zdravilo proti vsemu zlu in tudi proti boleznim živali! To se mi ne zdi smiselno! Očenaš je sam po sebi varna, zelo dostojanstvena molitev; a seveda le v pravem pomenu in samo takšna, kot je; toda na način, kot jo uporabljajo katoliki in tudi protestanti je čista neumnost! Ja, ja, popolna neumnost!
2. O Ti dobri učitelj in Mojster Jezus! Če je Tvoja usoda morda podobna moji, potem boš po Svoji najbolj grozni usmrtitvi, v takem stanju zagotovo obžaloval, da Si naredil toliko dobrega hudobnim ljudem?! – Skoraj 2000 let v takšni noči! – O najplemenitejši! – to mora biti zares težko!«
3. Potem, ko je naš človek tako zelo sočutno in spoštljivo izgovoril Jezusovo Ime, se je od vzhoda proti zahodu močno zabliskalo, kar je našega apostola svobode zelo prestrašilo, hkrati pa tudi zelo razveselilo, ker se je pri tem prepričal, da ni slep.
4. Obenem začne razmišljati tudi o tem, kaj bi lahko bil vzrok za ta zelo svetel blisk? Zdaj premišljuje o elektriki in o vseh njemu poznanih razlogih, ki bi lahko povzročili takšen blisk, vendar ne najde ničesar, kar bi lahko ustrezno razložilo ta pojav svetlobe v tem, zanj še vedno nerazumljivem stanju. – Kajti, si misli, za povzročitev elektrike morajo biti prisotni potrebni naravni pogoji, kot so: atmosferski zrak, napolnjen s kisikom in v njem negativna električna telesa, tekoča, ali tudi trda. Tukaj v kraljestvu najčistejšega in najbolj absolutnega niča pa ne more biti govora ne o enem ne o drugem, kajti tam kjer ni ničesar, tam ni čisto nič, saj izraz 'nič' logično pravilno izključuje vsako bistveno bitje!
5. Seveda sem jaz kot bitje, ki se zelo jasno zaveda samega sebe sredi tega niča in sem potemtakem nekaj v niču. Vendar to niča, ki me obdaja, ne izniči. Kajti 'nič' in 'nekaj' lahko zelo dobro drug poleg drugega mislita in torej tudi obstajata.

6. Zdaj pa je meni prišla na misel nova svetla ideja! – Ja, ja, tako je! O ti čudovita, prava nemška filozofija, ti neizčrpni vrelec prave modrosti! Ti prinašaš pravo svetlobo vsakomur, ki se te tako kot jaz z vso ognjevitostjo in ljubeznijo oprime in te uporablja kot edinega in najbolj zanesljivega svetovalca in vodnika v vseh življenjskih okoliščinah, pa naj bodo še tako čudne! Poglej, kako hitro sem s tvojo pomočjo razvezal ta gordijski vozel! Kjerkoli je v kraljestvu niča mogoče najti neko posamezno bitje, se lahko v tem niču najde še množico drugih bitij enake ali drugačne narave! In tako je tu poleg mojega bitja še množica vseh vrst entitet, ko so primerne za povzročitev elektrike, ne da bi pri tem to le malo vplivalo na nič, ki nas vse zaobjema. Bravo, to je dobro! Zdaj vem, da razen mene v tej noči niča obstajajo še nekako oblikovani bistveni sosedje. Tukaj torej nisem čisto sam, kot sem si že kar nekaj časa predstavljal! Oh, to je dobro, zelo dobro!
7. O, če bi se le že prej tako resno vrgel v naročje nemške filozofije, bi bil gotovo v povsem drugačnem položaju, kot sem zdaj. Ampak jaz, neumnež, sem se na koncu izgubil v malenkostnem, bedastem kritiziranju molitve in v jalovem, nekoristnem obžalovanju velikega, modrega in najplemenitejšega učitelja ljudstev Jezusa!«
8. Zdaj se spet zabliska in tokrat še močneje kot prej. Naš človek je od šoka in začudenja skoraj ves iz sebe in ne more zdržati ob tej zanj nerazumljivo intenzivni svetlobi, ki pa je bila seveda le kratkotrajna. Zdelo se mu je tudi, kot da je na veliki razdalji videl določene obrise vseh vrst njemu znanih predmetov. Toda njihova osvetlitev je trajala prekratko, da bi jih lahko razločil in natančneje opredelil.
9. Šele po dolgem, tihem počitku je lahko spet zbral svoje misli in jih začel postopoma globje dojemati. Njegova prva, nekoliko urejena misel je bila naslednja: »Aha, aha, zdaj vem, kje sem! To bliskanje nakazuje močno nevihto, ki bo zdaj ponoči prišla nad Dunaj! Počasi se prebujam iz moje velike omamljenosti, ki jo je povzročil strah pred smrtjo in se zdaj polagoma vračam v življenje. Ta zrak, ki je napolnjen z električnim fluidom, mi bo verjetno pomagal, da se bom med strelami, gromom in točo zopet vrnil v življenje!? Grmenja sicer še ne slišim, toda nevihta je lahko še zelo daleč od tu. Tam je že verjetno še več bliskanja in grmenja!
10. Ampak, ali sem jaz morebiti tudi gluh?! – Seveda slišim svoje misli kot besede, vendar to še ni dokaz, da svoje slušne organe uporabljam v celoti! Resda si čudnega občutka niča, ki me obdaja, še ne znam razložiti na naraven način. Ampak, ali je to pomembno?! Dejstvo je, da sem tukaj že dvakrat videl blisk, kar je dokaz, da nisem slep! Kdo ve, če ni vse to posledica grozeče, bližajoče, najhujše nevihte?! Zato bom počakal, dokler se nevihta ne zdivja in mine, potem se bo že videlo, če bom še ostal takšen, kot sem zdaj!
11. To stanje traja že kar precej dolgo časa. Po mojem občutku bi lahko bilo že okoli sto let; ampak to bo samo iluzija čutov!? Ja, ja, zgolj iluzija čutov! Kajti, ko je nekdo v določeni omamljenosti, še posebej v tako neobičajni, lahko iz ene minute postane eno leto! – Ja, ja, tako je! Ko bi se le kmalu zopet zabliskalo in potem tudi malo zagrmelo. – Toda tudi blisk rabi svoj čas!?«

8. POGLAVJE

ROBERTOVA OBNOVLJENA LJUBEZEN DO ŽIVLJENJA. JEZA IN MAŠČEVALNOST SE SPREMENITA V MISLI ODPUŠČANJA. NOV BLISK IN POJAV SVETLOBE.

1. Robert nadaljuje: »Ali, ali, ali -? Čudna domislica! - - Ali sta se lahko dva bliska zgodila samo v moji domišljiji in morda nakazujeta, da bo z mano v tem niču zdaj kmalu

popoln konec?! Ja, ja, lahko je tudi kaj takega! Kajti zdaj, ko sem že malo vzljubil to bedno življenje, ga bo zagotovo kmalu konec! Že starodavno pravilo modrosti je, da tisti, ki svoje življenje ljubi, ga zlahka in hitro izgubi. Kdor pa kliče smrt in si jo hrepeneče želi, potem zagotovo ne bo prišla. Če pa se je boji in si iz vsega srca želi, da je zelo dolgo ne bi bilo, potem bo zagotovo čimprej prišla! – Zato moram že spet vzdihovati po popolni smrti in si z vso preostalo močjo začeti želeti svoje čim hitrejše in popolno uničenje, potem sem lahko popolnoma prepričan, da me prava smrt še ne bo tako kmalu zgrabila za vrat!
2. Resnično, to je res dober, star pregovor: 'Kdor ljubi življenje ga bo izgubil, kdor pa svoje življenje prezira, ga bo ohranil!' Tako je že bilo pri meni, kajti samo iz najbolj možatega prezira do življenja, sem se zaradi ljubezni do vseh mojih nemških bratov, izpostavil največji nevarnosti; potem pa so me biriči ujeli in me najverjetneje na koncu s prahom in svincem pripeljali sem?! Windischgratz je gotovo mislil, da me je dal usmrtiti! Ampak jaz živim! Jaz, Robert Blum, živim – živim za tvojo sodbo, za tvoj propad in propad tvoje dinastije!
3. Seveda sem zdaj še brez moči. Toda notranji občutek mi pravi: 'Robert, kmalu boš postal krepak in močan, da boš maščeval svojo pošteno nemško kri nad temi najbolj surovimi morilci in krvniki! Ja, ja, ja, Robert, spet boš postal močan, zelo močan! Ko si živel na zahrbtnih zemeljskih tleh, si bil sam v sebi, zdaj pa živiš v milijonih src svojih bratov in tudi še v sebi v resničnosti. Ne boj se Robert, postal boš zelo močan in mogočen!
4. Seveda bi bilo bolje, če bi bil že zdaj močan, ko sta moja jeza in maščevalnost še vedno v polnem žaru. Kajti zdaj bi najbrž lahko gledal svoje morilce kako trpijo za vsak las na moji glavi, deset tisoč let v najhujšem mrazu in najstrašnejših mukah. Toda, če bi se moja jeza in maščevalnost v tej noči postopoma umirila, in bi zaradi tega postal samo še močnejši, potem bi raje ostal v svoji sedanji šibkosti in pustil usodi, da prevlada namesto mene.
5. Res je čudno, da ne morem zadržati svoje najbolj pravične jeze in svojega maščevalnega občutka! Včasih se ta spremeni v nekakšno velikodušno odpuščanje, kar me zelo jezi, da moj občutek prevzema tak značaj. – Ampak v bistvu je zadeva, če prav razumem, zopet čisto nemška, ja pristno nemška! Ker je lastna samo Nemcu, ja samo velikemu Nemcu! Samo Nemec lahko odpušča! In to je tudi velika in veličastna vrlina, ki je lastna samo najbolj plemenitim dušam! In to so nemške duše, velike nemške duše!
6. Kdo lahko reče svojemu morilcu: »Prijatelj, storil si mi krivico, toda jaz ti iz vsega srca odpuščam!« To zmore samo Nemec - to zmore Robert! – Ja, Robert ne samo da lahko, ampak to tudi stori! Brat Alfred (Windischgratz), ki si me dal sramotno umoriti, odpuščam ti in se ti nikoli večno ne bom maščeval, in to bi lahko storil tudi tisočkrat! Ja, poslušaj celotna Nemčija, Robert, vaš edini Robert, je svojemu in vašemu sovražniku Alfredu odpustil zločin!
7. Ah, zdaj mi je enkrat lažje! Hm, ja, zdaj tudi sam občudujem svojo veličino, in to je zame velika okrepitev! – Prav tako pravi tudi mit o velikem učitelju ljudstev, ki je tudi na križu svojim sovražnikom odpustil vse njihove zločine. Vendar je bila v Njem zagotovo prava nemška duša, sicer bi bil težko sposoben tako značajne plemenitosti. Takšna velikodušnost nikoli ni bila lastna Orientalcem! – Ja, ja, veliki učitelj Jezus je bil tudi Nemec!«
8. Ob omembi Jezusovega Imena znova zelo mogočen blisk preide z vzhoda na zahod in v svojem zatonu pusti za seboj rahel, vendar trajen svojevrsten, sivkasto svetleči sij, kar našega Roberta močno preseneti, a se je zdaj že spet tako rekoč prepričal v svoje prejšnje pričakovanje nevihte.

9. POGLAVJE

VSA POSVETNA MODROST JE ZAMAN.
JEZUS POLAGA VERO V SRCE SVOJIH UČENCEV.

1. Pozorno opazuje trajen sijaj in ne ve, kaj naj si o tem misli. Čez nekaj časa, ko od presenečenja pride spet k sebi, začne o tem pojavu bolj trezno razmišljati in si reče:
2. »Nekje je zagotovo še nevihta, katere oblaki so se zdaj po tretjem blisku z ene strani že nekoliko razjasnili. Samo ene stvari še ne razumem, in to je, da se šele sedaj, ko malo bolje pogledam okolico, zavedam, da sem brez vsake podlage, kot ptica na prostem ali pa kot v najbolj svobodnem etru. Takšno stanje bi bilo v prejšnji najtemnejši noči še lahko sprejeti kot prevaro čutov, zdaj pa to ni več prevara, ampak popolna resnica.
3. Sedaj mi je vsaj popolnoma jasno, da sem telesno resnično mrtev, saj je nemogoče domnevati, da bi se težko telo tako dolgo prosto obdržalo v zračnem ali etrskem prostoru! Vendar tudi ne vidim ničesar okoli sebe, ne pod ne nad menoj, nikjer ni mogoče opaziti nekaj stvarnega. Zato moram biti zelo daleč od kateregakoli nebesnega telesa?! – Hm, čudno, čudno!
4. O Hegel, o Strauß, o Ronge (trije posvetni modreci tistega časa) – zdi se mi, da je vaša modrost tukaj zelo neuspešna! Kje je vaša univerzalna svetovna duša, v katero naj bi človek prešel po razpadu telesa? Kje je v človeku pojavljajoči Bog in kje je samozavedanje Njega v človeku? Umrl sem in zdaj sem tukaj v najbolj nemočni samoti, kot si jo je mogoče misliti in predstavljati. Tu ni sledu o kakršnemkoli pojavu Božanstva in prav tako je malo zaznati kakršenkoli prehod mojega bitja v univerzalno svetovno dušo!
5. O vi, domišljavi, človekoljubni posvetni modreci! Vaše videnje je bilo zelo megleno in še bolj bo megleno. Kajti v takem stanju po smrti telesa niste imeli niti najmanjše slutnje. Skratka, mene ste prevarali in še mnogo jih boste prevarali. Vendar vam je vse odpuščeno, saj ste tudi vi Nemci! Če bi vedeli kaj boljšega in bolj resničnega, potem tega kot pravi Nemci gotovo ne bi zatajili svojim učencem!? Ker pa tega niste zmožni, potem dajete kar imate in to je vsaj pošteno dejanje.
6. Seveda vaša poštenost tukaj ljudem prav posebej ne koristi, ali pa sploh ne. Vendar to tudi ni pomembno, saj je v bistvu dovolj storjenega, da se človeštvo komaj ohranja v zemeljsko materialnem določenem redu. Kar pa se tiče tega pogosto dvomljivega življenja po smrti, - ob domnevi, da bo vsako človeško življenje zelo verjetno enako mojemu, potem prav gotovo ni več potreben noben zakon. Kajti kakšne obveznosti bi zdaj lahko še imel? Prav gotovo nobene, tako kot oblački v zraku, ki jih vetrovi ženejo, kamor pihajo! Četudi bi zdaj imel Salomonovo modrost in Golijatovo moč – za kaj bi mi lahko služili?
7. Zato bi bilo res bolje živeti in umreti v najtemnejšem rimskem vraževerju, saj se človek odreče svojemu telesu vsaj v slepi veri, da po odpadu telesa duša še naprej živi v dobrem ali slabem. S tem bi se bilo bolje soočiti, kot pa da bi si kot rongejski puritanec predstavljal, da je s smrtjo telesa življenje za vedno izgubljeno in se je zato treba smrti strašno bati, kot je to v mojem najbolj groznem blaženem spominu. O nebesa! Bolje bi bilo večno obležati v tej ničevi praznini, kot še enkrat pretrpeti takšen strah pred smrtjo!
8. Zato, učitelji! Učite svoje učence verovati! In umrli bodo srečnejši, kot sem umrl jaz z vso svojo močjo razuma! – Zdaj mi je tudi jasno, zakaj je veliki Mojster in Učitelj Svojim učencem vedno polagal na srce naj verujejo!«

10. POGLAVJE

ROBERTOVE DOBRE MISLI O JEZUSU.
RASTOČA VERA V NESMRTNOST IN V BOGA LJUBEZNI.

1. Robert nadaljuje: »Ta najmodrejši učitelj ljudstev, je bil tako kot jaz, rojen na svet revnim staršem in se je najbolj verjetno le z veliko truda in z vsemi vrstami pomanjkanj povzpel do najvišje ravni moralne modrosti, pri čemer je moral vse svoje življenje s strani čudaške judovske duhovščine, prenašati tudi mnogo preganjanj! Oh, gotovo Mu je bilo izjemno težko, povzpeti se med najbolj trdovratnimi privrženci Mojzesa in Arona, v katerih glavah in srcih je vladala temna noč.
2. Verjetno je nekoč prišel v Egipt kot ubog revež, bodisi s svojimi prav tako revnimi starši, ki v domovini niso imeli nobenega premoženja in gotovo tudi malo dela in zaslužka, ali pa z neko drugo karavano in tam s svojimi velikimi prirojenimi talenti pritegnil pozornost nekega velikega modreca, ki Ga je nato vzel v svojo šolo in Ga posvetil v vse skrivnosti najglobje modrosti, s pomočjo katere modre uporabe je nato moral med svojimi najbolj neumnimi rojaki vzbuditi veliko pozornost. Ali pa je prišel v šolo Esenov, ki so takrat posedovali bistvo vse tedaj znane modrosti na Zemlji, kar je pomenilo, da se je potem slepim Judom moral zdeti skoraj kot Bog, v največjo tolažbo ubogemu človeštvu, če že ne najbogatejšemu in najbolj ošabnemu duhovništvu v največjo nejevoljo!
3. Oh, še sedaj se od srca nasmejem, ko pomislim, kako je ob različnih priložnostih tako posvaril celotno visoko duhovščino, da so se neredko skoraj razpočili od jeze! Na žalost je na koncu postal žrtev Svojega prevelikega poguma in vse preveč zahrbtne podlosti templjarskih zveri, okrašenih s srebrom, zlatom in dragimi kamni.
4. Ampak, ali je šlo meni kaj bolje? O ne! Tudi jaz sem postal mučenik za svoja najplemenitejša prizadevanja. Hotel sem osvoboditi človeštvo iz starih suženjskih verig in moja nagrada za to je bila – najbolj grozna smrt v prelepem Brigittenau! – Človeštvo je resnično čisto hudičevo! Ubija svoje največje prijatelje, svojim najnižjim, najbolj zvitim sovražnikom pa prinaša vivate in zmagoslavne procesije s sijajem glasbe in bakel!
5. Ampak zdaj je tako, kot je, jaz sem sedaj odrešen vsega, in sicer s prepričljivim spoznanjem iz vse svetovne zgodovine, da vsem velikim dobrotnikom ljudstva ni šlo niti za las bolje od mene, vendar kljub svojemu dobremu hotenju, še zdaleč nisem Jezus!«
6. Ob omembi Jezusovega Imena se je že spet zelo močno zabliska, tokrat zelo blizu Roberta in za seboj pusti nekakšen somrak, proti zahodu pa tudi nekaj meglenega območja, tako, da lahko naš človek zdaj prav dobro vidi svojo obliko, ne da bi zapustil svoje najbolj svobodno prosto lebdeče stanje v zraku.
7. Čeprav ga je blisk tudi tokrat zelo presenetil, se ne ustraši več, ampak začne takoj o tem precej bolj mirno razmišljati in si reče: »Resnično, skrajno nenavadno! Zdaj je šel blisk tako rekoč skozi moje telo in nisem pri tem čutil ničesar drugega kot izjemno blagodejnega vetrčka, zdaj pa se zaradi tega počutim izredno okrepljenega! In, ker je ta blisk pustil za seboj še močnejši sij svetlobe kot prejšnji, je naredil toliko več dobrega mojemu srcu in mojim očem. Kot se mi zdi, lahko zdaj proti zahodu vidim nekakšno zelo megleno območje, kar me še toliko bolj prepriča, da čisto zares lebdim v najbolj svobodnem zraku! Tudi zdaj lahko uporabljam noge, roke, in tudi moja oblačila, ki sem jih nosil na kraju usmrtitve se mi dobro prilegajo.

8. Oh, - kdo na Zemlji se ne bi začel glasno smejati, če bi mu rekli, da po odpadu telesa ni nesmrtna samo duša v prejšnji zemeljski človeški podobi, ampak tudi čisto zares tudi telesna oblačila!?
9. Veliki Shakespeare je imel resnično prav, ko je rekel, da se med Luno in Soncem dogajajo stvari, o katerih človeška modrost ni niti sanjala. In, o Shakespeare, med te stvari spadajo tudi nesmrtna zemeljska oblačila!- In, - zdi se, da gre tukaj za zelo nenavadno naključje – prav moje oblačilo zmage, ki je bilo v očeh mojih sovražnikov največja sramota, je bilo z menoj povzdignjeno do najvišje svobode! Ja, to lahko uredi le najbolj ljubeči in pravični Bog! Zdaj pa tudi jaz verjamem, v sramoto Hegla in Straußa, da obstaja pravi Bog, ki mu večno ni treba najprej spraševati Hegla in Straußa, če sme in lahko obstaja, tudi brez Hegla in Straußa!
10. Vendar se mi zdi nekoliko čudno, da se je vedno, ko sem omenil Ime velikega Orientalca, tudi enako pogosto zabliskalo! Ali bi moralo biti res nekaj resnice o Njegovem več kot človeškem Božjem sinovstvu?
11. Če je tudi suknja nesmrtna – potem bi lahko bilo z Jezusom – aha, aha, res, spet se je zabliskalo, in to še močneje kot prej! Čudno !! Čudno!!«

11. POGLAVJE

ROBERTOVE NADALNJE SPOŠTLJIVE IN HREPENEČE MISLI PO JEZUSU. SVETLOBNO OBMOČJE SE VEDNO BOLJ PRIBLIŽUJE.

1. Robert nadaljuje z besedami: »Mogoče se tudi On, tako kot jaz, nahaja tu nekje, in je zdaj v interakciji z menoj, kot s človekom približno enakim, na ta popolnoma neškodljiv električni način, ki je samo Njemu lasten na tem svetu? – Ja, ja! Ker naj bi bil eden najbolj izkušenih mož, predvsem na področju egipčanske naravne magije in predvsem zaradi poznavanja najglobljih naravnih sil, kar pojasnjuje tudi Njegova tako imenovana čudežna dejanja, ki so se skozi čas zelo popačila, katera pa bi se dalo zelo dobro razložiti, še posebej, če najbolj neumni Turki ne bi zažgali veliko aleksandrijsko knjižnico.
2. Ja, ja, tako kot sta meni ostali heglovska in rongejska modrost, tako je tudi Njemu ostal Njegov veliki zaklad modrosti, iz katerega neprecenljivo pomočjo mi sedaj z bliski sporoča, da je nekje blizu mene in ima prav tako željo spoznati neko bitje v tej praznini, kateremu bi se lahko razodel!? Ni nujno, da je zabavno biti približno tisoč osemsto štirideset let zadovoljen zgolj s svojo lastno družbo, z najbolj prebujenim duhom na svetu, in to kot eden največjih človekoljubov! Vsekakor nisem vreden, glede na Tvojo veličino, da bi Ti odvezal vezalke Tvojih čevljev, ampak kaj tu koristi vsa zemeljska veličina!? Tu resnično izgine ves zemeljski sijaj in vsa zemeljska slava!
3. Tvoje Ime in v prihodnjih zemeljskih časih tudi moje, bo verjetno še dolgo odmevalo na Zemlji in bo hvaljeno, slavljeno in občudovano; toda kaj imava midva od tega?! Tukaj, v tej neskončni praznini lahko zgolj z nekakšno električno bliskajočo telegrafijo nakaževa, da sva tukaj, morda ne na preveliki razdalji oddaljena drug od drugega.
4. Oh, če bi bilo le mogoče, da bi se eden drugemu lahko približala, bi nama najino druženje zadostovalo za večno! – Dvema velikima dušama, ki sta si v vsem zelo sorodni, verjetno nikoli ne bi zmanjkalo čudovitih tem za pogovor in si na najčudovitejši in najbolj privlačen način krajšala čas in si ga v večnosti popestrila!? Toda kaj tukaj koristi najboljša želja? Kdo bi jo lahko uresničil?!
5. Mogoče, da tako kot midva lebdi še nešteto drugih bitij? – Morda so bila nebesna telesa prvotno tudi takšna kot sva midva sedaj?! Po trilijonih zemeljskih let se je okoli

njih nabralo nešteto atomov, in tako so iz njih na koncu nastala cela nebesna telesa, sredi katerih živijo isti duhovi in duše, okoli katerih so se s kopičenjem atomov etra oblikovali celi svetovi!
6. Morda si tudi Ti, moj veliki prijatelj, po skoraj 2000 letih postal majhen komet, sposoben ustvarjanja bliskov iz svoje lastne hlapljive sfere?! – Zagotovo bom potreboval veliko potrpljenja preden si bom nabral le nekaj metrov hlapljivega ozračja? – Morda si Ti celo tam, kjer proti večeru vidim nekakšno zelo megličasto območje?! Mogoče bom nekoč, ko boš Ti že zrel planet, jaz Tvoj satelit? Če pa postaneš celo Sonce, seveda šele po neskončnih deciljonih zemeljskih let, bi jaz morda lahko postal Tvoj najbližji planet, kot je Merkur!?
7. Seveda so to zelo prenagljena upanja; toda kaj se lahko stori glede tega? Nič drugega kot potrpežljivo čakati. Na Zemlji si je človek moral vzbujati časovno upanje, če je šlo komu preveč slabo; tukaj v kraljestvu večnosti pa se mora tolažiti z večnimi upi, če noče zaradi strašnega dolgčasa zapasti v največji obup!
8. Ampak glej, glej, moje oko! Tisto megleno, nenavadno območje, ki je vidno globoko pod menoj, zdaj postaja nekoliko svetlejše, in zdi se, kot da se mi približuje! Oh, to bi bilo zelo očarljivo, če bi bilo tako, kot sem si prej predstavljal?
9. Moj veliki prijatelj Jezus – aha,aha! – Spet se je zabliskalo! Ampak to je vseeno. Kaj sem hotel pravzaprav povedati? – Ja, ja, že vem! Moj veliki prijatelj, ki je verjetno že zrasel v majhen kometni svet, je slišal mojo najbolj gorečo željo in zdaj dela vse, da pride k meni. Zagotovo me bo pritegnil k sebi v središče Svojega mladega sveta in s tem okrepil privlačnost Svojih zunanjih etrskih atomov in tako prej in lažje prerasel v popoln svet!? Ja, mogoče ima okoli sebe še večje število sorodnih bitij?! To bi lahko bilo, kajti bitij, kot sem jaz, je bilo že veliko.
10. Če me zdaj lahko pritegne, potem je na enak način pritegnil tudi vse Svoje privržence, ki so šli pred menoj skozi pravi križev pot! In tako bi zdaj že lahko srečal zelo veliko družbo okoli Njega?! Če bi bilo tako, kakšno veselje bi bilo to zame!
11. In glej, glej, zdi se, da zadeva končno postaja resna!? Nenavadno območje se mi vse bolj približuje in postaja vse bolj razločno in tudi nekoliko svetlejše, in kot se mi zdi tudi nekoliko jasnejše! Zdaj res že vidim nekaj, kar je videti kot majhna gora, obdana z več majhnimi griči! Hvala Bogu! Na ta način bi lahko sčasoma in s pravo mero potrpljenja končno prišel na neka trdnejša tla!?«

12. POGLAVJE

V SVETLOBNEM OBMOČJU SE POJAVI ČLOVEK. ALI JE TO JEZUS? ROBERTOVO VELIKO VESELJE, KO ČAKA NANJ, PO KATEREM HREPENI.

1. Robert nadaljuje: »Aha, aha, glej, glej, moje oko! In ti, moje srce, se tudi veseli! Kajti pokrajina se mi je že čisto približala. In, če me vid ne vara, stoji na hribu človek in zdi se, kot da mi maha!
2. Ali je to Sam dobri Jezus? Ja, ja, ja, to je On utelešeni Jezus! Kajti zdaj sem jasno videl, kako se je ob omembi Njegovega Imena od Njega zelo močno zabliskalo v smeri proti meni. Oh, oh, neskončno očarljivo bi bilo biti v družbi tega Duha, katerega veličino in neprekosljivo globino modrosti sem tako pogosto nadvse občudoval!
3. O vi ubogi in neumni ljudje na Zemlji, ki se imate zaradi ničevih, zemeljskih dobrin in zaradi neumnega, tako imenovanega višjega rodu, za boljše od mnogih tisočih ubogih bratov in sester, ki jih imenujete 'kanalje'; vam vsem kličem, da vsi skupaj niste vredni, da bi v svoji plemeniti glavi namesto možganov imeli slamo! Če bi imeli slamo

v vaših praznih beticah, bi vsaj vedeli, kako je tukaj! Ker pa nimate niti slame v vaših glavah, ste ravno tako neskončno neumni, da mislite, da ste nekaj izjemnega, medtem ko ste manj kot nič! Kakšen obraz bi naredil tak domišljav osel po rodu ali denarju, če bi si sicer zelo priden delavec drznil prositi za roko njegovo plemenito hčer, ali če bi imel razumnega sina, ki ne bi bil domišljav in se ne bi povzdigoval z rodom ali bednim denarjem, in se spozabil do te mere, da bi vzel hčer revnega delavca za ženo?! Oh, to bi bil pravi Crimen sacrilegio (zločin svetoskrunstva)!
4. Ampak sem, sem pridite, vi mogočneži, ki ste že več kot napol mrtvi osli! Šele tukaj boste spoznali kaj ste, kakšen je vaš rod, kakšni so vaši predniki in kakšno je vaše zlato! Resnično, noben hudič vas ne bo rešil iz vašega večnega, najtemnejšega izgnanstva! Ker ste tiste, ki jih je Božanstvo poslalo da vas rešijo, začenši s plemstvom, vedno ujeli in okrutno umorili.
5. Zdaj pa vam glasno vpijoč oznanjam, da je vaš hudobni čas končan! – Kmalu boste vsi tukaj in morda spraševali o svojih ponosnih prednikih! Toda v večnem, praznem, najtemnejšem prostoru okoli vas, boste tudi večno ostali brez odgovora. Božanstvo vam bo težko kdaj zgradilo polžjo hišico, kaj šele svet?! Toda Bog dela, kar Ga je volja! Ampak jaz sem zdaj izredno vesel, da je moj najdražji prijatelj s svojo vedno svetlejšo pokrajino že tako blizu, da bi lahko z Njim že skoraj lahko govoril! O hvaljen Bog, hvala Bogu za ta dar!«

13. POGLAVJE

ROBERTOV KLIC. JEZUSOV PRIHOD. PREMINULA DUŠA PRI GOSPODU SPET NAJDE TRDNA TLA.

1. Robert še naprej govori: »Ta nenavadna pokrajina se mi vedno bolj približuje! Edini hrib, na katerem stoji veliki Mojster najveličastnejše morale, je precej pomemben. Lahko bi bil nekaj sto metrov visok in je na eni strani precej skalnat in strm. Toda drugi grički okoli tega hriba verjetno ne pomenijo veliko, saj bi jih zlahka zamenjali za le nekoliko večje kupe peska, od katerih je največji komaj trideset metrov visok? Ampak osvetlitev te gričevnate pokrajine je zelo nenavadna. Pravzaprav se vidijo griči osvetljeni, in to tako, kot da bi bili prekriti s fosforjem. Sploh pa se ne vidi njihovega vznožja in vmesnih dolin ter morebitnih ravnic; ampak je opaziti zgolj le meglico, ki ima nenavaden temno sivo zelen videz in se nikakor ne da razločiti, kako daleč čez to majhno gričevnato pokrajino se razteza?
2. Mislim, da bodo tako izgledala vsa novonastala nebesna telesa, preden bodo začela svojo pot okoli sonca kot neznatni kometi?! Ti griči so verjetno globje spodaj nekako povezani. Ampak kako? To bi edini prebivalec, nekdanji veliki Mojster najčistejše in najboljše morale verjetno najbolje vedel?! – Zdaj je že zelo blizu. Morda bi me slišal, če bi Ga ogovoril z zelo močnim klicem? To bo sicer samo preizkus. Če mi uspe, potem bo to seveda zelo dobro zame in morda tudi Zanj. Če pa bo moj klic zaman, potem to zagotovo ne bo moj prvi in ne zadnji neuspešen klic! Torej pokličimo!«
3. Po teh besedah si Robert z obema rokama naredi pred usti takoimenovano trobilo, kolikor more globoko zajame sapo in z vso močjo zakliče:
4. »Jezus! Ti veliki Mojster, učitelj vseh ljudstev na Zemlji, če si Ti tisti, ki Te zdaj prepoznam s te velike razdalje, in če slišiš moj glas, potem če moreš pridi k meni s Svojo mlado zemljo! Resnično, v meni boš našel svojega največjega in najbolj vnetega častilca. Kajti, prvič Te cenim zaradi Tvoje preproste, a hkrati največje modrosti, s katero si se dvignil nad vse Svoje predhodnike, kot tudi nad vse naslednike, in drugič, cenim Te, ker je bila najina zemeljska usoda skoraj popolnoma enaka. In naposled Te

izredno visoko cenim tudi zato, ker Si bil in Si še vedno prvi, ki mi je prinesel svetlobo v to mojo neznosno temo, za kar Ti bom ostal vedno hvaležen.
5. Če Si Ti Tisti Jezus, ki mi je tako ljub, in če si slišal moje vabilo, in če moreš in hočeš priti k meni, potem pridi! O, pridi k meni! Naj tolaživa drug drugega! Storil bom, kar bom lahko, da bi Te čim bolj potolažil. Zate pa sem že vnaprej prepričan, da mi boš s Svojo veliko modrostjo zagotovo dal največjo in najbolj pomirjujočo tolažbo! – O pridi, pridi, Ti moj najbolj spoštovani in tudi najljubši prijatelj in sotrpin!
6. Ti Mojster ljubezni, ki si ljubezen postavil za edini in univerzalni zakon! – Če je ta Tvoja velika ljubezen še pri Tebi, kakor je ostala, po mojem občutku, nezmanjšana v meni, potem se spomni Svoje ljubezni in mi pridi naproti z ljubeznijo, ki Si jo Sam učil, in s to ljubeznijo hočem tudi jaz priti k Tebi za vedno!«
7. Po tej zelo močni eksklamaciji (vzkliku) se mali lesketajoči gričevnati svet hitro premakne pod noge našega človeka, ki je tako prvič po svojem nasilnem prehodu, spet na trdnih tleh, na najvišjem hribu ob Jezusovi desnici!

14. POGLAVJE

ROBERT NAGOVARJA GOSPODA. JEZUSOV ODGOVOR. POMEMBNO ŽIVLJENJSKO VPRAŠANJE.

1. Ko zdaj Robert stoji trdno pred Menoj, Me oglеduje od glave do pet in v Meni pravilno in popolnoma nezmotljivo najde tistega Jezusa, katerega je verjel, da bo tu našel, - in sicer v isti borni obleki in tudi z ranami, kot si je pogosto v domišljiji predstavljal svojega Jezusa.
2. Potem, ko Me nekaj časa čisto tiho opazuje, Mu začnejo iz oči polzeti solze. In, ko si nekoliko opomore, poln najglobljega sočutja reče:
3. »O Ti dragi, Ti največji človekoljub, ki Si imel dovolj srca, da si Svojim najokrutnejšim krvnikom in njihovim hlapcem iz vsega srca odpustil najbolj sramotno krivico, ki so ti jo storili, in to zato, ker Si iz Svoje človeške veličine sprejel njihovo gotovo najbolj popolno slepoto kot veljaven izgovor!
4. Toda kako trdo mora biti Božanstvo, Tvoj tako pogosto slavljeni in nadvse hvaljeni ter oboževani Oče, če je nekje, da Tebe najplemenitejšega, najpopolnejšega in najboljšega od vseh ljudi, pusti, da v tej večni, najtemnejši praznini, zdaj že skoraj dva tisoč let, lebdiš naokoli, v isti najrevnejši bedi, v kateri Si od otroštva odraščal v najčistejšega in najplemenitejšega človekoljuba!
5. O Ti, moj najboljši in najbolj vse ljubezni vreden Mojster Jezus! – Kako zelo se mi po eni strani smiliš, in kako zelo Te po drugi strani ljubim, prav zaradi Tvoje do sedaj še vedno enake bornosti! Kajti glej, če bi me srečal v nekoliko bolj blaženem stanju, bi me res jezilo, da Duh, kot si Ti, ne bi takoj po odložitvi telesa dosegel največje časti, če obstaja neko najvišje in najpravičnejše Božanstvo, ki nagrajuje!
6. Ker pa Te tukaj vidim prav takega, kakršen Si bil, ko Si zapustil Zemljo, se zdijo zadeve bitij in njihovih razmer popolnoma drugačne, kot si jih predstavljamo. Prav zato se zdi, da je naše stanje, potem ko odložimo telo, pogojeno z nujnostjo, po kateri lahko seveda šele po dolgih časovnih obdobjih udejanjimo sposobnosti in želje, ki so dane našemu bitju kot osnova za obstoj.
7. S tega vidika se Tvoj in moj sedanji obstoj še vedno zdi obžalovanja vreden, ker je uresničitev tega, kar naše spoznanje oblikuje v jasno zamisel, še daleč od moči naše volje. Vendar pa, da bi uresničili naše jasne zamisli, jih lahko na srečo spravimo v znosno ravnovesje s šibkostjo moči naše volje z nekakšno letargijo (otopelostjo,

nedejavnostjo), ki ji v meščanskem življenju pravimo potrpežljivost. To naše stanje vsekakor naredi znosnejše, seveda pa je včasih na preizkušnji, o čemer si bova imela v večnosti veliko za povedati.
8. Najdražji prijatelj, zdaj sem se Ti zvesto in resnično izpovedal, kolikor se le v tem stanju da. Če me imaš za vrednega, mi tudi Ti povej, kaj si misliš o tem najinem še vedno zelo nezavidljivem stanju? Zdi se mi, da bova samo z medsebojno komunikacijo dolgo časovno obdobje naredila prijetnejše in znosnejše, kot bi sicer to lahko preseglo najino diamantno potrpežljivost. Najdražji, najplemenitejši človekoljub, bodi tako dober in mi povej Svoje mnenje s Tvojimi najbolj svetimi usti.«
9. Jaz, Jezus, podam Robertu roko, in rečem: »Bodi pozdravljen, ljubi Moj sotrpin! Povem ti, bodi srečen, da si Me našel in za ostalo prav nič ne skrbi. Dovolj je, da Me ljubiš in Me po svojem spoznanju imaš za najplemenitejšega in najmodrejšega človeka, toda odslej vse ostalo prepusti Meni; in dajem ti najsvetejše zagotovilo, da se bo vse, karkoli se bo zgodilo, na koncu zagotovo dobro izteklo! Kajti zdaj sem tukaj v tej samoti vse premislil in prestal, in ti lahko z največjo gotovostjo povem, da mi je uspelo z močjo volje, katera se tebi zdi zelo šibka, da lahko zdaj, če hočem, udejanjim vse, kar si zamislim in predstavljam. – Da pa se ti zdim tukaj tako zapuščen in zelo osamljen, je zato razlog zgolj v tebi in tvojem še nepopolnem pogledu na ta svet; to pa se bo s tvojo ljubeznijo do Mene sčasoma čedalje bolj krepilo, potem boš tudi kmalu videl, česa je sposobna moč Moje volje.
10. Toda poleg vsega, kar si Mi ti prej govoril in zdaj Jaz tebi, ti sedaj zastavljam zelo resno in najpomembnejše vprašanje, na katerega Mi brez zadržkov zvesto odgovori, in sicer prav iz svojega srca!
11. Vprašanje pa je: Glej, najdražji prijatelj in brat, na Zemlji si imel zelo pošten namen, da bi osvobodil svoje brate iz pretiranega zatiranja njihovih trdih in brezsrčnih vladarjev; čeprav nisi za to izbral najprimernejšega sredstva! Vendar Jaz gledam le na cilj in manj na sredstvo; če je to vsaj take narave, da se ne more imenovati kruto, potem je tudi pred Menoj še prav in pravično! Kolikor pa vem, so te tvoji sovražniki ujeli na polovici poti do uresničitve tvojega dobrega namena in kmalu zatem usmrtili s smodnikom in svincem. Da je moral ta žalostni dogodek zajeti tvojo notranjost s prekipevajočo jezo in napolniti tvoje srce z maščevalnimi mislimi, se mi zdi tako naravno, da v zvezi s tem ni kaj ugovarjati. – Toda, če bi zdaj dobil v svoje močne roke tistega avstrijskega poveljnika, ki te je ujel in obsodil na smrt, poleg njega pa tudi vse njegove pomagače, - Mi po resnici povej, kaj bi storil z njimi?«

15. POGLAVJE

DOBER ROBERTOV ODGOVOR. POBOŽNE ŽELJE.

1. Robert odgovori: »Najplemenitejši prijatelj! – Da me je v trenutku, ko je ta divjak, poveljnik ali karkoli že je, ravnal z menoj kot z najbolj premetenim hudodelcem, prevzela jeza in maščevalni bes, verjamem, da je to tako odpustljivo, kot mora vsak pošteno misleči duh ugotoviti, da je bilo upravičeno. Toda zdaj je to zame tempora mutamur, et nos mutantur in illis (časi se spreminjajo in mi z njimi), zato temu slepcu resnično ne želim nič drugega kot to, da bi uvidel in prepoznal ali je z menoj ravnal prav ali ne.
2. Če bi me res lahko ubil, potem verjetno tako ali tako ne bi mogel razmišljati o maščevanju. Ker pa me dejansko ni usmrtil, ampak me je dobesedno ustrelil v življenje in ne v smrt, sem jaz pravzaprav neštetokrat srečnejši kot je on v vsem njegovem

blodnjavem pohlepu po oblasti, zato mu lahko vse toliko lažje oprostim, saj je imel pravzaprav glede na zunanje okoliščine veliko več razloga, da se me znebi kot subjekta, ki se mu je zdel zelo nevaren, kot so nekoč v Tvojem tragičnem času izjemno hudobni veliki duhovniki Jeruzalema imeli razlog, da so Tebe, moj najplemenitejši in najljubeznivejši prijatelj, spravili s sveta na najbolj sramoten in nadvse krut način!
3. Če si Ti, moj najplemenitejši prijatelj, lahko odpustil Svojim mučiteljem in morilcem, kljub polnemu čutenju vseh najstrašnejših mučilnih bolečin, koliko bolj moram odpustiti jaz, ki v bistvu nisem občutil ničesar, kar bi lahko opredelil kot pravo mučeniško bolečino.
4. Zato bi se ta moj veliki zemeljski sovražnik zdaj lahko prikazal pred menoj in ne bi mu rekel nič drugega kot to, kar Si Ti, najplemenitejši prijatelj rekel Petru, ki Te je hotel braniti, ko so Te ujeli v getsemanskem vrtu, ko je enemu od Malcusovih hlapcev odsekal uho.
5. Ampak to je zgolj moja pobožna želja! Če nekje v večno neizmernem prostoru obstaja najbolj pravično Božje Bitje, potem mu bo v vsakem primeru omogočilo, da bo dobil zasluženo plačilo zame in za mnoge druge. Če pa takšnega Božjega Bitja ni, kar zdaj komaj še verjamem, potem mu bosta sodila čas in poznejša zgodovina, ne da bi si jaz kaj takega le najmanj želel!
6. Vendar, če Ti lahko in smem predstaviti majhno željo mojega srca, in je v Tvoji moči, da jo uresničiš, potem najprej v Tvoje roke polagam svojo revno družino, in sicer mojo ljubo ženo in štiri otroke, potem pa vse dobre ljudi, ki imajo pošteno srce in razum. – Pravi sebičneži, ki pa mislijo da so naredili vse, če so poskrbeli zgolj zase in za svoje potomce za vsaj tisoč let naprej, na račun celotnega drugega človeštva, naj, če Ti je to mogoče, okusijo tudi še na Zemlji, kako gre tistim, ki so večinoma odvisni od takih bogatašev in živijo tako rekoč iz dneva v dan! – Jaz pa v Tebi najdem zase najprimernejše nadomestilo za vse, kar sem pretrpel in izgubil na Zemlji!«

16. POGLAVJE

JEZUS OBLJUBLJA IZPOLNITEV PRAVIČNIH ŽELJA, VENDAR IZREČE TEHTEN OČITEK. ROBERTOV OGNJEVITI GOVOR PROTI TIRANOM.

1. Jaz rečem: »Izjemno dobro si Mi odgovoril na Moje izredno pomembno življenjsko vprašanje, ki Sem ti ga zastavil. In tvoj odgovor je še toliko bolj cenjen, ker ni bil poiskan, ampak je prišel živ in resničen prav iz tvojega srca. Poleg tega ti lahko povem, da bom zagotovo ugodil vsaki tvoji tukaj izraženi želji, kolikor bo le to v Moji moči in oblasti.
2. Ampak, dragi prijatelj in brat, le nekaj je, kar ne morem uskladiti s tvojim sicer pravičnim in človekoljubnim načinom razmišljanja in ravnanja. In to je, da si na Zemlji na določen način užival pri tem, ko je nekega skrajno brezsrčnega aristokrata takoimenovani proletariat skrajšal za glavo!
3. Tako se tudi spomnim, da si sam, ravno na Dunaju, na nekem shodu, glasno in ob bučnem aplavzu vzkliknil: 'Stvari se v Avstriji, pa tudi v mnogih drugih državah ne bodo izboljšale, dokler ne bo linčanih vsaj nekaj sto mogočnežev! (Latour, avstrijski general in vojni minister, umorjen na Dunaju leta 1848)! – Povej Mi popolnoma iskreno, ali je to izhajalo povsem iz tvoje volje, ali je bilo le navrženo, da bi dalo tvojim besedam večji poudarek?«
4. Reče naš Robert: »Prijatelj, ko sem bil še na Zemlji, sem hotel žrtvovati svoj obstoj samo za srečo ali vsaj morebiten napredek ubogega, pogosto zatiranega človeštva,

hkrati pa sem videl po številnih svojih izkušnjah in le prepogosto s svojimi očmi pri drugih, kako se aristokratske bogate človeške zveri redijo z znojem in krvjo revežev, in kako je večina prestolov, kraljevskih gradov in palač, zgrajenih in utrjenih s krvjo ubogega človeštva! In, ko sem iz vseh gibanj v Avstriji le preveč jasno razvidel, da je tamkajšnja zemeljska, visoka dinastična stran zopet začela delati vse, da bi ponovno uvedla stari železni absolutizem in ubogo človeštvo vklenila v trojne suženjske verige, - prijatelj, plemeniti prijatelj, je bilo to preveč za človekoljuba, kot imam čast biti z vsemi svojimi močmi. Resnično, povem Ti, če bi imel sto tisoč življenj, bi dal vsa, če bi lahko z njimi pomagal ljudem. Toda tem svetovnim mogočnežem ne posivi niti en las na glavi, četudi na sto tisoče ljudi pobijejo, samo zato, da bi pridobili na ugledu in sijaju!
5. O, povej prijatelj, ko mora srce, polno resnične sosedske in bratske ljubezni gledati tako hladna grozodejstva nad ubogimi brati in z njimi sočustvuje, ali mu je mogoče zameriti, če ga zajame najbolj pravična jeza na svetu in ga privede do številnih vzklikov, na katere v poštenih razmerah verjetno v večnosti ne bi nikoli pomislil!
6. Vsekakor bi vse to lahko bilo v nedoumljivem načrtu neke večne Previdnosti, ki je meni seveda neznana, in se zato mora vse zgoditi, kot se dogaja. Toda kako naj to razume zemeljski prebivalec!? Kaj so mu mar neki najbolj skrivni, nedoumljivi zakoni, o katerih odloča Božje Bitje nekje v večni dvorani neskončnosti!?
7. Mi Zemljani poznamo le Tvoje najbolj vzvišene zakone ljubezni, ki smo se jih dolžni držati in zvesto upoštevati, tudi za ceno lastnega življenja! Kar je spodaj in kar je zgoraj, nas resnično malo ali sploh ne zanima! V nekem sončnem svetu so morda običajni povsem drugačni zakoni, ki so morda modrejši, lahko pa tudi neumnejši od teh, ki si nam jih dal Ti, najdražji in za nas najmodrejši človekoljub?! Vendar bi za vsakega Zemljana rekli, da je nor, če bi hotel svoje življenje urediti po zakonih, ki obstajajo nekje na daljnem soncu, ki pa mu bodo verjetno večno dejansko neznani! Za božansko resničen in veljaven priznavam samo en zakon, po katerem si je po presoji vsakega nepristranskega čistega razuma, mogoče zamisliti najboljši obstoj vsake človeške družbe. Toda karkoli usoda raztrese vmes, prepoznavam le kot slabo pleve med čudoviti pšenico, ki so jo Ti, najplemenitejši človekoljub posejal na nehvaležni Zemlji! – Ta plevel pa si ne zasluži drugega, kot da se ga uniči v ognjeni peči pravične jeze in popolnoma pravične sodbe!
8. Povsem odkrito Ti povem, da dokler človek živi po Tvojih zakonih, potem je tudi vreden vsakega človeškega spoštovanja; če pa se de facto dvigne nad Tvojo postavo in hoče podjarmiti ter vladati svojim bratom za svojo osebno korist, potem prvič, razglasi s tem Tvojo postavo za nično, in drugič, potem ni brat, ampak gospodar svojim bratom, z življenji katerih verjame, da lahko dela kar hoče, tako kot vsak ušivec s svojimi ušmi in drugimi majhnimi zajedavci, ki so včasih preveč nadležni za občutljivo kožo njegovega telesa! Glede tega bom za vedno ostal Robert Blum in nikoli ne bom pel hvalnic vladarjem ljudstev! In to zato, ker že zdavnaj niso več to, kar naj bi bili, namreč modri in ljubeči voditelji svojih ubogih bratov.
9. Dobro vem, da je zlasti v današnjem času tudi med revnim slojem veliko takih, ki so bolj živali kot ljudje in jih je zato mogoče vzdrževati v redu samo z železno palico. Toda sprašujem: 'Kdo je za to kriv?' Prav tisti, ki so si ta ljudstva podjarmili in jih nato v prvotni noči življenja ne le vzdrževali, ampak to še večkratno povečali, da bi še bolj utrdili svoje vladarske meje na stebrih popolne nevednosti svojih ljudstev! Prijatelj, najplemenitejši prijatelj, kdor takšnim vladarjem nazdravlja, zagotovo ni Robert Blum in še manj Jezus iz Nazareta!
10. Dejansko so še vladarji, ki svojo vladavino opravljajo povsem pravično in resno; to so pravi angelski prijatelji svojih podložnikov. Tisočkrat na zdravje takšnim vladarjem!

Toda za tirane ljudstev in morilce duha, prijatelj, resnično ne najdem ustrezen izraz! Če obstaja hudič, potem so oni utelešeni hudiči!!
11. Mislim, da sem sedaj dokaj odkrito in v nemščini odgovoril na Tvoje vprašanje in Ti povedal svoje mnenje! Sedaj pa tudi jaz Tebe prosim, da mi oznaniš kaj meniš o tem mojem mnenju! Sicer sem precej trden v vsem, kar sem nekoč prepoznal, da je prav; vendar ne glede na to, nisem tog in nepopustljiv, še posebej, če mi lahko daš kaj boljšega v zameno!«

17. POGLAVJE

JEZUS ODGOVARJA: BODITE PODLOŽNI OBLASTI. ROBERT DVOMI V TO ZAPOVED IN SI HOČE RAZJASNITI JEZUSOVO BOŽANSKO-ČLOVEŠKO NARAVO.

1. Rečem Jaz: »Poslušaj, ti Moj dragi prijatelj in brat, nikakor ne morem grajati tvoj način razmišljanja in delovanja. In tam, kjer vladajo razmere med vladarji in ljudstvi, katerim vladajo, tako kot si Mi pravkar povedal, potem imaš seveda popolnoma prav, da govoriš in deluješ tako, kot si govoril po svojih nazorih in prepričanju. Če pa bi se izkazalo, da so stvari precej drugačne kot si jih dojel in razumel v skladu s svojimi pogledi in predstavami, kako bi potem sodil o različnih odnosih med vladarji in njim podrejenimi ljudstvi?!
2. Res si Mi povsem zvesto in odkrito povedal, da vse odnose med ljudmi presojaš samo po Mojem zakonu ljubezni, in da te nadzemski zakoni ne zanimajo. Toda glej, glede tega se ne morem s tabo strinjati iz več razlogov.
3. Eden od razlogov bi bila na primer ena sama Moja lastna zapoved, po kateri Sem se Jaz Sam pro primo (prvi) pokazal kot pokornega vsaki posvetni oblasti, medtem ko bi imel dovolj moči, da bi se lahko vsaki uprl. Poleg tega pa Sem Sam v templju ob plačevanju desetine, zapovedal dati cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega. Prav tako Sem prek Pavla rekel, da se je treba podrediti posvetni oblasti, naj bo dobra ali slaba, kajti nobena nima nobene moči, razen tiste, ki je dana od zgoraj! – Kaj praviš na te Moje zapovedi?«
4. Reče Robert: »Najplemenitejši človekoljub, Ti veš, da če se na to zadevo pogleda natančneje, upoštevajoče čisto človeško pamet, se zdi, da Te je k tem zapovedim prisilila takratna nuja, zaradi večje varnosti Tvojega poučevanja in včasih tudi Tvoje osebe in prav tako Pavla. Kajti, če bi bil Ti, tako kot je bil Jehova v Stari Judovski Zavezi, po Salomonovih ustih ogorčen nad kralji, potem bi zelo težko Tvoja visoka morala preživela skoraj dva tisoč let pod najbolj ponosno svetovno vladavino Rima, razen na povsem nadnaraven način, - o katerem vedo mračni papisti veliko povedati; koliko pa je v tem resnice, upam da boš Ti bolje sodil kot jaz, ki nisem mogel biti kot Ti priča vsem grozotam novega Babilona!
5. Kajti glej, najplemenitejši prijatelj, zadevo presojam takole, in pravim, da če bi popolnoma resno mislil glede zapovedi, da se uboga vse posvetne oblasti, naj bodo dobre ali slabe, potem bi se Ti moral že vnaprej odpovedati Svojemu celotnemu liberalnemu učenju in njegovemu širjenju ter privoliti, da bi potem moral tudi biti in ostati za vse čase temačen pogan, takoj ko bi poganska oblast ukazala ljudem, da se držijo naukov očetov in častijo stare bogove in za vse na svetu ne poslušajo Tvojih takratnih nastajajočih naukov?!
6. Rekel Si samo: »Dajte cesarju, kar je njegovega in Bogu, kar je Božjega.« Toda takrat nisi dovolj določil meje glede celote, kaj dejansko pripada cesarju in kaj je

Božjega, zato si je lahko cesar zlahka in brezvestno prisvojil Božje pravice in prezrl tiste dolžnosti, katere bi moral dejansko opravljati.
7. Vendar pa je bila vseeno Tvoja tempeljska izjava takratnega časa, ki so jo narekovale tedanje razmere, veliko bolj omejena, kot pa tista Pavlova zapoved, po kateri, strogo gledano, bi moral človek prenehati biti kristjan, takoj ko se takšnemu posvetnemu knezu, zaradi nekaterih razlogov zdi, da ogroža njegov prestol, in da je treba Tvoj nauk v njegovi čistosti obravnavati kot nevarnega in neprimernega za namene njegovega vladanja, kar zelo v nebo vpijoč razbožanstveni rimski nauk kaže skozi več stoletij in še do danes!
8. Morali so obstajati drugi, višji razlogi, doslej še z nobenim razumom ugotovljeni, ki so dobrega in izjemno modrega Pavla spodbudili, da je izdal takšen mandat, kar je vsekakor mogoče, vendar se zdi, če na zadevo gledamo s povsem naravnimi zdravimi čutili, da je, strogo gledano, očiten nesmisel. Kajti, po eni strani to pomeni: 'Vsi ste bratje in le Eden je vaš Gospod!' Po drugi strani pa obstaja zapoved, da je treba v vsem ubogati posvetno oblast, za katero je bratstvo dejansko čista utvara!
9. Prijatelj, to se medsebojno nujno izključuje! Lahko obstaja samo eno ali drugo! Če pa je nekdo prisiljen ubogati oboje, potem to v bistvu ni nič drugega kot bodisi služenje dvema gospodarjema, kar si Sam označil za nemogoče! Ali pa bi se morali naučiti v sebi privzeti dvojno naravo, kar pa sploh ni hvalevredna, ampak v pravem pomenu besede hinavska lastnost, saj bi zgolj navzven izpolnjevali knežjo voljo, toda notranje bi jo morali preklinjati in na skrivaj delati tisto, kar zahteva liberalni del Tvojega glavnega poučevanja, kar bi bilo seveda ne le zelo težko, ampak včasih celo nemogoče ali vsaj izjemno nevarno!
10. Verjemi mi, najplemenitejši prijatelj, da sem jaz, tako kot malokdo, skrbno preučil vsako točko Tvojega nauka in verjamem, da mi je precej jasno, kar Si svobodno učil in kaj je bil dejanski glavni pomen Tvojega učenja, in kaj Si bil Ti, tako kot Tvoji učenci, prisiljen spremeniti, zaradi grozečih okoliščin tistega časa! Toda ne glede na vse to, sem Tvoj najbolj vnet občudovalec in vem kako je treba razumeti Tvoj najčistejši nauk! Seveda Si nekoč tudi rekel, da čeprav je v Tebi moč, ki lahko premaga vse svetovne vladarje, se kljub temu pokoravaš posvetnim oblastem. Tega Ti ne želim odrekati, ker Si se potem moral Sam zaradi posvetnih zakonov pustiti križati!
11. Toda, ali bi se Ti, moj najbolj cenjeni prijatelj, z nadnaravno močjo skrito v tebi, lahko uprl zakonom sveta, ko so Te nekoč resno zajeli, je verjetno previsoko, da bi lahko presodil onstran mojega doslej zelo naravnega spoznavnega obzorja! Možno je, in če se Tvoja dejanja ne pripisujejo Tvojemu učenju kot poganske bajke o polbogovih, potem Si zagotovo, kot največji modrec poznal najglobje sile narave in imel na voljo tudi izjemne moči. Toda to, da so Te nazadnje ujeli in nato usmrtili, je tvojo čudovito moč pri mnogih jasnovidcih postavilo v zelo slabo luč in so bili zaradi tega prizadeti in zelo jezni. Toda jaz in še mnogi drugi smo na koncu sprejeli le tvoj najčistejši nauk in iz njega izločili vse, kar se nam je zdelo zgolj kot le poganska bajka, vrinjena v kasnejših časih.
12. Moj najplemenitejši prijatelj, ali smo ravnali pravilno ali napačno, upam, da bom zdaj od Tebe, kot tvorca nauka, izvedel v vsej polnosti resnice! Kakor tudi, koliko je resnice od Tvoje domnevne božanskosti, ki jo je celo matematično dokazal neki Swedenborg v 18. stol., kar bo pravi mislec seveda a priori težko sprejel, ker to izgleda preveč neresno!
13. Samo pomisli o Sebi, kot o neskončnem, neomejenem Božjem bitju, katerega inteligenca, modrost in moč, morajo biti nujno najbolj obsežne in najbolj univerzalne! Zato bi bilo celo logično nemogoče, da bi tako neskončno in vseobsegajoče bitje lahko kdaj postalo končno in se omejilo na eno človeško bitje. In vprašaj se, ali je mogoče le

z malo modrejšim razmišljanjem prepričljivo domnevati, da si Ti in neskončno, vseobsegajoče Božanstvo lahko Eno? Ja, kot 'Božji Sin', proti temu imam malo ali nič; saj to lahko vsak boljši človek z enako pravico trdi zase. Toda Bog in človek hkrati - to je očitno malo preveč!
14. Vendar nimam nič proti temu, če se mi zadeva lahko jasno dokaže. Kajti, če so med Luno in Soncem še izjemne stvari, o katerih se nobeni človeški modrosti ni niti sanjalo, zakaj ne bi med te izjemne stvari spadalo tudi dejstvo, da si Ti lahko zares najvišje božansko bitje!? Vsaj jaz ne bi imel večno nič proti temu! Morda se je po Heglu, nekoč speče Božanstvo, v Tebi prvič prebudilo in prešlo v jasno zavedanje Samega Sebe? –
15. Ali pa je morda Božanstvo v Sebi začutilo starodavno potrebo, da se manifestira kot človek pred Svojimi ustvarjenimi ljudmi, da bi Ga ljudje lahko razumeli in videli, ne da bi se s tem odreklo Svoji vseobsegajoči, najvišji moči volje? Kot sem rekel, vse je mogoče! Še posebej tukaj, kjer bivanje sploh dobi tako zelo skrivnosten značaj.
16. Toda kako in zakaj je potem Božanstvo, če se je v Tebi manifestiralo kot Bogočlovek, lahko dopustilo, da Ga je peščica zlobnih in blaznih Judov obsodila na najbolj sramotno smrt na sramotilnem stebru, in pri tem še na enem najbolj neznatnih planetov, prijatelj, kaj takega se med Soncem in Luno verjetno težko zgodi! Takšen čudež bi še med zvezdnimi meglicami morali iskati!
17. Toda verjamem, da niti v sanjah o Sebi nisi tega trdil?! Kajti še predobro vem, kaj si odgovoril, ko so Te vprašali, ali si res Božji sin? Glej, Tvoj odgovor je bil tak, kot se pričakuje od modreca, kot si Ti, namreč: »Ne jaz, ampak vi sami to pravite!« Kdor pa v odločilnem trenutku tako govori, tudi ve, kaj govori in zakaj!? Verjamem, da sem Tvoj odgovor pravilno ocenil in ga, kolikor to dopuščajo človeške moči tudi razumel; in iz njega razbral, da si kot najčistejši človek v vsem pravi angelski duh, nikakor pa ne poganski polbog.
18. Toda v Tvojem času, ko se je še verjelo v preročišče v Delfih, kjer sta prerokovala Thumim in Urim in je bila Aronova ozelenela palica skoraj tisoč let stara v skrinji zaveze, se mi zdi razumljivo, da bi lahko pripisali božanskost modrecu, kot si Ti in Tvoje modrosti skoraj dva tisoč let ni nihče presegel! – Kajti tudi sicer modri Rimljani, so že za vsakega modrega človeka verjeli, da se ga je dotaknil Božji Duh, potem so to toliko bolj verjeli Tvoji rojaki, ki so bili odvisni od čudežev, saj si delal pred njihovimi očmi najbolj čudežne stvari, katerih zagotovo zelo naravnih razlogov si že od Abrahama dalje niso znali razložiti.
19. Prijatelj, mislim, da je bil to zadosten odgovor na Tvoje vprašanje! Zdaj si spet Ti na vrsti, jaz pa bom vsako Tvojo besedo poslušal z največjo pozornostjo in globoko cenil!«

18. POGLAVJE

JEZUSOV PROSVETLJENI GOVOR O NUJNOSTI ZEMELJSKE OBLASTI. NOBENE ČLOVEŠKE DRUŽBE SI NI MOGOČE ZAMISLITI BREZ VODENJA, REDA IN POSLUŠNOSTI.

1. Govorim Jaz: »Moj ljubljeni brat! Glej, če se tako kot ti v svojem precej razvlečenem odgovoru, gleda na zadevo s čisto posvetnimi očmi in prav tako s posvetnim razumom, ki mu prepogosto primanjkuje zdrave pameti, hkrati pa se zadovolji z vsakim še tako svobodnim prevodom, tako štirih evangelistov, kot tudi Pavlovih pisem, poleg tega pa še z velikimi požirki vsrka vase duha posvetne filozofije več nemških ateistov, potem

zagotovo pri tebi stvari ne morejo biti drugačne in potekajo tako kot razmišljaš in deluješ.
2. Povem ti, dragi prijatelj, če bi se kdaj potrudil in natančno od A do Ž preučil spise Stare in tudi Nove zaveze, z uporabo dobrega prevoda, kot je prevod Martina Lutra ali takoimenovana Vulgata in tudi izvirno grško Biblijo tistega časa, bi zagotovo prišel do povsem drugačnih sodb od tvoje tako imenovane 'radikalne' poti, ki pa v resnici nikakor ni radikalna, saj ima razen Hegla, Straußa, Rongeja in Czerskega malo ali nič korenin. Te korenine so namreč enako dobre kot nobene, saj se (nauki teh posvetnih modrecev) skupaj z mnogimi drugimi, pojavljajo le kot parazitske rastline na velikem drevesu znanja. Kot zemeljski 'pomolog' (arborist) verjetno veš, kakšne so korenine parazitskih rastlin! Ker to veš, boš tudi vedel, koliko pomenijo v Mojih očeh tvoji najpomembnejši vodniki!
3. Če prevedeš Sveto pismo tako, kot si želiš, da bi bilo po tvojih načelih in nato poudariš samo tista besedila, ki v vsakem prevodu dopuščajo dvojni pomen, potem ni nobena umetnost trditi tako, kot si zdaj dokazoval Zame!
4. Ampak glej, to ni tako. Kajti, prvič, citirana besedila, kot je Moj znani tempeljski izrek o davčnem kovancu in zlasti Pavlov iz pisem Rimljanom, 13. poglavje, in v pismih Titu, niso takšna kot si Mi jih predstavil, in drugič, niti pri meni, ne pri Pavlu, ni nikoli moglo biti govora o strahu pred knezi, saj Sem najbrž to pred Pilatom, Herodom in pred Kajfo več kot očitno dokazal, da sploh nimam strahu pred vsemi temi takratnimi svetovnimi mogočneži?! Kajti kdor se ne boji smrti, saj ji gospoduje, ima večno še toliko manj razlogov, da bi se po nepotrebnem bal dajalca zgolj telesne smrti!
5. Toda tako kot jaz nisem imel niti najmanjšega razloga, da bi se bal zemeljskih mogočnežev, prav tako malo je imel Moj Pavel razloga za to! Neron je bil, kot je dobro znano, najokrutnejši od vseh rimskih vladarjev; in glej, Pavel je pri njem iskal zaščito pred temnimi in duhovno zlobnimi Judi, ki so ga preganjali, in jo pri njem tudi našel, dokler jo je na Zemlji potreboval. Toda ali se je zato bal Judov? O ne, pred njimi ni imel nobenega strahu, kajti kljub temu, da je zelo dobro vedel, kako sovražni so do njega, je vseeno odšel v Jeruzalem, čeprav so mu njegovi najbolj zaupni prijatelji to odsvetovali.
6. Iz tega ti je že lahko razvidno, da niti Jaz niti Pavel nisva dala iz kakršnegakoli strahu pred knezi najinih suverenih zapovedi, pravzaprav prej 'nasvetov', ampak zgolj zaradi najnujnejšega svetovnega reda ljudi. Razumeti moraš, da nobena človeška družba ne more obstajati brez voditeljev, in da je zato tudi nujno, da se ljudi poduči, da morajo biti tudi tem voditeljem pokorni!?
7. Ali pa je morda tvoje mnenje, da bi cele, velike človeške družbe na Zemlji lahko obstajale brez vodstva? Poglej, to bi bila največja nezmožnost na svetu in bi bilo celo v nasprotju z najbolj naravnim redom, ne samo ljudi, ampak tudi vseh zemeljskih stvari!
8. Vendar, da bi ti to nekoliko globje uvidel, te bom malo popeljal skozi različna kraljestva popolnoma naravnih stvari, in tako Me še naprej poslušaj!«

19. POGLAVJE

JEZUSOV GOVOR O POKORŠČINI. PRIMERI IZ NARAVNEGA SVETA.

1. Nadaljujem: »Predstavljaj si, da so vsa nebesna telesa obdarjena z inteligenco in svobodnim vpogledom, potrebnim za njihov namen. Glej, ta velika in zelo močna telesa vsa lebdijo v tem, po tvojem sedanjem razumevanju, zagotovo najbolj prostem etrskem

prostoru. Zakaj so tako trmasti in se tisočletja gibljejo v vedno istih krogih okoli nekega določenega sonca, katerega za nobeno ceno niso pripravljeni zapustiti.
2. Zagotovo so nekatera njihova orbitalna obdobja zanje slabša kot nekatera druga, kar že precej očitno kažejo dobra in slaba leta planeta; še posebej v obdobjih, ko je na sončnem telesu včasih nekoliko bolj viharno, kot je to običajno! Nočem navajati enega samega (težavnega) obhodnega obdobja kot razlog za beg izmučenega planeta. Kajti telo, kot je planet, lahko prenese tudi kratkotrajen sončni sunek. Vendar pa se pogosto zgodi več takšnih mučnih neprekinjenih obhodov (seveda tu in tam, lokalno bolj ali manj).
3. Če bi se potem tako velik popotnik po prostem etrskem prostoru, po včasih desetih ali več vedno enakih marljivih obhodih, na koncu naveličal od svojega sonca tako mačehovskega ravnanja in se resno namenil, da zapusti Sonce, ki mu vlada in potem postal popolnoma svoboden klatež po neskončnem vesolju, kakšna bi bila najbolj neizogibna posledica takšne planetarne vrtoglave ideje popolne svobode?
4. Glej, najprej popolna zmrzal, zaradi pomanjkanja svetlobe in s tem tudi toplote, kar bi nujno privedlo do popolnega notranjega vžiga, zaradi prevelikega pritiska od zunaj navznoter; čemur bi končno sledil popoln razpad vseh delov planeta in s tem tudi njegova popolna smrt.
5. Toda planeti to v svoji notranjosti čutijo. Njihov obstoj je njihova najgloblja zaznavna potreba. In tako ostajajo nenehno pod oblastjo svojega sonca, ki je nad njimi in vedno ostajajo v najbolj nepremičnem redu glede na njihovo gibanje in jim ni mar za to, če je v nekaterih orbitalnih obdobjih njihovo dominantno sonce do njih bolj skopo, kot v drugih obdobjih.
6. Toda kakšen tvoj enako misleči planetarni prijatelj bi lahko precej nepatetično rekel: »Vsekakor hvalim tako voljne in ubogljive planete; vendar, če bi bil Stvarnik, bi tako muhasto sonce, kot nujnega vladarja ubogih planetov, na primeren način kaznoval!«
7. Potem pa bi Sonce reklo: »Kaj tveziš, ti kratkovidni svetovljan!? – Ali ne vidiš, da nimam samo enega, ampak veliko večjih in manjših planetov, za katere moram skrbeti in vse hkrati nadzorovati? Ali ne veš, da so njihove tirnice neenake, da se mi veliki in majhni planeti včasih približajo, včasih pa bolj oddaljijo; da jih je včasih več na eni strani in mi zavzamejo veliko pozornosti, zato vsak posamezen planet, posebej če je v nasprotnem zornem kotu, nujno dobi tudi nekoliko bolj skromen delež mojih sicer bogatih darov!? – Če pa je takšen planet v obhodnem času tudi nujno nekoliko skromnejše obdarjen, še vedno dobi toliko, da lahko obstaja. In po trilijonih lastnih potovanj okoli drugega še večjega vladajočega sonca, lahko pričam, da zato še noben planet, ki se je pridružil mojemu redu, ni nikoli stradal in propadel! Če pa prosto potujoči kometi, ki imajo raje svoje svobodno gibanje, kot moj ustaljeni red, propadejo nekje v neskončnem vesolju, kamor jih je gnala njihova nora, absolutna želja po svobodi, potem jaz za to ne morem nič. Kajti nobena krivica ni storjena bitju, ki se želi čisto samo odločiti, da ne želi biti odvisno od drugega in močnejšega vodstva! Če pa hočeš ti, najbolj svobodomiseln svetovljan, mene kot vladarja planetov kaznovati, zaradi mojega nujno spremenljivega vedenja do meni podrejenih planetov, potem mi vzemi svetlobo in moj sijaj in tudi mojo veličino in moč! Potem pa poglej, kako bodo planeti, katere po tvojem mnenju tako zelo zatiram in držim v verigah suženjstva, brez mene obstajali in napredovali!«
8. Glej prijatelj, tako je izražen popolnoma naravni red že v prvih, največjih, najmočnejših in svobodnih nebesnih telesih, brez katerih noben planet ne bi bil sposoben preživeti! – Če pa ta popolnoma prosto lebdeča, velika bitja potrebujejo voditelja, koliko bolj ga potrebujejo telesno manjša bitja in že tako bolj omejena in

ovirana v svojem gibanju, zaradi najrazličnejših okoliščin, kot so živali in še posebej ljudje, ki so obdarjeni s popolnoma svobodnim duhom!
9. Živali iste vrste imajo (praviloma) med seboj eno, ki je tako rekoč njihov voditelj in vodja. Ko se ta premakne, pri vseh vzbudi odziv k istemu gibanju, kot bi jih zadel električni tok. Poglej čredo živine, ki ima vodnika! Pastir, ki iz izkušenj kmalu ugotovi, kateri živali iz njegove črede ostale sledijo, ji za vrat obesi zvonec. In, ko jih hoče zvečer peljati domov, samo posluša, kje cinglja. Potem gre tja in najde zbrano vso svojo čredo. Če jo hoče odpeljati domov, mora voditi le vodnika z zvoncem in bodo šle vse ostale živali same od sebe tja, kamor gre voditelj. Enako je celo z zelo neumnimi prašiči, zlasti tistimi, ki živijo prosto v naravi; prav tako s kozami, ovcami, konji, osli in še na stotine drugimi živalskimi vrstami. Enako lahko odkriješ tudi pri najrazličnejših žuželkah, pri pticah in nič manj pri nemih ribah in drugih vodnih živalih.
10. Toda jaz ti bom pokazal vse stvari in te celo vodil po naravi, ki se zdi še bolj nema.

20. POGLAVJE

NASLEDNJI JEZUSOV PRIMER: VISOKE GORE IN NJIHOVA POTREBNOST.

1. Nadaljujem: »Tako bi ti tudi voda dala dokaz, da ta element, ki se ti gotovo zdi zelo nem, vsebuje v sebi lastno inteligenco, s pomočjo katere se do zadnje kapljice pokorava zakonu čistega božanskega reda, čeprav vsaka kapljica vsebuje trilijone življenj!
2. Vendar zadeve ne bomo obravnavali zgolj s samo vodo, ampak se najprej obrnimo k rojstnemu kraju vode, torej h goram, in poglejmo ali nimajo tudi te kakšno posebno, zelo svojevrstno inteligenco in po tej tudi natančno upoštevanje zakonov, ki so v njih določeni.
3. Glej prijatelj, na Zemlji najdeš vse vrste gora. Med temi so zelo visoke ali primarne gore, nato srednje visoke ali takoimenovane gore sekundarne formacije; in nazadnje zelo nizke formacije, torej hribi in griči, katere spadajo po zemeljsko učenem strokovnem izrazu med terciarne tvorbe!? – Zdaj se veselo smehljaš, ker v Meni odkrivaš tudi geologa! O pomiri se, saj Sem precej dobro podkovan tako v geologiji, kot tudi v višji kozmologiji.
4. Zdaj pa naprej. Imamo torej tri vrste gora. Od teh treh vrst bomo najprej obravnavali najvišje.
5. Zakaj so gore na Zemlji? Tu mislim predvsem na prvo vrsto. Glej, njihovi nameni so različni. Najprej so regulatorji prostih elektromagnetnih tokov za njihovo enakomerno razporeditev po celotni Zemlji. Drugič, preprečujejo, da bi zrak okoli Zemlje, ki se vsakodnevno hitro vrti okoli svoje osi, obstal pri miru, medtem, ko se zemeljska površina premika, kar bi ustvarilo protitok, ki bi bil silovitejši od vseh orkanov, zaradi katerega ne bi moglo na zemeljskem površju obstajati nobeno bitje. – Tretjič, iz zraka pritegnejo premočne delce vlage, nastale iz kisika in vodika (zato so tudi njihovi najvišji vrhovi običajno zamegljeni in zato redko vidni). Tu se delci vlage združijo prek vedno prisotne elektrike in nato večinoma kot sneg in led padajo na strma pobočja gora. Tam se nakopičijo in kot mogočni plazovi zrušijo v jarke, grape in doline visokih gora, kjer se zaradi močnega kopičenja tvorijo takoimenovani ledeniki, ki imajo posebno lastnost, da privlačijo hladne delce iz zraka in s tem ščitijo nižje ležeče sadne površine pred mrazom in uničenjem pred pozebo. Hkrati pa ledeniki oslabijo včasih preveč nakopičeno elektriko v zraku in uravnavajo kroženje vode v ozračju. Brez te dejavnosti bi morale zemeljske ravnice skoraj nenehno trpeti silovite nalive!

6. Zdaj iz tega povedanega že lahko razvidiš veliko nujnost visokih gora in si rečeš: »Ja, to je jasno in nepreklicno res; kajti kjerkoli so si ljudje drznili preveč nepremišljeno kaj spreminjati v prvotni ureditvi gora, tam so bili tudi zelo kmalu za svoj zločin občutno kaznovani z elementarno škodo brez primere.« - Vidiš prijatelj, tako tudi je! – Toda zdaj smo pravzaprav šele pri bistvu! Zato bodi zdaj posebno pozoren!
7. Glej, da bi visoke gore lahko opravljale svojo pomembno funkcijo za ohranitev celotnega nebesnega telesa in vsega, kar se nahaja na njegovi prostrani površini, je prvič pomembno, kje se nahajajo; in drugič, morajo prek duhov, ki prebivajo v njih in nad njimi (oziroma sil po tvoje) – nujno imeti takšno posebno inteligenco, s pomočjo katere jim je omogočeno, da opravijo tisto, za kar so določene.
8. Področje delovanja, ki jim je pripuščeno, oziroma njihovi nesporni inteligenci, je zanje, tako kot za nas, pozitivna zakonitost, ki jo zelo natančno zaznavajo s svojo inteligenco, kar Mi lahko še toliko bolj verjameš, saj si sam poprej o Meni trdil, da Sem bil prek egipčanske šole gotovo bolj posvečen v notranje sile narave, kot vsi današnji učenjaki.
9. Ker si zdaj to uvidel, uvidi tudi to, da je le z najbolj natančnim upoštevanjem zakonitosti, ki so prepuščene inteligenci teh velikih zemeljskih izrastkov, mogoče doseči ohranitev celotnega nebesnega telesa. – Toda, če bi se visoke gore nekoč uprle zakonitostim, ki jih določajo, in bi v določenem smislu rekle: »Nočemo več biti veliki vladarji zemlje, ampak se hočemo zdaj tudi mi znižati in postati majhni rodovitni griči!« - povej, kakšna neznanska nesreča bi na koncu nastala za celo Zemljo, zaradi takšne nepokorščine gora?
10. Tudi če te visoke gore ne obrodijo sadov, čeprav se raztezajo na več sto kvadratnih miljah neplodne zemlje in se tako običajnemu človeškemu razumu zdijo 'nekoristne', ali bi bilo zato zaželeno, da bi te gorske kneze zrušili in jih spremenili v dozdevno sadne ravnice? – Praviš: »Bog obvaruj!«
11. No, potem pa reci tudi za visoke gore v človeški družbi, da naj jih Bog obvaruje, da ne bodo pokončani! Sicer bo na politični Zemlji prekmalu tako izgledalo, kot bi izgledalo na naravni Zemlji, če bi bile naravne visoke gore uničene!
12. Glej, če naj zemeljski kralji resnično ustrezajo svojemu namenu, morajo biti kot visokem gore! Ali to razumeš? Praviš: »Ja, zdaj to popolnoma razumem in tudi vidim, da Si pravi prvobitni modrec!«
13. No, vendar to še ni konec. Pred nami sta še dve vrsti gora. Tudi te nam morajo še nekaj povedati! Zato še naprej poslušaj in glej, zakaj so tukaj!«

21. POGLAVJE

JEZUS GOVORI O IZVORU IN NUJNOSTI SREDNJIH IN MAJHNIH GORA ZA VSO ZEMLJO.

1. Nadaljujem: »Ko je bila Zemlja še pusto nebesno telo in na njej ni bilo ne rastlin ne živali, ki bi jih hranila in vzdrževala – razen tistih arhetipov vseh kasnejših oblik, ko so bili v vodah. Seveda so že primarne gore zadoščale za potrebne, že omenjene storitve, še tako rekoč povsem surove, nedokončane zemeljske oble. Ko pa se je po precejšnjem številu tisočletij zemeljska obla vedno bolj oblikovala in so se začele dvigati zelo pomembne skupine otokov nad morsko gladino, v vodi pa so se prvotni kalčki začeli razvijati v vse vrste trav in rastlinskih vrst, je bilo potrebno, da ti kalčki dobijo večje površine kopnega za svoje zorenje in razvoj. S podzemnimi silami ognja so nastale nove vzpetine, da bi novi plodovi dobili sčasoma več prostora, hrane in

zaščite. In potem je po celi Zemlji začelo silovito besneti in divjati. Enormne podvodne trde plasti so se razletele in dvignile z veliko silo visoko nad morsko gladino!
2. Vsekakor je trajalo veliko stoletij, preden je bilo to veliko delo dokončano. Toda za Boga, veš prijatelj, to sploh ne pomeni nobene opazne razlike; kajti tisoč ali milijon let te Zemlje je Zanj enako kot en dan! – Skratka, tako kot Sem ti pravkar razložil, so nastale gore druge vrste.
3. Te gore (druge vrste) so bile na začetku tudi veliko višje in bolj strme, kot so sedaj. Toda čas in njegovi naravni viharji so zelo znižali njihove vrhove, tako da so se tako vedno bolj zapolnjevale velike globeli pod njimi, s tem pa so se oblikovale že ožje in širše doline. Ker so bile te doline višje in nižje, niso dopuščale prostega pretoka vode, zato je ta ostajala v večjih kotanjah, kjer so se potem povsem naravno oblikovala večja in manjša jezera.
4. Ker pa so ta jezera zaradi stalnega kroženja vode, tako skozi zemeljske pore in zrak (dež, sneg, toča, rosa) nenehno naraščala, so prestopila svoje bregove in začela upadati. S tem pretakanjem se je sčasoma ustvaril tok, ki je odtrgal manjše ali večje dele svojih naravnih brežin ali jezov in tako deloma vse bolj in bolj zapolnjeval naravne globeli dolin, deloma pa (zlasti v času večjih poplav) oblikoval tudi formalne hribe in griče, kar se celo danes dogaja tu in tam na Zemlji in tudi gore druge vrste, nastale zaradi požara.
5. Ta zadnja tvorba hribov, ko jo povzročijo poplave, je tako imenovana terciarna tvorba, ki je naravno pogojena s sekundarno tvorbo.
6. Torej bi bil zdaj to povsem naraven sklep o nastanku zadnjih dveh vrst gora in že naveden razlog oziroma vzrok za drugo. – Zakaj pa je nastala tretja vrsta gora in tu in tam še vedno nastaja, je zelo lahko razumeti, če ne pozabimo na načelo, da je za nadaljnje ustvarjanje, ohranjanje in zaščito novih in razmnoževanje obstoječih bitij, nujna dobra in prostrana zemlja!
7. Zemlja je zdaj tako obdelana in pripravljena, da lahko na njej nastane, prebiva, živi in se razmnožuje vse vrste bitij. In to ureditev so in še vedno povzročajo tri različne vrste gora!
8. Na prvi pogled se zdi, da zadnji dve gorski tvorbi nimata namenske podobnosti s prvo gorsko vrsto. Kajti tako kot sta nastali, je tudi njun dejanski namen popolnoma drugačen. Ker pa spadata v vrsto pragora, torej gorskih knezov, se morata brez vsakega odpora, kljub svojemu namenu, podrediti tudi tistim zakonitostim, katere jim primarne gore vnaprej narekujejo. To pa zanje pomeni: 'Ni dovolj, da ve nižje in mlajše gore, napolnite doline in jarke s svojim obiljem, ustvarite tam rodovitno zemljo in tvorite majhna pobočja s čudovitimi gaji; ampak morate od začetka vašega obstoja, prevzeti tudi velik del naših bremen in nas podpirati v vsem, sicer ne boste izpolnili svojega poslanstva, katerega niti ne bi mogli izpolniti, saj je bilo preveč naših moči porabljenih za vaš nastanek, če bi morali zdaj vse urejati in voditi kot nekoč, ko vas še ni bilo!' - In glej, te nove gore delajo v skladu s svojo inteligenco, ki je prav tako njim lastna, natanko to, kar jim ukažejo knezi gora.
9. Toda med njimi so res nekateri, ki se na nek način nočejo pokoriti najvišjim; vendar takšne gore preganjajo najhujši viharji, dokler se ne sprijaznijo z ukazi visokih ali pa v nasprotnem primeru celo popolnima propadejo. – Starodavni modreci so takšne gore imenovali ali 'uporniške', včasih tudi 'preklete'. V sodobnem času pa se takšni junaki gora imenujejo 'nestanovitni', 'nestalni', 'prepereli'. Obstaja veliko takšnih kaznovanih porušenih in popolnoma uničenih gora, tako v starejšem, kot v današnjem času.«

22. POGLAVJE

PODREJANJE PO RANGU JE NUJNO TUDI MED LJUDMI.

1. Nadaljujem: »Dragi prijatelj in brat, mislim, da boš iz te razlage, vzete v celoti iz narave, uvidel podložne odnose tudi v stvareh, ki so zate brez življenja in zato brez inteligence, tako kot si jih prej razumel v živalih, nebesnih telesih in vodah. Zato ti skoraj ne bi bilo treba pokazati več dokazov iz narave, ki je zate nema in tako rekoč mrtva. Vsekakor bi Jaz lahko to storil, še posebej zelo dobro, če bi te popeljal na druge planete, kjer je red v vseh stvareh veliko bolj natančen in strožji kot na planetu Zemlja, ki je bil namenoma puščen malodane v največjem neredu. Razlog je v tem, da bi se lahko najbolj svobodni duhovi, kot pravi 'Božji otroci', vzgajali še bolj svobodno in koristno za svojo naravo. – Zdaj tako vse razumeš, kar v svoji notranjosti potrjuješ. In povem ti, da Sem s tem popolnoma zadovoljen!
2. Ker pa si zdaj spoznal tudi v naravi, ki je zate nema, da je v njeni strukturi absolutno urejen določen stopnjasti red podrejenosti, da narava lahko obstaja in se trajno ohranja. Zdaj pa pomisli na človeka, ki je obdarjen z absolutno svobodnim duhom, ki je popolnoma neomejen v svojem razmišljanju, odločanju in željah! Predstavljaj si, kaj bi se na koncu izkazalo, če bi lahko vsak človek, sledeč svoji absolutni notranji svobodi, brez kakršnihkoli omejitev lahko naredil vse, kar njegovo notranje duhovno bitje v svoji neusahljivi fantastični komori življenja črpa iz svojega Bogu podobnega neskončnega bogastva idej v neštetih oblikah!
3. Povem ti, da noben človek ne bi bil varen pred drugim. Kajti prvič, obstajajo duhovi, katerih notranje fantazije ali zamisli se ukvarjajo predvsem v uničevanju vsega, kar obstaja, v čemer najdejo poseben užitek. Nekateri bi radi nenehno ubijali ljudi na vse možne načine, drugi hočejo uničiti vse gore; tretji hočejo izkopati luknjo skozi Zemljo in jo čim bolj napolniti s smodnikom, da bi morebiti razstrelili vso Zemljo; drugi hočejo uničiti vso vodo na Zemlji, spet drugi bi vso Zemljo potopili; eni bi vso Zemljo sežgali, medtem ko bi nekateri pripeli Luno z vrvjo na Zemljo in jo povlekli navzdol!
4. Drugič, spet obstaja množica neverjetno čutnih duhov, katerih fantazija obsega čisto uživaške ideje. Če ti duhovi ne bi bili omejeni z zakoni, potem nobeno žensko bitje ne bi bilo varno pred njihovo veliko pohotnostjo, na koncu tudi noben deček in celo žival ne! Kajti poznam preveč takšnih ljubiteljev narave, na sodomsko - gomorski način, ki so se najprej parili z vsemi možnimi ženskimi rasami, da bi ugotovili, kakšen plod bo nastal. Če pa ta spolna igra ni zadostila njihovi domišljiji, so se naslednjič lotili poskusov z najrazličnejšimi živalmi, zato so se pogosto pojavile najbolj nenavadne in najbolj neurejene podobe, kar ni bilo neobičajno zlasti pri prefinjenih poganih.
5. Zdaj pa si predstavljaj veliko družbo tako čutnih in pohotnih uživačev v moralno in politično popolnoma brezpravni državi! Kakšni raznovrstni stvori in ostudne pošasti bodo rojile med njimi?! Po nekaj sto letih bi na Zemlji mrgolelo bitij, pred katerimi na koncu ne bi bilo varno nobeno človeško življenje! Zato je Mojzes tudi izdal izjemno strogo zapoved in celo s smrtno kaznijo kaznoval takšnega razvratneža, ki si je drznil storiti kaj takega, kar je Mojzes, kot kraljevi posvojenec, ki je bil seznanjen z vsemi egipčanskimi grozodejstvi tistega časa, zelo dobro vedel.
6. Bilo je tudi nekaj takšnih čutnih duhov, ki se žal še vedno tu in tam najdejo, ki so svojo, lahko bi rekli, pristno hudičevo slo po užitku, potešili šele, ko so na najbolj krut način trpinčili in mučili dekle, med in tudi pred spolnim aktom. Šele njen zadnji, najbolj boleč življenjski izraz, jim je dal največjo naslado! Ni treba, da bi ti navajal številna konkretna dejanja, kajti nekatera so takšna, da jih sploh ne bi mogel poslušati! Dovolj

je, da veš, kakšni plodovi bi se pojavili, če bi bila katerakoli človeška družba brez zakonov.
7. Tretjič, obstajajo spet duhovi, ki imajo o sebi najbolj nenavadne predstave in jim je vse pod častjo. Ti duhovi so zelo ponosni in nadvse vladoželjni; pred njimi bi se morali vsi plaziti in delati samo to, kar hočejo oni. Zdaj pa si predstavljaj celotno, veliko družbo takšnih ljudi; kako bi skupaj živeli? Povem ti, svet poln tigrov, levov in panterjev, bi živel v veliko večji medsebojni harmoniji, kot takšni ljudje, če niso omejeni z moralnimi in tudi modrimi političnimi zakoni!
8. In tako med ljudmi še vedno obstaja nešteto najrazličnejših vrst duhov, katerih osnovne fantazije in glavna nagnjenja so tako skrajno sprijena in v nasprotju z vsem pozitivnim redom, da si tega ne moreš niti zamisliti!
9. Toda, če bi bilo vsem tem duhovom dovoljeno, da le delno neomejeno uporabljajo svojo absolutno notranjo svobodo, pomisli in Mi povej, kako bi potem izgledalo na nebesnem telesu?! Praviš: »Prijatelj, to bi bilo grozno! To bi bil pekel vseh peklov na površju Zemlje!« Povem ti, dobro in pravilno si mislil in govoril!
10. Zdaj pa te spet sprašujem: »Kaj je torej najbolj potrebno, da bi se najpopolnejši pekel kolikor je mogoče odvrnil od površja Zemlje? Vidiš, zdaj sva šele prišla tja, kjer sva začela, in kjer Sem te pravzaprav želel!
11. Ali zdaj razumeš, kaj Sem hotel povedati, ko Sem, tako kot Pavel, vsem pravim vernikom Mojega nauka priporočil pokornost zakoniti, posvetni oblasti! – Ali zdaj vidiš, zakaj je treba dati cesarju, kar je njegovega in Bogu, kar je Božjega!?
12. Povej Mi, kako zdaj vidiš stvari?! Ali se ti še vedno zdijo tako nesmiselne kot prej? Ali se ti pravična pokornost in prava ponižnost še vedno zdita nevredna svobodnega človeškega duha? – Govori zdaj; spet si ti na vrsti! Želim te slišati.«

23. POGLAVJE

ROBERTOV PRITRDILEN ODGOVOR IN NJEGOVO VPRAŠANJE O ZLORABI KNEŽJE OBLASTI. ZEMLJA KOT ŠOLA.

1. Robert spregovori: »Kaj, dragi prijatelj, naj zdaj v bistvu še rečem? Zdaj vidim, razumem in priznam, da imaš Ti, kot nekdo, ki me v vsej znanosti in modrosti neznansko prekaša, v vsem prav, kajti stvari so res takšne kot Si mi jih zdaj opisal. Temu nikakor ni mogoče nasprotovati, saj Ti kot modrec, posvečen v najglobje in najbolj skrivne sile narave, moraš te najbolje poznati, vsaj veliko bolj temeljito kot jaz. Kot rečeno, vse kar Si mi zdaj prijazno razložil in pojasnil, sem spoznal za resnično in neizogibno potrebno v vseh, čeprav včasih v nekoliko baročno (slikovito) zvenečih delih, zato se tudi s Teboj popolnoma strinjam. Ampak, zdaj pa še o nečem drugem!
2. Vse kar Si do sedaj povedal, je res; prav posebej pa v Tvojem prikazu absolutno svobodnega človeškega duha, ko se zelo jasno pokaže železna nujnost zakona, ki to svobodo omejuje in oblastniško moč izvrševalcev le-tega. Postavlja pa se vprašanje, ali so lahko izvrševalci zakona, ki so imenovani ali izbrani na oblasti z Božjo milostjo, tudi od Boga oproščeni spoštovanja zakona, katerega običajno sami sestavijo in izdajo ter še posebej, ko v tem času samovoljni despoti in tirani zaradi bednega prestola pustijo pobiti uboge ljudi, ki so tudi njihovi bratje? Ali je bil na primer moj delikt tak, da me je zato nek Alfred W. (Windischgratz) v imenu svojega šibkega cesarja dal ustreliti in še več drugih, ki so razmišljali in delovali na enak način kot jaz!?
3. Toda, če se tak mogočen oblastnik izvzame iz svojega lastnega zakona, se postavlja vprašanje, kdo bo njega potem izvzel in oprostil Tvoje zapovedi ljubezni, ki bi jo moral

spoštovati enako ves svet, brez razlike glede na status in rang? Zakaj mora na stotine in tisoče ljudi trpeti največje siromaštvo, in če so krivi že najmanjše poneverbe, pogosto prisiljeni v to zaradi velike stiske, potem prenašati vso neprizanesljivo strogost zakona? – Medtem pa velikaši brez slabe vesti lahko delajo, kar hočejo, in noben sodnik jih ne sme poklicati na odgovornost.
4. Vsekakor se v največji meri zavzemam za modre in dobre vladarje, toda ne za regente, ki pogosto komaj vedo, kaj so, še manj pa, kakšni bi pravzaprav morali biti. Regenti, ki samo consumendi gratia (zaradi užitka) sedijo na prestolu in svojim podanikom kot vampirji sesajo najrevnejšo kri, namesto, da bi jih vodili z modrimi zakoni, mi povej prijatelj, ali potem ubogi zatirani ljudje nimajo pravice nagnati takšne bleščeče pridaniče in brezčutne brezdelneže in na njihovo mesto postaviti modre in sposobne ljudi, ki imajo glavo in srce na pravem mestu?! Ali mora biti vladarski stol tako bleščeč in njegovo bivališče ogromna in razkošna palača in morajo njegovi vladarski prejemki znašati več milijonov?! Kar vse seveda izhaja iz krvavih kapljic znoja njegovih podanikov! 'Ubogi vrag' nima nič dobrega na Zemlji. Od rojstva do groba ostaja igračka mogočnežev. Zanje mora dajati svoja dobra in kri, toda v zahvalo je zaničevan in zmerjan kot kanalja, in če se noče sprijazniti z vsemi podlostmi velikašev in gre na skrivaj k župniku, da bi si olajšal srce, bo še za povrhu potolažen z večnim prekletstvom! S takšno tolažbo se potem obupan vrne domov. Povej, ali je to tudi že nekje v naravi tako urejeno in utemeljeno?! Prijatelj! Jaz, Robert, verjamem in odločno trdim, da je to pekel in njegova vedno zelo dejavna prizadevanja, da bi iz ubogih angelov te Zemlje naredil še bolj uboge in bedne vrage!
5. Sicer je vsekakor res in kot zdaj vidim kot nekdo, ki živi po smrti telesa, tudi gotovo, da je zemeljsko življenje zgolj preizkusno življenje, za doseganje najvišje, čiste duhovne popolnosti, in da zato od njega upravičeno tudi ne moremo pričakovati sijajne zemeljske blaženosti. Kajti dokler je učenec, tako dolgo ostaja učenec bolj ali manj suženj tistih, ki so mu postavljeni za gospodarje! Toda, če tirani, ki vladajo ljudem, te preveč okrutno preizkušajo in preveč raztegujejo vzgojne strune, da tako namesto pravih ljudi nastanejo zgolj živali ali celo hudiči, kaj pravi o tem prvinski božanski svetovni red?!
6. Ali je potem Božanstvo še vedno edini Gospod in Gospodar, in ali so Njegovi zvesti verniki in častilci še pravi bratje? – Ali to tudi še pomeni, da je treba ljubiti Boga nad vsem in svojega bližnjega kot samega sebe?
7. Ali je od vsepravičnega Božanstva prav, da pusti, da ljudstva zaradi slabih vladarjev telesno in moralno tonejo? In potem, ko so ljudstva zaradi svojih najbolj sramotno slabih vladarjev padla telesno in moralno na najnižjo raven bede, vse mogoče kazni in nadloge pridejo še od zgoraj, torej od najpravičnejšega Božanstva; seveda največ le nad revne ljudi, ki po nuji morajo postati slabi, večinoma po Božji milosti! Kajti tudi najbolj sramotni in brezobzirni vladarji uporabljajo naziv: 'Po Božji milosti!' Potem pa ponavadi pride revščina, lakota, vse vrste strašnih neozdravljivih bolezni, kot so kuga, kolera in številne druge epidemije in vojne, - kar je samoumevno, vse 'po Božji milosti!'
8. Poleg teh najlepših darov končno pride tudi še najslajši obup in kot - finis coronat opus (dobesedno: konec okrona delo), - prijetno, večno pogubljenje v gorečem močvirju! – In glej, vse to, po Božji milosti! – Bravo! Le tako naprej! Tako mi je všeč! Oh, kako lepo je življenje!! – Kdor si je takšnega izmislil, kot je, se mora pri tem noro veseliti!?
9. Ampak s tem nočem kritizirati najvišjega Božjega bitja, ki nekje obstaja, in Ga kriviti za to, da je življenje na Zemlji prisiljeno biti v tako grozljivi obliki. Kajti takšno Božansko bitje ima zagotovo pomembnejše stvari za početi, kot pa se ukvarjati z umazanimi črvi v zemeljskem prahu. Ampak najbolj bedno pri tej zadevi je, da imajo ti človeški umazani

črvi tudi čustva in na žalost tudi nekaj razuma, in da jih na koncu ni mogoče popolnoma uničiti, kar se kaže pri meni figura de facto (kot je dejansko v mojem primeru)!
10. Ali naj bi torej ljudje te Zemlje, ki naj bi bili 'Božji otroci' imeli čast in srečo, da so po posebni milosti najbolj prekleti od najbolj usmiljenega in ljubečega Božanstva, od Tvojega zagotovo 'Svetega Očeta', ki je tudi Tebe pustil viseti na križu (verjetno tudi iz ljubezni?)
11. Resnično, dlje ko razmišljam in govorim o tem, bolj dvomljiva se mi zdi zadeva. Zato raje še enkrat spregovori! Morda boš lahko to zadevo bolje osvetlil? Tako pač sedaj razmišljam.« –

24. POGLAVJE

JEZUSOV TOLAŽILNI ODGOVOR NA ROBERTOVE MRAČNE DVOME. BOG NE KAZNUJE, AMPAK LJUDI ZLOBNOST SAMA KAZNUJE. IZKUŠNJE ZGODOVINE UČIJO.

1. Rečem Jaz: »Dragi prijatelj, zdi se, da ima tvoja kritika, ki temelji na presoji tvojega kratkovidnega uma, veliko veljavo. In, če bi bilo res vse to tako, kot si Mi zdaj predstavil in ostro presodil, potem bi res izgledalo izjemno, ja neskončno slabo za celotno človeštvo. Toda na srečo se z vsemi svojimi idejami in zato tudi z vsemi svojimi ostrimi sodbami zelo motiš!
2. Kajti glej, prvič, - Božanstvo skrbi za ljudi te Zemlje tako izjemno, kot da v vsej neskončnosti skoraj nima več nobenega bitja, ki bi potrebovalo Njegovo skrb, in jih vodi v vseh razmerah njihovega življenja na preizkušnji, tako da morajo skoraj vsi kljub vsem težavam doseči svoj višji namen, zaradi katerega izključno jih je Božanstvo poklicalo in postavilo v obstoj!
3. Seveda je kar nekaj takih, ki kljub vsem uporabljenim sredstvom, nočejo ukloniti svoje volje pod najboljšo voljo Božanstva! – Razumljivo je, da mora za takšne duhove Božanstvo uporabiti resnejša in ostrejša sredstva, da jih ne glede na njihovo svobodno voljo, na koncu vendarle spravi na pravo pot. Mislim, da Božanstvo presojaš malo preplitko in Mu podtikaš izsledke svojih skrbi, ki bi jih lahko poiskal in zlahka našel le v svobodni (napačni) arogantni volji ljudi!?
4. Veliko si govoril o neki milostni odobritvi slabih vladarjev. Nič pa nisi rekel o tem, da obstajajo tudi slabi ljudje, ki niso postali slabši od zelo slabih zaradi morebitnih političnih dekretov, ampak zgolj zaradi njih samih, kar bi ti lahko več kot nazorno prikazal z neštetimi primeri, kar bom kasneje tudi storil.
5. Ampak zdaj glej, drugič, - glede tvojega domnevnega večnega pogubljenja, ki naj bi po smrti telesa doletelo ljudi, ki so jih pokvarili od Boga odobreni, slabi vladarji in so zato brez lastne krivde postali slabi! Tukaj ti moram Jaz, Ki zagotovo natančno poznam vse razmere v duhovnem svetu, odkrito povedati, da se Mi takšen dogodek še nikoli ni zgodil. Ja, vsa večnost ti ne more pokazati niti enega primera, ko bi Bog obsodil le enega samega duha! Lahko pa ti pokažem nešteto primerov, ko duhovi samo zaradi svoje popolne svobode, Božanstvo prezirajo in preklinjajo ter za nobeno ceno nočejo biti odvisni od Njegove neskončne ljubezni, saj mislijo da so sami gospodarji, tudi nad Božanstvom!
6. Ker pa Božanstvo lahko da Svoje neskončno obilje ljubezni le tistim, ki jo želijo v polnosti užiti, bo najbrž jasno, da tisti, ki Božanstvo skupaj z Njegovo neskončno ljubeznijo najmočneje in najbolj odločno sovražijo in prezirajo in se iz te nesramno norčujejo, ne morejo biti deležni te ljubezni ravno zato, ker je najbolj odločno nočejo biti deležni!

7. Takšna bitja imajo rada samo sebe in sovražijo vse, kar se jim ne zdi povsem primerno za njihov sebični ego, in mu ni globoko predano. Ljubezen do Boga in bližnjega jim je gnusoba in prekletstvo v njihovih srcih! Bog je zanje čista omlednost izkrivljenega uma, neumnost skrajno poneumljenega in deformiranega intelekta, njihov bližnji pa je kanalja, ki ni vreden niti pljunka!
8. Toda če najsvobodnejši duhovi dejansko trdovratno vztrajajo pri tem in se njihove najbolj pogubne zablode ne da ozdraviti z nobenim sredstvom, ki jim je dano v njihovi svobodi, torej nikakor prostovoljno sami, ampak so raje večno podvrženi vsej bridkosti in trpkosti, ki so si jo sami pripravili, kot da bi sprejeli najnežnejšo zapoved Božanstva – povej, ali je lahko Božanstvo krivo za takšno samoobsodbo?!
9. Če pa Božanstvo potem iz čiste ljubezni in modrosti s Svojo vsemogočnostjo takšne odpadnike loči od njihovih najbolj blaženih prijateljev, a jim kljub temu pusti popolno svobodo na ustrezno ločenih krajih, ali se Mu lahko očita, da je neskrbno, trdo in brez ljubezni?!
10. Toda praviš: »Ljudi in ljudstva ni mogoče kriviti za to, če postanejo tako slabi, ampak sta kriva slaba vzgoja in slabo poučevanje, da pa sta vzgoja in poučevanje slaba, so krivi slabi in sebični vladoželjni vladarji; in končno je za slabe vladarje krivo Samo Božanstvo!» Oh, nočem ti oporekati, da ni slabih vladarjev in reči, da ljudstva niso nikoli pokvarili slabi vladarji. Oh, daleč od tega, da bi hotel trditi kaj takega! –
11. Toda prav tako malo lahko tudi ti Meni nasprotno trdiš, da najbolj pravično Božanstvo ni še nikoli kaznovalo slabega vladarja! Pojdi skozi svetovno zgodovino od začetka človeštva in pokazala ti bo na tisoče vladarjev, ki so bili strogo kaznovani zaradi slabega vodenja ljudstev, ki so jim bila zaupana.
12. Vendar se je v vseh zemeljskih obdobjih vedno potrdila stara izkušnja, da so bili ljudje, zlasti pod trdimi in tiransko slabimi vladarji, na splošno vedno boljši, bolj ubogljivi in bolj poslušni, kot pod dobrimi in nežnimi vladarji. Zato Božanstvo slabe vladarje navadno postavlja ljudstvom, da bi ta, če postanejo slaba, imela kaznovalno palico nad seboj in se bila prisiljena spokoriti in izboljšati, potem pa jim bo Božanstvo, kot vedno, zopet nezmotljivo dalo boljše vladarje.

25. POGLAVJE

JEZUS O POMENU IN NAMENU ZEMELJSKE ŠOLE ŽIVLJENJA. ZAČASNA ALI VEČNA BLAŽENOST.

1. Nadaljujem: »Če pa ljudstvo postane pod dobrimi in blagimi vladarji ter v mirnih in blagoslovljenih letih preveč lenobno, pohotno in po naravi popolnoma čutno in ne razmišlja o ničemer drugem, kot o tem, kako bi ustvarili za svoje telo raj na Zemlji, - glej, kaj takega dobro Božanstvo, ki skrbi predvsem za čisto duhovno blaginjo vsakega človeka, ne more in ne sme dopustiti, ker zemeljski meseni raj ni v skladu s prvotnim, večnim Božjim Redom in vedno nosi v sebi smrt duha. Tako kot deček, ki je že od zibelke naprej živel v največjem blagostanju, ne bo imel nobenega ali le zelo malo smisla za kakršenkoli duhovni razvoj in nadaljnje izobraževanje, tako je tudi z ljudstvom, ki mu gre na Zemlji preveč dobro.
2. Pojdi v palače bogatašev in tam povprašaj o pravi, od Boga odrejeni vzgoji in boš večinoma ugotovil, da je v teh le redko doma Božja vzgoja srca. Potem pa pojdi v kočo revnega kmeta in našel ga boš, kako moli sredi svoje družine in blagoslavlja kruh! Povej, kaj ti je ljubše? Praviš: »Revni kmet v svoji revni koči!« Povem ti, da tudi Meni! Ker moli iz svojega duha in tako duhovno vzgaja svoje otroke ter jih povzdiguje k Bogu.

Bogatašev Bog pa je le njegovo meso, katerega zelo spoštuje in časti z vsemi možnimi užitki. In tako polteno vzgaja tudi svoje otroke zgolj za meso. Takšna vzgoja pa nikakor ne more ugajati Bogu, saj z njo ne bo nikoli dosežen tisti sveti namen, za katerega je Bog ustvaril ljudi.
3. In glej, enako je z vsemi ljudmi. Če postanejo zemeljsko preveč bogati, potem postajajo vse bolj čutni, in ker jim gre dobro, ne potrebujejo več Boga in na koncu pozabijo na pravega Boga ter v zameno sebe ali karkoli naredijo za boga, kar najbolj ustreza njihovim čutom, to pa je že od nekdaj začetek malikovanja.
4. Seveda pri sebi praviš: »Zakaj je potem Božanstvo izjemno modro in vsemogočno, če česa takega ne more preprečiti?« - Jaz pa ti povem, da če bi Božanstvo s Svojo vsemogočnostjo sodilo duhovom, ki bi morali biti popolnoma svobodni, potem bi bil to verjetno za večno konec. Namesto najsvobodnejših duhov bi Vsemogočnost oblikovala le usmerjene lutke, večno nikoli pa popolnoma svobodne in od Božanstva neodvisne, samoodločujoče duhove, ki naj bi v svoji popolnosti sami postali bogovi!
5. Kar pa zadeva vpliv Božje Modrosti, ta zagotavlja za sprevržene ljudi takšne pogoje, po katerih jih je mogoče vrniti na pot do pravega cilja. To pa je res tudi sodba in do neke mere prisila, vendar se nanaša le na zunanjega človeka, da se notranje toliko prej in lažje prebudi in zmore zopet dojeti svoj pravi namen. Vsemogočnost pa bi sodila in ubila celotnega človeka!
6. Zato zdaj premisli, ali imaš še vedno pravico dolžiti Božanstvo, da ne stori ničesar za ljudi, ali če že kaj stori, da je to zgolj ostro, neljubeče in zato izjemno slabo!
7. Ali se ti zdi življenje na Zemlji še vedno tako zaničljivo? Ali je po tvoji kritiki njen izumitelj na določen način še vedno Bitje, ki se s takšnim izumom sploh ne bi smelo hvaliti?
8. Mislim, če imaš vsaj kanček svoje lastne in 'heglovske' svetlobe, potem moraš iz neskončnih izkušenj uvideti, da na Zemlji, kjer mora biti vse minljivo, resnične sreče ni mogoče najti, in to, kot Sem rekel prav zato, ker se morajo po najbolj naravnem redu, vse stvari v zunanjem svetu skozi čas nujno spreminjati in na koncu popolnoma miniti.
9. Le tisti lahko govori o resnični sreči, ki po Mojem nauku zbira zaklade, katere ne napade rja in ne uničijo molji. Kajti tisto, kar traja večno, bo očitno boljše od tistega, kar je podvrženo ostrim zobem časa!
10. Kaj pa imaš zdaj ti od tvojega čisto zemeljskega stremljenja po sreči? Glej, četrt smodnika in prav toliko svinca je za vedno končalo vsa tvoja prizadevanja za zemeljsko srečo. Ali si to zaslužil ali ne, pustiva za zdaj odprto. Kajti Jaz Sem moral pretrpeti isto usodo, le s to razliko, da Jaz – za Boga in Duha; ti pa – za svet in njegovo domnevno materialno srečo; Jaz za večno in ti – za časovno blaginjo ljudi.
11. Zdaj lahko rečeš tako kot Jaz: »Odpusti jim Oče, kar so storili, so storili v svoji slepi vnemi, saj so verjeli da delajo prav!« - Zato o tem ni več kaj dosti za povedati. – Ampak, kaj si ti prinesel s seboj za varno večnost?! – Vidiš prijatelj, to je čisto drugo vprašanje! – Ali ti bo svet, ki je zate tako rekoč za vedno minil, lahko kaj dal? O tem razmisli in Mi povej, kako boš zdaj tukaj začel?!«

26. POGLAVJE

ROBERTOV ODGOVOR: 'GOLO ŽIVLJENJE VRAČAM TISTEMU, OD KATEREGA SEM GA PREJEL.' ALI OBSTAJA BOG LJUBEZNI, KI TAKO OSTRO RAVNA S SVOJIMI BITJI?

1. Po krajšem razmišljanju Robert spet reče: »Moj najbolj spoštovani, najdražji prijatelj in brat! Kar se tiče Tvoje izjemno prepričljive zavrnitve mojih očitkov proti Božanstvu in

Njegovemu nekoč vzpostavljenem življenjskemu Redu, se v tem popolnoma strinjam s Teboj ter pred Tabo povem in glasno priznam, da sem dragemu Božanstvu storil krivico, ob predpostavki, da resnično obstaja takšno Božanstvo, tako ljubeč Oče kot Si učil Svoje učence, a Ga kljub temu niso nikoli povsem prepoznali.
2. Kajti, ko so nekoč želeli, da jim pokažeš Svojega Očeta, nisi mogel ugoditi takšni prošnji drugače, kot da Si izkoristil lahkovernost Svojih učencev in se jim Sam predstavil kot Oče. Po mojem mnenju jim nisi hotel s tem reči nič drugega kot: »O vi judovski neumneži! Ali ne veste, da Bog ne obstaja zunaj človeka?! Ko vidite Mene ali nekega drugega človeka, potem vidite tudi tisto, kar hočete videti. Ali še ne veste in ne morete doumeti, da je Oče v nas in mi v Očetu, ali z drugimi besedami rečeno, da ni nikjer Boga razen v človeku!?«
3. Čeprav to le tako razumem in težko dojemam drugače, pa zato še vedno nisem s tem tako trdovratno obseden in bi res rad sprejel katerokoli Božanstvo, če mi ga lahko dokažeš in pokažeš. Če pa sem takšne obsodbe izrekel o Božanstvu, ki Ga ni in ni nikjer drugje kot v nas (kar bi Ga, če bi bilo kjerkoli, verjetno lahko zelo užalilo), - potem lahko še toliko lažje in resnicoljubno sprejmem Tvojo resnično najbolj prepričljivo zavrnitev, ker se nanaša le na naš notranji red, ki ga je treba najprej popolnoma dojeti in razumeti, preden je lahko izpostavljen preveč površni kritični presoji. Ali drugače rečeno: »Človek, najprej popolnoma spoznaj samega sebe, potem šele presojaj svojo bit in vse različne nujne okoliščine, ki jih prinaša trdna določnost tvojega bitja!«
4. Lahko se Ti iz vsega srca zahvalim za ta Tvoj zares velik poduk; kajti takšni sadovi verjetno še dolgo ne bodo prišli na dan iz moje neizmerno slabe in revne zemlje.
5. Čeprav se mi zdaj zdijo modre omejitve absolutne svobode, na kateri temelji človeški duh, izjemno potrebne in zelo primerne naravi človeškega reda in njegovih stvari, potrebnih za pravo življenje, moram žal še vedno odkrito priznati, da nauka, po katerem je Bog najčistejša ljubezen, in da je treba to Ljubezen ljubiti nad vsem, svojega bližnjega pa kakor samega sebe, ne morem uskladiti z vsem, kar Si mi do sedaj povedal, prej pa sploh ne, dokler me ne prepričaš o obstoju resničnega Božanstva!
6. Bog mora najprej dokončno obstajati, Njegova narava in volja pa morata biti v celoti prepoznavni, - šele potem je mogoče govoriti o nujnosti. Toda, če je Bog le bitje, ki Ga predpostavlja slepa vera, nikakor pa Ga ni mogoče čistemu razumu kakovostno dokazati, potem se mora vsak nauk, ki se nanaša na Boga, ne glede na to, kako ominozno metafizično in ultra teozofsko zveni, prej ali slej razbliniti v popoln nič.
7. S tem sploh ne nasprotujem Tvojemu poduku, saj njegovo resničnost zelo jasno vidim, vendar je razumljivo, da le v primeru, če obstaja Božanstvo, ki je takšen Red naredilo nujen za razvoj človeka v višje, svobodnejše bitje. Če pa Božanstva ni, potem Ti sploh ne rabim oporekati, kajti potem je zadeva sama s seboj v nasprotju, ne glede na to, če je v principu pravilna.
8. Na vprašanje, ki sem Ti ga zastavil: »S kakšno pravico me je dal Windischgratz ustreliti?«, Si odgovor zelo hitro prešel z izgovorom, da zdaj nekako sploh ni čas, da bi se o tem veliko govorilo, ali se je to zgodilo upravičeno ali ne; kajti tudi Tebe, da je doletela podobna usoda, le s to razliko, da Tebi – za Boga in večno duhovno dobro ljudi, meni pa – za svet in njegovo minljivo srečo! – In, da naj Ti povem, kaj sem s seboj prinesel za večnost s sveta, ki je zame za vedno minil? Prijatelj, mislim, da Mi odgovor na to vprašanje ne bo povzročil preveč preglavic.
9. Če naj bi obstajalo nekakšno nadvse ljubeče Božanstvo, nas tisočletne izkušnje učijo, da prav to Božanstvo, ko pošilja ljudi na svet v takoimenovano šolo svobode, ne da ljudem s seboj popolnoma nič drugega kot zgolj najbolj golo, najbolj nekoristno, najbolj nesmiselno in zato tudi najbolj neumno življenje. – Torej človek ne prinaša na

ta bedni svet nič drugega kot prazen nič! Tako rekoč mu od svetovnih zakladov nič ne pripada, saj jih mora ob koncu svojega življenja spet za vedno zapustiti!
10. Kaj pa bi moral ali mogel vzeti s seboj v večnost, razen mene samega, ne da bi si to želel ali hotel?! Le s to majhno razliko, da zdaj vstopam v ta svet kot misleče in s tem nekoliko bolj duhovno izobraženo bitje, medtem ko je bil moj vstop v materialni svet najbolj nemočno beden; a vseeno meni veliko ljubši kot vstop v ta neposvetni svet, kajti v materialnem svetu kot dojenček nisem čutil ničesar, razen morda kot polip, lakoto in bolečino, a teh dveh muk zame skorajda ni bilo, ker takrat nisem imel zavesti in nobene presoje. Če me moja uboga zemeljska mati v tem času ne bi najbolj skrbno negovala, bi me po neki božanski ljubeči skrbi lahko požrle vse miši in podgane, česar Božanstvo zagotovo ne bi preprečilo!
11. Ja, božanstvo v materinih prsih je poskrbelo zame, toda veliko, vsemogočno Božanstvo, nekje nad vsemi zvezdami, morda še vedno ne ve ničesar o nekem ubogem vragu, nekem Robertu Blumu!
12. Toda, če sem vendarle beden izdelek tega velikega Božanstva, ki me je iz čiste ljubezni poslalo tako bogato opremljenega v svet preizkušenj, ali lahko zdaj od mene zahteva več, kot mi je dalo na potovanje okoli sveta?! Mislim, da tam kjer ni ničesar, vsaka pravica zagotovo preneha sama od sebe! Ali pa obstaja tu v svetu duhov kakšna pravna ureditev, po kateri lahko nekdo nekomu postane dolžnik tudi za nič?!
13. Golo življenje, ja, to ni moje, ker si ga nisem dal. To življenje, celo obogateno z nekaj inteligence in s slabo suknjo, sem prinesel sem in ga z največjim veseljem vračam tistemu, ki mi ga je dal, - vendar s prošnjo, da jaz kot nesrečni Robert za vse večne čase popolnoma preneham biti! Ker zdaj vidim tudi iz Tvojih, čeprav zelo modrih govorov, da življenje nasploh, in še posebej moje, verjetno večno ne bo imelo srečne plati. In zato je neskončno bolje, večno ne biti, kot pa biti tako nesrečen, kot sem imel jaz vedno veliko čast biti!
14. Za popolnost te moje duhovne sreče mi manjka samo še to, dragi prijatelj, da mi rečeš: »Pojdi od Mene, prekleti, v večni ogenj Božje jeze in tam večno gori v najstrašnejših mukah in bolečinah!« Potem bi bilo življenje in njegova slava resnično okronana s krono vseh kron prvobitne božanske ljubezni! – Prijatelj, če Te je s tako nerazumljivo trdo sodbo, brez vsake ljubezni, Tvoj najbolj ljubeči Oče navdahnil – potem res ni mogoče veliko dobrega pričakovati od Njegove neskončne ljubezni! Ampak mislim, da tako grozno krut stavek skorajda ne bi mogel priti iz Tvojih ust, ampak so ga najverjetneje v poznejših časih vnesli najbolj ljubeči papisti? Zakaj? To ne bi smelo biti težko uganljivo! Zdaj pa spet Ti govori, ker sem jaz svoj odgovor končal.«

27. POGLAVJE

JEZUS O VZGOJI ČLOVEKA ZA SAMOSTOJNOST. V NAVIDEZ TEŽKI VZGOJNI ŠOLI SE KAŽE NAJVIŠJA BOŽANSKA MODROST LJUBEZNI.

1. Rečem Jaz: »Poslušaj, moj dragi prijatelj! S tabo bo še nekaj težav, preden boš prišel do bolj jasnega duhovnega razumevanja! Še vedno si preveč navezan na materijo in njene odnose ter pojave, ki iz nje izhajajo. Zato tudi vse presojaš glede na materijo, ki je sojena in zato minljiva, zaradi česar ne moreš dojeti čisto božansko-duhovnega.
2. Ali kot velik filozof, še vedno ne razumeš, da če Božanstvo iz Sebe osvobodi življenje, ga mora popolnoma osvoboditi in ne soditi, razen tistega, kar mora biti najnujnejše sojeno, kot je dejansko telesno življenje, ki je usmerjeno tako, da ima

trdnost za sprejemanje življenjskega duha, ki izhaja iz Boga. Ko ta duh nekoč doseže pravo trdnost, ali če želi Bog duha, ki je sam po sebi še zelo šibak, okrepiti na drugačen način do večnega življenja, ne da bi duh moral iti skozi popolno telesno preizkušnjo, potem Bog Sam prevzame sodbo od najbolj svobodnega duha, in ta duh je potem tudi popolnoma svoboden in se mu potem ne zgodi nič drugega in se mu tudi ne more zgoditi nič drugega kot to, kar si sam iz sebe svobodno želi. – Kaj hočeš še več?
3. Ali misliš, da ti bo Bog ukazal, da greš v pekel ali v nebesa?! – Oh, s takšnimi idejami se ti v večnosti ni treba obremenjevati. Kajti, povem ti, tedaj si popolnoma svoboden; kar hoče tvoja lastna ljubezen, to naj se ti tudi zgodi! Bog ti lahko in želi pomagati na bolje, a le, če si ti to želiš. Če pa takšne pomoči ne želiš, potem ti je Bog ne bo dal po Svoji lastni volji, to pa zato, ker imaš popolnoma svobodno od Boga neodvisno življenje, ki se lahko popolnoma svobodno odloča, kakor hoče, in mora zato tudi poskrbeti za svojo hrano in krepitev, popolnoma neodvisno od Boga, sicer to res ne bi bilo svobodno življenje.
4. Če pa Bog dopušča, da se človek rodi popolnoma gol in v vseh pogledih popolnoma nemočen, se to zgodi zato, da bi človeško življenje že od samega začetka osvobodil, da bi se lahko navadilo, da je od rojstva prepuščeno samemu sebi. – Ta proces ločevanja življenja se mora torej začeti z rojstvom, ko otrok še ni sposoben nobene predstave, dojemanja in s tem tudi nobene zavestne bolečine; ker pri takšnem ločevanju od življenja, če bi se to zgodilo človeku v stanju, ko je zmožen razumevanja, sploh ne bi mogel prenesti bolečine in prevelike žalosti. Človek žaluje, ko se loči od najboljšega prijatelja, ki je telesno umrl in se vez življenja pretrga; koliko bolj bi šele žaloval, če bi se s polno zavestjo ločil od svojega življenjskega Očeta (Boga)? – Kar bi se na koncu vseeno moralo zgoditi, ker brez tega dejanja, naj bo še tako boleče, nobeno življenje ne bi bilo ob Bogu svobodno.
5. Če pa Gospodova najvišja Modrost in Ljubezen, s takšno najnujnejšo ločitvijo postavi človeka v skoraj povsem neobčutljivo stanje in mu da zunanje naravno življenje, ki je bilo za nedoločen čas združeno z Bogom, da se duh toliko lažje navadi na takšno ločitev in toliko bolj nezmotljivo najde pot v svojem prihodnjem, povsem svobodnem življenju, povej, ali lahko človek potem zato daje Boga v nič, ali Ga celo zataji, če On dela to, kar Mu zapoveduje njegova najvišja Ljubezen, Modrost in Red?!
6. Verjemi Mi, da če bi obstajal še kakšen drug mogoč način za osvoboditev življenja, ki bi bil manj boleč, bi ga Božanstvo zagotovo vključilo v Svoj Red. Toda v življenjskih razmerah, kakršne so in morajo biti, boljši ali manj boleč način ni mogoč, ker je že ta najboljši in najmanj boleč, zato je tudi dober in povsem primeren. In, ker je tako in nič drugače, je zadeva že sama po sebi največji dokaz vidnega, očitnega obstoja Boga, brez katerega ne more nič nastati, biti ali obstajati.
7. Če pa je obstoj Boga s tem dokončno in očitno dokazan, kako si lahko zasluži, da Ga tako moder človek, kot si ti vsaj želiš biti, daje v nič? – Vidiš, dragi prijatelj, kako veliko krivico delaš velikemu Svetemu Očetu!«

28. POGLAVJE

SMRT TELESA JE TUDI ODREŠITEV BOŽJE LJUBEZNI. TRPLJENJE PRI UMIRANJU V NEKDANJIH IN DANAŠNJIH ČASIH.

1. Nadaljujem: »Vidiš, tudi umiranje ljudi na Zemlji je za zunanje čute zelo žalosten pojav in je običajno povezan z zelo različnimi bolečinami. Zgolj posvetnemu razumu se zdi, da je Vsemogočno Božanstvo to zelo trdo in kruto uredilo, saj bi moralo biti

polno najvišje ljubezni in usmiljenja! Kako pogosto so že ljudje zaradi tega dobro Božanstvo sramotili ali celo popolnoma zatajili.
2. Toda glej, tudi tu se pojavi enaka nujnost kot pri rojstvu. Svobodni duh v človeku se ne more drugače znebiti kakršnekoli sodbe, ki ovira njegovo resnično svobodo, kot z odvzemom njegovega sojenega, začasnega ovoja, ki je duhu pripuščen le tako dolgo, dokler je popolnoma ločen od prvotnega Božjega življenja, pri čemer lahko seveda samo Bog kot Stvarnik življenja ve, kdaj tak duh napreduje do popolne samostojnosti. Ko se takšna zrelost zgodi, je čas, da se duhu odvzame breme, ki ga ovira v njegovi svobodi.
3. Seveda praviš, kot mnogi tvoje vrste: »Zakaj se potem ta odvzem ne zgodi neboleče?!« Jaz pa ti povem, da če bi vsak človek živel po Božjem nauku, bi mu bila smrt njegovega telesa le užitek, ali pa bi bila vsaj popolnoma neboleča. Ker pa se ljudje zaradi svoje svobode preveč navežejo na materijo, svoj duh nanjo priklenejo z železnimi verigami in ga vlečejo k ljubezni do sveta, potem se seveda takšna ločitev mora zgoditi s toliko več bolečine, kolikor bolj trdno se je svobodni duh navezal na sojeni svet.
4. A tudi ta bolečina ni trdota, ampak le najčistejša Božja ljubezen. Kajti, če Božanstvo ne bi uporabilo malo sile, kar seveda nikoli ne more biti prijetno, potem bi duh prešel v popolno sodbo in s tem v večno, najbolj mučno smrt, ki je pravi pekel. Toda, da bi najplemenitejšega duha pred tem rešilo, mora Božanstvo nujno uporabiti silo. In, ker to počne, Mi povej, ali si zato zasluži biti zasramovano ali celo zanikano?! Na žalost je zdaj preveč duhov, ki za Boga nočejo več slišati, ko dosežejo svojo svobodo. Toda Bog jih nikoli ne pozabi voditi po najboljših poteh k pravemu in najpopolnejšemu cilju.
5. Glej, v davnini so se ljudje na splošno precej postarali in na koncu umrli zelo blage in neboleče smrti. A to se je zgodilo zato, ker se v svojem duhu niso mogli tako zlahka ločiti od Boga, kot se lahko ljudje tega časa, to pa zato ne, ker je imela Zemlja zanje veliko premalo stimulansov, zato so ostali bolj ponotranjeni in so težje pretrgali svoje vezi z Bogom.
6. Toda s časom, ko so ljudje na Zemlji začeli vedno bolj uživati in je zato ločitev od Božjega življenja potekala prej, se je tudi zemeljsko obdobje življenja vse bolj krajšalo.
7. Ko pa so ljudje naposled začeli iz čiste posvetnosti in njenih mikavnosti, popolnoma pozabljati svojega Stvarnika, so tedaj dosegli tudi nasprotno skrajnost zoper ves Božji Red, po katerem bi jih morala doleteti večna smrt. Glej, potem se jim je Bog moral ponovno približati in se tu in tam razodeti, da bi rešil ljudi, ki so bili blizu večnega propada. – Mnogi so se pustili rešiti, mnogi pa ne - po lastni, svobodni volji! Ali bi jih moralo Božanstvo zgrabiti s Svojo vsemogočnostjo, če niso hoteli poslušati Njegove Ljubezni? To bi zagotovo za takšne duhove pomenilo večno uničenje!
8. Kaj drugega bi lahko večna Ljubezen storila, kot da iz Svoje ljubezni in modrosti reče: »Odidite od Mene, vi ki ste se popolnoma ločili od Mene in pojdite v drugo šolo ohranjanja, ki je pripravljena za vas in vse vam podobne, za vašo morebitno odrešitev. Ta je ogenj svetne sodbe! Ta vas mora od tega (sveta) ločiti, sicer bo z vami konec!«
9. Če Božanstvo, da bi čim bolj preprečilo takšno zlo, zdaj pripusti, da nad Zemljo pridejo zunanje nadloge, povej, ali Božanstvo ne obstaja? Če pa je navzoče in počne tisto, kar meni, da je nujno potrebno, ali je potem trdo in neljubeče? Toda kako bi lahko celo v sanjah pomislil, da bi Božanstvo preklelo, obsodilo in za vedno onesrečilo Svoja bitja, ki jih poraja in ustvarja iz Sebe? Kaj bi imelo od tega?!
10. Toda, če želi bitja za večnost narediti svobodna, – ali ni Njegova največja skrb usmerjena v to, da ta bitja nekako spet ne pridejo v naročje Njegove vsemogočnosti, pri čemer bi bil to v vsakem primeru konec svobode. Tako, kot če bi imel otroke in bi jih hotel v njihovi nežnosti z vso svojo moško močjo pritisniti na svoje prsi, kar bi jih

seveda stalo nežnega življenja; toda če bi to storil in imel še druge otroke, povej, ali ne bi te opozoril na svojo neznansko moč? Ali bi to moč preizkušal še na več drugih? Pred tem bi te izkušnja zagotovo posvarila.
11. Božanstvo pa zagotovo ne potrebuje izkušenj, saj poseduje najbolj neskončno modrost in je edini pravi dobri pastir vseh Svojih ovac, katere lahko najbolje zaščiti pred Svojo Vsemogočnostjo, ki jo uporablja le za oblikovanje sojenih stvari vsega fizičnega sveta, nikoli pa za oblikovanje svojih svobodnih duhov, ki morajo izhajati izključno iz svoje ljubezni in modrosti, sicer ne morejo doseči večne svobode in s tem tudi ne življenja! Kajti Božja Vsemogočnost priča o sodbi za sodbo!«

29. POGLAVJE

PRAVI POMEN BESEDILA: 'POJDITE OD MENE, PREKLETI!' NE PREKLINJA BOŽANSTVO, AMPAK VSAK ZLI DUH PREKLINJA SAMEGA SEBE. JEZUS O GREHU ZOPER SVETEGA DUHA.

1. Nadaljujem: »Če bi ti kot kritični mislec le enkrat slovnično pregledal tisti stavek iz Evangelija, ki se ti zdi tako grozen, bi moral že na prvi pogled iz same besedne skladnje prepoznati in uvideti, da Božanstvo, večno delujoče iz Vsemogočnosti, nikoli ne bi moglo in še manj hotelo izreči pravo sodno obsodilno sodbo takoimenovanim trdovratnim smrtnim grešnikom!
2. Kajti glej, tam piše: »Pojdite od Mene, prekleti!« - Torej so tisti, ki jim je dana zapoved, že prekleti. Kajti sicer bi se moralo glasiti: »Ker ste pred Menoj vedno tako hudo in nepopravljivo grešili, vas zdaj Jaz kot Bog preklinjam na večni pekel v večnem ognju trpljenja!«
3. Če pa so tisti, ki jim Božanstvo takšen stavek izreče, že prekleti, potem iz tega sledi, prvič, da Božanstvo tu sploh ne nastopa kot sodnik, ampak le kot Pastir, ki vse odreja in mora duhove, ki so se po lastni moči volje popolnoma ločili od Njega, strogo poučiti, naj uberejo drugačno pot, ker bi sicer, prosti vsakršne povezave z Božansko ljubeznijo, morali priti neposredno v roke Vsemogočnosti, kar bi bil resnično njihov konec.
4. In drugič, postavlja se vprašanje, kdo jih je preklel, ker so že prekleti? – Nemogoče je, da bi jih Božanstvo! Kajti, če bi Božanstvo nekoga preklelo, v Njem ne bi bilo nobene ljubezni in tudi nobene modrosti. Vsak duh pa je, tako kot vse drugo iz Božanstva. Toda, če bi se Božanstvo borilo proti Svojim stvaritvam, ki so iz Njega, potem bi se pravzaprav borilo proti Sebi in s tem uničevalo Samega Sebe, namesto da bi se iz večnosti v večnost vedno bolj dvigalo v vedno večji popolnosti Svojih stvaritev, Svojih otrok!
5. Če pa se Božanstvo ne more udejanjiti kot sodnik s Svojo Vsemogočnostjo, ampak le z ljubeznijo in modrostjo pastirskega vodenja, je potem jasno, da je moral takšne duhove soditi že prej nekdo drug. – Toda kdo? Na to vprašanje je zelo lahko odgovoriti, če imamo le toliko samospoznanja, da uvidimo, da ima bitje po eni strani popolnoma svoboden duh in voljo, ki dejansko izhaja iz Božje Ljubezni in Modrosti, po drugi strani pa, da se lahko izolira od Vsemogočnosti in postane resnično popolnoma svobodno bitje, mora imeti za nekaj časa tudi telo, ki ga sodi Vsemogočnost in zunanji sojeni svet s svojim prav tako sojenimi mikavnostmi. Zato ga ne more soditi in določati nihče drug kot samo on sam. Ali, kar je isto: takšno svobodno bitje lahko preklinja le samega sebe, torej povsem ločeno od Božanstva.
6. Toda Božanstvo, ki zato tudi ne more in noče takšnemu bitju odvzeti svobodo, ne more storiti nič drugega, kot da takšna zablodela bitja pokliče in jim glede na njihovo

stanje iz Svoje najmodrejše Ljubezni pokaže pot, po kateri je zanje mogoča rešitev, da lahko ponovno vstopijo v zvezo Božje Ljubezni in Modrosti. Kajti zunaj te zveze si ni mogoče zamisliti nobene absolutne svobode in zato tudi nobenega, večnega življenja, saj zunaj te zveze na določen način deluje le Vsemogočno Božanstvo, v katerem lahko obstaja in ga vodi samo moč Božje Ljubezni in Modrosti, kot Bitje združeno s Vsemogočnostjo in kot prvotno Življenje vsega življenja. Toda vsako drugo življenje, ki je ločeno od tega prvotnega Življenja, mora propasti in za večno zamreti, saj ne more nuditi niti najmanjšega odpora neskončno težki moči!
7. Zato je zapisano, da Bog prebiva v večno nedostopni svetlobi! Kar pomeni, da je Božja Vsemogočnost dejanski Božji Duh Moči, ki izpolnjuje neskončnost, večno nedostopen za obstoj vsakega ustvarjenega bitja, če ta obstaja. Kajti vsak konflikt z Božjo Vsemogočnostjo je smrt bitja! Zato je celo greh proti temu Duhu Moči opredeljen kot zelo poguben. Ker bitje, ki se je prej popolnoma ločilo od Božje ljubezni in se hoče meriti s to Močjo, mora biti nujno popolnoma prežeto s to Močjo in se le s težavo, ali pa se sploh ne more več osvoboditi, - tako kot pršica, ki je pokopana pod himalajskimi ruševinami! Le kako bi se izpod teh lahko rešila?«

30. POGLAVJE

O BOGATAŠU IN REVEŽU LAZARJU V ONOSTRANSTVU. KDO JE USTVARIL PEKEL?

1. Nadaljujem (Jezus): »Zdaj pri sebi praviš: 'Ja, ja, to je vse prav, če Božanstvo tako govori tistim, ki so se zaradi svoje najpopolnejše svobode popolnoma ločili od Njega. Zato je nemogoče, da bi ta na videz strašljivi stavek vseboval najbolj nečloveško grozo, kot bi na prvi pogled domnevali. – Toda kaj potem pomeni prilika o revežu Lazarju in bogatem zapravljivcu, ki je brez vsakršnega usmiljenja in odpuščanja viden v najhujšem in najstrašnejšem ognju pekla, kjer prosi, a ni uslišan v svojih prošnjah. Med njim ter Božjo ljubeznijo in milostjo je nepremostljivo brezno, čez katerega večno ni prehodnega mostu!? Kaj o tem pravijo Božanska ljubezen, modrost, usmiljenje in milost?!'
2. Dragi prijatelj, dobro Sem vedel, da boš postavil to vprašanje. Nasprotno pa te Jaz sprašujem, če Mi lahko poveš, kdo je pravzaprav tega bogataša vrgel v pekel? Ali je to morda storilo Božanstvo? Meni kaj takega resnično ni poznano!
3. Ali se je v svojih neizogibnih mukah morda obrnil na Božanstvo in Njegovo ljubezen in usmiljenje, da bi se rešil svojih muk? – Vem le to, da se je obrnil na Abrahamov duh in ne na Božanstvo! – Toda Abrahamov duh, čeprav kot ustvarjeni duh nadvse popoln, ni večno Božanstvo, ki lahko edino pomaga in v takih primerih predstavlja nepremagljivo brezno, preko katerega se najrazličnejši duhovi nikoli ne morejo in ne smejo združiti, ker tam delujeta samo najbolj skrivna in najgloblja božanska Modrost in Ljubezen!
4. Toda, če se ta bogataš znajde v veliki bedi, ali je za to lahko krivo Božanstvo, če se je sam spravil vanjo? Kaj zdaj meniš o tem? Ali se samovoljnemu človeku lahko godi krivica, če se mu zgodi, kar si želi? – Povej Mi še enkrat svoje mnenje!«
5. Reče Robert: »Ja, ja, to je spet čisto pravilno. Volenti non fit injuria (samovoljnjemu se ne zgodi krivica)! Če pa je Božanstvo polno najvišje ljubezni, kar zdaj vedno bolj spoznavam, potem se samo po sebi postavlja vprašanje, kako bi lahko to Božanstvo vzpostavilo tako mučen kraj ali stanje, v katerem mora duh prenašati prej nepopisne bolečine, dokler se ne približa nekakšni popolnosti in skozi to preide v nekoliko bolj

blago stanje? – Ali morajo takšni duhovi čutiti bolečino? Ali se ne bi moglo vse to urediti na drug manj krut način?«
6. Rečem Jaz: »Poslušaj prijatelj, ali misliš, da je pekel tako uredilo Božanstvo? – Oh, tu si v veliki zmoti! Glej, zli duhovi so to sami že od praveka delali. Božanstvo jim je to dovolilo le zato, da ne bi bili niti najmanj ovirani v svoji svobodi. Toda, da bi Božanstvo ustvarilo pekel, to si ne more v vseh nebesih nobeno bitje tudi le približno predstavljati. Če bi namreč Božanstvo lahko ustvarilo pekel, bi moral biti v Njem tudi greh in s tem zlo, kar bi bilo za Božanstvo dejansko nemogoče. Kajti ni mogoče, da bi Božanstvo delovalo v nasprotju s Svojim večnim Redom. – Zato je tudi nemogoče misliti, da bi Božanstvo lahko ustvarilo pekel iz Samega sebe, v najbolj pravem pomenu besede, vendar lahko in mora to dovoliti najsvobodnejšim duhovom, če si iz svojega povsem spreobrnjenega prvotnega Božjega Reda pripravijo razmere, ki so slabe in boleče!
7. Toda nikjer v vsej neskončnosti ne boš našel kraja, ki bi ga Božanstvo oblikovalo v najhujši pekel. Kajti pekel nikjer ne obstaja - razen v človeku samem. Če pa človek prostovoljno ustvari in izoblikuje pekel v sebi, s popolnim nespoštovanjem Božje Besede in se nikoli ne zateče k lahkemu izpolnjevanju Božjih zapovedi; kaj lahko stori Božanstvo, če Ga duh prostovoljno zapusti, zasmehuje in sramoti?
8. Ker pa je samo Božanstvo edino pravo življenje in tudi Svetloba vseh svetlob ter zato tudi edina, prava, najpopolnejša blaženost vseh bitij, je tudi povsem razumljivo, da brezbožno stanje sploh ne more biti prijetno, saj brez Boga ne more biti ne življenja, ne svetlobe, ne resnice in ne dobrote!
9. Toda človek, ki zapusti Božanstvo in Ga odstrani iz sebe ter ga noče več sprejeti, mora biti v vsem zloben in hudoben, ker prostovoljno odstrani Božanstvo iz sebe! – Če se mora potem takšnemu brezbožnemu človeškemu duhu nujno goditi zelo slabo, in dlje ko vztraja v brezbožnem stanju, toliko slabše je, Božanstvo glede tega ne more ničesar storiti. Kajti, če bi se Božanstvo s Svojo močjo vendarle polastilo bitja, čeprav bi se Mu to bitje po svoji svobodni volji najbolj trdovratno in odločno upiralo, bi bilo takšno bitje takoj in popolnoma uničeno, kar pa bi bilo v nasprotju z vsem Božjim Redom.
10. Kajti, če bi Božanstvo uničilo le najmanjše bitje, ki je bilo nekoč od Njega osvobojeno, potem bi bil to začetek popolnega uničenja vseh bitij. Ker pa je Božanstvo vzpostavilo Svoj večno nespremenljivi Red tako, da nobeno bitje ne more biti uničeno, pa naj se pozneje oblikuje, kakor hoče, - je s tem vsem bitjem zagotovljeno večno trajanje in hkrati daje vsakemu bitju svobodno možnost, kakor si samo želi, da lahko postane presrečno, seveda pa tudi, da ostane nesrečno.
11. Če ima nekdo v lasti vinograd, v katerem je zasajena samo žlahtna trta, od katere ima lastnik pravico pričakovati najboljše plodove, potem pa prostovoljno odide, in ne samo, da žlahtne trte ne obdeluje, ampak jo celo izkorenini in na njeno mesto zasadi trnje in bodike, ker mu takšne divje rastline bolj ustrezajo kot preprosta trta, - povej, ali je tudi tedaj Božanstvo krivo, če ta neumni lastnik vinograda ne obere grozdja ob trgatvi in zaradi tega postane reven človek in tako ubog berač?
12. Glej, tako je tudi z vsemi duhovi, ki se nočejo sprijazniti z Božjim Redom in nočejo obdelovati veličastnega Božjega vinograda v njih! – Če potem namesto čudovitega grozdja nabirajo trnje in osat ter postanejo nesrečni, Mi povej, ali je lahko Božanstvo odgovorno za to? Ali je mogoče Njega kot Stvarnika kriviti takšne nesreče? Povej Mi, kaj misliš o tem?«

31. POGLAVJE

ROBERT SE Z JEZUSOM STRINJA A MU POSTAVI DRUGO GLAVNO VPRAŠANJE: 'KJE IN KAKO JE OBLIKOVANO BOŽANSTVO?'

1. Reče Robert: »Najbolj spoštovani prijatelj! Kaj naj si še več mislim o tej zadevi, kot to, kar si Ti zdaj mislil in povedal. Kajti vse, kar mi razlagaš, je jasno, dobro razumljivo in hkrati neizpodbitno resnično. Božanstvo resnično ne more biti drugačno in drugače delovati, kot Si mi Ga predstavil. Kajti Božanstvo bi sicer moralo prenehati biti Božanstvo, kar bi bil popoln konec vseh Njegovih stvaritev.
2. Zdaj tudi sam vidim, da mora biti vsak duh, če hoče biti resnično srečen, dovzeten najvišje blaženosti in vseh čarov sreče ter imeti najfinejše občutje in zaznavanje, tako da mu tudi najbolj subtilni vtisi nikakor ne morejo in ne smejo uiti, zato mora kot živ duh z enako dovzetnostjo, nasprotno, biti sposoben zaznati tudi slabe vtise z enako ostrino čutenja, sicer bi moral biti ali napol mrtev ali duhovno anesteziran, - kar pa nikakor ne bi bilo združljivo z njegovo vedno enako močjo svobodne volje in njeno dejavnostjo!
3. Glej, zdaj to zelo jasno vidim. Zato si je Božanstvo mogoče predstavljati kot večno obstoječe, le na način, kot Si mi Ga dobrohotno predstavil, v najbolj jasnem in najboljšem odnosu do Njegovih bitij. Zato o tem ne morem več razmišljati, saj sem se popolnoma prepričal v nujno resničnost Tvojih misli.
4. Toda sedaj se pojavlja drugo glavno vprašanje, in sicer: 'Kje, kje je to Božanstvo? Kje je Njegov večni grad? V katerem območju neskončnosti si je za večno postavil Svoje bivališče? Kajti pravzaprav mora nekje biti doma v vsej Svoji polnosti?! Ali ima obliko? – Kakšno? – Ali pa je brezobličen in v Svoji bitnosti neskončen, tako da je lahko utelešen v vseh oblikah? – Glej, prijatelj, zdaj ko jasno prepoznavam neizogiben obstoj najvišjega Božanstva, je zame zelo pomembno kje in kako!
5. Predvsem pa Ti moram priznati, da bi mi bilo veliko ljubše, če bi bilo Božanstvo morda v človeški obliki. Kajti ne jaz in prav tako noben drug, ne bi mogel z vso močjo ljubiti Božanstva, ki je v svojem bistvu popolnoma neskončno, ali pa Božanstvo v obliki, ki je popolnoma tuja naši človeški podobi!
6. Kajti bitje, ki ga nikoli ni mogoče dojeti in videti, pa tudi bitij, ki niso po naši človeški podobi in nas lahko le bolj ali manj strašijo, nikoli ne moremo ljubiti. Matematično je oblika popolne krogle najpopolnejša; toda moralno zagotovo najbolj nepopolna!? Velike nebesne svetleče krogle so videti zelo lepe, vendar to naredi svetloba. Toda, ali se takšno svetlečo kroglo lahko tudi ljubi? Resnično, na to vprašanje moja čustva očitno onemijo.
7. Zato, moj najdražji prijatelj, ker se zdi, da Ti zares poznaš Božanstvo veliko bolj od mene, govori pred menoj brez zadržkov in mi še enkrat razkrij drago Božanstvo, in sicer natančno kako in kaj je z Njim!
8. Kajti od zdaj naprej se Ti ni treba z menoj več pogovarjati na podlagi dokazov, tako kot prej, ker sem se popolnoma prepričal o Tvojo najglobljo modrost in Ti bom vedno verjel na besedo, karkoli mi boš povedal. Zato Te prosim, da me glede tega ne pustiš v dvomu, saj sem od Tebe že prejel najbolj zadostna pojasnila o drugih zadevah, povezanih s to glavno temo!«

32. POGLAVJE

RAZLAGA PAVLOVIH PISEM.
ROBERTOVI DVOMI IN RAZMIŠLJANJA O JEZUSOVEM BOŽANSTVU.

1. Rečem Jaz: »Poslušaj Moj najdražji prijatelj in brat! Grozdje se ne sme trgati s trte, dokler ni popolnoma zrelo! Kajti grozdje, ki še ni dozorelo, je kislo in bi njegov življenjski sok dal potem še bolj kislo vino z zelo malo alkohola v njem, če pa bi ga že imelo, bi to bilo zelo neplemenito.
2. Vidiš, zdaj si ti še vedno kot nezrelo grozdje in še nisi dozorel za tvoje zahtevano razodetje. Toda zakaj, to ti bo pokazano pozneje! – Če pa boš dozorel, ti bo tvoj lastni duh povedal to, kar hočeš pravkar izvedeti od Mene.
3. Zdaj je pred nama še zelo pomembna zadeva, o kateri morava razpravljati. Če boš pri tem uspešen, boš dozorel prej, kot bi si morda predstavljal; če pa se ta razprava ne bo tako izšla, kot zahteva Božji Red, potem boš potreboval še veliko časa do svoje polne zrelosti.
4. Že vnaprej pa moraš vedeti, da tako kot grozdje dozori le s toploto sonca, tako tudi vsak človeški duh dozori s pravo ljubeznijo do Boga. – Če pa (že) Boga ne moreš ljubiti, ker se še vedno sprašuješ kje in kako je, potem ljubi Mene z vso svojo močjo, saj zagotovo ne moreš dvomiti o Moji naravi. S tem se boš že približal želeni zrelosti! Kajti ljubezen do bližnjega je podobna ljubezni do Boga. O tem, da Sem tukaj zagotovo tvoj bližnji, zdaj ne boš več dvomil?
5. Torej stori to in hitro se boš približal Božanstvu. Toda zdaj preidiva na zadevo, o kateri bova razpravljala.
6. Dragi prijatelj, povej Mi, ker ti niso neznana Pavlova pisma, kaj je ta učitelj mislil z besedami, ko je rekel: »V Kristusu prebiva telesna polnost Božanstva.« - Verjetno je mislil, da v Kristusu, torej v Meni, prebiva polnost Božanstva? Ali pa je hotel s temi besedami le opisati izredno odličnost duha Mojega nauka, - in sicer po takratni navadi, ko je bilo po tvojem lastnem priznanju, preveč lahkomiselno malikovati vse, kar je bilo izredno?! Povej Mi o tem svoje mnenje! To bi rad slišal od tebe!«
7. Reče Robert: »Ja, moj najdražji prijatelj, poslušaj, to je zelo posebno, kočljivo vprašanje! Kajti kako bi bilo mogoče uganiti, kaj je dobri Pavel s tem pravzaprav mislil?! Bilo bi izjemno drzno odločno trditi in reči: 'To in nič drugega je s tem mislil ta sicer zelo ugleden učitelj poganov!' Zdi se mi velika domišljavost nekaterih učenjakov, ko odločno trdijo, da so v celoti razumeli in dojeli pravi duh nekega genialnega avtorja! Jaz sem veliko bolj skromen in se v takih primerih zelo rad sklicujem na znameniti sutor ne ultra crepidam (pomeni: ne sodi preko svojega strokovnega znanja) in pustim drugim, da presojajo. Če mi je njihovo mnenje všeč, se z njimi strinjam; če pa mi ni všeč, prisluhnem mnenju drugih in tako s tem ravnam v skladu s Pavlom, ki pravi: »Vse preizkusi, a ohrani samo tisto, kar je dobro!« - Vendar lahko kot dobro prepoznam in sprejmem le tisto, kar je najbližje mojemu najbolj notranjemu prepričanju. – Če je Pavel mislil na prvo, kar je tudi mogoče, potem nikakor ne bi mogel misliti na drugo in obratno. To je matematično in logično pravilno!
8. Iz te moje definicije, boš upam tudi uvidel, da Ti dolgujem na Tvoje sicer meni zelo ljubo vprašanje, zadovoljiv odgovor in moram od Tebe pričakovati to, kar si Ti želel od mene! Lahko si prepričan, da Ti bom prisluhnil z največjo pozornostjo! Zato Te prosim, da o tej zadevi Sam spregovoriš po Svoji modrosti!«
9. Rečem Jaz: »Prijatelj, odgovor, ki si Mi ga zdaj dal, Sem pričakoval. Moral je biti prav tako pameten, kot si ti pameten človek po naravi. Toda v njem še ni zaznati nobene nadnaravne pameti. Pavel je po najbolj notranji, nadnaravni, torej čisto duhovni

modrosti, lahko mislil le na nekaj določenega in čisto izraznega, kar je mogoče opredeliti iz položaja njegovih besed, tako da pri obravnavi te najpomembnejše zadeve, nikoli ne moremo biti v dvomu, ali je mislil to ali ono, ampak predpostavimo, da je nujno moral imeti v mislih prvo. Kako pa to razbrati iz najglobje, nadnaravne modrosti, tega seveda ne moreš vedeti. Kajti Hegel in Strauss, tako kot starejši Rousseau in Voltaire, tega nista nikoli razumela in zato je tudi nemogoče, da bi učila. In ti, kot eden izmed najbolj gorečih občudovalcev teh svetovnih modrecev, zato tudi nikakor ne moreš poznati tistih poti, ki so bile tvojim učiteljem in vodnikom neznane še bolj, kot starim Rimljanom Amerika, Avstralija in Nova Zelandija.
10. Če bi ti kot Nemec, namesto svojih prej imenovanih voditeljev raje preučeval nemško Sveto pismo, Swedenborga in druge podobne modrece nemškega rodu, bi zdaj popolnoma dobro vedel, kako je treba Pavla razumeti. Seveda pa si kot heglovec še daleč od tega in bo še precej časa trajalo, preden boš dosegel najglobljo modrost! Ampak zdaj bodi pozoren! Nekaj ti želim povedati. Če to sprejmeš, se boš veliko bolj približal svojemu cilju!
11. Glej, Pavel je imel Kristusa, torej Mene, za Samo najvišje božansko bitje, čeprav je bil prej Moj najhujši nasprotnik. Zdaj Mi povej, kaj misliš o veri in modrosti starega Pavla?«
12. Reče Robert: »Moj najdražji prijatelj, na Tvoje vprašanje je spet izjemno težko dati zadovoljiv odgovor. Kajti prvič, za to je potrebna nadnaravna pamet, ki pa meni manjka. In drugič, brez dodatnih, kritičnih dokazov ni mogoče sprejeti za samoumevno, da je sicer zelo modri Pavel sam popolnoma resno verjel v to, kar je želel, da bi drugi ljudje verjeli. Kajti vsi častitljivi, dobri, stari modreci, morda tudi Pavel, so zagotovo zelo dobro vedeli, na kakšnih trhlih in nevzdržnih tleh stojijo vse metafizične in teozofske teorije ter so po njihovem natančnem poznavanju človeške narave ocenili, kako nesrečno bi v kratkem času postalo človeštvo, če bi s pomočjo višjega razsvetljenja popolnoma spoznalo svojo nično in minljivo naravo. Zato so s slikovitim govorjenjem in izreki – včasih na način oraklja v Delfih, skušali ljudstva vrniti k nekemu mističnemu verovanju, s katerim bi lahko ohranili vsaj zlato upanje v prihodnje življenje. Toda ali so tudi sami zares živeli polni takšnega upanja in imeli trdno in popolnoma resnično prepričanje o vsem, kar so učili, moram pustiti pod vprašajem, dokler ne bom poučen drugače, bodisi po notranji modrosti ali z neposrednim soočenjem z duhovi, ki so tako učili!
13. Kar se mene osebno tiče, pa ne glede na Pavla in Petra, jaz nimam niti najmanjšega zadržka, da bi Te imel za Boga, dokler nekje ne najdem drugega! Če pa se noben drug večno ne pojavi, boš Ti za vedno ostal moj edini Bog in Gospod! Kajti, če je kdo izmed naju, Si to očitno Ti! Ker v meni kljub vsej moji heglovski modrosti ni čutiti niti najmanjše kapljice kakršnekoli božanskosti. – Toda ne sprašuj me za utemeljen dokaz, zakaj to zelo rad verjamem in sprejemam, ker bi Ti potem zopet ostal dolžan odgovora!
14. Kajti tisto, kar nekdo verjame, verjame brez dokaza, ker vera sama po sebi ni nič drugega kot ali lenobnost ali včasih tudi nekakšna poslušnost razuma. Če pa aktivnejši razum zahteva dokaze za verujočo zadevo, in če je to mogoče zadostno dokazati, potem vera tako ali tako ni več vera, ampak postane potem jasno prepričanje!
15. Vendar pa tukaj ne morem dobiti tako jasnega prepričanja o Tvoji božanskosti. Zato bom začasno le verjel, da Si Bog, če pa bo pozneje mogoče to mojo vero povečati z določenim dokazom, potem bo moja vera prenehala biti vera in bo postala kontemplativna resnica! – Toda ali je to mojo vero mogoče zlahka spremeniti v kontemplativno resnico, to je seveda drugo vprašanje.
16. Kajti glej, jaz sem – še posebej glede tega, zelo velik Tomaž, in najprej zahtevam prav posebne dokaze, preden nekaj sprejmem kot dokončno resnico.

17. Dobro Si mi svetoval naj preberem Sveto pismo in nemškega (nemškega v širšem pomenu, t.j. arijsko – germanskega) teozofa Swedenborga. Toda kaj tu koristi takšno pomagalo, če ga človek ne more imeti. In tudi, če bi ga imel, bi zagotovo lahko povedal in dokazal ravno toliko za in proti temu. Zato se bom držal zelo preproste vere. In, če Ti je to mogoče, me naredi malo bolj neumnega, kot sem po naravi, da bom še močnejši v sami veri, ker že vnaprej vidim, da bom potem veliko srečnejši kot sem zdaj!
18. Kajti en tak neumnež je v primerjavi z razsvetljenim duhom veliko srečnejši. Medtem ko slednji tako rekoč v potu svojega obraza neprestano raziskuje, da bi se vedno bolj približal veliki in sveti Resnici, in da bi s tem osrečil sebe in mnoge tisoče ljudi, človek čiste vere zmoli svoj očenaš, nato pa udobno lenuhari in mu ni mar za kaj drugega ter kot svizec, brezskrbno, sladko in mirno spi! Ko pa pride njegova zadnja ura, se s tem ne obremenjuje preveč, če bi mu le kakšen duhovnik lahko z nekaj dobro plačanimi mašami zagotovil odpuščanje vseh grehov, pred peklom in časno kaznijo v vicah. Njegova slepa vera v to verjame in umre v najbolj samozavestnem upanju, da se bo takoj povzpel v nebesa! – Temu pravim - srečna neumnost! – In k temu tudi še dodam:
19. Velik bedak in osel je tisti, ki celo življenje razmišlja in raziskuje. Kajti to ne poveča njegove sreče v fizičnem svetu, še manj pa v tem duhovno meglenem svetu. Nasprotno, bolj ko hrepeni po svetlobi in resnici, bolj nesrečen postaja, vendar pri tem vedno bolj prihaja do najbolj jasnega uvida, da Božanstvo, ki nekje obstaja, ni ustvarilo osvežilnega izvira, ki bi to žejo potešilo.
20. Zato bom zdaj zapustil to pot in se vrgel v mehke roke otopele in lenobne vere. Tako bom morda prej prišel do nečesa, čemur se lahko upravičeno reče resnična sreča človeškega bitja?!
21. Kako srečen je na primer samostanski prelat! Ničesar ne misli, ničesar ne občuti; ampak živi svojo pravo rimskokatoliško vero v sladkem redu svojega epikurejsko – stoičnega ustanovnega reda in si vsak dan privošči izbrani obrok. – Resnično, glej prijatelj, to je srečno življenje! In takšno življenje daje najbolj slepa in neumna vera!
22. Zato se bom tudi jaz brez razmišljanja vrgel v roke vere. Morda bom potem postal srečnejši!? Zato zdaj verjamem v Tvojo božanskost! – Povej mi, ali s tem delam prav in dobro? O govori, moj najdražji prijatelj!«

33. POGLAVJE

JEZUS O PRAVI IN NAPAČNI VERI.
GRENKE POSLEDICE UDOBNEGA ŽIVLJENJA.

1. Rečem Jaz: »Poslušaj, Moj najdražji prijatelj. Med tem, kar ti imenuješ vera, in tem, kar je prava vera, je neskončna razlika! Tvoja vera je čista lenobnost intelekta, medtem ko prava vera v polni meri vključuje vse moči telesa, duše in duha. Tvoja vera je žabja vera; kajti tako kot je žaba zadovoljna z vsako, še tako slabo mlako, tako je tudi takšen otopeli vernik zadovoljen z vso gnusobo in na koncu ne razloči, kaj je v nauku nebeško in kaj peklensko in slednjemu slepo in otopelo sledi.
2. Kako lahko prelata označiš kot srečnega, če se s svojo otopelo vero pod privilegiranim protektoratom Rima, v svojem samostanu debeli na račun neumnosti svojih podanikov in dopušča, da se mu tako izjemno dobro godi?! Ali je srečno zemeljsko življenje tudi srečno življenje v tem svetu duhov? O povem ti, nikakor ne!

3. Kajti bolj ko je nekdo na svetu služil svojemu mesu, ki je ječa duha, bolj ko ga je redil in hranil in več ko je tej ječi dajal tisto, po čemer je hlepela – tem bolj in bolj trdno se je nanjo navezal!
4. Toda potem, ko bo prišlo do končnega izpusta iz te ječe, kako težko, kako hudo in boleče bo to? Ali ne bo tako kot pri težkem porodu, kjer je plod na več mestih dobesedno zaraščen z maternico, tako se morata tudi duša in duh z vso močjo dobesedno iztrgati iz te predebele ječe mesa, da bi se te medsebojno zarasle bitnosti lahko ločile!? Ali bo takšno ločevanje telesu, duhu in duši povzročilo prijeten občutek?! O glej, to je že muka, ki se ne more primerjati z nobeno drugo zemeljsko, kar Jaz zelo dobro poznam! Ker pa je grenke posledice takšnega zemeljskega srečnega življenja mogoče zagotovo vedno pričakovati in jih prestajati, povej, ali se lahko takšnemu življenju zares lahko reče srečno?
5. Verjemi Mi, da se bodo brezskrbni in sebični debeluhi, pa tudi vsi tisti nečistniki in prešuštniki, ki so sojeni po njihovem lastnem mesu, izredno čudili, kakšne velike bolečine jim bo povzročila smrt telesa!
6. S temi bolečinami se začne zares dejanska 'sreča' otopelega vernika, ko pa takšno 'srečno' bitje potem pride v ta svet duhov, kjer se občutljivost, ki je bila prej zaščitena z grobim telesom, tukaj popolnoma razgaljena stopnjuje – šele takrat se začenja dejanska boleča 'sreča', ki jo ustvarja tvoja otopela vera!
7. Če pa si zares želiš takšno 'srečo', potem delaj, kar misliš, da te bo osrečilo, in zagotavljam ti, da boš še prehitro razmišljal in presojal popolnoma drugače!
8. Če pa Sem Jaz Sam učil: 'Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče v nebesih!', in je Pavel zahteval, da je treba vse natančno preveriti in iz tega ohraniti, kar je dobrega, povej, ali je s tem zapovedal otopelo vero, ki ni vera, ali pravo živo vero, ki je povzdignjena nad vsem védenjem!? Zdaj pa sam presodi, ali je to čemur praviš ti vera, res vera! – Šele takrat ti bom povedal in natančno razložil, kaj pravzaprav pomeni resnično verovati! Govori zdaj, ker si spet ti na vrsti!«

34. POGLAVJE

ROBERTOVO POJMOVANJE VERE IN PRAVEGA ČAŠČENJA BOGA.

1. Reče Robert: »Prijatelj, prav zares Si me popolnoma zmedel; prav neumno se počutim! Poslušaj, če to ni vera, kar jaz mislim, da je vera, potem mi lahko odtrgaš glavo od trupa in Ti še vedno ne bom mogel povedati, kaj naj bi človek dejansko štel za pravo vero.
2. Zgolj védenje ne more biti vera! Gledanje in poslušanje in še manj otipavanje!? Razen védenja in varljivega zaznavanja naših čutov, resnično ne poznam ničesar, kar bi človek še lahko vključil med svoje sposobnosti zaznavanja in presojanja. In, če se védenje, tako kot gledanje, poslušanje, okušanje in čutenje ne imenuje vera, kaj je potem tisto, kar sem doslej imenoval vera?
3. Verovati zame pomeni imeti enkrat za vselej nekaj za resnično, kar je lahko tudi samo po sebi resnično, dokler ne nasprotuje zakonu čistega razuma, in če teze tudi ni mogoče dokazati kot matematično pravilo. – Če pa jo je mogoče dokazati, potem se vera nujno konča, tako kot mora upanje, ki je otrok vere, doseči svoj želeni konec, v trenutku, ko se končno udejanji v vsej resničnosti!
4. Zato si pod vero ne morem predstavljati nič drugega kot voljno sprejemanje tez in zgodovinskih podatkov, dokler jih je mogoče dokazati s človeškim razumom. Če pa to ne pomeni vere, potem bi rad vedel, kaj naj bi sicer še lahko pomenilo vero!

5. Zagotovo Si že nekajkrat Svojim učencem govoril o čudežni moči vere, saj veš, ko Si nekaj povedal o premikanju gora, - vendar tega niso niti za las bolje razumeli kot jaz! Torej Si pod tem moral misliti le na domišljijsko vero? V tem primeru bi bila moja vera vse prej kot takšna vera. Kajti moja vera ne bi premaknila niti najmanjšega zrna peska, kaj šele goro!
6. Ja, poslušaj, prijatelj! Če bi kjerkoli na Zemlji imel takšno vero, bi se dobremu Alfredu (Windischgratz) obupno slabo godilo! No, jaz bi ga premaknil na prav poseben kraj! Toda kje sem jaz in kje je takšna vera. O joj, zgolj z vero premikati gore, je zelo velika in lepa misel! Ampak na žalost samo velika, veličastna misel!
7. Za svoje vodilo sem vedno izbral Pavlovo načelo o preučevanju vsega in sprejemanju samo najboljšega. In velika ideja, da bi postal podoben Bogu (čeprav je nemogoče, da bi kdaj bil tako popoln, kot je On Sam), je bila najmočnejša gonilna sila vseh mojih prizadevanj. Toda kaj sem s tem dosegel?! Moje sedanje stanje Ti samo daje odgovor na to vprašanje!
8. Zdi se, da tudi Ti še nimaš Sonca pod Svojimi nogami. S tem mislim in pravim, da Tvoja vera v čudeže, doslej ni Tebi niti meni prinesla nobene zlate gore!? – Ampak, kdo ve, kaj lahko še pride?!
9. Če na primer brez kakršnegakoli ugovora voljno sprejmem, da Si sin živega Boga ali celo samo najvišje bitje, če takšno domnevo od mene zahtevaš, - potem verjamem, da Si ali Filius Dei (Božji Sin) ali Numen supremum (najvišje bitje), vendar ne morem dobiti nobenega dokaza, da Si res to, kar verjamem. In tako verjamem le zato, ker moj razum v vsem tem ne najde nobene logične nezmožnosti, in to predvsem zaradi Tvojih zelo utemeljenih razlag, po katerih jasno vidim, da lahko Božanstvo še vedno ostane resnično Božanstvo v vseh Svojih vsemogočnih dejanjih in opustitvah, tudi če do Svojih bitij prevzame kontemplativno, stvarno podobo. Toda, če bi sčasoma dobil oprijemljiv dokaz, da Si res to, kar zdaj zgolj verjamem, potem vera preneha biti vera in na njeno mesto pride jasno spoznanje, ki izhaja iz izkušnje.
10. Seveda bi Ti zdaj lahko rekel: »Glej, vsi pravi verniki ob omembi Mojega Imena pokleknejo in Me častijo. – Če pa praviš, da verjameš, da sem Jaz Samo Božanstvo, zakaj potem sam ne počneš to, kar delajo vsi pravi verniki?«
11. To pripombo je bilo vsekakor zelo vredno omeniti, ker nekaj je na njej. Vendar pa menim, da je takšno izkazovanje spoštovanja, ki pripada Božanstvu, neke vrste pomanjkanje razuma. Kajti tisto, kar manjka razumu, nadomesti nekakšno fanatično utemeljeno verovanje. Toda kdor se opira na kakršnokoli verovanje, preden se z dejanskimi dokazi ne prepriča o resničnosti tega, v kar slepo verjame, je, vsaj v mojih očeh, bedak!
12. In Ti, če bi bil res Božanstvo, bi moral tudi na to zelo podobno gledati, sicer bi bil častilakomno in zato zelo šibko Božanstvo, ki bi se Mu raje smejali, kot Ga častili! Toda vem, da Tebe takšne slabosti ne pestijo in Te nikoli niso pestile, naj Si Bog, ali pa tudi ne! Zato še nisem pokleknil pred Teboj, kajti še predobro vem, da bi Te takšno dejanje človeške šibkosti intelekta, samo ujezilo.
13. Zato tega ne bi storil, tudi če bi bil prepričan, da si res Bog. Kajti nikakor ne morem domnevati, da bi bilo najbolj modro Božanstvo zasvojeno s čaščenjem, saj bi se takšno pobožno klanjanje, celo meni, kot malo bolj razmišljajočemu človeku od drugih, zdelo nesmiselno in zelo neumno. Kako bi potem lahko najmodrejše božanstvo sprejelo kaj takega!?
14. Menim, da je vestno izpolnjevanje Božjih zapovedi prvo in edino Bogu všečno čaščenje. Kajti to zahteva večno nespremenljivi Red Samega Božanstva, brez katerega si ne bi bilo mogoče zamisliti nobenega bitja. Toda vse, kar to presega, spada v področje najbolj slepega poganstva in je zato tudi najbolj resnična neumnost!

15. Pogosto sem občudoval in resnično hvalil Tvoj nauk, zlasti o sramotno dolgih judovskih molitvah z ustnicami, medtem ko sem moral Pavlovo 'molite brez počitka' imeti za največjo oslarijo, ob domnevi, da je sicer zelo modri in razsvetljeni Pavel pod molitvijo razumel zgolj takoimenovano pobožno mrmranje z ustnicami, kar si je sicer težko predstavljati od sicer tako modrega človeka.
16. Zato zdaj verjamem, da si Bog ali vsaj pravi Božji Sin, naziv, ki ustreza vsem ljudem, ki se držijo Božjih zapovedi in Ga zato nadvse ljubijo. Prav tako sem trdno odločen storiti vse, kar od mene modro zahtevaš. Če pa od mene pričakuješ, da bom klečal in molil rožni venec, Si lahko vnaprej prepričan, da tega ne bi nikoli storil, in to zato, ker bi bila to le žalitev, nikoli pa čaščenje Tvojega meni nadvse dragega Imena! Zdaj pa še enkrat prijazno povej, ali Si zadovoljen s to mojo razlago ali ne.«

35. POGLAVJE

JEZUS O DVOJNI SPOSOBNOSTI ČLOVEKOVEGA ZAZNAVANJA. SAMO DUHOVNA SVETLOBA DAJE PRAVO VERO.

1. Rečem Jaz: »Prijatelj Moj, dokler človek stvari opredeljuje samo s svojim razumom, ne more imeti drugega mnenja o veri in molitvi, kot takšnega, ki si Mi ga zdaj zelo odkrito oznanil. Kajti človeški intelekt nima druge možnosti kot materialno zaznavanje in čutni dotik. In duhovna, življenja polna vera se lahko ukorenini v čutnem umu prav tako malo kot pšenično zrno v granitni skali, kjer ima zagotovo trdno podlago, vendar trda kamnina nima vlage, ki bi raztopila pšenično zrno in osvobodila kalček, tako da zrno ostane še nekaj časa na trdi skali, potem pa sčasoma popolnoma odmre, ker nima hrane! Kaj ti koristi vse tvoje znanje in poslušnost tvojega razuma, čemur praviš 'vera', če pri tem ne sodeluje tvoj duh?!
2. Glej, vsak človek ima dvojno sposobnost zaznavanja; zunanjo, ki je glava ali dejanski zunanji dušni um. S to sposobnostjo spoznanja ni mogoče nikoli dojeti in razumeti božanskega bistva, ker je bilo dano duši samo zato, da bi duha v njej za zdaj od Božanstva ločila in ga za nekaj časa izgubila! Če hoče človek, ali bolje rečeno duša, s to negativno sposobnostjo iskati in najti Boga, potem se le vedno bolj oddaljuje od svojega cilja, kolikor bolj si vztrajno zanj prizadeva.
3. Toda duša ima še eno sposobnost, ki ne prebiva v njeni glavi, ampak v njenem srcu. Ta sposobnost se imenuje notranja čud in je sestavljena iz lastne volje in ljubezni in predstavne moči, ki ustreza tema dvema elementoma nravi. Ko ta moč enkrat sprejme pojem Božjega obstoja, se ga takoj oprime ljubezen, ga s svojo voljo zadrži in šele to pridržanje se potem imenuje 'verovanje'.
4. S to vero, ki je živa, se prebudi pravi duh, ki si potem ogleda svojega buditelja, ga prepozna in zajame, nato pa se dvigne kot mogočna svetloba od Boga in prodre v dušo ter v njej vse spremeni v svetlobo. In ta svetloba je dejanska vera, s katero lahko vsaka duša postane zveličana.
5. Ali si že kdaj slišal za to edino pravo vero? V sebi praviš: »Ne, takšna vera mi je popolnoma tuja, saj se mi zdi razmišljanje v srcu popolnoma nemogoče!« - Ja, ja, tebi se mora res zdeti to nemogoče.
6. Kajti, da bi človek lahko mislil v srcu, mora to vaditi; ta vaja pa je v nenehnem prebujanju ljubezni do Boga. S tem prebujanjem se srce krepi in širi, s čemer se vezi duha zrahljajo, tako da se lahko njegova svetloba (ker je vsak duh svetloba od Boga) postopoma vedno bolj svobodno razvija. Ko nato začne svetloba duha osvetljevati dejansko srčno življenjsko komoro, postanejo tudi nešteti arhetipi v čisto duhovnih

oblikah na neštetih stenah kamrice življenja, vedno bolj jasno izraženi in duši kontemplativni. In glej, ta kontemplacija duše pride no novega pojmovanja, do velikih in jasnih predstav; njeno obzorje se širi z vsakim srčnim utripom; kamni spotike izginejo do te mere, da mentalni intelekt utihne. – Potem ni več nobenega spraševanja o dokazih. Kajti svetloba duha osvetljuje notranje oblike tako, da ne mečejo sence na nobeno stran; zato je vse za vedno pregnano, kar bi lahko spominjalo na najmanjši dvom.
7. In tako je treba vero, ki ima sedež v srcu in ne v glavi, imenovati prava in živa vera; 'prava', ker izhaja iz nezmotljive svetlobe duha in 'živa', ker je le duh v človeku živ, v pravem pomenu besede!
8. V tej veri je tudi tista izjemna moč, o kateri evangeliji govorijo dvakrat.
9.Toda, da se doseže vera, ki edina prinaša zveličanje, se je treba omenjene vaje skrbno lotiti in si najbolj resno prizadevati, da se čimprej doseže pravo veščino. Kajti, če človek preveč in predolgo skrbi samo za intelektualni razvoj in s tem za zemeljske namene in blaginjo, potem se mora seveda zdeti popolnoma nemogoče, da bi takšen človek lahko razmišljal tudi v srcu, še posebej, če ima v glavi celega Hegla, Straussa, Rongeja in več podobnega.
10. Poleg tega je treba imeti tudi popoln razlog za veselje do evangelijske nravne čistosti. Človek ne sme biti uživač in zlasti ne polteni nečistnik. Kajti nečistovanje in prešuštvo bodisi skoraj popolnoma ubijeta duha, ali pa, če ga že ne zmoreta ubiti, za vse čase onemogočita svoboden razvoj njegove svetlobe, - zato se zgodi, da takšni nečistovalci, zlasti v zrelih letih, postanejo povsem apatični in iz svojega medlega življenja iztisnejo trenutek vedrine le takrat, ko se malo naslajajo, ko zijajo v kakšno deklico in jo otipavajo.
11. Ali ni bilo tudi pri tebi tako v kasnejšem obdobju? – Saj si menil, da je ženski spol tako ali tako namenjen zgolj užitku. Ali nisi po Rongeju, tudi ti v takšnih nečednih užitkih našel pravo zemeljsko srečo; za katero si se boril in umrl? In zdaj, če bi hotel preiti v čisto duhovnost, v tebi skoraj ni nobenega temelja, na katerem bi se lahko kaj zgradilo. Kajti glej, vse okoli tebe je prazno, tako kot je prazno v tvojem srcu in prav tako prazno kot v življenjskih komorah tvojega srca!
12. Povej, kje bomo zdaj dobili snov, da bomo v tebi zgradili popolnoma novega človeka?! Zdaj pa spet govori in svetuj!«

36. POGLAVJE

ROBERTOVA JEZA OB SPOMINJANJU NA ZEMELJSKE SLABOSTI.

1. Reče Robert: »Najdražji in najdragocenejši prijatelj! Opažam, da postajaš malce zbadljiv in včasih tudi nekoliko žaljiv! To je verjetno lastnost, ki je značilna za vse učitelje, velike ali majhne. Pravzaprav so vsi ob določenih priložnostih malce nesramni in včasih svojim učencem zelo tiho prišepnejo, da spadajo v tisto krotko in potrpežljivo živalsko vrsto, ki naj bi glede tega imela toliko podobnosti z velikimi modreci sveta! Vsaj zgodovina sveta nima primera, da bi taka žival kdaj raztrgala jagnje! Te živali torej nikoli ne žeja po krvi, ampak hrepenijo po senu in slami! Ta zelo pusta hrana naj bi le malo prispevala k razvoju možganov, zato naj bi imele te živali presneto malo tiste kašaste belkaste snovi v glavi, ki jo je morala imeti Sokratova glava v izobilju!
2. In zdaj, ko Si mi nakazal, prav nič težko razumljivo, kako je vse okoli mene iz sena in slame, - si res ne morem kaj, da Te ne bi prosil, da mi, če sem že osel, to poveš naravnost, brez predhodnega opisa! Kajti, če v meni zares ne najdeš ničesar, kar bi

bilo primerno za nadaljnji razvoj mojega spoznanja in v meni ni druge snovi, kot v oslovi glavi, potem mi to povej brez zadržka in zato ne bom prav nič užaljen; kajti kjer ni nič, tam tako ali tako ni nič!
3. Vsekakor se zavedam, da notranja vera, ki Si mi jo zdaj podrobno razložil, ni nikoli prebivala v meni, kot sem Ti enkrat že omenil. Toda kaj lahko glede tega storim, če mi do sedaj še nihče ni razložil bistvo prave vere?! Če bi se namesto Hegla pojavil nekdo in me poučil na Tvoj način, zagotovo ne bi postal Heglovec in še manj Straussovec, ampak bi stal kot Pavel pred Teboj.
4. Ker pa temu ni bilo tako, in ker, kolikor vem, še nikomur ni padlo na pamet, da bi moral človek misliti tudi v srcu ali morda celo v kolenih in petah, sem moral svoje misli zbrati in urediti tam, kjer jih je v meni namenila draga mati narava. Na svetu sem razmišljal takole: 'Vsak ud in vsak del človeka ima svoj namen in koristno opravilo. Noge ne morejo nadomestiti rok, zadnjica ne glave, vsebina želodca ne vsebine glave, uho ne očesa in srce ne jezika.' Zato sem razmišljal samo v glavi in pustil svoje srce popolnoma pri miru, in to zato, ker mi niti v sanjah ni prišlo na misel, da bi človek lahko razmišljal tudi v svojem srcu! Ampak, če sem prišel sem prazen, kaj lahko storim glede tega?
5. Če pa zdaj od mene zahtevaš stvari, ki jih nisem mogel biti na svetu nikoli deležen, potem Si kljub Svoji modrosti očitno tisočkrat bolj neumen od mene in mi boš v prihodnosti lahko malo ali nič koristil!
6. Prav tako je precej bedasto, da mi tukaj očitaš mojo zemeljsko, res redko popustljivost in služenje Veneri, hkrati pa to navajaš kot razlog, zakaj sem zdaj tukaj, kot trdiš, pred Teboj prazen. Če so takšni užitki, ki so položeni v človeško naravo kot kalček v pšenično seme, pred Teboj greh, zakaj so bili potem položeni v človeka?
7. Za leva je rečeno, da ne lovi komarjev, kajti zavest o njegovi veliki moči mu pravi: 'Gospodar, ni hvalevredno, da se ukvarjaš s takšnimi malenkostmi!' Toda, če nisi le eden največjih modrecev, kar jih je kdaj nosila Zemlja, ampak celo samo, veliko, vsemogočno Božanstvo, - kot Si mi v času najinega druženja že nekajkrat jasno dal razumeti, potem mi je resnično nerazumljivo, kako lahko razmišljaš o takšnih malenkostih, o katerih se je meni kot navadnemu človeku komaj zdelo vredno podrobneje razmišljati, tudi takrat, ko sem jih za trenutek boleče užival!
8. Človek je v svojem telesu žival in ima žal tudi živalske potrebe, katerih zadovoljevanje mu narava dovolj mučno narekuje z železno roko. Če v sebi najde neustavljivo slo, proti kateri vse duhovne ideje ne morejo storiti ničesar, potem je neizogibna dolžnost duha, ki prebiva v mesu, da pusti mesu zadovoljiti njegove potrebe, da bi se potem bolj svobodno gibal v svoji čisto duhovni sferi!
9. Torej, če duh zadosti moranju svojega mesa in sicer v obdobjih nuje, ko izloča blato skozi črevesni trakt, ko urinira, ko sprejema hrano in pijačo, če poteši tudi nadležen spolni nagon, ako to zahteva njegovo žrtvovanje, da bi potem imel od tega nekaj ur počitka, povej, ali je to sploh mogoče razglasiti za greh?! In še posebej tukaj, kjer upajmo, da bodo obema prizanesene takšne grobe naravne malenkosti; kajti brez mesa bova temu presneto slabo služila!?
10. Pogovarjajva se zato o nečem drugem in pustiva vse pretekle ostanke narave kar in kjer so! – Pogovarjajva se na primer o zvezdnatem nebu! To me bo bolj vzradostilo kot pogrevanje mojih nekdanjih – naravnih norčij!
11. Poglej, Ti moj najdražji in najdragocenejši prijatelj in Bog in vse, kar hočeš vedno meni biti! Nikakor se ne morem pritoževati nad svojim trenutnim stanjem; saj nisem ne žejen, ne lačen; vse moje bitje ne muči nobena bolečina in Tvoje družbe bom imel za vse večnosti dovolj. Toda, če bi le lahko našla boljši kraj za najine razprave, kar sploh ne bi bilo slabo! Kajti tukaj je vse skupaj malo preveč zračno, ja, lahko bi se celo reklo,

preveč prazno! Razen teh majhnih gričkov, na katerih zdaj že kar nekaj časa skupaj stojiva, ni nikjer videti kakršnekoli entitete. Če bi lahko kje našla trato s zelo preprosto podeželsko kočo v trajno posest, bi tam lahko še naprej veliko bolj udobno izvajala vsaj zame izjemno zanimive pogovore!
12. Še posebej zanimivo bi bilo poslušati pomembne besede o soncih in raznih drugih nebesnih telesih!? Toda le nič več o – hvala Bogu – preteklih zemeljskih življenjskih razmerah! Kajti to bi me lahko napolnilo z največjim sovraštvom in odporom, tako da se na koncu ne bi mogel s Teboj pogovarjati niti o drugih stvareh! – Če bi Ti bilo potem mogoče najti tak kraj za oba, Te čezmerno prosim, da v ta namen uporabiš vso Svojo skrb in modrost!«

37. POGLAVJE

JEZUS O NEVARNOSTI HVALJENJA ZA RAZVOJ DUŠE. PONIŽNO PRIZNANJE KRIVDE ZA RESNIČNO ZVELIČANJE.

1. Rečem Jaz: »Poslušaj, Moj dragi prijatelj in brat! To zdaj ne bo mogoče, ker se lahko tukaj v svetu duhov v bistvenem videzu pokaže le tisto, kar človeška duša prinese s seboj v svojem srcu. Če pa je srce duhovno popolnoma prazno, kakor je žal tudi v tvojem primeru, čeprav proti temu protestiraš – potem se ne more pojaviti niti najmanjši košček trave!
2. Rekel si tudi, da naj ti raje povem nekaj o zvezdnem nebu, kot da ti očitam tvoje zemeljske napake. To ti z veseljem verjamem, saj bi bila vsaka duša že od samega začetka svojega obstoja raje hvaljena, kot da bi bila grajana, četudi upravičeno.
3. Toda verjemi Mi, vsaka pohvala, tudi zaslužena, je za dušo strup in zato tudi škoduje duhu. Če bi bil tvoj sovražnik, bi te hvalil, da bi te pokvaril. Ker pa Sem zagotovo tvoj največji prijatelj, s teboj govorim odkrito in iskreno! Kajti sramotni laskavec je za vsakogar najhujši in najnevarnejši sovražnik, saj se pod krinko prijateljstva običajno skriva le divji volk. Ja, povem ti, da ne moreš zase narediti nič slabšega, kot da se hvališ in se resnično veseliš lastne odličnosti, saj s tem zadaš svojemu srcu smrtni udarec.
4. Zato Sem vsem Svojim učencem strogo naročil, naj se ne hvalijo in ne dovolijo, da bi jih hvalili, tudi če so storili vse, kar Bog od njih pričakuje. Tudi takrat naj o sebi še vedno rečejo in povsem resno trdijo, da so bili le nekoristni hlapci.
5. Ampak zakaj Sem to zahteval od učencev? – Glej, zato, ker samo Jaz jasno vidim, kaj mora storiti duša, da bi postala resnično svobodna z osvoboditvijo svojega duha. V vsej neskončnosti obstaja samo eno učinkovito sredstvo za dosego tega cilja in to edino sredstvo se imenuje ponižnost srca v polnem pomenu!
6. Toda prava, popolna ponižnost, ki lahko edina koristi duši, izključuje tudi najšibkejšo, najtišjo in najskromnejšo samohvalo – kajti s tem se hrani samoljubje, ki je odvrnitev od Božanstva in zato v sebi prava smrt, torej hrana za uničenje duha, ki je prava smrt duše.
7. Če bi te zdaj tudi Jaz hvalil, saj si, prvič, v bistvu vsa tvoja zemeljska dejanja zaslužijo samo Mojo pravično grajo; in drugič, v tebi je prisoten tudi velik pohlep po hvali, zaradi katerega bi se rad pred Menoj le povzdignil ali vsaj dosegel, da bi Jaz prepoznal tvojo modrost, tako da bi si pridobil Moje veliko spoštovanje zaradi ostrine svojega razuma – kaj bi se potem zgodilo s teboj? –
8. Toda recimo, da bi Jaz storil kaj takega – kaj bi potem to pomenilo zate? Glej, nič drugega kot to, da bi te moral Jaz, kot poraženec, zapustiti, saj bi Me tvoja večja moč podjarmila, to pa v svetu duhov pomeni toliko kot požreti svojega nasprotnika, kar

povzroči njegovo izginotje. Posledica tega bi bila, prvič, da bi zopet ostal sam, in drugič, potem pa bi zagotovo zelo težko spet našel družbo. Kajti, če bi Jaz koga zapustil, bi ta ostal za vedno zapuščen in resnična smrt bi morala biti in ostati večni del njegove duše!
9. Toda kaj takega je povsem nemogoče. Nihče ne more tekmovati z Mojo modrostjo. Tudi največji modrec vseh zvezd se mora upogniti pred Mojo modrostjo, do najglobljega vlakna svojega življenja. In to je koristno celo za največjega in najbolj globokoumnega angelskega duha. Kajti tudi največji angeli morajo biti ponižni, če hočejo biti popolnoma blaženi, čeprav bi sijaj njihove modrosti lahko spremenil vsako sonce v temno gmoto, če bi vstopilo v sfero njihove svetlobe.
10. Koliko bolj je torej potrebno pravo ponižanje zate, ki si še vedno popolnoma prazen vsega, kar bi te lahko napolnilo z vsaj kančkom resničnega bitja. – Zato presojaj bolj natanko vse, kar ti bom v bodoče očital in se zato ne jezi, ampak priznaj svojo krivdo pred Menoj in se ponižaj, potem boš v nekaj trenutkih bolj napredoval, kot bi sicer v tisočletjih!
11. Dobro premisli in Mi natančno povej, kaj boš storil, - in Jaz se bom od zdaj naprej po tem ravnal.«

38. POGLAVJE

ROBERTOV POGLED NA NJEGOVO ZEMELJSKO USODO. ROBERTOVA PROŠNJA JEZUSU.

1. Reče Robert: »Prijatelj, Tvoje besede so zagotovo zelo resne in zdi se, da z mano misliš resno, za kar Ti moram biti hvaležen iz vse svoje življenjske moči. Vendar mi je popolnoma nerazumljivo, kako me lahko še vedno imaš za premalo ponižnega! Ali me že od mojega bednega rojstva niso do zadnje kapljice krvi ponižale vse mogoče neugodne izkušnje?
2. Ko sem se kljub vsem oviram sčasoma le malo otresel svojega domačega prahu, so v moji državi izbruhnili nemiri, in glej, zadušil sem jih s svojo gotovo najbolj pošteno voljo in razumevanjem, ne da bi se zato od države pustil poviševati in častiti! Ko se je cela Evropa tako rekoč uprla, sem bil poslan v Frankfurt kot poslanec svoje države in sem tam po svojih najboljših močeh in znanju ter z najboljšo voljo zastopal svojo državo. Kajti resnično, nikoli ni bil moj namen, da bi le v najmanjšem smislu komu škodoval, ampak samo da bi koristil, torej seveda le tako, kot sem menil po mojem takratnem prepričanju, da je koristno za ljudstvo. Ali bi jim bilo to res v prid, če bi se moji predlogi zanje uresničili, je seveda drugo vprašanje. Vendar takrat nikakor ne bi mogel govoriti in ravnati drugače, kot sem iskreno mislil po svojem znanju in vesti, da je pošteno, dobro in prav! In mislim, da mora biti vsak govor in dejanje, ki prihaja iz popolnoma poštenega uma, pred Bogom in vsem svetom priznan kot zakonit. Kajti verjamem, da tudi Bog gleda samo na poštenost volje in ne na uspeh, ki je v vsakem primeru vedno v rokah čisto božanske moči!
3. Ko so v Avstriji izbruhnili hudi nemiri, sem pomislil, kako mi je uspelo zatreti ljudsko vstajo proti kralju v svoji državi, potem pa sem pomislil, da bi mi kaj takega lahko uspelo tudi v Avstriji! Zato sem sklenil, da pohitim tja.
4. Toda, ko sem prišel tja, sem ugotovil, da so stvari precej drugačne, kot sem si jih v Frankfurtu predstavljal. Ljudje so bili potrti in se glasno pritoževali, ker njihov vladar ni izpolnil tistega, kar je obljubil. Najbolj črno in po denarju pohlepno reakcijo je bilo že brez očal na nosu videti vsem dinastom in vsem aristokratom, trgovcem in zlato-srebrnim Judom. Reveže so zmerjali z drhaljo in sodrgo. In vsak, ki je podpiral uboge ljudi, ki so bili psihično in fizično skrajno zatirani in jim hotel pomagati z dobrinami,

krvjo, nasveti in dejanji, je bil prijet kot ljudski hujskač in puntar ter mu je bilo, kot je znano, brez milosti in popuščanja odvzeto zemeljsko življenje, - 'čast', ki mi je pripadla na najbolj sramoten način. Kajti, če človeka, ki je sicer ugleden in spoštovan od vsega boljšega in izobraženega sveta, vlečejo kot navadnega zločinca na morišče in ga tam pred očmi mnogih ljudi ustrelijo kot najhujšo zver, verjamem, da sem bil dovolj ponižen za vsako čast, ki je bila kadarkoli nekje podeljena?!
5. Ali je to Zate še premalo ponižnosti? Ali bi moral biti še bolj ponižen?! – To se mi zdi, zlasti v tem mojem položaju, popolnoma nemogoče. Kajti biti manj ali bolj nesrečen, kot sem zdaj, bo komaj kje dano kateremu bitju!
6. Ničesar nimam razen Tebe, moj najljubši prijatelj. Ti Si mi vse, moja tolažba, moje največje bogastvo, moje edino nadomestilo za vse moje zemeljsko trpljenje in velika ponižanja! – In namesto, da bi me tolažil, s Svojim modrim govorjenjem v meni prebujaš tudi veliko novih, mučnih dvomov, ki lahko samo povečujejo mojo veliko bedo, vendar je nikoli ne morejo zmanjšati! - Oh, glej, moj najdražji prijatelj, to je od Tebe nekoliko trdo!
7. Morda imaš z mano najboljše namene, in če je mogoče, da naredim, kar mi svetuješ, oh, to bi lahko bila moja največja in večna sreča. Toda pri tem pomisli na dejstvo, da sem najbolj bedno in nesrečno bitje, ki presega vse človeške predstave, popolnoma prazen vsega, kar bi um lahko dosegel, - potem boš Svoje sicer zelo modre nauke vsaj tako predstavil, da me ne bodo preveč prestrašili.
8. Odslej se sploh ne bom več hvalil, niti z najšibkejšo mislijo. Vsa moja dejanja naj bodo in ostanejo za vedno zaznamovana z neizbrisnim pečatom popolne slabosti in prezira. Če to zahtevaš, bi bil pred Teboj rad zadnje in najbolj ničvredno bitje v vsej neskončnosti.
9. Ampak samo ne zapusti me! In potem me ne delaj preveč nesrečnega in mi ne grozi več s svojo odsotnostjo, ampak me okrepi z zagotovilom, da me ne boš nikoli, večno zapustil – in dajem Ti najzvestejše zagotovilo, da bom storil vse, kar boš od mene zahteval!
10. Če sem kdaj na svetu grešil, me za to kaznuj in čim bolj ponižaj, vendar Te nikoli ne bom nehal ljubiti. Toda nikoli več ne govori o tem, da bi me zapustil! Kajti to bi bilo nekaj najbolj groznega, kar bi mi lahko kadarkoli storil!«

39. POGLAVJE

JEZUS ZAZNA V ROBERTU PREOBRAT. RAZLAGA EVANGELIJSKEGA BESEDILA JANEZA KRSTNIKA.

1. Rečem Jaz: »No, no, Moj najdražji prijatelj in brat! To ne bom storil. Ostala bova skupaj! Seveda pa se na tak način, kot sva zdaj skupaj, v bodoče ne bi moglo preveč zlahka uresničiti! Kajti to ne bi bilo tebi ne Meni v veliko pomoč.
2. Ampak zdaj v tebi zares zaznavam dober preobrat in ti lahko zato vnaprej zagotovim, da ti bo šlo kmalu bolje. Vendar moraš sedaj le razumeti, kar ti bom povedal in razkril in nato natančno po Mojih navodilih s srcem ravnati s temi v skladu, in stvari, ki jih boš takoj videl, o katerih bistvu si še zelo v temi, ti bodo postale zelo jasne in svetle. Zato Me poslušaj!
3. Glej, v evangelijih, kjer se govori o Janezu Krstniku, med drugim piše: 'Jaz sem le glas vpijočega v puščavi, ki pripravlja pot Gospodu. Nisem vreden, da bi odvezal vezalke Tistemu, ki prihaja za menoj. Jaz krščujem samo z vodo; On pa bo krstil z Duhom Resnice, z Božjim Duhom za večno življenje! Ta Moj najbolj vzvišeni naslednik

se bo dvigal med vami in v vas; jaz Janez, pa se bom manjšal!' – Kaj misliš, da je hotel povedati ta največji od vseh prerokov?«
4. Robert reče: »Ja, Ti moj najboljši, moj najdražji prijatelj! Če bi to razumel, ne bi nikoli prišel do tega žalostnega stanja, v katerem sem zdaj!
5. Resnično, ta besedila, ki jih nisem nikoli razumel, so mi povzročila največji dvom v Tvojo božanskost in teh dvomov se nisem mogel rešiti, kar je bil glavni razlog, da sem postal novokatolik.
6. Bodi tako dober in mi razloži to izjemno mistično zveneče besedilo, kajti sam pravzaprav ne bi mogel nikoli razrešiti pravega pomena tega in drugih besedil.«
7. Rečem Jaz: »No, potem pa poslušaj! Janez (Krstnik) je v odnosu do cerkve to, kar je v vsakem človeku zunanje razumevanje sveta. In razumevanje vsakega človeka bi moralo biti takšno kot Janezovo. Tako kot je Janez pripravil pot pred Menoj, mora na enak način tudi pravo zunanje razumevanje utreti pot do razumevanja srca, ki je podobno Mojemu srčnemu razumevanju, katerega vzamem iz Svojega Duha in ga položim kot dober sejalec v prst srca, ki je prava ljubezen, katera se najbolje pognoji s ponižnostjo in blagostjo.
8. Janez je glas vpijočega v puščavi; in to mora biti tudi pravo zunanje razumevanje. Kajti svet, iz katerega razum črpa svoje prve pojme, je puščava, to pa je nujno, ker se sicer nobeno človeško bitje ne bi moglo ločiti in osvoboditi od Božanstva, kar Sem ti že enkrat prikazal. Ker pa je svet nujno puščava, je tudi zunanji razum, ki svoje pojme, ideje in (iz teh izhajajoče) sodbe delno črpa iz te puščave, deloma pa tudi iz neposrednih in posrednih razodetij iz nebes, ravno s sprejetjem razodetih resnic iz nebes, tudi glas vpijočega v puščavi in 'pripravlja' skozi vero pot do razumevanja srca.
9. Posledično to pravilno zunanje razumevanje krsti dušo z vodo ponižnosti in voljne poslušnosti, medtem ko mora razumevanje srca, v katerem prebiva večni Duh iz Boga, nujno krstiti s tem Duhom in prebuditi prav tega Duha, ker je ta Duh iz Boga prava svetloba, najpopolnejša in najsvetlejša Resnica, Ljubezen in s tem samo večno življenje.
10. Zato je samoumevno, da se mora zunanje razumevanje nujno zmanjšati in biti na koncu 'ujeto in obglavljeno', če se pravo srčno razumevanje, ki predstavlja Mene, v srcu vsakega človeka poveča in zraste v najveličastnejše drevo pravega večnega življenja, v katerem je vse popolno znanje, in da zato zunanje razumevanje resnično ni vredno razvezati vezalk razumevanju srca – in to bo prav tako jasno, kot je tebi jasno, da je svetloba nočne svetilke veliko bolj nepomembna od svetlobe sonca ob najsvetlejšem poldnevu!
11. Tvojih zemeljskih dejanj ne bom več omenjal, kajti vsa so izhajala iz tvojega najbolj zunanjega razumevanja, v katerega glas vpijočega sploh ni mogel prodreti, ker je prevelik hrup puščave, ki je dejanski svet brez Janeza, moral oglušiti dejanskega Janeza, ki je Moj razodeti nauk! Kajti, ko veliki orkani divjajo po puščavi, grmi in derejo mogočni hudourniki, glas vpijočega zlahka preglasijo, tako da nato sodba in smrt nemoteno priredita svoj praznik žetve!
12. Potem pa tudi Jaz pridem tja, da rešim, kar se še da rešiti. Samo ne po Janezovi poti, ampak kot blisk strele, ki se iz vzhajajočega prevesi v padajočega, kot je to zdaj nedvomno pri tebi! Kdor sprejme svetlobo tega bliska, je rešen. Kdor pa te svetlobe ne sprejme, bo propadel, pomeni, da bo padel na pot, po kateri je zelo težko doseči cilj, ki mu ga je določil Bog!
13. Vendar si ti svetlobo strele dobro zajel. Zato je tudi k tebi prišel Sam Odrešenik in te sedaj vodi po pravi poti. Toda zdaj moraš voljno slediti Odrešeniku in Mu ne smeš postavljati nobenih ovir s svojim zunanjim razumevanjem, sicer boš samo odlašal pri doseganju cilja, ki ti ga je pravkar določil Sam Odrešenik.

14. Kaj boš zdaj storil po tej Moji razlagi besedila, ki ti je po tvojem lastnem priznanju prikrilo Tistega, ki bi Ga moral prepoznati in najbolj jasno uzreti?!«
15. Po daljšem premisleku Robert reče: »O prijatelj! Ja, neskončno več kot prijatelj! Šele sedaj se mi je nenadoma začelo zelo močno svitati!! – O Gospod! O Gospod! Kako lahko ostajaš z menoj!? – Kajti jaz sem grešnik!!

40. POGLAVJE

ZAČETEK NOVEGA ŽIVLJENJA IZ BOLJŠEGA DUHA. NOV PREIZKUS SVOBODE NA VIŠJI RAVNI SPOZNANJA.

1. Rečem Jaz: »Dragi brat in prijatelj! Povem ti, da so ti odpuščeni grehi, ker si se tako ponižal, da si se popolnoma odrekel vrednosti svojega zunanjega razumevanja in namesto tega sprejel razumevanje srca. Zato od zdaj naprej tudi večno ne bo več govora o vseh tvojih zemeljskih napakah.
2. Zato se bo zate od zdaj začelo popolnoma novo življenjsko obdobje, v katerem boš moral prestati še en preizkus svobode. V tej preizkušnji ti bo dana priložnost, da popolnoma slečeš svojega starega zemeljskega človeka in namesto njega omogočiš notranjemu človeku, ki je od Mene, da se docela pojavi.
3. Doslej si bil povsem brez družbe in nisi imel zemljiške posesti, na katero bi lahko stopil. Ta skromna podlaga, na kateri se oba še vedno nahajava, natančno ustreza tistim naukom, ki si jih kot novokatolik vzel iz Mojega Evangelija in se po lastnem priznanju po njih tudi ravnal. In Jaz sem ti prav tako prišel nasproti, kot si Me ti na Zemlji s pomočjo svojega razumevanja oblikoval v svoji duši, torej zgolj kot zelo modrega učitelja iz starih časov. Vendar takšen vsekakor nisem mogel ostati, zato Sem te moral voditi z vsemi vrstami poučevanja, tako da si Me končno moral v sebi prepoznati takšnega, kar Sem od vekomaj in bom tudi večno ostal.
4. Toda samo to spoznanje še zdaleč ni dovolj. Da bi dosegel pravo nebeško kraljestvo, moraš to spoznanje tudi poživiti z resnično ljubeznijo do bližnjega in iz tega z vso ljubeznijo do Mene!
5. Zato te bom zdaj takoj odpeljal na kraj, kjer ti zagotovo ne bo manjkalo raznovrstne družbe. Prejel boš zelo veliko zemljišče, z veliko in lepo opremljeno hišo, in to na glavni ulici, ki je v zelo lepem območju. Zagotovljeno ti bo tudi veliko število služabnikov, ki te bodo ubogali na tvoj najmanjši namig.
6. Mnogi popotniki z Zemlje v ta (duhovni) svet, bodo šli mimo tvojega domovanja in posesti ter se s teboj pogovarjali. Med njimi bodo prijatelji in sovražniki. Vendar glej, da jih boš vse sprejel s pravo ljubeznijo in jim dal, kar potrebujejo - in vse to zato, ker so vsi Moji otroci in potemtakem tudi tvoji bratje. Tako boš večkratno poravnal vse, kar si pokvaril na Zemlji, seveda ne s svojo voljo, ampak zgolj po svoji duhovni nevednosti. – In Jaz bom potem Sam zopet prišel k tebi in ti rekel: 'Ker si tako dobro gospodaril na tem majhnem gospodarstvu, boš zdaj postavljen za velike stvari!'
7. Predvsem pa se varuj jeze, maščevanja in tudi nečiste ljubezni, za kar ti ne bo zmanjkalo priložnosti, tako da bo ta tvoja nova življenjska naloga čimprej rešena in tvoja prava, večna življenjska sreča se bo od takrat naprej šele najsvetleje začela!
8. Zato se varuj tudi radovednosti! Kajti to duha ne naredi boljšega ali svetlejšega, ampak vse preveč zlahka slabšega in temnejšega! Kjer ti tvoja moč ne bo zadostovala, Mi vselej ponudi žrtev (t.j. prepusti Meni), in potem bo prava pomoč kmalu prišla. Zdaj veš vse. Zato Mi povej, ali si zadovoljen s to Mojo ponudbo? Potem se bova takoj znašla na določenem kraju!«

41. POGLAVJE

ROBERT SE PONIŽNO SPRIJAZNI Z GOSPODOVO VOLJO. ROBERTOVA LJUBEZEN SPREMENI GOSPODOVO PRVOTNO NAMERO.

1. Robert reče: »O Gospod! O Ti moja zdaj in za večno edina ljubezen! Vse kar hočeš in boš storil z menoj, ubogim grešnikom, bo neizrekljivo popolnoma prav. Kajti, vse to vidim le kot Tvojo neizmerno milost in usmiljenje. – Kaj sem jaz pred Teboj?! – Kaj je prah v primerjavi s Tistim, ki je samo s Svojo močjo raztegnil večno neskončni prostor in ga napolnil z neštetimi čudežnimi deli Svoje večne Ljubezni in Modrosti?! Jaz sem le prah pred Teboj, oživljen s Tvojo milostjo! Tvoja sveta volja je moje življenje! Kako bi bilo kaj narobe s tem, kar Ti odločiš zame?! O Gospod! Naj bo posvečeno Tvoje Ime in Tvoja volja moje življenje!
2. Karkoli zmorem, bom zagotovo storil z najbolj radostnim srcem! Kajti Ti, Ti, moj Bog in moj Gospod in moja edina ljubezen, Si mi zdaj to Sam ponudil! In kako naj mi ne bi bilo sveto, kar mi Ti, o Gospod, o Oče ponujaš, nad vsem sveto, najvrednejše in v vsej moji ljubezni do Tebe v najvišji meri prijetno!?
3. Toda to, da me boš spet vidno zapustil, kot sem razbral iz Tvojega svetega navodila, me bo zagotovo zelo boleče prizadelo! Ampak je tudi to Tvoja sveta volja, in ta Te mi bo spet vrnila, ko bo moje srce nekega dne bolj vredno Tebe, kot je zdaj, ko bi preveč nesveto, pred Tvojo neskončno svetostjo, skoraj lahko propadlo zaradi pravične sramote – saj je bilo tako dolgo nerazumljivo slepo in otopelo, da Te ni prepoznalo na prvi pogled in bilo celo ostro in Tebi uporno.
4. O Gospod! O Gospod! Moja velika neumnost zdaj resnično hromi moj vedno neumni jezik, da sem skoraj popolnoma nezmožen, da bi se s Teboj, o Najsvetejši, še pogovarjal. Zato naj se čimprej zgodi Tvoja najsvetejša volja!«
5. Rečem Jaz: »No, no, Moj najljubši brat!« -
6. Robert Me prekine in prosi: »O Gospod! Ne imenuj me 'brat', ampak 'prah' in 'nič' pred Teboj! Kajti kako bi bilo nič Tebi brat?!«
7. Rečem Jaz: »Ne skrbi za to! Kajti Jaz najbolje vem ali in kako si Mi pravi brat. Zato se zdaj s tem ne obremenjuj preveč! Kajti pravkar Sem v tebi, namreč v tvojem srcu, videl nekaj, kar se je zdaj nenadoma oblikovalo! In tako midva ob tvoji naslednji preizkušnji ne bova tako daleč drug od drugega, kot si ti predstavljaš. Kajti, ko nekdo začne cveteti s takšno ljubeznijo, kot se je zdaj nenadoma začela oblikovati tvoja, bo na njegovi poti odslej zelo malo kamnov, ob katere bi se spotikal!
8. Glej, glej, ti Moj dragi Robert, vsi tvoji grehi so izginili, in Jaz te nepopisno ljubim, ker Me ti zdaj začenjaš tako ljubiti! In, ker te imam tako rad, kako bi te lahko zapustil!? O ne! O ne! Ne boj se!
9. Ker Me tako ljubiš, te ne bom zapustil, ampak se bom s tabo naselil v tvojo hišo in delal s teboj! Kajti odkar si Me začel tako zelo ljubiti, ti bom odpustil marsikaj, kar bi ti sicer še vedno moral nujno prestati! Kajti, kdor ima veliko ljubezni, mu bo tudi veliko odpuščeno!
10. Vsekakor boš videl in doživel vse, kar Sem ti prej obljubil, vendar ob Meni! – Povej Mi zdaj, Moj najbolj ljubljeni brat, ali ti je ta predlog ljubši od prejšnjega?«

42. POGLAVJE

KAJ POMENI BITI PRAVI BRAT.
PRISPODOBA O STRELJANJU V TARČO.
LJUBEZEN DO GOSPODA DOLOČA VSE.

1. Robert čez nekaj časa reče: »O Gospod, ko bi le mene grešnika pred Seboj ne imenoval 'brat'? Ker jaz nisem vreden takšne neizmerne milosti!«
2. Rečem Jaz: »Naj bo tako, kot je! Moja podobnost zdaj živi v tebi! Po svoji ljubezni do Mene si ti v Meni, kot Sem Jaz v tebi, in tako sva eno v ljubezni. In glej, ta Enost je pravi brat. Čeprav sva vsak zase popoln posameznik, to ne vpliva na najtesnejše bratstvo, ki je prava zveza ljubezni. Kajti obstaja samo ena prava ljubezen in eno pravo dobro; in ta ljubezen in to dobro je enako in s tem eno v vseh angelih in drugih blaženih duhovih in je popolnoma enako Moji ljubezni in vsemu dobremu iz nje. In glej, ta popolna enakost se resnično imenuje 'brat'!
3. In tako si sedaj tudi ti – zaradi zdaj svoje resnične ljubezni do Mene – tudi pravi brat, tako kot Sem nekoč imenoval na Zemlji vse tiste, ki so Mi sledili, ne iz nekakšne prijateljske vljudnosti, ampak iz najbolj utemeljene, popolne resnice. – Torej naj te v bodoče ne skrbi, če te bom klical brat, saj zdaj že veš zakaj!?
4. Zdaj pa Mi povej, ali ti je ta druga ponudba boljša od prve?«
5. Robert reče: »O Gospod! Ti predobri, Sveti Oče vseh ljudi in angelov, tu ni več kaj reči in vsaka primerjava odpade sama od sebe. Kajti tisto, kar Ti določiš, naj bo zasnovano tako ali drugače, je vedno najboljše, zato ker Si Ti kot najbolj neskončna dobrota, Sam tako določil. Da pa je druga ponudba očitno zame boljša od prve, je že od vekomaj samoumevno. Kajti pogrešati Tebe, o najbolj ljubeči Oče, zagotovo ne bo tako prijetno in blaženo za nobeno bitje, ki Te nepopisno ljubi, kot jaz zdaj Tebe, še toliko bolj, ko imam Tebe, kot svoje vse, tudi osebno vidnega ob svoji strani!
6. Ker pa Si tako neskončno milosten in usmiljen do mene, Te prosim iz globočine svojega srca, da bi mi milostno pokazal, kaj naj naredim, da bom lahko vsaj za las vrednejši Tvoje milosti in ljubezni, kot sem bil na žalost do zdaj? O Gospod! Milostno mi oznani kaj takega!«
7. Rečem Jaz: »Poslušaj, ti Moj ljubljeni brat! Najbrž si na Zemlji pogostokrat videl igro imenovano 'Tarča – ali Najboljši strel'? Pri sebi praviš: 'O ja, pogosto sem se udeleževal streljanja in celo večkrat kot najboljši dobil nagrado!' No, potem Mi pa povej po kakšni zaslugi si zmagal. Navsezadnje so morali vsi, ki so se potegovali za nagrado, plačati enak vložek, vendar si bil ti tisti, ki je osvojil nagrado kot najboljši strelec!«
8. Zdaj v sebi praviš: »Ker sem na srečo zadel sredino tarče! Pravzaprav tisti, ki so podelili nagrado, niso imeli nobenega dobička, razen če nihče ne bi zmagal, a so se kljub temu veselili z mano, ko sem zadel.«
9. Rečem Jaz: » Dobro, Moj najboljši brat. Vidiš, tako je tudi pri Meni! Jaz Sem večni Dajalec nagrad vsem Mojim bitjem, še posebej pa otrokom, rojenih iz njih! Tarča je srce Mojega Očeta, strelci so Moji otroci, njihove puške so njihova lastna srca, najboljša nagrada pa Sem Jaz in najpopolnejše večno življenje z Menoj in iz Mene!
10. Kaj morajo torej storiti otroci, kakšne zasluge si morajo pridobiti, da bi dobili od Mene, kar Sem jim namenil? Glej, nič drugega kot to, da napolnijo svoje srce z ljubeznijo in streljajo v središče Mojega srca. In, če ga zadenejo z lahkoto, potem imajo najboljše že v žepu svojega življenja. Pri Meni pa je še toliko lažje, ker sploh ne rabim denarja za vložek, saj vsakomur omogočim brezplačno streljanje.
11. Toda tako, kot si bil po lastni izpovedi včasih na Zemlji prvak v streljanju, tako ti je tudi tukaj uspelo zadeti središče Mojega srca. In tako imaš sedaj vse, kar zahtevam

od tebe, namreč pravo ljubezen. Že samo zaradi tega si vreden vse Moje vzajemne ljubezni, saj le ta velja in je pred Menoj priznana kot resnična zasluga. Kakšne druge zasluge bi bile še potrebne za Mojo milost? Zato bodi miren! Kajti, če Sem zadovoljen s teboj, kaj bi si poleg tega še želel? Glej, Jaz ne vem. In, če Jaz ne vem ničesar drugega, potem bi rad vedel, kaj bi ti še lahko naredil, da bi bilo Mene še bolj vredno?
12. Toda kako boš to Mojo ljubezen v tebi posredoval tudi drugim tvojim različnim sobratom, boš verjetno lahko dosegel le s svojim bodočim položajem, ki pa ti ne bo pripisan zaradi kakšnih večjih zaslug. Kajti ta večja spolnitev tvojega bitja ti bo dana le zato, da boš lahko sam postal še bolj blažen, torej samo v tvojo korist! – Vendar pa večno ne more biti govora o tem, da bi postal še bolj vreden Moje milosti, saj je nemogoče, da bi lahko storil več, kot da Me nad vsem ljubiš, kar od tebe, tako kot od vseh drugih, tudi edino zahtevam.
13. Zato bodi popolnoma brez skrbi glede večjih zaslug, katerih Jaz večno ne potrebujem. Zdaj pa bodi pozoren, kaj se bo zgodilo pred tvojimi očmi!
14. Glej, zdaj sva še vedno skupaj na najinem majhnem, skromnem svetu in še vedno ne vidiš ničesar drugega kot ta svet, ki nama ponuja boren pogled. Mislil si, da je ta svet podoben majhnemu kometu, iz katerega bi se po bilijonih zemeljskih let v najboljšem primeru lahko oblikoval planet, in da je nastal zaradi privlačne sile Mojega bistva, zaradi katerega naj bi se okoli Mene kopičili atomi iz neskončnega etra. – Vendar pa ni tako, ampak je povsem drugače!
15. Glej, ta majhen, zelo gol in reven svet je od tebe in popolnoma ustreza tvojemu prejšnjemu notranjemu stanju, v in iz katerega Sem seveda Jaz najboljše od vsega. – Kakor si videl ta svet in kakor si Mene sprva videl na njem, takšna je bila tvoja notranjost: majhna in šibka, Jaz pa zato le kot čisto navaden človek!
16. Toda sedaj, ko Me je tvoje srce prepoznalo in se vnelo v goreči ljubezni do Mene, se bo ta majhen in reven svet takoj spremenil v večji, trdnejši in bogatejši.
17. V tebi še vedno vzdržujem notranjo slepoto, tako da se močna svetloba tvojega duha še ne more izliti v tvojo dušo. Zdaj pa, ko bom v tebi raztrgal to tančico, kot sem nekoč tempeljski zastor in s tem osvobodil Najsvetejšega - boš takoj zagledal čisto drug svet in se vsemu čudil! Zato bodi zdaj pozoren!«

43. POGLAVJE

ROBERTOV NOV, VELIČASTEN SVET. ROBERT HVALI GOSPODOVO LJUBEZEN, MODROST IN VELIČINO DEJANJ. O ČUDEŽU SPOČETJA.

1. Robert se zdaj z največjo pozornostjo ozira okoli sebe, da bi čimprej nekje zagledal boljši in večji svet. Vendar se ta ne pojavi tako hitro, kot ga pričakuje vsled Mojih besed. Še bolj napne oči in pogleduje navzgor, če se novi, obljubljeni boljši svet, v skladu z njegovo idejo, morda ne spušča od zgoraj, kot iz nebes! – Ampak tudi od tam nič ne prihaja!
2. Po nekaj trenutkih napetega in v nekem pogledu jalovega pričakovanja, se Robert obrne k Meni in reče: »Najbolj vzvišeni, najveličastnejši, večni Gospodar in Stvarnik neskončnosti. Ti moj Najsvetejši, najbolj ljubeči Oče! – Glej, skoraj so se mi iztrošile oči, pa se ne pojavi noben drug svet? – Kaj bi bil lahko razlog za to? Najverjetneje je, da je pri meni še kakšna težava. – Ampak kje? – Tega sploh ne morem ugotoviti! Zato Te prosim, da mi pokažeš ta razlog.
3. O Gospod, če bi Ti bilo všeč, mi končno odstrani prevezo z mojih oči!«

4. Rečem Jaz: »Brat, povem ti, odpri se zdaj! – Kaj sedaj porečeš? Od kod je prišla ta pokrajina? Kako ti je všeč?«
5. Robert se komaj zadržuje od veselja, ko se začuden ozira na vse strani okoli sebe. Kajti zdaj lahko z največjo jasnostjo vidi čudovite travnike, ki ga obdajajo. Tudi najlepše in najbolj drzne gorske verige omejujejo daljnosežno obzorje. Sredi veličastnih travnikov se dvigajo tudi majhni, svetlozeleni grički, ob vznožju katerih so zgrajene zelo lične hišice, ki se ponujajo Robertovim začudenim očem. V bližini je tudi velika, veličastna stavba, okoli katere se razprostira bujen vrt, poln sadja in cvetja. Nad to čudovito pokrajino se dviga najčistejše, svetlo modro nebo, na katerem se še ne vidi sonca, ampak zato toliko lepše skupine zvezd, med katerimi najmanjša sije močneje kot Venera na Zemljo v svoji najsvetlejši svetlobi; zato je ta pokrajina tudi osvetljena z najlepšo svetlobo tisočerih zvezd, bolj kot Zemlja, ko jo obsije opoldansko sonce.
6. Robert se te zanj več kot čarobno lepe pokrajine kar ne more nagledati. Po daljšem gledanju in čudenju pade pred Menoj na kolena, Me nekaj časa gleda povsem opit od ljubezni, nato pa iz svojih prsi dobesedno izbruhne naslednje besede:
7. »O Bog, o Oče! O Ti Vsemogočni Stvarnik neslutenih čudovitih del! Kako naj Te jaz, čisti nič pred Teboj, začnem hvaliti in poveličevati in kje naj končam z najbolj večno hvalo? – Oh, oh, kako neskončno velika mora biti Tvoja modrost in moč, da lahko z najmanjšim migljajem napraviš takšno stvaritev?!
8. In vendar stojiš tu pred menoj kot vsak drug navaden človek! Ja, to Te naredi še neskončno večjega, še bolj vrednega ljubezni in čaščenja, ker Se navzven kažeš le kot povsem navaden človek, ko pa spregovoriš in zapoveš, se iz Tvojih ust izlije nešteto svetov, sonc, angelov in nešteto drugih bitij, nikoli predstavljivega čudovitega sijaja in veličastva!
9. O Gospod! Kdo Te lahko dojame in kdo lahko doume Tvojo ljubezen, modrost in vsemogočnost! O moj Bog, o moj Bog! Verjetno sem le najbolj ubogi grešnik pred Teboj in ne morem drugega, kot da Te ljubim, ljubim in ljubim! Od čiste ljubezni si ne morem pomagati, da ne bi bil zdaj tako zaljubljen Vate, o Ti najdražji, najveličastnejši Jezus! Kdo na Zemlji se zaveda, da Si samo Ti in večno nobeno drugo bitje, najvišje, pravečno Božje bitje.
10. In Ti, Ti, Ti Si tukaj z menoj ubogim grešnikom, z menoj, tistim, ki ga je svet preklel in obsodil! O Ljubezen ljubezni! Ah, ah! O Gospod, o Oče, o Bog! In Ti mene od sveta prekletega imenuješ brat! Ne, ne! Prevelik Si in Tvoja ljubezen je prevelika! Kako je lahko prekletnik poleg Tebe?! Kako mu lahko rečeš brat!? O ustvari, ustvari v meni moči, da Te bom lahko ljubil za Tvojo neskončno dobroto in prizanesljivost z gorečnostjo vseh sonc, ki jih vsebuje neskončni prostor!«
11. Rečem Jaz: »Moj najdražji brat! Moje srce je zelo veselo, da Me tako zelo hvališ v svojem srcu, ker Sem na določen način odstranil prevezo s tvojih oči, da zdaj vidiš pokrajino, ki je še bolj veličastna od najlepše na Zemlji in svetlejša od najčistejšega poldneva v obljubljeni deželi!
12. Upravičeno hvališ Mojo Ljubezen, Modrost in veličino dejanj. Resnično, tudi če bi me hvalil z jezikom vseh angelov, še vedno ne bi mogel primerno hvaliti niti najmanjšega dela Moje božanske veličine in popolnosti!
13. To, da Me ljubiš z vso svojo močjo, je Zame najbolj prijetna pohvala! Kajti samo z ljubeznijo Sem dostopen kot Oče za tista bitja, ki so Moji otroci; z modrostjo pa večno nikoli. Kajti vsa modrost vseh Mojih neštetih angelov in duhov, je komaj kapljica rose v primerjavi z večnim morjem etra, ki napolnjuje neskončni prostor!
14. Ker pa Me ljubiš tako, kakor hoče Moj Red in Me iz te ljubezni hvališ, potem je tudi tvoja pohvala pravična, čeprav tukaj ni potrebna. Kajti glej, vse kar sedaj vidiš je

pravzaprav tvoje delo. Res je, da je to tudi Moje delo, kot si ti sam Moje delo, predvsem pa je vse to samo tvoje delo, tako kot je bilo tvoje delo, kar si naredil na Zemlji.
15. Zdaj se boš zagotovo vprašal: 'Gospod, kako je to mogoče?! Če bi bilo to moje delo, potem bi moral imeti v sebi neko zavest, ki bi mi povedala, kako sem ustvaril takšno veličastnost in takšno veličino?! Toda o tem nimam niti najmanjšega pojma!'
16. Zaenkrat je to res, saj se še ne moreš zavedati, kako je kaj takega sploh mogoče! Ampak to ni pomembno. – Ali nisi na Zemlji spočel otroke, od katerih je vsak neskončno večji čudež od vsega, kar vidiš tukaj. Ali si vedel, da si z zelo preprostim in tihim razmnoževanjem sposoben delati takšne čudeže, ki tebi še zdaleč niso povsem razumljivi, in kako in po kakšnem vnaprej določenem načrtu nastanejo?
17. In vendar si bil ti in ne Jaz tisti, ki je bil priča takšnemu čudežu s svojo ženo, seveda pa Sem zopet Jaz prvotni začetnik in edini Načrtovalec in Organizator in Sem stvari tako uredil, da človek nastane z dejanjem oploditve. Toda kljub temu je treba dodati še tudi samovoljno dejanje oploditve s strani človeka, da se ustvari novo človeško bitje!
18. Zato se ne čudi preveč, ko ti rečem, da je to vse tvoje lastno delo. Zato je vse, kar tukaj vidiš, tudi tvoje. Kajti, če te stvari sedaj še ne vidiš popolnoma jasno, bo že še prišel duhovni čas, ko boš vse to uvidel. Toda zdaj o nečem drugem!«

44. POGLAVJE

GLAVNA ROBERTOVA NALOGA V NOVEM DOMU. PRVA DRUŽBA – V BOJU PADLI POLITIČNI PRIJATELJI IZ DUNAJA. ROBERTOV ODLOČEN NAPOTEK VIHRAVIM GOSTOM.

1. Nadaljujem: »Tu pred nama, v najini neposredni bližini vidiš zelo veliko čudovito stanovanjsko stavbo! Glej, zdaj boš ti v njej živel. In Jaz bom začasno pri tebi, vendar ti za to ni treba skrbeti. Kajti Jaz bom vedno in vselej s teboj in ti bom pomagal tolikokrat, kolikokrat Me boš klical v svojem srcu; kar pomeni toliko kot, da bom vedno ostal s teboj!
2. Vendar nikakor ne boš sam, tudi če se bom za nekaj trenutkov vidno oddaljil od tebe. Kajti v tej tvoji hiši boš našel veliko večjo družbo, kot bi domneval, da jo boš našel kjerkoli drugje! Prav tako je celotna pokrajina, do koder seže tvoj pogled, popolnoma poseljena. Zato ti odslej za družbo ni treba skrbeti.
3. Toda povem ti, da so te družbe večinoma zelo radikalne narave. Zato bo tvoja glavna naloga, da vse te radikalce pripelješ na isto pot, po kateri Sem te zdaj vodil Jaz. Če ti bo to delo uspelo, boš začel odkrivati popolnoma drugačne čudovite stvari, kot si jih doslej odkrival pri Meni! Kajti le tako boš zares vstopil v svojo lastno kamro čudes in zakladov, v kateri se ti bodo razkrile stvari, o katerih se ti doslej ni niti sanjalo.
4. Predvsem pa moraš paziti, da Me ne boš razkril nikomur od tistih, ki ti bodo kmalu prišli naproti! Vsi Me namreč ne poznajo, saj je njihova vera še bolj pomanjkljiva, kot je bila tvoja! Zato bi jim naredil več škode kot koristi, če bi Me izdal pred časom! Zato bodi previden!
5. Zdaj pa pojdi za Menoj skozi vrt v svojo hišo! Velika družba naju bo sprejela na hodniku hiše.«
6. Zdaj grem naprej, Robert pa Mi sledi z največjo ljubeznijo, spoštovanjem in ponižnostjo.
7. Ko prideva skozi vrt do čudovito oblikovanega hodnika, iz njega priteče množica ljudi obeh spolov in glasno vzklika: »Naj živi, naj živi naš najbolj cenjeni Robert Blum, največji prijatelj evropskih ljudstev! Živel, prvi in največji Nemec 19. stoletja!

Dobrodošel, tisočkrat dobrodošel, ti naš največji prijatelj in najpogumnejši vodja svojih tisočerih prijateljev proti trdovratnim sovražnikom svobode! Pridi, pridi med svoje brate! Kako dolgo smo te tukaj že čakali, pa se nisi pojavil, čeprav dobro vemo, da si mnoge izmed nas prehitel! Kako zelo nas najvišja in najbolj pravična želja v nas sili, da maščujemo tvojo in našo kri nad tistimi ošabnimi barbari, ki so nas iz najčistejše in najbolj absolutne želje po prevladi dali takoj ustreliti kot navadne pse! Vendar nam je manjkal vodja. Zdaj pa si tu kot človek, ki dobro pozna vse zakone naravnega in duhovnega sveta. Zato nas najprej organiziraj po naših zmožnostih in nas nato vodi tja, kjer se bomo lahko najbolj goreče maščevali! Potem bodo ti zemeljski, bleščeči plenilci v človeški podobi doživeli čudeže najbolj grozljivega maščevanja, ki jim ga bomo prizadejali!«
8. Reče Robert: »Prijatelji! Čas človeka naredi modrejšega! Najprej se vam zahvaljujem za vaš prisrčen pozdrav in hvala Bogu-Gospodu, da mi je omogočil, da sem vas vse skupaj tukaj srečal! – Zaenkrat vam povem samo to, da tako kot na Zemlji, ima tudi tukaj vse svoj čas! Jabolko ne pade z drevesa preden dozori: ko pa dozori, majhen vetrič, ki nežno šumlja skozi veje, naredi več koristi, kot nekoč orkan. Zakaj bi se morali zdaj pred časom tako izjemno truditi, da bi se maščevali tistim nasilnežem, ki zdaj mislijo, da so gospodarji nad vsemi ljudmi na Zemlji? Pustimo jim to bedno veselje še nekaj tednov ali mesecev, potem bodo že sami prišli k nam. In, ko jih bomo imeli enkrat tukaj, prijatelji; potem bomo z njimi spregovorili nekaj besed! Upam, da ste razumeli, kaj hočem s tem povedati!«
9. Vsi kričijo: »Ja, ja, razumemo te! Vedno si bil zelo pameten človek in prepričani smo, da si še vedno tukaj na tem svetu, ki ga še ne poznamo in niti ne vemo, kako smo prišli sem in kje pravzaprav smo?
10. Ta pokrajina je vsekakor zelo lepa, kot pravi raj. Toda o tem kraju ne vemo ničesar drugega kot le to, kar sta nam takoj po prihodu povedala prijazna moška, in sicer, da ta hiša pripada Robertu Blumu, skupaj z vsem, kar vidijo naše oči. – Vprašali smo, če tudi zvezde na nebu? – »Ja, tudi zvezde«, sta odgovorila moška. – Potem sta nam rekla naj tukaj molčimo, dokler ne prideš ti, kot edini lastnik vse te slave s tvojim velikim in dobrim prijateljem. Nato nam bosta s prijateljem še povedala, kaj bomo v tej pokrajini morali narediti.
11. In tako smo ostali do zdaj popolnoma tihi in mirni v tej tvoji hiši in v njenih sobah. Šele, ko smo videli, da prihajaš s tem tvojim prijateljem, smo prekinili tišino in ti pohiteli naproti ter takoj s teboj delili našo glavno željo, pri čemer si bil ti tako dober, da si nam takoj vse pojasnil, kar smo vsi tudi z velikim veseljem sprejeli.
12. Zdaj pa bodi tako dober in nam vsem prijazno oznani, česa vse se moramo lotiti in narediti? Kajti vsled takšnega brezdelnega in nesmiselnega razmišljanja, nam bosta tudi ta najlepši čas in pokrajina postala zelo dolgočasna! – Skratka, upamo na vse najboljše od tvoje modre pronicljivosti in tvojega poštenega bratskega duha! Kajti Robertu Blumu v prihodnje ne sme nič spodleteti! – Naj živi! Hura, hura!«
13. Reče Robert: »Vse lepo in prav! Vse kar boste želeli, se bo zgodilo. Izjemno me veseli, da tukaj niste nič manj poslušni, kot ste bili na Zemlji, kar bo tu zagotovo obrodilo boljše sadove, kot nekdaj na Zemlji. Zdaj pa mi dovolite, da se preselim v to hišo, in da si jo kot lastnik ogledam.
14. Predvsem pa vas moram opozoriti na to, da mi odslej ne vzklikate več 'naj živi', saj bi bila to čista neumnost tukaj, kjer začenjamo živeti večno, neuničljivo življenje, ki mu ne bo nikoli več sledila smrt. Zakaj bi torej morali vzklikati drug drugemu 'naj živi', ko pa smo že dosegli pravo najvišje življenje po izjemni Božji dobroti in milosti?!
15. Naj bo torej vaše prihodnji vzklikanje povsem drugačno in naj zveni takole: 'Zelo hvaljen in nadvse ljubljen in slavljen Bog, Gospod v Jezusu Kristusu, za katerega smo

mislili, da je zgolj človek, ki pa je od vekomaj do vekomaj edini Bog in s tem Stvarnik neskončnosti in vsega, kar je v njej!' – Če boste tako vzklikali, boste imeli najpopolnejši razlog za uživanje v popolnem življenju, medtem ko ne boste niti za las napredovali s častjo, ki mi jo izkazujete!
16. Zapomnite si to in tudi pomislite, da Blum ni noben bedak in ima dober razlog, da vam je vse to že na začetku oznanil, o čemer je žal sam na Zemlji močno dvomil! In to je tisto, kar Blum tukaj počne, kot vaš najboljši in najiskrenejši prijatelj. In, če to dobro premislite, potem je upati, da boste zlahka sprejeli besedo svojega prijatelja, ker bi bilo sicer za vas v prihodnje precej težko. Prijatelji, kar vam govorim, morate tudi vi verjeti, saj dobro veste, da ničesar ne jemljem zlahka, še posebej glede vere in religije.«
17. Vsi zakričijo: »Ja, ja, brezpogojno sprejemamo kar nam govoriš in nas učiš! Kajti vsi vemo, da naš Robert tudi v najtemnejši noči ni nikoli zamenjal bele krave za črno. To kar nam govoriš, je zagotovo tudi res; saj si nam resnico povedal tudi na Zemlji, in sicer na Dunaju, ko si nam svetoval naj se vzdržimo boja, ker je sovražnik premočan, solidarnost in pogum dunajskih branilcev pa prešibka! Vendar ti nismo verjeli in smo rekli: »Ali je tudi Blum postal strahopetec?« Nato si zakričal z možatim glasom: »Blum, ki mu življenje nikoli ni bilo največja vrednota, se ne boji niti sto tisoč hudičev, kaj šele teh predrznih plačancev! Zato, kdor ima pogum umreti ob meni, naj zgrabi spet orožje!« Potem smo pograbili orožje in žal prepozno ugotovili, da si prej govoril resnico!
18. Zdaj pa ti bomo verjeli na besedo vse, kar boš rekel in ti ne bomo nikoli v ničemer nasprotovali, samo ostani vedno naš vodnik in učitelj! – Zdaj pa pojdi v svojo hišo in si jo nemoteno oglej! Toda kmalu nam daj nekaj za početi, kar ustreza našim močem!«

45. POGLAVJE

ROBERTOVA JASNA ZAVEZANOST JEZUSU KRISTUSU, KATEREGA SE VESELI TUDI DUNAJSKA DRUŽBA.

1. Reče Robert: »Vesel sem, zelo vesel sem za vas, dragi prijatelji in pogumni soborci, da zdaj tako voljno sprejemate vse, kar vam svetujem! Dajem pa vam tudi najzvestejše zagotovilo, da vam bom dal, dokler mi bo ta moj in tudi vaš največji prijatelj vedno stal ob strani in mi pomagal, tudi najbolj premišljena in natančna navodila, s katerimi boste najbolj nezmotljivo dosegli najbolj resnično blaginjo večnega, neuničljivega življenja, v katerem ste se sedaj znašli, ko ste odvrgli svoja težka telesa.
2. Seveda bo še marsikaj treba postoriti in še številne preizkušnje boste morali opraviti, preden boste popolnoma zreli za tiste velike namene, ki jih je Veliki, Sveti, Večni Stvarnik vseh bitij in stvari, pripravil za nas ljudi Zemlje in nas Sam izbral za Svoje otroke.
3. Toda le s pogumom in vztrajnostjo ter resnično in popolno ljubeznijo do Njega, našega večnega Svetega Očeta, bomo zlahka premagali vse dogodke, ki nas bodo skušali zavesti, in čimprej dosegli tisto zrelost, s katero se Mu bomo lahko resnično približali v duhu in najpopolnejši resnici!
4. O bratje! Jaz, vaš najzvestejši prijatelj Robert vam povem, da kar sam nisem mogel niti slutiti na Zemlji, se sedaj odvija tukaj pred mojimi, kot tudi pred vašimi očmi tako čudovito veličastno, da niti najbolj izobražen jezik ne bi mogel opisati, kar Bog pripravlja za tiste, ki Ga ljubijo! Toda vse, kar vidite zdaj, ni niti kapljica rose proti morju! Kajti čaka nas neizrekljivo!
5. Poslušajte, modrec na Zemlji, ki je dolga leta z globoko preudarnim spoštovanjem preiskoval področja človeških fantazij, je v velikem zanosu rekel: »Kakšno bogastvo,

kakšen neizčrpen vir neštetih nebes je položen v majhno srce tistega, ki hodi pokončno na dveh krhkih nogah po Zemlji, med vsemi živalmi in se imenuje človek! Če bi to človeško bitje lahko uresničilo vse svoje zamisli z božanskim nastankom – ah, kaj bi bilo potem večjega, kot biti človek! In vendar je vse to bogastvo idej in fantazij, samo le najmanjši preblisk tiste neskončne polnosti, globine in jasnosti, ki jo mora vsak globoko misleči človek uresničiti v Bogu!«
6. Toda, če je ta modrec, ki je bil, kolikor vem, pogan, tudi ko je bil na Zemlji še odet s prahom minevanja, imel tako vzvišeno predstavo o človeku, koliko neskončno bolj vzvišeno imamo zdaj mi polno pravico od Božanstva, da se popolnoma posvetimo tem velikim idejam, saj smo prvič, po veliki Božji milosti nad prahom trohnenja, in drugič, se imenujemo tudi 'kristjani', poklicani, da vstopimo v veliko Božje kraljestvo!
7. Seveda pa smo na žalost kristjani skoraj samo po imenu, in mnogi od nas so se celo sramovali, da se imenujejo kristjani, za kar sta seveda v veliki meri kriva Rim in naša lastna neumnost. Toda od zdaj naprej ne bi smelo biti nikoli več tako! – Največja čast naših src bo zdaj popolna predanost Kristusu!
8. Povem vam, da je Kristus Vse v vsem! On je večni Alfa in Omega, Prvi in Zadnji, Začetek in Konec! Samo On je Življenje, Resnica in Pot – vseh bitij, ljudi, duhov in angelov! V Njegovih rokah počivajo vsa nebesa, vsi svetovi in vse, kar je na in v njih, diha, se giblje in živi! Po Njem in po Njegovi Sveti večni Besedi lahko postanemo otroci Njegovega večnega očetovskega srca in smo z Njim in v Njem, Vse v vsem. Toda brez Njega večno ni obstoja, ni življenja in zato tudi ne blaženosti! Dragi prijatelji, ali mi verjamete?«
9. Vsi zakričijo: »Ja, ja, verjamemo! – Čeprav zdaj še ne razumemo popolnoma kar si nam tako čudovito naznanil, pa kljub temu neomajno trdno verjamemo! Ker vemo, da nam nič ne oznaniš in ničesar ne napoveš, kar sam prej zelo jasno ne razumeš, ko pa to enkrat razumeš, razumeš z vsem razlogom. In tako ti tudi verjamemo vse, kar nam hočeš in lahko oznaniš! Zato slava Bogu na Višavah, ki te je obdaril s toliko razumevanja in globokega uvida!
10. To, kar si nam pravkar tako lepo povedal o Kristusu, nas je vse še posebej razveselilo! Kajti veš, skrivaj smo imeli vedno dobro mnenje o Njem. Seveda pa so rimski duhovniki, zlasti nekateri menihi zelo pogosto popačili Njegov Nauk tako, da so vse ljudi, ki niso hoteli plesati, kakor so oni žvižgali, brez vsakršnega popuščanja, obsodili naravnost v pekel, tako da se je bilo treba seveda na koncu vsaj formalno začeti sramovati tega sicer najbolj vzvišenega Imena! Kajti nobeno človeško bitje z najmanjšo mero razuma, ne bi moglo sprejeti Boga tako muhaste, jezne in trmaste narave, kot so Ga ti menihi naredili iz sicer nadčloveško dobrega Jezusa Kristusa. Molitev rožnega venca, skrajno dolgočasne litanije, vse molitve Svetnikom, duhovne vaje, čaščenje relikvij, spovedi brez omejitev, mašno štetje prav tako, in še nešteto podobnih neumnosti, naj bi zahteval Kristus za pridobitev nebes? – Veš brat, tega v 19. stoletju ni bilo več mogoče sprejeti, še posebej, ko si imel kot reven delavec vse prepogosto priložnost videti, kako so ti Božji služabniki pred oltarjem – zagotovo iz stroge pokore – zdrdrali svojo mašo in se zaradi debelosti pri 'Dominus vobiscum' komaj obrnili!
11. Toda Kristusa, o katerem si zdaj govoril, sprejemamo z največjo pripravljenostjo in se Ga zelo veselimo! Morda je On tudi Sam Bog! Kajti, kakor razumemo, je za to dovolj dober, moder in močan, še posebej, če Njegova čudežna dela niso pravljice, ki tudi ne morejo biti, kajti resnični Kristus je zagotovo moral biti popolnoma drugačen kot Ga je rimska duhovščina oznanjala ubogim grešnikom za denar.
12. Kaj misliš brat, in kaj morda meni tudi tvoj prijatelj, ki se nam zdi zelo ljubeč, a do sedaj še ni rekel ničesar, ali bomo nekoč tudi mi vredni milosti, da bomo Kristusa, ki si

nam Ga zdaj oznanil, torej pravega, videli vsaj od daleč?! Potem bi bili že nadvse blagoslovljeni! Brat, če bi bilo kaj takega mogoče, bi se za vedno odrekli vsaki drugi blaženosti! Zaradi naše grešnosti pa ne moremo zahtevati, da bi Ga videli in doživeli tako kot so ga njegovi učenci.«
13. Reče Robert: »Dragi prijatelji, zagotavljam vam, da je pravi Kristus, čeprav je najbolj vzvišeno in najsvetejše božansko bitje, še vedno isti, kakršen je bil kot človek na Zemlji! Na svetu gleda le tisto, kar je ponižno in zaničevano, in tisti, katere svet preganja, so Njegovi prijatelji in bratje! Toda vse, kar se na svetu imenuje veliko in veličastno, je Njemu gnusoba!
14. Zato se veselite, dragi moji prijatelji in bratje, pravega Kristusa ne boste videli in ljubili le enkrat, ampak Ga boste večno čezmerno ljubili! Kajti povem vam in verjemite mi na besedo, da vam je Kristus zdaj bližje, kot bi kdajkoli verjeli! Ja, če bi smel, bi vse vaše glave obrnil tja, kjer je On, in tam bi Ga vi morali tudi takoj zagledati. Toda zdaj tega še ne smem storiti zavoljo vašega zveličanja. Zato le potrpite še nekaj časa, dokler ne postanete v svojem spoznanju (nekoliko) bolj zreli. – Potem se bo tudi to zgodilo, verjemite mi na besedo! Naj bom pred vami večno najbolj preziran ničvrednež, če je le en zlog od vsega, kar sem vam povedal, neresničen! Ali ste s tem zadovoljni?!«
15. Vsi zakričijo: »Ja, ja, s tem smo popolnoma zadovoljni! – Da bi Ga zdaj videli, nismo niti zahtevali. Kajti še predobro vemo, da še zdaleč nismo vredni Njegovega pogleda. Zato pa želimo narediti vse, da bi Ga do neke mere postali vredni!
16. Saj ti veš, da smo bili na Dunaju lumpje! Ah, sploh nočemo razmišljati o tem, kaj vse smo počeli, še posebej v zadnjem času. Zato ti veš, da je nemogoče, da bi kmalu lahko kaj takega zahtevali! Kajti, če bi bila v pridigah rimskih duhovnikov o peklu le ena stotina resnice, potem bi mi bili tik pred središčem pekla! Če pa je Božja, Kristusova milost večja, kot so nam oznanjali pridigarji, potem lahko še vedno upamo, da bomo dosegli milost, ki si nam jo zagotovil! Vendar to še vedno zahteva veliko časa in potrpljenja! Tako, da smo sedaj kljub temu zelo zadovoljni in se zahvaljujemo tebi in tvojemu prijatelju za to obljubo! Zdaj pa pojdi v svojo hišo in si jo oglej!«

46. POGLAVJE

ROBERTOVO VPRAŠANJE O TREH VODILNIH ZEMELJSKIH SOBORCIH. DUŠNA PODOBA TEH TREH 'PRIJATELJEV LJUDSTVA'. ROBERT SVETUJE MIROLJUBNO ODPUŠČANJE.

1. Reče Robert: »Vedel sem, da se bom z vami lahko pogovoril in to me zelo veseli! – Vedno ostanite takšni, kot ste zdaj in imejte mehko in popustljivo srce, potem boste zlahka dosegli cilj, ki vam ga je postavil Bog!
2. Zdaj pa še nekaj, dragi prijatelji. Povejte mi, če lahko, kje so trije zemeljski soborci Messenhauser, Jellinek in dr.Becher? – Nekajkrat sem vas že pregledal, od človeka do človeka in našel kar nekaj znanih in cenjenih prijateljev z Dunaja; a žal med vami ne najdem nobenega od teh treh! Ali jih na tem svetu tudi vi še niste videli? Ali pa ste jih pustili nekje za seboj? Povejte mi, če veste kaj o tem! – Potem se bova s tem mojim najdražjim prijateljem takoj vselila v hišo.«
3. Nekateri iz množice odgovorijo: »O prijatelj, kako to, da sprašuješ o teh treh ničvrednežih?! Niso med nami! Tem bi res dali poseben opis, kako je videti tukaj v svetu duhov!
4. Ali misliš, da so bili do nas tako pošteni kot ti?! Oh, zelo bi se zmotil! Poglej, ti trije, ki so se delali tako pomembne in se pogosto obnašali, kot da bi lahko osvojili z

mezincem ves svet, so to počeli samo zaradi zemeljskih koristi. Hoteli so si napolniti vreče in potem s temi neopaženo pobegniti v Švico ali kam drugam, vendar jim načrt ni uspel, tako je zanje koncu obveljal pregovor: 'Skupaj kradli - skupaj obešeni.'
5. Glede zadnjih dveh tega sicer nočemo z gotovostjo trditi, Messenhauser pa je vedel, kako narediti veliko hrupa in si napolniti žepe! Ali nam ni zatajil strelivo in ukazal pogumnim branilcem Dunaja, naj gredo prav tja, kjer je bila nevarnost najmanjša in s tem pustil sovražnikom odprta vrata! Oh, ta je bil prefinjena baraba. – Najbrž je na skrivaj mislil: 'Ti neumni Dunajčani me imajo za svojega rešitelja, jaz pa jih bom vse predal v roke Windischgratzu in od njega dobil lepo vsoto za ovajanje?!!' Ampak s tem ni bilo nič. Zelo se je zmotil. Drugi so bili hitrejši in prej našli pot do feldmaršala kot Messenhauser! Ta pa že od začetka ni poznal nobene šale in se ni kaj dosti obotavljal, ampak ga je poslal ekspresno na ta svet. Zdaj je zagotovo tu nekje na tem svetu. – Ampak kje? – To bodo Božji angeli zagotovo bolje vedeli kot mi! – Hvala Bogu, da ga ni med nami.
6. In Jellineka in dr.Becherja tudi ni med nami. Bog naj jima da večni mir, kjerkoli sta! Ampak mi smo zelo veseli, da ju ni med nami! O njiju sicer ne vemo nič posebnega, razen tega, da sta znala še bolj zlobno rokovati s svojim gosjim peresom kot feldmaršal s svojimi topovi; in da sta bila oba prava besedna umetnika, kar je pomenilo, da sta mnoge napeljala, da so se jima pridružili in na koncu morali oditi po uradni dolžnosti na raziskovalno potovanje v ta svet duhov. To je približno vse, kar vemo o njiju! – Nekateri, ki so se morali zaradi svoje oziroma Jellinkove in Becherjeve družbene vneme, odpraviti na pot v ta svet duhov, so verjetno tudi med nami. Vedo pa o njima prav toliko kot mi.
7. Zdaj nam to ni več pomembno, saj dejansko živimo po smrti naprej, in to, iskreno rečeno, sploh ni slabo življenje! Ampak, če bi kje srečali to ničvredno triperesno deteljico, bi jim v pravem dunajskem narečju prebrali nekaj levitov! Zdaj je seveda vse v redu in smo zelo srečni, da smo za vse večne čase preživeli neumno zemeljsko življenje, ki ga nobenemu poštenemu človeku ne bi smelo biti žal! Ampak veš, še vedno nas včasih podraži, ko pomislimo na brezvestnost tistih ničvrednežev, ki so tako sramotno zlorabili naše zaupanje!
8. Ampak, hvala Bogu, zdaj nam je vse že popolnoma vseeno. Bog jim bo že dal, kar si zaslužijo! – Kje so na tem svetu, zdaj veš o teh treh toliko kot mi. Kako pa je bilo z njimi na Zemlji, pa ti veš bolje kot mi, saj si imel zlasti z Messenhauserjem priložnost bolj pogosto govoriti kot mi ubogi hudiči, ki smo bili le topovska hrana! In tako smo ti zdaj povedali vse, kar vemo.«
9. Reče Robert: »Moji dragi prijatelji, resnično mi je žal, da teh treh, o katerih sem vas spraševal, ni med nami. Toda povem vam, da se tukaj v kraljestvu večnega miru, blagosti in ljubezni, vzdržite vsake sodbe in naj enako velja za kogarkoli! Kajti nikoli nismo nikomur mogli dati ničesar, kar prej sami nismo prejeli. In tako ne moremo soditi o tistih, ki so nam odvzeli naj bo premoženje, kri ali življenje, ampak le, da so si od nas sposodili tisto, kar smo sami imeli le kot začasno posojilo. Ne glede na to ali so nas oropali ali ne, bo Veliki Lastnik, kot edini pravi sodnik vsega, kar pripada samo Njemu, najbolj pravično presodil!
10. Toda od zdaj naprej ravnajmo tako, kot je učil Kristus-Gospod! Namreč – svojim sovražnikom delajmo dobro in blagoslavljajmo tiste, ki nas preklinjajo in z ljubeznijo blagoslavljajmo tiste, ki nas sovražijo – tedaj bomo pred Gospodom-Bogom kot otroci, ki so Mu prijetni in Njegova milost bo večno z nami!
11. Kajti mi pogosto molimo: 'Gospod! Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!' – Če bomo tako delali, nam bo Gospod vse odpustil, ne glede nato, kako pogosto in kako smo grešili! Ko bomo vsem vse odpustili, potem

bo tudi nam vse odpuščeno. Ali ste zadovoljni s tem mojim predlogom in se z njim strinjate?«
12. Vsi zakričijo: »Ja, ja, ja, popolnoma se strinjamo s tabo!«
13. Reče Robert: »No, potem pa pojdimo v hišo!«

47. POGLAVJE

VSTOP V ROBERTOVO HIŠO. DUHOVNA USTREZNOST NADSTROPIJ. GOSPOD OPOMINJA ROBERTA NA PREVIDNOST PRI SKUPINI DUNAJSKIH GOSTOV. SRČNO SPORAZUMEVANJE Z GOSPODOM.

1. Potem gre Robert z Menoj v hišo, ki ima poleg veličastno lepega pritličja tri velika nadstropja. Vsako nadstropje je v drugačni barvi, kakor tudi pritličje, in sicer v naslednjih barvah in slogu. Pritličje je svetlo zeleno in na različne načine okrašeno z belo in rdečo barvo. Prvo nadstropje je popolnoma belo in okrašeno s svetlo rumeno in modro barvo. Drugo nadstropje je svetlo modro in okrašeno z vijolično in rožnato rdečo barvo. In tretje nadstropje je rdeče, kot jutranja zarja in je popolnoma brez okraskov.
2. Robert opazi te različne barvne okraske celotne hiše in Me na skrivaj vpraša: »O Gospod, ali morajo biti te barve in okraski takšni kot so, ali je to zgolj stvar okusa tukajšnjih graditeljev? Kajti na svetu, na primer na Dunaju ali v Dresdnu ali v Berlinu ali v Frankfurtu in še marsikje drugje po Evropi, bi takšen barvni slog, ki je tukaj sicer videti čudovito, imeli za kitajskega ali celo za nenavadnega! Zato bi rad o tem dobil od Tebe pojasnilo. Če bi bila Tvoja Sveta volja, mi milostno o tem povej nekaj besed iz Svojih presvetih ust!«
3. Rečem Jaz: »Prvič, dragi brat, ko govoriš z Menoj v navzočnosti teh svojih številnih prijateljev in gostov, moraš z Menoj govoriti le v svojem srcu, da jim Me ne bi izdal pred časom! Kajti, če bi Me vsi prepoznali tako kot ti, potem bi se Jaz moral umakniti, ker imajo vsi še veliko premalo trdnosti, da bi lahko v celoti prenesli Mojo navzočnost. Če pa želiš govoriti (slišno) z Menoj, v navzočnosti vseh, da bi jih dvignil na višjo raven spoznanja, tedaj Me kliči samo prijatelj in brat, ne pa Gospod – potem boš s temi svojimi gosti in prijatelji kmalu zelo napredoval, kar je Moja najsrčnejša želja!
4. Drugič, glede tvojega dejanskega vprašanja, si tako ali tako vešč v poznavanju barv in govorici rož, in zato natančno veš kaj te različne barve te tvoje hiše pomenijo. Če pa to veš, potem je tvoje vprašanje brez pomena, še posebej tukaj v prisotnosti teh mnogih, kateri še lep čas ne bodo smeli vedeti kdo Sem!
5. Zato bodi v prihodnje zelo previden, še posebej, ko se pogovarjaš o Meni, sicer lahko tudi z najboljšimi nameni povzročiš več škode kot koristi! Ne smeš se zanašati na govoričenja in trditve teh tvojih prijateljev in verjeti, da se strinjajo z vsem, kar jim poveš, in da so s tem že zelo blizu popolnosti. Povem ti, da je pogosto ravno nasprotno od tega, kar misliš.
6. Glej, poznam ljudi tukaj in tudi na Zemlji, ki Me poznajo veliko bolje kot ti. In povem ti, da Sem do njih že tako ravnodušen, kot star ponošen plašč! Njihova ljubezen do Mene pa je tako močna, da jih dekle, ki je opremljeno le z nekaj čutnimi čari, lahko izčrpa do zadnje kapljice! Jaz pa moram potem delati na tem, da takšni Moji verniki ne bi Name popolnoma pozabili!
7. In glej, prav tako bi lahko bilo tudi s temi tvojimi prijatelji. Vsi so 'dunajski' in tako uživači in junaki spektakla. Če bi jim nenehno prikazovali čarovnije, jih dobro zabavali in jim preskrbeli veliko čistih, okroglih in pohotnih deklet, s katerimi bi se s svojo močno

izraženo čutnostjo lahko nemoteno zabavali, potem bi ostali vedno naši najboljši prijatelji in bi zanje postali celo nepogrešljivi. Če pa bi se bilo treba z njimi malo resneje pogovoriti, bi se čudil, kako bi nam drug za drugim obrnili hrbet! Z nekaterimi od teh bitij bodo še hude težave, ko jih bomo še bolje spoznali, saj bi se odrekli vsem nebesom, če bi lahko obiskali takšno pohotno čutno dekle! – Toda z zelo modrim vodstvom jih je še vedno mogoče kljub temu pridobiti! Ja, na skrivaj ti povem, da bodo morali nekateri okusiti celo prvo stopnjo pekla, da bi se znebili svojega prevelikega poželenja po ženskah! Sicer bomo prej poskusili vse, kar je združljivo z njihovo svobodo, ampak na koncu bodo vendarle žal sprejeti najbolj skrajni ukrepi, če nič od tega ne bo obrodilo sadov! Zato bodi zelo previden in Me ne izdaj z nobenim izrazom na obrazu, predvsem pa jih skušaj opozoriti na njihovo čutnost in njene posledice, da se bova z njimi lahko najlažje sporazumela. Tudi Jaz bom na tem delal, vendar, kot Sem rekel, še dolgo ne smejo izvedeti, kdo Sem.
8. Zdaj pa poslušaj, kaj na kratko povedano pomenijo različno obarvana nadstropja tvoje hiše. – Glej, bujno zelena barva pritličja predstavlja duhovno naravno stanje, katerega glavna življenjska lastnost se izraža v upanju, ki je odeto z vero in ljubeznijo. – Prvo nadstropje predstavlja čisto in pravo vero, ki je odeta z nežno mirnostjo in vztrajnostjo. Drugo nadstropje predstavlja dejavnost ljubezni, ki izhaja iz čiste vere, katera ustreza zemeljski barvi neba, skozi katero tudi nenehno govori ljubezenska dejavnost svetlobe in je jasno prepoznavna vsem, ki imajo razumevajoče srce. Zato je to nadstropje okrašeno ali odeto z globoko nebeško modrostjo (vijolično) in najčistejšo ljubeznijo do bližnjega (rožnato rdeča). Zadnje, tretje nadstropje s svojo najbolj vzvišeno deviško zarjo označuje največjo nedolžnost – in najčistejša nebesa ljubezni, ki so dejansko popolnoma resnična nebesa, v katerih običajno živim s tistimi, ki Me nad vsem drugim ljubijo. Zato so ta nebesa tudi brez okrasja, ker že po naravi njene barve vsebujejo vse predstavljive popolnosti in imajo samo Mene za okras.
9. Sedaj imaš zelo na kratko povedano pravi pomen posamezne barvne zasnove tvoje hiše. Vendar ne sprašuj več; kajti (v trenutku) ko se boš vzpenjal iz nadstropja v nadstropje v tej tvoji večnadstropni hiši, ti bo v vsakem primeru tako ali tako postalo jasno vse, česar sedaj še ne moreš uvideti in razumeti.
10. Zdaj pa se bomo vselili v pritličje, kjer bo priprava za prvo nadstropje. In tako midva vstopiva prva, ostali pa naj gredo potem za nama, če želijo. – Tisti pa, ki ne želijo, naj delajo, kar jih je volja! Ali si vse razumel?«
11. Reče Robert: »Ja, brat, to bom tudi zvesto upošteval! – Vendar se mi zdi nenavadno, da so lahko med temi dobrodušnimi ljudmi tako trdovratna in lahkomiselna bitja; resnično mi je to uganka vseh ugank!«
12. Rečem Jaz: «Ja, Moj ljubljeni brat, še vedno se boš marsičemu čudil, ko se boš soočil s številnimi značaji duhovnega sveta! Srečal boš najlepše, navzven pokrite s snežno belo volno, znotraj pa bodo kot divji volkovi, levi, hijene, medvedi in tigri!
13. Ampak glej, zdaj smo že v tvoji hiši, in sicer v prvih sobanah pritličja! – Kako so ti všeč?«

48. POGLAVJE

ČUDOVITA NOTRANJOST HIŠE. ROBERT SE HUDUJE OB POGLEDU NA VRT. ŠKANDALOZNI PRIZORI DUNAJSKE DRUŽBE. GOSPODOVA POTRPEŽLJIVOST.

1. Reče Robert: »O prijatelj, o brat! Prečudovito, prečudovito! Od zunaj resnično ni videti, da ima ta hiša tako čudovite in prostorne sobane! In kako čudovit je pogled skozi najlepša, visoka okna! Oh, kako veličasten je vrt z najlepšimi gorami v daljavi! In kako

ljubke so številne lepe hišice, ki krasijo okoliške gričke! O prijatelj, o brat, to je več kot nebeško!
2. Ampak, poglej ven, tukaj skozi prvo okno! Kakšna sodrga je to?! Ah, ah, ne, še nikoli nisem videl takšne predrzne brezsramnosti! Glej, glej, cel kup pokvarjenih dedcev slači vesele vlačuge! - - Ah, ah, to je že prehudo! - - Morava jih spraviti z vrta!?«
3. Rečem Jaz: »Glej, tam je kar nekaj tvojih dunajskih prijateljev!! To so tisti, ki so se na zunaj z vsem strinjali s teboj. Ko pa sva šla v hišo, so raje ostali zunaj, kot da bi šli za tabo – in se zdaj zabavajo na njihov najljubši način. Le ozri se naokoli in preštej tiste, ki so nama sledili v hišo, pa ne boš našel niti enega! Kajti nekaj vlačug jim pomeni več kot midva in vse tvoje učenje! – In te bodo zanje še dolgo več kot midva oba!
4. Ampak zdaj pojdi ven in jim pridigaj, pa jih bodo dozdevno spet sama ušesa! Povem ti, da skoraj ne obstajajo grešniki, ki bi jih bilo težje spreobrniti kot mesene kozle, ki grešijo; in to zato, ker se zdijo navzven zelo voljni sprejeti vse, dokler ni oslabljena njihova notranja sla. – Če pa jim poskušaš zelo resno to poželenje prepovedati, boš doživel čudeže vsega mogočega upiranja in nesramnosti. A pustiva jih zdaj, da se izdivjajo in potešijo svojo slo. – Potem bova spet stopila ven in jih vprašala zakaj niso šli za nama v hišo. In ne boš se mogel dovolj načuditi, kakšne izgovore si bodo izmislili.
5. Toda preden greva ven, bom dovolil, da se jim pridruži še nekaj zelo pohotnih prostitutk. Šele takrat boš videl pravo nečistovanje. In zdaj bodi pozoren!«
6. V tem trenutku dvanajst zelo čednih prostitutk pride skozi vrt k družbi. Takoj se zaslišijo nekakšni bojni kriki in vsi moški planejo na te prostitutke, kot tigri na svoj plen.
7. Robert se zaradi tega nespodobnega vedenja skoraj razpoči od jeze in hoče ogorčen odhiteti ven. Toda Jaz mu to modro preprečim, tako da ostane z Menoj v hiši, poln pravične jeze in le občasno pogleda skozi okno.
8. Čez nekaj časa, ko se je Robert dodobra razjezil vsled najrazličnejšega škandaloznega nečistovanja svojih dunajskih prijateljev, Mi reče: »O Gospod, zdaj sem pa zelo jezen in imam tega več kot dovolj! Ampak, pri vsej Tvoji svetosti, kar je res, je res- ti pravi ničvredneži ne bodo kljub temu niti za las boljši. In tako se zavedam, da je bilo od mene res neumno, da sem se zaradi tega zjezil!
9. Seveda bi Ti zadevo lahko takoj prekinil, če bi se to Tvoji Modrosti zdelo dobro in prav. Toda Ti, Ki Si očitno Sam neizmerno Potrpljenje, Ljubezen in Krotkost, gledaš ta najbolj pristen razvraten spektakel s takšno mirnostjo, kot da te kaj takega ne bi moglo nikoli niti navidezno razjeziti. Oh, potem se odslej tudi jaz ne bom jezil, pa četudi bi se ti ničvredneži še tisočkrat slabše obnašali, kot se zdaj!
10. Samo ne razumem, kako lahko takšna svinjarija vseh svinjarij postane strast za sicer izobraženega človeka!? – Tudi jaz sem bil čvrst, vročekrven človek in se včasih prepustil mesu. Toda v vsem svojem življenju se ta 'actus bestialis' ni razvil v strast! Pravzaprav sem se tega vedno sramoval in si pogosto rekel: 'Robert! Kaj si zdaj? – V vsem bi moral biti pravi človek, in glej, ti si žival! Sramuj se Robert, ti ki naj bi bil človek, si žival in neumen kot osel! Okrogel in gladek obraz, par ognjevitih oči debele vlačuge, polne prsi in druge take neumnosti, te lahko pripravijo do živali in zato postaneš šibak! Sram te bodi, tisočkrat, ker potem nisi človek, ampak le nagnusna žival! Žival pa ne more zavestno delovati, ampak samo, tako kot vol, osel ali prašič, uživati brez kakršnihkoli misli, v dejavnosti, ki jo je sposoben vsak polip.
11. Glej, takšne in pogosto še hujše lekcije sem si dajal, ko sem občasno oslabel, zlasti ko sem ob določenih praznični priložnostih včasih preglobokо pogledal v kozarec. Toda v mojem ubogem življenju to ni nikoli prišlo tako daleč, da bi postalo strast!
12. Ampak ti vulgarni dedci to počnejo s tako strastnim poželenjem, da se morajo vsi psi, opice in vrabci pred njimi sramovati, ko opazujejo te ničvredneže! Toda najbolj me preseneča, da so prav tukaj ti stari osli najslabši! Poglej tam zunaj, pod figo, kaj trije

stari dedci počnejo s prostitutko! O joj! Ali to ne bo izzvalo grmenja in tja treščilo? Ali te svinjarije ne bo nikoli konec?!«
13. Rečem Jaz: »Še malo potrpi! Glej, zdaj jim bom pripeljal še več deklet. Nove bodo še bolj pohotne od prejšnjih, vendar nekoliko boječe in sramežljive. Bova videla kaj bodo tvoji prijatelji s temi počeli!?«
14. Reče Robert: »O Gospod, mislim da ni treba biti vseved, da ne bi tega vnaprej vedel! Ti dedci bodo to počeli še tisočkrat slabše! O joj, - to bo nora gonja, ki je sploh nočem gledati! Ampak povej mi, Ti edini Gospod nad vsemi nebesi in svetovi, kaj bo na koncu iz tega nastalo? Ali se ti ničvredneži tega ne bodo nikoli naveličali? Ali se bodo spremenili v prave živali, namesto v duhove?«
15. Rečem Jaz: »Le miren bodi, kmalu boš o vsem tem dobil pravo svetlobo! Zdaj moraš biti, tako kakor Jaz, popolnoma tih gledalec! Ko ti bom odprl oči, boš šele takrat popolnoma razumel kako je treba tukaj postopati, da bi se takšne prasce spremenilo v ljudi. – Toda, kar tu ne more biti doseženo z ljubeznijo, bo prepuščeno peklu ali v vsaki duši bivajoči kazenski sodbi! Ampak zdaj bodi tiho, kajti dekleta že prihajajo!«
16. Robert zdaj pogleda skozi okno, se ozre po novo prispelih dekletih in čez nekaj časa reče: »Pri mojem ubogem življenju. – Res je, da teh kakšnih dvajset deklet sploh ne izgleda slabo, če bi jih sodil po zemeljskih merilih! Tristo kosmatih, sprednje tri so oblečene kot prve plesalke pariškega baleta! Te bodo zagotovo prikazale dunajskim živalskim ljudem 'pas de trois', da bodo postali še bolj poželjivi?! Rad bi jim rekel, naj se ne trudijo, kajti ti živalski ljudje so že tako ali tako preveč pohotni, brez da bi jih bilo treba še posebej dražiti z vsemogočim ženskim miganjem z nogami!
17. Po mojem, resda človeško nepopolnem mnenju, bi bilo res bolje, če bi namesto teh brhkih umetnic plesa vkorakalo nekaj deset medvedov. Morda bi ti zelo močni gozdni in alpski plesalci, ki ne razumejo nobenega heca, na te moje živalske dunajske prijatelje imeli boljši in verjetno tudi bolj zdravilen učinek kot te okroglonoge, prsate in okroglolične plesalke.
18. Vendar me vseeno preseneča, da se dunajski duhovi še vedno tako zadržujejo ob pogledu na te nove lepotice duhovnega sveta, in da niso navalili nanje kot besni psi, takoj ko so se pojavile, tako kot so se na prejšnje! Verjetno so jim te lepotice vzbudile tako veliko občudovanje, da se jim ne upajo približati?«

49. POGLAVJE

V HIŠO PRIDE SKUPINA NEKDANJIH BALETNIH PLESALK. PO VELIKI STISKI V DUHOVNEM SVETU, PONIŽNO PROSIJO ZA KRUH IN ZAVETJE.

1. Medtem, ko je Robert to komaj izrekel, je teh dva ducata ženskih lepotičk, prišlo ena za drugo k nama v sobo in se nama predstavile kot mojstrice plesa ter naju vprašale ali je morda v tej veličastni palači tudi gledališče, kjer bi one lahko uprizorile kakšno predstavo v vrhunski koreografiji.
2. Robert reče: »Tu poleg mene je dejanski Gospod. Njega vprašajte! Jaz sem šele nekaj trenutkov nejevoljen prebivalec te hiše in razen te sobe, v kateri ste zdaj, ne poznam drugih prostorov. Resnično se mi zdi zelo nenavadno, da se tukaj v duhovnem svetu lahko ukvarjate s tako škandalozno, čisto zemeljsko-materialno umetnostjo, kjer je treba, da postaneš popoln duh, iskati samo Boga Gospoda in se vaditi v vsej ljubezni do Njega?! – Ampak, meni je vseeno! – Če je za gospodarja te hiše to sprejemljivo in primerno, potem delajte, kar hočete! – Ampak tu poleg mene je, kot sem že rekel, Gospod Sam!«

3. Prve tri rečejo: »Kako je zdaj to?! Tam zunaj nam je nekdo, ki je šel za nami do vrat rekel, da si ti lastnik in torej tudi gospodar te palače! – Ti pa zdaj praviš, da je to ta tvoj prijatelj!«
4. Reče Robert: »Ja, in še tisočkrat ja. On je dejanski lastnik te hiše! In kdor vam je rekel, da sem jaz gospodar, je neumen in slep človek kot deset tisoč krtov! – Zato vprašajte Njega ali čimprej odidite iz svetišča!«
5. Nato se vse tri obrnejo k Meni in Me vprašajo, če Sem potemtakem Jaz res gospodar te hiše?
6. Rečem Jaz: »V svetu duhov je vsak gospodar, torej lastnik tistega, kar je njegovo, in če je ta Moj prijatelj in brat, potem je Moje, kar je njegovo; medtem ko pred vami lahko on tudi enako reče Zame.
7. Da pa poznam to hišo bolje od njega, obstajajo določeni razlogi, med katere spada tudi dejstvo, da Sem tukaj v svetu duhov, po zemeljskih izračunih, že mnogo let dlje, kot ta Moj prijatelj.
8. Zato vam lahko z največjo gotovostjo povem, da v vsej tej veliki hiši ni prav nobenega gledališča, še manj pa plesne dvorane, razen na skrajni severni strani te hiše, kjer je nekakšna govornica s pododrjem, skozi katerega se lahko tisti nečisti duhovi, ki se nikakor nočejo sprijazniti z Božjim Redom, prav udobno in varno pogreznejo v pekel! Če želite nastopiti s svojo predstavo pred temi gosti tam, potem vam je ta govorniška soba ali bolje soba za prepiranje, na razpolago. Vendar morate biti zelo previdne, da se med svojo koreografijo ne zvrnete v takšno brezno. Kajti, če pridete tja, boste težko spet našle pot nazaj! Ali ste to razumele?«
9. Rečejo prve tri plesne prvakinje: »Poslušaj, dragi prijatelj, to je nekoliko neprijetno! Takšnega prostora zagotovo ne potrebujemo! Toda ali nam dovoliš, da svojo vrhunsko umetnost predstavimo zunaj na vrtu?«
10. Rečem Jaz: »Ja, ja, zunaj lahko plešete in skačete, kolikor hočete, zaenkrat nimava nič proti temu. – Torej le pojdite zopet ven in delajte zunaj, kar vas je volja! Kajti tukaj v tej hiši za vaše izvajanje sploh ni prostora!«
11. Ena od treh reče: »O dragi prijatelj, ko smo bile še na Zemlji, nam je šlo zelo dobro. Kajti bile smo idol velikih mest. Vsi, ki so nas imeli priložnost občudovati, so bili navdušeni. Poleg naklonjenosti največjih kronanih glav, smo pridobile tudi veliko denarja in drugih zakladov, s katerimi bi bile lahko dobro preskrbljene za tisoč let. Potem pa je nenadoma, ko smo prenehale plesati, da bi uživale sadove našega truda, nad naša lepa telesa prišla usodna bolezen, omahnile smo in umrle.
12. Zdaj smo že trideset let tukaj v tem najbednejšem duhovnem svetu in nam gre grozno slabo! Nikjer ni nobenega zaslužka! Kamorkoli potrkamo smo zavrnjene, tako kot tukaj. In o prijatelja, lakota strašno boli! Nočemo si služiti kruh na preveč običajen način, saj smo za to res predobre. Zlasti ne bi hotele imeti opravka s takšno ničvredno sodrgo, ki je tam zunaj, saj celo princem na Zemlji nismo hotele dati tega, kar so pogosto hoteli od nas. Sicer pa nam tukaj noben človek ali duh ne da niti kapljice vode! Iz tega lahko vidiš, da smo tukaj zelo nesrečne in strašno revne.
13. Ali bi nam lahko v zameno za kakršnokoli storitev, dal v tej hiši zavetje in ravno toliko kruha, da bi lahko enkrat za vselej potešile najhujšo lakoto?«
14, Rečem Jaz: »Ja, drage moje umetniške plesalke, to tukaj ni odvisno od Mene. Kajti dejanski lastnik te hiše, kakor tudi vsega, kar vaše oči vidijo v tej prostrani pokrajini, je vendarle ta Moj prijatelj in brat. Če vam bo dal, kar želite, ne bom imel nič proti temu, ampak ne bom ga k temu nagovarjal, zato se obrnite nanj!«
15. Govornica se zdaj želi o tej zadevi obrniti na Roberta.
16. Toda Robert jo prehiti in reče: »Draga moja umetniška plesalka in vse ve, ki vas je dva ducata istega poklica! Vse, kar sem doslej vedel o vas je, da so vaše noge veliko

bolj prožne od drugih poštenih ljudi. Ampak, da imajo umetniške plesalke tudi občutljive lisičje nosove, tega do zdaj še nisem vedel. Resnično, vaši nosovi so vam zdaj bolj v čast, kot vaše še tako fino oblikovane noge. Če bi imel sam z vami opravka, bi vam takoj pokazal vrata. Ker pa bo mojega prijatelja razveselilo, če uslišim vašo prošnjo, potem vas bom v Božjem Imenu tudi sprejel! – In tako torej ostanite! – Tam v ozadju, v kotu te sobe, je majhna mizica, na kateri je nekaj kruha in vina. Pojdite tja in se okrepčajte! – Potem pa se vrnite, da vam bova dala delo, katerega boste morale zelo marljivo opravljati. – Zdaj pa pojdite, kamor sem vam naročil!« Plesalke takoj ubogajo ta ukaz.

50. POGLAVJE

DUNAJSKA DRUŽBA ZAHTEVA DUCAT PLESALK. ROBERTOVA GROMOGLASNA PRIDIGA. REŠEVANJE DUŠ PRI BREZNU.

1. Toda za Robertove pohotne dunajske prijatelje, se je teh štiriindvajset lepih plesalk že predolgo zadrževalo v hiši. Zato so prišli pred vrata Robertove sobe in se drli, glasno rekoč: »No, kako dolgo bodo te hitronoge Parižanke in Londončanke ostale pri tebi?! Mi celo mislimo, da bi jih rad obdržal zase in za svojega prijatelja!? – To zate ne bi bilo slabo, zase bi obdržal najboljše, mi kot tvoji prijatelji pa se lahko zunaj zadovoljimo s suhimi, rjavimi in grdimi! Glej, glej, ti si nam pa lep prijatelj; hvala za takšno pristno prijateljstvo! Poslušaj, ker si Blum, bomo pošteni. Ducat jih lahko obdržiš zase, drugi ducat teh lepih Angležinj in Francozinj pa nam moraš takoj predati, sicer bomo naredili kraval. Če to še vedno ne bo pomagalo za izpolnitev naše želje, bomo tukaj vse razbili!«
2. Robert reče: »Oho! A tako?! Povem vam, da tako resnično, kot živi večni Bog in tako resnično, kot sem še vedno Robert Blum, kot sem bil na Zemlji, tako resnično nobena od teh plesalk ne bo prišla za vašo najbolj sramotno zabavo, iz tega gradu, kjer prebiva resnični Bog in daje vsakomur, kar si zasluži!
3. V to svojo hišo sem jih vzel kot lačna in nesrečna bitja; one so zdaj moje gostje in kot take uživajo tudi vso varnost in spoštovanje, ki ga ima moja hiša vso pravico zahtevati od vsakega dobrega in poštenega duha! Če pa resno mislite oskruniti to sveto pravico vsake hiše v tej moji hiši, potem poskusite, pa bomo videli, kdo bo potegnil (ta) kratko.
4. Glede na to, kar sem videl skozi okno, menim, da ste se tam zunaj v mojem vrtu zagotovo že dovolj zabavali! Kajti resnično, ne poznam nobene živali na Zemlji, ki bi kjerkoli izkazovala takšen sramoten nagon, kot ste ga vi kot razumni človeški duhovi najbolj dejavno prikazali celo tukaj v Božjem kraljestvu! Vendar vam še ni dovolj, da ste že tako grešili do samega središča najglobljega pekla in postali podobni hudičem; ni dovolj, da je vaša sramotna sla ta zelo uboga ženska bitja naredila še tisočkrat bolj nesrečne, kot so bile prej, namesto, da bi jim pomagali; ni dovolj, da ste to čisto duhovno, Božjo zemljo omadeževali z najbolj gnusnim pravim peklenskim nečistovanjem in najbolj sramotnim skrunjenjem! Ne, to je še vedno premalo za vaše nenasitno poželenje!
5. Ta uboga bitja, ki so morala dolgih trideset let (po zemeljskem računanju) po odloku Najvišjega prenašati lakoto, žejo in tisoč drugih gorja, katere je zdaj sprejel Sam Bog, in ki tam v tistem kotu te sobe, po dolgih tridesetih letih uživajo prvi kos hranljivega kruha in se s solzami zahvaljujejo Bogu, ki Ga na žalost še komaj poznajo – te bi tudi hoteli z vami vred potegniti v pekel! O vaša brezmejna nizkotnost!!

6. Uboga bitja tam zunaj, katera ste pravkar oskrunili na najbolj brezvesten in neusmiljen način, ki zdaj polne bolečine tam ležijo kot napol mrtve in jokajo ter stokajo – ali veste, kdo so? Glejte, to so bile vaše lastne hčere na Zemlji! Sem so prišle deloma zaradi naravnih bolezni, ki se na veselem Dunaju žal prepogosto pojavljajo, deloma pa zaradi obstreljevanja Dunaja, ko so izgubile svoje zemeljsko življenje. V ta duhovni svet so prišle same, brez vsakršne duhovne izobrazbe in niso vedele ne kod ne kam. Potem so po dobrotljivi Božji previdnosti izvedele, da ste vi, kot njihovi zemeljski očetje na tem območju, ki jim je bilo nakazano. Sem so pohitele polne veselja, v upanju, da bodo izboljšale svojo žalostno usodo. Ko so prišle sem in vas zagledale in prepoznale ter vas z otroškim klicem 'Oče!' hotele pritisniti na svoja otroška srca, ste takoj nanje planili kot besne hijene, in tako kot očetje z lastnimi hčerami najbolj sramotno nečistovali in prešuštvovali. Zaman so uboge vpile: »Za Božjo voljo! Me smo vaše hčerke! Kaj počnete z nami!? Jezus, Jezus! Kaj delate?! Vendar vi tega sploh niste slišali! Kajti vaša prekleta pohotna sla in hudičevo poželenje vas je naredilo bolj slepe in neumne od divjega petelina v času parjenja! Uboge ste dobesedno raztrgali v svojem pohotnem besu! O vi nizkotni povzročitelji zla! Poglejte tja ven, vaše čudovito delo - kako naj bi se to poimenovalo?! Resnično, moj jezik ne najde izraza za to!!
7. Ko sem prišel sem s tem mojim velikim prijateljem in vas našel tukaj v moji hiši, sem bil resnično vesel; še posebej me je razveselilo, ko sem vas po nekaj besedah, ki sem vam jih povedal, slišal izreči čudovito željo, da bi bilo vaše največje veselje na tem svetu, če bi enkrat od daleč videli Kristusa, Gospoda! Potem sem vam zagotovil, da Ga boste videli, če Ga boste resnično globoko v svojem srcu ljubeče sprejeli in s to ljubeznijo očistili svoje srce. Njega, Gospoda večnosti, da ne boste videli samo enkrat, ampak vedno in večno! Na kar ste bili zelo veseli in ganjeno ponižno priznali, da še zdaleč niste vredni tako velike milosti! To mi je bilo tako všeč, da bi lahko zajokal od veselja.
8. Ko pa sem s tem svojim prijateljem vstopil v svojo hišo in Mu o tem izrazil svoje veselje, je rekel s Svojimi najbolj modrimi usti: »Ne zaupaj jim preveč, to so skrajno surovo uživaški moški; povem ti, da bodo morali nekateri iti dol v pekel, tako da bo težko vse izboljšati!« O kako velika resnica! – Povem vam, da vam ni treba oditi dol v pekel, ker ste že popolnoma v njem! Kajti samo s sodbo pekla lahko Bog še vedno spremeni hudobno, nenasitno poželenje vaših umazanih, smrdljivih src!
9. Zdaj sem vam povedal, kar mi je Bog položil v srce! Sedaj veste, kaj ste naredili in kakšne bodo neizogibne posledice, kar pa še vedno hočete početi. Zdaj pa delajte, kar hočete! Še vedno ste svobodni; toda kmalu, še prehitro vas bo zgrabila Božja sodba in vam dala vaše plačilo! A ne le vam, ampak tudi vsem tistim, ki v tem času še telesno hodijo po Zemlji in ne upoštevajo Božjih opominov, katerih je ta doba polna.
10. Če bi jaz na Zemlji odprl svoja ušesa in srce za številna očitna Božja opozorila, sploh ne bi bil deležen nobene sodbe. Ker pa sem sledil le tistemu, k čemur me je spodbujal moj preveč nestrpno zavzeti, slave željni intelekt, sem potem moral neprijetno sodbo tudi prenašati! – Toda jaz sem želel po lastnem mnenju vendarle dobro, pa sem bil kljub temu kriv in tudi sojen! Ampak kaj bo z vami, ki želite le zlo, pa čeprav ga prepoznate, kot nekaj slabega?!«
11. Ob tem Robertovem zelo odločnem govoru, skrajno prizadeti poslušalci močno osupnejo in se eden za drugim umikajo. Nihče nima poguma, da bi Robertu odgovoril z eno samo besedo. Le med seboj mrmrajo, da ne razumejo Robertove spremembe, in da je njegova resnost mogočna kot grom in njegov govor kot uničujoča poplava!
12. Toda nekateri se zelo zazrejo vase, nakar velik strah prevzame njihovo celotno bitje in močno obžalujejo kar so storili.

13. Vsled tega se Robert obrne k Meni in reče: »O Gospod, Ti moj presveti in večno najresničnejši in najboljši Oče! Oprosti mi, če sem zdaj morda dal tem mojim dunajskim prijateljem nekoliko prestrogo in ostro opozorilo!? V mojem srcu vidiš, da jim želim samo vse najboljše, in da z ostrino svojega govora nisem želel doseči ničesar drugega, kot da jim prihranim, če je le mogoče, zelo žalostno sodbo pekla. Kajti mislim, da je opozorilo, pa naj se zdi še tako ostro, neprimerno blažje od najmanjše iskrice peklenske sodbe! In tako sem z vso močjo, ki sem jo zbral iz vseh kotičkov svojega bitja, zagrmel nad te brate, ki so brez kakršnekoli višje omike, in se zdi, da je to na nekatere napravilo velik vtis!
14. O Oče, blagoslovi te moje besede v njih, kdo ve, morda bodo nanje vplivale tako, kar sem z njimi pravzaprav želel doseči!?«
15. Rečem Jaz: «Dragi Moj prijatelj, brat in zdaj tudi sin! Povem ti, da nisi povedal niti ene besede preveč in niti ene besede premalo od tistega, kar Sem ti Sam položil v srce! To kar si govoril Sem v tvojem srcu mislil in želel. Zato si nikakor ne smeš očitati, da si bil prestrog do teh ljudi, ki so brez kakršnekoli duhovne življenjske vzgoje. Zato bodi sedaj popolnoma miren!
16. Kajti glej, takšne duhove, ki stojijo na robu brezna in se že nagibajo naprej, tako da se lahko v naslednjem trenutku zvrnejo vanj, je treba z vso močjo zgrabiti in potegniti nazaj z roba brezna. Le tako je mogoče, da se jih brez pekla pripelje na boljšo pot.
17. Kmalu se boš sam prepričal, kako dober učinek so imele nanje gromke besede iz tvojih ust! Seveda bodo vsi še vedno iskali najrazličnejše izgovore in se hoteli narediti lepše, kot so. Vendar je pomembno le to, da se večina poglobi vase, to pa je že v redu. Manjšina, kot naravno šibkejši del, se bo na koncu prisiljena voljno podrediti, ker nikjer drugje ne bo našla izhoda.
18. Ampak zdaj jih pustiva nekaj časa počivati, da v tem počitku malo fermentirajo! Če bodo fermentirani do prave mere, tako kot mošt na Zemlji, preden ga destilirajo, da potem dobijo vino, tako jih bomo tudi mi dali v destilacijsko kad, pod katero bo gorel mogočni ogenj ljubezni. In tedaj se bo zlahka ločilo njihovo duhovno od grobih zemeljskih tropin. – Medtem pa o nečem drugem!«

51. POGLAVJE

USODA ROBERTOVIH TREH SOBORCEV, KI SO V BLIŽINI. PRILOŽNOSTNI BALETNI PLES PLESALK ZA DOBER NAMEN.

1. Nadaljujem: »Že prej je bilo govora o tvojih treh prijateljih, in sicer Messenhauserju, Jellineku in Becherju. Spraševali so te, kje so tisti, ki so si delili usodo s teboj? Tvoji prijatelji o njih niso preveč briljantno pričali. Povem ti, da kakorkoli je bilo to pričevanje samo po sebi nerodno in grobo, je bilo v njem vseeno nekaj resnice. Kajti tiste tri je na skrivaj gnal popolnoma drugačen duh od tvojega. Ti si imel po svojem razumevanju in znanju pred seboj, zemeljsko gledano, dober namen, ki si se ga prizadeval uresničiti, tako kot si podobnega dejansko dosegel v svoji državi. Tvoji trije omenjeni prijatelji pa si vsekakor niso prizadevali za zemeljsko tako spoštovanja vreden namen in cilj. Medtem, ko si ti deloval kot pravi človekoljub, so ti trije z manjšimi mnenjskimi razlikami delovali in delali le za doseganje bodisi nebrzdanega ljudskega absolutizma; ali če to ne bi uspelo, vsaj za bogato napolnjeno mošnjo, s katero bi v pravem trenutku izginili v megleni noči!

2. Toda zmuzljiva Fortuna (sreča) jim ni bila naklonjena. – Za nekaj časa je prvo omenjenemu prijatelju pred noge položila veliko bogastvo. Vendar ob vsem bogastvu on ni opazil da se vsa zemeljska sreča spreminja! In tako se je zlahka zgodilo, da se je Messenhauserjeva zemeljska sreča še prekmalu spremenila.
3. Drugima dvema Fortuna že v začetku ni bila tako naklonjena, čeprav sta s pomočjo gosjih peres naredila vse, da bi jima bila ta boginja poganov naklonjena. Borila sta se z gosjim peresom, kot Samson z orožjem in nekaj časa zelo pogumno in brez prizanašanja z njim udarjala po glavah takoimenovanih reakcionarnih meščanskih filistrov. Toda zaradi teh ran, ki sta jih zadala svojim sovražnikom s peresnim orožjem, ni hotel nihče umreti. In tudi Fortuna je bila tako kljubovalna in trmasta, da jima ni hotela pokazati prijaznega obraza. To ju je tako zelo razjezilo, da sta zato odvrgla prvo vrsto orožja in si od Marsa izposodila drugo, s katerim sta se pridružila revolucionarjem in resno mislila, da jima bo božanska Fortuna bolj naklonjena, kot je bila prej, ko sta uporabljala lažjo vrsto orožja. Vendar se je kmalu stanje za oba še poslabšalo. Fortuna se je razjezila in jima na koncu zmetala toliko kugel pod noge, da nista mogla več stati na drsečih tleh; kot tiste dobrodušne živali, ki se znajdejo na ledu. In tako se je njuna hvalnica Fortuni končala.
4. Trije junaki so s svojim padcem zapustili prizorišče in preizkusni kraj zunanjega sveta ter so zdaj, tako kot ti, prispeli v ta novi svet, ki bo trajal večno, seveda z neštetimi kletvami nad tistimi mogočneži, ki so jih sem ekspresno poslali. Tako, da so sedaj nedvomno tukaj v duhovnem svetu in zagotovo ne predaleč od tod.
5. V sebi praviš, da je to zagotovo res; toda kje točno so? Ali tako kot jaz, še vedno lebdijo v etru nekje med nebom in zemljo? Ali pa se celo skrivajo v nekem kotu v bližini te hiše?
6. Povem ti, da ne v etru, niti v kakšnem skrivališču blizu te tvoje hiše, ki je takšna kot notranjost tvojega srca. Toda, ker so prisotni v tvojem srcu s tvojim ljubečim spominom, so torej tudi dejansko prisotni v tej hiši! Samo ena vrata jih še vedno ločijo od tebe in Mene. Ko odpreva ta vrata, jih boš videl prav takšne, kot so zapustili Zemljo.
7. Ko pa ti bom odprl vrata, ne smeš z njimi takoj govoriti, ampak jih nekaj časa ob Meni poslušaj, kaj se bodo med seboj dogovorili in kaj sklenili. Šele, ko se bodo dokončno odločili, bo pravi čas, da jih nagovoriš in se jim pokažeš. – Tako dosledno ravnaj!
8. Še prej pa bova z našimi plesalkami izmenjala nekaj besed in jih malce pripravila na najine prihajajoče ukrepe. Kajti te (plesalke) bova v prihodnosti tako dobro uporabila, da si zdaj sploh še ne moreš predstavljati! Zdaj pa se posvetiva temu pripravljalnemu delu.«
9. Po tem kratkem predhodnem navodilu greva takoj k našim plesalkam, ki naju zelo prijazno sprejmejo in se nama prisrčno zahvalijo, prvič za izjemno gostoljubje, in drugič, tudi za energično zaščito pred tistimi, ki so imeli zle namene do njih, ki so že tako nesrečne in bedne. Roberta prosijo tudi za tisočkratno odpuščanje, ker so ga imele, kot je lahko opazil, za trdosrčnega, zdaj pa je v resnici dokazal, kako izjemno ljubeč in pošten človek je.
10. Robert, ki takšno pohvalo nerad posluša, se takoj zbere in spregovori z običajnim, nekoliko ostrejše-resnim tonom: »Poslušajte, ve moje drage, uboge sestre! Ne hitite s svojimi pohvalami in zahvalami! Kajti ve še vedno ne veste, kdo je tukaj dejanski Darovalec vseh dobrih daril!
11. Povem vam in lahko mi verjamete na besedo, da jaz sploh nisem Dajalec, ampak je nekdo popolnoma drug. Jaz sem tukaj tako rekoč, samo prav robat in grob hišni služabnik, ampak hvala Bogu, skrajno pošten! Tako je zdaj vseeno, če se zahvalite

meni ali dejanskemu gospodarju te hiše; kajti kar mi ne pripada, tudi ne sprejmem, ampak zvesto dam svojemu edinemu Gospodu!
12. Vendar, zdaj pa nekaj drugega! – Povejte nama, ali še vedno vztrajate, da bi uprizorile plesni nastop v tej hiši? Ali pa ste morda zares opustile to noro idejo?«
13. Plesalke rečejo: »O najboljša in najbolj ljubeča prijatelja ubogega človeštva! Takšna želja bi bila sedaj z naše strani res največja norost! Kajti tukaj smo želele svojo umetnost izvajati samo zato, da bi lahko zaslužile toliko, da bi z zaslužkom potešile našo zelo hudo lakoto! Toda sedaj, ko smo bile po vajini zaslugi tako prisrčno sprejete tudi brez naše nameravane predstave, bi bila potem ena naših največjih norosti, če bi zdaj pomislile na kaj takega, saj smo le preveč prepričane, da je tukaj naša bedna zemeljska umetnost gnusoba v vajinih zagotovo nebeško čistih očeh! Oh, ko bi bila oba do nas vedno tako milostna, kot do sedaj, potem večno nočemo več ničesar slišati in vedeti o naši umetnosti! V to sta lahko popolnoma prepričana.«
14. Reče Robert: »To naju veseli in je lepo in dobro od vas! Ampak, če bi si kasneje zaradi nekega določenega dobrega namena zaželele, da bi ob prihodnji priložnosti vseeno zaplesale – ali bi ostale zveste svoji hvale vredni odločitvi?«
15. Rečejo plesalke: »O prijatelja, kar bosta hotela to bomo tudi storile, saj le predobro vemo, da si lahko zaželita le nekaj dobrega, zato si želimo plesati, če bosta to zahtevala. Kajti odslej bo vajina volja vedno tudi naša!«
16. Robert reče. »No, potem bodite pripravljene na to! Kajti priložnost se bo kmalu pokazala.«

52. POGLAVJE

DOBRO DELO DUHA V ROBERTU. GOSPODOVA PRIZANESLJIVOST MU PRETRESE SRCE. GOSPOD POLEPŠA PLESALKE.

1. Rečem Robertu: »Moj najdražji prijatelj, brat in sin! Resnično imaš zelo mehko srce in to je Meni v veliko veselje. Kajti glej, tukaj v kraljestvu duhov je prav, da prijateljeva usta glasno oznanjajo, kar je v srcu njegovega bližnjega pravično in resnično. Tvoje srce natančno zaznava Moje misli in Moja volja mu ni tuja! In glej, vse to je delo Mojega že močno prebujenega duha v tebi.
2. Ta duh, ki je popolnoma čist iz Mene, lahko zato tudi prodre v Moje globine in tam vidi in raziskuje Moje misli in Mojo voljo. To pa je zdaj pri tebi že tak primer; zato sedaj že tako natančno zaznavaš v svojem srcu, kar mislim in želim, kot da bi bil tukaj že tisoč let popolnoma posvečen v sveto opravilo! Le tako nadaljuj, potem boš kmalu postal Zame zelo dobro orodje.
3. In zdaj, ko so naše plesalke že poučene in vedo, kaj morajo storiti, bova kmalu odprla vrata, za katerimi bova takoj zagledala 'dunajsko triperesno deteljico', ki debatirajo med seboj.
4. Vendar te moram še prej vprašati, če se ti zdijo plesalke dovolj lepe takšne kot jih vidiš zdaj, ali pa bi jih morala še polepšati 'non plus ultra' (v največji možni meri)?«
5. Robert se rahlo nasmehne in reče: »O Gospod, kako nepojmljivo si dober, blag in milosten! Resnično z menoj ne govoriš kot večni gospodar neskončnosti, ampak kot se zemeljska prijatelja pogovarjata med seboj, kot da ti zares potrebuješ moj nasvet! Ja, to, to Te šele naredi v mojem srcu še neskončno večjega, kot če bi ustvaril pred mojimi očmi cele množice novih svetov in nebes. Da pa Si Ti, kot Bog in Gospod v Sebi neskončno močan in lahko tudi oblikuješ neskončne stvari, se mojemu srcu zdaj

zdi povsem naravno, toda da Ti z mano, Tvojim bitjem govoriš in ravnaš kot pravi brat z bratom – moje srce popolnoma otrpne pred Tvojo veličino!
6. Kar pa se tiče še večjega polepšanja teh plesalk, pa to, tako kot vse drugo, seveda popolnoma prepuščam Tebi! Po moji presoji prve na pogled že tako ne izgledajo slabo; saj so čvrste in lepe, njihova oblačila so dobro izbrana in njihovemu oprsju, rokam in nogam ni primere. Toda drugim se dobro vidi, še posebej nekaterim v ozadju, da so zelo suhljate, njihova obleka pa me zelo živo spominja na kostume tistih takoimenovanih letečih komedijantov, ki se potikajo po tržnicah in vaseh. Če jim hočeš malo izboljšati videz, mislim da to ne bi škodilo, pod pogojem, da potem ne bodo postale bolj nečimrne, kot se zdijo zdaj, ko se verjetno zavedajo svojih pomanjkljivosti, zato se držijo bolj v ozadju!«
7. Rečem Jaz: »Zelo dobro Moj najdražji Robert, kot želiš, tako se bo zgodilo! – Glej, tam ob steni je omara, prav tam, kjer suhice stojijo! Pojdi tja in jo odpri, potem pa jo pokaži tistim plesalkam, za katere meniš, da potrebujejo polepšanje! V tej omari je veliko oblačil, ki jim bodo zelo pristajala; te naj oblečejo!«
8. Robert takoj naredi, kot Sem mu svetoval. In plesalke se tega zelo razveselijo in se hitro preoblečejo.
9. Ko čez nekaj trenutkov stojijo tam v prekrasnih oblačilih, se Robert nikakor ne more načuditi njihovi lepoti. Hitro se vrne k Meni in reče: »Kaj takega si človek lahko komaj predstavlja! Glej, ne samo, da jim ta nebeško lepa oblačila pristajajo kot ulita, ampak vplivajo tudi na njihovo postavo! Kako čudovito ljubka obličja imajo zdaj! Ena je na svoj način bolj zanimiva od druge! – Kako lepe bele in zaobljene so zdaj prej njihove suhljate roke! Kako polne so njihove prsi! In kako lepe noge imajo! Ubogi grešnik ne bi na Zemlji nikoli videl česa takega; kar pa je tudi dobro, saj na Zemlji pogleda na tako lepe noge ne bi mogel prenesti! Ampak jaz sem tukaj ob Tebi popolnoma brezbrižen!
10. Toda zdaj pa malo preveč izstopajo od prej lepih plesnih mojstric! Sedaj bi moral tudi te malo bolje opremiti!«
11. Rečem Jaz: »Zelo dobro! Pojdi spet tja k znani omari in jo odpri. Tudi zanje se bo še našlo dovolj oblačil!«
12. Robert to takoj oznani prvim plesalkam, ki začnejo skakati od veselja in si v nekaj trenutkih oblečejo nebeško sijajna oblačila.
13. Te pa so Robertu zdaj še bolj všeč kot prejšnje, tako zelo, da ne more umakniti pogleda, po njegovem mnenju, z nebeško lepih postav. – Takoj se zopet vrne k Meni in reče: »O Gospod, kar je Tebi tako zlahka mogoče, verjetno večno še tako popoln duh ne bo mogel v najglobljem pomenu presoditi! O kako so zdaj lepi ti angelčki in kakšno nebeško milino, svežino in vedrino izžarevajo zdaj njihove najlepše oči; tega se ne da opisati! Zdaj sem tako blažen, da bi me lahko premamile k poljubu, če bi bile bolj prijazne do mene! Ne, ne, zagotovo ne! To bi me lahko spravilo v hude težave! Ampak so pa brez dvoma zelo lepe! – No, lahko noč, dragi moji Dunajčani tam zunaj; ko jih boste videli, potem boste spet postali malce hudičevi!? – Zdaj pa bi že lahko šla k trem junakom?!«
14. Rečem Jaz: »Ja, zdaj pa le pojdi z Menoj!«

53. POGLAVJE

VODITELJI DUNAJSKEGA LJUDSTVA MESSENHAUSER, JELLINEK IN BESHER V ONSTRANSTVU. NJIHOVO MNENJE O BOGU, PEKLU IN USODI.

1. Ko prideva do vrat, se ta takoj odprejo, kakor sama od sebe.
2. Skozi odprta vrata se zdaj vidi trojico, kako zelo zavzeto sedijo okoli okrogle mize in brskajo po raznih listinah, kot da iščejo kakšen pomemben dokument.
3. Čez nekaj časa tega brezuspešnega iskanja Messenhauser precej živahno reče: »Ampak stalno govorim, da je ta najpomembnejši dokument, ki dokazuje našo nedolžnost o tej naši zadnji najbolj nesrečni zadevi, izgubljen ali pa je bil celo popolnoma uničen! Kaj nam zdaj koristi vse naše iskanje? Izgubljeno je izgubljeno! Če nas 'dobri Genij'* ne reši iz te naše ječe, morda skrivaj pod plaščem noči, bomo brez nadaljnjega izgubljeni. Kajti pričakovati milost od legalistov bi bila še večja norost, kot da bi pomislili, da celo krdelo tigrov ne bi ničesar storilo človeku, ki bi zelo pogumno hodil med njimi! Zdaj smo v rokah pravih hudičev in ni ne milosti, ne usmiljenja! Kajti kjer Minos, Ajak in Radamantis (sodniki podzemlja) sodijo, celo Satan posivi, kaj šele mi trije ubogi grešniki! Bosta videla, ne bo dolgo, ko bo vojaški preiskovalni sodnik prišel sem z jetniškim paznikom in nam prebral prečudovito smrtno obsodbo, in to s tako stoično brezskrbnostjo, kot da bi imel namesto ljudi le nekaj deževnikov pred seboj, ki jih je treba pomendrati! Povem vama, mi bomo ustreljeni!«
4. Na to reče Jellinek: »Prijatelj Messenhauser, zagotavljam ti, karkoli hočeš, da se je tisto, česar se še vedno bojiš, že zdavnaj dobesedno izvršilo nad nami! Zadeva ima videz vročičnih sanj, vendar to niso sanje! Kajti predobro vem in imam še vedno preveč jasno pred očmi, kako so me odpeljali v nek grozen graben in me tam po protokolu ustrelili. Takoj zatem sem se znašel v tej drugi ječi, nič drugačni od zemeljske in tebe Messenhauser že tukaj našel in tudi prijatelj Becher je prišel sem na enak način. Samo, da res ne vem, ali je bil on prej tukaj ali jaz. To mi je pri vsej zadevi edino nerazložljivo! Tako da po smrti našega telesa zagotovo še naprej živimo nekakšno duhovno dušno življenje in naš strah pred ponovno ustrelitvijo je popolnoma odveč!
5. Vendar me tukaj, v tem čudnem stanju, teži nekaj povsem drugega, to pa je velika negotovost, prvič, kje smo zdaj, drugič, kaj lahko pričakujemo – in tretjič, kaj bo z nami v prihodnje!? – Če je kaj res v številnih peklenskih pridigah duhovnikov, potem naša usoda ne bo zavidljiva. Takšno večno prekletstvo s strani nekega vsemogočnega bitja, bi bilo ravno dovolj za našo popolno srečo! Ampak se vseeno tolažim s tem, da mora biti Božje bitje, če že nekje obstaja, zagotovo boljše od vseh najboljših ljudi na Zemlji skupaj. Tudi, če ni tako nadčloveško dobro, je zagotovo boljše od feldmaršala Windischgratza, ki nas je dal usmrtiti s tako nepopisno spokojnostjo, kakor orel žre mrhovino. Oh, ko bi le obstajal kakršenkoli način, da bi se maščeval temu tigru, in to na najbolj krut način, ali ne bi bila to zame največja blaženost, ki si jo lahko kadarkoli predstavljam in želim? – Ali se strinjata?!«
6. Reče Becher: »Ja, ja, brat, zdi se, da imaš v vsem prav! Prijatelj Messenhauser je še vedno v nekem določenem pogledu v zemeljskem ujetništvu in misli, da še vedno v dunajski ječi trpeče pričakuje smrtno obsodbo! Glede tega se popolnoma strinjam s prijateljem Jellinekom. To popolnoma resno niso sanje, ampak žal čisto popolna resnica, da smo bili vsi trije ustreljeni, če se ne motim okoli novembra ali decembra?! Ampak, katerega dne, tega še vedno ne bi mogel z gotovostjo reči, kajti tukaj, kjer ni ne povsem svetlo, ne povsem temno, sem povsem izven vsakega računanja časa!

Vendar to tukaj ni pomembno. Na Zemlji smo enkrat za vselej mrtvi in nobeno razmišljanje ali govorjenje ne koristi.
7. V pekel pa jaz sploh ne verjamem. Kajti, če obstaja Bog, pekla ne more biti. Če pa Boga ni, potem tudi pekel še manj obstaja! Kajti dejanska predstava o Bogu je, da je preveč čist, presvet, prevzvišeno velik in tako modro dober, da bi si pekel ob Njem in iz Njega lahko dejansko predstavljali kot najpopolnejšo nepopolnost. Če pa Boga ni, ampak samo čisto mehanske, nezavedne sile, se postavlja vprašanje, kako bi te lahko povzročile sistematičen pekel?«
8. Reče Jellinek:«Oh, to si prav zlahka predstavljam, in to tako, da če obstaja Bog, o katerem ni mogoče dvomiti, se postavlja vprašanje, kako je to najbolj popolno in najboljše Bitje ustvarilo tudi Windischgratza? Ta človeški tiger precej zvesto predstavlja pekel na Zemlji in je kot vsaka klopotača tudi delo najpopolnejšega Božanstva?! Če pa Božanstva ni, se potem spet poraja vprašanje, kako so se lahko neme sile narave spravile v tako bedno razpoloženje in nekako naključno zmodelirale Windischgratza?! Zdaj lahko vidita, da zlo pod Bogom, pa tudi brez Boga, prevladuje nad dobrim; torej je obstoj pekla mogoče zlahka razbrati iz obeh pogojev. Tako je tudi zlahka mogoče čisto po nedolžnem priti v pekel, kot smo nekdaj na Zemlji padli v roke Windischgratza? – Kaj menita o tem?«
9. Reče Messenhauser: »Ja, ja, brat, zdi se, da imaš popolnoma prav! Zdaj se tudi meni že povsem očitno zdi, da sem bil res ustreljen in to takoj po ubogem in dobrosrčnem Blumu. Medtem pa sem že nekaj stvari opazil, vendar vaju nisem hotel motiti med pogovorom. Toda zdaj, ko sta končala, vama lahko povem!
10. Poglejta na mizo, na kateri smo imeli položene naše pomembne listine. Te so nenadoma postale popolnoma nevidne! To je osupljivo čudna okoliščina, ki je brez Doblerja in Boska (dva znana čarodeja) ne moremo zlahka razložiti!? – Potem sem tam opazil tudi odprta vrata, medtem ko prej nismo v nobeni steni zasledili vrat?! – Potem pa še presenečen opazim, da se naš zapor začenja spreminjati v lepo sobo. Tako zdaj vidim tudi okna in opažam, da soba postaja svetlejša. Prej je bil v naši ječi nekakšen čuden mrak, tako da nismo mogli razločiti, ali smo obkroženi z bitji ali predmeti mehanske narave? Zdaj pa že zelo dobro vidim najrazličnejše prav ljubke predmete!
11. Vsi ti pojavi mi vedno bolj potrjujejo, da moramo biti zdaj v sanjskem ali duhovnem svetu. Kaj pa bo v tem čudnem svetu v prihodnje, pa je seveda povsem drugo vprašanje, na katerega nobeden od nas ne bo zlahka odgovoril!
12. Ti, brat Jellinek, si prej tudi nekaj rekel o tem, kako bi se rad maščeval Windischgratzu in kako bi ti to maščevanje prineslo največjo blaženost. – Glej, glede tega se spet ne strinjam s tabo; kajti glej, jaz sem popoln fatalist. Usoda je na Zemlji v enaki meri porazdelila strup in balzam. Kaj je tiger kriv, da je tiger!? Ali je klopotača zato prekleta, ker je klopotača!? Kaj lahko volčja češnja stori, če je njen sadež nevaren za človeško življenje!? Enako lahko rečemo za Windischgratza. On je slepo orodje Usode, ki ga je zasnovala takšnega kot je. In njega se usmili prav tako kot nas, ki smo postali njegova krvava žrtev.
13. Hvala Bogu, kot pravijo, da smo to prebrodili. On mora to še prestati. In kdo ve, ali mu bo na koncu bolje, kot je bilo nam, ki smo bili ubogo orodje Usode, ki nas je izbrala, da to storimo. Danes jaz, jutri ti! In na koncu je vseeno, ali si teptal prah in umazanijo zemlje sto ali deset let, ali se črvi hranijo s tvojim telesom na vislicah ali pa v mehki postelji. Meni je to povsem enako!
14. Spet imam življenje in sem še vedno Messenhauser! Nimam bolečin, nisem lačen, ne žejen! Tudi vidva, draga moja prijatelja sta ostala z mano in naša soba postaja vedno svetlejša in lepša! Kaj bi si že več želeli!? Zdi se, da tukaj sploh ne more biti

govora, da bi postalo slabše. In, če se bo tako nadaljevalo, si lahko samo čestitamo. Kajti bolje in bolj brezskrbno, nam na dragi Zemlji ni bilo nikoli! Kdo ve, kako se bodo stvari tukaj obrnile v prihodnje? Mislim, da bo vedno bolje! In, če bo sčasoma spet slabše, no, tudi to ne bo za nas nič novega? Kajti kako pogosto nas je Usoda na Zemlji potiskala med dobrim in slabim.
15. Ker stvari ne morem spremeniti, vsaj zame ostaja tako, da sprejemam vse vedno tako, kot pride. In zato je najbolj pametno vzeti vse tako kot je in kot pride in opustiti vse želje, kajti te nikoli niso služile našim interesom in nam najverjetneje tudi nikoli ne bodo! Ali se glede tega z menoj popolnoma strinjata?«

Op. prev.:

- V rimski mitologiji – bitje, ki spremlja in varuje človeka od rojstva do smrti.

54. POGLAVJE

JELLINEK DOKAZUJE OBSTOJ BOGA S PRIMERI IZ NARAVE. ČLOVEKOVA NEZMOŽNOST RAZUMEVANJA BOŽANSTVA.

1. Reče Jellinek: »Popolnoma se strinjam z vsem, razen v usodi! Glede usode obstaja precejšnja težava!«
2. Messenhauser vprašujoče reče: »Kako? Razloži to bolj jasno!«
3. Jellinek reče: »Samo malo potrpljenja, moj dragi brat Messenhauser! Kajti veš, takšne zadeve se ne da kar tako na hitro obravnavati, kot bi jo iz rokava stresel! Ampak ti bom vseeno poskušal to tvojo nesrečno usodo malce odgnati iz glave.
4. Glej, vse življenje si bil človek, ki se ni nikoli veliko ukvarjal z višjo sfero znanosti. Tako rekoč si se zadovoljil že s poštevanko, za višjo matematiko pa ti je bilo malo ali nikoli mar! – Že veš, kaj želim povedati s to aluzijo? Skratka, kot pisec poljudne beletristike si bil preučevalec lupine in si se malo ukvarjal z jedrom znanosti. Zato je prišlo do tega, da ti je notranje bistvo stvari moralo ostati zaprto, tako da nikoli nisi mogel dobiti tistega dobro utemeljenega vpogleda, v katerem bi ti bil na kontemplativen način predstavljen čudovito dobro izračunan red o vseh stvareh ter njihovih učinkih ter protiučinkih. Tako pa si ostal le na zunanji skorji, ki je seveda na prvi pogled videti, kot da bi bilo delo nesrečnega naključja. Vendar pa ni tako, ampak popolnoma drugače!
5. Povej mi, brat, ali si že kdaj doživel, da je nekje po naključju nastala hiša z vso opremo? - Praviš, da se kaj takega še ni zgodilo! – No, pravim, če pa naključje ne more napraviti niti ene navadne hiše, kako naj bi potem ustvarilo celo Zemljo, na kateri zagotovo naletimo na nešteto dobro preračunanih čudežev, od katerih že najpreprostejši izkazuje veliko pregloboko premišljeno in modro zgradbo, da bi le od daleč, celo z zavezanimi očmi, lahko domnevali in trdili rekoč: »To je delo neme in tako rekoč najbolj slepe usode!« Brat, z mano se strinjaš in to me veseli! Ampak poslušaj me samo še malo!
6. Razmisli o najbolj čudovitih strukturah rastlin! Kako se že tisočletja strogo in natančno pojavljajo vedno v svoji prvotni obliki in se v svoji vrsti po spolu in njihovi primernosti ne spremenijo niti za atom! Kako neizmerno umetelna mora biti že njihova tvorba semena, ki mehanično iz zemlje potegne le zanj primerne hranilne dele, preko katerih se nato spet razmnožuje in vedno množi! Ja, da ne omenjam nadčutne narave semena! Kajti kdo lahko dojame tisti božanski izračun, po katerem eno samo seme vsebuje v sebi nešteto semen svoje vrste, in to ne samo v obliki semena, ampak tudi v obliki rastline, ki iz semena dozori.«

7. Vzemi samo en želod ter ga položi v zemljo in kmalu se bo pojavil celoten hrast, ki bo potem čez nekaj let obrodil nešteto želodov. Če vse te želode zopet položiš v zemljo, boš imel že gozd z milijoni hrastov, ki bodo vsi obrodili brezštevilne enake plodove, v tebi nikoli izračunljivi množici! In glej, vse to je čudovito skrito pred našim pogledom v vsakem želodu, in vendar je nedvomno tam! Če pa je tako, potem mi povej, ali lahko usoda tako uredi želod?«
8. Reče Messenhauser: »Brat Jellinek, zares ti moram reči, da si pravi teozof! Tvoj zelo preprosti dokaz z želodom mi je povedal več kot vsi učeni izreki, s katerimi sem si na Zemlji polnil svojo betico. Zdaj sem z najčistejšim spoznanjem popolnoma prepričan o popolni ničnosti usode in ne potrebujem več ničesar, kajti tvoj dokaz me je prepričal, ampak zdaj se pojavlja še nekaj drugega:
9. Torej mora obstajati Bog, poln najvišje prvinske moči in modrosti – ves moj intelekt tega ne more nikoli zanikati! Toda kje in kdo je to Božanstvo? Ali Ga lahko neko bitje sploh kdaj vidi in dojame?! – Še vedno se dobro spominjam, ko sem se kot študent moral učiti takomenovano svetopisemsko zgodovino in potem, če se ne motim, našel besedilo v eni izmed petih Mojzesovih knjig. Besedilo je bilo naslednje: »Nihče ne more videti Boga in živeti hkrati!« To pomembno besedilo naj bi bilo zaklicano Mojzesu z ognjenega oblaka, ko si je najbolj goreče zaželel Božanstvo, ki se je z njim pogovarjalo, ne le slišati, ampak Ga tudi videti. Iskreno ti moram priznati, da na podlagi tega besedila še vedno ohranjam določeno polovično vero v Božanstvo. Kar pa se tiče verjetja, da naj bi neki Jezus vseboval v sebi vso polnost Božanstva, vama moram, moja najdražja prijatelja, odkrito priznati, da sem bil in sem še vedno popoln ateist.
10. Seveda ima čisti Jezusov nauk, ločen od čudežnih pravljic, ki so pomešane z njim, resnično najbolj plemenita in najbolj pravilna načela, ki so v popolnem skladu s človeško naravo in jim ni mogoče ničesar ugovarjati. Predstavljajo izdelek najpopolnejšega antropologa, ki bi lahko vzpostavil takšna splošno uporabna načela! Toda, da bi bil pobudnik teh temeljnih načel tudi Bog, ki bi zaradi jasno obstoječih potreb, ljudi učil moralnih načel, ki so najbolj združljiva s splošno človeško naravo – to presega obzorje mojega znanja in verjetja!
11. Nauk je torej sam po sebi lahko le zgolj človeškega izvora in ne zahteva nobenega božanskega bitja. Kajti, če bi moral biti za vsak nauk avtor Bog, potem bi moralo na Zemlji mrgoleti bogov! Evklid, kot izumitelj geometrijskih likov, bi bil Bog. Izumitelj poljedelskih orodij, ki so neprecenljivega pomena, bi bil nekakšen Bog—Oče! Izumitelj števil, prav tako! Izumitelj ladij bi bil tudi Bog! In tako še deset tisoč ali več drugih izumiteljev vseh vrst najrazličnejših in najkoristnejših stvari! Toda, tako kot cela vojska izumiteljev najrazličnejših enako velikih, pomembnih in uporabnih stvari, ni nikoli zahtevala čaščenja, tako mislim, da bi se temu tudi izumitelj najboljše in najpreprostejše morale verjetno lahko odrekel. Po mojem vedenju ni nikoli zahteval smešnega čaščenja. Toda kratkovidni in zelo vraževerni ljudje tistega časa so iz Njega naredili Boga, ker je bil tisočkrat pametnejši od njih. Ampak nas pa zdaj to ne sme zavesti, da bi imeli Jezusa za Boga, ampak le za to, kar je v resnici bil. Verjamem, da bi moralo današnje človeštvo končno spoznati, da neskončno ne more nikoli postati končno, da Bog večno ostaja Bog, omejeni človek pa le človek.
12. Vsekakor pa tukaj ni vredno izgubljati veliko besed o tem, kar sedanji pomembni učenjaki štejejo za dognano zadevo. – Toda, kar sem prej omenil, in sicer, kje in kdo je pravzaprav Božanstvo, o čigar obstoju sploh ne morem nikoli dvomiti. Povejta mi kaj o tem, moja draga prijatelja!«
13. Reče Jellinek: »Ja, moj dragi brat Messenhauser, to je zelo obupno žgečkljiva zadeva! Verjetno bomo izvedeli kje in kdo je, prav tako malo, kot si sam pravkar dobro podal protidokaz za Jezusovo božanstvenost, namreč, da neskončno ne more nikoli

postati končno! Kajti, če bi mi končna bitja hoteli razumeti neskončno bistvo Božanstva, bi Ga morali najprej narediti končnega, kar je seveda popolnoma nemogoče. Prav tako se mi zdi popolnoma nemogoče, da bi v neskončnem božanskem Bitju vedeli in razumeli več kot to, kar sem vama prej prikazal na primeru želoda! Mislim, da bi se sedaj morali začeti ukvarjati z nečem drugim. Kajti, ko gre za Božanstvo, bomo vsi trije obupno malo ugotovili.«
14. Reče Becher: »Ja, ja, imaš popolnoma prav! Kajti, če bi želeli doumeti Božanstvo, bi to resnično pomenilo, kakor hoteti zbrati vse morje v enem votlem orehu! – Zato pustimo to področje, ki nima ne konca, ne kraja in se pričnimo pomenkovati o nečem drugem, na primer, kaj naš prijatelj Blum počne na tem svetu in kaj počne naš zakleti sovražnik Windischgratz na Zemlji, in ali bo tudi on kmalu prišel k nam, da bi ga spodobno sprejeli!
15. Reče Jellinek: »Brat, kar se tiče našega prijatelja Bluma, ki je ubog, tako kot mi, sem enakih misli! Ampak prizanesi mi s tem Windischgratzem, kajti tega tigra nočem večno nikoli več videti! Toda poslušajta! Zdi se mi, kot da slišim več človeških glasov pred vrati, ki so zdaj odprta! – Vstanimo od te naše razpravne mize in pojdimo do vrat, da vidimo, kaj se tam zunaj dogaja.«

55. POGLAVJE

TRIJE PLAŠNI JUNAKI PRI ODPRTIH VRATIH. NEPRIČAKOVANO SREČANJE.

1. Vsi trije končno vstanejo od mize in počasi in zelo previdno stopajo proti odprtim vratom. Ko se tem približajo, odkrijejo, kot da bi se zbudili iz spanja, da je poleg njihove dnevne sobe še veliko večja in lepša soba. Nekaj korakov pred vrati pokukajo noter sem in tja, da bi morda odkrili kaj omembe vrednega, vendar si prav do vrat še ne upajo, ker ne vedo, na koga in na kaj bi lahko tam naleteli.
2. Po precejšnjem času, ko temeljito pregledajo sobo (kolikor lahko z njihovega zornega kota), v kateri sva z Robertom nekoliko odmaknjena od vrat in tudi štiriindvajset plesalk, ki so skupaj v ozadju, Jellinek, ki v notranjosti ne opazi ničesar spornega ali nevarnega, spregovori z nekoliko tišjim glasom:
3. »Draga prijatelja, v tej sobi ne vidim nič nevarnega! Nasprotno, v desnem kotu vidim mizo, na kateri je kristalna steklenica, ki zagotovo vsebuje dva litra dobrega vina in nekaj zelo vabljivih kosov kruha, ki so prav gotovo pečeni iz najfinejše pšenične moke. Če nam ne grozi nobena druga nevarnost, kot zgolj seznanitev s kruhom in zagotovo najboljšim vinom, potem mislim, da ne bi smeli preveč omahovati in se tako obotavljati pristopiti k temu, kar se zdi namenjeno samo zato, da bi na nas v našem duhovnem obstoju naredilo bolj privlačen in okusen vtis, kot je bilo to do sedaj. Po mojem mnenju nam malce več poguma ne bi škodilo! Kaj menita o tem?«
4. Reče Mesenhauser: »Brat Jellinek, popolnoma se strinjam s tabo! Vendar moram tebi, kot tudi bratu Becherju, na svojo sramoto priznati, da sem pri takšnih naravoslovnih raziskovalnih priložnostih vedno raje zadnji! Kajti, če bi na koncu prišlo do morebitnega umika, potem bi bil jaz seveda prvi!«
5. Reče Jellinek: »Ampak dragi brat! Glej, glej! Zdi se mi, da si pravi zajec! Kako si ti lahko s takšnim pogumom poveljeval?! O brat, zdaj so mi stvari veliko bolj jasne! Glej, če bi namesto iz svojega dobro varovanega poveljstva, poveljeval svoji vojski raje na prostem, kdo ve, če Dunaj ne bi zmagal? – Ampak zdaj pustimo vse to ob strani. Prijatelj! Zavoljo tvoje časti, te prosim, ne bodi zdaj tak zajec!«

6. Reče Messenhauser: »Vrli prijatelj in brat, ker si že tak junak, kaj pa, če bi bil ti tako dober in nas vodil! Kajti dobro vidim, da si med nami najbolj pogumen. Sicer pa pravo junaštvo ni nikoli poživljalo mojega duha! Vendar kar je res, je res, da kljub pomankanju junaštva nikoli nisem imel velik strah pred smrtjo! In tako je tudi zdaj. Toda pred to sobo imam nekakšen strah, podoben tistemu, kot ga imajo otroci pred nekaterimi prostori, v katerih naj bi bili duhovi. Resnično je nekaj čudnega v tem mojem strahu! Kot, da bi imel slutnjo, ki se je ne morem znebiti, o neizogibno velikih dogodkih, ki se bodo zelo kmalu in zagotovo zgodili. Potem, ko bomo prestopili prag, bosta videla ali me je moj občutek prevaral. Predvidevam, da nas čakajo nepričakovane, velike stvari in dogodki. Upam, moj dragi brat Jellinek, da bodo ti dogodki lahko pred teboj nekoliko opravičili mojo čudno plašnost!«
7. Reče Jellinek: »Ja, ja, moj prijatelj, ampak to je nekaj povsem drugega! Kajti glej, tudi mene muči podobna slutnja, ampak veš, to ne sme nikoli motiti velikega duha! – Ko pogledam lepo steklenico vina in na lep pšenični kruh, ki je zraven, mi vse to moj želodec, ki je zdaj poduhovljen, vseeno na določen način hrepeneče odobrava. – Oh, raje bi bil že tam za mizo, kot pa tukaj v tvoji trepetajoči družbi! Toda kaj naj bi me tukaj še naprej zadrževalo? – Pogumen človek se ničesar ne ustraši! Torej naprej, hura!«
8. Tedaj se Jellinek pogumno približa vratom in hoče prav tako pogumno stopiti skozi vrata do dobro založene mize. – Toda v trenutku, ko stopi čez prag, mu z Robertom zapreva pot. Robert spregovori v svojem običajnem nekoliko ostrem tonu: »Stoj! Kdo gre?! – Niti koraka naprej, dokler se ti in tvoja dva spremljevalca legitimno ne identificirata, kdo ste in kaj hočete tukaj?!«
9. Jellinek se ob tem nepričakovanem srečanju sprva prestrašeno nekoliko umakne, a se kmalu ojunači, saj v izpraševalcu takoj prepozna Bluma in zelo začudeno reče: »Oh, oh, oh, to je malo preveč! – Pridi, da te tisočkrat objamem in poljubim. Ali nas res ne prepoznaš? - Messenhauser, Becher in jaz, tvoj Jellinek?!«
10. Reče Robert: »Ja, prav zares! Vi moji sotrpini, ste popolnoma enaki, kot ste bili na Zemlji. Že dolgo vem, da ste tukaj moji gostje. Toda vi ne veste, da ste v moji hiši. Ampak dovolili ste, da vas je prevzel neumen strah, zato sem se tako ostro soočil z vami, da bi vaš smešni strah z vas otresel kot gnilo jabolko z drevesa. Zdaj pa le pridite, vsi dobro razpoloženi in bodimo dobre volje in veseli tam za tisto mizo, na katero si prijatelj Jellinek že vrgel nekaj pomenljivih pogledov! – Brat Messenhauser in ti, brat Becher, ali si še ne upata prestopiti praga?«
11. Rečeta Mesenhauser in Becher hkrati: »Bodi tisočkrat pozdravljen, kot naš najbolj cenjeni brat in prijatelj! S tabo greva kamorkoli naju hočeš voditi, še posebej pa k tisti mizi, ki prinaša obilen blagoslov za naše prazne želodce!«
12. S temi besedami pohitita polna veselja k Robertu, ga objemata in poljubljata, nato pa gredo vsi skupaj k mizi.

56. POGLAVJE

JELLINEKOVO SRCE GORI OD LJUBEZNI DO ROBERTOVEGA 'PRIJATELJA'. JELLINEKOVA ZDRAVICA Z NEBEŠKIM VINOM IN GOSPODOV ODGOVOR.

1. Toda Jellinek Me zelo prijazno pogleda in vpraša, rekoč: »Dragi, najdražji prijatelj našega prijatelja in brata Bluma, ali te lahko prosim, da se nam podrobneje predstaviš? Kajti zagotovo moraš biti izjemno plemenit in dober človek, sicer si gotovo ne bi želel biti v družbi našega najplemenitejšega prijatelja Bluma!«
2. Rečem Jaz: »V prihodnje se bo razkrilo vse, kar ti je še nejasno! Zdaj pa le pojdi z Menoj k Gospodovi mizi in se tam prej okrepčaj, potem boš veliko bolj primeren

razumeti marsikaj, kar ti je do zdaj moralo biti skrito. Torej pridi, Moj dragi prijatelj in brat Jellinek!«
3. Reče Jellinek: »O prijatelj, tvoj glas zveni čudovito prijazno! Vsaka tvoja beseda mi napolni srce na še nikoli občuten način. Če nisi angel z Božjih nebes, se bom za vedno odrekel svoji človeškosti! Ja, ja, ti si angel, ti moraš biti angel! Veš, ostal bom s teboj in se te še posebej močno držal! Odkrito ti moram priznati, da ne glede na to, kako rad imam svojega dobrega prijatelja Bluma, tebe zdaj, odkar se pogovarjaš z mano, ljubim še nepredstavljivo veliko bolj! – Zdaj pa torej k mizi, da si s kozarčkom nazdraviva na večno prijateljstvo! Verjamem, da tukaj ne bo nobenega Windischgratza, Jelačiča in Radeckega, ki bi lahko za to hišo uvedli naglo sodišče?!«
4. Rečem Jaz: »O ne! Tega se ti večno ni treba bati. Zdaj pa le k mizi, kajti drugi že pijejo na najino zdravje.«
5. Takrat pa gre Messenhauser nasproti Jellineku z zelo lepim kristalnim kelihom, polnim najboljšega vina, in reče: »O brat Jellinek, to je resnično tisočkratna esenca vseh najboljših vin, ki smo jih pili kadarkoli in kjerkoli na Zemlji! – Na, pij iz tega keliha! Pij na zdravje vseh naših prijateljev in sovražnikov! – Tudi Windischgratz naj živi. To slepo orodje zemeljskih vladarjev bo morda nekoč dobilo globlji vpogled!«
6. Jellinek veselo vzame kelih in reče: »Draga prijatelja! Tako sta mi bolj všeč, kot prej v tisti mali sobici, kjer si ti, brat Messenhauser, še vedno v obupu čakal na smrtno obsodbo!
7. Ampak poslušaj, za svojega srčnega prijatelja sem si izbral prijatelja našega brata Bluma. Zato mi morata odpustiti, če nočem na jezik kaniti niti kapljice tega božansko dišečega soka, dokler ne bo on prej pil iz tega meni izročenega keliha!«
8. Vsi se zelo razveselijo te Jellinekove želje. Ta Mi takoj z očitno najglobljo prijateljsko ljubeznijo izroči kelih in reče: »O ti, dragi, božansko vzvišeni prijatelj! Ne zavrni te kupe iz rok ubogega grešnika, iz rok zemeljskega veleizdajalca! – Resnično, če bi imel tukaj kaj boljšega, kako rad bi ti izročil, kot znak mojega najglobljega občudovanja in popolnega spoštovanja. Vendar moram tudi jaz, tako kot je nekoč apostol Peter rekel hromemu na vratih templja: »O dragi prijatelj! Glej, jaz nimam zlata in srebra!« Kar pa zdaj jaz imam je ta kelih, ki mi je bil izročen in toplo srce, ki te objema in pozdravlja kot najbolj cenjenega prijatelja; to ti dajem! Oh, sprejmi to, kar ti podarjam! Vsekakor je zelo drzno od mene, da si kot grešnik, ki je v angelskih očeh gotovo zrel za pekel, upam tebi, ki si zagotovo angel, dati ta kelih in moje slabo srce v znak ponujenega prijateljstva. Toda ljubim te tudi s tem svojim slabim srcem, ker sem poprej v tistih tvojih nekaj besedah, ki si mi jih dobrohotno namenil, zaznal toliko prijaznosti, ljubezni in modrosti! Tudi, če sem popolnoma nečist duh ali človek, potem malo zamiži s svojimi nebeško, blagimi očmi in si misli: 'Ta možakar ne zmore nič bolje!' – Veš, sem še povsem zemeljski in še vedno ne vem, kako ravnati z duhovi tvoje vrste. Lahko pa si prepričan, da sta moje srce in jezik trdno prepletena! Ja, prijatelj, ne vzemi te moje svobodne predrznosti za zlo!?«
9. Jaz zelo vljudno vzamem kelih iz Jellinekove roke, pijem iz njega in nato rečem Robertu: »Brat, pojdi tja, v omari je še polna steklenica pravega vina Mojega telesa! Prinesi jo sem, da bom Svojemu novemu prijatelju srca pokazal, kako zelo ljubo Mi je postalo njegovo prijateljstvo!«
10. Robert hitro skoči in prinese pravo diamantno steklenico, polno najokusnejšega vina ter Mi jo vidno ganjen izroči.
11. Jaz vzamem steklenico, natočim poln isti kelih in rečem: »Dragi prijatelj in brat, vzemi ta kelih in pij iz njega v popolnem prepričanju, kako izjemno prijetno, ljubo in dragoceno Mi je tvoje prijateljstvo! – Kaj govoriš o svojih grehih? – Kateri človek bi lahko kdaj videl srce, tako polno nesebične ljubezni, umazano z grehom? Brat, povem

ti, pred Menoj si čist. Kajti tvoja ljubezen do Mene pokrije tvoje številne zemeljske grehe! – A karkoli še dolguješ svetu – veš, Jaz bi bil slab prijatelj, če ne bi ta dolg prevzel in ga poravnal namesto tebe! Zato pij, brat Jellinek, na najino večno prijateljstvo!«
12. Jellinek, popolnoma ganjen do solz, reče: »O ti božanski prijatelj! Kako zelo si ljubezniv in dober! O, ko bi le mogel zdaj iztrgati svoje srce iz mojega telesa in ga potisniti v tvoje prsi!«
13. Nato Jellinek vzame kelih, pije iz njega in reče: »O ti nebeški angelski brat! Če je tvoje prijateljstvo podobno temu soku, - potem, potem, potem nisi angel ampak – Sam najresničnejši Bog! – Kajti vsa neskončnost ne more nikjer imeti po okusu in duhu česa bolj božanskega!! – Bratje, tudi vi ga pokusita in mi povejte, če nisem popolnoma pravilno presodil!«

57. POGLAVJE

UČINKI NEBEŠKEGA VINA.
VPRAŠANJE O JEZUSU IN NJEGOVEM BOŽANSTVU.
JELLINEKOVE MISLI O LJUBEZNI.

1. Robert, Messenhauser in Becher, vsi pijejo in se čudijo nad neizrekljivo dobroto tega resnično nebeškega vina.
2. Messenhauser prevzame besedo in reče. »Resnično, o Gospod, kako dobro vino! – Brat Blum, veš, dobro je biti v tej hiši, mislim da bi se morali tukaj za vedno nastaniti! Kajti povsod, kjer je takšen kruh in vino v hiši, bodisi v materialnem ali duhovnem svetu, tam je vedno najboljše! Zato ostanimo tukaj v tej hiši za vedno skupaj, če je le mogoče! Če bi se občasno pojavil kakšen tak grešnik, kot smo bili mi in smo pravzaprav še vedno (seveda z izjemo tega našega prijatelja, katerega ime še ni znano), potem ga bomo takoj sprejeli, četudi bi bil eden naših najhujših sovražnikov! Kaj menite o tem?«
3. Reče Robert: »Prijatelj Messenhauser, to je bilo zelo lepo in dostojanstveno povedano, to pa zato, ker so te besede prišle iz tvojega srca in ne iz razuma. Sam pravim, da če bi Windischgratz zdaj prišel kot ubogi in trpeči duh, resnično, bi bil pri nas zagotovo bolje sprejet, kot smo bili mi pri njem na Zemlji!«
4. Vsi trije zavpijejo: »Bravo, tako je prav! – Da bi bil pravi kristjan, moraš znati povrniti zlo z dobrim iz najglobljega dna svojega življenja! Kajti kdor v sebi še čuti maščevalnost, ta še zdaleč ni popoln duh in mu še vedno primanjkuje kakršnegakoli svobodnega življenja! Toda kdo lahko, tako kot največji in najmodrejši učitelj Judov, reče na vislicah: 'Gospod! Odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!'. - Ta ima zagotovo v sebi največjo svobodo življenja! Ja, lahko bi celo trdili in rekli: 'Ta je Bog!' To pa najbolj govori v prid sprejetju, sicer še zelo negotovega Kristusovega božanstva.
5. Kje je zdaj v tem duhovnem svetu ta nekdanji Jezus, o čigar zemeljskem obstoju sploh ni mogoče dvomiti? Resnično, bil je eden največjih prijateljev človeštva! Prijatelj Blum, ali do sedaj še nisi nikoli imel priložnosti izvedeti kaj natančnejšega o tem nenavadnem človeku?«
6. Reče Robert: »O najdražji prijatelj, s svojim življenjem vam lahko zagotovim, da je bil On moj prvi znanec na tem svetu!«
7. Vsi veselo presenečeni vprašajo: »Kako to? Kako se je to zgodilo? Kje se je to zgodilo? Kaj ti je rekel? – Daj no, brat, povej nam kaj več o tem!«
8. Reče Robert: »Dragi prijatelji, ker se bomo zdaj z nečim povsem drugim ukvarjali, bomo to preložili na kakšno ugodnejšo priložnost. – Vendar vam lahko zagotovim, da

me bo kmalu spet obiskal in ob tej priložnosti Ga boste tudi vi zagotovo videli in Ga pobližje spoznali.«
9. Jellinek reče: »Ampak, ali nam lahko vnaprej poveš, če si se z Njim kaj pogovarjal o Njegovem božanstvu, v katerega verjamejo številni maloverni? In ali On takšno verovanje odobrava ali ne?«
10. Reče Robert: »Ja, dragi prijatelji, zelo na kratko vam povem, da sva se o tem veliko pogovarjala. Zdaj pa vam moram povedati resnico, ki je vam seveda komaj razumljiva: Kristus je edini najbolj resnični Bog od večnosti! On je Stvarnik vseh nebes in vseh svetov! Zdaj vam ne morem nič več povedati. Ko pa pride, boste od Njega Samega izvedeli vse podrobnosti!«
11. Reče Jellinek: »Prijatelj Blum, to res ni potrebno zaradi dokazovanja, ampak zgolj zaradi mojega srca. Kajti odkrito ti moram priznati, da če bi zdajle prišel in mi namignil naj Mu sledim, bi vas vse v trenutku zapustil! Kajti že tako Ga ljubim kot najbolj popolnega, najboljšega človeka, bolj kot vse ljudi na Zemlji skupaj, ker Mu vsi ljudje skupaj ne segajo niti do kolen. Toda koliko bolj Ga bom ljubil, če je res Bog! – Sploh mi ni mar, kako je lahko Bog, ker sem nekoč v neki knjigi prebral izrek, ki se glasi: 'Bog je ljubezen! Če je tvoje srce kdaj prevzela močna ljubezen, potem pomisli, da je Bog v tej ljubezni!' Vidiš, ta izrek je moj barometer za obstoj Boga v vsakem človeku! Če pa sedaj čutim v svojem srcu vsemogočno ljubezen do Kristusa, mi ta ljubezen pravi: 'Kristus, ki ga tako izjemno spoštujem in ljubim, je in mora biti Bog; kajti kako bi ga drugače lahko tako močno ljubil!' Zato zdaj tako zelo ljubim tega nebeškega brata, ker je v Njem zagotovo veliko Božje ljubezni! Ali imam prav, ali ne?«
12. Reče Robert: »Popolnoma! Samo srce lahko razume Boga, razum večno nikoli! – Zdaj pa, dragi prijatelji, k nečemu drugemu! Ker smo že pri ljubezni, se s tem zlahka povežemo.
13. Poslušajte! - Vsekakor je ljubezen edini dokaz Božanstva in Njegovega neizpodbitnega obstoja. Vemo pa tudi, da je poleg nas nežen ženski spol, ki nam je prepogosto tako zavzel naše srce, da nikoli nismo bili sposobni višje in čistejše ljubezni do Boga! No, ali misite, da Bog prebiva tudi v tej pretežno čisto čutni ljubezni?«
14. Reče Jellinek: »Seveda! Če v ženski ne bi bilo Božje nežnosti, kdo bi jo lahko ljubil? Toda ne glede na to, ni dvoma, da se ta ljubezen lahko tudi izrodi.«
15. Reče Robert: »Če bi tukaj za preizkus nastopilo več odličnih ženskih lepotic v najlepših baletnih kostumih, in sicer z največjo prijaznostjo do nas in hkrati tudi s strogim, vendar izjemno dobrim Bogočlovekom Jezusom – mi povejte, še posebej ti Jellinek, kako bi se tvoje srce odzvalo na to? Kajti vem, da so bile tebi takoimenovane plesne umetnice vedno najbolj nevarne!«
16. Jellinek reče: »Brat, tu si se dotaknil ene mojih najšibkejših strani. Vendar pa ti lahko v nasprotju s tem na nek način hvalevredno dokažem, da bi kljub vsem svojim slabostim še vedno lahko, če pride do tega, za en sam Kristusov las na mestu pustil deset tisoč plesnih umetnic, če sedijo ali pa plešejo! Kajti ti veš, da bo ljubezen do Boga celo nekoliko močnejša od ljubezni do brhkih plesalk. Ljubezen do ženske lahko oslabi ljubezen do Boga le, če nekdo v Boga bodisi komaj verjame, ali pa je prisiljen verjeti v Boga, ki naj bi bil v hostiji!? Če pa je Božanstvo resnično tukaj v Kristusovi osebi, da se Ga vidi in prepozna kot takega in se lahko z Njim celo pogovarja, brat, potem lahko odpelješ deset tisoč Fanny Elsler in Cerittos (slavne odrske zvezde in plesalke)! Seveda pa bi brez Kristusa lahko nekatere zelo bujne plesalke v mojih prsih ustvarile malo več topline.«
17. Reče Robert: »Brat, bi rad nekaj videl?«
18. Reče Jellinek: »Če imaš tudi tukaj takšne duhove, potem naj jih vidimo, da bomo ugotovili, v kolikšni meri bi nam lahko postali nevarni! -Experientia docet (izkušnja uči)«

58. POGLAVJE

PREIZKUS LJUBEZNI DO ŽENSK ZA TRI ROBERTOVE PRIJATELJE. DOBRI ODGOVORI JELLINEKA IN MESSENHAUSERJA.

1. Po tem Jellinekovem govoru se Robert takoj odpravi v že znani del te sobe, kjer je štiriindvajset plesalk za bogato zaveso, katero Sem naredil na njihovo željo. Ko pride tja, odgrne zaveso in tiho reče zbranim plesalkam: »Zdaj pa, drage moje, prišel je čas! Torej stopite naprej in naredite nekaj zelo lepih gibov pred temi tremi gosti! Ampak svoje delo opravite dobro, da tej hiši ne naredite sramote!«
2. Plesalke takoj naredijo, kar je Robert od njih zahteval. Stopijo naprej, a še preden naredijo takoimenovani pas (plesni korak), prva reče Robertu: »Edino, kar te prosimo je, da nas ne kriviš, če bi jim zaradi naših nenavadno bohotnih postav postale nevarne?! Če pa lahko kaj takega domnevaš vnaprej, potem bi vse raje videle, da nam ne dovoliš stopiti pred te tri nove goste! Kajti resnično bi nam bilo zelo žal, če bi povzročile zlo, ker hočemo z vso resnostjo delati samo dobro!«
3. Reče Robert: »Moje drage sestre, ta vaša izjava je zelo razveselila moje srce! Ker iz nje jasno vidim, da ste vse popolnoma dobrega in čistega srca! Ampak niti najmanj naj vas to ne skrbi! Kajti za to bova že z mojim dragim prijateljem poskrbela, da ve tem gostom ne boste povzročile niti najmanjše škode, kot je tudi gostje ne bodo vam! Zatorej le pogumno in neustrašno stopite naprej, kajti s svojim plesom ne boste storile trem gostom nič slabega ali še najmanj nevarnega, ampak le dobro in koristno!«
4. Ko so plesalke slišale to zagotovilo, hitro stopijo v zelo svetlo ospredje sobe in začnejo z najbolj prijaznim obrazom takoj izkazovati svojo umetnost z vsemi vrstami gracioznih gibov. – Robert, ki se je medtem vrnil k trem prijateljem, takoj vpraša Jellineka: «No, brat Jellinek, kako so ti všeč naše hišne plesalke? Ali si kdaj na Zemlji videl kaj bolj popolnega v tej umetnosti?!«
5. Jellinek nekaj časa zelo pozorno gleda plesalke, nato pa globoko zavzdihne in reče: »Ah, dragi brat, ne morem si pomagati, ampak moj občutek ob gledanju takšnih predstav ostaja vedno enak! Moram ti popolnoma odkrito reči, da pri tem nisem nikoli zares užival; nasprotno, vedno me je prevevala nekakšna otožnost in sem predstavo zapuščal z zelo čudnimi občutki! Na Zemlji sem pogosto razmišljal o tem čudnem pojavu ali bolje nenavadnem procesu v mojih občutkih, vendar si tega nisem znal utemeljeno razložiti. Zdaj pa sem prišel do pravega spoznanja, kar me bolj veseli, kot vsa ta vrhunska plesna umetniška predstava. Razlog je v popolni nesmiselnosti tega umetniškega zvijanja udov! Povej mi, kakšna korist je lahko od te umetnosti?! Glej, po mojem mnenju sploh nobene! Vse druge umetnosti, kot je glasba, poezija ter umetnost slikarstva in kiparstva, so lahko v svojem resničnem in dostojnem odnosu zelo koristne za človeško dušo, tako da pomirjajo in plemenitijo srce ter nemalokrat v prsih osornega človeka prebudijo in oživijo pravo ljubezen. A ne glede na to kako čist in dostojen je odnos, ki ga imamo do plesne umetnosti, bo v duši večinoma prebujala le najbolj nečiste občutke, narava skoraj vsakega človeka pa bo po takšni predstavi postala nemalokrat bolj čutna in poželjiva!
6. Mislim, dragi brat, da je vsekakor ta odkritosrčen razlog, ki sem ti ga navedel, omembe vreden, čeprav ni dejanski izvor moje otožnosti, ki me je vedno spremljala po takšnih predstavah. Dejanski izvor moje otožnosti po tovrstnih umetniških nastopih je bilo, kot zdaj precej jasno zaznavam, predvsem to, da sem kot skozi čarobno gledališko kukalo videl plesalko kot padlega angela.
7. O kako pogosto sem razmišljal in si rekel, kaj bi ti lahko bila mojemu srcu, če bi tvoje srce zaznalo, kaj moje srce čuti do tebe! Ampak ti si padli angel in nikoli ne prepoznaš

vrednosti srca, ki bi te tako rado dvignilo iz tvojega pogrezanja v blato ničevosti, da bi spet postala pravi angel. Zdaj je tvoj bog posvetno bogastvo in svoje lastno srce, ti slepa, teptaš s svojimi nogami, s katerimi bi lahko prebivala v sončnem templju, če bi prepoznala vrednost svojega srca, vendar z njimi spodbujaš najbolj predrzno razvratnost. Srca, v katera si s svojimi očarljivimi nogami z vsakim korakom streljala puščice, pa te ne zanimajo!
8. Glej, prijatelj Blum, takšne misli so me vedno spremljale in spravljale mojo dušo v slabo voljo. Ali nisem imel prav, ko sem pomislil, kako bi moralo boljše srce vedno misliti na sočloveka?! – Kajti jaz sem z dobrim razlogom ob takih priložnostih vedno tako razmišljal in tudi sedaj tako razmišljam – zato te zdaj sprašujem, ali so po tvojem mnenju te plesalke, ki so sedaj na srečo končale svoj nastop in se zdi, da nam prisluškujejo, resnično lahko postale nevarne? – Morda za moja draga brata Messenhauserja in Becherja? Ampak tega tudi ne želim trditi! V tej situaciji so zagotovo najmanj nevarne zame in tudi za tega mojega zdaj najdražjega prijatelja, ki sedaj vidno ganjen posluša moj govor. – Zato ti moram dati, dragi prijatelj Blum, popolno zagotovilo, da vseh teh štiriindvajset umetnic, skupaj s svojimi oseminštiridesetimi najlepšimi nogami, ni naredilo niti najmanjše škode moji ljubezni do Jezusa! Nasprotno, mojo presveto ljubezen so zdaj le še povečale! Kajti glej, zdaj se mi zares smilijo ti ubogi, padli angeli! In, če bi jih bi bilo mogoče povzdigniti iz tega njihovega padlega stanja in jih spremeniti, bi za to dal polovico svojega življenja! Ampak pustimo to! – Zdaj pa povejta tudi vidva Messenhauser in Becher, kako vama je bil všeč ta spektakel?«
9. Oba rečeta: »No, no, sploh ni bilo tako slabo! Vendar se nama zadeva zdi nekoliko komična! Na Zemlji se zdijo takšne ekstravagantne človeške neumnosti popolnoma znosne, toda tukaj v kraljestvu duhov, se nama zdi takšen odmik od človeškega stremljenja nekoliko nenavaden. – Predstavljaj si, da bi se zdaj lahko vrnili na Zemljo in tam svojim prijateljem povedali, da smo bili pravkar priča nebeškemu baletu! No, vsi bi se smejali. – Ampak, povej nama zdaj brat Blum, kako si prišel pravzaprav na to noro idejo, da bi tukaj v kraljestvu duhov formalno obdržal dva ducata najlepših baletnih plesalk? Ali si jih dejansko vzel v službo, ali si jih najel? Ali pa so to nebesa novih katoličanov? – Proč s temi tvojimi novokatoliškimi angelčki! Raje nam prinesi še eno buteljko zadnjega vina! Ena kapljica tega je več vredna kot vseh teh oseminštirideset nožic!« Robert se pri tem nasmehne in gre po drugo buteljko.

59. POGLAVJE

JEZUS O POGOSTO ZLORABLJENEM STAVKU: »CILJ OPRAVIČUJE SREDSTVA«, Z NEKAJ PRIMERI.

1. Jellinek se zdaj obrne tudi k Meni in vpraša, kako je bil Meni všeč ta nenavaden umetniški dosežek?
2. Jaz pa mu rečem: »Dragi prijatelj, tukaj ti moram odkrito priznati, da se ob takšnih priložnostih veliko manj osredotočam na sredstvo, kot zgolj na cilj! Kajti sredstvo samo po sebi ne glede na to, kako nenavadno je pogosto videti, ni pomembno, če je bil le z njim dosežen v vseh pogledih plemenit in dober namen. Kajti tukaj v kraljestvu duhov, najboljši doseženi namen vedno posvečuje vsako sredstvo, s katerim se ga edino lahko doseže. Ta plesna predstava nima zares prav nič s tem, ampak v povezavi z doseganjem najplemenitejšega in najboljšega namena, ki je mogoč samo s to plesno predstavo, je potem zopet neskončno pomembnejše.

3. Najprej ti bom osvetlil to zemeljsko načelo, ki zveni kot jezuitsko, da bi ti potem njegova duhovna vsebina lahko postala še toliko bolj jasna, in tako Me poslušaj! Glej načelo se na kratko glasi takole: 'Dober namen posvečuje vsako sredstvo, s katerim ga je bilo mogoče doseči'. Sedaj bomo iz nekaj primerov videli, če je to načelo tudi pravilno.
4. Glej, sin na Zemlji ima očeta, ki je imel nesrečo, da si je pri delu zlomil nogo. Operater mu jo je moral s spretnim posegom odstraniti, da ni škodila naravnemu življenju njegovih drugih delov telesa. Kaj bi dobri sin, ki nadvse ljubi svojega očeta, naredil s hudobnim človekom, ki bi njegovemu očetu z ostro sekiro odsekal nogo zgolj iz jeze ali hudobnega namena? Glej, ta sin bi zgrabil hudobneža in ga kaznoval za vse življenje. In vendar bi njegov oče med to hitro operacijo trpel veliko manj, ker je poseg naredil zdravnik. Glej, sredstvo samo po sebi, brez povezave z dosegljivim ciljem, bi bilo grozodejstvo. Toda v zvezi z dobrim namenom je odrešitev; sin pa bo zagotovo hvaležen spretnemu kirurgu, ki je rešil življenje njegovemu ljubljenemu očetu. Kajti brez tega bi oče umrl zaradi gangrene. Ampak gremo naprej!
5. Kaj bi naredil nekomu, ki bi ti s pestjo izbil zob? – Glej, tega divjaka bi tožil na sodišču in od njega zahteval znatno odškodnino za pretrpljene bolečine. Če pa te boli zob in ti povzroča velike bolečine, greš sam k zobozdravniku in mu z veseljem plačaš, ko ti spretno izpuli bolan zob. Kdo bi priporočil za odstranitev zoba pretepača, ki bi zgolj za lastno veselje ljudem izbijal zobe? Povsem drugače je v rokah dobrega zobozdravnika, ki s svojo operacijo doseže dober namen, ne glede na to, kako boleča je. In nikakor ne moreš zanikati, da je v tem primeru sredstvo, ki je samo po sebi kruto, posvečeno z doseženim dobrim ciljem! Gremo dalje!
6. Glej, uboj je eden največjih grehov, ki ga človek lahko stori svojemu bližnjemu. – Recimo, da oče in sin hodita po gozdu. Hudoben človek, ki se mu zdi, da ima oče veliko denarja, nenadoma kot tiger skoči iz goščave, zgrabi očeta za vrat in ga hoče zadaviti. Sin, ki vidi, da je oče v veliki življenjski nevarnosti, takoj seže po svoji puški in ubije roparskega morilca. Glej, uboj je, kot rečeno, eden največjih grehov, ki ga človek lahko stori svojemu bližnjemu. Ali je tudi greh uboj, ki ga je sin zagrešil nad morilcem, ki je hotel njegovega očeta zadaviti? – O ne! Že čisti razum ti pravi, da je uboj sam po sebi eden največjih grehov le, če je sredstvo za dosego zlega namena! Toda tukaj, v povezavi z najboljšim namenom, je ravno tako sveto kot sam namen. Še posebej, če se izkaže, da je to bilo edino možno učinkovito sredstvo.
7. In glej, tako kot pri teh treh primerih, enako velja za vsako dejanje, ki ga je človek ali duh sposoben narediti, če se po tehtnem in modrem premisleku pokaže kot edino možno in učinkovito sredstvo za dosežen dober namen, ki je potem tudi dobro, pravično in posvečeno z doseženim ciljem!
8. In tako boš moral tudi ti, dragi prijatelj, pri teh plesalkah zamižati na eno oko. Kajti plesale so, da bi dosegle večkraten dober namen. In ta namen je zdaj, kot boš kmalu videl, resnično dosežen. Povej, ali naj se zato na te umetniške plesalke jezimo, ali bi jim morali za to dati nekaj kozarcev vina iz druge buteljke za pokušino?«
9. Reče Jellinek: »Oh, če je tako, vsekakor! – Le pridite sem dragi srčki, le pridite! Tudi za vas mora biti lep dan!«

60. POGLAVJE

PLESALKE ŽELIJO POJASNILO O BOGU. ROBERTOV NASVET. NEVARNOST IZKLJUČNO ZUNANJEGA POIZVEDOVANJA.

1. Plesalke se ob tem povabilu zelo spoštljivo priklonijo, nato pa prve tri rečejo: »O vi dragi, čudoviti prijatelji, preveč ste dobri in prizanesljivi do nas! Kajti naša zelo slaba in bedna umetnost je zagotovo najnižja od vseh umetnosti, da bi si lahko od duhov, kot ste vi, zaslužile le najmanjše spoštovanje. In zato sploh ne moremo razumeti, kako in zakaj ste lahko tako dobri in prizanesljivi do nas, ubogih grešnic!? Resnično, če bi bile še v mesu na Zemlji, bi rade spoznale tako srčno dobre ljudi, kot ste zdaj vi. Potem bi jim njihovo dobroto lahko povrnile, za njihovo pravo prijateljstvo in nesebično pristno ljubezen. Ampak zdaj smo tukaj popolnoma uboge, tako v duhu, kot v naravi in nimamo nič drugega kot to, s čimer nas je obdarila vaša velika dobrota. Zato vam ne moremo povrniti z ničemer drugim, kot da vas spoštujemo in ljubimo tako močno in mogočno, kolikor zmorejo naša srca! Če se vam smemo približati s tako našo ljubeznijo, potem se vam želimo vse nadvse rade pridružiti in se z vami veseliti. Če pa vam ta naša ljubezen, ki morda za vas ni dovolj čista in vam ni prijetna, in če sploh nismo vredne, da bi vas ljubile – oh, potem nas pustite spet oditi in jokati nad svojimi zemeljskimi grehi, zaradi katerih smo morda večno nevredne vaše ljubezni.«
2. Reče Jellinek: »Prosim vas, dragi srčki, ne bodite tako rimskokatoliške! Kje je Bog, ki bi imel ljubezen za zločin? Kako naj bi vas potem prezirali, če nas ljubite? Zato pridite vse sem in pijte to pravo vino življenja! Ne bojte se nas, kajti naša srca so prepletena z jezikom in se vsaj v sferi našega delovanja navznoter niti za las ne razlikujemo od tega, kar govorimo in delujemo navzven. Vseh pet nas ne zahteva ničesar drugega kot le vašo ljubezen, ki nam jo voljno podarjate. Zato upam, da vam je sedaj popolnoma jasno, kaj želimo od vas, - namreč nič drugega kot vašo čisto ljubezen in prijateljstvo!«
3. Ko plesalke to slišijo od Jellineka, se še bolj prijazno in globoko priklonijo, nato pa pridejo k nam z zelo prijaznimi obrazi in rečejo: »Me smo vaše dekle! Vaša čista, dobra in plemenita volja bo za nas vedno naš najsvetejši zakon! Vendar si vas kljub temu upamo prositi, da bi resnično pobližje spoznale najvišje božansko bitje, saj v zemeljskem življenju nismo imele možnosti in Ga tudi nismo resnično iskale, zato smo sem prišle brez vsakega znanja o tej najpomembnejši temi vsega človekovega znanja in verovanja.
4. Bile smo rimskokatoliške vere in se navzven strinjale z vsem, kar je ta cerkev predpisovala, čeprav smo bile plesalke. Toda kaj nam je na svetu vse to koristilo?! Vsi naši posti, spovedi in obhajila nas niso niti za las približali do resničnega spoznanja o Bogu. Vse smo pred desetimi, petnajstimi leti umrle in se kot po naključju spet znašle tukaj. Vendar smo še vedno v istem stanju, v katerem smo vstopile v ta resen svet in tako nikoli nismo spoznale Boga! In vendar nam je samo Bog, izjemno dober in izjemno moder Vsemogočni Bog, lahko dal ta obstoj!
5. Če se vam, dragi prijatelji, ne zdi pod častjo, da bi nam ubogim ženskim bitjem dali nekoliko boljšo predstavo o Bogu, kot nam je bila dana na Zemlji, potem bi nas zelo razveselili.
6. Na Zemlji nam je bilo Božanstvo vedno predstavljeno tako, da nas je prav ta predstava o Bogu prikrajšala za vsako pravo predstavo o Bogu. Bog v sebi vsebuje tri osebe, od katerih je vsaka zase popoln Bog, kar bi očitno moralo dati tri bogove. Toda ti trije bogovi niso trije bogovi, ampak je le en sam in edini Bog! Vsak od treh bogov ima svojo nalogo in je, tako kot na primer Božji Sin, zelo odvisen od Boga – Očeta in sme delati in učiti samo tisto, kar hoče Oče! – Pravzaprav ne veš kako bi opredelil

Svetega Duha? Ali je bolj ali manj Oče ali kot Sin? Izhajal naj bi iz obeh, upodobljen nad obema kot golob! Toda k temu dodaj še milijardo hostij, v katerih vsaki naj bi bil popoln Bog! - Prijatelji! Ali lahko človek iz tega pride do jasnega spoznanja o Božjem bitju?! – Zato naj vas naša prošnja ne užali, ampak jo uslišite, ker vaš odgovor potrebujemo – bolj kot zdaj to vino!«
7. Reče Robert, ko podaja čaše najboljšega vina: »Drage sestre, v Imenu Gospoda, Boga in Stvarnika neskončnosti, z zaupanjem vzemite to vino in ga pijte! Kajti esenca tega vina ni kakor esenca zemeljskega vina, v katerem po Pavlu, modrem učitelju poganov, prebivajo duhovi nečistovanja in prešuštva. Toda duh, ki prebiva v tem vinu, se imenuje duh večne, najčistejše ljubezni v Bogu; ta duh pa je hkrati tudi sveti plamen poln svetlobe, svetlosti in jasnosti. V tej svetlobi boste zelo kmalu našle v sebi tisto, kar bi želele imeti od nas.
8. Vaša želja je res vzvišena in noben Božji angel ne more v njej odkriti napake. Toda ne iščite njene izpolnitve zunaj sebe, ampak v sebi, kar vam bo v večno korist! Če pa vam jo mi izpolnimo, potem bi imele v sebi tujo lastnino, kar bi vam dalo le začasno prednost navzven, ki pa vam ne bi nikoli prinesla nobene koristi navznoter, temveč bi vam sčasoma povzročila škodo, ki je ne bi bilo mogoče tako zlahka popraviti!
9. Kajti glejte, samo zunanji nauk je najprej mogoče posredovati zgolj zunanjim duhovom, katerih čut je materialen. Potem dejansko povzroči v teh duhovih veliko spremembo in jih tu in tam prisili, da sprejmejo tak nauk. Notranji duh to kmalu opazi in gre ven med naravne duhove ali pravzaprav naravno dušo vsakega človeka in tam zagleda dobro seme in se ga zelo razveseli. Še bolj se veseli čudovite žetve, ki izhaja iz tega semena. Ampak glej, ravno takrat se običajno zgodi skoraj neizogibna nesreča, da medtem ko dejanski življenjski duh človeka zunaj svoje kamrice gleda zunanje seme in se veseli zgodnje in bogate letine, med svojimi naravnimi duhovi, se zberejo najbolj zlobni in nepošteni izmed naravnih duhov, ki so bili še vedno prisotni v duši, prodrejo v kamrico pravega duha in mu nato preprečujejo vrnitev in pogosto celo onemogočijo! Če pa pravi duh potem izgubi svoj pravi sedež življenja, potem skuša vzpostaviti nov sedež med najboljšimi duhovi svoje duhovne narave in živi med njimi kot najemnik v hiši drugega lastnika. Ker pa on, oropan vsega premoženja, nazadnje ne more plačati najemnine, mu dejanski hišni gospodar vzame vse, kar je še imel, za povrhu pa ga naredi za ujetnika ali celo sužnja svoje sle po oblasti! – V tem stanju se mora pravi življenjski duh združiti z najbolj nepoštenimi duhovi in v istem jarmu vleči sramotno vrv pregrehe. To je potem toliko, kot duhovna smrt človeka. Kajti v takem človeku nato Satan postavi svoj prestol in pravega gospodarja življenja v človeku naredi za sužnja peklenskih želja in nagonov!
10. Zato naj vam bo za vedno svetovano, da se ne trudite preveč pohlepno za zunanja pojasnila, kajti ta so zaman, če jih duh ne sprejme z največjo ponižnostjo in takoj ustrezno uredi svoje življenje, to pa je zagotovo zelo težka naloga za vsakega duha. Glejte, Salomon, najmodrejši izraelski kralj, je padel kljub svoji modrosti, ker se je njegov notranji duh, ki se je počutil dovolj močnega, nekoč upal zapustiti svoje najglobje bivališče in nato stopiti ven med svoje naravne duhove, da bi jih uredil po svoji modrosti. Ker pa je to storil pred časom svoje polne zrelosti, ki mora vedno prihajati od znotraj navzven in nikoli od zunaj navznoter, so ga ujeli njegovi duhovi nečiste narave in ni smel več vstopiti v svojo hišo, ki se je prehitro spremenila v bivališče vseh pregreh, nečistovanja, prešuštva in malikovanja! Tako je tudi Juda izdal svojega Gospoda in Boga, ker je sprejel nauk o odrešenju le v svojih zunanjih duhovih, ki imajo svoj sedež v razumu in s tem v vseh vrstah poželenj, s čimer privabijo dejanskega življenjskega duha iz njegovega najglobljega bivališča, katerega tako

odprejo Satanu za prost vstop. Posledice tega so preveč znane, da bi vam jih tukaj ponavljal!
11. Zato zdaj pijte to vino! V vas bo prebudilo pravo ljubezen do Boga. In ta ljubezen bo okrepila vašega duha in ga vzpodbudila k rasti. Ko bo duh nato s svojo rastjo prodrl v vse svoje naravne zunanje duhove, ne da bi zapustil svoj prvotni sedež, tedaj bo že našel v sebi vse, kar bi zdaj rad prejel od zunaj. Ali ste me dobro razumele?«

61. POGLAVJE

RAZSVETLJENJE PLESALK.
BOJ PROTI NEČISTIM NARAVNIM DUHOVOM V ČLOVEKU.

1. Rečejo plesalke: »O ti dragi, najmodrejši prijatelj, resnično posvečen v najglobje bistvo človeškega življenja! Zelo dobro smo te razumele! Razjasnil si nam tisto, o čemer smo pogosto le megleno slutile. O kako bi se ti za to lahko skromno zahvalile!?
2. Kako pogosto smo na Zemlji videvale ljudi in nemalokrat imele opravka z njimi, ki so imeli vso predstavljivo, najglobljo duhovno izobrazbo. Povemo ti, moški, ki so zaradi svoje notranje izobrazbe, predvsem na področju religije, sloveli po svetosti in so jih vsi častili in hvalili, in ki so še več, z besedo in delom kazali nezmotljive sledi višjega razsvetljenja. Takšni moški so prihajali k nam in nam ponujali najbolj gnusne zabave, ki pa smo jih na njihovo žalost večinoma zavrnile, iz razloga, ker je bila večina njih že zelo hudo okuženih!! Ne, smo si mislile, če je to posledica tako odlične krščanske kreposti, potem nič več ne želimo imeti z njimi! Takrat so nam bili takšni pojavi nedoumljiva skrivnost. Zdaj pa nam je vse jasno in svetlo! O hvala, hvala za to razsvetljenje! Kajti šele zdaj vemo od kod prihaja veliko zla. – Zdaj pa nam daj vino življenja, saj ga vse želimo iz tega keliha ponižnosti piti do zadnje kapljice!«
3. Robert jim poda kelih in vse pijejo iz njega ter se pri tem vesele.
4. Toda Jellinek, ki se skupaj z Messenhauserjem in Becherjem zelo začudi nad Robertovo modrostjo, čez nekaj časa reče: «Brat! To je preveč od tebe slišati naenkrat! Ali veš, da sem te imel vedno za zelo modrega človeka in duha, o čemer upam ne dvomiš; vendar da si tako globoko moder človek, o tem nisem imel niti najmanjše slutnje! Brat, ne zameri, kaj pa če to, kar si pravkar povedal tem dragim sestram, ni zrastlo na tvojem zeljniku? Ampak to ni pomembno. Kajti tudi meni si s tem prižgal nenavadno luč, da lahko zdaj razumem stvari in pojave, ki so se mi zgodili in nanje začenjam gledati in jih presojati povsem drugače, kot kdajkoli prej!
5. Zdaj mi je tudi malo bolj jasno, zakaj so plesalke plesale pred nami? - Ali niso zvabile naših nečistih duhov iz bivališča, ki ga je zasedal naš pravi jaz, kamor se je potem hitro vrnil?!«
6. Reče Robert: »Ja, ja, brat Jellinek, plesno zadevo si skoraj razložil po resnici. Toda vseeno si se malo preplitko zazrl vase, ker misliš, da so si hoteli tvoji nečisti duhovi s plesom prisvojiti bivališče tvojega pravega duha, tako da so ga zvabili ven, ti, oziroma tvoj pravi jaz pa je potem hitro skočil v svoje prvotno, pravo bivališče, ki je v srcu življenja? Toda dragi brat, kako si lahko o sebi in nas vseh tako razmišljal?
7. Povem ti, pri nas je ravno obratno! Naši, predvsem pa zdaj tvoji duhovi, so na srečo v svojem pravem bivališču, sicer se tudi vi ne bi znašli tukaj v tem bivališču, ampak v takšnem, v katerega večno ne pride svetloba in ne toplina življenja.
8. Vendar so bili vaši duhovi le preveč oblegani z naravnimi duhovi, tako da so se komaj premikali in opazovali, kar je tudi razlog, da ste se prej v tisti sobi komaj premikali in še manj karkoli opazili. Le z izjemno pomočjo od zgoraj, so bili oblegovalci vašega

duha potisnjeni navzven. In vidite, vaš duh se je potem že bolj premikal in tudi takoj lahko razvil več svetlobe in s tem razširil svoje prej izjemno omejeno vidno polje. Potem ste tudi takoj odkrili odprta vrata in to mizo z vinom življenja.
9. Ne glede na to, je kljub temu takšna množica naravnih duhov ostala, kot oblegovalci pravega bivališča vašega duha, tako da zaradi njihovega še vedno velikega števila, vaš duh ni mogel gledati v polni jasnosti, ampak kot skozi rahlo meglo. Toda ti duhovi, ki še vedno trdovratno obkrožajo pravega duha in ga hočejo zvabiti ven v svojo sfero, večinoma izhajajo iz tako imenovane čutne, mesene ljubezni, zato imajo v nekem pogledu precejšnji podobnost s pravim duhom čiste Božje ljubezni v naših srcih. Te je najtežje odstraniti iz tega bivališča življenja, saj so tako kot nobena druga vrsta naravnih duhov preveč navezani na življenje in se ga najbolj bojijo izgubiti, ker jim ponuja toliko sladkih užitkov.
10. Te trdovratne naravne duhove se lahko samo nekoliko bolj odmakne od bivališča pravega duha z izjemno zunanjo vabo. Ob tej priložnosti lahko pravi duh nato spet malo razširi svoj teritorij in s tem postane svobodnejši in svetlejši. Zato je tebi, brat Jellinek, tudi prej moj vzvišeni prijatelj rekel, ko se ti je ples zdel malce nenavaden, da se ne oziraj preveč na sredstva, ampak raje na dober namen! Zdaj imaš pred seboj jasno osvetljen najboljši namen. In zdaj vsaj mislim, da ne boš več ugovarjal zoper sredstvo!
11. Da pa te plesalke še niso čisti angeli, ker je bil z njimi dosežen za vas dober namen, tega mi vam skoraj ni treba bolj podrobno razlagati. Toda naredili bomo vse, da one postanejo to, kar one in tudi mi še nismo!
12. Pred vami sem samo za korak in to je tudi vsa moja prednost pred vami. Vendar pa je lestev naše večne usode neskončna in verjetno se bo zelo zlahka zgodilo, da bodo te naše očitne razlike postale popolnoma uravnotežene, tako da nihče od nas ne bo imel nekaj pred drugim, z izjemo tistega prijatelja in brata poleg tebe, brat Jellinek, ki je povsem naravno tako neizmerno daleč pred nami vsemi, da nam Ga nikoli ne bo mogoče dohiteti! Zakaj? Ko se boste z Njim približje spoznali, vam bo to zelo jasno pokazano in več kot dovolj zvesto odgovorjeno.
13. Zdaj pa je pred nami še eno zelo pomembno delo, ki ga je treba čimprej urediti, sicer se v tej hiši ne bomo mogli gibati po svoji svobodni in čisti želji ter samovolji.«

62. POGLAVJE

MED RAZPUŠČENO DUNAJSKO DRUŽBO. SKRB MESENIH JUNAKOV ZA ZDRAVJE. ROBERTOVO POVABILO.

1. Robert nadaljuje: »Poglejte skozi okno na čudovit vrt, ki daleč naokoli obdaja to hišo, in mi povejte, kaj vidite?
2. Vsi trije takoj stopijo k oknu in pogledajo ven. A takoj, ko pogledajo skozenj se zgroženi umaknejo nazaj. Jellinek prevzame besedo in reče: »Ampak bratje! Za Božjo voljo, kaj je zdaj to? – Ali so to ljudje, živali ali hudiči? Zdi se, da je vse pomešano! – Ne, kaj takega ne bi nikoli pričakoval v bližini te hiše! Resnično, tam se vidijo skupaj vse ostudnosti stare, najbolj umazane poganske mitologije na enem kupu! Prosim te, dragi brat, dobro zakleni hišne duri in vrata te sobe, sicer tvegamo, da te zveri vstopijo noter in nas vse požrejo s kostmi in lasmi vred!«
3. Reče Robert: »Oh, ne bojte se tega! V bistvu sploh niso tako grozni, kot se vam zdijo na prvi pogled. Da pa se vam zdijo tako grozljivi, je zato, ker mislijo, da ste jih na

Dunaju izdali Windischgratzu! Ko se prepričajo o nasprotnem, se vam bodo zdeli nekoliko bolj človeški. To so razni Dunajčani, ki so v usodnih oktobrskih dneh, kot borci za zemeljsko svobodo, padli pod orožjem cesarskih vojakov. Zdaj verjamejo, da to ne bi bilo nikoli mogoče, če ne bi bili na skrivaj izdani, predvsem od brata Messenhauserja! Ko jim bo dokazano nasprotno, potem se bo z Božjo pomočjo še dalo kaj z njimi narediti! Če bo med njimi nekaj takih, ki si ne bodo hoteli premisliti, no, bo že Gospod znal s svojo močjo ločiti takšne trdovratne kozle od boljših ovac, da ne bodo več nevarni.
4. Zato jih bomo spustili noter in z njimi delali po Gospodovi volji! Kajti tudi mi smo krivi za to, da so vsled naših govorov in zakonov prišli do tu, kjer so zelo nesrečni, naša dolžnost pa je zdaj, da jih spravimo na boljšo pot! Zato gremo k njim. V Gospodovem Imenu pojdite za menoj!«
5. Robert gre med Messenhauserjem in Becherjem ven na vrt, kjer so še vedno znani Dunajčani s svojimi popolnoma obnemoglimi vlačugami in posiljenimi hčerami. Jaz jim sledim z Jellinekom ob strani hitro na vrt, kjer se srečamo z množico v očitno neprijetnem stanju.
6. Ko jih Robert vpraša, kako so zdaj, skoraj vsi hkrati zakričijo: »Nesrečno, slabo in bedno! Pomagaj nam ali pa nam odvzemi to bedno prašičje življenje! Ali ni postalo že čisto hudičevo? Zdaj pa si predstavljaj kakšne lepe in nenavadne izkušnje smo doživeli v tem umazanem kraljestvu duhov, ki ima duh po gnilih grenkih pomarančah! Res je, da smo z vlačugami malo pretiravali, ampak smo pač živali in nikoli nismo bili kaj drugega, saj nikoli nismo bili vzgojeni, da bi bili kaj boljši, za kar pa seveda nismo krivi sami, ampak samo naši modri in blagi vladarji, in tako smo se tukaj zabavali na tisti priljubljen način, kot oče Adam z Evo! Zdaj pa poslušaj, kaj je pri tej zadevi v kraljestvu duhov prav posebno in hkrati tudi prav podlo, prekleto nenavadno, kar je komaj verjetno; tukaj smo skoraj vsi okuženi! Oh, prekleto, okuženi tukaj v kraljestvu duhov! Kako!? Poslušaj brat, in to naj bi bil košček raja! Ko bi le bila tu kakšna pomoč! Ampak kamorkoli pogledaš ni ničesar. Zdaj vidiš, kako smo! Zato bodi tako dober in nam priskrbi kakršnokoli pomoč, ali pa nas vse pobij, če ti je mogoče! Kajti deset tisočkrat bolje je sploh ne biti, kot obstajati v tako grozljivo bridkih in slabih razmerah!
7. Pa še nekaj! – Povej nam, kdo so tvoji spremljevalci? Enega že poznamo; ta je tako imenovani dejanski lastnik te hiše, zelo redek Božji mož! Vendar ostalih treh ne poznamo! Daj, povej nam, kdo so!«
8. Reče Robert: »Moji ubogi, bolni prijatelji, ali ste tako slepi, da ne morete več prepoznati Messenhauserja, Jellineka in Becherja?«
9. Več jih zavpije: »Tristo kosmatih, prekleto! Kaj!? To so tri glavne barabe!? Ja, prej bi si predstavljal smrt, kot da bomo spet videli glavnega sleparja Messenhauserja. Toda ima srečo, da smo zdaj vsi tako nesrečni! Sicer bi mu takoj izrekli prav posebno zahvalo za njegovo vrhovno poveljstvo na Dunaju! Ker pa smo za zdaj prešibki za krepko izraženo zahvalo, se lahko medtem zgolj s tem tolaži, da smo ga vsi prepoznali kot zvitega lopova in barabo ter mu zaželimo tisto, česar si sam zagotovo najmanj želi! – Torej Messenhauser, Jellinek in Becher! Oh, vsa sodrga skupaj! Res lep košček raja!«
10. Reče Robert: »Povejte mi, ali vam je sedaj lažje, ko ste užalili te moje prijatelje!?« - Rečejo Dunajčani: »No, to ravno ne. Vendar smo jim morali povedati, kar so si res zaslužili! Saj ti sam veš, kako in zakaj?!«
11. Reče Robert: »Poslušajte, pustimo to, kar je bilo, je bilo! Nihče od nas, z izjemo mojega vzvišenega prijatelja, ki se zdaj pogovarja z Jellinekom, ne more reči in zase trditi, da se ni nikoli motil. Prej verjamem, da je vsak od nas prestal celotno paleto smrtnih grehov, in to ne enkrat, ampak prevečkrat – le s to razliko, da je eden izstopal

pri enem smrtnem grehu, drugi pa dokazano v drugem. In bilo bi zelo neumno od mene, če bi hotel te tri, ki ste jih obdolžili, pred vami predstaviti kot nedolžne. Zagrešili so precejšen delež svojih grehov; vendar tudi mi nismo z njimi varčevali. Kdo od nas bi bil pred Božjim sodnim stolom pravzaprav bolj zrel za pekel? To večnemu Gospodarju življenj ne bi smelo povzročiti glavobola in veliko premišljevanja! Mislim, da smo vsi pred Bogom komaj tega vredni in se tu ne bi smeli več obtoževati, ampak si raje seči v roke in si vse odpustiti, da bo tukaj v tem novem kraljestvu in življenju nastala nova kolonija prijateljev in bratov! Menim, da vam bo to v prihodnje obrodilo veliko boljše sadove, kot če bi si tukaj hoteli še soditi, kjer mora vsak od nas že tako ali tako nositi polno mero sodbe na svojih plečih? – Kaj menite o tem? Ali vam je všeč ta moj dobronameren predlog?!«
12. Vsi zavpijejo: »Ja, ja, popolnoma prav imaš in tvoj predlog nam je zelo všeč! Ampak samo zdravje, zdravje je tisto, kar predvsem potrebujemo! Kajti veš, da trpeči človek ali duh ne bo zlahka sprejemal zdravih odločitev, sploh pa ne bolni Dunajčan!«
13. Reče Robert: »No, pustimo zdaj to! – Vstanite in pridite vsi k meni v hišo! Tam se bodo že našla sredstva, da boste zopet ozdraveli! Kajti tukaj noben zdravnik ne more na zunaj ničesar storiti, ker je vse zlo treba zdraviti od znotraj, če se hoče pomagati bolnemu; zato je tudi potrebno, da ste v moji hiši, ki je bogato in dobro opremljena z vsem mogočim! - Zato pojdite za menoj!«
14. Ob teh besedah vsi vstanejo, tudi ženska bitja, ki se po svojih najboljših močeh komaj vlečejo za nami v hišo in sicer v že znano sobo, ki je dovolj velika, da sprejme več tisoč gostov.

63. POGLAVJE

GOSTJE SI OGLEDUJEJO PLESALKE. JUNAKINJA BARIKAD IN PATETIK.

1. Ko so vsi skupaj v sobi, eden od njih opazi plesalke in reče: »No, zdaj bi jih pa lahko vse ugrabili! Naše stanje in te tu, to bi šlo čudovito skupaj!«
Reče drugi poleg njega: »Ja, kako lepe noge imajo. Prekleto, ko bi le bil zdrav, srednja od tistih treh spredaj bi mi prav pristajala!«
2. Sosed ga opominja: »Ampak, prosim te Franz, bodi razumen. Ali ne veš, da zdaj nismo več na svetu?«
Prvi odgovori: »To dobro vem! Ampak svet gor ali dol – še vedno so lepe. Potem človek ne bi smel imeti čustev, da bi pri tem ostal ravnodušen!«
3. Tretji reče: »Kaj pa, če bo šel Franz potem v pekel zaradi svoje brezbrižnosti. Kako bo potem s Franzovim pogumom?«
Reče Franz: »O hudiča, ti si in ostaneš neumen osel! Ali smo zdaj v nebesih?! Ali si že videl pekel, da bi lahko rekel, da zdaj nismo v njem?« - Ali misliš, da sva midva predobra za pekel?«
Reče nagovorjeni: »Ja, ampak za pekel bi morala biti najprej prekleta in potem videti peklenski ogenj! Tukaj pa mislim, da zdaj z nami še ni tako. Verjamem pa, če zdaj, ko smo že duhovnem svetu, ne pustimo pri miru teh prekletih ženščin, bi lahko veliko lažje pristali v peklu od tu, kot iz Zemlje! – Kaj misliš, ali se motim?«
4. Prvi odgovori: »Ja, zagotovo imaš prav! Lahko pa razmišljam s svojo glavo! Zato ne bom storil nič!«
Reče drugi: »Ja, ja, nič ne stori! – Ampak najprej vedno pridejo misli; za mislimi pridejo želje, za željami dejanja, za dejanji pa pekel in potem si pečen! Ali me razumeš? Takole mislim: mrtvi smo in smo zdaj v duhovnem svetu. Tukaj moramo biti mirni in poslušni

in ne misliti, govoriti in delati ničesar drugega kot to, kar nam bo rekel Blum. – Potem bo za nas lahko že bolje!«
Reče Franz: »Ja, tako je, nisi tako neumen kot izgledaš.«
5. Reče junakinja na barikadah, ki je zraven obeh: »Ja, poglejte ta dva ostrostrelca iz Lerchenfelda! Hočeta drug drugega prepričati ali pekel obstaja, ali ne! Hahaha! Kako zabavno! Eden je večji ostrostrelec od drugega. – In še čakata, da bosta prekleta, kot da že nista prekleta! – Hahaha!«
Reče Franz: »Ali ne moreš zapreti svoj smrdljivi gobec? Ti glavna marčevska kurba vseh dunajskih študentov! Ti nesramna barikadna cipa! Ta bi že vse rada videla v peklu. Glej, da ne boš prva poletela vanj s svojimi rokami kot z netopirjevimi krili!«
6. Še nekdo pride zraven in reče s patetičnim glasom: »Prijatelji, pomislite kje ste! To ni Prater ali Brigittenau, kjer se osorni Dunajčani obnašajo desetkrat bolj nesramno kot običajno! Pomislite, da je tukaj resno duhovno kraljestvo, kjer moraš biti popolnoma spodoben in resen, da ne bi bil za vedno takoj preklet! Kajti pri Bogu na tem svetu ni več usmiljenja in prizanašanja!« -
Reče junakinja: »Oh, oh, oh! Ne ravznemaj se preveč, ti širokopleča neumna buča! Da se naš Gospod Bog ne bi usmilil takšnega sodčka piva, kot si ti, teslo pijano!?« -
Reče patetik s široko razprtimi očmi: »Kaaaj? Kaj govori ta čarovnica iz Blockberga!? Oh, za to rit se bo celo v duhovnem svetu že našla palica! Ali tukaj ni nikogar, ki bi hotel z lastnimi rokami zaviti vrat tej umazani vlačugi!?« -
Junakinja reče: »O ne skrbi za to! Če gre tukaj za iskanje zlobneža, ki bi mi zavil vrat, ni za ta posel bolj primerne osebe kot si ti. Ampak, kdo pa misliš da si, ti sodček piva?«
7. Patetik reče: »Prijatelji! Pustimo to smrdljivo rit, ker krava z usranim repom vse okoli sebe posvinja!«
Junakinja odvrne: »Sramota bi bila, če ne bi bil čistejši od mene, saj si se celo življenje nacejal z nekaj tisoč sodčki piva! Zate bi bil največji blagoslov, če bi Gospod Donavo spremenil v pivo in ti dal še Mierl zraven. Potem bi bil najbolj blažen!«

64. POGLAVJE

ROBERT POUČI OŠABNEGA PATETIKA. DOBROSRČNA JUNAKINJA UMIRJA PATETIKA.

1. Patetik zdaj odide od junakinje k Robertu ter ga spoštljivo obvesti o tem, kakšna kvantaška bitja tukaj v svetu duhov onesnažujejo njegovo najbolj vzvišeno hišo! Takšna bitja bi rad poslal kam drugam!
2. Reče Robert: »Moj cenjeni prijatelj, to tukaj vsekakor ni sprejemljivo! Glej, na Zemlji nismo želeli doseči nič drugega kot popolno enakopravnost med ljudmi in njihovo popolno enakost v vseh pogledih in odnosih! Vendar, kar ni bilo dosegljivo na Zemlji, nam je zdaj tukaj vsem v polni meri ponujeno. In to je resnično darilo najvišjega vladarja vseh nebes in vseh svetov. Če zdaj hočeš biti resnično srečen pod najbolj svobodno ureditvijo, ki nam jo tukaj omogoča Sam Bog, tedaj bodi resnično srečen in nikoli ne precenjuj svoje človeške vrednosti. In, če zavestno sprejmeš dejstvo, da imajo vsi ljudje obeh spolov, ki jih zdaj tukaj vidiš, istega Boga, Stvarnika in Očeta, potem boš te ljudi resnično vzljubil in v zameno našel pravo, vzajemno ljubezen, ki ti bo povrnjena, in ki edina tukaj vsem prinaša srečo. Tako se ti nikoli več ne bo treba zatekati k častnim sodnikom, kot se na Zemlji, ampak ti bo tvoje lastno srce dalo najboljše in najbolj veljavno opravičilo v srcih tvojih bratov in sester! – Prav tako ti ni treba skrbeti, če ta uboga bitja umažejo mojo hišo ali ne, ker je za to že poskrbljeno! Moram ti tudi odkrito

priznati, da mi je bolj všeč tista zgovorna dunajska junakinja, kot pa ti! Ona je takšna, kot je, Dunajčanka, ki pa ima dobro srce. Ti pa si tako imenovani kk. (cesarsko-kraljevi) upokojeni filozof, ki dovoli, da se ga naslavlja samo z vikanjem, ne da bi pomislil, da smo tukaj vsi bratje in sestre! Zdaj pa se sam vprašaj, kdo bi mi moral biti tukaj ljubši – ti, ali tista Dunajčanka v svoji polni pristnosti?!«
3. Patetik se prikloni Robertu in reče: »Če se tukaj uporablja takšen jezik zoper častne ljudi, potem mi prosim dovolite, da grem spet ven na plano, kajti tukaj smrdi po prostaštvu in sodrgi!«
4. Reče Robert: »Prijatelj moj, v tej hiši ni nikjer ječe ali kakršnihkoli verig – razen v ljubezni! Če se s to ne želiš sprijazniti, lahko tako svobodno odideš, kot si prišel noter. – Le, da moram na žalost dodati, da če se boš hotel spet vrniti v to hišo ljubezni, bo to nekoliko težje! Kajti zlahka se lahko zgodi, da to hišo izgubiš izpred oči, takoj ko narediš prvi korak v zunanjo svobodo! Zdaj veš, kaj te čaka. Ampak ti si svoboden in lahko delaš, kar hočeš!«
5. Patetik zdaj osupne in ne ve kaj naj stori. – Toda naša junakinja prihiti tja in reče: »Daj no, ostani tukaj! In ne bodi tako prevzeten! Glej, zdaj sem spet mirna! Samo malo me je razjezilo, da si hotel dragemu Gospodu Bogu odreči vso milost in usmiljenje, zato sem ti povedala svoje mnenje, vendar je bilo to le s čistim namenom. Ampak ti bi mi najraje zavil vrat, če bi bilo mogoče. – Potem si se čez mene pritoževal in bi me z veseljem želel videti kaznovano. Ampak gospod Blum je bolj razumen kot midva in tako nisi ničesar dosegel in to te zdaj jezi! – Ampak pustiva to in bodiva spet dobra prijatelja in naj tako ostane! Potem bo spet vse v redu. Vsi smo ljudje s pomanjkljivostmi, zato moramo imeti malo potrpljenja drug do drugega! Pomisli, kako bi bilo, če bi bili tudi tukaj kot duhovi užaljeni? No, ali si še vedno jezen name?«
6. Patetik odvrne: »Ne, res nisem jezen nate! To mi pravzaprav ne bi prineslo nobene časti, ker si tako rekoč nič v primerjavi z mano! Tako, da med vami, kjer vlada največje prostaštvo, ne morem več ostati, ampak bom ostal tukaj v krogu uglednih, zato se lahko ti vrneš med svoje!«
Reče junakinja: »Ampak pazi, da častni ljudje ne postanejo slabi ob tebi, ti domišljavi predrznež! Kaj pa misliš, da si? Morda sem veselo dunajsko dekle; ampak nisem slaba. Če pa sem zate tako slaba, potem si poišči kaj boljšega! Tam jih je nekaj ducatov! Pojdi tja in preizkusi svojo srečo! One ti bodo povedale koliko si vreden!«
7. Junakinja se spet vrne med svoje, patetik pa dvigne nos in se pretvarja, kot da se ni pogovarjal z zgovorno junakinjo.

65. POGLAVJE

DUNAJČANKA IN NEPRIJETNI ČEH.
JUNAKINJA SE OBRNE NA JELLINEKA, KI JO NAPOTI H GOSPODU.

1. Ko se naša junakinja zopet znajde med svojimi, torej tistimi, s katerimi je prej imela nekoliko oster dialog, ji že znani Franz reče: »No, kako se je izšlo z ognjevitim herojem s širokimi pleči? Ali si govorila z njim prav po dunajsko?«
Reče junakinja: »No, gotovo me je razumel. Zdaj ta tepec misli, da je 'Njegova visokost'! No, kmalu se mu bo vse povrnilo. Ko bi le slišal kaj mu je gospod Blum povedal, ko se je šel k njemu pritožiti. Nobenemu človeku ne želim nič slabega, tudi temu tepcu ne; ker pa se je delal tako imenitnega, bi bila vesela, če bi mu dobri gospodje malo pristrigli krila. Oh, to bi mu zelo pristajalo!« -

Reče Franz: »No, takšna si mi zopet všeč in bom spet dober do tebe! Ampak, povem ti, če se me še kdaj tako lotiš, kot prej, potem bolje zate, da te ni na spregled. Ampak zdaj je spet vse v redu!«
2. Reče junakinja: »No, saj nismo Čehi, da bi se morali kujati sedem let! Dunajčani, tudi če delujejo tako, kot da bi hoteli drug drugega požreti, so spet najboljši prijatelji, čim se okoli obrnejo! Edino s Čehi je velik križ! Enkrat sem srečala enega. Verjamem, da bi me še po treh letih raztrgal iz čiste ljubezni, če bi me lahko dobil!« -
Reče Franz: »Dekle! Povem ti, ne govori tako glasno! Kajti nikoli ne veš, kdo nas posluša. Ali ne veš, da imajo Čehi dolge prste in najdaljša ušesa, zato so bili vedno najboljši vohuni in policijski špiclji!«
3. Ob teh Franzovih besedah se takoj dvigne močna moška postava z debelimi lici, globoko vdihne in nato reče predvsem Franzu: »Poslušaj, ti prekleti fante! Kdo ima dolga ušesa in dolge prste? Samo še enkrat to reci, potem pa počakaj, da ti bom, tudi če sem duh pokazal, kdo ima dolga ušesa! Ali si me razumel prekleti fante!«
Reče junakinja: »Oh, Franz, prekleto! Beživa! Midva o volku, volk iz gozda! Če se razjezi, verjamem da naju bo takoj ubil!« -
Reče Čeh: »Utihni goflja! Sicer ti primažem tako klofuto, da se ti bo zavrtelo! Ali misliš, da so Čehi hudiči!? Čehi so dobri ljudje, ti si pa vlačuga! Ali me razumeš, gobezdulja?«
Reče junakinja: »Ali slišiš to, moj dragi Dunajčan, ta je pa dobra! Tega bi bilo treba iz tako ugledne hiše vreči ven! Ampak ne stori ničesar! Takoj pojdiva stran, preden se začne veselica!«
4. Po teh besedah gre junakinja z več Dunajčani hitro k Jellineku in Meni ter nanj naslovi naslednje besede, rekoč: »Oh, gospod doktor, skoraj vas nisem prepoznala! Božji pozdrav! Kako ste in kaj počnete tukaj?«
5. Reče Jellinek: »Glej, zelo dobro sem, veliko bolje kot na svetu! Toda moja najbolj srčna želja je, da bi vam vsem bilo kmalu tako dobro, kot je meni zdaj, da se ne boste med seboj več prepirali, kot doslej. S tem morate popolnoma prenehati, sicer vam bo vsem težko šlo na bolje! Naučite se od nas, kako je treba biti potrpežljiv do slabosti svojih bratov, potem se boste takoj lažje razumeli, kar vam bo obrodilo zlate sadove! Če pa se boste še naprej kritizirali, sramotili in grozili z udarci, med vami ne bo nastala tista krščansko-nebeška ljubezen, ki je edini nujni pogoj za pravo blaženost vseh ljudi in duhov.
6. Zato zdaj postanite bolj razumni! Opustite svoje neumne prepire in postanite blagi v svojih srcih, potem vam bo tudi lahko kmalu pomagati! Če pa se boste še naprej med seboj prepirali, boste morali še dolgo trpeti. In tudi, če vam bo pomagano, bo pomoč tako skromna, kot je skromna vaša medsebojna ljubezen in prijateljstvo! Pomislite, da smo pred Bogom vsi enaki! Nihče nima nobene druge prednosti, razen tistih, ki so najbolj ponižni in imajo v srcu najmočnejšo ljubezen do Boga in vseh svojih bratov! Potem se boste lažje razumeli! Ali si me dobro razumela?«
7. Reče junakinja: »O ja, dobro sem razumela, ampak naša dunajska usta nikoli ne morejo biti tiho, ko enkrat dobijo malo zraka! Ali za to obstaja kakšno čudežno zdravilo? Ali to ne bi bilo morda tukaj v kraljestvu duhov? Veste, naša srca res niso tako slaba.«
8. Reče Jellinek: »No, no, bomo še videli, kaj se da narediti! Ampak malce se moraš potruditi, da držiš jezik za zobmi, potem se bo verjetno dalo marsikaj narediti. – Vprašaj tega Gospoda ob meni. On zmore veliko! Če vam On pomaga, potem vam bo resnično pomagano! Ali me razumeš, ti junakinja!?«
9. Junakinja reče: »Gospod Jellinek, povejte, ali gospod razume našo dunajščino? – Vsekakor ima dobrodušen obraz in videti je prijazen! – Upala bi si ga nagovoriti le, če razume dunajščino!?«

10. Reče Jellinek: »Oh, pa še kako! Razume in govori vse predstavljive jezike. Ja, povem ti, da zelo natančno razume celo govorico srca in lahko tako rekoč z nosu prebere, karkoli kdo še tako skrivoma misli. Le poskusi in se boš takoj prepričala, da imam prav!«
11. Junakinja reče: »Oh, kaj pravite!? Če to zmore, potem mora biti skoraj v sorodu z našim dragim Gospodom Bogom? Bo pa zabavno, če že vse ve, kar mu hočem povedati! – Ampak bom poskusila, potem pa naj reče, kar hoče! – Ampak povejte mi samo njegovo ime – potem ne potrebujem več ničesar drugega.«
12. Reče Jellinek: »Ja, moja draga prijateljica, to me ne sprašuj, ker tega še sam ne vem, vendar slutim in domnevam, da je velik in mogočen angelski duh, ki je bil k nam poslan, da nas pouči in nam pokaže pravo pot, ki vodi k Bogu. To pa je tudi vse, kar ti lahko povem. Toda kako mu je dejansko ime in kakšen visok položaj ima pred Bogom, vem prav tako malo, kot ti! – Toda gotovo je, da je edini, ki lahko tukaj resnično pomaga, ker ima za to dovolj moči.«
13. Reče junakinja: »Aha, aha, zdaj se mi je posvetilo! Gospod Jellinek, veste, lahko bi bil eden od apostolov? Mogoče celo Peter ali Pavel? – Kaj mislite, ali imam prav ali ne?«
14. Reče Jellinek: »Draga moja! Zlahka bi bilo tako. Zato se obrni naravnost Nanj in boš kmalu videla, kako je z Njim. Samo meni se zdi malo preveč samostojen v govorjenju, da bi bil Peter ali Pavel! Zato domnevam, da mora biti še nekaj bolj pomembnega. Mogoče kakšen nadangel!? – Toda sama se z Njim pogovori, potem boš kmalu izvedela, kdo je!«

66 POGLAVJE

JUNAKINJA SE OBRNE NA GOSPODA ZA POMOČ. NASVET ODREŠENIKA: ODKRITO PRIZNAJ SVOJE TEŽAVE! ZGODBA O PADCU.

1. Po tem Jellinekovem napotilu, Me junakinja nekaj časa gleda, nato pa se Mi približa, saj Sem se med njenim pogovorom z Jellinekom nekoliko umaknil, in Mi reče: »Oprostite mi, moj najboljši Gospod, če Vas motim še z eno prošnjo! – Vidite, gospod Jellinek mi je svetoval naj se obrnem na Vas in mi zagotovil, da ste zelo mogočen, in da lahko pomagate kjerkoli je potrebno. Glejte, najboljši, najvrednejši in ljubeči Gospod! Trpim v pomanjkanju vsega in potrebujem veliko pomoči! Bodite tako dobri in pomagajte meni in vsem Dunajčanom, če je le v Vaši moči. Poglejte, na svetu smo odraščali kot živina in kot živina prišli sem, in kamorkoli pogledaš smo bolni, poleg tega pa smo tako neumni, kot tridesetletna verska vojna! Bodite tako dobri in nas naredite bolj zdrave in malo pametnejše, kot smo zdaj – potem se bomo vsi bolje obnašali!«
2. Rečem Jaz: »Ja, ja, zagotovo vam lahko pomagam, in tebi prvi! Vendar se mi moraš najprej odkrito izpovedati in priznati, kaj te še posebej teži? Če si bolna, potem Mi moraš povedati, kje, kako in na kakšen način si zbolela. In, če misliš, da si neumna, mi moraš tudi zelo zvesto navesti, kaj se ti zdi pri tebi pravzaprav tako neumno? Potem bom videl, kako lahko pomagam tebi in tvojim rojakom. Zdaj pa dobro premisli o vseh svojih okoliščinah in Mi nato povej kako si se v teh znašla! – Potem bom Jaz seveda naredil ostalo!«
3. Reče junakinja: »Jojmene! To pa zame ne bo lahko! – Vi bi bili potem še več kot duhovnik, če bi vam morala vse povedati! Vidite, enkrat sem šla k spovedi k enemu izmed njih, toda ne morete si predstavljati, kaj vse je hotel vedeti o meni! – No, še najslabša zlobna kanalja bi pri tem zardeval. In vidite, če bi Vam zdaj morala povedati

vse, kar sem storila v svojem življenju – o gorje! To bi zavili z očmi! Bilo bi še v redu, če ne bi bilo tukaj toliko ljudi, ampak pred takšno množico ljudi bi se morala od sramu pogrezniti v zemljo! To bi bilo zabavno! Ali res ne morete prepoznati mojih težav? Bodite tako dobri in poskusite, morda nama bo šlo tudi brez sramote?«
4. Rečem Jaz: »Poslušaj, draga Moja, kako da te ni bilo takrat sram, ko si grešila? Ob tistih grešnih priložnostih si bila tudi večinoma v družbi in se nisi niti malo sramovala, ko si v nočnih urah grešila z ducatom mladeničev, pred katerimi si se popolnoma slekla in delala najrazličnejše pohotne kretnje, in jim pustila, da so te gledali, otipavali in ponavadi počeli še kaj drugega! Zakaj bi te bilo zdaj tako sram? Vem, da si se nekoč, ko si pogledala nekoliko pregloboko v kozarec, obnašala tako neznansko prostaško, da bi se celo najbolj razvratnim poltenim vlačugam začelo gnusiti! Povej Mi, kje je bila takrat tvoja sramežljivost?! In tako vem še za več tvojih hujših predstav, ki si jih izvedla kot prava junakinja, brez najmanjšega sramu, - in zato mislim da tudi tukaj ne bo preveč trpela tvoja čast, če Mi boš odkritosrčno povedala, kaj te teži in kako si vsled svojih napak prišla v takšno stisko in bedo!?«
5. Nekoliko presenečena junakinja reče: »No, Vi ste pa pravi; veste kako ravnati z ljudmi. Lahko bi nekoga spravili za vse življenje ob dober glas! Če ne bi izgledali tako dobronamerno, bi bila lahko resnično huda na vas! Ampak, ker iz Vašega dobrega obraza vidim, da o meni ne mislite slabo, se ne bom s tem obremenjevala! Če sem iskrena me je sram le pred Vami! Kar pa se tiče te dunajske sodrge, mi je vseeno! Ampak, če mi dovolite, da govorim malo tiše, vam lahko že veliko povem!«
6. Rečem Jaz: »To ti zmoreš. Samo ničesar ne prikrivaj, razumeš - samo nič ne zataji!«
7. Prvakinja se malce odkašlja, potem pa reče: »No, v Božjem Imenu, če že mora biti tako, potem me pa prizanesljivo poslušajte! – Glejte, ko sem bila stara štirinajst let, sem na binkoštni ponedeljek izgubila nedolžnost. Če se ne motim je bilo to z nekim Tonijem Pratenhuberjem. Ta je bil presneto čeden tip! Veliko me je pregovarjal in name pritiskal, tako da sem pomislila: »Ne moreš večno ostati devica in enkrat moraš poskusiti, kako je.« In tako sem popustila. In, ker nama je bilo to všeč, sva še večkrat ponovila. In sploh ne bi postala tako slaba, če bi le enkrat zanosila! Toda karkoli sem poskušala, iz tega ni bilo nič! Toni naj bi se potem poročil z mano, ker pa je mislil, da sem jalova, me je podlež pustil in vzel drugo! Bila sem čisto obupana in si mislila: »Zdaj je že vseeno, nekaj ducatov ljubimcev več ali manj, pekel ti je že zagotovljen, če obstaja. Potem sem začela kolikor se je dalo prav veselo živeti! Svojega očeta nisem nikoli videla in moja mati, Bog jo blagoslovi, ni bila nič boljša od mene! In vidite, s takšnim načinom življenja sem se pogosto okužila, nato pa so se drugi z menoj. In potem mi je pomagal homeopatski zdravnik, ki kasneje z mano ni molil rožni venec, kar si verjetno lahko predstavljate!«
8. Ko se je potem na Dunaju začela revolucija, je pri tej sodeloval in pomagal tudi moj zdravnik. In, ker sem bila zelo pogumno dekle, sem se je udeležila tudi jaz, kjer sem našla svojo smrt. In zdaj sem tukaj kot uboga duša in moram trpeti, ker sem bila na svetu preveč vesela! Zdaj sem Vam povedala vse, kar vem. Zdaj veste, kako je z mano, kaj me teži in kako sem zbolela. Zato vas prosim zavoljo nebeškega Jezusa, če mi lahko pomagate, potem mi pomagajte!«
9. Rečem Jaz: »No, zadovoljen Sem s tvojo iskrenostjo in bom tudi videl, ali in kako ti je mogoče pomagati. Hkrati pa ti moram tako iskreno, kot si mi ti povedala svoje glavne grehe, tudi Jaz iskreno povedati, da te je pekla rešilo samo tvoje dobro srce in tvoja slaba vzgoja, za katero te ni mogoče kriviti! Če bi bilo tvoje srce le za malenkost slabše in tvoja vzgoja le nekoliko manj zanemarjena, potem bi se že znašla v peklu in tam trpela najstrašnejše muke! Kajti pisano je, da vlačuge in prešuštniki ne pridejo v Božje

kraljestvo! Zato tvoj primer ne bom tako natančno jemal in videl, kako bi se ti lahko pomagalo! Toda najprej Mi povej, kaj misliš o Jezusu, Odrešeniku?«
10. Junakinja reče: »Oh, na smrt Ga imam rada! Pravzaprav je rešil prešuštnico in Magdalene ni obsodil, tudi če je bila še tako velika grešnica! In ni se zgrozil nad Samarijanko! Tako, da mislim, če bi me videl in bi Ga zelo lepo prosila, da tudi mene ne bi uničil!?«
11. Rečem Jaz: »No, dobro, draga Moja. Z Njim bom na skrivaj govoril! Pravzaprav ni daleč od tod. Mogoče bo s tabo storil enako, kot z Magdaleno? – Zato malce tukaj počakaj – ampak popolnoma tiho!«

67. POGLAVJE

GOSPODOV KOMENTAR O NAMENU TE VČASIH DELNO NAVIDEZNO NEPRIJETNE KOMUNIKACIJE.

1. Dobro upoštevajte, da so ti prizori tukaj podani tako dobesedno, kot se dejansko dogajajo v duhovnem svetu in se nikakor ne morejo zgoditi drugače, kot jih različne stopnje kulture ljudi prinesejo s seboj, z običaji, govorico in strastmi, kar je storjeno zato, da bi bil vernemu bralcu in sledilcu tega razodetja dan še bolj nazoren dokaz, da je človek po odložitvi telesa, popolnoma isti človek s kožo in lasmi, s svojim jezikom, s svojimi nazori, običaji, navadami, šegami, nagnjenji, strastmi in iz teh izhajajočimi dejanji, isti kot je bil na svetu v svojem telesnem življenju, torej dokler ne doseže popolnega preporoda duha.
2. Zato se tudi takšno prvo stanje takoj po prehodu imenuje 'naravna duhovnost', medtem ko je popolnoma prerojen duh v stanju 'čiste duhovnosti'.
3. V primeru naravnih duhov, če so bolj preproste vrste, je razlika med življenjem na tem svetu in življenjem v duhovnem svetu, zgolj v primernosti pojavnega kraja, ki je vedno bolj ali manj pokazatelj tega, kakšni so duhovi večinoma v svoji notranjosti. – Toda, kot rečeno, je ta način pojavljanja lokalnosti, ki podpira tukaj v duhovnem svetu zanemarjen preporod duha, zelo ugoden predvsem za tiste uboge duhove, ki so svoje življenje na Zemlji preživeli v svojem resničnem naravnem in duhovnem uboštvu. –
Toda duhovi tistih, ki so bili bogati lastniki zemeljskih dobrin, katerih se njihova srca oklepajo kot polip morskega dna, bodo zopet našli vse, kar so tukaj zapustili. V tem grobem naravnem stanju lahko tam ostanejo po zemeljskem računanju več sto let in niso prej povzdignjeni iz njega, dokler v sebi ne začutijo potrebo po nečem višjem in popolnejšem.
4. Zdaj veste, zakaj je ta pomemben prizor razkrit tako dobesedno in podrobno! – In tako se vrnimo k samemu prizoru! Kajti naša junakinja je že nemirna v najbolj hrepenečem pričakovanju odgovora, ki Sem ji ga obljubil od Jezusa Kristusa. Pri tem morate upoštevati pomembno okoliščino, da se ta zelo pomemben prizor dogaja prav zdaj v duhovnem svetu in ima zato velik vpliv na dogodke tega zemeljskega časa! Iz vseh teh pogovorov, ne glede na to, kako trivialno se slišijo, lahko z nekaj intelektualne ostrine, zlahka prepoznate celotno situacijo in gibanje stvari, ki se zdaj dogajajo na Zemlji in tudi posledice teh gibanj, ki se še posebej jasno kažejo iz kasnejšega poteka tega pomembnega prizora. Vendar se nad tem ne smete spotikati! Kajti tukaj se mora vse zgoditi tako, kot pride. – In zdaj spet nazaj na prizorišče!

68. POGLAVJE

JUNAKINJA IN OŠABNI PATETIK. GOSPOD GRAJA PATETIKA. ČUDEŽ LJUBEZNI SE POKAŽE NA JUNAKINJI HELENI.

1. Junakinja, ki je zdaj že precej nestrpna, se Mi nekoliko plaho približa in Me vpraša, če Sem z Jezusom Gospodom na skrivaj že kaj govoril o njej?
2. Patetik, ki je zdaj v družbi našel nekaj ljudi svoje baže, je že zelo jezen, da je ta – po njegovem mnenju – bedna podeželanka, tako predrzna, da nadleguje Mene, kot veljaka te hiše! – Zato gre k njej v spremstvu še nekaterih, in reče: »Ti podeželska sodrga, kako dolgo boš s svojim lajanjem še v nadlego temu najuglednejšemu gospodu te hiše?! Ali nimaš nobenih manir?«
3. Junakinja reče: »Ti širokopleči bedak! Ali te to kaj briga?! Pojdi stran, ti debela, posrana dunajska svinja. – Le poglejte tega starega žolčnega pedanta! Zdaj mu ni prav, da se kdo od naših pogovarja s takšnimi gospodi! Kdo pa misli, da je!? Misli, da je na tem svetu boljši od nas, ker je na Zemlji nosil cesarsko sabljo kot upokojeni intendant. – O bedak praznoglavi, še dobro da ni Kristusa Gospoda med nami, ker bi bil zelo vesel, ko bi pred Seboj videl takšnega grobega nesramneža, kot si ti! Zdaj pa le pazi, da izgineš s svojimi krokodiljimi očmi in kozjimi nogami, sicer se ti bo še kaj zgodilo!«
4. Patetik se nato obrne k Meni in reče: »Ampak dragi, najboljši prijatelj, prosim Vas, za Božjo voljo, prepovejte temu bitju odslej uporabljati tako predrzno govorico do ljudi s častjo in ugledom, ker se tukaj do mene obnaša, kot da bi bil navaden krpač! Res je, da smo tukaj v duhovnem svetu, kjer se morajo razredne razlike za vedno končati. Toda razlika v inteligenci in boljši omiki ne more prenehati, dokler ti zemeljsko zanemarjeni človeški potenciali ne dosežejo tiste stopnje omike in človečnosti, s katero bodo edinole lahko postali prijetni in zanimivi za boljšo družbo! Prosim Vas, dragi prijatelj, da na to opozorite to pristno žensko podeželsko bitje!«
5. Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj, žal Mi je, da tukaj tvoje zahteve ne morem v nobenem primeru izpolniti, in sicer iz tega starega razloga, da je vse pred Bogom gnusoba, kar tako imenovani boljši svet imenuje veliko, bleščeče, vzvišeno in lepo! Kajti Bog ostaja vedno isti in nikoli ni zadovoljen s takšnimi častnimi ljudmi, ki določajo človeško vrednost samo po številu plemenitih prednikov, ali po položaju, ali po količini denarja, vsi drugi pa so za vas kanalje. Toda vse, kar je pred svetom majhno, nepomembno in pogosto zaničevano, je pri Bogu v veliki časti! Zato ti moram tukaj tudi zelo odkrito priznati, da Mi je ta podeželanka iz Lerchenfelda, ki jo preziraš, milijonkrat ljubša od tebe, Moj visoki plemeniti prijatelj, če te smem tako naslavljati! Toda zdaj si bil v veliko korist tej ubožici, kajti šele od zdaj naprej jo bom močneje pritegnil k Sebi in jo tako izobrazil, da jo bodo morali celo angeli spoštovati. Kmalu bo imela visok položaj in bo okras te hiše! Kje pa se boste kmalu znašli vi častni možje, bo pokazala nesrečna prihodnost! Vendar pa te prosim, da zaradi svojega odrešenja te ubožice ne nadlegueš več, ker zdaj popolnoma pripada Meni! (obrnem se k junakinji) In ti Moja draga 'Magdalena', ali si s tem zadovoljna?!«
6. Reče junakinja: »O Jezus, ja, pa še kako! – Vi ste zame milijonkrat boljši od teh arogantnežev, ki imajo revne ljudi za živino! Nisem jezna nanje, vendar me moti, ko nekoga tako prezirljivo obravnavajo. Gospod, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!?«
7. Reče patetik: »Poslušajte, moji kameradi, ko so stvari v svetu duhov tako plehke kot tukaj, potem je ta svet krasno presenečenje, po težkih pripravah na Zemlji, za to tako poveličevano življenje duše po smrti! Na Zemlji se je kultiviran častni človek, s svojim ugledom, javnim položajem in s svojim bogastvom, lahko zaščitil pred napadi takšne

prostaške sodrge; tukaj pa ti ena od te sodrge že krepko zraste čez glavo, tako da si bo moral človek na koncu že šteti za milost, če bo ta debelolična vlačuga pogledala enega izmed nas! Za povrhu vse te socialne plehkosti, pa se mora še ta moški, sicer precej uglednega videza, zanimati za to gnilo podeželsko pomarančo in jo nam navkljub povzdigovati do nebes! To pa bi nas tukaj že spravilo v popoln obup! – Rekel je, da je najbolj intimen Božji prijatelj! Sodeč po njegovem nagnjenju do te debelolične, prsate in pompozne podeželanke, mora biti ta njegov Božji prijatelj pravi presežek vse nizkotnosti in največjega prostaštva! Ta kupljiva vlačuga smrdi po nečistovanju, on pa jo hoče izobraziti in povzdigniti v okras te hiše! – Poslušajte, to bo lepa dekoracija! Hahaha, ali kaj drugega!?«
8. Junakinja Mi reče: »Ampak poslušajte, poslušajte kako žali! No, temu bi bilo treba nekaj reči tako, da bi razumel!«
9. Rečem Jaz: »Ne skrbi za to! Naj le žali, kolikor hoče! Potem se bo pa že pokazalo, kakšno korist mu bo prineslo njegovo ošabno žaljenje! Da pa bo njegova ošabnost našla pri naju še večji kamen spotike, me moraš odslej, kot Moja ljubljena, naslavljati s 'ti', hkrati pa moraš poskušati govoriti zelo čisto nemščino. Ko bodo to slišali, takrat boš šele videla, kako se bo povečala njihova ošabnost! – Prosim, če lahko zdaj govoriš najbolj uglajeno nemščino!«
10. Junakinja opazi spremembo v sebi in celotno njeno bitje preplavi izjemno dobro počutje, kar se zelo ugodno odraža tudi na njeni postavi. Povsem blaženo začudena nad tako nenadno spremembo njene narave, na in v kateri ne čuti več niti najmanjše bolečine, Me polna veselja pogleda in reče: »O ti visoki prijatelj z nebes, kako dobro mi je zdaj ob tebi! Vse grdo je padlo z mene, kot luskasti oklep! Moje grobo mišljenje in moj grobi jezik sta se spremenila, kot nekoč ogabna gosenica v veličastnega metulja! In vsa moja bolečina je izginila, kot sneg na sončnih žarkih! – Oh, kako dobro mi je zdaj! In komu naj se za to zahvalim? – O tebi, tebi! Ti veliki, sveti prijatelj Najvišjega!
11. Ker pa si meni, najbolj ubogi grešnici, izkazal tako neskončno veliko milost, ki je verjetno nikoli ne bom mogla biti vredna niti v najmanjši meri – oh, mi zdaj povej, kaj naj naredim in kako naj se vedem, da bi ti lahko kolikor toliko izkazala svojo dolžno hvaležnost!«
12. Rečem Jaz: »O ti Moja ljubljena Helena (to je njeno nebeško ime), zdaj sva si enaka! Sedaj si Mi zelo všeč in tvoje srce Me ljubi tako močno, kot Moje tebe! – kaj je še potrebno? Zdaj pa Mi podaj svojo roko, kot zastavo ljubezni do Mene in Mi daj na Moje čelo prav vroč poljub! – Za vse ostalo bom Jaz poskrbel.«
13. Ko Helena to sliši od Mene, skoraj zažari od ljubezni, Mi takoj poda svojo roko in Mi da na čelo tudi zahtevani poljub s komaj opisljivo iskreno ljubeznijo.
14. Ta prizor privabi solze v oči Robertu, Messenhausserju, Becherju in zlasti Jellineku. – Helena pa je kmalu po poljubu na Moje čelo videti kot poveličana in v svoji podobi tako plemenita in lepa kot že nebeško bitje, razen njenih oblačil, ki pa so sedaj videti zelo čista in lepa. – Toda Robert takoj pristopi in Me vpraša, ali naj prinese za ta čudoviti cvet tudi nova oblačila? Rečem mu, da čez nekaj časa, če bom to zahteval!

69. POGLAVJE

PATETIK IN NJEGOVA DRUŽBA O ČUDOVITI SPREMEMBI V HELENI. NJIHOVA MNENJA O SANJAH IN RESNIČNOSTI. MAX OLAF O ŽALITVI IN SREČI.

1. Toda tudi naš patetik in njegova družba opazijo to spremembo. In eden iz te družbe reče patetiku: »Ti, prijatelj, ali ničesar ne opaziš? Ta Lerchenfelderka, nekdanja zavaljena klošarka, polna nečistovanja, saj in umazanije od pol Dunaja, je zdaj čisto spremenjena! Zdaj je tako izzivalna, da jo je prav užitek gledati! – Ali bi lahko bil ta neznani Blumov prijatelj nekakšen pravi egipčanski čarovnik?!«
2. Patetik reče: »Ja, ja, tudi jaz opažam nekaj podobnega. Ampak veš, ko se takšna res zaljubi, ji začne ljubezen rdečiti lica in prsi nabrekati, potem prav dobro izgleda! Oh, pogosto sem videl na Zemlji ženske, ki so v svojih običajno umazanih domačih razmerah, lahko bi rekli, izgledale grozno, ko pa so šle v nedeljo s svojim ljubimcem v kavarno, ja, potem jih ni bilo za prepoznati! – Ja, tukaj gre za podoben primer! To naredi zgolj ljubezen, ki tukaj, kot na Zemlji neredko povzroči tako čudežno polepšanje ženskega spola! Vzemi jim ljubezen, pa bodo imele popolnoma drugačen videz!«
3. Reče drugi: »Veš, najbrž imaš v nekem pogledu prav; toda tukaj se zdi, da je zadeva popolnoma drugačna! Ker je prvič, to bitje resnično kar naenkrat postalo lepo, in drugič, zdaj govori tudi najčistejšo in najbolj plemenito nemščino in o njenem dunajskem narečju ni več niti najmanjšega sledu. Povem ti, da kaj takega ne povzroči čisto navadna ljubezen! Tu mora biti v igri nekaj višjega, nekaj za nas popolnoma nerazumljivega! Le poglejte to neskončno nežno polt, mehkobo njenih rok in vratu, njene najlepše svetle lase, zelo zanimivo obliko obraza in resnično nebeško rdečico njenih lic. Kar je res, je res. V vsakem primeru se moraš strinjati z mano!«
4. Patetik ob teh prijateljevih besedah kar osupne, saj se mu zdijo precej utemeljene. Toda tretji iz družbe vstane in reče: »Draga prijatelja, oba to zadevo popolnoma narobe razumeta! Vidita, v mojih očeh ima ta preobrazba popolnoma naraven razlog. Mi smo sedaj vsi v čistem duhovnem svetu. Naše življenje ni nič drugega kot najpopolnejše sanje in to, kar zdaj vidimo, je igra naše domišljije, v kateri ni nič resničnega. Ta domišljija nam zdaj prikazuje najrazličnejše spektakle, ki se našim duševnim sanjskim čutom prikazujejo kot objektivna resničnost. Vendar pa so ti prav tako malo vredni, kot podobe, ki jih na Zemlji dobimo s tako imenovano čarobno svetilko! – No vidita, takšna je tukaj ta zadeva! – Ali razumeta?!«
5. Reče prvi iz družbe: »Prijatelj, ta tvoja razlaga očitno ne drži. Kajti, če bi bile vse to le neke vrste sanje, potem bi morala biti tudi tvoja razlaga sanje, na katero bi se lahko prav tako malo zanašali, kot na vse druge pojave, ki se odvijajo tukaj pred našimi očmi kot popolnoma povezani?! Ali lahko potem tudi dosledno trdiš, da je tvoja razlaga izjema? Na Zemlji sem sanjal zelo pogosto in živo; toda velika razlika je med sanjami in to očitno, zelo jasno resničnostjo!
6. V sanjah sem bil vedno popolnoma pasiven, tukaj pa sem popolnoma aktiven glede na svojo celotno, najbolj jasno zavest! V sanjah nisem imel nikoli spomina; in če se mi je nekaj zdelo kot nekakšen spomin, je bilo to vedno zmedeno in nepopolno. Toda tukaj je spomin tako jasen, da mi tudi najbolj nepomembni pojavi iz mojega zemeljskega življenja lebdijo pred očmi kot popolnoma jasne podobe kamere od A do Ž! – Povej mi, prijatelj, ali lahko temu rečeš sanje?!
7. V sanjah nikoli nisem povsem občutil bolečine ali lakote in žeje; in oblike bitij, ki so se mi prikazovala, so bile vedno zelo nestabilne, minljive in spremenljive ter so se menjavale v zelo hitrem zaporedju, na tak način, da od prejšnjih ni ostalo običajno nič

več, ko so se pojavile naslednje. In seveda, nikoli ni bilo niti sledu kakršnegakoli logičnega reda med tem, kar je bilo prej in tistim, kar je sledilo. Ampak tukaj se vse odvija v takšnem logičnem zaporedju – čeprav nedvomno čudežno – da se človek ne more dovolj načuditi, še posebej, če tako kot jaz, nastopa kot nemi opazovalec.
8. In kakšna modra logika preveva vsak govor Bluma ali njegovih prijateljev! In kako nespremenljivo in arhitektonsko pravilno je zgrajena ta dvorana. In vse ima tukaj svoj smisel!
9. In prijatelj, vse to naj bi bile sanje?! Ne, ne, prijatelj, to niso sanje, ne domišljija, to je velika, sveta resničnost! In zelo dobro storimo, če te pojave začnemo bolj ceniti, kot smo jih doslej! – Zato se mi zdi nenavadno polepšanje naše Lerchenfelderke zdaj tudi veliko pomembnejše kot prej, ko še ni bilo tako jasno vidno! - Kaj pravita o tej zadevi, glede na moje mnenje in presojo?!«
10. Patetik reče: »Ja, ja, prijatelj, prav imaš, popolnoma se strinjam s tabo. Ampak res ne morem razumeti, kako se lahko tudi tukaj nekdo tako strastno zavzema za ali proti nečemu?! Vidiš, še vedno me jezi, kako je bila prej Lerchenfelderka, ki je sedaj resnično tako nerazumljivo lepa, do mene nesramna, kot da sem pobalin; in ko sem potem pri njenem prijatelju in ljubimcu iskal zaščito in opravičilo, sem od njega prejel tisto, česar zagotovo nisem iskal! Skratka, bil sem užaljen do najglobljega vlakna mojega življenja, česar takšen vedno časten človek, kot sem jaz, vsekakor ne more ravnodušno sprejeti. In glej, ravno to, da je človek tudi tukaj v kraljestvu duhov, v kraljestvu najvišjega reda in doslednosti, lahko prizadet in užaljen, in ja, celo zares jezen, je zame uganka!? – Razloži mi, kako je to mogoče, potem se bom popolnoma strinjal s tvojim mnenjem.
11. Nagovorjeni Max Olaf reče: »Prijatelj moj, ta zadeva je precej preprosta, zlahka prepoznavna in jasna! Kaj je torej prizadetost in užaljenost? – Glej, ta nesrečna pojavnost ni nič drugega kot zavrnitev našega povsem naravnega napuha. Napuh pa se mi sam po sebi zdi občutek v duši, po katerem priznava svoj visok, božanski položaj le zase in tako samo sebe šteje za privilegirano, vse ostalo pa je veliko manj vredno ali celo nič! Če zdaj kdo tej priljubljeni ideji ostro nasprotuje in hoče ob tem uveljaviti tudi najmanj enak rang, duša občuti to nasprotovanje kot boleče, omejujoče in s tem žaljivo. Kajti iz tega nujno vidi, da drugi nočejo misliti o njej tako, kot misli sama o sebi! Tako se mi zdi takšno stanje duše zelo nelogično in nedosledno in moramo zavzeti popolnoma nasprotno smer, če hočemo da se bo v duši porodila prava sreča!
12. Na Zemlji imajo tisti, ki mislijo, da so boljši od drugih, najrazličnejša sredstva, da uveljavijo takšno domišljavost. Toda tukaj, kjer ni niti denarja, plemstva, vojske, bajonetov in topov, se zdi takšna nelogična domišljavost duše zelo negativna! Prvič, bistveno je narobe, če se hoče neko bitje povzdigniti nad drugo, popolnoma enako bitje. In drugič, takšno prizadevanje je čista norost!
13. Kajti logika in izkušnje mi pravijo, da je v bistvu najsrečnejši človek tisti, ki ima najmanj zahtev do svojega bližnjega in do sebe, tako da je po drugi strani dejansko norost doseči srečo duše v nečem, kar si želi in je sicer logično pravilno, vendar večno nedosegljivo! – Povej mi, kaj se ti zdi boljše in bolj smotrno – prizadevanje za zadovoljitev neštetih potreb, ki se kot plevel pojavljajo v duši, ali modro omejevanje potreb na najbolj mogoči minimum?«
14. Reče patetik: »Očitno drugo. Kajti manj kot rabiš, da bi bil srečen, lažje in prej boš srečen!«
15. Reče Max Olaf: »Pravilno! Tako je in tako bo tudi večno ostalo!
16. Tako zdaj ravnajmo in nas ne bo več nobena podeželanka iz Lerchenfelda spravila v zadrego? – Kaj meniš, imam prav ali ne?«

70. POGLAVJE

PATETIKOVA ZAKONSKA PRIPOVED.
POMOČ PRIJAZNEGA GENERALA.

1. Patetik reče: »Brat Max, zdaj si povedal pravilno in popolno življenjsko resnico! – Moja Kunigunda, Bog jo blagoslovi; ti si jo poznal! – Kot veš, sem po rodu samo kmet. Moji starši nikoli niso pripadali premožnemu sloju, zato mi niso mogli dati nobene druge izobrazbe, kot tiste, ki so jo imeli sami. Naključje je hotelo, da sem prišel v vojsko. Bil sem čeden fant in imel to srečo, da mi je bil polkovnik naklonjen. Poslal me je v vojaško – ali pravzaprav polkovno šolo, v kateri sem se hitro naučil precej dobro brati, pisati in računati. V drugih zadevah vojaške službe pa sem bil kmalu eden najspretnejših v celotnem polku. Povsem naravna posledica je bila, da sem napredoval v poddesetnika, nato desetnika, narednika in končno po sedmih letih v častnika! Mlad, čeden, vesel in spreten častnik! Pomisli, da s takšnimi lastnostmi tudi pri nežnejšem spolu nisem zaostajal.
2. Na žalost sem na balu, ki ga je priredil velik aristokrat za celoten častniški zbor, spoznal eno od njegovih hčera. Po rodu je bila baronica; njen oče pa tudi neznansko bogat človek. To dekle mi je bilo všeč, jaz pa njej, kot očitno najlepši moški v polku, verjetno še bolj. Skratka, zame se je vnela in mi dala jasno vedeti, kaj čuti do mene! Jaz, s podeželja, v primerjavi z baronom, reven kot cerkvena miš, ki sem postal častnik samo zaradi svojih telesnih prednosti in ne po zaslugah, kar je šlo zelo slabo skupaj! Vendar prava ljubezen ne sprašuje po rodu in bogastvu! Ko sem videl, da me dekle resnično ljubi, tudi meni ni bilo težko, da sem se prav noro zaljubil vanjo.
3. Zdaj sva bila drug v drugega do ušes zaljubljena in najina vzajemna življenjska želja seveda ni bila nič drugega, kot da se čimprej poročiva! Toda kako?! Kako pridobiti dovoljenje bogatega očeta, ki se je kot skrajen aristokrat, ob vsaki priložnosti ponašal s svojimi najmanj štiriindvajsetimi predniki in ga prepričati, da primakne tudi predpisano doto?! Zelo vneto sem delal na tem, kar bi mi pri njem lahko dalo določeno prednost! Toda rezultat tega je bil, da mi je bil na zelo vljuden način prepovedan vstop v njegovo hišo. Kaj naj zdaj narediva? To sva se z mojo ljubljeno spraševala.
4. Moj polkovnik, ki me je imel rad kot svojega sina, je bil tudi jezen zaradi te zgodbe ter mi svetoval naj izstopim iz službe, vzamem potni list in odpotujem v Anglijo, kjer naj si takoj kupim pomemben vojaški položaj. V ta namen mi je, kot izjemno bogat in plemenit človek, hotel brez zadržkov posoditi potreben denar! Razumel sem, kaj hoče polkovnik s tem doseči in se do potankosti držal njegovega očetovskega nasveta. Skratka, da ne navajam podrobnosti, v šestih mesecih odkar sem se pridružil mornarici, sem postal kapitan bojne ladje in čez kratek čas prejel ukaz, da odplujem proti Vzhodni Indiji. Pravega poguma mi ni manjkalo in navtiko sem takoj osvojil, način kako na morju postati vojni junak, pa nič manj!
5. Še prehitro se mi je ponudilo tisoč priložnosti, da se izkažem kot poveljnik. Vse operacije, ki so mi bile zaupane sem sijajno izvedel, zato tudi sijajnih priznanj ni manjkalo. Po približno štirih letih sem se vrnil v Anglijo, kjer sem bil povzdignjen v plemiški stan in postal neznansko bogat. Navedel sem razloge za upokojitev, vendar niso bili sprejeti. Sem pa v zameno dobil šestmesečni dopust, katerega sem seveda izkoristil za ureditev svoje poroke, katero bi bilo morda zdaj mogoče izpeljati?!
6. Ko sem prispel v domovino preskrbljen z veliko denarja, sem hvala Bogu, našel svoje starše, brate in sestre žive ter vse tudi izdatno obdaril, je bila nato moja prva pot v mesto, kjer je živel moj dobri oče polkovnik, zdaj že generalmajor. Bog bo vedel, čigavo veselje je bilo ob najinem snidenju večje! Dobre četrt ure sva se objemala in

poljubljala najbrž tisočkrat! Moja prva skrb je bila odplačati mu velik denarni dolg in to z najboljšimi obrestmi. Kako rad bi temu častnemu možu vrnil trikrat več, kot mi je posodil. Toda on ni sprejel ničesar in mi rekel, ko sem zanj položil na mizo čisto zlato: »Moj najdražji prijatelj, veš da nikoli nisem bil poročen in zato nimam otrok. Ti si moj edini sin, s katerim imam veselje in torej po meni tudi dedič mojega celotnega premoženja. Vzemi to malenkost kot očetovsko darilo in mi tega ne omenjaj več!«
7. Samoumevno je, da me je morala takšna izjava ganiti do solz. Kajti, kdo bi mogel ostati neomajen pred tako resnično plemenitim in častnim človekom, četudi bi kot vojni junak imel v telesu deset tisoč hudičev?! Potem me je vprašal ali mi zadevna baronica ni nikoli pisala, ali jaz njej? Povedal sem po resnici, da sem ji jaz pisal trikrat, a na žalost na nobeno od teh pisem nisem dobil odgovora. Zlahka si je mogoče predstavljati, da ji nisem pisal še četrtič. Toda zdaj s tem obiskom, sem dobil trdno zagotovilo, da lahko zaprosim barona za roko njegove hčerke, za kar sem bil dolžan predvsem njemu, svojemu največjemu prijatelju.
8. General je bil s tem zadovoljen in je nadvse hvalil trdnost mojega značaja, čeprav ni tajil, da ima baron do svoje hčerke, čeprav zdaj nekaj let starejše, še več zahtev kot prej. Bogastvo zanj ni bilo pomembno, niti zasluge nekoga, ki ni plemiškega rodu. Za tega ozkoglednega aristokrata sta bila pomembna zdaj le rod in visoko plemstvo. Zaradi tega je zavrnil cesarjev grofovski naziv, ker bi bil s tem najmlajši grof, medtem ko je najstarejši baron!
9. Lahko je razumljivo, da ta razlaga name ni naredila prav ugodnega vtisa, zlasti če se pomisli, kaj vse se je naredilo, da bi se pridobilo naklonjenost takšne hiše!? Ampak sedaj sem bil tudi jaz plemič. Toda kje naj bi našel vsaj šestnajst zame potrebnih prednikov, saj se je družinsko drevo začelo šele z menoj!? – Vendar je generalmajor rekel, da naj grem k baronu na vljudnostni obisk in mu ob tej priložnosti pripovedujem o svojih pustolovščinah, zgodbe o morskih nevihtah, morskih kačah in pomorskih bitkah, katerih je bil baron velik občudovalec; da bi morda s tem osvojil srce starega čudaka!?
10. Upošteval sem nasvet svojega prijatelja, ki me je sam peljal tja, kjer me je stari baron sprejel z največjo častjo, kar sem imel za zelo dobro znamenje, a žal so me dogodki, ki so sledili, še prehitro prepričali, da je drugače!
11. Najboljše pri vsej stvari je bilo pa to, da me je moja Emma še vedno ljubila z isto strastjo kot prej, in da je moja pisma prejela, vendar je morala nanje odgovarjati le molče z veliko solzami v srcu. Seveda sem zdaj naredil vse, da bi si pridobil baronovo naklonjenost glede njegove hčerke. Toda ves trud je bil zaman! Skratka, po treh mesecih sem bil z njim na istem, kot prvega dne mojega obiska pri njem!
12. »Kaj naj sedaj storim?«, sem vprašal mojega prijatelja. Skomignil je z rameni, jaz pa tudi. Čez nekaj časa mi je generalmajor rekel: »Vsekakor ti nočem dati slabega nasveta, a če hočeš doseči svoj cilj, moraš izvesti kakšno bolj udarno dejanje. Dekle je zdaj staro pet - ali šestindvajset let, torej je popolnoma polnoletna in lahko razpolaga s svojim srcem in roko, kolikor hoče. Če ima pogum, da se poroči brez očetove privolitve, potem se takoj poroči s svojo Emmo! Kajti vojak se ne sme nikoli obotavljati. Seveda moraš biti pripravljen na razdedinjenje in morda po stari plemiški navadi tudi na dobro očetovo kletvico, za katero pa ti verjetno ne bo mar. Toda, če bo tvoja Ema tudi tako pogumna, se bo še videlo. Moj predlog je sicer zakonit, vendar bo lahko propadel zaradi prebrisanosti starega barona, ki bi lahko podkupil duhovnika in poročnega obreda ne bi bilo, potem bi ti ostalo samo še nasilno dejanje, in sicer, hitro izpeljan in dobro preračunan pobeg v Anglijo, kar pa ti je dekle že samo predlagalo. Seveda ta druga možnost ni več na pravni podlagi; vendar če ni drugega sredstva za dosego cilja, ki ga hočeš za vsako ceno doseči, potem na koncu ne boš imel druge

izbire!? Zagotovo vaju bodo zasledovali! Ampak to prepusti meni; to zasledovanje bom že tako preusmeril, da vaju zagotovo ne bodo ujeli. In, ko bosta enkrat na tvoji fregati, potem, zbogom baron! Potem boš lahko že sam znal poskrbeti za ostalo?!«
13. Seveda mi je bil ta nasvet bolj všeč kot karkoli drugega, tako da sva že v naslednjem tednu z Emmo pobegnila, saj se je pojavilo preveč nepremostljivih težav, da bi se doma poročila. Kasneje sem izvedel, da so me lovili, vendar je prijatelj uspel zasledovalce speljati v napačno smer, tako da se je kljub zahrbtnemu morju vse dobro izteklo in sva neovirano in varno stopila na mojo fregato. Katoliškemu kaplanu naše ladje sem takoj naročil, da naju poroči in ustrezno dokumentira poroko, tako da kar zadeva samo poroko je bilo do sedaj vse v redu!«

71. POGLAVJE

PATETIKOVA ZAKONSKA NEBESA SE ZATEMNIJO. PRAVI OBRAZ ŽENE EME.

1. Patetik nadaljuje: »Zdaj, ko sem dosegel tisto, za kar sem moral največ žrtvovati, nisem videl pred seboj ničesar drugega, kot raj za rajem. Toda na žalost so se prekmalu nad mojim rajem zgrnili najtemnejši oblaki!
2. Moja Emma, ki jo je vedno bolj in bolj mučila slaba vest, da je zapustila očeta, ki da jo bo morda še v grobu preklinjal, je postajala iz dneva v dan bolj nezadovoljna in obžalovala svoj korak in preklinjala dan in uro, v kateri sva se prvič spoznala! Iz dneva v dan je raslo tudi njeno domotožje, tako da me je resno začelo skrbeti, da bo kmalu njeno življenje, ki mi je bilo tako ljubo, prezgodaj zapadlo v resno krizo! Toda kaj naj bi storil? – Nekaj časa sem delal vse, kar sem lahko, da bi jo naučil drugačnega pojmovanja življenja. Toda ves moj trud je bil zaman! Tako mi po enem letu ni preostalo drugega, kot da sem opustil svoje službovanje v Angliji in se nato kot zelo bogat meščan s svojo najdražjo zakonsko polovico umaknil na Dunaj.
3. Ko sva prispela na Dunaj, sva želela iti k Emminemu očetu, da bi morda dobila njegovo odpuščanje, vendar je na žalost umrl, verjetno bolj zaradi žalosti, kot zaradi vročice!
4. Zdaj pa je bilo z mojo Emmo popolnoma konec. Njeni ošabni bratje in sestre so ji izrekli najbolj bridke očitke in jo naredili tako rekoč za morilko svojega očeta, ki naj bi še umirajoč stegoval roke po svoji edini Emmi. Lahko je razumljivo, da jo je takšna novica spravila v bolniško posteljo, mene pa ob več tisočakov! Vendar je ozdravela in od mene pogosto zahtevala žrtvovanje, kar sem si težko privoščil, vendar sem ji kljub temu nudil vso nežnost, čeprav od nje nisem pričakoval ne denarja niti prve ljubezni. Toda naključje je hotelo, da so njeni bratje in sestre po nekaj letih pomrli zaradi malignega tifusa, vsled česar je moja žena, mati dveh hčera, postala edina dedinja velikega premoženja! Človek bi mislil, da bo to mojo Emmo osrečilo in bo meni bolj naklonjena, saj je v preteklosti pogosto kot enega glavnih razlogov za svojo žalost navajala, da je kot hči enega od najbogatejših plemičev, zaradi mene popolnoma brez denarja, - ne glede na to, da je znala moj denar dobro porabiti, ko se je bilo treba pred drugimi pokazati, da je hči bogatega barona.
5. Toda šele po njenem dedovanju sem spoznal, kdo je ona in kdo sem jaz! – Njena prejšnja duševna bolezen se je sicer po približno enem letu po prejemu dediščine umirila, vendar je na njeno mesto prišla nenasitna želja po blišču in sijaju, po njeni prijetni družbi in vsakovrstni zabavi. In jaz, blagoslovljen spomin, sem postal copata vseh copat!

6. Ko sem ji nekoč z največjo mirnostjo in nežnostjo predočil, da takšno življenje ni v redu, in da me je v bistvu ona naredila bolj nesrečnega, kot jaz njo, ki sem jo samo po njeni volji in nasvetu odpeljal; in da bi bil v Angliji lahko že admiral, če ne bi tam zlasti zaradi nje prodal svoj častniški položaj in se ne bi preselil na Dunaj! Ko sem ji to s solzami v očeh povedal, se je začel pekel! Ne da bi mi z eno besedo odgovorila, je odvihrala v svojo sobo in mi po približno pol ure prinesla vrednostne papirje v višini dvesto tisoč goldinarjev, in rekla: »Tu imate, gospod mož, prašičjerejec po rodu, in vzemite, če sem Vas morda kaj stala! Zapustite mojo hišo in si poiščite drugo! S seboj lahko odpeljete tudi paglavki, kajti s takšnimi bitji se ne bom ukvarjala, ki mi jih je, na žalost v moji veliki slepoti zaplodil kmečki fant! Adijo, zdaj sva kvit!«
7. S temi besedami je za seboj zaloputnila vrata, jaz pa sem tam stal kot okamenel z dvema jokajočima hčerkama. Čakal sem celo uro in mislil, da bo Ema uvidela svojo napako in se vrnila k meni. Toda to se ni zgodilo! Po nekaj urah sem šel sam k njej, vendar nisem bil spuščen k njej. Njen osebni služabnik mi je rekel, da milostljiva gospa baronica želi, da takoj zapustim to hišo! Od velike bolečine sem komaj še lahko govoril, vendar sem kljub temu naznanil služabniku naj moji gospe pove, da ne potrebujem ne njenega denarja, ne njene hiše, zaradi česar je nisem nikoli vzel za ženo! – Ampak zdaj, ko sem ji začel smrdeti, jo zapuščam in želim lahko noč! Jaz pa se bom z dvema otrokoma že lahko preživljal s svojim lastnim, pošteno pridobljenim premoženjem!
8. Nato sem odhitel v svojo sobo, kjer sta bila še vedno moja dva jokajoča otroka, z njuno guvernanto ter pozvonil svojim služabnikom, ki so takoj prihiteli, da bi slišali moje naročilo. Ko me je moj osebni služabnik vprašal, kaj želim, sem rekel: »Martin! Pojdi in mi v dveh urah uredi namestitev najmanj za en mesec, naj stane kolikor hoče! Vsi ostali pa hitro spakirajte vse moje stvari! Kajti še danes moramo zapustiti to hišo, kar mi je ukazala moja vzvišena žena! Eden od vas naj pokliče tudi še dninarje, da bodo stvari hitreje opravljene!« Moji služabniki so debelo gledali in se čudili; vendar so marljivo sledili mojim ukazom.
9. Ravno, ko sem bil najbolj zaposlen s pakiranjem, je nekdo potrkal na moja vrata. In kdo je bil?! – Moj dobri gospod generalmajor, ki je prav tistega dne prišel poslovno na Dunaj! Angel z neba ne bi mogel ob tej uri bolj prav priti, kot ta, moj edini in najboljši prijatelj! »Kaj vidim, kaj počneš? Se seliš, ali kaj to pomeni?«, so bile njegove besede. – Seveda sem mu vse na kratko povedal, kaj se je v moji hiši zgodilo in vse brez moje najmanjše krivde!
10. General je plosknil z rokama in sprva ni vedel ali naj se smeje ali jezi. Čez nekaj časa, ko se je popolnoma zbral, je rekel: »Moj ubogi, najdražji prijatelj, pomiri se! Če je tvoja žena takšna, kot sem zdaj na moje izjemno jezno začudenje izvedel iz tvojih ust, potem bodi resnično vesel, da si se na tako časten način znebil te plemenite zlobnice! Toda te dragocene papirje obdrži za svoje otroke, saj ne bi bilo pametno, če bi ji za nič pustil to precejšnjo vsoto!«
11. Ko me je general tako tolažil in poučil, je zelo osorno v sobo vstopil osebni služabnik milostljive gospe, in rekel: »Milostljiva Vam sporoča, da ne bo nikoli vzela nazaj, kar vam je dala za odškodnino. Če pa to ni dovolj, vam je pripravljena dati še več!« Od jeze sem se ugriznil v ustnico in ostal brez besed. Toda gospod general je namesto mene prevzel besedo in rekel: »Povej milostljivi, da teh dvesto tisoč goldinarjev ni nič drugega kot bedna miloščina za žrtve, ki jih je ta človek dal zanjo! Če bi bil jaz na njegovem mestu, milijon ne bi bil dovolj! Kajti čast častnika, kot je on, se ne plača s takšno miloščino! Zato naj tvoja milostljiva gospa le seže globje v veliko kaso in temu častnemu možu, ki mu ni enakega, povrne za čast, ki jo je poteptala! Ali si me razumel? Povej milostljivi, da jaz, knez N.N., kot oče tega mojega najdražjega sina, to zahtevam od nje! In povej ji, da ne sme upati, da jo bo moj sin še kdaj sprejel,

in da ne sme nikoli uporabljati njegovega imena! Ali si vse to razumel?!« Osebni služabnik je rekel: »Ja, Vaša visokost!« - »Potem pa pojdi«, je zagrmel general! Služabnik se je priklonil do tal in odšel.
12. Čez nekaj časa so se odprla vrata, čez katera je kot obsedena planila baronica pred generala in z vijuganjem rok prosila njega in mene odpuščanja ter veliko govorila o svojem bolestnem stanju, vsled katerega se je prenaglila in Bog ve, kaj je še vse blebetala!?
13. General jo je pustil, da je končala, nato pa popolnoma mirno spregovoril: »Gospa, poznal sem vašega ozkoglednega očeta in poznam vas! Jabolko nikoli ne pade daleč od drevesa, in tako, draga moja, tudi vi niste dosti boljša, kot je bil vaš oče! S sinom sva kneza, vendar nama niti v sanjah ne bi prišlo na misel, da bi bila v stotih letih tako domišljava, kot ste bili Vi v eni uri, zaradi svojega baronskega naziva. Ta Vaš nekdanji mož ni moj biološki sin, a ker sam nimam otrok, sem prepričal svojega dobrega cesarja, da ga skrivaj prizna za mojega zakonito posvojenega sina z nazivom grof. Če danes ali jutri umrem bo on knez! Ali to razumete?! In, če bi se okoliščine spremenile, ali če bi drugemu visokemu plemstvu uspelo prepričati cesarja, da mu ne podeli naziva knez, bo še vedno ostal moj sin in edini dedič vsega mojega premoženja! Ali me razumete?! Ta moj sin je bogat, zelo bogat in ne potrebuje ne vaše hiše, niti vašega premoženja. Ker pa ste Vi, kot ženska, ki jo je oboževal, oskrunila njegovo čast kot baronica, zahtevam jaz, kot njegov oče, zadoščenje v znesku pol milijona goldinarjev! Ali ste me razumeli, gospa?!«
Reče baronica: »Najbolj vzvišena visokost, gospod tast: »Ne samo pol milijona, dam mu vse svoje premoženje, če mi le oprostite in mi ne vzamete mojega ljubljenega moža!«
14. Potem je general rekel: »Ja, ja, moja dična hči, zdaj ko ste prvič izvedela, da je ta 'prašičjerejec', kot ste ga imela navado imenovati, moj sin, čutite zopet ljubezen do njega! Če pa bi prej čutili enako do 'prašičjerejca', bi se sedaj zelo lahko sporazumela; na ta način pa to skoraj ne bo več mogoče! Zato pojdite nazaj v svojo sobo, ker se moram s sinom pogovoriti o pomembnih stvareh, pri katerih pa Vas ne potrebujem za pričo.« Ema je zdaj še bolj vztrajno prosila za odpuščanje in se z vsem, kar ji je sveto zaobljubila, da bo raje z menoj celo življenje 'prašičjerejka' kot da bi me le za eno minuto zapustila!
»Dobro«, je rekel general, »to bomo še videli! Dovolil si bom takoj dokazati vašo plemenitost in bomo videli, kako boste opravili prvi preizkus?«
Reče Ema: »Naredite z mano kar hočete; samo smrt me lahko loči od mojega moža!«
Reče general: »No, no, to se bo takoj pokazalo, ljuba baronica! Pravzaprav sem z Vami že naredil preizkus, katerega ste opravili zelo slabo. Zdaj ljubite tega mojega sina, ker po mojem priznanju brez dvoma verjamete, da je moj sin. Ampak temu ni tako! To sem rekel samo zato, da bi Vas preizkusil in se naposled še toliko bolj prepričal o sramotnosti vaše aristokratske ošabnosti. Ko vaša lahkovernost v vašem možu ni več videla smrdljivega prašičjerejca, ampak kneza, ste se začela prilizovati! Toda kaj boste storila, če odločno prekličem vse, kar sem rekel samo zato, da Vas preizkusim, in rečem: »Vaš gospod, ki ga nadvse cenim, je in ostane samo kmečki sin!?«
15. Ko je Emma to slišala, je nenadoma skočila in rekla: »Kaj!! To počnete hčerki bogatega barona N.N.!? Moj mož torej ni knez, ampak le kmečki sin in v Angliji novopečeni gospod!? Oh, to je sramotno, to je neizrekljivo podlo! Z mano, baronico prvega ranga, ravnati kot z neumno gosko! – Sobar!« - Reče sobar: »Kaj želi milostljiva gospa baronica?« - Reče Emma: »Pojdi v mojo sobo in mi prinesi papirje, ki so na moji mizi, da bom temu kmetu (pokaže name) povrnila užaljeno čast!«

Reče general: »Ni treba, moja milostljiva! Vedel sem, da bo drugi test izpadel še slabše od prvega! Vi ste in ostali boste to, kar ste! Upam, da me razumete? In ta moj pravi sin, kljub svojemu kmečkemu poreklu, ostaja to, kar sem vam prej povedal!«
16. Ob teh besedah se Ema zopet obrne in reče: »Vaša visokost! Postavili ste me na preizkušnjo in bili tako prijazni, da ste mi pravkar povedali, da sem preizkus slabo opravila! Toda ali lahko domnevate, da morda ves ta moj današnji nastop, ki sem ga zelo dobro in zvito preračunala in speljala, ni bil nič drugega kot energično vprašanje za mojega moža, ali me še ljubi? Kajti zdaj moram odkrito priznati, da se moj mož že skoraj leto in pol obnaša do mene s težko razumljivo hladnostjo in brezbrižnostjo, kar me je na skrivaj, čim dlje je trajalo, neznansko onesrečilo. Pogosto sem mu dala razumeti, da zanj nisem več to, kar sem bila! Toda knežji gospod je to vedno opravičeval s tisočerimi izgovori. Skušala sem ga in pogosto vlekla za njegove kodre; toda on je neredko ostal kot kip nepremičen pred menoj in sploh ni vedel kako bi odgovoril na moje nežnosti, ki sem mu jih v obilju razsipala. Potem sem si mislila: 'Ali sem potem zate postala tako običajno bitje? Moj oče je bil baron z veliko bogastva in me je ljubil kot svoje življenje, a vendar sem tega svojega moža tako ljubila, da sem postala zločinka očetove svete ljubezni! In nagrada za to mojo veliko ljubezen do njega je zdaj nerazumljiva hladnost z njegove strani? Oh, gotovo mora biti nekje vzrok za to!
17. Zdaj sem zelo bogata in lahko naredim marsikaj, da bi ugotovila kakšno je srce mojega moža in kakšna je njegova ljubezen do mene.' Prirejala sem zabave in plese ter dovolila kavalirjem, da so mi dvorili, da bi videla, kaj bo moj mož na to rekel in ali bo pokazal kaj ljubosumja. Toda ves moj trud je bil zaman! In zdelo se je, da mu je celo prav, da se z drugimi bolje zabavam kot z njim! Kot sem rekla, sem to pravo sramoto svojega srca prenašala leto in pol. Toda njegova hladnost do mene se je le še povečala in se je zdelo, da se tudi za mojo spalnico sploh več ne zanima. Zato sem sprejela prav to odločitev, ki sem jo danes udejanjila, da njegovemu srcu zastavim še zadnje resno vprašanje!
18. Toda kakor ves moj dosedanji trud, je tudi ta moj zadnji preizkus, po katerem je tako hrepenelo moje osirotelo srce, neuspešen! Ker pa sem popolnoma brez svoje krivde izgubila njegovo ljubezen, naj bo potem v Božjem Imenu izgubljena!
19. Resnično, Vaša visokost, zdaj govorim popolno resnico. Dokler sem mu stala revna ob strani, me je ljubil z močjo, ki sem jo komaj razumela. Toda, ko sem po žalostnem naključju postala edina dedinja velikega premoženja in verjela, da me bo moj mož zdaj še bolj ljubil, ker sem v položaju, da mu vrnem za številne žrtve, ki mi jih je dal in poplačam za vsa njegova dejanja ne samo s srcem, ampak tudi z denarjem, je bilo s tem zanj vsega konec! Ne samo, da mi zaradi tega ni izkazal nobenega veselja, ampak je bil zaradi tega vedno jezen in mi pogosto rekel v obraz: »Tvoj denar bo v to hišo prinesel prekletstvo, nikoli pa blagoslova!« Ko sem mu pokazala velike kupe vrednostnih državnih papirjev in druge velike zaklade, je nanje gledal tako zaničljivo, kot da so komaj opazne smeti! – Naj Vaša visokost zdaj prav preudarno razmisli o tem mojem položaju in potem šele razsodi o meni, ali sem jaz tukaj tako velika in razvpita grešnica, kot zdaj mislite Vi in Vaš gospod posvojenec!«

72. POGLAVJE

GENERALOVO POSREDNIŠKO PRIZADEVANJE. ZAKONSKI PREPIR.

1. Po tej predstavitvi njene srčne bolečine, je general presenečeno pogledal in rekel Emmi: »Poslušaj, moja draga gospa snaha! Če je to tako, potem naš primer dobi

povsem drugačen vidik. Ne preostane mi drugega, kot da rečem 'Mea culpa' in popolnoma vdano prosim za odpuščanje, potem pa mojemu sinu preberem nekaj starih levitov!«
Reče Emma: »Vaša visokost, ne prosim za nič drugega, kot za najino prvo ljubezen! Če ta obstaja, potem mu bom odpustila vse in naredila vse, karkoli njegovo srce poželi! Le najino prvo ljubezen želim zopet imeti nazaj!«
Tedaj se je general obrnil k meni in rekel: »Ja, poslušaj, sin moj, če je tvoja krivda, da ti je zdaj tvoja žena na nek način prisiljena povzročati tako obžalovanja vredne ekscese, je prva stvar, ki jo moraš sedaj narediti predvsem ta, da popraviš svojo napako! Ema hrepeni po tvoji prvi ljubezni! Zato ji te ne krati!«
2. Na to sem jaz odgovoril: »Moj najbolj spoštovani, ljubljeni oče! Moja ljubezen do moje nebeške Eme ni bila nikoli drugačna in nikoli šibkejša ali manjša, kot pri najinem prvem srečanju. Toda, če je moja najdražja Emma videla sence in strahove tam, kjer jih ni bilo in jih tudi ne bo, potem jaz pri tem res nimam nič! Da ji nisem kazal nobenega ljubosumja, ali ji celo očital, ko je bila s svojo družbo, je treba pripisati le mojemu rahločutnemu srcu. Vendar, da pa sem v sebi kljub temu čutil marsikaj, kar ne morem prištevati med najbolj prijetne občutke v svojem življenju, pa to seveda vem samo jaz! Kar pa se tiče njenega velikega bogastva, moram žal priznati, da temu nisem nikoli pripisoval nobene vrednosti, saj sem si mislil, da le imaš tisto, kar potrebuješ, da lahko živiš dostojno življenje; a življenje v razkošju je in bo vedno ostalo gnusoba pred Bogom in vsem resnično boljšim svetom! Zato moram odkrito priznati, da mi je bilo skrajno neprijetno ob pogledu na strašno veliko premoženje moje Eme. Kajti čim bogatejša je hiša, toliko več možnosti ponuja za vsakovrstno grešno razuzdanost! (obrnem se k Evi): Glej, če bi ti revežem dala tiste tisočake, kolikor so te stale zabave, ki si jih prirejala, kako srečni bi bili oni in kako srečna bi bila midva! Ampak ti si me hotela samo dražiti, in glej, to ni bilo pohvalno od tebe, in mislim, da si nisem zaslužil tako občutne kazni od tebe! Kajti bolj nežnega in prizanesljivo potrpežljivega moža, kot sem jaz in sem vedno bil, skoraj nikjer drugje ne more biti!?«
3. Ema ni vedela kaj naj na to reče, vendar se je zdelo, da še vedno nestrpno čaka svojega osebnega služabnika, katerega je prej poslala po vrednostne papirje. Ker ga predolgo ni bilo, se je opravičila, da gre pogledati, kaj služabnik počne tako dolgo. Ko pa je že hotela oditi, ji je prišel naproti s težkim svežnjem. Takoj mu je na skrivaj naročila, da naj sveženj odloži na mojo mizo! Ker sem mislil, da sva se sedaj popolnoma spravila, sem jo vprašal, kaj pomeni ta sveženj in kaj naj z njim naredim?! Ema me je pogledala z nekoliko porogljivim nasmeškom in rekla: »Najprej se ti moram oddolžiti za žalitev, ki ti je bila storjena in tako nadoknaditi za zahtevano zadoščenje!« Na to sem odgovoril: »Ljuba, najdražja Emma! Preveč te ljubim, da bi imel do tebe najmanjšo zamero; kajti nisem bil jaz, ampak je imel moj najdražji oče v odpustljivem razburjenju do tebe takšno zahtevo, katero mu boš gotovo tako zanesljivo odpustila, kot jaz tebi vse odpuščam iz vsega srca! Zato le vzemi vse te papirje spet nazaj v svojo hrambo in zopet postani tista Ema, ki me je pred nekaj leti spremljala v Anglijo, in za katero sem svoje življenje izpostavljal tisočerim nevarnostim!«
4. To je Emmo presenetilo in ni vedela, kaj naj sedaj stori. Čez nekaj časa je rekla s stoično mirnostjo: »Če me že ljubiš, kot si rekel, potem mi naredi uslugo in vzemi te papirje v svojo hrambo in skrb, saj veš, da ženska ne zna ravnati z denarjem!« - Na kar sem rekel: »To pa je nekaj povsem drugega! Z največjim veseljem na svetu želim v tem pogledu izpolniti tvojo najdražjo željo! Ampak zdaj mi moraš ponuditi svojo roko, kot znak najine sprave in naj ti ne bo nerodno zaradi poljuba, ki sem ga že dolgo pogrešal! Pridi Emica, pridi in me zopet osreči!« - Reče Emma: »Za to je še čas, moj gospod mož! Ženska ne sme biti preveč radodarna, če želi ohraniti ljubezen! Ali to

razumeš?! – Potem pa te moram še opozoriti na nekaj posebnega, kar je zate komaj upoštevanja vredna malenkost, ampak zame sploh ne! Večkrat sem ti že rekla, da jaz nisem Ema, ampak je dejansko Kunigunda moje pravo krstno ime! Zakaj mi potem vedno rečeš Ema in zakaj ne Kunigunda, ki je ime starodavnega plemstva, s katerim sta bili krščeni tudi moja mati in babica?! Če me res ljubiš, me v prihodnje imenuj z mojim pravim, vrednim imenom!«
5. Ta ljubezenski pogoj je seveda privabil nasmešek na moj in generalov obraz, in sicer zaradi Nestroyeve gledališke igre, v kateri sta dobra Kunigunda in njen Eduard zelo osmešena z lakonsko pesmijo! Zato sem tudi rekel Emi: »Ampak moja draga, najbolj nežna žena, tako sem ti govoril samo iz čistega spoštovanja do tebe! Saj poznaš tisti komad, ko je pesem 'Eduard in Kunigunda' odpeta na najbolj nespoštljiv način v zabavo občinstva!? Kadarkoli sem te tako poklical, sem se vedno spomnil na tisto neumno pesem, ki me je že tolikokrat nasmejala, kar sem ti tudi povedal in si se popolnoma strinjala z mano. Kajti ime Ema zveni očitno bolj estetsko kot Kunigunda. Ampak, če res želiš, da ti odslej rečem Kunigunda, no v Božjem Imenu, ti bom z veseljem tako rekel!«
Reče Emma nekoliko ostro: »Ja, ja, kar ti ni všeč poskušaš na vsak način osmešiti!« - »Ampak ženkica«, rečem, »kaj ti pride na misel!? Iz tebe se nikakor nočem norčevati, saj si mi tako neskončno ljuba in dragocena! S čudovitim imenom Ema, sem te želel samo obvarovati vseh posmehov, ne pa da bi hotel tebe osmešiti! Ker pa je ime Kunigunda v predstavi, ki jo poznaš tako dobro kot jaz, brez najine vednosti in namena osmešeno, povej, kaj lahko jaz glede tega naredim?! Ampak upam, da boš šla preko tega, in da je pogovor o tem zdaj končan in mi boš ponudila svojo roko v popolno spravo ter mi dala za povrhu tudi težko pričakovani poljub? Ali pa imaš morda še kakšen zadržek v ozadju?«
6. Emma je rekla: »Oh, še veliko! – Kakšnih tisoč!« Odgovoril sem: »Kaj je potem še to, če smem vprašati, moja najdražja Em (skoraj bi rekel, tisočkrat te prosim za odpuščanje), hotel sem reči Kunigunda! – Reci Kundi, kaj te še moti!«
7. Na moje sicer nežno vendar nekoliko ironično vprašanje, je dvignila nogo in z njo jezno tako močno udarila ob tla, da so kozarci v moji omari z žganimi pijačami zažvenketali. In temu mogočnemu topotu je sledil oster »Ne!«, seveda ob spremljavi nekaj solz. Temu pomenljivemu ne, je nato sledil tih jezen premor, zatem rahla omedlevica, potem pa cela legija čudovitih imen namenjenih moji osebi, kar res ne bi osramotilo niti najbolj nesramne prodajalke zelenjave! Potem, ko je z žaljivkami končala, je gospodovalno vame zakričala: »Konec je med nama! Nočem več nič vedeti, ne slišati od tebe! Dobil si svoje plačilo in tako sva si za večno kvit! - Ti bi se še norčeval iz mene!? Samo to mi je še manjkalo od tepca, ki se ni rodil, ampak ga je povrgla neka kmečka krava! Tudi, če te je sam cesar tisočkrat povišal v kneza, nisi nič zame, baronico zelo starodavnega rodu! Glej, da mi čimprej izgineš izpred oči!«
8. «Z njo ne bova nič opravila«, je rekel general, »ker je popolna norica! Pusti jo, sin moj in ne skrbi več zanjo! Morda jo bo čas izboljšal prej kot midva. Toda denar pa le vzemi, kajti zelo kmalu lahko pride čas, ko ji bo celo dobro služil, če bo prehitro zapravila svoje zaklade in bogastvo.«
9. V tem trenutku je vstopil moj osebni služabnik in mi sporočil, da je našel zelo lepo, takoj vseljivo stanovanje, in da je plačal tudi predujem. »Dobro«, je rekel general, »zdaj pa le urno pakiraj, kajti več bo rok, prej bo delo končano!«
Reče služabnik: »Gospod, razen te sobe je že vse opravljeno! Nosači že prihajajo!«

73. POGLAVJE

NADALJEVANJE ZAKONSKE ZGODBE.
EMMIN ŽIVČNI ZLOM IN SPREMEMBA.

1. Rečem jaz (patetik): »No, dobro; zelo dobro si to opravil. Toda s temi velikimi in težkimi škatlami bo najtežje?« Reče moj služabnik: »Nič ne de, Vaša milost, tudi druge niso bile veliko manjše, pa je bilo vse v redu. Oh, vaša milost bo resnično zadovoljna s stanovanjem. Sicer ni v mestu, ampak v enem od predmestij, toda res je razkošno stanovanje, opremljeno z vsem možnim udobjem in zares ni drago! Osem sob za gospodo, tri za služinčad, hlev za šest konj, kočija, lopa za drva, v celoti angleško opremljena kuhinja, shramba za živila, precej velika klet in celotno podstrešje! Koliko Vaša milost misli, da stane?«
2. Rečem: »No, približno tri do štiri tisoč goldinarjev!« »Oh, oh«, se je začudil služabnik in rekel: »Niti dva tisoč, samo tisoč šeststo za vse! No, ali ni to poceni?!«
Reče tudi general: »Ja, resnično zelo poceni! Ampak v katerem predmestju in v katerem nadstropju je?« -
Reče služabnik: »Predmestja iz dobrih razlogov ne bom povedal (pri tem namigne na mojo ženo), ampak je v drugem nadstropju! Kajti, če se umikaš pred sovražnikom, mu ne smeš prinesti na nos, kam se umikaš! Imam prav, ali ne?!« – »Popolnoma«, je rekel general. »Moral si že enkrat biti pred sovražnikom, ker to tako dobro veš?«
Služabnik je rekel: »Dvakrat, Vaša ekselenca! Enkrat kot stražmojster pred pravim sovražnikom, ko so deževale bombe, granate in karteče; in kmalu zatem pred neresničnim, namreč pred mojo ženo! Tu niso deževale bombe, granate in karteče, ampak celi roji zmerljivk! Pet let in tri mesece sem vse to prenašal in ravnal z Rakalijo z vso potrpežljivostjo in nežnostjo. Ampak je bilo vse zaman! Kajti bolj nežen sem bil z njo, bolj se je v njej dvigala ošabnost. Skratka, z njo se ni bilo mogoče za nobeno ceno razumeti. Zato sem se od tega mojega drugega sovražnika umaknil, si poiskal službo in jo kmalu našel – namreč tukaj! Moj zakonski sovražnik me je tukaj sicer že našel in večkrat prišel k meni z mirovnimi predlogi. Ampak vedno sem bil tako svoboden in drzen hkrati, da sem pacifistko enkrat tudi zelo nežno klofnil. In vidite Vaša milost, zdaj je v redu. Kajti, hvala Bogu, minilo je že sedem mesecev in svojega drugega sovražnika nisem več videl, razen včasih ponoči povsem inkognito v čevljarski ulici, na vsem znani Schnepfenstriche! Kdor bo imel srečo, da bo prišel tja, bo lahko zelo užival, sem si mislil. - Če bi se morda vaša milostljiva gospa želela od moje nadvse prijazne žene temeljito poučiti o teh koristnih stvareh, ji ne bi mogel priporočiti primernejše osebe!?«
3. Moja Emma, ki je jezna stala pri oddaljenem oknu te sobe, se je nenadoma obrnila in stekla s stisnjenimi ustnicami proti mojemu služabniku in mu hotela s svojo nežno roko primazati zelo energično klofuto. Vendar je služabnik njeno roko prestregel in rekel: »Opa! Po takšno klofuto grem lahko sam tja spodaj k dični prodajalki zelenjave! Moj obraz ni tako imeniten, da bi se ga dotaknila tako ugledna plemiška roka. Tri korake stran od mene, poštenega narednika, sicer bi mi lahko padlo na misel, da bi z milostljivo gospo baronico malce zaplesala; potem bi se lahko pojavile čudne izkrivljene zgodbice, razumete?!«
Ema se je skoraj razpočila od jeze in zavpila: »Proč od mojih oči, kanalja, proč od mojih oči, beštija! Podli kujon! Kako si drzne takšne nesramnosti govoriti meni v obraz, baronici najstarejšega plemiškega rodu?! Takoj mi ga spravite izpred oči, sicer bom poklicala policijo, da ga odpelje!«

4. Služabnik je rekel: »Ni potrebno, Vaša milost, gospa baronica! Hvala Bogu, da bomo čez pol ure že tako ali tako izven dosega vaših lepih oči. Ne jezite se, saj bi to lahko zelo slabo vplivalo na vaše najbolj občutljive živce! Kaj bi si lahko mislili gospodje iz vaše družbe, ki so bili že včeraj naročeni za nocoj, če bi jih milostljiva gospa baronica sprejela tako uničena!?« - Zavpije baronica: »Utihni nesramno teslo, sicer boš takoj občutil, kaj pomeni tako žaliti baronico! Zdaj sem v tvoj ostudni opičji fris sposobna vreči vse, kar mi pride pod roke!«
Reče strežaj dotičnemu služabniku: »No, zdaj je pa že čas, da držiš jezik za zobmi, sicer bomo še doživeli majhen uvod v sodni dan! Pojdiva stran!«
Nato sem jaz rekel: »Ja, ja, kar pohitita; ker bi zdajle tudi jaz raje poletel ven, kot pa hodil!«
5. Komaj sem to še izgovoril, je Emma skočila k meni in zavpila: »Ne, ne! Ali sem si to zaslužila od tebe, da me zdaj resno zapuščaš in za povrhu prepuščaš na milost in nemilost posmehu svoje predrzne služinčadi? Mislila sem, da moje slabe volje tokrat ne boš vzel tako resno, ampak boš imel z menoj staro potrpljenje!? Ampak ne, tvoje srce je okamenelo in tvoje oči nikoli ne vidijo bolezni tvoje uboge Eme! Ko sem bila mlajša in bolj zdrava kot zdaj, sem se žrtvovala za vse, kar sem le videla v tvojem srcu, toda zdaj, ko sem bolna, ja, zelo bolna, ko me napada moj boleči paroksizem, nimaš več potrpljenja z mano! O ti trdo moško srce, ki ga tudi najnežnejše besede bolne žene ne morejo več omehčati! Zakaj me zdaj zapuščaš, kaj sem ti storila?! Glej, slabe volje sem bila, sam Bog bo vedel, kako in zakaj; skratka, spet sem zbolela in v svojem trpljenju sem bila do tebe gotovo groba in pikra. Zdaj pa se spet počutim, kot da bi mi luske padle z oči; megleno se zavedam, da sem tebe, kot tudi generala najbrž hudo užalila, ali celo odpravila iz hiše?! In ti se nisi zavedal, da je to storila samo tvoja uboga, bolna Ema, ki ni imela nadzora nad svojimi zdravimi čuti. O ti moj najdražji mož! Naredi z mano, kar hočeš; kaznuj me, če si zaslužim kazen! Ampak samo ne zapusti me!«
6. S temi besedami je jokajoča in hlipajoča padla na moje prsi in se me krčevito oklepala. Služabniki so debelo pogledali in me vprašali, kaj naj zdaj naredijo, ali naj gredo naprej ali se obrnejo nazaj?! –
Emma je rekla: »Takoj spet vse prinesite nazaj in na moje stroške plačajte najemnino za pol leta!«
Nato je rekel general: »Ja, če je zadeva taka, potem pomilujem tebe in še bolj tvojo ženo, ki se mi zdi zares hudo bolna. Seveda kot gospod, človek in mož, v takšnih okoliščinah svoje Emme v nobenem primeru ne moreš zapustiti! Toda zdaj grem, ker imam nujen opravek in se vrnem čez nekaj ur. Zame naj pripravijo sobo, ker bom preživel nekaj dni pri tebi.« General se je zatem poslovil. -
Služabniki so se lotili povratne selitve, kar je bilo zanje nekoliko neprijetno, moja Emma pa je bila kot spremenjena in se komaj še spomnila nečesa, kar se je zgodilo med nama! Na skrivaj sem bil presenečen, ampak zadeva je bila zdaj naenkrat taka, da je bila Ema še malo prej hudič, zdaj pa je postala angel.

74. POGLAVJE

VELIKO PRESENEČENJE ZA PATETIKA.
MED STARIMI ZNANCI.
DOBER OLAFOV NASVET.

1. Končno Max Olaf spet spregovori, rekoč: »Moj najbolj spoštovani prijatelj, tvoja zakonska življenjska zgodba, se je močno razvlekla! Zato jo pustiva brez nadaljevanja, ker je obema zelo dobro znana. Kajti vedi, da sem jaz zdaj tukaj z imenom Max Olaf,

ki ti vedno, kot pravi prijatelj, stojim ob strani, prav tisti polkovnik in general, ki te je posinovil in ti pomagal, da si na svetu iz nič postal nekdo. In ta prijatelj, ki ima vse tukajšnje pojave, vključno s preobrazbo podeželanke za čiste sanje, je baron, čigar hči je brez njegove volje postala tvoja žena. Če pa hočeš tudi tukaj spoznati svojo ženo, s katero si se na Zemlji prepiral skoraj dvajset let, potem poglej tisto najbolj bedno bitje, ki je skoraj napol golo in strašno mršavo in te gleda izza barona. Tako imaš pravi finale (zaključni del) svoje celotne življenjske zgodbe! Ali si zadovoljen z razpletom tvoje življenjske zgodbe, ki si jo nam precej dolgovezno povedal?«
2. Reče patetik: »O ti, strašno huda ura! No, zadeva še kar traja. Mislim, da se bo najbolj bedno nadaljevanje moje zgodbe spet začelo tukaj, kot drugo dejanje drame! Kaj misliš, moj edini, najiskrenejši prijatelj?!«
3. Reče Max Olaf: »Dragi prijatelj, glede tega se mi zelo močno dozdeva, da se bomo morali obrniti tam na tistega človeka, če želimo pričakovati boljše nadaljevanje naše življenjske drame! Kajti glej, meni kot nememu opazovalcu in mojim generalskim očem ni ušlo nič, kar se je zgodilo tukaj v sobi, deset korakov stran od naju, kar je bilo med tvojo življenjsko zgodbo, za moj razmišljajoči um najpomembnejše. Podeželanka ima novo obleko in je sedaj videti kot najčistejši angel. In bolj, ko je z ljubeznijo naklonjena temu čudnemu človeku, lepša in modrejša postaja! – Vendar ona ni edina, ki je tako srečna. Veliko jih že vidim, ki so bili nekoč tako kot mi zelo nesrečni, toda ko so se začeli temu človeku vedno bolj približevati, so bili takoj deležni lepšega videza in njihova oblačila so se tudi spremenila skladno z njihovo preobrazbo!
4. Prijatelj, to so v dobesednem pomenu besede zagotovo čudeži nad čudeži.
5. Tam, bolj v ozadju, na dokaj prostorni galeriji, lahko vidiš približno štiriindvajset ženskih bitij v baletnih kostumih, ki so ti videti že čisto nebeške! In tam ob mizi, dobro obloženi s kruhom in vinom, stojijo, znani demokrat Blum, Messenhauser, doktor Becher in zdravnik ter urednik Jellinek! Kakšno, lahko bi se reklo, resnično sveto dostojanstvo žari iz njihovih obrazov! S kakšno globoko modrostjo je napolnjen vsak njihov govor! In kako prijazno in hkrati tako vzvišeno resno je njihovo vedenje!
6. In vendar se zdi, da je tisti preprosti človek, ki sedaj tako rekoč dvori lepi podeželanki in se z njo pogovarja le o ljubezni, zanje vse v vsem. Kajti njega sprašujejo o vsem. On odreja vse. On zapoveduje; in je vse tako, kot on hoče! Toda celotno njegovo obnašanje je tako skromno in tako, lahko bi rekli, nečloveško ali čisto nebeško prijazno, da sem ga zdaj že vzljubil zgolj z gledanjem in opazovanjem, kot je mogoče ljubiti le najboljšega prijatelja!
7. Zdaj bi že sam najraje odhitel k njemu in ga začel božati, kot bi poveljnik pred bojem pobožal svojo zastavo! – Povej mi, prijatelj, ali ne čutiš tudi ti podobne želje v sebi? In ti, razlagalec sanj in zemeljski baron skupaj s svojo hčerko Kunigundo – Emmo?!«
8. Reče patetik: »Osebno se s tabo popolnoma strinjam in zdaj začenjam čutiti enako. Toda ali moj gospod tast in moja Ema čutita enako, je pa seveda povsem drugo vprašanje? Morda tista Emma, pri kateri sem malo pred njeno smrtjo zaznal nekaj sledi religioznosti! Kar pa se tiče barona, ga poznam veliko premalo, da bi lahko zanj trdil in povedal, kaj misli in čuti v sebi! Vsekakor pa se lahko domneva, da si tukaj ne bo privoščil zemeljskih predstav o svojih plemenitih prednikih!?«
9. Reče baron: »Dragi moj ugrabitelj moje hčerke, raje pometi pred svojim pragom! Kajti, če bi se hotel s tabo tukaj pravdati, bi bila to lepa razprava! Ampak jaz sem ti odpustil vse, kar je bilo na svetu in tako sva z najino zadevo opravila. Toda, če imaš tu na tem svetu zame kaj koristnega, kar se mi še vedno zdijo sanje, mi boš tukaj s svojim prijateljstvom povrnil za to, kar si mi na Zemlji ukradel s svojo sovražnostjo, namreč moje življenje! Kajti Emma je bila tam moje življenje, ki si mi ga ukradel! Vendar sem ti ta rop odpustil. Zato se ne sprašuj, kakšni so tukaj moji občutki in ali bom

morebiti tukaj bolj ali manj pretiraval o svojih plemenitih rodovnih prednikih; ampak meni in ubogi Emi pomagaj, če nama lahko kakorkoli pomagaš! – Ta tvoj prijatelj naj pove, ali sem zdaj prav govoril?!«
10. Reče Max Olaf: »Popolnoma prav, tako rekoč iz srca, dragi prijatelj! To bo zagotovo potrdil tudi tvoj zet, saj mu dobre volje ni nikoli manjkalo; in kdor jo ima, se lahko tudi nadeja le najboljšega! Le da tukaj še vedno vsi nimamo možnosti. Ampak, upam v Boga, da bo vsaj enemu od nas kmalu pomagano, in da potem ne bo pustil svojih dragih prijateljev v stiski!«
11. Reče baron: »Za to se ti najlepše zahvaljujem! Kakršnakoli dejanska pomoč bi bila zame in Emmo izredno nujna. Pravzaprav že več kot dvajset let, ki jih je tukaj postalo že dva tisoč, ždim v največji samoti! Nobena pomoč in nobena tolažba in nobena svetloba ni prišla k meni do zdaj, ko smo se znašli tukaj v tej čudoviti sobi. In ti si prvi, ki mi je začel pomagati iz mojih dolgih sanj! O prijatelj, ampak tudi dokončaj, kar si začel! Če imata moje srce in življenje zate kakršnokoli vrednost, naj ti bosta v celoti posvečena kot nagrada in pohvala!«
12. Reče Max Olaf: »Dragi prijatelji in tudi ti moja uboga Ema, voljno in mirno pojdite z menoj tja do tistega čudovitega človeka, ki se zdaj tam pogovarja z zdravnikom Jellinekom. Tam bom pred njim pokleknil za vaše in morda tudi za moje najboljše dobro! Če se bo za nas zavzel in nam ponudil svojo čudovito ustrežljivo roko, potem nam bo tudi obilno pomagano; v to sem popolnoma prepričan! Vendar pa to zahteva ogromno zbranost pred njim, kar sem že mimogrede opazil. Kajti, ne glede na to, kako neizrekljivo je dober, ima poleg svoje brezmejne dobrote tudi tako velikansko modrost, da se vsaka naša tudi najgloblja misel, stopi kakor maslo na soncu. Kakor mislimo in čutimo, tako moramo pred njim tudi govoriti! Kajti njegovemu prodornemu vpogledu ni mogoče ubežati! Pojdite torej z menoj, morda bomo pri njem našli milost!«
13. Reče patetik: »Brat, kako bi bilo, če bi ti šel k njemu sam, brez nas in se za nas zavzel pri njem? Kajti glej, resnično imam pred njim zares zelo na skrivaj prav poseben strah!«
14. Baron in Emma prav tako enako prosita generala Maxa Olafa. In ta reče: »Dragi prijatelji, karkoli lahko storim za vas, bom tudi naredil. Toda medtem se zberite, ker slutim, da se bom zelo kmalu vrnil z dobrim odgovorom!«

75. POGLAVJE

OLAFOVA PROŠNJA ZA DOBROBIT NJEGOVIH PRIJATELJEV. GOSPODOVA OBLJUBA. RIBOLOV ČLOVEŠKIH DUŠ. SLEPI IN TRMASTI PATETIK.

1. Po teh besedah gre Max Olaf takoj k Meni, se pred Menoj globoko prikloni in reče: »Vzvišeni, najmodrejši in zagotovo tudi najbolj ljubeči prijatelj! Od vsega čudežnega, kar se je med mojim bivanjem tukaj zgodilo, ni nič ušlo mojim očem. Vendar sem tudi opazil, da so vsi ti čudežni dogodki povezani samo s teboj. Zdi se, da si ti, vsaj tukaj v tej hiši, temelj vsega!? Prav tako se meni zdi, da je tukaj v tej hiši pravzaprav zgolj samo od tebe odvisno ali bo nekdo srečen ali nesrečen! Kdor te je pridobil, kot se vsaj meni zdi, je že pridobil vse! Na podlagi mojega najbolj zanesljivega opažanja in zaupanja v tvojo zelo očitno dobroto, sem si jaz, morda najbolj nevreden od vseh v tej sobi, vzel svobodo, da te prosim iz največje globine svojega srca, da tistim trem tam, namreč dvema moškima in eni zelo ubogi ženski, izkažeš svojo milost, ljubezen in prijateljstvo! Nanje se tako kot name še vedno lepi nekaj zemeljske snovi, kar je za ta

duhovni svet komaj kaj koristno. Toda vsi smo po živem Bogu zagotovo navdahnjeni z najboljšo voljo in se bomo po svojih najboljših močeh prizadevali dopolniti tisto, kar nam še manjka, da bi se izkazali bolj vredni milosti, katere se zdaj od tebe nadejamo.«
2. Rečem Jaz: »Moj ljubljeni prijatelj in brat! Povem ti, pojdi tja in jih pripelji k Meni! Kajti, kje je oče, ki bi zatiskal svoja ušesa in srce pred tistim, ki ga prosi milosti za svoje otroke? Glej, celo najtrši oče na Zemlji ne bi to storil; še koliko manj pa Jaz, ko v Meni telesno prebiva vsa polnost ljubezni nebeškega Očeta! – Zato le pohiti in pripelji vse, ki hrepene po Meni!«
3. Max Olaf, poln največjega veselja, reče: »O prijatelj, vedel sem, da noben korak proti tebi ne bo narejen zaman! Oh, že vnaprej se ti zahvaljujem za vse; saj zdaj jih že vidim kako srečni jokajo od veselja! Oh, hvala, hvala ti!«
4. Rečem Jaz: »Ampak, najdražji prijatelj in brat! Ves ta čas Sem čakal, da boš kaj vprašal zase; toda nič takšnega se ni zgodilo! Ali nočeš biti malo bolj srečen kot si zdaj?!«
5. Reče Max Olaf: »O ti dragi, nebeško dober prijatelj! Glej, jaz sem takšen, da ko vidim druge srečne in srečo tistih, ki so mi pri srcu, sem že srečen! Tudi na Zemlji nisem bil nič drugačen. Zato sem vedno pozabil poskrbeti zase, ker mi je bilo mar samo za srečo drugih! Kar sem imel, sem imel samo za druge, in kar sem naredil, je bilo samo za druge. Zato mi dragi, najboljši prijatelj, ne zameri, če te prosim za milost samo za druge in pri tem skoraj pozabljam nase, kot da potrebujem kaj manj od tistih, za katere te prosim; vendar bom z veseljem počakal, le da lahko druge vidim srečne!«
6. Rečem Jaz: »Poslušaj, dragi prijatelj in brat! To te nisem kar tako vprašal, saj sem dobro vedel, kakšno je tvoje srce, in kako je v največji harmoniji z Mojim, ampak da pripravim tvoje srce na nekaj, česar še ne bi mogel dojeti, a te bom kmalu naredil za to zmožnega! – Zdaj pa pojdi in pripelji sem tiste, ki so ti pri srcu! Toda ne obremenjuj s tem več svojega srca, ker ti povem, da bodo vsi sprejeti, katere boš pripeljal k Meni!«
7. Max Olaf se pred Menoj spet globoko prikloni, nato pa se vrne k svojim. Ko pride tja, nestrpno pričakovan, ga baron takoj vpraša, kako Sem ga sprejel in kako njegovo prošnjo?
8. Reče Max Olaf: »Moji dragi vsi, povem vam, da zelo dobro! Ne samo vi, ampak bodo sprejeti vsi, ki se nam bodo želeli pridružiti! Zato se malo sprehodimo med to množico, če morda najdemo koga, ki bi se nam pridružil!?«
9. Reče baron: »O dragi prijatelj, ali vidiš tam, takoj za Emmo dve ženski bitji, to sta moji dve starejši hčerki, za njima pa njuna moža in poleg njih še nekaj zvestih služabnikov – morda bi bili tudi oni sprejeti, če bi šli z nami?«
Reče Max Olaf: »Le sem z njimi! Kdorkoli pride z nami bo sprejet, saj imam za to njegovo božansko besedo! Vendar se moramo še bolj ozreti naokoli, da bi jih našli še več.«
10. Reče patetik: »Poslušaj, dragi prijatelj! Jaz imam idejo. Gremo med množico, ki jo bolje poznamo in med njimi opravimo splošen poziv. Kdor se bo na to odzval, nam bo sledil, kdor pa ne, ta bo ostal. Mislim pa, da ne bi smeli nikogar siliti.«
11. Reče Max Olaf: »Oh, sploh ni govora, da bi se koga sililo! Vendar jim moramo razložiti, zakaj jih za njihovo dobro pozivamo, da se nam pridružijo! Upajmo, da takšna razlaga ne bo nekakšno siljenje?!« -
Reče patetik: »Odvisno od tega, kako se na to gleda in kako je razlaga podana. Preskopa razlaga bo imela majhen učinek. Dobro premišljena in utemeljena razlaga pa je prav tako prisila, kot vsaka druga moč; in volja tako prepričanega ni več svobodna!«
12. Max Olaf reče: »Prijatelj! To si preširoko zastavil! Če bi vse to imenovali prisila, ko se ljudi seznani z drugačnimi idejami in pojmi ter s tem pripelje do drugačnih odločitev,

potem bi bilo treba prepovedati vsako poučevanje! Kajti s poukom učenci, ki so tudi ljudje, obdarjeni s svobodnim duhom, pridejo do povsem drugačnih idej, pojmov in sklepov, s katerimi se njihova prva, prvotna čisto čutna volja, obrne v povsem nasprotno smer! In mislim, da je to nekaj zelo dobrega. Če torej človeški duh lahko doseže pravo svobodo z obveznim poukom, potem ne vidim, kako bi lahko tukaj v resničnem kraljestvu duhov, poučna razlaga ogrozila svobodno voljo kateregakoli človeka?! Zato, dragi prijatelj, naj te to niti najmanj ne skrbi! Če je s tem kaj narobe, potem bom jaz odgovarjal pred tistim, ki mi je za to dal svojo božansko besedo! – Vsi ostanite tukaj še nekaj časa tiho, jaz pa se bom sam takoj lotil dela in pod te ribe vrgel svojo zaupanja vredno mrežo besed. Če kaj ujamem, bo dobro, če pa ne ujamem ničesar, potem bo moralo biti tudi dobro!«

13. S temi besedami gre naš Max Olaf med množico in jo nagovori z izbornimi besedami. Pridruži se mu približno dvajset ljudi, ostali pa godrnjajo, rekoč: »No, če bomo hoteli tja, bomo najbrž že sami našli pot! Za to ne potrebujemo posebnega posrednika!«

14. Ko je Max Olaf to slišal, se je takoj vrnil z ulovom k svojim in veselo rekel: »Glejte, dragi prijatelji, moj ribolov je bil zelo uspešen! Zdaj pa pojdimo takoj k njemu; ja k njemu, ki nam vsem edini lahko in tudi bo pomagal! Kajti za to imam njegovo božansko besedo!«

15. Reče patetik: »Ampak ne razumem, da ti, dragi prijatelj, kar naprej govoriš o njegovi božanski besedi! Kako lahko človeški duh, četudi je še tako popoln, ima in da božansko besedo? – Ali pa ga imaš za nekakšnega Apolona?!«

16. Reče Max Olaf: »Ja, o njem vam brez strahu povem: »'Aut Casar aut nihil!' Ali on ali nihče drug! – Njegove neskončno veličastne besede, ki mi jih je namenil, niso padle na pesek, ampak v vse globine mojega življenja! In te mi zdaj neprestano govorijo: 'On in nihče drug za vedno!' Ali razumeš to moč? Tako me sprašuje moje srce in moj duh odgovarja: 'Ja, srce, tisti, ki ga ljubiš je On in poleg Njega ni nikogar drugega!' – Toda zdaj nič več o tem? Ampak pojdimo k njemu! Blagor tistemu, ki mi sledi!«

17. Reče naglo patetik: »Resnično moram prositi za odpuščanje, moj sicer najbolj cenjeni prijatelj! S takšno domnevo ti jaz ne morem slediti! Človeka imeti za edinega Boga!? Resnično, to je več kot preveč! – Ne morem ničesar reči proti njegovi modrosti in notranji moči volje, kot tudi proti njegovi dobroti nimam kaj reči. Kajti podeželsko dekle je postalo čudovito po njegovi dobroti! Vendar moram ugovarjati njegovemu Božanstvu, kajti po Mojzesu je zapisano: 'Samo v enega Boga moraš verjeti!' In še: 'Nihče ne more videti Boga in ostati živ!' In poslušaj dalje, kaj je po Janezu rekel modri Jud Jezus, ki ga imaš tudi ti za Boga: 'Nihče ni nikoli videl Božanstva, a kdor sliši Njegovo Besedo in jo sprejme ter po njej deluje, bo s tem vase sprejel Božjega Duha in ta bo prebival v njem!' – Vidiš, tudi jaz sem precej dobro seznanjen s Svetim pismom! Toda nikjer ni zapisano, da je človek ali njegov duh, četudi je od Boga, že samo najvišje božansko bitje, ki prebiva v večno nedostopni svetlobi. In, ker se zdi, da ti moj najbolj cenjeni prijatelj, to trdiš za tistega, ki je polepšal podeželanko, res ne morem iti s teboj!«

18. Reče Max Olaf: »Dragi prijatelj, delaj, kar te je volja! Prej si še protestiral proti prisili, zato te tudi v bodoče ne bom več prepričeval!«

76. POGLAVJE

ISKRENI ČISTILEC ŠKORNJEV.
NEZAŽELENA MIERL.
VELIKO PRANJE PATETIKOVE DUŠE.
PONOSNI UŽALJENI DUH ZAPUSTI SVOJO NEBEŠKO DRUŽBO.

1. K patetiku pristopi že znani Franz, ki je bil nekdaj njegov zvesti čistilec škornjev in reče: »Čeprav smo tukaj vsi enaki, vseeno rečem Vaši milosti! Poslušajte, še vedno ste takšni kot ste bili na svetu in to se mi ne zdi prav, ali me razumete!? Na svetu ste bili res velik gospod in poleg tega tudi zelo bogat človek, čeprav vam je večinoma do bogastva pomagala vaša milostljiva gospa. Ampak vsega tega je zdaj konec, ker smo v duhovnem svetu in tukaj mora biti vsak ponižen, me razumete?! Ta dobri gospod nam želi samo dobro in nam je dal nekaj svetlobe. Zato mislim, da ga ne bi smeli tako zlahka zavrniti, zato pojdite z nami, ne bo Vam škodilo. In poglejte tudi Vaša draga Mierl je tukaj! Saj veste, to je tista, ki ste jo imeli poleg milostljive žene, me razumete!? In mislim, da bi se morali vaše Mierl tukaj izogibati! Kaj mislite o tem?«
2. Zelo ogorčen reče patetik: »Oh, ti prekleto sranje! Zdi se, da so vice že tukaj, zato tudi pekel ne more biti daleč! Ampak tole postaja že čisto hudičevo! Zdaj je tudi ta mrha od Mierl tukaj in tudi moja pobožna žena! Ne, ne, saj se bo zadeva uredila! Moja žena je nekaj let pred mano odšla v večnost in verjel sem, ker je v svojih zadnjih dneh tako versko pobožno vzdihovala in potem tako blažena izdihnila v Gospodu, da že dolgo lebdi na nekem nebeškem oblaku!? Ampak ne, ona je tukaj in to še stokrat bolj bedna, kot je bila na svetu tik pred smrtjo! Zdaj pa pride za povrhu vsega tudi še moja ljubica z nabrušenim jezikom! No, še to bi manjkalo, da bi šel s takšno družbo k tistemu človeku, ki mi je prej čisto nedvoumno dal vedeti, da bom moral biti še zelo ponižen! Zdaj sem že skoraj pečen, zato moram paziti, da ne grem s to družbo k čarovniku in poveličani podeželanki! A na tem svetu se je treba sprijazniti z vsemi nadlogami! Tako se je kot Max Olaf prikazal moj nekdanji zemeljski polkovnik in prijatelj, ki je tudi posvečen v vse moje skrivnosti in potem še moj gospod tast, zdajšnji razlagalec sanj s celim svojim sorodstvom v ozadju! Gromska strela! Če to ni non plus ultra fatalno? Tako, da ne vem več, kako naj bi se tej usodnosti še lahko reklo!? Mogoče pa pridejo na dan še moje druge začasne ljubezenske zveze in razna druženja, katere sem si včasih za šalo privoščil!?«
3. Tako je v sebi govoril patetik, toda tudi tisti okoli njega so slišali njegove besede, in njegova žena je stopila naprej in mu zelo nežno rekla: «Johann, na svetu sem vedela, kakšno je tvoje življenje. In to je bil tudi razlog za neskladje, ki je v zadnjem času z majhnimi prekinitvami vladalo med nama. A na koncu sem ti vseeno vse odpustila. Zato lahko tukaj pred Bogom nadoknadiš vse, kar si storil meni, svoji zemeljski ženi, ki ti je iz čiste ljubezni žrtvovala vse, ja, celo ljubezen svojega očeta! Ne boj se me, kajti jaz ti večno ne bom več očitala. Toda sledi zdaj Tistemu, za katerega si mi vedno trdil, da moramo edinemu slediti! Kako pogosto si me obtoževal aristokratske ošabnosti, in glej, zdaj tukaj v kraljestvu ponižanja, si stokrat bolj ošaben kot jaz in vsi moji sorodniki! Kako to?«
4. Patetični Johann osupne, nekaj sam pri sebi zamrmra in na ta nežen ženin nagovor ne reče ničesar.
5. Tedaj pa Mierl stopi naprej in reče Emmi: "Prosim Vašo milost za tisočkratno odpuščanje, ker sem imela Vašega moža. Včasih sem bila dobro vzgojeno dekle! Toda pri Sperlu sem nekoč pred vrati spoznala Vašega moža, ki mi je neusmiljeno dvoril in mi pisno obljubil na življenje in smrt, da se bo poročil z menoj; in tako sem se slepila,

da bi bilo to celo mogoče. Toda ta pujs me je leto za letom vlekel za nos in o poroki se ni več govorilo. Ampak nisem vedela, da je ta baraba poročen! Vidite, to sem izvedela šele tukaj! – Zdaj pa se boste veselila, ko bom temu prascu povedala, kaj si o njem misli njegova Anna Mierl!«
6. Nato se Mierl obrne k patetiku in reče: »No, prasec, ti upokojeni kočijaž ali intendant, karkoli si že bil! Kdo misliš, da si? Kaj boš sedaj rekel svoji gospe, ki si jo tako bedno varal na svetu? Govori zdaj, če imaš pogum, prasec! Če bi bil tako velik gospod, s toliko časti, kot si mi lagal, ne bi mogel biti tako lažniv in beden podlež! No, vse te stvari, ki si mi jih povedal, da si samski, in da imaš na kupe denarja. Če me ne bi bilo tako sram, bi tvoji gospe povedala vse, kar si počenjal z mano! Ti bedni prasec!
Ali svoji ženi nisi nikoli pokazal prelepih oblačil, ki so bila narejena posebej zame, v katerih sem se ti morala kazati kot Turkinja, zdaj kot Španka, Francozinja, Švicarka in kot ženska boginja, in kaj si ti, prasec, potem počel z mano!? Ali nisi povedal milostljivi gospe, kako sem pred tabo plesala pomanjkljivo oblečena v nogavicah, kot pred turškim pašo in te vzburjala tudi s kabaretnimi predstavami. Ti bedni pohotni prasec. Tega zagotovo nisi povedal svoji gospe? No, še malo počakaj, da ji bom jaz še kaj več povedala! Zdaj sem še toliko bolj jezna nate, ker vem, da si ti bedni prasec imel tako ugledno, pošteno in dobro ženo!«
7. Ko Max Olaf to sliši, stopi k patetiku in prekine Mierl, rekoč: »No, no, dragi prijatelj, res hvale vredne zgodbe o tvojem zemeljskem moralnem načinu življenja prihajajo v ospredje! Resnično, glede teh nisem nikoli ničesar slišal! No, krasno, to je pa res zelo nesramno! Ja, zdaj razumem marsikaj, kar drugače ne bi nikoli razumel. Tako si izkazoval zvestobo in ljubezen svoji dobri ženi?! O ti prasec, brez časti! Zato toliko solz!? Ja, zdaj vem, zakaj se tako izogibaš tiste Helene (podeželanke)! Morda je bila tudi ona udeležena v tvojih skokih čez plot?! Zato ti tudi ni prijetno, da bi šel z menoj tja, kjer se zdi, da te ljudje poznajo malo bolje, kot sem te kdaj poznal jaz?! Ja, zdaj mi veliko stvari postaja bolj jasnih! Na primer, ko so te vprašali, kaj moraš delati v soboto, si vedno odgovoril, da moraš na ta dan opraviti pomembne izračune in jih vpisati v zapisnik! To je bil torej tvoj hvalevredni sobotni posel!? Lepo, lepo, res zelo lepo! – Prijatelj, če so tvoje zakonske zadeve take in se še vedno hočeš izkazati, kot da si časti vreden mož, te moram prositi, da ne greš z menoj k tistemu najčistejšemu in najsvetejšemu človekoljubu! Jaz bi imel prekleto malo spoštovanja do tega svetnika, če bi predenj prišel s takšnim pokvarjenim prascem, kot si ti. Zdaj pa stori, kar hočeš; zase pa bom že znal paziti, da se v bodoče ne bom več družil s tabo!
8. Uboga Ema! Če bi na svetu vedel, kakšnega prasca od moža imaš, potem te zagotovo ne bi tožil zaradi razžalitve časti – ti veš ob kateri priložnosti?! Zdaj pa pojdite vsi z menoj k tistemu velikemu in svetemu človekoljubu! Tam vam bo poplačano vse, kar ste kdajkoli pretrpeli kot krivico z moje strani! Toda ta prasec naj gre, kamor hoče!«
9. Reče baron: »Ne, tega ne bi nikoli verjel o tem človeku! Torej še vedno velja, kar sem tako pogosto pridigal svojim otrokom na svetu, da kar je nizkotno ostane nizkotno in se dvigne le redko ali nikoli nad blato svoje prirojene gnusobe! Seveda pa ni nobenega pravila brez izjeme! Ampak, kar se je zgodilo, se je zgodilo! Sicer ga ne bomo obsojali, a za našo družbo tukaj na tem svetu ni več primeren!« (se obrne k patetiku): »Pojdi od nas in se izogibaj naše družbe! Tam, med navadnim proletariatom je zate najprimernejši kraj! Morda boš tam našel še kakšne boginje, ki so ti stregle nektar na tvojih zabavah!«
10. Patetik precej jezno reče: »Najbrž ima človek tudi tukaj pravico prepovedati takšne domneve in osorno govorjenje?! Ali ni moja brezmadežna žena tudi vsako soboto prirejala zabave? Ali so mogoče tam obravnavali citate Ignaciusa de Loyole? Poleg tega mi tukaj nima nihče za govoriti, kaj naj jaz počnem in kaj ne! Kajti verjamem, da

ne potrebujem več skrbnika! V prihodnje si prepovedujem vse skrajno neprimerne pripombe, kajti potem bom že vedel kaj storiti! Mimogrede, ni me treba opozarjati, da nisem primeren za vašo vzvišeno aristokratsko družbo, in da sploh nisem vreden, da bi bil njen član! Kajti zdaj sem hvaležen mojemu Bogu, da sem se na tako dober način znebil takšne sodrge. Na srečo vidim tam bolj v ozadju, več dobrih prijateljev in bom z njimi zagotovo bolj spoštljiv, kot z vami, vi domišljava, visoko plemenita svojat.«
11. S temi besedami patetik zapusti to družbo in takoj odide k svojim znancem. – Ema ga poskuša zadržati, a jo odrine in odhiti naprej.
12. Toda Max Olaf reče: »Pusti ga oditi! Morda odhaja proti svojemu vstajenju - ali svojemu padcu? – Toda mi bomo tam zanj prosili Gospoda, da bi mu podelil milost pravičnosti. In tako pojdimo tja k Njemu, odrešeniku ljudi!«

77. POGLAVJE

OLAFOVA PRIPROŠNJA PRI JEZUSU. OLAFOVO PRIZNANJE JEZUSOVE BOŽANSKOSTI IN POPOLNA PREDANOST NJEGOVI VOLJI. NASITENJE UBOGIH DUŠ.

1. Približno dvajset ljudi, ki jih vodi Max Olaf pride k Meni. Vodja se pred Menoj globoko prikloni in reče: »Moj Gospod in moj vzvišeni prijatelj! Po Tvojem najbolj milostnem ukazu, sem kot vidiš tukaj, opravil Zate majhen nabor, ki ga je izvršilo moje srce!
2. Nekdo sicer ni hotel priti, ker so ga nekateri posamezniki, ki so dobro seznanjeni z njegovimi zemeljskimi življenjskimi razmerami, preveč motili. Ampak mislim, da zaradi tega še ne bo popolnoma izgubljen. Kajti Ti Si pravi gospodar te hiše; in kdor sme enkrat vstopiti v Tvojo hišo, verjamem da se nikakor ne more izgubiti?! Na Zemlji v bistvu ni bil slab človek. Njegova glavna slabost je bilo meso. In, ker je žal posedoval veliko količino posvetnih dobrin, je padel v vrtinec najrazličnejših skušnjav, ki jih je zlahka udejanjil. Moram odkrito priznati, da niso bile v čast njegovemu duhu. Toda kaj je zdaj mogoče storiti? Storjenega ni mogoče popraviti! Tako verjamem, da se bo morda znašel v razmerah, ki mu bodo pomagale, da se poboljša in doseže pravično ponižnost; vendar, da bi se ga za to sodilo in kaznovalo, bi se vsaj meni zdelo malo prestrogo?
3. Vendar so to zgolj moje ideje in mnenja, s katerimi, o Gospod, niti najmanj ne želim vplivati na Tvojo odločitev. Kajti, rečem samo: Gospod, o prijatelj, kar Ti hočeš, naj se zgodi!«
4. Rečem Jaz: »Ampak povem ti, da so ta tvoja mnenja in ideje zelo dobra in zato tudi zelo uporabna! Toda temu duhu se bo moralo še marsikaj zgoditi, preden bo dosegel pravi vpogled in izboljšanje! Nočem nič reči o njegovem zemeljskem, skrajno nečistem načinu življenja, čeprav bi bil zelo primeren za odvzem večnega življenja. Obenem pa je ta duh poln zelo smrdljivega ponosa in poln najbolj pogubne arogance! In glej, to je za tega duha veliko hujše, kot bi si ti mislil. Za čutnost se kmalu najde primerno zdravilo. Vendar pa je aroganco in objestnost zaradi svobodne volje zelo težko ali celo nemogoče premagati! – Bomo videli, kaj bi se tu dalo narediti.
5. Kaj pa naj storim s tistimi, ki si jih pripeljal s seboj? – Povej Mi popolnima odkrito!«
6. Reče Max Olaf: »Gospod! Karkoli želiš po Svoji brezmejni dobroti do mene! Kajti Tvoja dobrota ne pozna meja in svetovi se pred Tvojo voljo spreminjajo v prah!«
7. Rečem Jaz: »Ampak dragi prijatelj, kot opažam iz tvojih besed, Me imaš celo za najvišje božansko bitje!? Povej Mi, od kod tebi takšno verjetje?! Ali torej ne veš, da nihče ne more videti Boga in živeti?«

8. Reče Max Olaf: »Gospod! Do tega utemeljenega mnenja sem prišel po Tvoji Sveti, Božji Besedi! Kajti Tvoje besede so tako polne Resnice, tako polne najvišje Moči, Modrosti in Ljubezni, da jih ne bi mogel izgovoriti noben jezik ustvarjenega duha. Dobro vem, da Samega Božanstva v Njegovem najbolj notranjem prvobitnem bitju, ni mogoče videti in živeti hkrati! Toda Božanstvo, ki je govorilo z Mojzesom, je po nekaj stoletjih poučevalo v vsej Svoji polnosti prek Sina človekovega Jezusa. In Ta je rekel: »Jaz in Oče sva Eno, kdor vidi Mene, vidi tudi Očeta!« Toda, če je Jezus tako učil in so Ga Njegovi učenci lahko dobro videli in slišali, ne da bi izgubili življenje, potem res ne razumem, kako bi si človek lahko predstavljal Boga v večno nedostopni svetlobi?! Zato se mi zdi zdaj popolnoma zanesljivo, da Si Ti prav Tisti Gospod Jezus, ki nam je vsem dal tako vzvišen nauk!? In tako sem brez najmanjše zmote s srcem in s svojo vero in najbolj nezmotljivim prepričanjem, že na pravem mestu! In mislim, bolj ko Te gledam s srcem in očmi, ne samo, da nikoli ne bom izgubil življenja, ampak ga bom le vedno bolj pridobival!? – Imam prav ali ne?«
9. Rečem Jaz: »Že vidim, da si trden in neomajen v svojih trditvah! Zato ti moram za zdaj dopustiti, kaj in kako je po tvojem mnenju na Meni najbolj izjemnega in najvišjega. Toda v prihodnosti ti bo šele postalo popolnoma jasno tisto, o čemer bi lahko še dvomil! Sicer pa si lahko prepričan v Mojo ljubezen in prijateljstvo za vedno!
10. Povej Mi, ali niste lačni in žejni!?«
11. Rečejo vsi: »O Ti najboljši, nebeški prijatelj! Bolj, kot če bi na Zemlji umirali od lakote in žeje! Če bi se lahko le malo okrepčali!? Oh, kako bi nam to dvignilo počutje! Zato bodi tako dober in nam daj nekaj po Svoji najboljši volji!«
12. Namignem Robertu, Jellineku, Messenhauserju in Becherju, naj tem revežem dajo kruh in vino, kar se potem takoj tudi zgodi.
13. Z velikim začudenjem in s tisočimi zahvalami in pohvalami jejo in pijejo vsi, katere je privedel Max Olaf. In, ko so kmalu vsi zelo siti in okrepljeni, reče Max Olaf: »O Gospod! Zdaj tu pred Teboj stojim brez kakršnegakoli dvoma. To Si Ti in nihče drug za večno! Samo Tebi bodi vse čaščenje, obožavanje in ljubezen!«
14. Te Olafove besede ponavljajo vsi njegovi, ki jih je pripeljal. Robert se veselo nasmehne ob tako hitri prilagoditvi sicer zelo zmedenih duš s sveta. Tudi doktor Becher in Messenhauser sta izjemno presenečena, da so Max Olaf in njegova družba prišli do tako jasnega spoznanja Jezusove božanskosti. – Celo naša Helena (podeželsko dekle) poklekne pred Menoj.

78. POGLAVJE

JEZUSOVO OPOMINJANJE K PREVIDNOSTI Z DUHOVNO NAPOL SLEPIMI. NAPOVED VELIKEGA NEBEŠKEGA POSVETA GLEDE ZEMELJSKE USODE. GOSPODOVA VELIČINA, PREPROSTOST IN DOBROTA.

1. Vendar jih iz dobrih razlogov opomnim, naj ne razkrijejo tega, kar jim je bilo razodeto s posebno milostjo! In oni Me razumejo in molčijo, medtem ko njihova srca začenjajo vedno bolj žareti.
2. Ampak Heleni je najtežje molčati. Toda Jellinek ji reče: »Najljubša sestra, v sebi lahko žariš kolikor hočeš in moreš, navzven pa se obvladuj, zavoljo tistih, ki so še slepi v srcu, da jih ne bi morebiti doletela sodba? – Toda, kot mi je na skrivaj razodel Gospod, bomo imeli zdaj velik posvet. In pri tem se moramo obnašati čim bolj umirjeno, da tisti, ki tega še ne vedo, ne bi spoznali, da je Gospod vsega življenja tako blizu njih! Zato ostani mirna!«

3. Reče Helena: »Kaj si rekel o tajnem posvetu? O čem se bo tam razpravljalo?! O Bog, o Bog! Za tem mora biti zagotovo nekaj zelo pomembnega?!«
4. Reče Jellinek: »Ja, ja, nekaj zelo pomembnega! Povem ti, da gorje vsem ošabnim, vladoželjnim, vsem morilcem in klavcem ljudi in gorje tistim, ki sedijo na prestolih! Nekoč sem videl ogromno množico jeznih angelov, ki so z gorečimi meči planili na Zemljo, za njimi pa je zadonel glas: 'Vsega Mojega potrpljenja je konec! Zato nič več usmiljenja! Kajti veliki ne iščejo pomoči pri Bogu, temveč v svojem številnem orožju, in majhni tulijo ter škripajo z zobmi in se tudi ne obračajo na Boga, od katerega prihaja vsa pomoč! Zato nič več usmiljenja!' In glej, zdaj se bo razpravljalo o tem, ker so se vse nebeške sile že začele premikati! Torej moraš biti zato podvojeno mirna!«
5. Reče Helena: »Ja, ja, saj sem že mirna. Ampak kaj bo iz tega?! O strašno, o strašno!«
6. Reče Jellinek: »Ja, moja najbolj cenjena sestra Helena, tukaj gre zdaj za povsem drugačne stvari, kot na Dunaju, ko sva midva še v mesu oba preminula med borci za svobodo! Ker tukaj pa zdaj velja v najpopolnejšem pomenu najbolj neomajne resnice, ali življenje ali smrt – nebesa ali pekel! Gospod neskončnosti, vsemogočni Stvarnik nebes in vseh svetov je tukaj med nami. In Njegovih nešteto najmočnejših služabnikov, čeprav nam še niso vidni, zagotovo niso daleč, kjer čakajo na Njegovo najsvetejše znamenje! In tako si lahko že vnaprej ustvariš predstavo o tem, kako neizrekljivo sveta in izjemno pomembna je ta velika soba, kjer se bo Gospod nebes in vseh svetov zdaj posvetoval z nami, Njegovimi najmlajšimi prijatelji, od katerih bodo odvisni vsi prihodnji časi in večnosti! No, kaj zdaj misliš, če na to zadevo pogledaš v pravi svetlobi?!«
7. Reče Helena: »O glej, dragi prijatelj! Ne morem dojeti strašljive in neskončne pomembnosti tega kraja! Nerazumljivo mi je, kako je lahko v Njem pričujoča tako nedoumljivo velikanska sila in moč, saj v ničemer ne kaže nobenega znamenja božanske vsemogočnosti! In kako lahko z enim neizrekljivo ostrim pogledom pregleda vso večno neskončnost od največjega do najmanjšega!? Stoji tu med nami, kot da smo mi edini, katerim se sedaj posveča! Njegovo vedenje je tako skromno, tako dobro, uslužno in nepopisno ljubeznivo! O prijatelj! Kakšna neskončna prijaznost je to!
8. In poslušaj, kakšna razlika je med Njim, vsemogočnim, večnim Gospodom in mogočniki naše smrdljive Zemlje!? On, ki je Vse v vsem, je poln ponižnosti in se nikoli ne povzdiguje pred svojimi bitji. Toda zemeljski mogočneži, saj jih poznaš, nočejo ničesar slišati o prizanesljivosti ali ponižnosti; sami hočejo biti vse in imeti vse, vse druge pa lahko vzame hudič, kakorkoli in kadar hoče! Resnično, s takšnim načinom vladanja, se bo sicer tako lepa Zemlja, kmalu neizogibno spremenila v pravi pekel, iz katerega na koncu nobenemu smrtnemu človeku ne bo uspelo doseči večno življenje!?«
9. Reče Jellinek: »Ja, ja, imaš prav in dobro ter ostro presojaš! Toda pri tem pomisli tudi na to, kako je Bogu možnih neskončno veliko stvari, ki si jih tudi najmodrejši duh nikoli ne more predstavljati kot mogoče – tako boš tudi ti vse kar prihaja gledala z veliko mirnejšim srcem. – Kajti glej, po Njegovem lastnem učenju je vsa neskončna velika moč v neizmerni veličini Njegove ljubezni. Če pa je visokost, moč in veličina v Njegovi ljubezni, potem se ne bi smeli bati Njegovih odločitev, ne glede na to, kako velike so, kajti tisto kar naredi največja in najmočnejša Ljubezen, ne more biti nič drugega kot izjemno dobro, četudi bi bilo na zunaj videti strašljivo!«
10. Reče Helena: »Dragi prijatelj, zahvaljujem se ti za tvoje pojasnilo! Resnično, zdaj se mi je odvalil najtežji kamen z mojega srca. Toda povej mi, kdaj se bo začel ta veliki posvet, ki si mi ga omenil?«
11. Reče Jellinek: »Takoj, moja ljubljena sestra! Glej, veliko družbo dunajskega proletariata, za katere se zdi, da še vedno nimajo svetlobe, je Blum pravkar povabil naj

vstopijo v stransko sobo. Samo štiriindvajset plesalk, Blum, Messenhauser, Becher, jaz in ti ter Max Olaf s svojo družbo dvajsetih, pa tudi tisti na pol Anglež z nekaj desetimi pravimi aristokrati v ozadju te dvorane, bomo prisotni na posvetu!
12. Glej, dvanajst zelo modrih mož je pravkar prišlo iz druge sobe in za njimi še sedem drugih! Ti bodo najverjetneje tudi sodelovali v velikem posvetu. In velika miza je že sredi te vedno večje dvorane! Vse je že pripravljeno. In veseli se, ker se bo sveti posvet zdaj brez odlašanja začel!«
13. Po tem Jellinekovem pojasnilu, se Helena povsem skrušena skoraj do tal upognjena obrne k Meni in od samega strahu ne more spregovoriti besede. Toda Jaz jo primem za roko in ji rečem: »Ampak Moja najdražja hči Helena, kaj zdaj počneš? Česa in koga se zdaj bojiš? – Glej, glej, pri tebi Sem! Kako te je lahko ob Meni strah?«
14. Reče Helena: »O Ti moj Bog in moj Gospod! Ja, seveda, če Si dober do mene in tudi hočeš ostati meni dober, se človek ne more bati! Ko pa človek pomisli na Tvoje edino Presveto Božanstvo, ki se Mu noben grešnik ne sme in ne bi smel približati, tedaj se mi zdi, da bi katerega od nas lahko prav hitro obsodil! Še posebej, če bi bil morda malo jezen! Prej se Te nisem tako bala, ker še nisem vedela kdo pravzaprav Si. Imela sem Te za nekakšnega starejšega Svetnika, in to zato, ker Si Sam rekel, da Si intimen Božji prijatelj, ki bi lahko pri Bogu naredil zame učinkovito priprošnjo. – Toda zdaj pa, oh, oh, kakšno strašno spoznanje – Ti Si Vsemogočni Bog! Oh, gorje, gorje, kdo se ne bi bal Vsemogočnega Boga!? - In zdaj se boš tudi še posvetoval, verjetno o sodnem dnevu!? O joj, o joj! In jaz, tako velika grešnica, naj se Te ne bi bala?!«
15. Rečem Jaz, seveda v najbolj dobrodušnem tonu na svetu: »Torej to te zdaj tako zelo obremenjuje! No, če imaš zdaj že tako velik strah pred Menoj, ali Me potem tudi ljubiti ne boš več mogla? Kaj bom potem storil, če bi Mi odrekla svojo ljubezen, zato ker Sem strašni Vsemogočni?! Helenca, povej Mi, ali Me imaš še tako rada kot prej, ko si Me imela samo za Svetega Jožefa ali Svetega Petra?!«
16. Helena odgovori nekoliko bolj umirjeno: »O moj Bog in moj Gospod! No, kakšno vprašanje! – Če je odvisno od moje ljubezni do Tebe, lahko še vedno pogledaš v moje srce, kjer se Ti bo moralo takoj pokazati, če ima še kdo drug prostor v mojem srcu! Ljubim samo Tebe in prej sem tudi ljubila domnevnega Jožefa ali Petra samo zaradi Tebe! Za mojo ljubezen do Tebe, Te nikoli ne bi smelo skrbeti. Ampak mene bolj skrbi Tvoja ljubezen do Mene, ker sem tako velika grešnica!«
17. Rečem Jaz: »No, no, Moja draga Helenca! Zdaj bo kmalu med nama spet vse v redu! Kaj pa, če bi Me zdajle poskusila spet objeti in celo poljubiti?!«
18. Helena si od popolnega presenečenja podrgne oči in končno spregovori z glasom, ki drhti od ljubezni: »Hm – hm, to bi bilo res neznansko sladko! – Hm, tega bi bila res neskončno vesela! Ampak, če Ti le ne bi bil tako strašno Svet in vsemogočen?!«
19. Rečem Jaz: »Ah, to je vseeno! Ti samo stori, kar hoče tvoje srce in takoj se boš prepričala, da ti Moja svetost in Moja Vsemogočnost ne bosta odgriznila vrha tvojega nosu!«
20. Ko Me Helena vidi tako prizanesljivega do nje, njen strah končno izgine in pade na Moje prsi, jih poljubi in čez nekaj časa reče: »O Bog, o Bog! To bi bilo seveda lepo, ko bi le lahko tako ostalo za vso ljubo večnost!« Končno se zopet dvigne z Mojih prsi in reče: »Toda, ali je potem res mogoče, da Si Ti, o moj Bog in Gospod, lahko tako nepojmljivo prizanesljiv!? – Ne, ne, na to si na svetu v vsem življenju nisem niti enkrat upala pomisliti! Ampak Ti Si tako dober, skromen in drag!! Kdor ne premine iz čiste ljubezni do Tebe, ni človek!«
21. Rečem Jaz: »No vidiš, zdaj sva midva že spet v najlepšem redu in to Me veseli! – Zdaj pa pojdi tudi ti z Menoj za posvetovalno mizo! Tam boš sedela poleg Mene in nam občasno tudi svetovala, kaj naj se zgodi s tem zelo slabim svetom na Zemlji?!«

22. Reče Helena: »Ne, ne, to ne bo šlo! Jaz in svetovanje!? No – to bi bil pa res prelep nasvet! – Jaz in svetovanje!? To bi šlo tako lepo skupaj, a ne?!«
23. Rečem Jaz: »No, no, Moja draga Helenca, nič tako strogega ne bomo zahtevali od tebe. Če pa ti pride na misel kaj res pametnega, Mi povej; in Jaz bom takrat, če si ne upaš, to predstavil zbranemu svetu namesto tebe.«
24. Reče Helena: »O Ti moj najdražji Bog in Gospod! Če Te človek takole pogleda in posluša, se sploh ne zdiš, da si naš najdražji Gospod in Bog, vendar Si, kar zdaj jasno vidim! Zato pa sem zdaj tako noro zaljubljena Vate, da bi se lahko že kar razpočila od čiste ljubezni!! Toda tega mi ne boš zameril, saj si ne morem pomagati, zaradi Tvoje velike prijaznosti, dobrote, skromnosti in prizanesljivosti!?«
25. Rečem Jaz: »No, no, le bodi zaljubljena, kolikor si lahko in hočeš biti, Meni je že prav! Ampak ne glede na to, kako zelo si zaljubljena Vame, je Moja ljubezen do tebe še vedno močnejša od tvoje – to pa zato, ker Sem in moram biti kot Bog tudi v vsem ostalem močnejši od tebe, Moja draga Helena! Ali to verjameš!?«
26. Reče Helena: »Ne, ne, prosim Te, ne bodi tako dober do mene, sicer me bo še konec od čiste ljubezni do Tebe!«
27. Rečem Jaz: »Oh, ne skrbi za to, draga Moja! Kajti tudi če bi včasih malce oslabela, nič ne de, kajti pri Sebi imam veliko najrazličnejših sredstev, ki te bodo že spet okrepila. Za to se ti sploh ni treba bati! Zdaj pa je čas, da greš za svetniško mizo. Zato le pojdi z Menoj in se usedi tam zraven Mene!«
28. Helena Mi zdaj zelo skromno sledi in potem od same zadrege zardeva za mizo, za katero sedaj sedijo tudi ostali. – Toda čez nekaj časa se v tej družbi že bolje počuti in postane zelo pozorna na prvo predavanje, ki ga bo nekdo začel.

79. POGLAVJE

ČASTITLJIVA SEJA SVETA.
GOSPODOVO PRVO VPRAŠANJE: »KAJ NAJ SE ZGODI Z ZEMLJO?«
GOVORIJO ADAM, NOE, ABRAHAM, IZAK IN JAKOB.

1. Po krajšem času splošne tišine Me Helena zelo tiho vpraša: »Gospod, kdo bo zdaj začel govoriti? – In kdo je ta častitljivi mož, ki sedi poleg mene?«
2. Jaz ji tudi zelo tiho odgovorim: »Moja najljubša, jaz Sam bom začel govoriti takoj, ko se bodo vsi navzoči duhovi popolnoma umirili. Toda mož, ki sedi poleg tebe, je sam oče Adam, ki je živel pred približno šest tisoč leti na Zemlji, kot prvi ustvarjeni človek. Zraven njega vidiš Noeta in nato očeta Abrahama, nato Izaka in Jakoba. In potem vidiš še dva, prvi je Mojzes in drugi David. – Dvanajst moških, zelo resnega videza, ki sledijo tem sedmim, je dvanajst tebi dobro znanih apostolov! Glej, bolj spredaj je Pavel, tisti, ki stoji za njim pa je Juda, ki Me je izdal! Ostale že tako poznaš. Zdaj veš, v kakšni zagotovo zelo posebni družbi si!
3. Toda kaj bodo zdaj tukaj na tem posvetu vsi ti morali narediti, ti bo popolnoma jasno na koncu posveta. Zdaj pa pozor! Duhovi družbe so se umirili, zato bom takoj začel govoriti. Vendar se ne smeš prestrašiti, če bom včasih govoril nekoliko ostro, in če bodo šle mimo naju prikazni, ki ti zagotovo ne bodo prijetne na pogled! Ampak takrat se Me trdno oprimi in boš takoj spet okrepljena!«
4. Potem se obrnem na družbo z vprašanjem: »Otroci Moji! Moji prijatelji! Jaz, vas vseh pravi Oče, Bog in Gospod ter Stvarnik neskončnosti, vas sprašujem: Ali ste zadovoljni z današnjo Zemljo? Kaj hočete, da z njo naredim?«

5. Reče Adam: »Gospod, Ti večna ljubezen! Zemlja še nikoli ni bila slabša kot zdaj; toda tudi Tvoja ljubezen ni bila nikoli večja kot zdaj! Naredi po Svoji ljubezni! Kajti glej, morje, daljnovidno oko Zemlje, je oslepelo. Vanj položi mogočen ogenj, da bo njegov silen plamen razsvetlil brezna, da se ga bodo vse pošasti prestrašile in poginile od sramote, kar bo njihova končna nagrada za vsa hudobna dejanja! – Tako sem prepoznal in videl in to vidim, kot prvi človek na Zemlji.«
6. Nato reče Noe: »Gospod, h kateremu sem vedno molil in zvesto ohranjal svojo vero in ljubezen! Ko je pred približno štiri tisoč leti mojega brata Mahala zamikalo s svetih višin pogledati v nižine in se je odpravil na pot v Hanoch, kjer sta delala grdobije Drohuit in Fungar Hellan, in ko je Mahalova hči postala kraljica nižin, glej, tedaj Si me poklical in mi pokazal kako naj zgradim ogromno barko za rešitev moje majhne družine in številnih živali, ki jih je Tvoja moč prignala iz vseh predelov Zemlje v to veliko barko.
7. Naredil sem, kakor Si Ti, o Gospod, želel. In prihodnost je mene in mojo družino naučila, kako dobro je bilo, da sem Te brezpogojno ubogal! Takrat je bilo človeštvo slabo in zlobno in kopalo v zemljina tla, tako da so strašno oskrunili delo Tvojih rok. Vendar se je vse, kar se je takrat zgodilo, zgodilo po nekem določenem, strogo omejenem redu, in laž, ošabnost in satanska sla po oblasti niso napihnila skoraj vseh smrtnih prsi, kot se zdaj dogaja na Zemlji.
8. Vsekakor so bili ljudje takrat tudi kruti in posamezna dejanja so komaj primerljiva! Toda zdaj so ljudje postali hijene in tigri in delajo grozodejstva, pred katerimi zadrgeta vsa neskončnost! Takrat si poslal strašno vodovje nad smrtnike in utopil vse povzročitelje zla. Kaj boš zdaj storil, o Gospod? – Ampak jaz poznam veličino Tvoje ljubezni in vem tudi, da si obžaloval, da si takrat utopil človeštvo, ker je bilo med njimi tudi veliko otrok, ki so še sesali materine prsi! Ali boš zdaj tudi obžaloval, če boš tisočkrat bolj umazano Zemljo očistil z mogočnim ognjem, da bi bila zopet vredna sledi Tvojih nog?!«
9. Nato Noe utihne in stari očak Abraham vstane in prosi za dovoljenje za govor! Jaz pa mu rečem: »Govori, saj si prejel obljubo in ta mora biti izpolnjena!«
10. Reče Abraham: »Gospod, tisoč ali deset tisoč let je pred Teboj kot en sam dan. Kajti iz Tebe izhajata čas in prostor, vendar si Ti nad njima. In najbolj oddaljena preteklost in najbolj oddaljena prihodnost sta Zate kot zgodba enega dneva! Ljubezen je Tvoje bistvo in Tvoja vzvišena dobrota je Tvoja Modrost! Kot volna je mehka Tvoja čud in nežno kot pomladni večerni vetrc je Tvoje srce! Vse Tvoje poti se imenujejo Usmiljenje in Tvoje vodenje je pravičnost Tvojega srca!
11. Ko sem se v kanaanski deželi s svojim bratom prepiral zaradi deleža zemlje, Si pogledal moje srce in ugotovil, da je pripravljeno popustiti! In glej, dotaknil Si se moje duše, ki je rekla Lotu: »Brat, svobodno lahko izbereš! Glej, velika in prostrana je zemlja. Zakaj bi se prepirala za njegovo minljivo posest? Pojdi ali ostani! Če greš proti večeru, bom šel jaz proti jutru, tako da bosta med nama in vsemi zanamci, vladala mir in složnost. Če pa hočeš ostati, potem dvigni svojo palico proti območju, kamor hočeš, da grem, in storil bom po tvoji volji! Toda tukaj ne moreva živeti skupaj, ker nočeš hoditi po poteh miru!«
12. In Lot je razumel moje besede, si jih vzel k srcu in rekel: »Brat, zase sem izbral zahod; tja hočem iti. Ti pa lahko svobodno odideš bodisi proti polnoči, poldnevu ali jutru. Lahko tudi ostaneš tukaj, vendar kamorkoli greš, ne pozabi na Lota!« Potem sva se blagoslovila in odšla – on proti večeru, jaz pa proti jutru.
13. Toda Lotovo ljudstvo si je kmalu močno opomoglo v svojih bogatih pokrajinah in zgradilo Sodomo in Gomoro ter postajalo vedno bolj divje. K Lotu sem poslal sle, vendar niso dosegli ničesar. Več jih je bilo ubitih, redki ki so se vrnili pa so vedno prinašali najslabše novice. In glej, takrat Si ponovno preizkusil moje srce in ugotovil,

da je v Tvojih očeh pravično ter mi poslal glasnike z višin, ki so mi povedali, kaj nameravaš narediti z Sodomo in Gomoro! Vendar sem se tega prestrašil in Te prosil za prizanesljivost in rešitev pravičnih. A Tvoje oko ni našlo nobenega, razen Lota! In glej, tega Si rešil, o Gospod! Toda Sodomo in Gomoro si pustil, da jo uniči ogenj od zgoraj!
14. Ko pa sta bili obe mesti z ljudmi in živalmi pokopani v močvirju, se je Tvoje srce ozrlo na mesti. In glej, zopet Si obžaloval ostro sodbo nad Sodomo in Gomoro, in sklenil z menoj zavezo, z dano veliko obljubo Tvojega velikega usmiljenja.
15. In kot Si mi obljubil, Si tudi izpolnil vse do tega časa! O Gospod! Spomni se zdaj Svoje zaveze sklenjene z menoj, ko so se vsa ljudstva na Zemlji ponovno znašla v velikem vrenju! Ti poznaš sovražnike Svojih otrok! Poznaš njihov pohlep in njihovo neupogljivo voljo! Ali ne vidiš številnih volkov, hijen in tigrov, kako brez vesti in brez sramu rijejo in mesarijo po drobovju Tvojih jagnjet, z ognjenimi zmajevimi zobmi?! O Gospod! Če Si lahko kaznoval Sodomo in Gomoro, zdaj zgrabi še volkove, hijene in tigre in jih zakolji kot odkupno daritev za vse krivice, ki so jih storili Tvojim otrokom. – Toda prizanesi krvi pravičnih in krvi Svojih otrok!«
16. Tedaj vstane Izak in reče: »O Gospod! Jaz sem prvi list, ki se je pojavil na velikem drevesu življenja Tvoje obljube, ki si jo dal mojemu očetu Abrahamu. Ob istem času je bilo drevo življenja Tvojih otrok že zelo staro in skoraj popolnoma posušeno na vrtu ljubezni, medtem ko je kača s svojim potomstvom zelo plodno napolnila vsa področja Zemlje! Toda Ti, o Gospod, Si videl popolno suhost drevesa življenja mojih otrok in ga oživil od korenine do samega vrha in mu dal novo, sveto gonilno moč! In glej, jaz sem bil prvi živi list na vejah tega svetega drevesa.
17. Abraham je bil zelo vesel, ko je videl ta prvi list zelenega upanja, Tebi, o Gospod pa je ugajalo, da si skalil njegovo veselje in ga preizkusil v njegovi veri. Ukazal Si mu, naj me zakolje in žrtvuje na goreči grmadi. To Si storil, da bi pokazal kači, kako močna je vera Tvojega sina Abrahama! Ko pa je Abraham s poslušnostjo dokazal moč svoje vere, Si privedel kozla skozi gorsko goščavo, živo podobo Satana in njegove oblastiželjnosti! Ta se je v grmovju zapletel z rogovi, ki so bili znamenje njegove upornosti, neposlušnosti, napuha in pohlepa po prevladi. Moj oče je potem zgrabil tega kozla, ga zaklal in položil na goreči oltar namesto mene.
18. O Gospod, če Si lahko tedaj prignal posvetnega kozla v grmovje in ga položil na goreči oltar v znamenje pravične pokore, o zdaj stori tudi resnično enako. Kajti, če je bil takrat kozel le simbolna podoba, kot sem bil jaz znamenje Tvojega prihoda na svet in drugega stvarjenja, s Tvojim velikim dejanjem odrešenja – tako je ta kozel zdaj postal v najpopolnejši resničnosti sveta, tako velik, da njegovo rogovje zdaj sega že v Tvoja nebesa. Zato zdaj postavi goreči oltar tudi nad vso Zemljo! Zgrabi to sramotno žival, ki se je z svojimi mogočnimi rogovi popolnoma zapletla v najgostejše podrastje sveta, jo zakolji in nato vrzi na mogočni ogenj velikega gorečega oltarja!
19. O Gospod, ne oklevaj več, ne dovoli, da bi bili številni zeleni listi na drevesu življenja obgrizeni od najbolj grešne živalske požrešnosti, ampak stori po Svoji obljubi! Kajti glej, čas je popolnoma dozorel in Tvoji otroci zdaj na ves glas kričijo: »Oče, pridi! Dvigni Svojo desnico! Vzemi sekiro Svoje pravičnosti in zakolji žival, ki s svojim rogovjem že začenja suvati celo v nebesni svod!« - Amen!«
20. Tedaj reče Jakob: »O Gospod, boril Si se z menoj in me nisi spustil naprej, in ko sem Te zgrabil, Si me udaril v bok, da sem šepal vse življenje! Toda udarec me ni prizadel, kajti s Tabo sem se boril iz ljubezni. Vendar se je ta udarec poznal tudi pri vseh mojih otrocih, ki so sledili, saj so tudi oni občutili bolečino, in glej, ta bolečina je zdaj dosegla najvišjo raven! Oh, tako končno osvobodi zdaj otroke od udarca in njegove bolečine!

21. Štirinajst let sem služil, da bi imel nebeško Rahelo. In glej, Ti Si mi dal posvetno grdo Leo. Vzel sem jo in nisem godrnjal. In še štirinajst let sem moral služiti in trpeti preganjanja za nebeško Rahelo. Potem Si mi jo dal, vendar je bila neplodna, tako da sem moral v drugo naročje dati svoje seme, da sem mu dal življenje! – O Gospod, glej, s tem se je bilo težko sprijazniti!
22. Toda zdaj vzemi rodovitnost Lei in jo daj v polnosti Raheli, da se bo Zemlja končno osvobodila zlobne kačje rase, tako da bodo lahko samo otroci nebeške Rahele stopali po njej!«

80. POGLAVJE

GOVOR MOJZESA IN DAVIDA.
HELENA PREKINE DAVIDA. NJEGOV ODGOVOR.

1. Tedaj Me Helena na skrivaj vpraša, rekoč: »Ampak Gospod, Ti moj najslajši Jezus. Rekel Si, da boš Ti prvi govoril, in da naj se ne prestrašim, če boš občasno govoril zelo ostro, ali če se bodo pojavile čudne prikazni! In glej, zdaj govorijo samo drugi, pa tudi nobene prikazni se ne pojavijo! Kako naj se to razume? Prosim Te, razloži mi to malo bolj jasno!«
2. Rečem Jaz: »Moja najljubša Helena, samo malo potrpi, kasneje ti bo že vse postalo jasno. Saj Sem prvi spregovoril, ko Sem vsem, ki so tukaj za veliko posvetovalno mizo, postavil zelo pomembno vprašanje. Zdaj pa morajo na postavljeno vprašanje povedati svoje mnenje. In, ko se bodo vsi kmalu izjasnili, bom Jaz začel govoriti.
3. In glej, Jaz lahko začnem govoriti, kadarkoli hočem, ker Sem Jaz vedno Prvi in Sam v vsem Prvi! – Ali to razumeš? – No, no, saj razumeš! Zdaj pa bodi spet tiha in pozorno poslušaj, kaj bo rekel Mojzes! Prikazni pa se bodo pojavile kasneje med Mojim govorom! – Zdaj glej, Mojzes je že vstal, in tako ga poslušajmo!«
4. Helena je zdaj zopet popolnoma tiha, in Mojzes zelo resno reče: »Gospod, ko je Tvoje ljudstvo trpelo pod egipčansko tiranijo, Si me prebudil in me naredil za rešitelja Tvojega ljudstva. Živel sem na faraonovem dvoru in bil posvečen v vsa sramotna dejanja in hudobne načrte, ki jih je ta tiran nameraval storiti Tvojemu ljudstvu. Kajti njegova hudobija še zdaleč ni bila potešena niti z utopitvijo vseh prvorojencev Tvojega ljudstva! Pogosto sem na skrivaj molil k Tebi, da bi končno osvobodil Svoje ljudstvo tega strašnega jarma, ampak Ti Si bil takrat veliko težje slišen kot zdaj!
5. Ko sem videl, da se kraljeva jeza iz ure v uro povečuje, in ko sem videl, kako bedni dvorjan pretepa usmiljenja vrednega Izraelca, sem ogorčen zgrabil bednika, ga ubil in zakopal v pesek. Faraon, ki je za to kmalu izvedel, me je dal poiskati in zadaviti. Toda jaz sem še pravočasno pobegnil v Midian. Tam sem šel k duhovniku Reguelu, ki je imel sedem hčera, katerih ovce sem napojil ob prihodu – kmalu sem dobil za ženo eno od hčera, Zipporo po imenu in postal pastir ovc duhovnikovega brata Jethra!
6. In glej, o Gospod, šele ko sem ob vznožju gore Horeb pasel Jethrove ovce, je k meni prišel Tvoj angel in mi velel, da grem z njim k trnovemu grmu, ki je močno gorel. Tam Si mi glasno ukazal naj si sezujem čevlje, ker je bilo mesto kjer sem stal, sveto. Potem Si mi dal sveto zapoved, da grem v Egipt in osvobodim Tvoje ljudstvo. Dal si mi palico, da z njo sedemkrat udarim faraona, čigar srce Si otrdel, ker Te ni hotel prepoznati.
7. In glej, o Gospod, zdaj je v srcih mnogih velikih in majhnih mogočnikov še hujše od faraonove trdote. Ne žrtvujejo več samo prvorojencev svojega ljudstva za čast svojih prestolov, ampak pošiljajo številne tisoče na bojna polja, da se tam borijo in pobijajo med seboj, kar je huje kot je bilo nekoč med najtemnejšimi pogani! Vsi ti so krščeni po Tvoji Besedi in Tvojem Imenu in imajo Tvojo zapoved: 'Ne ubijaj!' A kljub temu se še

naprej pobijajo in so postali gluhi in nemi in slepi in ne slišijo glasu svojih ubogih bratov in ne vidijo velike bede sirotih!
8. O Gospod, kako dolgo boš še gledal takšno bedo in takšne grozote opustošenja? O Gospod, stori zdaj, kot Si obljubil! Daj mi spet palico, s katero Si z mojo roko udaril trdega faraona in rešil Svoje ljudstvo! Jaz Tvoj stari zvesti Mojzes, sem zdaj spet pripravljen, da se na Tvoj namig spustim na Zemljo in tam udarim vse trdosrčne in krute ter rešim Tvoje otroke iz njihove prevelike stiske. O Gospod, usliši Svojega starega hlapca Mojzesa, in usliši tudi prošnje Svojih krvavečih otrok! Naj bo poveličano Tvoje Ime in edino Tvoja Sveta volja naj se zgodi, zdaj, kakor za vekomaj, tako na Zemlji kot v nebesih!«
9. Za Mojzesom takoj vstane David in reče: »Gospod, tako je nekoč Tvoj Duh rekel meni, Tvojemu hlapcu: »Sedi ob Moji desnici, dokler ne položim vseh tvojih sovražnikov k tvojim nogam!« - Gospod, vse, kar mi je Tvoj Duh razodel, se je zvesto izpolnilo. Le popoln boj proti Tvojim sovražnikom in dokončno uničenje napuha in vsega tistega, kar iz njega nastane – kar mi je Tvoj Duh tudi razodel – se ne izpolni. Ljudje so še vedno takšni, kot so bili, devet desetin je slabih in komaj ena desetina napol dobrih!
10. V Svoji jezi, Gospod, Si dal Svojemu ljudstvu kralja; ko so si nakopičili veliko grehov, so poleg tega zahtevali še kralja. In glej, Tvoja jeza se zdaj nadaljuje in se ne neha. Pravzaprav imajo zdaj vsa ljudstva kralja in celo, tako kot pogani, celo cesarja, ki vedno služijo ljudem kot zgled najvišje ošabnosti in nenasitne arogance!
11. O Gospod, kdaj boš končno odstranil največjo kugo svojega ljudstva z Zemlje in ponovno uvedel Tvoje staro, sveto, patriarhalno stanje?! O Gospod, Ti vidiš, da zdaj, kot v vseh časih, strahopetni in brezvestni lizuni obkrožajo kralje in pred njim trosijo kadilo v njihovo hvalo in za svoje sebične koristi, in vsakega poštenega človeka, ki bi si le enkrat drznil povedati kralju resnico, ki bi mu bila bolj potrebna kot svetloba njegovih oči, takoj obsodijo na smrt. Vsaka dokazana resnica razodeta kralju, je razglašena za veleizdajo in njen oznanitelj s prezirom odstranjen s sveta!
12. O Gospod! Pod mojo vladavino so bile stvari res slabe, vendar nikoli ni bilo tako hudo! Kajti jaz sem hvalil vsakega modreca, ki mi je povedal resnico; vse lizune sem izgnal in kaznoval lažnivce s smrtjo. Zdaj pa je vse obrnjeno! Modrec je preganjan kot divja zver, toda lažnivci, prilizovalci in lizuni so odlikovani z vsemi častmi!
13. Gospod, stvari ne morejo ostati takšne! Pekel bi moral biti tam, kjer je že v svoji izvirnosti! Toda nikoli mu ne bi smel dovoliti, da bi tako popolnoma vzpostavil svojo oblast na Zemlji! Gospod, zato Te vsi prosimo, da končno narediš konec tej peklenski oblasti na Zemlji! – Naj bodo kralji, če že morajo biti. Ampak naj bodo takšni, kot sem bil jaz, da ljudje ne bodo postali hudiči, in da Tvoje Ime ne bo tako grozno oskrunjano! Kajti, kdo Te bo častil v peklu, in kateri hudič Te bo hvalil?! Zato se dvigni, o Gospod, in osramoti vse naše nasprotnike! Tvoja volja naj se zgodi! Amen.«
14. Naša Helena, ki jo je Davidov govor popolnoma prevzel, se ne more več zadržati in vesela vstane ter reče govorcu: »Bravo, bravo, gospod David! Res si bil pravi kralj na Zemlji! Če bi bili kralji takšni, oh kakšna blaženost bi bila biti njihov podanik! Toda naši kralji v tem zdajšnjem času, že dolgo niso več ljudje in zato ne vedo več, kaj je človek in kakšna je njegova vrednost. Imajo se bodisi za 'bogove', ki poleg pogosto previsokega davka od vseh svojih podložnikov zahtevajo tudi pravo čaščenje, pa še ti so najboljši; ali pa so v svojih dejanjih celo podobni tistim grabežljivim živalim, ki jih imajo običajno kot svoj simbol v svojem grbu. Kako gre podložnikom pod takšnimi vladarji, si Gospod David lahko zlahka predstavlja! Psi na verigi imajo gotovo bolj svobodno življenje kot ljudje pod takšnimi kralji! Z vsem srcem bi bila za to, da bi naš najdražji, najboljši in najmogočnejši Gospod in Oče Jezus, na učinkovit način pokazal

takšnim vladajočim, ki se imajo za vse in svoje ljudstvo za nič, kakšen čas je prišel, koliko so vredni oni in koliko njihovi ljudje in v kolikšni meri imajo pravico omejevati človekovo svobodo!? Kaj misli gospod kralj David, imam prav, ali ne?«
15. Reče David z zelo prijaznim obrazom: »Draga Helena, kot mlada potomka mojega ljudstva imaš popolnoma prav, zato moram pohvaliti tvojo modrost; kajti tudi ti, tako kot jaz, ne želiš ničesar pretiranega, ampak le tisto, kar je pošteno in pravično.
16. Kralji, ki so že maziljeni, bi morali ostati, vendar bi se morali sedaj spustiti s svojih vzvišenih prestolov med svoje ljudi in jim zagotoviti tisto, kar je prav in pošteno! Toda prav tako morajo tudi ljudje postaviti svojim kraljem le takšne zahteve, ki so tudi pravične in izvedljive – toda sedaj so strune na obeh straneh prenapete in verjetno ne bo nič prej bolje, dokler se ne bodo strune na obeh straneh popolnoma pretrgale! Potem bodo kralji premagali svoje ljudstvo in nato bodo ljudstva premagala svoje kralje!
17. Toda ne glede na vse to, med kralji in ljudstvi še vedno stoji naš Jehova - Zebaoth, ki lahko še vedno vse spravi v najboljši red na nam popolnoma neznan način. – Zato je tukaj na nas zgolj, da se izrečemo, toda veliko delo je samo Gospodovo! – Tako je, draga moja, s to zadevo!«
18. Reče Helena: »Ja, ja, prav imaš, zares si moder kralj!«

81. POGLAVJE

PETROVA OSTRA OBSODBA RIMA.
PAVLOV RAZSVETLJENI ODGOVOR O MILOSTI.

1. Nato vstane Peter in spregovori v imenu vseh apostolov, rekoč: »O Gospod, Ti moja ljubezen, Ti moje življenje! Poglej v Rimu – starodavni prestolnici poganov, ki je začela postopoma nastajati kmalu zatem, ko se je staro kačje gnezdo Troja spremenilo v kup ruševin in sta se Babilon in Tir v razpokah zrušila – že več kot tisoč let vlada hierarh, katerega združuje poganstvo, judovstvo, pa tudi Tvoj zelo okrnjeni Nauk! Sebe imenuje papež in se ima za namestnika Boga na Zemlji! Svojemu prestolu pravi, da je moj prestol, sebi pa moj naslednik! – V bistvu ni nič drugega kot poganski vladar majhne države, vendar kljub temu trdi, da poseduje vse moči Tvojega presvetega Duha, vendar nikoli ne išče pomoči v svoji domnevni moči Svetega Duha, ko je njegova posvetna in duhovna oblast ogrožena zaradi vstaj, ampak išče pomoč le pri največjih mogočnikih sveta. Ta papež je zdaj v veliki stiski in javno kliče Marijo kot svojo dozdevno edino pomočnico za zaščito in hitro ponovno vzpostavitev svoje države. Ker pa v takšno pomoč sploh ne verjame in vanjo tudi nikoli ni verjel, zdaj dopušča, da poleg pomoči, za katero je prosil Marijo, pride tudi druga pomoč, proti kateri javno bežno, navidezno protestira, da bi svetu na določen način pokazal, da ima z nebes dovolj pomoči in zato ne rabi nobene bistvene pomoči. Ker pa posvetni mogočneži kljub vsem njegovim protestom vztrajajo pri pomoči, potem je tudi jasno, da te pomočnike nevidno in na skrivaj žene najmogočnejša nebeška kraljica, da bi pomagali Božji cerkvi na Zemlji, ko vrata pekla grozijo, da jo bodo premagala! Kaj porečeš, o Gospod, o tej skupnosti?
2. Brat Pavel jo je ustanovil pravo in čisto, in ohranila se je več stoletij bolj ali manj čista. Toda, kot omenjeno, je ta skupnost po približno tisoč letih prešla v najbolj umazano in pogosto celo zelo zlobno poganstvo, ki je hlepelo le po zlatu, srebru, veličini vladarja in po absolutni prevladi nad vsemi ljudstvi na Zemlji in s tem namenom

pošiljala v vse dežele najbolj prekanjene misijonarje! Povej, o Gospod, ali ne boš nikoli ustavil takšnega čezmerno hudobnega početja?
3. Poglej o Gospod, ljudstva, ki so dolgo časa potrpežljivo dopuščala, da jih ta cerkev vleče za nos, so si končno upala tej domnevni hčeri najvišjih nebes, strgati sijočo masko. In kako se začudijo, ko pod masko vidijo nekaj povsem drugega! Zdaj dela vse, kar je mogoče, da zakrpa hude razpoke na svoji stari maski, da bi bile čim bolj neprepoznavne? Gospod, zgodi se Tvoja volja! Ampak mislim da Si tej bedni cerkvi dovolj dolgo gledal skozi prste? Zato je skrajni čas, da se popolnoma izbriše iz knjige živih in njeno ime prenese v knjigo mrtvih!?
4. Kajti, če jo pustiš, da si povrne moč, se ne bo izboljšala in se ne bo pokesala, ampak bo še bolj bleščeče igrala vlogo popolne nebeške hčerke, tako da bo tudi tiste, ki se Te zdaj oklepajo, zvabila s svojimi bujnimi čari, tako da Ti na koncu ne bo preostalo drugega, kot da z njo narediš tisto, kar Si bil nekoč prisiljen storiti s Sodomo in Gomoro!?
5. Vsekakor je res, da nam je rodila številne čudovite otroke, za kar je skoraj tisoč let bolj ali manj nemoteno uživala v Tvoji veliki potrpežljivosti in prizanesljivosti. In sam sem se tega skupaj s svojimi brati zelo veselil.
6. Ampak zdaj je postala neplodna, zaradi svoje velike pokvarjenosti in nam ne bo več rojevala lepih otrok. Zato mislim, da je končno prišel čas, da se ji podeli nagrada, ki si jo zasluži. Vendar, edino Tvoja Sveta volja naj se vselej zgodi!«
7. Rečem Pavlu: »Brat Pavel, tudi ti, kot učitelj poganov, zdaj povej, ali se strinjaš z vsemi temi predlogi in zahtevami? Kajti glede poganov je tvoj glas najpomembnejši, zato se izjasni! Kajti na tebi je, da sodiš zadeve na Zemlji, kot Sem ti obljubil!«
8. Pavel se prikloni in reče: »O Gospod, pogosto sem opazoval pogane in jim oznanjal Tvojo besedo, ki so jo z veseljem željni sprejeli ter s tem postali deležni Tvoje milosti, ne glede na to, da so bili otroci očeta laži in napuha! Toda Abrahamovi otroci so križali visokega Božjega poslanca in ga niso prepoznali! – Sprašujem: kdo je bolj hvalevreden, pogan ali Abrahamov potomec? Kakšno prednost imajo potem Judje pred Bogom? Ali je to, da je Bog govoril samo s tem ljudstvom, zasluga ljudi, ali je to samo Božja milost?! Niti med Judi, niti med pogani, ne najdem ničesar, kar bi se lahko imenovalo upravičenost in zasluga. Samo Bog, naš Gospod in Oče je resničen in pravičen! Toda vsi ljudje, ne glede na to, ali so Judje ali pogani kot sodobni kristjani, so nepravi in pred Bogom nekoristni.
9. Če pa pogani kljub svoji nepravičnosti, še vedno hvalijo Božjo pravičnost, kaj hočemo potem še soditi. Ali se lahko, o Gospod jeziš zaradi tega? O ne, to je daleč od Tebe! – Kajti, če bi se zaradi tega jezil, bi moral biti nepravičen, kar pa je večno daleč od Tebe, kajti kdo bi ohranjal svet, če bi Bog mislil enako kot človek!?
10. Kakšno prednost imamo pred Bogom, če vpijemo: »Gospod, končno se ozri na nepravičnost Tvojega ljudstva!?« - Povem vam, da sploh nobene! Kajti dobro vemo, da so pred Bogom vsi ljudje grešniki, kar je tudi zapisano: »Nihče ni pravičen pred Bogom!« Toda, če to vemo, kako lahko Boga pozivamo k sodbi, kot da bi bili mi brez greha?
11. Povejte mi, s kakšnimi zaslugami se lahko pohvali ta lepa ženska tam ob strani Boga? Kako jih je opravičila pred Njim? Pa vendar sedi poleg Njega iz čiste Njegove milosti! Kakšno zaslugo sem imel pred Njim jaz, ko sem preganjal tiste, ki so Vanj verovali! Glejte, bil sem storilec zla in poosebljena krivičnost. Toda Bog se ni ozrl na moje grehe, ampak me je poklical, kot da sem pravičnež. In sledil sem klicu Njegovega glasu in bil kmalu po Njegovi milosti opravičen! – Ali naj bi zdaj Boga obtožili, da je nepravičen, ker je bil do mene milosten?!

12. Kdo od vas lahko reče pred Bogom, da je razumen in moder!? Povem vam, da ni niti enega! – In vendar Ga hočemo prisiliti, da sodi? – Kdo od nas se je kdaj vprašal, kdo in kaj je Bog? Pa vendar bi radi svetovali Bogu! Kdo od nas lahko reče: 'Nikoli se nisem oddaljil od Boga in nikoli nisem bil do Njega neprimeren?! Povem vam, da med nami vsemi ni nobeden niti za las boljši od drugega, pa vendar vpijemo: »O Gospod, poglej to veliko hudobijo ljudi na Zemlji in jih kaznuj!«
13. Kaj bi bilo, če bi Gospod na koncu vstal in nam govoril tako, kot Judom v jeruzalemskem templju, ko so Mu pripeljali prešuštnico. Ali ne bi potem tudi mi zbežali?! Povem vam, da ga ni med nami, ki bi lahko rekel: »Gospod, delal sem samo dobro in se ne zavedam nobenega greha!« - Ja, kdor je nor lahko to reče, kot farizej v templju, ki se je tudi zahvaljeval Bogu, da je postal tako izjemno pravičen! Toda, kot vsi dobro vemo, je Gospod zavrnil njegovo opravičenje in opravičil grešnega cestninarja.
14. Ker pa vsi vemo, kaj ima vrednost pred Gospodom, zakaj Ga prosimo, naj ravna po našem mnenju, kot da bi bili modrejši od Njega?! O glejte, to ni lepo od nas! Kaj pa imamo, kar nismo od Njega prejeli? Če pa smo od Njega prejeli vse zastonj, brez naših zaslug, zakaj se potem poveličujemo, kot da nismo od Njega ničesar prejeli in vpijemo ter mu polnimo ušesa, rekoč: »Glej, glej, o Gospod!« kot, da bi bil On slep in gluh in šibak v razumevanju in prav tako v volji?! O povejte mi, prijatelji, kakšne poti smo si zastavili, da nam jih ni On prej s Svojim prstom nespremenljivo začrtal?!
15. Ker pa že imamo vse od Njega, in vse, kar smo bili in vse kar smo zdaj, smo samo po Njem in v Njem – kako potem lahko rečemo: »O Gospod, končno izpolni kar Si obljubil in pokončaj storilce zla na Zemlji!« - Mislim, da bi bilo to zelo predrzno!
16. Glejte, človeška usta so bila vedno odprt grob! Njihovi jeziki so vedno govorili laži in gadji strup je bil pod njihovimi ustnicami! Njihove noge so vedno hitele prelivati kri! In vse njihove poti so bile vedno polne nesreče, tegob, srčne bolečine in vseh vrst nadlog. Toda noben smrtnik še ni prepoznal prave poti miru v njeni globini, kajti strah Božji jim je bil vedno kot sen!
17. Vemo pa, da to, kar pravi postava, pravi tistim, ki so pod postavo, ne pa tudi tistim, ki živijo nad postavo ali pa za postavo še niso nikoli slišali, tako da bi se končno enkrat za vselej zaprlo usta vsemu svetu in končno uvidelo, da smo mi in ves svet večni dolžniki Bogu! Nobeno meso se ne more s postavo opravičiti pred Bogom, tudi če bi jo izpolnjevali do zadnje črke. Kajti s postavo pride do spoznanja greha! Kdor pa greh prepozna, je iz greha in greh je v njem!
18. Vendar smo prejeli Novo Razodetje, s katerim nam je tako kot že prej preko prerokov in njihovih zapovedi pokazano, da ljudje lahko dosežejo tisto pravo pravičnost, ki velja samo pred Bogom, tudi brez dodane Postave! – Zakaj še vedno vpijemo: »Gospod, sodi jim in jim daj zasluženo nagrado, zbriši njihovo ime iz knjige življenja in jih izroči smrti!« - O prijatelji, to ni lepo od vas! Seveda, na koncu vedno rečete: »Toda samo Tvoja volja naj se zgodi!« Toda to ne opravičuje vaših src! – Resnično, raje bi umrl, kot rekel Gospodu: »Gospod, stori to in to!« Ali smo mi Gospodu kaj dali, in ali nismo prejeli vsa čutila od Njega, pa vendarle govorimo, kot da bi On potreboval naš nasvet. Kaj takega bi lahko storili otroci, ki blebetajo, ko so še nedoletni; toda stari prebivalci nebes – jaz Pavel mislim -, da bi že morali vedeti kaj so in kdo je Gospod!
19. Kdor greh obsoja ali greh sodi, mora biti sam brez greha! Kajti nemogoče je, da grešnik sodi drugega grešnika. Če pa ga že sodi, potem sodi kot nepravičen sodnik. Kajti v grehu ni pravičnosti! Če pa so pred Bogom vsi ljudje grešniki in je greh in nepravičnost del njih, s kakšno pravico hočejo potem soditi? Kakšno pravičnost imajo kot grešniki?!

20. Ja, vsekakor imamo nekaj pravičnosti, ki je veljavna pred Bogom. Toda ta ne izhaja iz našega spoznanja greha in negreha in tudi ne iz Postave in njenih del, temveč iz vere Vanj in iz čiste ljubezni do Njega! In ta pravičnost se imenuje 'Milost' in 'božansko Usmiljenje'! Toda ta pravičnost nam ne daje pravice pred Bogom, da bi z Njim sodili, saj smo pred Njim, četudi smo bili oproščeni, isti grešniki kot smo vedno bili.
21. Pred Bogom ni razlike med ljudmi, kajti tako ali drugače so vsi grešniki in ne dosegajo pravične slave, da bi bili vredni pred Bogom! Če pa so od Boga sprejeti po svoji veri, postanejo pravični brez zaslug, izključno po Njegovi Milosti, ki izhaja iz Njegovega najvišjega dela odrešenja, v katerem pravzaprav nimamo nobenega zaslužnega deleža?! Kajti, tako malo, kot smo Bogu pomagali ustvariti svet in vsa nebesa, prav tako malo bi Mu lahko pomagali pri še večjem delu odrešenja! Ker pa v tem drugem največjem stvarjenju in novi ureditvi vseh stvari, nikakor ne moremo imeti zaslužnega deleža, saj smo sami odrešeni, kako bi lahko zdaj hoteli sodelovati v sodniški funkciji, ki pripada edino Bogu?!
22. Toda ali poznate pravi Božji stol? – Glejte, to je Kristus, v katerem telesno večno prebiva polnost Božanstva! Toda ta Božji sodni stol je postal stol milosti po Njegovih lastnih visokih delih in je usmiljen do tistega, do kogar On hoče biti!
23. Ker pa nas je Bog opravičil samo z vero in ne z izpolnjevanjem postave – ali bi potem vera morala odpraviti postavo? – Oh, daleč od tega! Kajti vera najprej vzpostavi postavo in jo oživi. Toda postava ne utrjuje vere, ampak jo ubija, če po njej ni prej zaživela!
24. Življenje vere pa je ljubezen! In oživljena postava je red ljubezni! – Če je vera pravična, potem je vse pravično. Če pa je vera lažna, potem je tudi ljubezen lažna, njen red pa je tako dober, kot da ga ne bi bilo!
25. Kaj pa je mogoče storiti, če nekdo pride do krive vere zaradi lažnega nauka? Jaz pravim, da kdor veruje kakor je bil poučen, je tudi njegova vera brez laži; in našel bo milost! Toda gorje učitelju krivega nauka, saj je povzročitelj zla in motilec Božjega Reda! Vendar ne mi, ampak samo Gospod mu lahko sodi!
26. Ko se je največji in najčistejši od vseh ustvarjenih duhov boril s Satanom na Sinaju za Mojzesovo telo, kar ti je brat Mojzes, seveda znano, mogočni duh kljub temu ni sodil Satana, ampak mu je rekel: »Gospod ti bo sodil!« Toda, če Mihael ni obsodil Satana, kako lahko mi sodimo svojim bratom ali pozivamo Gospoda, da jim sodi? Oh, to naj bo daleč od nas!
27. Povem vam, da Gospod že dolgo deluje in sodi in ne čaka naših nasvetov! – Zato imejte ta zdajšnji nasvet za ničev! Če pa bi vam Gospod rekel, naredi to ali ono, potem naj vse vaše bitje deluje samo po Gospodovi Besedi. Kajti Gospodova Beseda je že najpopolnejše dejanje v vaših srcih!
28. Zahvaljujem se Ti, o Gospod, da si mi položil to Besedo v usta! Naj obrodi najboljše sadove na Zemlji, kakor v vseh nebesih! Samo Tebi vsa slava in vsa večna hvala! Amen!«
29. Rečem Jaz: »Pavel! Ti si kot Moja desna roka in Moje desno oko! Izbral Sem te za Svoje orodje in to boš za vedno tudi ostal. Vse si prav povedal in tako tudi je!
30. Ampak ne glede na to bomo zdaj tudi te, ki so pravkar prišli, vprašali, kakšno je njihovo mnenje? – In potem se bomo pravilno odločili.

82. POGLAVJE

NA JEZUSOVO POVABILO GOVORITA TUDI ROBERT BLUM IN JELLINEK. JEZUSOV ODGOVOR.

1. In tako zdaj ti govori, Robert Blum! – Povej nam, kaj naj zdaj storimo z Zemljo, ker je vsrkala toliko po krivici prelite krvi? Kakšno pokoro zahtevaš od nje in njenih mogočnikov, ki so ti sodili in te usmrtili!?«
2. Reče Robert: »O Gospod, če bi bilo od mene odvisno, in kar se mene tiče, nimam več nobene zamere do Zemlje, kot nosilke bolj slepih, kot v bistvu zlobnih ljudi. In tako imam že prošnjo do Tebe, ki se glasi: 'Gospod, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo!' Toda v njihova srca pošlji mir, ponižnost in ljubezen! Tako bo sicer lepa Zemlja spet poljubljala svoje otroke kot ljubeča mati in jim dajala s Tvojo Milostjo in Usmiljenjem vso polnost življenja! – Glej, o Gospod, to pa je tudi že vse, kar te prosim za Zemljo.
3. Vendar v to svojo prošnjo, oziroma željo, ne postavljam nobene določene zahteve, saj moram domnevati, da bi bile te pred Teboj, o Gospod, zagotovo tako nezrele, kot sem jaz sam kot prosilec še zelo nezrel pred Teboj? Toda v srcu si mislim, da je izprijen tisti, ki hoče narediti več, kot zmore, toda tisti, ki zanemari svoj talent, je še hujši! Če pa nekdo iz srca želi, kar je dobro in zaželeno za vse njegove brate in morda tudi poskuša takšne želje tudi udejanjiti, potem menim, da je takšna želja in takšno dejanje dobro in pravo, saj dobra želja in dejanje, ki ji sledi, ne more priti od drugod, kot iz najbolj pristne in resnične dobrodelnosti, ki Si jo Ti, o Gospod, dal ljudem, kot eno od prvih postav!
4. Kar pa se meni zdi dobro, se lahko za mojega bližnjega izkaže ravno nasprotno. Na primer, če vidim bolnega človeka, ki trpi zaradi nečesa hudega in imam zanj dobro zdravilo, ki je že pri mnogih z isto boleznijo imelo najboljši učinek, kaj bom storil, če me oboleli prosi za pomoč? Ljubezen do trpečega brata zahteva, da mu pomagam. Zato mu dam zdravilo, in glej, zaradi tega se mu stanje še poslabša! Ali bi mu moral odreči zdravilo, ki je posledično imelo slab učinek namesto dobrega. Oh, sploh ne! To me ne sme nikoli odvrniti od tega, da bi svojim bratom želel in zanje delal vse, kar priznavam za dobro po svojem najboljšem spoznanju, svojem najboljšem vedenju in vesti? Kajti uspeh ni več v mojih rokah, ampak v Tvoji moči, o Gospod! Zato zanj tudi ne morem biti odgovoren! Tako sem na Dunaju po takratni najboljši vednosti in vesti želel za zatirane Dunajčane narediti samo dobro stvar. Toda rezultat mojih prizadevanj je bil drugačen. Vseeno pa mislim, da nisem grešil, ker sem hotel samo tisto, kar sem mislil, da je dobro!
5. In zato verjamem, da je zdaj veliko ljudi, ki po svojem spoznanju zagotovo želijo vsem samo tisto dobro, ki ga prepoznajo kot dobrega. Ali bi jih morali zato obsojati? Oh, še zdaleč ne. Toda Ti, o Gospod, jim daj pravo svetlobo in pomiri njihova srca, da bodo odrešeni vsega zla!
6. Zagotovo obstaja tudi veliko togih ljudi, ki so v nekaterih svojih načelih, katere priznavajo za edino pravilna, tako otrdeli, da bi raje prej videli, da propade ves svet, kot da bi spustili le eno črko iz njihovega okorelega načela. Zanje velja, kot so nekoč rekli stari Rimljani: 'Prereat mundus, fiat jus!' (Naj se zgodi pravica, tudi če propade svet!) Toda Ti, o Gospod, imaš še veliko ognja, ki z največjo lahkoto najtrše skale topi kot vosek! Le iskrica, ki pade s takšnega ognja v srca togih, jih bo kmalu naredila mehkejše in popustljivejše!
7. To je moje popolnoma neškodljivo mnenje in tudi moja najboljša možna želja! Koliko pa je dobra v Tvojih očeh, o Gospod, do zdaj še nimam v srcu zanesljive mere. Zato je to, o Gospod, prepuščeno edino Tebi!«

8. Rečem Jaz: »Moj dragi prijatelj in brat, tudi ti si zadel žebljico na glavico! Iz tvojih ust je pritekala najpopolnejša in najzvestejša resnica! Zato bi moral tudi ti v prihodnje postati Moje orodje! Dobra, resnična in plemenita je bila tvoja prošnja in že vnaprej ti moram dati zagotovilo, da bom skladno s to ravnal zelo odločno, kot Sem dejansko vedno tudi ravnal! Vendar naj sedaj kljub temu tudi Moj Jellinek pove nekaj besed in potem bomo videli v kolikšni meri se strinja s tabo. In tako zdaj govori tudi ti, Moj Jellinek!«
9. Reče Jellinek: »O Gospod! Brat Robert Blum je zdaj resnično govoril povsem iz moje duše, kot tudi pred njim nedosegljivi, veliki Pavel, čigar govor je bil morje polno resnice in ognja! Kaj naj rečem še več??! Zato pravim samo: 'Gospod! Zgodi se samo Tvoja Sveta volja in najveličastnejši Red bo spet poljubil ubogo Zemljo!' Toda to, kar so prej govorili veliki očetje Zemlje, je bilo v določenem oziru tako rekoč previsoko nad mojim obzorjem spoznanja! Verjetno so tudi oni mislili dobro, to pa zagotovo na povsem drugačen način kot jaz in brat Robert Blum. Vendar se mi zdi nekoliko čudno, da od Tebe stalno zahtevajo, da izpolniš nekakšno obljubo, in Ti očitajo neko omahovanje!? – A kot sem rekel, tega ne razumem. - Sem pa zelo vesel, da kot pokojni potomec končno spoznavam tiste, v katerih obstoj sem tako pogosto dvomil! Res je nekaj sveto resnega na njihovih obrazih. S tem pa sem s svojim predlogom končal!«
10. Rečem Jaz: »Poslušaj, dragi Moj brat Jellinek! Vsi, ki ste tukaj v kraljestvu večne blaženosti, lahko zdaj zlahka rečete: 'Gospod, Tvoja volja naj se zgodi!' Toda na Zemlji je zdaj videti povsem drugače kot tukaj v kraljestvu najbolj svobodnega življenja! V telesih ljudi prebivajo enaki svobodni duhovi in nesmrtne duše, kot vi tukaj v najbolj svobodni resničnosti. Ti bi se radi končno bolj svobodno razvijali in si zato želijo pravo svobodo, brez suženjstva pod železnim žezlom kraljev. Zato se povsod dvigajo in si prizadevajo zlomiti moč kraljev. Toda tudi kralji zberejo vse, kar jim je podložno, v veliko oboroženo silo. Prisegajo, da bodo vsakega nasprotnika usmrtili in tudi pobijajo mnoge tisoče ljudi brez vsake milosti, prizanašanja in usmiljenja. Tisti, ki hočejo biti svobodni, zdaj kličejo k Meni za maščevanje nad svojimi neusmiljenimi in nepoboljšljivimi kralji, kralji pa Me kličejo na pomoč za zmago nad svojim upornim ljudstvom!
11. Kaj naj zdaj naredim? Glede na sedanje stanje stvari, se pravica obeh strani ne razlikuje veliko. Kajti kralji hočejo vladati za vsako ceno in tudi ljudstvo, ki želi biti svobodno, hoče zdaj tudi vladati. Toda pokoren in podložen noče biti več nihče!
12. Sedaj se postavlja veliko vprašanje, kaj naj zdaj pravzaprav storim? Če pomagam kraljem, bodo zopet razširili nad svoje ljudstvo staro mračnjaštvo, v katerem se noben duh ne bo mogel zlahka svobodno razvijati in sovraštvo do zatiralcev duha bo raslo. Če pa pomagam ljudem, se bodo močno maščevali vsem velikašem in nekdanjim mogočnikom in Moj nauk bo na koncu popolnoma prepovedan s strani Rima, češ da iz njega nastaja toliko zla, v zameno pa bo ljudstvo dobilo čisto posvetno učenje v slogu Rongeja!
13. Vidite, dragi prijatelji, da so stvari zdaj na Zemlji takšne, da zaenkrat ne morem pomagati niti eni niti drugi strani! Kajti, če pomagam eni, ne bo prav, in če pomagam drugi, tudi ne bo prav! – Tako se zdaj zopet postavlja zelo resno vprašanje, kaj storiti? – Torej, če pustim, da se zadeva tako nadaljuje, se ta med dvema zakletima sovražnikoma ne bo nikoli končala; kajti medsebojna jeza je prevelika! Če pa pomagam, je potem zelo resno vprašanje: komu? Če nekaj naredim, je tako ali tako narobe, če pa ne naredim nič, je tudi tako ali tako narobe! Kaj torej storiti?!
14. Ja, Moj dragi brat Jellinek, lahko je reči: 'Gospod, Tvoja volja naj se zgodi!' – Toda kako v takšnih okoliščinah, to je povsem drugo vprašanje!? – Robert seveda misli, da bi lahko prižgal iskrice nebeške blagosti v srcih knezov, da bi potem postali nežnejši,

boljši in modrejši! To je zagotovo res in pravilno. Toda, ali jim bodo številna ljudstva, ki so čezmerno razburjena in ogorčena, zaupala? O ne, tako kot otrok, ki se opeče, nikoli ne zaupa ognju. In vse je lažje zopet najti, kot izgubljeno zaupanje!
15. Seveda misliš, da je treba takšne iskrice položiti hkrati tudi v ljudska srca, potem bi se pa vse uredilo! To bi bil vsekakor zelo enostaven način! Toda, če bi to storil, potem bi kralji kot ljudstva, prenehali biti svobodni ljudje! Potem bi bili sojeni in se spremenili v plemenite človeku podobne živali, pri katerih ne bi bilo več mogoče govoriti o svobodnem duhovnem delovanju. Dokler želimo ljudi ohraniti kot človeška bitja, ne smemo uporabiti nobenega nasilja! Kajti, če bi to storili, bi bil to takojšen konec človeštva; postali bi živali in sojeni sužnji naše večno nepremagljive moči! - Torej vidiš, da na tak način tega ni mogoče storiti!
16. Zato bomo morali razmišljati o popolnoma drugačnih sredstvih! Povej ti, Moj dragi Becher, kako bi po tvojem mnenju lahko resnično pomagali zatiranim ljudstvom na Zemlji?«

83. POGLAVJE

BECHERJEVI RADIKALNI PREDLOGI. NARAVA ČLOVEŠKE RASE JE POGOJENA Z NARAVO ZEMLJE IN NJENIM VPLIVOM NA CELOTNO STVARSTVO.

1. Becher rahlo zmaje z glavo, skomigne z rameni in reče: »O Gospod, če se Ti, ki Si Vsemogočen in Vseveden, sprašuješ kaj storiti, kaj lahko kdo izmed nas najde, da bi lahko pomagali ljudem na Zemlji? O Gospod, tu bi mi malo opravili!? Ker, kot zdaj jasno vidim, če so notranja prisilna sredstva neprimerna, potem naj se uporabijo zunanja prisilna sredstva, kot so na primer, lakota, kuga in podobno, poleg tega pa še nekaj zelo osupljivih pojavov na nebesnem svodu in vsi ljudje bodo potem že postali ponižni! Če pa tega ni mogoče uporabiti zaradi svobode človeškega duha, potem pa jih pustimo, da se tako dolgo pobijajo med seboj, dokler jim tega ne bo dovolj. Zdaj verjamem, da smo preveč v skrbeh za zlobno človeško drhal. Od A do Ž ni vredna piškavega oreha! Po mojem mnenju bi bilo najbolje vso svojat izbrisati z obličja Zemlje in jo nadomestiti z boljšimi, plemenitejšimi ljudmi! Kajti ljudje, ki zdaj naseljujejo Zemljo, se ne bodo nikoli izboljšali, le prepustiti bi jih morali, kot rečeno, največji naravni bedi! Ker zdaj so vsi kralji skupaj s svojimi ljudstvi že hudičevi! Toda kako lahko uspešno ukrotimo veliko hudičevo zlobo? Mislim, da bo vsak trud tako ali drugače zaman?! Zato stran s to sodrgo in naj se nadomesti z drugo raso! To bi bilo moje skromno mnenje. Ampak kot rečeno, samo moje mnenje!«
2. Rečem Jaz: »Dragi Moj prijatelj Becher! To, kar si ti predlagal bi bilo zagotovo zelo priročno! Vsekakor pa ne bi bilo mogoče storiti ljudstvom na Zemlji, sploh pa ne na splošno, ampak se to lahko zgodi samo lokalno, pa še v tem primeru nikoli preveč nasilno! Ampak na splošno in v celoti, kot ti misliš, ne bi bila največja katastrofa za Zemljo, ampak tudi za celotno vesolje!
3. Človeški rod na Zemlji ni sam po sebi takšen kot je, ampak je iz Zemlje in ima v vsem njeno naravo in lastnosti! Zato bi bilo s popolnim uničenjem vseh ljudi, ki sedaj živijo na Zemlji, malo pomagano, saj bi potem morali dovoliti, da iz zemeljske materije nastanejo drugi ljudje, ki bi bili čez nekaj časa zopet podobni sedanjim, tako kot so plodovi enega in istega drevesa, podobni plodovom prejšnjega leta, ki jih bo to drevo obrodilo tudi v naslednjem letu in spet v naslednjih letih.
4. Zato bi se moralo odstraniti celotno Zemljo iz obstoja in na njeno mesto postaviti drugo, kar pa bi bil še večji udarec proti vsemu Mojemu Redu! – Če drevo obrodi slabe

sadove, lahko z drevesa odstranimo lubje in nekaj vej in vejic, da bi nato spet obrodilo zelo dobre in sveže sadeže, vendar se ne sme uničiti samo jedro in korenin drevesa, ker če se to stori, potem se drevo kmalu posuši in nikoli več ne obrodi! Tako je Zemlja jedro življenja za celotno drevo življenja in glavna korenina vsega vidnega stvarstva! Če bi na njej izvršili uničevalno dejanje, s tem ne bi povzročili samo razkroja Zemlje, ampak tudi celotnega stvarstva, kar pa bi bilo še vedno nekaj deciljonov let prezgodaj!
5. Torej, Moj dragi prijatelj Becher, zato tvojega nasveta ne moremo uporabiti! Vendar pa želimo videti, če se je morda naš prijatelj Messenhauser medtem domislil česa bolj uporabnega. No prijatelj Messenhauser, daj iz sebe, če si našel kaj zelo uporabnega!«
6. Reče Messenhauser: »O Gospod! Zdaj si me spravil v zelo veliko zadrego! Kaj naj jaz rečem in svetujem, ko so prvi duhovi Zemlje že povzdignili svoj glas in to bolj ali manj uspešno?! O Gospod, o Gospod, to bi bila velika neumnost!
7. O Gospod, bilo bi res neumno od mene, da bi svetoval Tvoji neskončni Modrosti, kaj moraš zdaj storiti, da bi zgladil velike nemire na Zemlji! Predobro vem, da so Ti najboljša in najbolj učinkovita sredstva zelo jasno znana v večjem številu kot je zvezd v neizmernem vesolju. Ko bi bil le tako zelo milostljiv, da bi uporabil najmilejše sredstvo, bi se vse v eni noči spet vrnilo v najlepši red! Gospod, daj vladarjem pravo svetlobo, podložnikom pa krotkost in potrpežljivost pri nošenju križa in dodaj še malo 'Kalifornije', pa bo spet vse v najlepšem redu. In, če so rogovi gospoda Satana preveč zrasli, jih skrajšaj za nekaj laktov z nekaj dobro odmerjenimi strelami! Tako bi se po mojem mnenju zmanjšala aroganca zemeljskih mogočnikov, morda Windischgratza – kar bi bilo zanj zelo koristno!
8. Na Zemlji je še veliko dobrih ljudi, ki imajo dobre in poštene namene. Zakaj bi morali biti tudi oni kaznovani, če boš ošabnim malo skrajšal rogove, in kot opažam, to že dejansko počneš!? Pravim: srečo in blagoslov vsem na Zemlji, ki so dobrega srca in dobre volje! Vsem tistim, za katere se človek začne šele z baronom, pa zelo občutno ponižanje. Ne želim jim nič hudega. O ne, to bi bilo daleč od mene, ampak samo to, da končno pridejo do spoznanja, da so tisti, ki jih imajo za topovsko hrano, tudi ljudje!
9. Vsekakor regenti morajo biti, kajti brez vladarjev in raznih zakonov človeška družba skoraj ne bi mogla obstajati! – Toda ti regenti bi se morali zavedati, da so tam zaradi ljudi, ne pa ljudje zaradi njih, tako kot blago, s katerim lahko ravnajo kot trgovci, kakor hočejo! Tudi oni morajo imeti in nositi meč pravičnosti. Vendar naj ga uporabijo samo takrat, ko jim grozi zunanja nevarnost, nikoli pa ga ne smejo uporabiti proti svojemu ljudstvu. Veliko več bodo dosegli z orožjem, ki se imenuje ljubezen, kot z mečem veličastva!
10. Vendar, o Gospod, to so samo moje pobožne želje! Toda Ti Si Gospod, čigar skrivne odločitve so nedoumljive in čigar poti neskončne. Več kot prepričan sem o tem, da se boš prav odločil. Kot jaz vidim to zadevo, bo treba strune še malo bolj napeti, da se bodo bolj zanesljivo strgale! To se mora zgoditi, drugače na Zemlji še dolgo ne bo prišlo do izboljšanja! Vendar naj se vse samo po Tvoji volji zgodi! Amen.«
11. Rečem Jaz: »Poslušaj, tvoje želje niso tako brez vrednosti. Iz teh bi se dalo nekaj narediti, a le s pravo svetlobo vladarjem in tudi s potrpežljivostjo in krotkostjo ljudi – glej, to pa najbrž zdaj ne bo mogoče! Za ta namen je bil vsem ljudstvom na Zemlji že oznanjen Evangelij. Star Jakobov vodnjak, poln žive vode, jim je dan! Če hočejo lahko iz tega vodnjaka črpajo svetlobo, znanje in popolno resnico. Če pa tega ne želijo, jim nikakor ne moremo vsiliti s kakršnokoli močjo, ki jo imamo. To bi jim zelo malo koristilo, ampak bi jim le zelo škodilo! To potem ne bi bilo storjeno z našo ljubeznijo!
12. Toda nekaj povsem drugega bi bilo, če bi Me kralji in njihova ljudstva prosila za to! Potem bi jim bilo lahko dano vse, za kar bi prosili v Mojem Imenu! – Toda glej, Moja ušesa o tem ničesar ne slišijo! Tu in tam zaslišim krik: 'Gospod, varuj naše prestole,

žezla in krone ter pomagaj, da premagamo vse, ki se dvigajo zoper nas!' Po drugi strani pa se na splošno skoraj ne sliši prošenj iz ust ljudstev, toda le posamezne prošnje, ki ne veljajo za celotno ljudstvo.
13. Vsakemu posamezniku bo dano za kar prosi, toda ljudstvu ni mogoče dati ničesar, za kar prosi nekaj posameznikov!
14. Zato, Moj dragi prijatelj Mesenhauser, bomo morali na koncu napeti povsem druge strune, da bi dosegli boljšo harmonijo med narodi na Zemlji! Strune so že napete, toda kot si prej sam opazil, še vedno premalo. Toda zdaj so se prebudili novi uglaševalci, ki bodo naredili svoje! Resnično, mogočno čiščenje se bo moralo zgoditi, da se bo vse pleve ločilo od zrnja!
15. Toda naše Helene še nismo slišali; tudi ona nam mora povedati svoje mnenje! Torej, Moja draga Helena, kaj misliš, da se mora zdaj zgoditi, da bo Zemlja spet lahko znosna? Kdove, če nam morda ne boš dala najboljši nasvet?! Zato govori in nam brez bojazni povej svoje mnenje!«

84. POGLAVJE

HELENIN POGLED NA POT K ODREŠITVI ZEMELJSKEGA ČLOVEŠTVA.

1. Reče Helena: »O Gospod, Ti najlepša roža življenja mojega srca, Ti moje življenje, Ti moje vse! Poglej v moje ljubeče srce, ki Te ljubi nad vsem in Tvoje sveto vsevidno oko, bo v njem našlo vse, kar čutim in kar mislim! – O Ti moj najslajši, najprijetnejši, najboljši, najmodrejši, najmočnejši in tudi moj najbolj ljubezniv in najlepši Gospod Jezus! Oh, preveč sem zaljubljena Vate, tako da od tolike ljubezni ne morem govoriti! Glej, za nami sedi in stoji še veliko ljudi, kot general Max Olaf, nek baron, njegova žena in hčere, vključno z Emmo, ki je bila na svetu uboga žena nezvestega moškega, več njene služinčadi, tudi čistilec čevljev in slavna Anna Mierl! Mogoče bi tudi oni lahko kaj povedali? Toda jaz zdaj še nikakor nisem pripravljena; ker glej, moj dragi, najlepši Gospod Jezus, zdaj sem res zelo šibka od tolikšne ljubezni do Tebe! Samo pomisli na to, da jaz uboga Dunajčanka, sedim zdaj pri Tebi, ki Si edini večni Gospodar nebes in Zemlje! To za ubogo dušo, kot sem jaz, zagotovo ne bo šala?! Zato Te prosim, da prej govorijo drugi! Morda se bom kasneje domislila česa res pametnega?!«
2. Rečem Jaz: »Ja, ti Moja najljubša Helena, vem da Me zdaj zelo močno ljubiš, kar Mi je v veselje! Toda zaradi teh, ki so za nami, ti povem zgolj to, da kdor prej pride, tudi prej melje! Glej, tudi oni bodo pozneje govorili; oh, ne bomo jih zaobšli! Ampak prej moraš ti govoriti, ker si prišla prej k Meni, in ker Me tako zelo ljubiš! Poleg tega si sodelovala v bitki pri Dunaju in pri tem izgubila svoje zemeljsko življenje, kar ti je bilo takrat zelo neljubo! In tako moraš zdaj tudi govoriti o zadevi, ki te je tako težko prizadela! Zato le zberi pravi pogum in govori, kolikor zmore tvoj jezik! Iz tega bom že znal poiskati najboljše.«
3. Reče Helena: »Ojoj, ojoj! Oh, moj najslajši Gospod Jezus! Tako je pri Tebi, če si kdaj kaj zaželiš, se mora zgoditi, četudi bi nebo in Zemlja propadla, kot se ponavadi reče! Ampak glej, sedaj sem Te pa ujela! Zdaj mi je prišlo na misel, kako je apostol Pavel, ki Si mu Ti položil besede v usta, nekoč učil, da v svetu skupnosti ne sme govoriti nobena ženska, ampak samo moški. Kako bi si potem jaz upala kaj reči tukaj v tej najbolj vzvišeni družbi samih moških!? Oh, želel Si me samo preizkusiti, ker Ti poznaš mojo ljubezen do klepetanja! Toda glej, Helena, ki Te tako ljubi, je postala malo pametnejša in se ne bo prevzela! Oh, Ti moja usteca, bodite tiho in ne govorite veliko, sicer vas bo tukaj v tej hiši Pavel oštel!«

4. Pavel se nasmehne temu Heleninemu nekoliko šaljivemu opravičilu.
5. Jaz pa rečem: »Poslušaj, Moja draga Helena, ali ti zares misliš, da te Jaz zdaj ne bi mogel ujeti!? Ampak Jaz Sem te pravzaprav že ujel in ne moreš se Mi več izogniti in boš morala na koncu govoriti celo skladno s Pavlovo izrecno zapovedjo; in po Moji zapovedi, ki je neizogibna in je nad Pavlovo! – Glej, v svojem pismu Rimljanom, v 16. poglavju, Pavel priporoča Phoebe (Febo), ki je bila predstojnica kenhrejske skupnosti v Moji službi. Iz istih razlogov priporoča tudi Priscilo, pozdravlja neko Marijo, ki je prav tako imela veliko dela v Mojem Imenu, pa tudi Tryphano, Tryphoso in njegovo drago Persido, ki so z besedo in dejanji veliko naredile v Mojem Imenu.
6. Vidiš zdaj, Moja draga Helena, Pavel takšnim ženskam ni prepovedal govoriti v skupnosti, ampak samo tistim, ki so iz nekakšnega ponosa hotele imeti sedež in glas v skupnosti in brez razumevanja Mojega Duha, kljub temu hotele govoriti, kot da bi vedele, kar so vedeli tisti, ki so bili prerojeni iz Mojega Duha! Glej, če pa je tudi ženska napolnjena z Mojim Duhom, ki je v moškem in ženski vedno enak, potem sme in celo mora govoriti, tako kakor duh od nje zahteva!
7. Moji apostoli so bili prva in zato najodličnejša krščanska skupnost na svetu, ker Sem jo ustanovil neposredno Jaz! Ko Sem tretji dan vstal iz groba, koga Sem najprej poslal k bratom, da jim naznani Moje vstajenje? Vidiš, bila je ženska, približno tvojega zemeljskega moralnega stanja! – No, če bi Pavlova poznejša zapoved veljala za vse klepetave, še vedno povsem posvetne ženske (tudi za Bogu všečne ženske), kako bi si potem takrat Magdalena upala biti glasnik Mojim prvim apostolom?
8. Poleg tega Sem tudi seducejem nekoč dokazal in pokazal, da v nebeškem kraljestvu prenehajo obstajati vse zemeljske razlike, namreč zemeljske spolne pravice. Vsi so kot Božji angeli in uživajo eno samo pravico, in sicer biti Božji otroci!
9. In glej, tako je zdaj tudi s tabo, Moja najljubša Helena! – Čeprav Me tvoja skromnost zelo veseli, boš morala vseeno govoriti! In to zato, ker imaš enako pravico govoriti pred Menoj, kot Adam, ki sedi poleg tebe. In tako lahko začneš!«
10. Reče Helena: »Aj, aj, aj! Zdaj čisto jasno vidim, da se Te sploh ne da ujeti! Hm, hm, ja, zelo čudno, ja – Tvoja modrost in naša modrost, sta dve različni vrsti modrosti! O kakšna razlika. Nobeno opravičilo pri Tebi ne zaleže! Toda, če bi Te iz srca prosila, ali ne bi potem malo odstopil od Svoje enkrat izrečene zahteve?«
11. Rečem Jaz: »Ja, Moja najljubša Helena, s pravo prošnjo se lahko pri Meni doseže veliko, ne pa vsega! Glej, če je nekdo užival življenje na Zemlji in bi rad tam živel večno ter Me za to prosil iz vse svoje moči, takšno prošnjo ne bi uslišal, ker bi to bilo proti Mojemu Redu. – In prav tako tudi tukaj ne bi mogel uslišati tvoje prošnje, da bi te izvzel iz razprave. Zdaj pa odpri svoja lepa usta in govori, kar ti pride na pamet!«
12. Reče Helena: »No, v Tvojem Imenu, ker si Ti nebeški ljubljenec mojega srca, to želiš, bom vendarle govorila! Ampak veš, če bom kaj preveč neumnega rekla, me malo pocukaj, da se ne bom osramotila pred Teboj in temi najbolj vzvišenimi in velikimi možmi Zemlje! In tako bom takoj začela. – Glej, o Gospod, to je torej moje mnenje:
13. Na Zemlji je manjši del ljudi previsoko in ima tudi veliko preveč. Večji del pa je zato prenizko spodaj in bodisi nima ničesar ali vsaj veliko premalo v primerjavi s tistimi, ki imajo veliko preveč! Toda posledice tega so, kot jaz to vidim, nujno naslednje: visoki, ki imajo veliko preveč, a jih je zdaleč najmanj, gledajo s prezirom na nižje sloje, ki imajo malo ali nič, ker vedno vidijo možnost, da bi se številne, nizke, uboge človeške zveri lahko končno združile in zasegle veliko obilje visokih, mogočnih in bogatih! Da pa bi to možnost preprečili ne izbirajo sredstev. Tega duha je treba zatreti s kakršnimikoli možnimi sredstvi – z duhovniško prevaro, s popolno prepovedjo tiska, s prepovedjo boljših knjig, celo Svetega pisma! Kršitelji so kaznovani, neredko z izgubo sluha in vida! Kdo lahko v takšnih okoliščinah doseže duhovno prebujenje!?

14. Po drugi strani pa je dovoljeno vse, kar lahko prispeva samo k ubijanju duha. Takšne dovoljene stvari so: tolerirano nečistovanje v vseh oblikah; tudi če se občasno javno navidezno izvajajo policijski ukrepi za preprečevanje teh pojavov, so kljub temu vedno brezuspešni, kajti četudi kakšen meščan takšno početje prijavi, se to potem drugje čez nekaj časa spet nadaljuje. – Nadalje je dovoljeno ubogemu, slepemu in neizobraženemu človeštvu, da lahko veseljači kolikor more, saj uživaštvo tudi zelo škodljivo vpliva na duha! Dovoljene so tudi nespodobne komedije, ki se lahko izvajajo, vendar le toliko časa, dokler v njih ni političnega namigovanja ali drugih provokativnih iskric, potem se komedija lahko odvija brez vsakršne spodobnosti, saj odlično vpliva na zatiranje duha!
15. Če pa se duh klub vsem tem milejšim sredstvom omamljanja še vedno hoče dvigniti in tu in tam pokaže, da je morda božanskega izvora, potem se uporabijo bolj drastična sredstva, vsled katerih bo vsak duh plačal visoko ceno za svoj božanski izvor! – Becher in njegovi prijatelji so tukaj žive priče, kako znajo zemeljski mogočneži ceniti vsak odkrit upor duha! Pravijo: 'Oh, to je še en nebeški prijatelj človeštva! Zato ga hitro prepeljimo v nebeško kraljestvo z vrvjo ali ekspresno s prahom!' Kdorkoli bi si drznil povedati resnico, se ga takoj označi za 'izmeček človeštva' in za njegovo dragoceno glavo razpiše veliko nagrado v zlatih kovancih. Če ga ujamejo, o gorje! Potem bi bilo za njegov svobodni duh veliko bolje, če se nikoli ne bi rodil!
16. Glej, Gospod, takšno je sedaj stanje ubogega človeštva na Zemlji! Kaj čudnega, če se bo nekega dne uprlo in se maščevalo tistim, ki so bili dolga stoletja njihovi krvniki in vampirji. Jaz, šibko žensko bitje, tukaj odkrito izrekam, ko že moram govoriti, da ima ubogo človeštvo zdaj popolno pravico do takšne vstaje in je tudi skrajni čas, da se mogočneže, ki nimajo niti iskrice ljubezni do ljudi in jih duhovno ubijajo, ustavi in za vedno prežene z obličja Zemlje! Velikaši bi morali sestopiti in kar imajo preveč deliti s svojimi revnimi brati! In njihovi obsežni gradovi naj postanejo ubožnice, oni pa ljudje! Reveži naj dobijo šole in resnično izobražene učitelje po Tvojem Duhu, o Gospod, sicer na Zemlji ne bo nikoli bolje, ampak iz dneva v dan in iz ure v uro še slabše, ker bodo mogočneži postajali vedno trši in bolj tiranski, in sovraštvo revnih bo raslo kot cedra in kakor plaz, ki se vali z visoke gore! In, če Ti, o Gospod ne boš naredil nekaj odločilnega na Zemlji, potem je za človeštvo na Zemlji, vsaj v meni znanih deželah, popoln konec, kar zagotovo ne more biti Tvoja volja!
17. Ali pa se lahko, o Gospod, veseliš, ko ljudje zdaj trgajo drug drugega na koščke, kot najbolj divje in požrešne zveri in se med seboj tisoči pobijajo? In to samo zato, ker se mogočneži nočejo ločiti za nobeno ceno, niti za ceno milijonov človeških življenj od svojega bogastva in vladajočega sijaja, niti za las. Mislijo, da če bi dali le en 'las', bi ljudje hoteli potem celo 'glavo', kar pa je popolnoma napačno mnenje. Kajti, prepričana sem, da če bi bili prijazni do revnih ljudstev, bi jih slednji nosili na rokah! – Če pa ljudstvu navidezno popustijo le takrat, ko se to iz obupa v velikem številu dvigne proti njim in jih zelo ogrozi, potem pa vse dogovore zanikajo, ko se z zbrano vojaško močjo zopet vrnejo na stara pota, je zato zlahka razumljivo, da so zdaj ljudje izgubili vse zaupanje. Ker pa pravega zaupanja med ljudstvi in vladarji ni več mogoče vzpostaviti in ljudje nočejo več plačevati ogromnih dolgov vladarjev, potem po mojem mnenju ne ostane nič drugega, kot da se ljudstva osvobodi njihovih starih vladarjev in na njihovo mesto postavi resnično od Boga razsvetljene voditelje, ki bodo kot sami popolni ljudje, spoštovali človeško vrednost svojih bratov in storili vse, da bi resnično poživili duha v prsih vsakega človeka! To se mora zgoditi! In, če se to ne zgodi, boš Ti, o Gospod, za vedno imel z ljudmi enake težave, kot sedaj z nami, ki kljub Tvojemu velikemu trudu in milosti, stojimo kot mladi voli pred novimi vrati! Zagotovo se boš na koncu naveličal,

ko vsako minuto pride sem na tisoče najbolj neumnih bitij, ki o Tebi vedo toliko kot človeku na svetu najbližja žival!
18. Zato bodi tako dober do uboge Zemlje, kot Si tukaj do nas in ne dovoli več, da bodo Tvoje vernike križali tisti, ki bi Te danes križali brez oklevanja, kot so to storili nekoč, če bi prišel na Zemljo kot človek in se zopet boril proti lažnim farizejem! – Naredi to, o Gospod, in enkrat za vselej obdelaj Zemljo in jo pognoji s Svojo polno Milostjo, sicer bo kmalu postala najstrašnejša grozota vsega opustošenja! Glej, Gospod, Ti moj najslajši Jezus, Ti sam praviš, da sem zdaj Tvoja najljubša Helena! Če pa Si me že spoznal za vredno tega najbolj vzvišenega imena, kar je vsem zvezdam nerazumljivo, potem stori to meni na ljubo, kot edini ljubimec mojega srca!
19. Seveda pa to, tako kot vsi prejšnji govorniki, večno nikoli ne želim zahtevati od Tebe, ampak je to samo moje mnenje, po katerem bi se zdaj moralo zgoditi nekaj odločilnega! Ti Sam Si neskončno moder in najbolje vidiš, kaj se zdaj dogaja! Te modrosti jaz večno ne bom imela, zato Ti tudi večno ne morem dati nobenega pravega nasveta. Toda po človeški modrosti so stvari take, da moj človeški uvid prepozna le to navedeno pot odrešenja. Toda Tebi so znane neskončne poti, zato zdaj stori, kar je prav!
20. Če pa sem zdaj govorila popolnoma nesmiselno, res nisem kriva, ker bi me moral pocukati! Ker pa me nisi pocukal, ampak Si se mi večkrat nasmehnil, mislim, da verjetno nisem tako nesmiselno govorila? Vendar me to ne bi čudilo, saj s takšno duhovno izobrazbo kot sem jo dobila na Zemlji, res ne moreš postati Sapho ali Katarina Sionska! Toda moje bivanje tukaj je komaj dovolj, da zdaj približno vem kakšnemu človeškemu rodu sem na svetu pripadala, in da sem Tebe spoznala, ampak seveda le zelo površno!
21. Zdaj sem, o Gospod, izpolnila Tvojo voljo in končala s svojim govorom. Tebi, o Gospod, je vse darovano! Če sem rekla kaj narobe, me boš popravil. Prosim Te samo, da me po tem mojem klepetanju ne ljubiš nič manj kot prej! Samo Tebi naj bo vsa moja ljubezen, moje življenje in vse moje bitje za vedno položeno pred Tvoje noge! Amen!«

85. POGLAVJE

JEZUSOVO MNENJE O HELENINIH PREDLOGIH. ZEMLJA NI RAJ, AMPAK KRAJ PREIZKUŠNJE ČLOVEŠKEGA DUHA.

1. Rečem Jaz: »Moja draga Helena, glede na tvoje izkušnje in znanje si zadevo dobro in dosledno predstavila. Tvoja želja je sama po sebi zelo hvale vredna in nekatere stvari se bodo tu in tam zgodile po tvojih željah; toda na splošno si šla očitno malo predaleč. Jaz žal še predobro vidim, da so bili mnogi vladarji, od katerih jih je veliko že zapustilo zemeljsko življenje, verjetno bolj primerni za vse kaj drugega, kot pa za vladarje ljudstev. Toda, kaj se lahko stori?
2. Povedal ti bom prispodobo in boš po tej sama presodila, ali lahko vse izpeljem, kakor ti želiš! In tako poslušaj!
3. Po dolgem potovanju si je skupina kolonistov končno izbrala kraj nekje na Zemlji – lepo in rodovitno območje sredi velike puščave. Najprej si zgradijo za to območje primerno bivališče. Prostora in dobrega gradbenega kamna je dovolj. Načrt je hitro narejen in takoj se lotijo dela. V kratkem času tu že stoji koča, ki je za naše nove naseljence popolnoma primerna za zaščito pred vročino in mrazom pa kolikor lahko tudi pred številnimi divjimi zvermi.

4. Toda eden iz skupine reče: »Dragi prijatelji, koča je res dobro zgrajena in nas bo kar nekaj časa ščitila pred vročino, mrazom in zvermi; če pa se tukaj v tej pokrajini, ki nam je še neznana, znajde večji in močnejši sovražnik, sprašujem: ali bo naša koča tudi tega zadržala? Kaj, če tu nekje živi neko divje pleme in bi ponoči prišli ter nas z njim vsemi razpoložljivimi sredstvi zgrabili in pobili?! Zato dobro razmislite in povejte, če bi nas koča lahko zaščitila v vseh primerih?« Vsi naseljenci zdaj o tem razmišljajo in rečejo: »Prav imaš, v takšnih primerih nas koča kljub dvema kamnitima visokima blokoma ne bi varovala; zato bomo okrog koče izkopali zelo globok jarek in vsaj dva sežnja visok zid. Poleg tega pa bomo še okna zaprli z železnimi rešetkami, ki smo jih prinesli s seboj. Tako bomo imeli veliko manj strahu pred vsemi zunanjimi sovražniki! Tudi vhodna vrata naj bodo čimbolj trdna in močna, da bodo lahko kljubovala vsakemu sovražniku!« Ta predlog je sprejet in takoj uresničen!
5. Ko je vse narejeno, se tega resnično vsi veselijo. Toda med njimi se najde dvomljivec, ki pripomni, rekoč: »Ampak, dragi prijatelji, življenje je povsod na Zemlji bolj ali manj enako. Tam v civiliziranih deželah Evrope, kjer vladajo ponosni kralji in imajo močno vojsko, je treba pravzaprav samo držati svoj jezik za zobmi in potem se ti ni več treba bati nobenega sovražnika. Ko zakone prostovoljno sprejmeš, potem se lahko povsod svobodno sprehajaš pod zaščito oblastnikov. Aretirani in zaprti so samo tisti, ki imajo predolg jezik, in katerih razum in volja se noče sprijazniti s splošnim uveljavljenim redom. Potem pa so zaprti in tako prikrajšani za svojo nekdanjo državljansko svobodo. Tukaj pa smo osvobojeni vseh vladarjev in vseh zakonov in hvala Bogu lahko govorimo brez zadržka, kar hočemo. Ampak, kaj nam vse to koristi? Najbrž ne bomo nikomur več plačevali davkov, toda zato moramo cele dneve marljivo delati in pridno obirati sadeže, ki jih to območje verjetno v izobilju rodi ter se navaditi na njegovo naravo, ko mnogi še ne vedo ali in kako nam bo služila. Potem pa se moramo tukaj v deželi popolne svobode še zapreti, da bi bili varni pred morebitnimi sovražniki. Ja, ponoči se moramo zabarikadirati še bolj, kot najhujši pariški zarotniki proti državi! Zdaj pa sami iskreno povejte, ali smo v tej naši zagotovo absolutni svobodi, celo za las na boljšem od najskromnejšega delavca pod najbolj absolutistično vladavino v Evropi? Tukaj smo popolni komunisti, a zdi se, da so tudi tuleče zveri zunaj navdahnjene s komunističnim duhom! Nimamo več nobenih državnih zakonov, razen zakona našega medsebojnega prijateljstva. Da potešimo naše želodce, se moramo nenehno truditi, tako da so že naše roke videti, kot da bi bile prekrite s hrastovim lubjem. Tu nam tudi ni treba vzdrževati nadležnih uradnikov; toda zato porabimo sami toliko več. Tako tukaj tudi ni duhovnika, ki bi nam pridigal s peklom; vendar smo tukaj v takšnem stanju, pred katerim pekel nima kakšne velike prednosti! Kaj bomo torej storili, da bi našo zemeljsko stisko malo razbremenili in jo za prihodnost naredili bolj znosno?«
6. Tedaj vsi skomignejo z rameni in rečejo: »Ampak, kdo bi si to prej mislil!? Torej zlo obstaja povsod; ko se znebiš enega, prideš v drugega! Toda zdaj, ko smo enkrat tukaj, ne moremo stvari nič več spremeniti. To pa pomeni, da moramo biti tukaj prekomerno dejavni, potem pa se lahko sčasoma stvari morda izboljšajo!«
7. Zdaj vidiš, Moja draga Helena, iz te prispodobe lahko zlahka presodiš, kaj je treba storiti na Zemlji, ki mora ostati trnova preizkušnja za človeški duh, ki bi hotel svojo Zemljo spremeniti v raj!
8. Če takoj odstranim vse vladarje z vseh njihovih funkcij in dam njihovo dosedanjo oblast v roke ljudstev, bodo potem kmalu vladali sami, toda komu? Ja, potem bodo vsi hoteli vladati, a nihče ne bo ubogal. – Ampak, če ljudstvo hoče vladati in postavljati zakone, kdo jih bo lahko prisilil, da se držijo svojih zakonov v primeru nuje ali nevarnosti?

9. Ja, povem ti, da bo sčasoma vzpostavljena demokracija, vendar popolnoma drugačna kot si jo zdaj ljudstva na Zemlji predstavljajo. In potem se človek vpraša, ali ne bodo še prekmalu kričali, kot so nekoč Izraelci v puščavi, kjer niso mogli več na ogenj pristavljati loncev z mesom!
10. Vsak od nas pa naj le pomisli, da Zemlja nikakor ne more biti raj, saj mora za vse čase ostati kraj preizkušnje vsakega duha, vdetega v težko sramotno človeško meso, brez katerega noben duh ne more doseči popolnega večnega življenja, potem boste takoj začeli bolj pravilni razsojati.
11. Toda razlog za zdaj naraščajočo šibkost kraljev in slepoto ljudstev je popolnoma drugje, kot vi mislite. Kriv je nekdo drug. Tega bomo kmalu spoznali in ga zvezali ter s tem osvobodili ljudi na Zemlji iz njegovih verig in potem se bodo stvari zopet izboljšale brez našega maščevanja!
12. Ja, Moja draga Helena. Povem ti, da boš z Mano popolnoma zadovoljna, kajti na koncu se bo vse hvalevredno izšlo. Toda zdaj bomo morali najprej vsem duhovom na Zemlji zagotoviti, da zavedajoč se sebe pridobijo vpogled, kaj jim predvsem manjka?!
13. To pa bo potem v trenutku storjeno in vse na Zemlji bo v novem redu!
14. Zdaj pa, dragi Moj Max Olaf, pridi bližje k Meni in nam vsem povej svoje mnenje in svoje želje!«

86. POGLAVJE

OLAFOVA MODROST.
NEBEŠKA ZDRAVICA.
MOST LJUBEZNI IN BOŽJE MILOSTI.

- 03. junij 1849 -

1. Max Olaf pristopi in reče: »O Gospod, zdaj je težko izraziti kakšno mnenje in kakršnokoli posebno željo, ko Ti, o Gospod, govoriš kot najgloblja in vsemogočna Modrost in Si že dolgo prej predvidel vse, kar se zdaj dogaja in sprejel vse tiste najboljše previdnostne ukrepe, po katerih morajo biti vsi dosedanji nemiri na Zemlji čimprej rešeni! To pa je tudi moja največja želja, saj niti hudiču ne želim nič slabega, kaj šele ljudem, ki so moji bratje!
2. Sploh mi ni treba Tebi opisovati, o Gospod, kaj se sedaj na Zemlji dogaja. Kajti Ti, o Gospod, ne vidiš na prvi pogled vseh številnih grozodejstev, ampak tudi vsa srca z njihovimi dobrimi ali slabimi željami, iz katerih se rodijo ta dejanja! Ja, Ti tudi vidiš na kakšen način takšne slabe misli in želje nastajajo v srcih ljudi!? Zato Ti večno nikoli ni treba slišati od duha, kaj je zdaj potrebno storiti in nam lahko rečeš: »Poslušajte, zdaj bom naredil to in to!« In težko Te bo kdo vprašal in rekel: »Zakaj?« Kajti samo Ti Si Gospod in lahko delaš, kar hočeš!
3. Tako zdaj Ti tudi dopuščaš, da se na Zemlji dogajajo stvari, za katere nihče ne more navesti pravega razloga, zakaj in s kakšnim namenom se zgodijo. Toda samo ljudje, ki so slepi, pravijo: »O Gospod, postal Si slep in gluh, ko nas zdaj puščaš ginevati v vseh mogočih tegobah!« Jaz pa mislim, da nikomur ne pustiš, da omahne, ampak vzdigneš tiste, ki Te kličejo in zaupajo Vate. Toda tisti, ki so sami sebi zadostni in zaupajo le svojemu orožju, bodo kmalu osramočeni, o Gospod, pred Teboj in pred celim svetom! Majhni in ponižni pa se lahko veselijo in vriskajo, kajti Ti Si njihova zaščita in zavetje in nikoli ne boš dovolil, da bi se pred mogočniki sveta morali svojega zaupanja sramovati! Vendar pa bodo kmalu veliki v veliki sramoti pred malimi, ko jim boš Ti, o Gospod, snel njihove maske! Kajti zdaj igrajo sramotno igro z ubogimi ljudmi!

4. Vendar me to sploh ne skrbi, ker predobro vem, da je vse kar Ti narediš dobro opravljeno! In vem tudi, da Ti ne uide nobeno brezbožno dejanje! Kajti tiste, ki danes to počnejo svojim bratom, boš jutri udaril Ti, in potem bodo izginili, kot da jih nikoli ni bilo in z njimi njihovi položaji! Zato bodi vedno posvečeno Tvoje Sveto Ime!
5. Toda zdaj imam čuden občutek! Sicer ne vidim in ne slišim ničesar, vendar se mi zdi, kot da bi se na Zemlji pravkar zgodil močan sunek? O Gospod, kaj bi to lahko bilo?!«
6. Rečem Jaz: »Moj najdražji Max Olaf! Ja, ja, povem ti, danes, danes se začenja sodba! – Hočejo noč in naj jo imajo in naj pogoltne vse tiste, ki si jo želijo! Hočejo smrt, tudi ta bo dana njim in vsem tistim, ki so si jih izbrali za sostorilce! Želijo si sijaja, časti in slave, za kar morajo biti tisoči pobiti! Ja, naj bo! Strašno bodo sijali, strašna bo njihova slava in strašna bo njihova čast! Hočejo vladati! Ja, vladali bodo, toda kot kuga in kot zmaj v svoji votlini in kot leviatan v svojem globokem blatu pod morjem! Hočejo lagati, kajti resnica jim je gnusna. Zato ne bodo nikoli prišli do jasne svetlobe resnice! Hočejo tudi Boga; ampak samo zato, da Ga lahko uporabijo! Zato nikoli ne bodo mogli videti Mojega obraza! Samo oni bi hoteli živeti, vsi drugi pa lahko živijo le, če koristijo mogočnim! Zato bo tako, da bodo večno živeli sami. Kar hočejo, to jim bo dano. Toda kmalu bo veliko in strašno kesanje padlo v njihove duše, kot mlinski kamen z oblakov in tega kesanja se bodo poskušali znebiti. Toda poskušali bodo zaman, kajti nihče ne bo odstranil tega kamna z groba svoje duše! O poznam jih, njihove želje in njihova dejanja! Preštel sem zemeljske kralje in jih našel le malo pravičnih pred Menoj! Zato bo Nebukadnezarjeva usoda njihov delež! – Toda tistim nekaj pravičnim bom čudovito pomagal, da bodo med vsemi kralji in ljudstvi vnaprej zasijali, kot najsvetlejše zvezde pod rahlim lesketanjem nebesnega svoda.
7. Zato se danes mora začeti sodba! – Danes je treba mnoge prizadeti! Veliko hudičev bo moralo danes propasti!! – In Satan se ne bo izognil pasti, ki mu je nastavljena!
8. In zdaj ti, Moj Robert, pojdi in prinesi vino, in to najboljšega, vino Življenja, Ljubezni in Resnice, da bomo pili na zdravje ubogih bratov na Zemlji in jih blagoslovili! – Naj se tako zgodi!«
9. Robert hitro vstane in prinese najbolj okusno vino.
10. Ko ga postavi pred Mene na veliko posvetovalno mizo, vino blagoslovim in rečem Robertu: »Moj najdražji Robert, če si želim vina, je samoumevno, da je zraven tudi kruh! Ker pa si prinesel samo vino, pojdi in prinesi sem tudi dober kruh, kajti ta hiša je z vsem bogato preskrbljena!
11. Toda daj kruha in vina tudi našim štiriindvajsetim baletnim plesalkam, in jim reci, naj bodo njihove noge zopet pripravljene; kajti kmalu bodo spet kaj zaplesale! Če želijo užiti tudi plemenite in dobre sadeže, jim odpri omaro pri vratih, ki vodijo v stransko sobo in naj uživajo v tem, kar tam najdejo!
12. Zdaj pa še nekaj! Takoj prinesi tudi primerno število vrčkov, da vanje nalijemo vino, kar bo za vsakega človeka prava, polna mera! Pojdi in izpolni Mojo željo!«
13. Z največjo prijaznostjo Robert takoj izpolni, kar Sem zahteval.
14. Ko je vse v zaželenem redu, Sam razdelim kruh in vino ter rečem: »Otroci! Vsi jejte in pijte. Ko pa pijete, pijte na zdravje naših otrok in bratov na Zemlji, ki morajo zdaj prestajati veliko pomanjkanje in so postali že zelo šibki in slabotni! Resnično jim bo pomagalo! – Tisočkratni blagor od vsake kapljice vsem, ki so dobrega srca in volje! – Povem vam, da se mora še danes izkazati za dobro, ker tukaj veliko nanje mislimo; njihova srca in njihova posvetna dela jim bodo to dala vedeti! In zelo redkim na Zemlji bo sporočeno vse, kar se tukaj dogaja, in kako je tukaj poskrbljeno za ubogo Zemljo!
15. Vendar se bomo spomnili tudi slepih in gluhih! – Toda otrdeli bodo šli v ogenj, ki je velik uničevalec rubinov in diamantov. Tisti, ki se nikoli nočejo omehčati z resnico

Besede in svobodnim Naukom, naj jih omehča mogočni ogenj. In pod silnimi udarci velikega kladiva Moje Modrosti se bodo kakor razžarjena ruda spremenili v uporabno orodje naše hiše (nebeške cerkve)! Povzročali bodo še veliko hrupa in besneli ter se tu in tam posvetovali ter skovali še kakšen načrt. Toda vse to bo zaman in bo vedno imelo nasproten učinek od tega, kar bi radi dosegli, ker Sem Jaz Sam Edini Gospod in imam moč, da zlomim krone in žezla ter znova povzdignem strte, če se obrnejo k Meni! Toda gorje jim, če se ne obrnejo k Meni in ne poiščejo pri Meni prave pomoči!
16. Kralje, ki se zanašajo Name, bom povzdignil in jim dal pravično modrost in veliko moč! In takrat bodo njihova ljudstva prišla in zelo glasno vzklikala: »Blagoslovljen bodi, naš od Boga dan veliki kralj in gospod! Kar je naše, je tudi tvoje! Tvoja velika modrost in dobrota naj bo naše pravo življenjsko stanje! Tvoja beseda bodi naša volja in tvoja volja naš zakon! Gorje vsakemu brezbožnežu, ki bi oskrunil tvojo maziljeno glavo!«
17. Toda trikratno gorje tistim kraljem, vojvodam in knezom, ki vedno kršijo svojo besedo in zlorabljajo zaupanje svojih sosedov, njihova srca pa so napolnjena z lažmi in prevaro! Povem vam, da bodo izginili kot pršice na listu! Kajti zdaj bom Zemljo blagoslovil pred vsem plevelom!
18. Potem bo med tu in tam postavljen most, da bodo prebivalci Zemlje lažje prišli do nas, kot je bilo do sedaj po lestvi Mojega Jakoba, ki je že močno preperela, in po kateri so lahko samo angeli plezali navzgor in navzdol.
19. Toda most mora biti zelo širok in raven kot zrcalna gladina mirnega jezera. In ne bo nobenega stražarja ne na začetku, ne na sredini in ne na koncu mostu, ki bi preiskovali uboge, slabotne in betežne; ampak bo vsak popolnoma svoboden popotnik, ki bo lahko tukaj iz svoje prave domovine, vedno dobil nasvet in pravo in popolno pomoč!
20. Čez ta most pa bomo tudi mi ponovno stopili na dolgo zapuščeno Zemljo in tam naše otroke vzgajali, učili, vodili in jim vladali ter tako obnovili izgubljeni raj!
21. Zdaj vsi popolnoma poznate Mojo voljo in Mojo odločitev! To naj vsak presodi in primerja s svojimi predlogi, ki Mi jih je prej dal, pa tudi s svojimi željami in svojim mnenjem – in zvesto boste ugotovili, da je v teh vsebovano vse, tako da nihče od vas ne bi mogel reči, da je govoril zaman!?
22. Zdaj torej vsi jejte in pijte na zdravje naših otrok in bratov na Zemlji. Zdaj pravzaprav vsi veste na kakšen način bomo pomagali otrokom Zemlje in to zagotovo prav v tem trenutku!«
23. Vsi gostje po Mojem nagovoru spoštljivo vstanejo in rečejo: »O Svet, Svet, Svet Si, naš Edini Bog, Gospod in Oče! Naj bo Tvoje Presveto Ime hvaljeno na veke!«

87. POGLAVJE

PRIZOR MED GOSPODOM IN HELENO. HELENINA POROČNA OBLEKA IN KRONA USTREZATA NJENI ČISTI, GOREČI LJUBEZNI DO BOGA.

1. Helena začne jokati in ihteti ter močno ganjena reče: »O Ti moj Jezus! Kako sem lahko vredna sedeti tukaj poleg Tebe!? Ti, ki Si živi, večni, najresničnejši, Vsemogočni Bog in Stvarnik nebes in Zemlje, jaz pa sem najbolj nepomembna in umazana oseba, polna nesnage in grehov! Oh, oh, oh! Ne, ne! To zagotovo ne bo šlo! – O Gospod! Šele zdaj v največji globini svojega življenja spoznavam, da sem popolnoma nagnusna grešnica in preveč nevredna, da bi sedela tako blizu Tebe! Zato naj grem k tistim

plesalkam, s katerimi imam zagotovo več skupnega, kot tukaj s Tvojo neskončno Svetostjo!«
2. Rečem Jaz: »Glej, glej, kaj bi hotela! – Če bi Mi bila zoprna, bi že zdavnaj našel nekje drugje primerno mesto zate. Ker pa Mi nisi zoprna, ampak si Mi zdaj zelo ljuba, te imam raje trdno ob sebi, kot pa kje drugje. – Ali misliš, da Sem kaj domišljav zaradi Svoje Božje oblasti?! Oh, če bi to mislila, bi se zelo motila! Glej, potem se zagotovo ne bi pustil križati in nikoli ne bi postal človek! Ker pa sploh nisem domišljav, ampak Sem krotek in ponižen z vsem Svojim srcem in zdaj človek, kot vi vsi, potem si lahko upaš ostati z Menoj! Saj te ne bom ugriznil! In zato le ostani pri Meni in jej in pij, kolikor te je volja. Povem ti, da se bova še zelo dobro razumela.«
3. Po teh besedah je bilo Helene od velike ljubezni do Mene skoraj konec. In prav zaradi te velike ljubezni je postala tako nepopisno lepa, da je celo Adam poleg nje pripomnil, rekoč: »Resnično, videti je kot Eva pred padcem! Po padcu pa sta na mojih višinah živeli še dve, Gemela in svečenica Purista, najina najmlajša hči, tema dvema resnično zelo podobna! Oh, ona ima čudovit duh! Helena, tudi ti se moraš z mano že malo ukvarjati. Kajti glej, po videzu in duši sem v nekem smislu tudi tvoj oče, zato se me ne smeš niti najmanj bati, čeprav sem prvi človek in oče vseh smrtnih ljudi! Kajti jaz imam vse svoje otroke zelo rad in potemtakem tudi tebe! Po duhu pa sva pred Gospodom enaka, zato bodi zelo pogumna, moja najdražja hči in se nikogar ne boj, pa čeprav bi bil desetkrat večji Adam kot jaz! Kajti človek ostaja človek, ne glede na to, ali je opravil svojo pot skozi meso deset tisoč let prej ali pozneje! Vidiš, tako je to!«
4. Reče Helena: »Oh, to me še posebej zelo veseli, da mi je oče Adam izkazal takšno nezasluženo čast, da je z mano spregovoril nekaj besed! Nisem si mislila, da je gospod oče Adam tako dober in prijazen. Ampak kdaj bo imel gospod oče Adam čas, da mi bo povedal kaj o starih časih! – Kajti jaz sem velika ljubiteljica takšnih zgodb!«
5. Reče Adam: «O moj otrok, ne samo, da ti bom povedal, ampak ti bom tudi pokazal na tisoče stvari!«
6. Rečem Jaz: »Ampak Helena, ti si čisto pozabila na jed in pijačo. Glej, vsi jedo in pijejo za blagor svojih trpečih bratov na Zemlji, ti pa se nisi niti s prstom dotaknila ne kruha, ne vina. Ali ti ni mar za dobro naših prijateljev in bratov na Zemlji, tako kot so pri srcu vsem ostalim tukaj?!«
7. Reče Helena: »O Ti moj najslajši, najbolj ljubeči Bog in Odrešenik Jezus! Ti veš, da kdor Te tako kot jaz nad vsem ljubi in je zaljubljen Vate do najbolj notranjega vlakna svojega življenja, ni ne lačen, ne žejen. Kajti Ti Sam Si zanj najbolj hranljiv kruh življenja in najbolj okrepčilna pijača za poživitev duše in duha! Glej, če bi nekdo večno jedel ta kruh in pil to vino, a ne bi imel Tvoje popolne ljubezni, v kateri edini je skrita vsa življenjska moč, ne bi mogel pomagati sebi in še manj komu drugemu! Kajti ne ta kruh, niti to vino, ne more pomagati, tudi če je še tako duhovno – ampak samo Ti, o Moj najdražji Gospod Jezus! In zato mislim, da mi Ti, moj najljubši Gospod Jezus, tega ne boš štel za napako, ker do zdaj še nisem jedla niti pila?! Ampak zdaj želim takoj nadoknaditi zamujeno in le iz najčistejše ljubezni do Tebe takoj jesti in piti! Ampak zaradi tega se ne jezi name!«
8. Rečem Jaz: »O ti Moja najljubša Helena! Da bi bil jezen nate. Naj te skrbi kaj drugega?! – Kaj ti pride na misel? – Glej, dobro Sem vedel, da ne moreš piti ne jesti iz čiste ljubezni do Mene. Zato Sem ti zastavil prejšnje vprašanje samo zato, da bi govorila pred to družbo tako, kot si govorila sedaj! Ker pa si zdaj govorila popolnoma skladno z Mojim mnenjem, boš zato tudi takoj morala obleči svetlo vijolično oblačilo in nositi krono! Kajti zdaj si Meni postala najbolj ljubka nevesta, ki bo za večno v oblačilu čiste in prave ljubezni! – Brat Robert, pojdi zdaj zopet tja, odpri zlato omaro, kjer boš

našel pravo obleko za to nevesto Mojega srca! Prinesi jo sem, da bom njo Jaz Sam oblekel!«
9. Robert z velikim veseljem odhiti do omenjene omare, jo odpre in vzame ven čudovito oblačilo, ki je tako zelo sijoče, da kar osupne, kajti njegove oči še nikoli niso videle ničesar tako nebeško veličastnega. – Ko plesalke zagledajo to obleko, zakričijo od največjega začudenja in se kar ne morejo nagledati obleke, ki sije kot najlepša jutranja zarja.
10. Ja, celo patetika, ki je s svojo številno družbo v najbolj oddaljenem kotu te sobe, zvabi čudoviti lep sijaj oblačila in ga prisili, da vpraša Roberta za koga je to cesarsko oblačilo namenjeno. – Robert mu mirno odgovori: »Za tisto podeželanko tam!« Nakar patetik začuden, nejevoljno na to pripomni: »No, ta zna zmešati glavo tudi najmodrejšim junakom v nebesih! No, prav, zagotovo ji bo dobro pristajala! Ampak, povej mi, prijatelj Blum, kako lahko ta najmodrejši med modrimi tako skrbi za podeželsko dekle, z nabrušenim jezikom kot meč, in jo zdaj celo naredi za pravo nebeško kraljico?«
11. Reče Robert: »Prijatelj, vprašaj Ga o tem, On ti bo že povedal! Premalo sem še posvečen v vse nebeške skrivnosti! Samo On je Gospod in lahko dela, kar hoče. Zato hoče zdaj tako, in tako se mora tudi zgoditi! Zdaj veš dovolj. Ampak moram iti, saj me že kliče s svojimi očmi!«
12. Robert zdaj hitro odhiti s sijočo obleko do velike posvetovalne mize in Mi jo izroči. Jaz pa jo dam Heleni, ki se te iz čiste hvaležnosti, ljubezni in spoštovanja do Mene komaj upa dotakniti in tudi brani obleči, ker se počuti preveč nevredno takšnega nebeško lepega oblačila.
13. Jaz pa ji rečem: »Moja najdražja Helena, ti že dobro veš, da pri Meni nobena zavrnitev ne pomaga in ne koristi!? Kajti, kar Jaz enkrat hočem, to se mora zgoditi, četudi bi celotno stvarstvo propadlo – kar se tukaj seveda še ne bo zgodilo. Jaz, kot Stvarnik vsega neskončnega sijaja in veličastja vseh nebes in svetov, imam raje lepo in zalo nevesto, kot grdo. Kajti glej, pri Meni mora biti vse v skladnem odnosu! Pri komur je notranjost popolnoma prečiščena, mora biti tudi zunanjost tako oblikovana, da je v najlepši harmoniji z notranjostjo. – In ta obleka zdaj popolnoma ustreza tvoji notranjosti. Zato jo moraš sedaj tudi nemudoma obleči!«
14. Ko Helena to sliši, reče: »O Ti moj najdražji Gospod in Bog Jezus! Ti vidiš, da je moje srce navezano samo na Tebe, nikoli pa na oblačilo, četudi bi bilo tisočkrat bolj sijoče od tega tukaj. Kajti, samo da imam Tebe, potem se ne sprašujem o vseh nebesih in o vsem njihovem sijaju, ki mi brez Tebe ne bi nič pomenil. Ker pa Ti tako hočeš in Tebi ugaja, si jo bom vseeno nadela in moje srce se Ti bo za to večno zahvaljevalo z najbolj gorečo ljubeznijo! Tvoja Sveta volja naj se zgodi! – O Ti moj najsvetejši, najslajši, najdražji, najboljši in najlepši Jezus Ti! Samo Ti Si moje srce, moje življenje, moja blaženost in moje vse!«
15. Po tako lepih besedah, ki so izhajale iz njenega srca, vzame obleko in takoj, ko se je dotakne, je že oblečena, čemur se začne zelo čuditi, rekoč: »Ampak zavoljo Tvojega presvetega Imena! Kako se je to zgodilo?! Obleke sem se samo dotaknila, in glej, je že na mojem telesu, ki se mu kot po meri prilega. Oh, oh, kako je čudovita! O Jezus, o Jezus, o Ti moj Jezus, sladek kot med! Ti lahko človeka prav obnoriš od čiste blaženosti! Ampak, zdaj prav lepo izgledam. Prejšnja nabrana obleka je bila tudi zelo lepa, toda s to se ne more primerjati!
16. Toda kaj bom morala sedaj storiti, da bom Tebi, moj najdražji, najljubši, najboljši in najlepši Gospod Jezus, izkazala večjo hvaležnost kot kadarkoli prej?! Oh, prosim Te, daj mi to nalogo!«

17. Rečem Jaz: »Moja najljubša Helena! Svojo nalogo si že opravila! Kajti, tako kot Me ti čezmerno ljubiš, Me tudi najvišji nadangel ne more bolj ljubiti!! Zato ostani vedno pri tem Meni najljubšem opravilu in ne sprašuj po ničemer drugem, ker je vse veliko manj od tega. – Ampak, povem ti to, ti resnična ljubezen Mojega srca, da kdor Me ljubi tako kot ti, ima v sebi več kot obsegajo vsa nebesa! Kajti tedaj Sem popolnoma v njegovem srcu! V Meni pa že žari in kali nešteto novih nebes, ki bodo nekoč izstopile iz Mene v novo neskončnost!
18. Toda zdaj nič več o tem, ampak ti Moja najljubša Helena Mi daj zdaj pravi poljub, potem pa bomo nadaljevali naš posvet med različnimi pojavnostmi.«

88. POGLAVJE

KAKŠEN JE PRAVI POLJUB?
BOŽJA NEVESTA V NAJČISTEJŠI LJUBEZNI DO BOGA.

1. Helena vprašujoče reče: »O Gospod, rekel Si mi, naj Ti dam pravi poljub! In glej, beseda 'pravi' mi ustvarja pomisleke! Ker ne poznam drugega poljuba, kot poljuba ljubezni in še nikomur nisem dala drugačnega – in Tebi, o Ti moja najbolj resnična in najgloblja ljubezen, nikoli ne bi mogla dati drugega! Kajti izdajalski Judov poljub ni bil nikoli možen v mojem srcu in življenju, če pa poljub, ki izvira iz najčistejše in najbolj iskrene ljubezni ni pravi, potem res ne vem, kakšen bi moral biti pravi poljub?! Zato Te prosim, o moj najdražji, najslajši in najlepši Gospod Jezus, Ti moj Presveti Bog, da mi milostno poveš, kakšen mora biti pravi poljub!«
2. Rečem Jaz: »Ampak, Moja najdražja Helenca, kateri drug poljub bi lahko imenovali za pravega, kot tistega, ki ga ponuja čista in prava ljubezen! Ampak ti imaš v sebi edino ljubezen do Mene, zato Mi iz takšne svoje ljubezni ne moreš dati nič drugega kot le čisto pravi poljub. - Vendar obstajata dve vrsti pravih poljubov! Prvi, ki je podeljen bolj iz spoštovanja, kot iz resnične ljubezni; in drugi, ki je dan zgolj iz čiste ljubezni. In glej, ta druga vrsta, ki je poljub ust na usta in ne samo na čelo, ki si Mi ga že dala iz spoštovanja in se Mi je zdel zelo vroč, tako da Sem že takrat opazil, da vsebuje več ljubezni kot pa čistega spoštovanja.
3. Reče Helena z rdečico na obrazu: »O ja, zdaj to že razumem; ampak, ali ne bo to mogoče – hm, ja, hm, videti malce preveč! Veš, mogoče se bodo malce nasmejali moji drznosti? – Ampak hm, kaj je to važno?! Saj ljubezen tudi ne more biti napačna! To si želiš Ti, moj Bog in moj edini Gospod! Kar pa si Ti želiš, ne more biti narobe! – Seveda, če pomislim, da Si Ti Vsemogočni Stvarnik vseh stvari in bitij, in da sem jaz le šibko bitje, potem je vsekakor nekaj zelo čudnega, če jaz najbolj nesveta Tebe Najsvetejšega poljubim na usta, prek katerih 'Bodi', sta nastala nebo in Zemlja in vse iz nje! Toda Ti želiš Sam gorečemu vzgibu mojega srca dati vzvišeno blaženost, po kateri hrepeni. In tako naj se zgodi tisto, po čemer je moje srce že pogosto najbolj živo na skrivaj hrepenelo!«
4. Po teh besedah Mi da Helena pristen poljub, Jaz pa ji potem rečem: »Šele zdaj si popolna in si v Meni dokončala veliko delo sprave za vso Zemljo! Od zdaj naprej boš za vedno ob Meni uživala najvišjo blaženost vseh blaženosti, skozi vso Mojo ljubezen, namreč blaženost Mojih najvišjih in najčistejših nebes ljubezni, v katerih prebivajo samo tisti angeli, ki Me ljubijo tako, kakor ti! Povem pa ti tudi, da takšnih ni veliko! Mnogi Me imajo zelo radi, a seveda le kot takega, kar naravno Sem, namreč kot svojega Boga, Gospoda in Očeta! Ti pa si po zgledu Magdalene, s svojo ljubeznijo resnično še globje prodrla Vame, se oprijela Mojega srca in ga pritegnila k svojemu

srcu, pri čemer se je med nama zgodila popolna zakonska zveza vseh nebes! – S to poroko si zdaj postala dejanska Božja nevesta in tako eno z Menoj! Zato moraš imeti enak delež najbolj vzvišene blaženosti, kot pripada Meni! Ali si s tem zadovoljna?!«
5. Helena odgovori, tresoča od največjega veselja: »Oh, oh, oh! Ti, Ti, moj Najsvetejši, najslajši Jezus! Jaz uboga grešnica – bi zdaj, o Bog, o Bog, - bila Tvoja, Tvoja žena!??! – O nebesa, nebesa, nebesa! Kaj sem jaz postala? Jaz, Božja nevesta?! Ne, to ni mogoče! – Toda Ti, Ti večna Resnica, Si zdaj to Sam izrekel, in tako tudi bo! Kaj pa bom počela v blaženosti največjih globin in vzvišenih višin!? Kako jih bom prenašala?! Ali se mi ne bo kot ubogi grešnici začelo vrteti gledajoč z najvišje zvezde navzdol v globino Zemlje? Ali se bom lahko kdaj prilagodila takšni višini? – O Bog, o Bog! O Ti moj najslajši Jezus! Kaj Si zdaj naredil iz mene?! – Ah, ah, zdaj se počutim kot najsrečnejša nesrečnica in kot najbolj blažena nesrečnica! Ja, kot nekdo, ki je in ni!«
6. Rečem Jaz: »Ljubljena Moja, le bodi mirna in vesela! Povem ti, da se boš kmalu in zlahka znašla v vsem, kajti glej, v Moji najvišji visokosti, so stvari najbolj preproste in najnižje! Obstajajo brez dvornega bontona, brez pretiranega sijaja in prav nobenega razkošja, ampak samo najlepša in najčistejša skromnost in stalna neskaljena vedrina! In glej, to ti bo prav ustrezalo! V tem se boš že znašla.
Ampak zdaj poglej skozi okno, ki je obrnjeno proti jutru in Mi povej, kaj vse vidiš skozenj!?«

89. POGLAVJE

POGLED NA ZEMLJO IN NJENE GROZOTE. ANTIKRISTOV DUH – NJEGOVA SIMBOLIČNA POJAVNOST.

1. Helena takoj odhiti do navedenega okna, pogleda skozenj in potem, ko nekaj časa gleda, sklene roke nad glavo. Ne zdrži dolgo, saj jo pogled preveč presune, ampak se hitro vrne k Meni in reče: »Ampak, ampak, Ti moj Gospod, Ti moj Bog, Ti moj Jezus! Ah, ah, ah, ampak to je grozno!«
2. Rečem Jaz: »No, no, Moja draga Helena, kaj je tam, kaj si videla tako groznega? Ali si mogoče videla celo hudiča; ali morda kaj drugega, še bolj strašnega? Zdaj se zberi in nam povej kaj si videla?!«
3. Helena se zbere in nato reče: »O Ti moj najdražji Gospod Jezus! Verjamem, da je hudič v primerjavi s to groznostjo čisto navaden falot! Glej, prvič po mojem prehodu z Zemlje, sem zdaj spet videla ostudno in zelo grozljivo Zemljo, vendar tako kot z oblaka, ki lebdi nad njo. In nenavadno, vsa Avstrija in Ogrska, vključno z njunimi sosednjimi deželami, sta ležali pred menoj, kot na razprostrtem velikanskem zemljevidu, na katerem se je videlo vse, od največjega do najmanjšega predmeta! Toda, o kakšen žalosten, strašen pogled! Mesta so vsa v ognju in polna umazanije ter grozljive laznine! Reke, jezera in morja so polna krvi! Strašne vojske se soočajo ena z drugo in ne vidi se nič drugega kot umor, izdajo in potem spet umor! Ljudje se mesarijo huje kot najbolj divje in požrešne zveri! Na cesarski strani sem videla tudi Ruse v velikem številu. Toda tudi med samimi cesarskimi in cesarskimi in Rusi sem videla tu in tam izdajo in umor. In med ogrsko vojsko, ki je strašno močna, sem videla tudi veliko Rusov in Poljakov, pa tudi še ljudi iz vse Evrope! Vsi pa kričijo: »Smrt in poguba vsem despotom! Nam popolna zmaga ali smrt! Nobene milosti in nobenega prizanašanja več! Preklet naj bo vsak, ki bi pomislil na mirno poravnavo!« Toda kljub vsem naporom ubogi cesarski ne morejo doseči ničesar. Kajti prvič, na vseh koncih in krajih so izdani, in drugič, vedno se jih mora deset boriti proti stotim, zato si ne morejo pridobiti nobene prednosti! O Gospod, prenehaj s tem strašnim davljenjem in ne pusti šibkih, da propadejo! Vdihni

spravni duh v srca Madžarov, in kjer je treba stori to tudi Avstrijcem; kajti zares mi je žal za moje najbolj ogrožene rojake!«
4. Rečem Jaz: »Moja najdražja Helena, prav si videla in vse je resnično! Zelo hudoben duh se je polastil src ljudi. To je duh Antikrista in ta je tisti, ki razdvaja ljudi, da besnijo in divjajo drug proti drugemu, kot da bi se vsi spremenili v tigre, hijene in zmaje, toda njihovega početja bo kmalu konec, kakršnega si Zemlja še ni nikoli predstavljala.
5. Tukaj na mizi pred nami boš takoj zagledala posodo, ki bo zrasla iz mize kot rastlina. V tej posodi boš videla razsežnosti človeških grozodejstev na Zemlji in iz tega lahko sklepala, kakšen čas je sedaj na svetu!? Poglej, zdaj se že pojavlja pred teboj! Opazuj jo in Mi opiši, kako izgleda in kaj v njej vidiš!«
6. Helena začudeno gleda čudovito posodo, ki se pojavi na mizi pred njo in se vedno bolj razvija v čudoviti obliko. – Ko je posoda čez nekaj trenutkov pred njo popolnoma oblikovana, zelo začudena Helena reče: »Ampak, ampak, o Gospod, prosim Te zavoljo Tvojega presvetega Imena! Ja, kaj – kaj pomeni ta nenavadna upodobitev!? – Glej, ta reč je bila sprva videti kot povsem naravna rastlina, nekaj podobnega lokvanju na Zemlji. Potem pa je iz sredine njenih dolgih, traku podobnih listov pognala okroglo močno steblo, na koncu katerega je bil viden popek. Listi so se kmalu posušili in popek se je razprl, toda namesto pričakovanega cveta je pognal očitno papeško trikrono (tiaro), vendar obrnjeno, tako da je trojni križ dejansko najnižje spodaj, spodnja trakova pa zgoraj. Ta tiara je zdaj pred menoj kot nekakšna posoda za pitje in sicer, kar je nenavadno, na trinožniku, ki se je izoblikoval iz prejšnjega stebla. Ta nenavadna posoda je zdaj v notranjosti črna kot najtemnejša noč. In glej, tam kjer so zunaj najdragocenejši dragulji, notri teče kri; kri, po kateri rije vse vrste strašne laznine! Glave črvov so videti kot žareča ruda, telesa pa zmajeva. In glej, te zveri pohlepno pijejo kri, tako da se posoda, kljub zadostnemu pritoku nikoli ne more napolniti in preliti, da vsi lahko vidijo, s kakšno grozljivo vsebino je napolnjena ta posoda. Oh, oh, kako pohlepno te zveri sesajo kri! In glej, med črvi vidim enega, ki je veliko večji od vseh drugih; in ta zver ima sedem glav in na vsaki glavi deset konic, podobnih meču, in na vsaki konici je žareča krona; in ko se ta potopi v krvi, kri prši in se pari ter kadi po površini! – Dotok krvi je zdaj vidno močnejši, a posoda še ni polna, ker se zveri s krvjo silno hranijo, in kar ne morejo zaužiti, se raztopi v paro in dim! O Gospod, zaveži čeljusti teh zveri in vzemi žareče krone s konic ene zveri, da se bo posoda nekoč napolnila! Oh, oh, kako ogabno je to gledati!«
7. Rečem Jaz: »No, Moja najdražja Helena, ali se že malo spoznaš, ko primerjaš pojav pod oknom in tole pred teboj na mizi?«
8. Reče Helena: «O Gospod, težko razumem pravi pomen; zato Te prosim iz vse svoje ljubezni do Tebe, da nam razodeneš pravilno razumevanje teh dveh pojavov, če je to Tvoja Sveta, večno najmodrejša volja!«
9. Rečem Jaz: »Oh, Moja ljubljena Helena, zelo rad, z vsem srcem! Poslušaj zdaj in bodi pozorna na vse! Glej, skozi okno si zunaj videla veliko zlo, tukaj pa vidiš razlog zanj! Zunaj se ti je prikazala gola posledica, ki ima tukaj svoj temeljni vzrok od A do Ž.-
10. In tako vidiš tukaj na mizi zlobni simbol: obrnjeno tiaro, katere kraljestva krvavijo navznoter in bodo kmalu izkrvavela do smrti. Hierarhija skuša preprečiti, da bi njen zunanji ugled omadeževale njene notranje grozote, vendar ji ves ta trud ne bo več koristil. Kajti glej, zato Sem zdaj vsemu svetu pokazal njeno notranjo vsebino, tako da Sem tiaro obrnil; in zdaj lahko dela kar hoče, svoje krone ne bo mogla več postaviti pokonci in se bo samouničila in požrla! Ali zdaj malo bolje razumeš zadevo?«
11. Reče Helena: »O Ti moj Gospod in moj Bog! Zdaj razumem zadevo nekoliko bolje; vendar še ni govora o popolnem razumevanju; kaj pravzaprav ta kri in ostudni črvi v krvi pomenijo in predstavljajo, kajti razen Tebe ne bo to nihče popolnoma dojel in

razumel!? Če pa bi mi Ti hotel to podrobneje razložiti, potem bi jaz zagotovo bolje razumela! Zato bodi tako prijazen in mi povej še nekaj besed o tem!«
12. Rečem Jaz: »No ja, potem pa poslušaj! Glej, kri ki teče navznoter na tistih mestih, kjer so dragi kamni nameščeni na zunanji strani, ki naj bi predstavljali vsa kraljestva in vladavine na Zemlji, pomeni tiransko vladoželjnost, ki se navzven pretvarja za najpopolnejšo in najsijajnejšo svobodo in enake pravice vseh slojev, a je sama po sebi maščevalna in krvoločna, po kateri je treba vsakega usmrtiti, če ne upošteva ob vsaki priložnosti prednosti edinega tirana! Pomisli nazaj v čas inkvizicije in od tam do tega časa in boš z veliko lahkoto videla, kako v drobovju hierarhije ne prebiva nič drugega kot sovraštvo, najbolj brezupna jeza, sodba, vse vrste preganjanj, umor in kri, ki zdaj še vedno prebivajo in razsajajo kot močna kuga, četudi ne tako vidno v delovanju (ker je moč oslabela) ampak še toliko huje, v skrivni volji in najbolj goreči želji.
13. Če to dobro premisliš, boš zlahka razumela in dojela, kaj pravzaprav pomeni kri v tiari!? Črvi, ki marljivo požirajo kri in jo kolikor je mogoče odvzemajo skrito očem slepih ljudi, so najbolj gnusni sebični klečeplazci, prilizovalci in hinavci vseh vrst človeških funkcij in poklicev. Ta bitja so v vsaki človeški družbi najbolj zavržena in nimajo ljubezni do tistih, pred katerimi se plazijo v zemeljskem prahu in še manj do tistih, katerim se slinijo s svojimi kačjimi jeziki. So najhujši sovražniki vseh ljudi in ne ljubijo nikogar, razen samih sebe. Zato se tudi zgodi, da na najbolj sramoten način izdajo tiste, pred katerimi hlinijo, da bodo zanje storili vse, če se bodo pri tem le lahko kaj okoristili. Kajti kdor je enkrat izdajalec, ta je in ostane, ne glede na to, ali desno ali levo, to mu je vseeno, če mu le prinaša dobiček! In glej, tako je zdaj tudi z Rimljanko. Ljubila je hinavce, opravljivce, spletkarje, ovaduhe, vohune in vse, ki so znali spretno lagati in si obenem brezsrčno in brez vesti izmišljati najrazličnejše prevare pobožnega videza. In glej, zdaj bodo ti postali njeni najslabši sodniki in najbolj nezvesti izdajalci!
14. Zdaj, Moja najljubša, ali zdaj že malo bolje razumeš kri in črve? Ja, razumeš, a še vedno imaš eno sedemglavo zver pred seboj! Ja, ja, tudi to ti bo postalo jasno po novem prikazu!

90. POGLAVJE

NADALNJI RAZVOJ ČASOVNE PODOBE. ŠTEVILNE GROZOTE SVETA.

1. Zdaj Helena opazuje 'posodo', ki stoji pred njo in kmalu vidi, kako se iz njenega središča dviga prestol, na katerem sedi vladar v zlato škrlatnem oblačilu. Ko zagleda to prikazen, se zares prestraši in potem nekoliko zaskrbljeno in plaho reče: »O Gospod! Ti, najbolj ljubeči Odrešenik vseh ljudi! Tu, tukaj sem poglej! Na prestolu sedi majhen vladar, tako strašno ošabnega videza, da te že samo ob pogledu nanj oblije prava mrzlica!
2. Zdaj množica lepo oblečenih človeških bitij izstopa iz posode in se pred malim vladarjem priklanja do tal; on pa jih ošabno meri s svojimi pravimi *baziliskimi očmi, da se vsi tresejo pred njegovim obličjem. In glej, tiste, ki se najbolj tresejo in najbolj priklanjajo, mali vladar pokliče bližje k prestolu in jim podeli medalje; tistim pa, ki se najmanj tresejo in se ne priklanjajo zelo globoko, pljune v obraz in ukaže, da se takoj odstranijo od prestola! Ti se zdaj zelo ponižno umaknejo. Toda zdaj da mali vladar tudi odlikovanim znak, naj se odstranijo od prestola, in glej, ko se umikajo in po tisočih priklonih obrnejo malemu vladarju hrbet, on preklinja in pljuva za njimi. No, ta pa je neskončno ošaben muhasti kralj.

3. Ampak, kaj vidim; prostor okoli kraljevega prestola postaja zdaj vse večji in širši. In vidim veliko število miniaturnih ljudi, ki so videti zelo ubogi; hkrati pa opazim tudi vse prejšnje junake priklanjanja, ampak sedaj s povsem drugačnimi, gospodovalnimi obrazi, kot so jih imeli prej pred kraljem. In ubogi se morajo pred njimi strašno priklanjati, nekateri pa morajo potrpežljivo ležati na tleh, da jim lahko junaki priklanjanja toliko lažje hodijo po glavah! In tiste, ki pri tem vpijejo od bolečin, biriči takoj zvežejo in potisnejo v zelo temno luknjo, in oh, oh, glej, glej, nekatere zato celo obesijo! Ah, ah, no, to je pa čudno dogajanje!
4. Pravkar pa sem opazila tudi manjšo skupino ljudi, ki so skoraj popolnoma pomendrani in krvavijo iz številnih ran. Tresoč se pomikajo proti prestolu in hočejo prositi kralja, da preuči njihovo prošnjo za pomoč pred takšnim zatiranjem. To je bilo naznanjeno kralju, ki je rekel svojim služabnikom: »Pri vašem življenju, da mi nobena takšna prostaška kanalja ne pride pred prestol!« In služabniki so rekli tistim, ki so iskali pomoč: »Kralj je zdaj slabe volje, zato ne more nikogar sprejeti. Pojdite k njegovim uradnikom in jim povejte svojo prošnjo, oni pa bodo potem že vedeli, kaj je treba narediti in opravili svojo dolžnost!« Tedaj iskalci pomoči rečejo: »Ampak, mi se hočemo ravno čez njih pritožiti kralju! Kajti oni so tisti, ki nas tako sramotno teptajo!« - Nato reče kraljevi služabnik: »A tako! No, to je nekaj povsem drugega! To bomo uredili! Zdaj pa le mirno pojdite domov, ostalo pa prepustite nam; mi bomo zadevo že uredili! Morate pa mi zvesto povedati svoja imena in vaše bivališče, sicer ne bomo vedeli komu in kje moramo pomagati!« Ubogi dajo služabniku svoja imena in naslove, katera on kakor najbolj dobrohotno sprejme. Ko pa ubogi odidejo v najboljšem prepričanju, da jim bo pomagano, se k uradnikom pošlje hiter sel, z navodili, naj pomendrajo imenovane podanike, ki imajo še dovolj moči, da pridejo pred prestol in se pritožujejo, tako da se v prihodnje ne bi kaj takega spet ponovilo. In glej, kar je ukazal kraljevi prvi služabnik, se sedaj na domovih teh ljudi zvesto izvaja! – Ah, ah, to pa je preveč sramotno, preveč bedno in podlo! Služabnik zdaj o tem poroča kralju, ki ga zelo pohvali in mu podeli medaljo!
5. O gospod! Pravi kralji ne morejo biti takšni, to so tirani, katerih src in možganov se je Satan popolnoma polastil!«
6. Rečem Jaz: »Ja, ja, prav imaš, to so samodržci, sprva so dobrotniki ljudstva, potem pa pravi hudiči! Le glej še dalje, zadeva še ni končana. Šele, ko boš videla vse, ti bom pokazal pravi pomen!«
7. Helena nadaljuje: »Ah, ah, kaj je zdaj spet to?! Glej, glej, o Gospod! Vidim številne zelo čudne volkove. Navzven izgledajo kot, da bi bili ljudje v dolgih, črnih oblačilih, vendar to nikakor niso, saj je pod oblačilom namesto človeka požrešen volk, ki je v črnini s človeško masko in v ovčji koži, da prikrije svojo zversko naravo! Kako nežni in blagi so ti navidezni ljudje v odnosih z vsemi drugimi ljudmi! A pozneje potegnejo človeško obrazno masko s svojih volčjih čeljusti in za vratovi ljudi, ki gredo pred njimi, pokažejo svoje strašne morilske zobe. Ah, ah, to so zares strašno grozna bitja! In glej, glej tam! Takšna bitja stojijo v strnjenih vrstah za kraljevim prestolom in tudi pred njim! Tisti, ki so spredaj, nosijo najlepše krone in žezla na škrlatnih blazinah in se najglobje priklanjajo pred prestolom. In kralj, ki je duhovno slep, gleda na to z prizanesljivimi očmi in se teh, ki obkrožajo prestol zelo veseli, od katerih so mu nekateri podarili povsem nova bojna orožja, ki jih kralj z velikim veseljem sprejme.
8. Toda za prestolom ta ista bitja pokažejo svoje strašne zobe. In namesto kron, žezel in orožja, nosijo na rokah težke okove in verige in biče iz ognjenih kač! – O kralj, o kralj, vstani s prestola, s tega sedeža zavisti in sovraštva, in poglej svoje preoblečene prijatelje, ki ti predrzno lažejo v obraz besedami in dejanji, a so za tvojim hrbtom tvoji najhujši sovražniki«!

9. O Gospod, o Gospod! Zakaj sta Tvoja neskončna Dobrota in Modrost dopustili, da so nastala tako hudobna bitja?! – Ali ne bi bilo bolje, če razen Tebe ne bi bilo nobenega bitja, kot da so med številnimi bitji, ki so iz Tebe, tudi takšna, ki takšna kot so, nikakor ne morejo biti Tvoja!?«

SSKJ: ** bazilisk – v orientalski mitologiji kači podobno bitje, ki ubija s pogledom.*

91. POGLAVJE

RAZLOG TEMNIH PLATI ŽIVLJENJA.
ZA DUHOVNO SVOBODO SO POTREBNA NASPROTJA.

1. Rečem Jaz: »Ja, Moja najdražja Helena, seveda ti še ne moreš razumeti zakaj obstajajo in morajo biti takšna bitja; toda sčasoma boš vse to videla v polni jasnosti. Da pa se boš nekoliko pomirila, ti bom predstavil nekaj naravnih primerov za razjasnitev te zadeve, ki te tako moti, zato poslušaj!
2. Glej ogenj! Kakšna uničujoča moč je v tem strašnem elementu jeze, če ni tam kjer se uporablja skrbno zavarovan! Kakšno uničenje povzroča! In glej, pa vendar ni večje dobrobiti človeštva, kot je ogenj, če se pametno uporablja!
3. Poglej vodo, kako strašno divja, ko se sprosti in dvigne nad doline in polja! Ali je zato ne bi ustvaril, ali bi jo moral zdaj uničiti, ker v svojem sproščenem stanju deluje tako uničujoče in prinaša smrt in uničenje zemeljskemu človeku?! Povej, ali bi bila lahko Zemlja in vse kar je na njej, brez vode?!
4. Upoštevaj tudi naravno težo naravnih masivnih teles! Kakšno opustošenje povzroči plaz, ki se zruši z visokih gora! In kako grozen je najtežji plaz, ki lahko neusmiljeno pokoplje ljudi z vsem njihovim premoženjem. Kamor pade skala, ob svojem padcu zdrobi vse, česar se dotakne! Ali bi bilo morda bolje, če bi celotno Zemljo ustvaril lahko kot pero? Potem bi celo muha z največjo lahkoto odnesla celo goro, človek pa bi se lahko igral z Zemljo, kot otroci z žogo. In kdo bi potem Zemljo trdno držal skupaj? Kako bi lahko iz nje zrasli sadeži? In kako bi ljudje, živali in rastline preživeli brez teže na zemeljskih tleh?! Iz tega vidiš, kako je potrebna ta slaba lastnost vseh teles, če naj obstajajo!
5. Ker pa je vse to, kar je bilo omenjeno v naravi nujno, in tako mora biti – morajo prav tako v duhu obstajati nasprotja dobremu in resničnemu, tako da duh skozi ta sovražna nasprotja doseže tisto, kar mu je od Mene določeno, in sicer najpopolnejšo, večno življenjsko svobodo! Kajti brez prisile ni svobode in brez svobode ni prisile! Vsa svoboda mora torej izhajati iz prisile, ki je večni sojeni Red, tako kot sama prisila izhaja iz Moje večne izvorne svobode!
6. In tako tudi tukaj vidiš takšne pojavnosti, ki so same po sebi zares zelo slabe, vendar so za določen čas prav tako potrebne za pridobitev in ohranitev duhovne svobode, kot je na Zemlji na primer potrebna močna strela in nevihta s točo za regeneracijo in ohranitev vitalnega zraka ter za uničenje vseh škodljivih in smrtonosnih hlapov, ki se včasih dvignejo zaradi potrebnega velikega segrevanja zemeljskih tal! Povem ti, da je vse to potrebno in ena stvar pogojuje drugo.
7. Toda na nas pa je, da različne potrebne elemente modro vrnemo nazaj v njihov nujni red, če se začnejo preveč kazati v svojih posebnih značilnostih. Če smo to storili z najnujnejšo in najbolj modro previdnostjo, potem se bo vse zopet vrnilo v normalno stanje in obrodilo najboljše sadove!
8. Pogasiti gorečo hišo je dobro delo. Prav tako je treba vodi postaviti jezove in močno utrjene branike, po velikem neurju pa osveženo zemljo zopet obdelati, tedaj se bo vse

spet vrnilo na prave tirnice. Toda poskusiti rešiti z enim zamahom vse, bi pomenilo vse uničiti!
9. Po tem lahko sedaj malo bolj mirno gledaš na to, kar bo še prišlo! In tako naprej zelo mirno opazuj, kaj se bo pojavilo!«

92. POGLAVJE

BOJ ŠESTIH ŽIVALI.
UČINEK NA VOLČJE LJUDI IN NA KRALJA.

1. Helena po kratkem premoru nadaljuje: »Hm, hm, ampak to je čudno! Ta nenavadna bitja se množijo okoli prestola kot morski pesek in prvi kraljevi služabnik se komaj prebija skozi veliko množico! Vidim, da so ga volčji ljudje prej poučili in celo podkupili, samo da bi jim pomagal manipulirati s kraljem po njihovih željah! Zdaj se je okoli prestola zelo stemnilo, tako da se le s težavo kaj razloči; in zdi se, da ta tema izhaja samo od teh volčjih ljudi; toda njihove oči se močno svetijo in kamor obrnejo svoj pogled, tam so predmeti osvetljeni, vendar le toliko, kolikor jih ta nenavadna bitja verjetno potrebujejo za svoje proučevanje.
2. Zdaj pa vidim v ozadju zelo čudno bitje, ki izgleda kot vol; in še eno, podobno levu, se je pravkar pojavilo za volom in ga hoče požreti. Toda za levom se je pravkar pojavilo spet drugo bitje, podobno nosorogu; in ker ima slednji zelo močan oklep, poskuša leva skupaj z močnim volom zdaj zmečkati. Lev, ki je prej grozil, da bo požrl vola, zdaj sklene z njim prijateljsko zavezništvo in si prizadeva znebiti nosoroga. Ah, ah, kakšni čudni pojavi! In glej, glej, zdaj, zdaj prihaja še četrto bitje. In, o gorje, gorje! To je ogromen udav! Ta je zdaj vse tri, ki se borijo oklenil in jih začel neusmiljeno stiskati! Vol, lev in nosorog, se iz vseh svojih moči trudijo, da bi se zbebili mogočne kače, a zdi se, da je ves njihov trud zaman, saj iz njihovega rjovenja lahko razberem, da jih kača vedno bolj stiska, tako da jim trda prede! Čudno pa je, da ti volčji ljudje v tem boju zelo uživajo! –
3. Ampak, ah, ah, ah, zdaj prihaja spet nova žival. To je gromozanski orel! Ta zdaj plane na ta klobčič štirih živali, jih zgrabi s svojimi zelo močnimi kremplji, razpre svoja velika krila in dvigne cel klopčič v zrak. Kača, katere obročasto telo večinoma prebadajo mogočni kremplji velikanskega orla, se zdaj hoče osvoboditi, a se zdi, da so vsi njeni napori popolnoma brezplodni! Prve tri živali zdaj podpirajo kačo, kolikor je mogoče, toda orlovi kremplji so premočni in ne popuščajo niti za las. Mogočni orel se zdaj dviga s svojim plenom vse višje in višje! – Bolj v ozadju vidim zdaj nekakšno puščavo ob reki, in naravnost v to puščavo leti orel s svojim plenom. Zdaj pristane v puščavi in še vedno z enako močjo drži svoj plen ter se začne pripravljati na svoj obrok!
4. Ampak zdaj vidim aligatorja, ki se hitro dvigne iz reke in hiti proti debelemu klopčiču. Zdaj je že tam. Kača iztegne glavo proti njemu s široko odprtim žrelom, aligator pa jo ugrizne v njeno spodnjo čeljust. Orel hoče s svojim plenom odleteti, a mu aligator to prepreči. Zdaj orel izpusti svoj plen, se usede na aligatorjev hrbet in ga s kljunom useka v oči, vendar mu, kot opazim, ne povzroči nobene škode. Toda pri tem se prve tri živali osvobodijo iz njihovega tesnega ujetništva in zbežijo narazen, daleč stran.
5. Zdaj pa vidim ihnevmona, ki naglo s kratkimi drobnimi koraki hiti proti aligatorju, ki še vedno drži kačo. Aligator, ki začuti in zagleda svojega najhujšega sovražnika, takoj izpusti kačo, ki se zvija od bolečin in končno skrije v zemeljskem prahu, nakar se aligator vrže v vodo. Ihnevmon zasleduje aligatorja do vode in se zastrmi v razburkane valove, ki jih je povzročil aligator. Na bojišču je ostal, kot kaže, samo orel z zelo praznim želodcem.

6. Orel, ki zdaj zagleda ihnevmona, se dvigne in ga hoče ujeti za manjši plen, vendar orlov obrok pobegne v odprtino na tleh in mogočni orel zdaj odleti brez plena, kot prej tudi druge živali niso nič opravile in z nekaj udarninami zbežale. Le kača se zdi, da je najbolj trpela in je veliko vprašanje, če jo bo pesek pozdravil?! Če pa bo ihnevmon kdaj prišel na svoj račun, ker je razbil to sovražno skupino, boš Ti, o Gospod, zagotovo najbolje vedel!
7. Sedaj pa tudi vidim, da so številni volčji ljudje razočarani in osramočeni, ja, iz njihovih gibov je zlahka razbrati, da niso prav nič zadovoljni s takšnim razpletom zverskega bojnega klopčiča! O, to je prav, kajti ti nadzverski ljudje so mi še veliko bolj odvratni, kot pa prejšnje prave živali v svojem naravnem boju, ki je razumljiv; ampak ti zverski ljudje so mi nerazumljivi in obenem tudi skoraj popolnoma neznosni.
8. Kralj na prestolu zdaj tudi trza, kot da bi trpel zaradi živčne oslabelosti. Zdi se, da tudi njemu zadeva ne gre v račun. Ja, ja, marsikateremu kralju na Zemlji ne bo šlo. Toda kaj lahko stori? Če ima še kaj moči, bo z njo zagotovo tvegal vse, da bi se obdržal na svojem prestolu. Če pa je nima, bo zagotovo prej odšel, kot da bi se z nežnostjo, ljubeznijo in potrpežljivostjo pridružil svojemu ljudstvu! Kdor pa se bo obdržal, se bo verjetno počutil enako kot orel, in sicer bo začel opažati zelo občutno praznino v svojem želodcu! Kajti njegovi vojaki in podaniki bodo denar porabili in mu na koncu davke lahko plačali le še s svojim življenjem.
9. O Gospod, glej, vsa ta pojavnost začenja zdaj izginjati. In moram ti odkrito priznati, da mi ta skrivnostna zver s sedmimi glavami še vedno ni jasna. Če bi bila Tvoja najsvetejša volja, da bi mi dal malo razodetja o tem!«
10. Rečem Jaz: »Poslušaj, Moja najdražja, ne Jaz, ampak – ker so bili vsi naši gostje posveta priče prikazovanju od začetka do konca – se bomo za odgovor obrnili na Roberta. Zakaj bi midva sama razpravljala o vsem. Tudi drugi imajo usta in dober jezik, pa naj tudi oni kaj povedo!
11. In tako, ti Robert, razloži dragi Heleni tisto, kar trdi, da še ne razume! In tako potem govori, Moj Robert!«

93. POGLAVJE

ROBERTOVA RAZLAGA DOGAJANJA. SAMOLJUBJE IN OŠABNOST, TEMELJ VSEGA ZLA. NESPREMENLJIVA BOŽJA VOLJA.

1. Na ta Moj poziv Robert vstane in spregovori: »O Gospod, Ti Ljubezen, Ti Prijatelj nesrečnih, Ti Najmodrejši med najmodrejšimi, ki Si jih ustvaril! Vsa zadeva je že tako v svojem videzu jasno predstavljena. Ker pa najdražja Helena še ni uspela pridobiti potrebne stopnje znanja, s katerim bi ji bili takšni pojavi razumljivi v tem, kar predstavljajo, ji je vsekakor treba to zadevo nekoliko razjasniti!
2. Torej, glej najljubša sestra Helena, vse kar si zdaj videla, na splošno predstavlja ošabnost, ki je duh pogojen iz duha zavrženosti. Tam pod oknom si videla hud boj in medsebojno izdajo. Glej, vse to je delo ošabnosti, katere rojstni kraj je samoljubje. Toda tako kot je čista ljubezen do Boga in do bližnjega osnova vsega zveličanja, vse sreče, blaginje in sloge ter edinosti, tako je tudi samoljubje sovraštvo do vsega, kar se mu približa in s tem vzrok za ves prezir in preganjanje vsega, kar se hoče zoperstaviti tej zli lastnosti nizkotnega življenja.
3. Čista ljubezen daje vse, kar ima. Pa vendar večno ne more biti bolj revna, ampak samo bogatejša in močnejša, kajti ko daje, dobi tisočkrat vrnjeno, kar je dala. Samoljubje pa vedno izgubi tisočkrat več, kot je vzelo, ukradlo in oropalo, kajti v sebi

nima nobene moči in oblasti, zato se mora, četudi jih na skrivaj preklinja, posluževati drugih moči, z vsemi vrstami sredstev, s katerimi se siromaši. S temi se za nekaj časa ohranja na svetu v nekem navideznem sijaju in v določeni navidezni veličini. Ker pa takšno vzdrževanje sijaja in veličine sčasoma vedno več stane, končno popolnoma obuboža, pri čemer se potem obnaša kot lačen črv, ki se nekaj časa zvija in vzpenja; toda to mu malo koristi, ampak služi le za njegovo pospešeno popolno uničenje.
4. Kdo torej vodi vojno? Glej, to je samoljubje, kot mati ošabnosti in sle po oblasti! – In kdo se ji zoperstavi, se bori in jo premaga? – Glej, to je moč čiste ljubezni, ki je Pravičnost in pravična Božja sodba! Sovražnikovo samoljubje uporablja vsa možna sredstva, da bi preživelo in se maščevalo Božji Pravičnosti; toda to mu nič ne pomaga, saj izjemno oslabi na vseh koncih in točkah. Medtem, ko v istem boju čista ljubezen postaja po vsakem udarcu vedno močnejša!
5. Prikaz z obrnjeno tiaro, ki je izšla iz močvirske rastline, je jasno pokazal, na kakšni osnovi je vsa zemeljska slava, to pa, da si jo na koncu videla obrnjeno narobe na trinožnem stojalu, predstavlja jasno razmerje, v katerem se nahaja vsa zemeljska moč, razkošje, sijaj in sla po vladanju mogočnih, v odnosu do čisto nebeškega. Trinožno stojalo predstavlja šibko oporo, na kateri vse temelji, namreč na samoljubju, ki je obroč trinožnika; noge pa so laž, zvijača in prevara. – V tiari si videla kri in nagnusne črve; kri in manjši črvi so ti bili razloženi. Samo sedmero glava zver, ki ti jo je Gospod z nadaljnjo pojavnostjo pobliže razkril, ti je ostala nekoliko nejasna. Lahko pa že glede na prikazane pojavnosti nadaljuješ – potem boš zlahka dosegla najbolj resnično, poglobljeno spoznanje pomena te upodobitve! Le poskusi, vsi ti bomo pri tem pomagali!
6. In, ko boš to razvozlala, bo tudi Gospod opravil Svoje! Ja, povem ti, da je zdaj vse odvisno od tega, kako boš zadevo v svoji veliki ljubezni dojela, kajti tako kot bomo mi v soglasju s tabo zadevo prepoznali, tako bo Gospod ravnal, zato je zdaj odrešenje sveta odvisno od tvojega spoznanja in od tvojega jezika!«
7. Helena je zelo začudena, ko ji Robert oznani, da je rešitev sveta zdaj odvisna od njenega prepoznanja sedemglave zveri!? Zato se takoj spet obrne k Meni in vpraša, rekoč: »O Gospod, Ti moja edina, nebeška najslajša ljubezen! Ali je potem res, kar mi je modri Robert pravkar razodel?!«
8. Rečem Jaz: »Vsekakor! Glej, v neki stari indijanski prerokbi, ki je eno najstarejših ljudstev na Zemlji, piše: »Glej, grešni človeški rod! Bila je ženska, ki je pahnila svet v pogubo! In nekoč bo spet ženska, po kateri bo svetu dana velika milost. In na koncu bo zopet dano ženski, po kateri bo svet sojen; toda od njenega prepoznanja bo odvisno, ali za življenje ali smrt!« - In glej, kot po naključju si ti prav tista ženska, o kateri govori to najstarejše razodetje! Zato zdaj dobro opravi svoje poslanstvo, sicer se bo Zemlji slabo godilo!«
9. Reče Helena: »Ah, ah! Ojoj, ojoj! Jaz, da bi bila tako posebna ženska!? Oh, ne, oh ne, to ne more biti mogoče! To zame ne bi bila blaženost, ampak velika muka! Zato me Gospod odreši tega prepoznavanja, za katerega zares ne morem jamčiti, če se bo izkazalo za dobro ali slabo!«
10. Rečem Jaz: »Moja najdražja Helena! Ti že poznaš Mojo veliko ljubezen do tebe; toda veš pa tudi, da se z Menoj, še posebej tukaj v kraljestvu Življenja, Svetlobe in večno nespremenljive Resnice, sploh ni mogoče več pogajati o tem, kar Sem enkrat izrekel! In zato boš morala storiti, kar Sem od tebe zahteval! Kajti glej, če bi bil malomaren pri Svojih izrekih in odločitvah, kakšen red in kakšen videz bi zelo kmalu dobilo celotno stvarstvo?! Glej, če bi le za trenutek popustil in ne bi vsega zadržal, kar Sem ustvaril v Svoji neskončno veliki nespremenljivi zamisli, bi se vse podrlo in vse oblike in forme bi postale oblakom podobne, zelo spremenljive in hitro minljive

popačene podobe. – Ker pa Sem Jaz nespremenljiv, onkraj vsega vašega razumevanja, vse ustvarjene stvari in bitja ostajajo v vsej večni neskončnosti to, kar so in za kar so bila nekoč oblikovana.
11. Ali bi bilo tebi prav, če bi spremenil tvojo zdaj tako lepo podobo in si na primer omislil kravo na tvojem mestu, s čimer bi se tudi ti takoj preobrazila v kravjo podobo? Kakor pa bi se to tebi zgodilo, tako bi se tudi zgodilo s celotno neskončnostjo, če bi bil le za trenutek brezbrižen v Svoji Zamisli, ki vse oblikuje in ohranja ter Redu, ki vse določa in vodi.
12. Vendar Sem zdaj, kar Sem storil že pred davnimi časi, določil prav ta čas in izbral tebe! Zato moraš iz najčistejše ljubezni do Mene narediti, kar Jaz od tebe zahtevam. Šele takrat boš postala popolnoma svobodna in neodvisna v vsej svoji življenjski sferi, kasneje pa boš, kot da izhajaš iz sebe, svobodna in neodvisna od vseh zunanjih vplivov!
13. Kajti vse kar od tebe Jaz zdaj tukaj zahtevam, se ne dogaja toliko zaradi materialnega sveta, ki je tako ali tako pod sodbo, temveč bolj zaradi vas, da postanete vsi resnično svobodni in sposobni uživati najvišjo blaženost in srečo! – Seveda pa so tudi vsa posvetna dejanja odvisna od tukaj, saj je tukaj (v Gospodu) jedro in korenina vsega Nastanka in Obstoja. Zato pa tukaj ne delamo za svet, ampak za nebesa!
14. In tako zdaj, Moja najdražja Helena, le začni s tem, kar ti je rekel brat Robert!«

94. POGLAVJE

HELENINO RAZMIŠLJANJE O SEDEMGLAVI ZVERI, BOJU ŽIVALI, VOLČJIH LJUDEH IN KRALJU.

1. Reče Helena: »Ja, če so stvari takšne, kot so tukaj in v vsej neskončnosti, potem moram seveda začeti s prepoznavanjem, da celotno stvarstvo ne bo propadlo! Ampak Ti, moj najljubši Gospod Jezus, jaz bom zagotovo storila vse, kar boš od mene zahteval; kajti tako mi ukazuje moje edino le Zate živeče srce. Mislim pa, da tako ogromna blaginja ali gorje ali celo obstoj ali neobstoj Zemlje, ne bo odvisen od moje neumnosti!? Kajne, Ti moj edini ljubljeni, nekaj sekund bi Ti vseeno verjetno še lahko ohranil Zemljo in vso neskončnost brez mojega prepoznanja gnusnega sedemglavega bitja?!«
2. Rečem Jaz: »Ja, Moja ljubljena Helena, pri Meni je vse stehtano z najbolj natančno tehtnico; v nekaterih primerih sploh ne sme biti nobenega odstopanja ali kakršnekoli ustavitve! Seveda lahko ohranim celotno stvarstvo brez tvojega prepoznavanja, za to ti ni treba skrbeti; toda kot sem ti že prej poudaril, tu ne gre toliko za neomajno ohranitev vesolja, kot toliko bolj za skorajšnjo popolno nebeško osvoboditev vseh tistih, ki so nedavno prišli sem iz sveta! To moraš res pri tem upoštevati, potem boš zlahka izpolnila to, kar zahtevam od tebe! – Ali zdaj to dobro razumeš?«
3. Reče Helena: »Ja Gospod, zdaj mi je jasno! In zato tudi želim s Tvojo pomočjo poskusiti prepoznati sedemglavo gnusno bitje.
4. Kot zdaj vidim, ta sedemglava pošast predstavlja dejanskega duha Antikrista in potrjuje njegovo notranjo vladavino v njegovi lastni nesnagi! Črv že sam predstavlja veliko sramoto, ki izhaja iz sle po vladanju, pohlepa, laži in prevare. – Sedem glav je enako sedmim glavnim strastem, iz katerih izvira sedem glavnih grehov: ošabnost, vladoželjnost, najbolj ljubosumna zavist, smrtonosni pohlep, neizprosno sovraštvo, izdaja in končno umor! Iz teh izhaja hlepenje po užitku, požrešnost, nečistovanje, prešuštvo, popolno neupoštevanje bližnjega, najhujše preganjanje tistih, ki bi si upali

svobodno dihati, popolna brezsramnost in nepoštenost, popolno pomanjkanje vesti in končno neupoštevanje in pozaba Boga! Ti nujni pojavi (posledice) prvih sedmih glavnih strasti, so potem tudi nad vsako glavo popolnoma enaki, kot se to tudi vidi iz desetih enakih konic, ki se vidijo nad vsako glavo kot vedno enake. Na konicah so bile vidne tudi žareče krone, s katerimi je žival izhlapevala kri, ko se je posoda preveč napolnila. Te žareče krone se mi zdijo bodisi sedemdeset rimskokatoliških kraljev, po legendi, ki sem jo slišala nekoč na svetu, namreč da papež vlada nad sedemdesetimi kronanimi vladarji! Vendar se mi to ne zdi vzdržno, ker število vladarjev ni bilo in ostalo vedno enako! Bolj verjetno pa se mi zdi, da svetleče krone nakazujejo popolno poželenje po moči, ki je pred Teboj, o Gospod, gnusoba vseh gnusob, ki se je sedaj celo ukoreninila v srcih ljudi. Toda še bolj jasno, kot vse to, pa se mi zdi, da te krone nakazujejo tukaj tako imenovano politiko, ki se kaže kot zelo spodobno in obetavno ogrinjalo, da nihče ne opazi, da se pod njim skriva ostra in smrtonosna konica. Če pa se hoče kdo dotakniti ogrinjala, se bo vladar slepih ljudi v svojem srcu razvnel od jeze, tako da se lahko vsak, ki si upa položiti roko na ogrinjalo, zlahka opeče.
5. Zato mislim, da je treba odstraniti krone, konice, sedem glav, celotno zver, njene pomočnike in tudi tiaro – in človeštvu Zemlje po mojem mnenju, potem ne bo več treba bresti skozi kri, da bi doseglo zlati in resnični mir. Tudi boji med človekom in živaljo se ne bi smeli več dogajati!?
6. Vseskozi me prežema spoznanje, da se morata na Zemlji zgoditi dve stvari, če naj bo na njej mir. Ali moraš Ti o Gospod, nenadoma z Zemlje odstraniti devet desetin ljudi s Svojimi angeli smrti in dati tistim, ki ostanejo boljše voditelje, ali pa moraš Zemljo vsaj za devetkrat povečati in ustvariti v vsaki deželi veliko goro iz čistega zlata, kajti le z ogromno količino te kovine, enakomerno porazdeljene povsod, ki zagotovo izvira iz pekla, se bo njegova vrednost zmanjšala na vrednost navadnega apnenca, zato pa se bo vrednost človeštva povečala, kar bi moralo biti končno doseženo. Kajti, kaj to potem pomeni; glede na sedanje stanje človek kakršen je zdaj, sam po sebi nima nobene vrednosti, ampak samo glede na količino kovine, ki jo je pridobil na različne načine. Torej bodisi zmanjšanje števila ljudi, bodisi ogromno povečanje zlata in srebra – drugače na Zemlji večno ne bo bolje! Kajti pohlep in lakomnost ljudi mora doseči kritično točko prenasičenosti, sicer se svojega samoljubja, kot vira ošabnosti in sle po vladanju ne bodo nikoli znebili!
7. Kaj koristi vol (ljudska moč) s svojo močjo? Kaj levja (dinastija) šapa?! Kakšna je korist od brezobzirne in nepopustljive teže oklepne živali (absolutnega, tiransko despotskega knežjega pritiska). Kakšne učinke v dobro človeštva ima moč kače (skrivna, vseobsegajoča inkvizicijska politika)?! Česa je sposoben mogočni, svobodni orel (svobodna socialna država)?! Česa je sposobna velika maščevalnost krokodilskih reakcionarjev, ki prežijo v zasedi?! Ubogi in šibki ihnevmon, kljub temu razžene vse narazen (splošna prihajajoča revščina množic) in sicer s popolnoma praznim želodcem. V čem je bil potem smisel tega boja? Če je ihnevmon na koncu dober, naj bo tako dober tudi od začetka! Ali mora Zemlja krvaveti v revščini.
8. O Gospod! Ti Najmodrejši in najbolj ljubeči Stvarnik, Vladar in Vzdrževalec vesolja! Mi ustvarjena bitja tukaj pred Teboj molimo in prosimo ter svetujemo; toda kot zdaj vedno bolj opažam, je to v določenem pogledu zaman! Kajti mi lahko svetujemo in molimo ter prosimo, kolikor hočemo, toda Ti kljub temu delaš tako kot Tvoja edina najvišja Modrost to vidi, kot dobro in prav! To pa je pri vsej stvari dejansko najbolje, kajti če bi dovolil, da bi se naše sodbe uveljavile navzven v naravnih okoliščinah potem bi celotno stvarstvo v naslednjem trenutku verjetno prenehalo obstajati! Toda Ti, o Gospod, Si povsod Temelj in Tvoj celoten sveti Red je Zate lahka, četudi je za nas bitja po vsebini zelo težka misel. Zato mislim, da Ti zdaj skoraj ni treba povedati več.

9. Da pa tisti volčji ljudje, ki so se pojavili v zadnjem prikazu, predstavljajo tisti zelo hinavski red, katerega je že ves svet soglasno obsodil, in da je bil prav ta, kakor tudi njemu sorodni redovi, skoraj vedno začetniki vsega zla na Zemlji, ki niso stremeli s tolikšno vnemo k ničemer drugem, kot da si podredijo kralje in popolnoma prevladajo nad celotno Zemljo, je tako jasno, da bi bilo kakršnokoli nadaljnje pojasnjevanje čisto odveč.
10. Kralj, ki je sedel na prestolu nadvse oblastnega videza, prežet z najvišjim občutkom suverenosti, se zdi zgolj zgovoren simbol manije vladanja sedanjega zlega časa na Zemlji, ko sedaj lahko vsi vladajo, toda nobeden noče več ubogati, razen če je poslušnost njemu v korist. Tako lahko postane sicer najbolj ubogljiv in podrejen hlapec takoj demokrat, ki sovraži vse vlade, ali tako imenovani rdeči republikanec, ki hoče osrečiti človeštvo le z uničenjem vladarjev, predvsem pa pri tem na široko odpre svojo prazno vrečo in je odločen, da bo v svojo fino mrežo ujel zlato ribico! Ta manija prevlade se zdi najslabša stvar in skoraj edini razlog, ki zdaj kot dvorezen meč ločuje vse ljudi do najhujšega sovraštva!
11. Zdaj sploh ne vidim več prave ljubezni med ljudmi. Nihče ne ljubi drugega kot človeka in brata v Tebi, o Gospod, ampak zgolj kot nadležnega interesenta. Če ima A. kakšno korist od B-ja (v čemer koli), potem bo A. do B-ja ob srečanju zelo prijazen in ga celo ljubil, če mu je B. dejansko koristno pomagal! Če pa gospod B. tega ne zmore, bo za A-ja še prehitro postal, ja, pogosto, celo prezirana, nepomembna oseba. B-ju pa ne bi svetovala, da bi v morebitnem nujnem primeru poiskal pomoč pri A-ju, če je slednji medtem obogatel. Kajti B. ni njegov prijatelj, ker ga ni podpiral, čeprav bi bilo dokazano, da ga B. takrat nikakor ne bi mogel podpreti! Če pa je B. zares podpiral A-ja, tako da je A. potem pridobil velike koristi, potem pa bi se B. znašel v težavah in poiskal pomoč pri A-ju, bi se A., ki stremi le k koristim, zagotovo, če bo le mogoče, umaknil z vsemi mogočimi vljudnimi izgovori in se na vse načine trudil znebiti nadležnega B-ja! Glej Gospod, takšne poznam ljudi in takšni v večini so.
12. Toda, kako jih je mogoče izboljšati? – To pa je vprašanje, na katerega lahko zares odgovoriš samo Ti in večno noben ustvarjeni angel. Tu bi se lahko posvetovali, dokler ne bi vsa sonca ugasnila, vendar to Zemlji in slepim ljudem na njej, ne bi nič pomagalo. Če pa Ti izrečeš samo eno besedico po Svoji skrivni, neskončno močni, najbolj dobrotljivi in najbolj ljubeči Modrosti, bo vsa Zemlja ozdravljena, kot nekoč služabnik rimskega stotnika, za katerega Te je njegov gospodar prosil, da ga ozdraviš! O Ti moj najslajši, najbolj dober in najbolj ljubeči Gospod in Bog Jezus, bodi tako usmiljen in očisti za vedno ubogo Zemljo vsega, kar se imenuje hudičevo! Zgodi se Tvoja volja!«

95. POGLAVJE

GOSPODOVA RAZLAGA O RAZVOJU NEODVISNIH IN SVOBODNIH BITIJ. HELENINO VZNESENO MNENJE.

1. Rečem Jaz: »No, no, Moja najdražja Helena, glej, zdaj si Mi dala najboljši nasvet in vse je mogoče zelo dobro uporabiti in izpeljati! Resnično, ženski spol te lahko zelo ceni!
2. Samo dva izraza sta bila malce preveč! In to je, da hočeš odvzeti z Zemlje bodisi devet desetin ljudi ali videti Zemljo povečano in iz nje odstranjeno vso oblast. Glej, to pa je nekaj težkega in se nikakor ne da izvesti na naraven način, ampak samo po poti sodbe. Sodba pa je dejanska smrt vsakega bitja, ki ga zaseže!

3. Kajti glej, Jaz Sem Vsemogočen, in vse, kar mislim, se mora zgoditi takoj, če tako hočem. Če bi zdaj hotel imeti tukaj pred Seboj milijon ljudi, bi tukaj tudi že bili. Celo govorili in ravnali bi zelo modro in izgledali tako lepo kot najlepši serafini; ja, celo objeli bi te z vso svojo ljubeznijo in ti služili po željah tvojega srca – vendar bi bili v sebi popolnoma mrtvi! Kajti glej, vse, kar bi naredili in rekli, bi storil in govoril zgolj Jaz, ker v njih ne bi bilo drugega življenja, kot tistega, ki bi ga Jaz želel imeti po Svoji volji za časa njihovega sojenega trajanja. Če pa potem teh navidezno živih ljudi ne bi več želel, potem bi tudi v trenutku minili in ne bi več obstajali!
4. Toda, če bi hotel takšne ljudi ohraniti in jih postaviti v resnično življenje, podobno tvojemu, torej svobodno, prostovoljno in popolnoma neodvisno od Moje Vsemogočnosti, potem bi moral Svoj duh, ki deluje v teh navidezno živih ljudeh, ločiti od Sebe in ga potem vdeti v te ljudi, jih obdati z zunanjo, primerno, materialno ovojnico, tako da bi postali v odnosu do Mene formalni objekti, in kot takim bi jim moral dati vedenjske zakone ter zagotoviti priložnosti in spodbude, skozi katere bi bili prisiljeni delovati, bodisi v skladu z danim zakonom ali proti njemu. Zakon bi seveda moral biti ustrezno in modro zastavljen in sankcioniran. Človek bi bil potem v primeru, da ne bi spoštoval zakona, po sankciji še težje in dlje vezan, dokler ne bi bil prisiljen aktivno sprejeti zakona in se ravnati po njem. Šele takrat bi bilo priporočljivo takšnemu človeku odstraniti zunanje vezi in ga pustiti, da tako kot ti preide v polno svobodo, kot dobro izoblikovano bitje, kjer bi potem imel iz sebe popolno, nič več sojeno življenje!
5. Iz te kratke razlage pa lahko zdaj že zlahka sklepaš, da moram Sam v največji meri paziti na svobodno delovanje ljudi, ki so v materialni preizkušnji za dosego svobode od Zemlje – ali je to zakonito dobro ali nezakonito zlo. Če se jih tako ali drugače polastim s Svojo Vsemogočnostjo, bi bili v trenutku mrtvi in nezmožni ničesar več storiti sami od sebe. Če jih hočem potem znova osvoboditi, potem se moram ponovno popolnoma ločiti od njih in jih ujeti v materijo, kjer bodo nato podvrženi novi preizkušnji pridobitve svobode.
6. Če se to zgodi v skladu z ustaljenim Redom, potem lahko, tako kot ti, preidejo v ta svet duhov v popolnoma svobodno življenje. Če pa se to zgodi v nasprotju z obstoječim Redom, potem mora trajati ujetost še tako dolgo tudi v duhovnem svetu, dokler takšni ljudje ne dosežejo tistega praktičnega znanja, s katerim se potem, ne da bi utrpeli kakšno škodo, lahko približajo Meni, svojemu Stvarniku. Če Me takrat lahko ljubijo kot Gospoda in Brata, potem so samo s takšno ljubeznijo šele resnično svobodni, kot Jaz in razmišljajo, čutijo, presojajo in delujejo živo v sebi, kot popoln drugi Jaz!
7. V takem stanju, ki potem ostane za večno, lahko brez škode za svoje individualno življenje, od Mene tudi sprejmejo vedno več svobodnih spoznanj in moči, ja, celo postanejo popolni v vsem, kot Sem Jaz Sam, saj šele to stanje potem pogojuje njihovo popolno blaženost.
8. Glej, enostavno je reči: »Gospod, stori to in to! Sodi hudobna ljudstva, sodi kralje, sodi gospodovalnega papeža! Uniči vse tiste, ki so ošabnega in oblastnega srca! Delaj čudeže! Naj splošna kuga ugonobi vso zlobno človeško drhal, kajti vsi skupaj so hudobni!« - Vendar je treba razmišljati z največjim uvidom, da ne bi delal zaman, če bi takoj sodil in ubijal ljudi na Zemlji, zaradi njihovih nezakonitih dejanj.
9. Glej, čeprav moramo zlasti gledati na to, da ljudje v razvoju na Zemlji kolikor je mogoče hodijo po začrtanih poteh in se ravnajo po zakonih večnega reda, po katerem je svobodno življenje seveda čimprej in najlažje doseči, pa se moramo po drugi strani prepustiti tudi največji potrpežljivosti in tudi na najbolj napačna dejanja gledati z enako umirjenostjo, kot da bi bila dobra in pravična. Kajti prvi in glavni pogoj za oblikovanje svobodnih ljudi je, da so popolnoma ločeni od mene, da se zavejo samih sebe in začnejo delovati po lastni volji, dobro ali slabo, zakonito ali nezakonito, to mora biti

popolnoma vseeno v začetku vsakega novo razvijajočega se človeka! Spoštovati moramo njihove inštitucije in izume in kolikor je le mogoče moramo nanje naš vpliv, ki jih vzdržuje, čim bolj skrivati. Kajti, če bi bili glasni in očitni, bi z enim udarcem uničili mlade in nežne sadike, potem pa bi morali veliko dlje delati na tem, da bi poteptane zopet povzdignili in pripeljali do velikega cilja. Zato potrpežljivo opazujmo ta prvi razvoj ljudi na Zemlji in zelo tiho delujmo in pomagajmo. Kajti po tem prvem obdobju razvoja imamo še nešteto poti in brvi, da še nerazvite ljudi na Zemlji popeljejo do njihovega pravega cilja!
10. Šele, če se med ljudmi v razvoju začnejo pojavljati tako očitne nepravilnosti, da bi bila s tem njihova absolutna življenjska svoboda resno ogrožena, potem moramo seveda tu in tam dopustiti, da se pojavijo vojne, draginja, lakota in kuga, vendar takšna kazenska sodba ne sme nikoli zaseči več kot desetino ljudi, kajti če bi bila hujša, bi zlahka imela učinek prave, smrtonosne sodbe!
11. Glej, zdaj Sem ti povedal Svoj vpogled in mnenje! Ali ti je všeč? Ali si ga popolnoma razumela? – Povej Mi torej še enkrat svoje mnenje o Mojem, ali se ti zdi dobro, pravilno in popolnoma pravično? Ali pa bi lahko bilo tudi drugačno?«
12. Reče Helena: »O Ljubezen vse Ljubezni, o Dobrota vse Dobrote in Modrost vse Modrosti! Bog, o Oče, o Jezus! Kdo, kdo in od kod in kako bi lahko temu še kaj nasprotoval?! In kaj bi morala jaz ugovarjati v svoji še vedno preveliki modrostni šibkosti?! Kajti na tako neskončno moder način, kot Si sedaj predstavil pred našimi očmi nastanek človeštva in njegov razvoj do najvišje, najsvobodnejše stopnje življenja, v skladu z najpopolnejšo in najsvetejšo resnico, se ni še nikoli zgodilo pred človeškimi očmi in ušesi!
13. Zdaj šele zares jasno razumem, kaj človek je, kakšen mora biti in kako mora biti usmerjan in voden, da lahko doseže svoj večni namen! In k temu moram jaz, o Gospod, povedati še neko nasprotno mnenje!? Ne, to bi bila potem od mene najbolj nezaslišana neumnost. Pri takšni Tvoji Modrosti, Moči in Dobroti, bi morala jaz kot Lerchenfelderska umazanka imeti svoje mnenje?! Ne, Ti moj najdražji, najmodrejši, najnežnejši, najbolj potrpežljivi in nebeško najlepši in vzvišeni Gospod Jezus! Zdaj me tudi z vso Svojo vsemogočnostjo ne pripraviš več, da bi izjavila svoje mnenje! Kajti kdor ima otopel občutek za najsvetlejšo svetlobo te resnice, ki se nam je zdaj vsem razodela, ali pa še nekaj za kritizirati, ta ni vreden spoštovanja najbolj umazanega, najbolj neumnega in najbolj zanikrnega osla! Najbolj bedni podlež je tisti, ki bi si upal o tem izreči še kakršnokoli neumno pripombo! No, Ti moj nadvse pravičen, najdražji Gospod in Bog jezus! Če bi to bil sam Peter ali Pavel, bi se morala zopet vrniti nazaj v svoj najbolj grdi Lerchenfelderski temperament in mu izpraskati oči za zasluženo nagrado! A zdaj so vsi nemi in vidijo veliko Resnico Tvojih besed zagotovo še bolj jasno kot jaz, in to je tudi zelo lepo in hvalevredno od njih!
14. Glej, Ti moj Gospod in moj Bog, tako močno sem prežeta s svetostjo Tvoje izrečene Resnice, da bi skoraj lahko trdila, da niti Ti Sam ne bi mogel tukaj nič ugovarjati ali četudi le navidezno dati drugačno mnenje? In to je tudi najbolj jasno in najsvetlejše nepreklicno mnenje, v katerem bom živela in vztrajala večno – in Tebe Edinega nadvse ljubila iz vseh svojih moči!«

96. POGLAVJE

GOSPOD GOVORI O BOŽJIH OTROCIH IN OTROCIH SVETA. PRISPODOBA O SADOVNJAKU IN BREZPLODNEM DREVESU.

1. Rečem Jaz: »Moja najdražja Helena, izjemno Sem zadovoljen z vsemi tvojimi besedami in tvoja pohvala za razodetje resničnega vodstva in usode ljudi, celo v Mojem srcu ne vzbuja več nobene druge želje, kajti samo resnica služi Resnici za največjo pohvalo, tako kot Mene nihče ne more prepoznati in ljubiti kot Boga, ki ne izhaja iz Mene!
2. Tako obstajajo ljudje, ki so izšli neposredno iz Mene, poleg teh pa tudi drugi ljudje, ki Sem jih ustvaril posredno. Tisti, ki so neposredno izšli iz Mene, so dejansko Božji otroci, v srcih katerih prebiva čista Božja ljubezen in iz nje pravo spoznanje Boga. Tisti pa, ki so bili ustvarjeni posredno, so otroci sveta, ki jih je spočel Satan v peklu. Toda tudi te Sem poklical k resničnemu prepoznanju in pravi čisti ljubezni. Zlasti zaradi njih Sem izpolnil Delo velikega Odrešenja. Prav zaradi teh ljudi pa se zdaj dogaja na svetu tudi to (kot smo zdaj videli) in se o tem tukaj v Mojih nebesih razpravlja. Zato mislim, da bi se lahko v tvoji pohvali navedlo še nekaj, kar bi na nek način predstavljalo izredne razmere, v katerih mora Moj prejšnji način ustvarjanja in vodenja ljudi, ki Sem ga že prej na splošno pokazal, nujno zahtevati nekaj ne nepomembnih sprememb.
3. Zdaj ti bom predstavil nekaj primerov, ti pa boš potem te presojala. In tako poslušaj:
4. Lastnik nekega vrta je v njem zasadil več velikih in malih plemenitih in neplemenitih sadnih dreves. Vsa so dobila enako dobro zemljo in morda neplemenita skoraj še boljšo od plemenitih. Vsa so bila negovana z veliko marljivostjo in izkazalo se je, da so nekatera neplemenita rasla veliko bolj bujno kot plemenita. Eno od takšnih divjih dreves je še posebej izstopalo zaradi svoje bujnosti, tako da mu je vrtnar začel posvečati vso svojo pozornost, se z njim ukvarjal in ga negoval ter mu izkazoval vso ljubezen. Vendar je minevalo leto za letom, in medtem ko so vsa druga drevesa obrodila plodove po svoji vrsti, je to ostalo brez plodov, na njem pa ni bilo videti nič drugega kot listje. Potem se je vrtnar kot gospodar vrta končno nad tem jalovim drevesom s polno pravico razjezil in rekel svojim hlapcem: »Vi veste, kako zelo sem toliko let skrbel za tega divjaka, vendar mi še ni dal nobenega sadeža; zato ga izruvajte s koreninami vred, razsekajte na koščke in vrzite v ogenj! Kajti to jalovo drevo me že močno jezi! Na njegovo mesto mi posadite vrbo, v pričevanje, da je na tem mestu nerodovitno drevo dolga leta zlorabljalo mojo ljubezen in potrpežljivost!« Nato so hlapci rekli: »Gospodar, pusti ga še eno leto; odvzeli mu bomo glavno vejo in ga posadili v drugo zemljo. Če pa tudi tedaj ne bo obrodilo plodov, potem naj se zgodi po tvojih besedah!« Gospodar vrta pohvali potrpežljivost vrtnarskih hlapcev in jih pusti, da naredijo po svojem dobrem mnenju. Nato se vse zgodi tako, kot so rekli hlapci. Toda po enem, po dveh in nazadnje celo po treh letih, drevo še vedno ne obrodi nobenega sadu; zacveti pa tako, da bi človek spomladi pomislil, da bo drevo s svojimi plodovi končno vredno vrtnarjevega truda. A glej, še vedno ne obrodi sadov!
5. Kaj misliš, Moja ljubljena Helena, kaj naj se zdaj zgodi s tem neplodnim drevesom? Ali naj se na njem uresniči Moja grožnja ali ne? Kajti, popolnoma resno rečeno, drevo se je vrtnarju že zdavnaj priskutilo in ga čezmerno vznejevoljilo!
6. Pod 'drevesom' razumi tiste ljudi, ki so otroci sveta in prejemajo od Mene vso skrb in vzdrževanje, vendar še vedno ne rodijo nobenih sadov ljubezni, ponižnosti in poslušnosti, razen listov in goljufivih cvetov svojih src in čutil, zakopanih v svetu ženskega mesa in dobrega življenja telesa! Povej Mi torej, kaj misliš, da naj se zgodi s takšnimi človeškimi drevesi, ki ne obrodijo ne dobrih in na nek način niti slabih plodov,

ampak so med dobrimi in slabimi sadnimi drevesi nekakšna posebna vrsta parazitskih 'dreves', ki bi zgolj uživali, vendar nikoli nočejo storiti ničesar koristnega; četudi se zdi, da to počnejo, pa je to zagotovo le videz in prevara, saj so njihovi čuti, tako kot njihova ljubezen, pohotna sla po uživanju.«
7. Reče Helena: »O Ti moj Gospod in moj Bog Jezus! To je že spet eno izjemno kočljivo vprašanje! Seveda je vse odvisno od tega, kar Si mi razodel o stvarjenju, vodenju, o izobraževanju in duhovnem ustroju, o redu in končno o končnem namenu ljudi. Toda takšni zelo neumni ljudje, se kljub temu še vedno razlikujejo od drugih, ki Tvojih zakonov ne kršijo zaradi neposlušnosti in lastne volje, ampak le zaradi neznanja in pomanjkanja potrebne izobrazbe. Če pa so nekateri ljudje zelo nehvaležni in v svojem srcu zelo samovoljni, trdovratni ljudje, ki nikoli nočejo voljno in dejavno poslušati vseh Tvojih opominov in se s svojimi najbolj neumnimi dejanji le najbolj barbarsko in ostudno norčujejo iz Tvojih presvetih besed; katerim žensko meso bolj prija, kot Tvoja očetovska beseda, ja, pravzaprav bi raje dali mladi vlačugi, ki pristaja njihovi pohotnosti in čutnosti, sto src (če bi jih imeli) kot tebi enega, in jim ni mar za številne kazni in opozorila, katera Ti vsem obilo pošiljaš – potem mislim, da si takšni neumni meseni osli, takšne duše kloakalnih polipov, res ne zaslužijo drugega kot dobro nabrušeno sekiro na korenini njihovega resnično groznega prašičjega življenja.
8. Oh, takšnih možakov, zelo podobnih tistemu patetiku tam, sem na svetu na Dunaju še predobro veliko spoznala! Očetje, navzven častni in ugledni, pohotni kot mladi kozlički, ki se pogosto gonijo kot psi, čeprav imajo doma ljubečo in krepostno ženo in pogosto še kopico odraslih otrok, katerim bi morali biti najboljši zgled, a potem le prekmalu dobijo najčistejši vpogled v vse očetove lepe zvijače in na koncu gredo, predvsem moški, tudi kmalu po stopinjah svojega cenjenega očka! – Glej, o Gospod, takšni ljudje niso več sposobni obroditi niti najslabšega sadu in na njih se tudi ne da ničesar izboljšati, kajti kar je enkrat blato, tudi ostane blato, ki ne more postati zlato! Zato jih je treba posekati in vreči v ogenj! Morda pa bo ogenj iz njih naredil še kaj uporabnega!«
9. Rečem Jaz: »Popolnoma prav imaš! In tako tudi je! Kajti, če Sem Jaz Sam poskrbel, da so do nekoga prišli vsi mogoči nauki in mu izkazal vso potrpežljivost, prizanesljivost in blagost ter ga skoraj na Svojih rokah nosil, pa še vedno, kljub vsem nežnejšim in ostrejšim svarilom, svoje srce in vse svoje čute pogreza v najbolj umazano in smrdljivo močvirje, potem res ni vreden boljše usode. – Ampak glej, tukaj imamo več primerov prav takih ljudi! Tam je že eden, tisti patetik, v sobi nasproti pa jih je še nekaj ducatov, med njimi celo nekaj krvoskruncev, in eden, povem ti, ki je lastni hčeri, desetletni dvojčici, v enem letu stokrat posilil, kar je dokončno končalo življenje dveh zelo ljubih otrok in s tem njunega določenega duhovnega izobraževanja na Zemlji. In glej, ti zlobni kozli so kljub temu še vedno tukaj, v svobodnem, nesojenem stanju! – Zdaj pa te vprašam, kaj naj se potem zgodi s tem in s takšnimi drugimi?«
10. Reče Helena: »Če so že enkrat tukaj, potem se lahko še vedno poskusno preveri, ali pri njih sploh ni več ničesar, kar bi bilo mogoče izboljšati?! Če je z njimi možno še kakšno izboljšanje, potem ne bi smeli opustiti ničesar za njihovo preoblikovanje. Če pa bi bil vsak poskus njihovega izboljšanja, zaradi njihove osebne topoglavosti neuspešen, potem postopaj z njimi tako, kot s tisto smokvo, ki ni imela niti plodu, s katerim bi se lahko nasitil, ko Si se nekega večera, utrujen in lačen, ustavil pod njenimi vejami!«

97. POGLAVJE

O MESENEM POŽELENJU. ROBERTOVA TEŽKA NALOGA GLEDE PATETIKA. FILOZOFIJA ZASVOJENCA Z MESENIMI UŽITKI.

1. Rečem Jaz: »Moja ljubljena Helena, zelo dobro si Mi svetovala! Tako bomo tudi storili! Če nam uspe, naj živijo! Če pa nam ne bo uspelo, naj bodo prekleti! – Takoj se lotimo dela; kajti dokler se ta grozljiva sorta ne preobrazi ali uniči, ne moremo z Zemlje nikoli pričakovati popolnoma zrelih in dobrih plodov.
2. Veliko lažje se je spopasti z ošabnostjo, kot pa s to kugo! Ko ljudje postanejo ponosni, ošabni in oblastni, naj jim bo dana vojna, pomanjkanje, revščina in bolezni, pa bodo kmalu ponižni in si zagotovo še dobro zapomnili ponižujočih lekcij. A pravemu pohotnemu kozlu za to ni mar! Četudi je prebolel vse hude spolne bolezni in na koncu zaradi oslabelosti skorajda ne more več stati ali hoditi in smrt nanj preži z vseh strani, se zato ne meni, če le lahko še čuti telo pohotne cipe! Preden zaspi je njegova zadnja misel meso, in ko se zbudi, je njegova prva misel spet meso, nato pa ves težek in zaspan dan zopet nič drugega kot meso! In tako je njegovo govorjenje meso, njegova misel meso, njegova ljubezen in prijateljstvo sta meso in vse v vsem je meso!
3. In kako velika ošabnost se vselej trdno drži mesa, ki se še prehitro pokaže pri takšnem mesenem oslu, če ga kdo zmoti v njegovem življenju, ki ga edino osrečuje, in mu morda da kakšen prijateljski opomin! – Takšne že težko prenašajo, pogosto pa sploh ne! Ja, raje bi bili brez vseh drugih ljudi, samo da bi se lahko nemoteno ukvarjali s svojim ljubljenim lastnikom mesa s svojo pristno kozjo pohotnostjo! Šele, ko se za kratek čas utrudijo in naveličajo nečistovanja, sprejemajo potem tudi obiske, da se malo zamotijo. Ko pa potem njihovi čuti spet dobijo novo hrano, se od prijateljev zopet takoj poslovijo; kajti potem so ti že trn v očesu nemoralneža! Glej, takšni so na svetu in takšni tudi pridejo sem!
4. Ker zdaj ti to veš, bomo tukaj opravili zelo resen poskus s patetikom. Rezultat ti bo pokazal, ali bo naš trud z njim nagrajen ali ne. In tako se lotimo dela!«
5. Nato ukažem Robertu, da odide k patetiku in ga zelo vljudno obvesti, da naj pride k Meni.
6. Robert se prikloni z najvišjim in najbolj prijaznim spoštovanjem in reče: »O Gospod, delo v katerega Ti Sam položiš Svoje roke, mora uspeti! – Samo sem ga bo treba spraviti?! Vendar se mi zdi, da to ne bo lahko delo. Kaj pa, o Gospod, če bi prej štiriindvajset plesalk prestavili iz njegove bližine na nasprotno stran, bolj proti jutru, kjer je že itak njihov plesni oder?! Kajti, kakor sem jaz opazil in so zagotovo tudi vsi tukaj prisotni gostje opazili, da se naš bedni patetik in njegova družba začenjata že zelo približevati privlačnim plesalkam! Zelo si jih želi nagovoriti, vendar se zdi, da še ne najde pravih besed. Zato menim, da morda ne bi bilo slabo, da bi plesalke najprej poslali na zanje določeno mesto?!«
7. Rečem Jaz: »Dragi brat, kar se tebi zdi dobro, je dobro tudi pred Menoj. In, če nekdo prepozna nekaj kot dobro in tega ne stori, greši proti svojemu srcu. Zato stori vse, kar prepoznaš kot dobro, primerno in smotrno!«
8. Robert zdaj hitro odide do plesalk in jim naroči, da naj gredo na njihovo prej določeno mesto. Te takoj zelo prijazno izpolnijo Robertovo voljo.
9. Zaradi tega patetik skupaj s svojo družbo, kot ljudje ponavadi rečejo, pobesni, gre proti Robertu in mu reče: »Neee – norec! Ta ljubka bitja so bila že nekaj časa v moji bližini, pa se kljub njihovemu neumnemu čvekanju ni nihče z njimi obremenjeval. A ravno zdaj, ko bi jih pobliže spoznal, te je moral hudič zajahati, da si prišel sem in mi

jih pred nosom odpeljal! Mislim, da bi imel dovolj tistih, ki so zbrane tam za mizo vašega Adama, Abrahama, Izaka, Jakoba, Mojzesa in bog ve še za katero mizo zbranih lepih ovčk?! Tudi moja Ema je tam in moja Mariandl in najlepša podeželanka, lepa kot jutranja zarja! Seveda pa bo, kot se meni zdi, tukaj zate prekleto malo kruha, ker ji psevdo odrešenik Jezus pomeni veliko več kot ti! Lahko pa jih dolgo gledaš in kot zaljubljenec počasi obupaš!
10. O ti, skrajno neumni Robert Blum! Na svetu si bil osel, tukaj si pa vol! Torej v eni osebi dve živali, prisotni ob Kristusovem rojstvu! No, no, lepo, res lepo! Resnično, ti boš še daleč prišel v svojih nebesih! Ali misliš ti kraljevi knjižni molj, da nisem slišal vsake besede, kar si rekel tam na posvetu o vsej Božji neskončnosti? In komu pripada čast ali nekaj podobnega! Podeželanka, lepa kot jutranja zarja, je imela zelo velik privilegij, da je razsojala; in vi, modri Božji voli in osli, ste uživali v njeni modrosti, kot listne pršice v veličastnih žarkih, ki prihajajo iz zadka kresničke! Ah, to je bilo res nebeško lepo, vzvišeno in vredno velikega Boga, ali kar je bilo?!
11. In zdaj bi ti rad tudi mene zvlekel za tisto čudovito posvetovalno mizo, kjer o tako vzvišenih stvareh odloča predrzna podeželanka, prekrita z eterično fosforescenco, - in celo sodi nam moškim, ker smo bili na svetu pogosto dovolj živalsko neumni, da smo do zdaj pozabili, da se ukvarjamo s takšnimi kloakalnimi bitji! Prijatelj, ti lahko še dolgo čakaš! Misliš, da bom sedaj kot butec nasedel na usrane limanice? Oh, času in njegovim modrim potem se ne mudi! Bratec, ti se samo obrni na pol v desno in povej svoji fosforescenčni družbi, da se tako ujame samo kalin; druge ptice pa ne tako zlahka, še posebej, ko glorificirana podeželanka s privolitvijo svojega psevdo Jezusa, pošlje osla, da lovi ptice! Ko boš prišel tja nazaj, jo lepo pozdravi!«
12. Robert, zelo presenečen nad takšnim izjemno družabnim sprejemom, zelo vznemirjen nekaj časa gleda patetika, kateremu je zelo besen pripravljen še desetkrat bolj grobo odgovoriti, vendar se kljub temu zbere in nato z zmernim tonom reče: »Prijatelj, ti me sploh nisi hotel slišati in zato sploh nisi mogel dojeti, zakaj sem pravzaprav prišel in kaj ti imam za sporočiti, ampak me brez razloga obsojaš!? Dovoli, da najprej spregovorim, potem pa presodi, če sem od tebe zahteval kaj neprimernega.«
13. Patetik ga prekine in reče: »Prijatelj, nisem ravno tak osel kot ti, ampak moja ušesa vseeno segajo do vaše čudovite posvetovalne mize in imam neprijetno zadovoljstvo, da slišim vse, kar je tam rečeno in odločeno! In tako so bila moja ušesa tako drzna, da so slišala vse, kar se je v vašem visokem svetu odločilo o tistih ljudeh na svetu, ki si na žalost dovolijo uživati v tem, k čemur jih kliče zakon narave!
14. O vi neumni nebeški modreci, kdo je potem ustvaril naravo in kdo s svojo vsemogočno roko vanjo položil železne zakone?! Glej, eno in edino, večno resnično Božanstvo! Toda kako lahko črv greši, ko počne tisto, v kar ga nagonsko silijo zakoni narave?! Glej, zame je moder samo tisti, ki zlorablja zakone velike narave sebi v prid in v skladu s temi živi! Osel pa je tisti, ki se postavlja nad zakone narave in stremi le k nadnaravni blaženosti, ki ne obstaja nikjer drugje, kot v njegovih najbolj neumnih možganih! – Če pa sem živel po takšnih zakonih, mi povej, kje je Bog, ki bi mi zaradi tega lahko sodil!?«
15. Robert še vedno v zelo zmernem tonu reče: »Poslušaj, prijatelj, razburjen si zaradi nujno potrebne spremembe lokacije štiriindvajsetih plesalk, ki so močno prevzele tvoje še vedno nečiste čute; ampak zdaj se umiri in dobro premisli, ali ima moje sporočilo tebi, dober, slab ali neumen razlog!?
16. Zdaj se zelo močno sklicuješ na naravne zakone in mi hočeš dopovedati, da moraš biti omejen osel, če jih vselej ne znaš uporabiti za poltene namene, ali pa si jih ne upaš zaradi nekega neumnega licemerstva! Sprašujem pa te, prijatelj, kako razmišljaš o

tem, ko zelo veliko tistih, ki nenehno izpolnjujejo neme naravne zakone, tone po kratkem uživanju v vse vrste neozdravljive fizične in duhovne bede, iz katere jih tako rekoč noben bog ne more več izvleči?! Glej, na primer, mladenič, ki je na svetu zelo navdušen nad naravnimi zakoni, vidi vlačugo, ki mu tako uroči čute, da za njo teka kot obseden in naredi vse kar lahko, da bo z njo uresničil močno potrebo naravnega zakona. Kmalu po izpolnitvi naravnega zakona z vlačugo, se pojavi še en drug hudičevo slab, neugoden in beden ter grozno boleč naravni zakon, in sicer sifilis, kot vražji, posledični zakon z vsemi svojimi neozdravljivimi predpisanimi zdravili. Najstrašnejše trpljenje in neznosne bolečine planejo po izpolnitvi zakona prvega naravnega poltenega poželenja s satanskim besom nad zvestega izpolnjevalca poltenega zakona narave in ga mučijo na način, ki bi bil resnično prehud za najhujšega hudiča! Tak človek se mora potem dolga leta odkupovati za preveč voljno izpolnjevanje prvega blaženega zakona s poznejšim skrajno ubogim trpljenjem! Vsa njegova narava je pohabljena, njegov duh postopoma umira, njegova duša pa se zatemni in spremeni v mučiteljico same sebe!
17. Povej mi, ali ne bi bilo bolje za tega človeka, telesno in duhovno, če ne bi tako zvesto izpolnjeval prvega poltenega zakona, saj je s tem nase iz pekla priklical drugega!? Drugi je tako kot prvi naravni zakon. Če ti je bilo tako prijetno izpolnjevanje prvega, zakaj potem ne tudi drugega?!
18. Rekel si: »Kje je Bog, ki bi mi lahko sodil zaradi izpolnjevanja naravnih zakonov?« Jaz pa vprašam in rečem: »Kateri Bog je potem postavil drugi ostuden zakon kot posledico prvega, ki temu tako zvesto sledi?!
19. O poglej, ti slepec! Bog je vsekakor postavil vse zakone v naravi, toda svobodnemu človeku je dal razum in pamet, da naj telo le zmerno izpolnjuje prvi zakon njegovega mesa in to le pravilno v stanju zakonske zveze. Toda za vsak korak preko te moralne meje, pa je postavil tudi strašne stražarje, ki takšne prestopke vedno kaznujejo na najstrožji način s pomočjo drugega nasprotnega zakona.
20. Če pa iz izkušenj vemo, da smo lahko resnično srečni le na zakoniti srednji poti in ne na ekstremnih skrajnih poteh, kako lahko potem tiste ljudi, ki živijo v skladu s pravim Božjim Redom, imenuješ osli?!
21. Povej mi, kaj dobrega si užival v pravem pomenu besede, skozi vse svoje zemeljsko življenje in zdaj v tem duhovnem življenju?! Na svetu si živel v nenehnem prepiru in neskladju s svojo zakonito ženo; tvoje vlačuge so pogosto iz tebe iztisnile zadnji vinar, tako da si si nakopal nadležne dolgove, od katerih nekateri še do danes niso poplačani! Nekaj let preden si zapustil naravni svet in vstopil v ta duhovni svet, te je brhka Italijanka tako okužila, da si v nekaj dneh izgubil sluh in vid. Pet zdravnikov je dobre volje, da so dobili v oskrbo bogatega junaka napadenega s spolno boleznijo, dve leti packalo po tvojem telesu, ga prebadalo in rezalo! Vendar ne samo, da ti niso pomagali, ampak so te naredili še bolj bednega, kot si že bil. Ko te je zelo skrbelo, si jim dajal zlato za olajšanje! Ja, vlekli bi te še leta, če ne bi dunajska zgodovina pretrgala nit tvojega bednega življenja! Zdaj pa mi povej, kako zadovoljen si bil s tem drugim zakonom narave; in kakšno blaženost zdaj tukaj uživaš?!«

98. POGLAVJE

PATETIK ZAČNE SPRAŠEVATI O JEZUSU. V NJEM SE ZASVITA SAMOSPOZNANJE.

1. Patetik se začne močno praskati za ušesi in v veliki zadregi osramočen reče: »Ja, hm, ja tisoč hudičev naenkrat! – Hehhh – ja, ja! – To je pravzaprav prekleta zgodba, to

je res hudičevo! – Ja, ja, ja! V tem grmu tiči zajec! Prvi zakon narave seveda ne bi bil slab, če ne bi bilo drugega! – Prekleto prav imaš! In kar se tiče tukajšnje blaženosti? No, Bog nam pomagaj! Lakota, žeja in jeza z vseh strani, sramota in popolno razkritje vseh na Zemlji storjenih grehov in to ravno v navzočnosti tistih, pred katerimi bi človek hotel za vedno prikriti nekatere slabosti! In tukaj je zbrana tudi že vsa ominozna družba, skupaj z vso sodrgo, kar je prav nadležno! To je potem res čisto hudičevo! – Sicer sem bil na svetu navzven vedno spoštovan človek; kajti nobena duša ni vedela ničesar o mojih skrivnih zabavah, razen nekaj zaupanja vrednih oseb! Toda tukaj morajo biti zbrani vsi na enem kupu – tisti, ki so me najbolj spoštovali, kot je tisti Max Olaf, tisti baron, moja pobožna gospa in več takšnih, poleg teh pa tudi tisti moški in posebno ženski osebki, s katerimi sem se na žalost veliko zabaval! Zaradi časti se človek s temi slednjimi ne more družiti vpričo svojih uglednih prijateljev! In ravno ta prostaška sodrga postane tukaj tako silno predrzna, da razbobna naše slabosti prav tu, kjer bi si človek resnično najmanj želel, nakar se potem obrazi mojih prijateljev, ki so me vedno najbolj spoštovali, vedno bolj daljšajo, potem pa se vsi začnejo čuditi s svojim: »A takoooo! Ooooo!« Ja, ja, to je res prekleta zgodba!

2. Ker pa sva se midva že zapletla v tako beden pogovor, potem mi prosim povej, kako je v bistvu s tem domnevnim Odrešenikom Jezusom? Kakšno bitje je On? Ali je mogoče z Njim spregovoriti razumno besedo? Ali bi me lahko brez nadaljnjega sramotenja spravil v malo boljši položaj?! In ali je On v kakšni posebni nadčloveški zvezi z velikim Božanstvom? Kajti veš, preprosto ne morem sprejeti, da je On …? Ne, ne, sploh ne morem izgovoriti! Mislim, da razumeš, koga imam v mislih! – Max Olaf je poprej nekaj sanjaril o polnosti božanskosti prav v tem Jezusu, a kateri razumen duh lahko to sprejme! Dragi prijatelj, bodi tako dober in mi daj v zvezi s tem nekaj posebnih namigov!«

3. Reče Robert: »Dragi moj patetični prijatelj! Zaenkrat ti ne morem reči drugega kot, da greš tja in se sam prepričaš!«

4. Reče patetik: »Ja, ja, to bi bilo že vse v redu! Ampak pomisli na moj čut za čast in kako skrajno neprijetno mi je v tej nesrečni situaciji pred vso družbo! Še posebej pred podeželskim dekletom, ki je sedaj postala obupno lepa in mojo ženo, mojim zemeljskim fantom Franzem, Max Olafom in pred obupno, najbolj nesramno Mariandl in še pred nekaterimi. Potem še od Adama navzdol do Pavla, zgodovinsko znamenite duhovne družbe! No, ti bi zagotovo čudno pogledali nekoga, kot sem jaz! Pogovor z njimi mi sicer ne bi bil tako nadležen; toda drugi ljudje, kakšen obup, to bi nabrusili svoje jezike, da bi nekdo kot sem jaz moral počiti od jeze in sramu!«

5. Reče Robert: »Ja, dragi prijatelj, v vsakem primeru moraš biti pripravljen na zelo radikalno ponižanje! Kajti brez tega ti verjetno ne bi bilo nikoli bolje, ampak samo še slabše. Opogumi se in vse svoje slabosti razkrij Gospodu Jezusu. Imej vero Vanj in Ga resnično ljubi, potem se lahko zgodi, da ti bo marsikaj spregledal! Toda bolj, ko te bo skrbelo za tvojo čast, tem hujše se boš osramotil pred vsemi, tudi pred svojimi častivrednimi prijatelji! Resnični Bog in Gospod Jezus – Jehova Zebaoth je dober do tistih, ki se Mu približajo s skesanim srcem, vendar je tudi strašno neizprosno strog do tistih, ki Njegovo dobroto, potrpežljivost in ljubezen postavljajo na predolgo in sramotno preizkušnjo.

6. Še vedno je dober in te čaka, toda Njegova potrpežljivost ne bi smela več dolgo trajati! Ko pa je enkrat Njegove potrpežljivosti do nekoga konec, potem velja stari svetopisemski opomin in nauk, ki pravi: »Strašno je pasti v roke živega Boga!« Zato prijatelj, ti povsem odkrito povem, da ne izgubljaj več časa! Kajti prešuštniki ne bodo prišli v Božje kraljestvo! Velika je Njegova Dobrota in izjemno velika Njegova Milost in Usmiljenje, vendar v sodbi je neizprosen in ne prizanaša življenju! Zato dobro premisli,

kakšen si zdaj pred Njim, Vsemogočnim, in kaj moraš storiti! Kajti za menoj ne bo k tebi poslan več noben glasnik!«
7. Patetik reče: »Ne, ne, tako hudo vendarle ne more biti, če predpostavimo, da tukaj obstaja nekaj človečnosti!? Če pa ste tukaj vaš Bog Jezus, njegovi apostoli in vsi skupaj z Njim še bolj neizprosni kot sodniki poganskega podzemlja, potem bi bilo tukaj res konec vsake šale in bi se moral na koncu podrediti vsemu, kar bi si želeli! – To je zelo obupna zadeva! – Toda, kaj lahko posameznik naredi proti splošni, vseobsegajoči moči? Torej, ali resno misliš, da bi moral iti k Njemu, k tvojemu tako imenovanemu Bogu Jezusu?«
8. Reče Robert: »Zagotovo, sicer si izgubljen brez nadaljnje pomoči in reševanja!«
9. Reče patetik: »O ti obupna prigoda! Ne, ne, ne! O hudičevo prekleto! – Zdaj bo to gonja, proti kateri so rimske vice za ubogo dušo zgolj malenkost! Moja Emma! Ojoj! Moja Mariandl! Še večji joj! – Max Olaf! Ojoj, ojoj, ojoj! – Moj Franz! Joj, joj, prejoj! Ta je kar preveč posvečen v moje zemeljske lumparije! Potem pa starši moje Emme! Ne, ne, ne, zagotovo mi bodo s svojimi očmi izkazali najodličnejše spoštovanje, ki si ga na žalost tudi zaslužim! Kajti z Emmo sem sramotno ravnal! Ves denar je bil njen! Jaz, reven kmečki sin, sem postal bogat kavalir skoraj v celoti zaradi nje in se ji za to zahvalil z najbolj umazano nezvestobo na svetu. Ona pa me je blazno ljubila in me zalagala z vsem, kar mi je lahko brala z oči! In jaz sem iz čiste hvaležnosti do moje čiste, najboljše žene, zapravljal tisoče za prostaške vlačuge na najbolj sramoten način!
10. Ne, ne, prijatelj, seveda ne morem tja! Kajti zdaj sem šele sprevidel, da sem čisto zares skrajno nehvaležen in dejansko ogabno neumen prasec od grešnika! Zdaj je že vseeno – Jezus gor ali dol, Bog ali ne Bog! Ampak jaz sem res pred vsemi ljudmi ena ogabna, svinjska žival; in zares bi bilo neumno, če bi se jaz prasec upal približati tej najbolj čudoviti družbi! Sicer še sam ne razumem, kako sem lahko zdaj kar naenkrat kot sonce jasno sprevidel svojo storjeno popolno grozno krivico!? Ampak, tako kot zdaj to vidim, je res!
11. O ti moja uboga Emma, kaj si bila meni? – Čisti angel, tudi v svoji pravični jezi! – In kaj sem bil jaz tebi?! – Ena umazana, hudičeva svinja, brez ljubezni, brez hvaležnosti in celo brez vsakega spoštovanja! Ne, ne prijatelj, zdaj bolj ko o tem razmišljam, bolj jasno mi postaja, da sem bil do tega trenutka in sem pravzaprav še vedno, navadna svinjska baraba! Tej družbi se ne morem približati, zdaj sicer ne več zaradi občutka časti, ampak toliko bolj zaradi najbolj kričeče pravičnosti. Ne, imel sem tako dobro ženo, pa sem se moral zabavati z najbolj prostaškimi vlačugami!? O ti od vsega božanstva prekleto prašičje meso! – zdaj hrana najbolj smrdljivih črvov! Da bi zadovoljil svoje kozje poželenje, bi lahko zbežal pred angelom in tekel za vsakim prašičjim hudičem!? – Ne, to spoznanje me mora zdaj nujno ubiti!
12. O ljudje, o ljudje, moje baže, opustite svojo veliko hudobno meseno hudičevost! Kmalu boste, tako kot jaz, stali pred svojimi sodniki! Ti vam bodo odprli vaše srce in to vas bo obsodilo! Noben Bog vas ne bo sodil, ampak vas bo obsodilo vaše lastno srce, in prav je tako! Kajti sami ste se za to usposobili s svojo hudičevostjo. Zato opustite svojo veliko zaslepljenost, sicer boste v sebi izgubljeni! – Brat, pojdi stran od mene, kajti jaz sem najhujši grešnik! Reci mi, naj grem med prašiče!«

99. POGLAVJE

ROBERT VZPODBUJA PATETIKA.
PLAHI GREŠNIK OMAHUJE.
PATETIČNI DISMAS SE KONČNO OPOGUMI IN SLEDI BOŽJEMU GLASNIKU.

1. Robert veselo reče: »No, no, brat Dismas, to me resnično zelo veseli, da ti je sedaj končno postalo jasno, s tem pa si naredil prvi korak k pravemu najpopolnejšemu življenju duha v Gospodu! – Vendar zdaj kljub temu ne smeš ostati tukaj in poslušati svoje srce, ki te sodi in v kolikšni meri te obsoja ali ne, ampak zdaj hitro vstani in pohiti h Gospodu!
2. Kajti verjemi mi, da Ga tudi meni ni bilo lahko prepoznati in sprejeti kot edinega Boga in Gospodarja neskončnosti. Zanj in zame je bilo potrebnega veliko potrpljenja, preden sem bil lahko dvignjen iz svojega najtemnejšega hegelijanstva in Straußovega mračnjaštva, pa tudi iz moje gospodovalnosti in nečistovanja! Ko pa sem bil postavljen v pravo svetlobo, seveda le z Njegovo milostno pomočjo, sem tedaj s sončnimi očmi videl tudi svojo najbolj bleščečo krivičnost in v Odrešeniku Jezusu prepoznal edinega Boga nebes in vseh svetov! In tako stori zdaj prav tako tudi ti!
3. Tebi je sedaj lahko, ko imaš v meni dobro izurjenega predhodnika. Meni je bilo veliko težje, ker nisem imel nikogar, ki bi mi v moji noči dal pravo pričevanje o Jezusu Križanem. Jaz sem moral sam zaupati Njegovim besedam in iz teh modrosti razbrati, da je On resnično eno in edino pravo Božje Bitje! Poleg tega me tudi tukaj v kraljestvu duhov ni nič manj pestilo poželenje mesa kot tebe. Ker pa sem se prepričal o resnici in modrosti Kristusove Božje Besede, sem tedaj kmalu in zlahka premagal svoje mesene slabosti, katere je moja duša prevzela iz spomina s sveta čutov.
4. Tudi moje srce je bilo moj sodnik in v svoji umazanosti ni imelo ne miru, ne pravega upanja, razen navidezno zanesljivega pričakovanja večne smrti. Potem mi je Gospod pomagal iz moje največje stiske, ki me je hotela za večno uničiti. Zaradi moje ljubezni do Njega, se je moje srce zatem očistilo in dobilo prostor za sprejetje Njegove milosti! S tem pa sem postajal vedno bolj blažen! Vse to pa se bo zgodilo tudi tebi. In, če boš to preizkušnjo prestal brez dvomov, tako kot jaz, se boš prav tako kot jaz, kmalu znašel v najbolj blaženem stanju. Zdaj pa vstani in pohiti z menoj k Tistemu, ki edini lahko vsem pomaga!«
5. Patetični Dismas reče: »Vse bi bilo v redu, če bi za to imel pogum! Toda kje ga bom dobil? – Glej, zdaj začenjam verjeti, da je Jezus najvišje, vsemogočno Božje bitje; toda z naraščanjem tega lepega verjetja, narašča tudi moj strah pred Njim, edinim Najsvetejšim! Kako me bo osvobodil tega velikega strahu?!«
6. Reče Robert: »Prijatelj, bodi hvaležen Gospodu za ta strah! Kajti v tem strahu je Gospod položil Svojo roko na tvoje srce in začel močno zbirati tvoje razpršeno duhovno življenje. Ta sveta Gospodova dejavnost v tvojem srcu spodbuja tvoj duh, da se prebuja in povzroča v tvoji duši boleč občutek strahu! Toda ti se ojunači in pojdi za menoj; tam se boš kmalu znebil svojega dobrega strahu! – Zato še enkrat rečem, da vstani in pojdi z menoj h Gospodu!«
7. Reče Dismas: »Zdaj pa torej, prijatelj Robert, upal si bom na tvojo besedo! Zdaj naj se zgodi karkoli v zasluženi meri, vse bom prenesel! Zato, ker v sebi nisem imel nobene časti in kot zakonski mož ljubimkal z vlačugami, zakaj bi zdaj hotel biti časten pred očmi, ja pred vidnimi očmi vsevidnega Boga, katerega večno nisem vreden pogledati! Sramota in veliko ponižanje naj bo moje življenjsko vodilo! Kajti, če na Zemlji nisem spoštoval Božjega duha v sebi, Ki mi je dal življenje in ga ohranil, kako bi zdaj

lahko zahteval čast od Njega, pred katerim sem se tako pogosto osramotil!? – Zato me je zdaj lahko samo sram!
8. Bog mi je dal iz Sebe življenje Svojega Svetega Duha, jaz pa nisem hotel prepoznati in poveličati visoke svetosti tega življenja s pravim redom in disciplino, ampak sem vedno bežal pred pravim spoznanjem in tako sprevrgel sveto v živalsko in nesveto, s kršenjem pravega Božjega Reda in pasjim nečistovanjem! Zdaj stojim tukaj na zasluženem sramotilnem stebru pred Bogom in Njegovimi svetimi – kot najbolj nesvet! Zato še enkrat glasno zakličem: »Sram me bodi, zaslužena sramota sramote!«
9. Po teh glasno izrečenih besedah patetika Dismasa, se mu približajo njegovi patetični prijatelji in rečejo: »Ampak prijatelj Dismas! Kaj je narobe s tabo? Kaj nameravaš? Zakaj se sramuješ? Ali nismo vsi takšni kot ti?! Če pa se sramuješ, potem sramoto kličeš tudi nad nas, kar pa nam res ne more biti vseeno! Če pa nas ne izvzameš, potem se zate res ne bo dobro izšlo!«
10. Reče Dismas: »Kaj, kaj hočete od mene, vi pravi lahkoživci?! Ali hočete biti tudi vi počaščeni za vaše pravo lahkoživo življenje?! Oh, ne zahtevajte tega prezgodaj, ne boste izostali! Kaj ste vi potem skupaj z mano naredili na svetu, da bi bilo tukaj pred Bogom in Njegovimi svetimi, vredno časti?! Ali mislite, da tudi tukaj, tako kot na materialnem svetu, zunanja srebrna - in zlata maska varuje duha pred javno sramoto? Oh, zelo se motite! Strupeni zlati in srebrni hlapi, s katerimi si ljudje na svetu prikrivajo svojo sramoto, tukaj niso več uporabni! Kajti tukaj pride samo gola resnica na svetlo večnega Božjega dne, za skrivanje te pa tukaj ni nobenega odurnega sredstva. Zato naj vsak od vas naredi le to, kar sedaj počnem jaz, tako bo s tem svojemu življenjskemu duhu rešil vsaj to čast, ki jo lahko duh Božje resnice zahteva od svoje duše z vso božansko pravico! Če pa tega ne storimo, potem nas kmalu čaka popolna ločitev božanskega življenjskega duha od našega najbolj gnusnega bitja in s tem zaslužena večna smrt! Zato sramota sramot za naše duše, da bi se s tem rešila čast večnega Reda in Resnice živega Božjega Duha v nas!«
11. Po teh besedah se prijatelji godrnjavo umaknejo in praskajo za ušesi. Toda Robert reče patetičnemu Dismasu: »Zdaj, dragi brat, napreduješ z velikanskimi koraki! Resnično, povem ti, da pri meni ni šlo tako hitro! No, to me pa res zelo veseli! Kot zdaj vidim, ti zagotovo ne bo težko pred Gospodom! Pridi zdaj, pridi! Resnično se veselim tvojih besed pred Gospodom!«

100. POGLAVJE

DISMAS PRIZNA SVOJO VELIKO KRIVDO PRED BOGOM, VENDAR NE PROSI ZA MILOST, AMPAK ZA PRAVIČNO KAZEN. POSLEDICE TAKŠNE NAPAČNE ZAHTEVE.

1. Po teh Robertovih besedah gre Dismas takoj z Robertom do mize k Meni, Gospodu življenja, pade pred Menoj na svoj obraz in glasno reče: »O Gospod, večno nevreden pogledati Tvoje Sveto obličje, ležim pred Teboj v prahu moje najpopolnejše in najbolj sramotne ničevosti, kot beden, smrdljiv črv, poln gnoja nečistovanja in najbolj sramotnega prešuštva, in Te prosim po Tvoji pravičnosti za največjo kazen za vsa moja sramotna zemeljska dejanja. Zgodi se Tvoja volja!«
2. Rečem Jaz: »Dismas! Kdo si in za kaj Me prosiš? – Ali ti je prav, če ti dam po besedah tvoje prošnje? – Gorje ti, če ti dam! Če hočeš postati še bolj nepopoln, kot si, potem pojdi k najvišjemu od vseh hudičev, ki sodi u ognjeno kaznijo! Jaz pa nikogar ne sodim in kaznujem, torej tudi tebe ne. Če pa hočeš živeti, potem, ko prideš k Meni, prosi za življenje in ne za smrt! Ali misliš, da se veselim smrti Mojih otrok? O ti norec! Ali Sem torej Bog smrti ali Bog življenja? Glej, vse večnosti in neskončnosti Mojih

nebes Mi dajejo večno pričevanje, da Sem Bog življenja in ne Bog smrti. In ti bi Me rad naredil za Boga smrti?!
3. Povej Mi torej, kdo si, da bom videl kakšna sprevrženost prebiva v tebi. Ali niso bila tvoja dejanja na Zemlji dovolj slaba in sramotna, da zdaj hočeš grešiti še tudi tukaj pred Mojim obličjem!? – Toda Jaz dobro vidim, kdo si in kaj hočeš; tako da ti bo prihranjen težek odgovor! Zdaj pa se dvigni in spremeni svoje mišljenje! Kajti s takšno prošnjo pri Meni večno ne boš prišel nikamor. – Glej, zdaj si Me prosil za pravično kazen, kot japonski suženj, a tvoje srce želi popolno milost! Povej, ali naj se zdaj odzovem na tvojo besedno prošnjo ali na željo tvojega srca?«
4. Reče Dismas: »O Gospod Jezus, Ti edini Bog! Imej potrpljenje z menoj, ubogim mesenim hudičevim duhom! Ja vem, da sem hud grešnik in pred Teboj nisem sposoben zajecljati niti ene pametne besede. Vendar me kljub temu ne sodi po mojih bednih besedah, ampak po mojem zelo bolnem srcu in ga ozdravi po Svoji najsvobodnejši milosti in moj jezik ne bo nikoli ohromljen za hvalo Tebe! – Gospod, če me zdaj zavržeš, kdo me bo potem sprejel in povzdignil?«
5. Rečem Jaz: »Ali nimaš veliko prijateljev? Ali ti ne bi mogli pomagati? – Ptiči iste sorte vedno vkup letijo in drug drugega opravičujejo! Zakaj pri tebi potem ni tako? Pomisli, da si več kot šestdeset let živel na Zemlji brez Moje pomoči, samo s svojimi prijatelji, ki so ti dajali vse mogoče nasvete. In nisi bil nesrečen, razen ob pogledu na svojo ženo, če te je včasih slučajno presenetila v kakšni sladki uri! Če ti je kdo kaj povedal o Meni, da bi ti pokazal, kako Mi mora biti tvoje življenje nevšečno, si se mu dodobra nasmejal; kdor pa te je pohvalil, si ga poljubil kot prijatelja! – Zdaj ležiš pred Menoj in hočeš smrt in življenje od Mene! Kaj naj ti dam? Ne morem ti dati smrti, življenja pa nočeš v polnosti, ker tvoje besede niso eno s tvojim srcem in vsa tvoja zemeljska dejanja ne vsebujejo ničesar, kar bi bilo podobno semenskemu zrnu življenja! Potem pa se zdaj izprašaj in Mi povej, kaj hočeš?!«
6. Reče Dismas: »Kje obstaja pravičnež, ki bi se lahko s Teboj prepiral!? Kajti, kjer boš Ti rekel tisoč, on ne bo sposoben reči niti ena, ker je Tvoja modrost prevelika in Tvoja moč neskončna! In tako se jaz lahko še manj s Teboj prepiram, ker sem poln grehov pred Teboj, kakor tudi pred ljudmi. Dobro vem, da se sicer tudi z grešnikom lahko pogovarjaš, in da Si do skesanega grešnika lahko usmiljen, če Ti to le hočeš! Toda nasprotno se mi zdi tudi prav, da lahko Ti, pred katerim tudi angeli niso brezmadežni, tudi najbolj navadno besedo iz ust grešnika, ki Te ogovarja, razlagaš kakor želiš in mu lahko odpustiš grehe za večno življenje ali pa jih zadržiš za večno smrt – in vse to po najstrožji pravičnosti!
7. Kajti pravičnost spada v red moči! Kdor ima največjo moč, ima tudi popolnoma prav in mu nihče nikoli ne more oporekati. Če je mogočnik tudi dober, je toliko bolj nepremagljiv in njegov vzpostavljen red toliko bolj nespremenljiv, ker lahko po svoji moči zagotovi večjo doslednost. In tako sta pri enem in istem bitju moč in pravičnost vedno povezana. Če pa sta moč in pravičnost enakoznačna, kako naj nemočni grešnik sanja o kakršnikoli pravici, ki mu pripada?! Kar počne Moč je pravično, kar pa Nemoč naredi proti moči je nepravično. Kajti tudi če bi bilo dejanje Nemoči po vseh razumskih načelih samo po sebi tudi pravilno, kaj to koristi? Kajti Moč bo kljub temu to spoznala in razglasila za nepravično in kaznivo, ker je bilo dejanje Nemoči v nasprotju z mogočnikovim principielnim redom.
8. In ravno v takšnem odnosu sem jaz zdaj pred Teboj, o Gospod, Ti, ki Si Vsemogočnost in jaz največja Nemoč! Zdaj lahko rečem, kar hočem, vendar bo potem kljub temu odvisno od Tebe, da storiš, kar hočeš, ker Si edini Mogočnik. Zato iz najmodrejših in najpametnejših razlogov ne morem in nočem reči ničesar drugega, kot: 'Gospod, naj se zgodi Tvoja volja!' Zdaj bi si lahko zaželel tisoč stvari, pa bi se kljub

temu zgodilo le tisto, kar Ti, o Gospod, hočeš. Zato si sploh ničesar več ne želim, ampak se popolnoma podrejam Tvoji vsemogočni volji, pa naj bo to zame dobro ali bridko! Če me bo to osrečilo, bo dobro: če pa me bo obsodilo na pekel, potem bom moral v pekel. Kajti tudi najbolj odločna Nemoč, se ne more večno nikoli upreti Vsemogočnosti! Zato Ti, o Gospod, stori zdaj z mano, kar hočeš, meni bo moralo biti vse prav in pravično! Mislim, da sem tako zadostno izkazal svojo nemoč v primerjavi s Tvojo vsemogočnostjo in s tem tudi ugodil Tvoji najbolj modri, pravični zahtevi. In Ti, o Gospod, stori z menoj po Svoji moči!«
9. Rečem Jaz: »No, prav; ker ti vso pravičnost postavljaš samo v moč, Moja Moč zdaj hoče, da greš tja v severni kot te dvorane in tam ostaneš za vedno. Tam pa te bo potem nenehno nadlegovala majhna hlevska muha! Moja Moč to hoče, zato se odpravi tja!«
10. Dismas zelo prestrašeno v zadregi reče: »O Gospod, čeprav se moram podrediti Tvoji Moči, Te kljub temu iz vse svoje moči rotim, da mi vsaj prizaneseš s tisto hlevsko muho, ki bi me spravila v obup! Kajti to bi bilo res nekaj obupno groznega, če bi me takšna žuželka večno mučila na enem mestu!«
11. Rečem Jaz: »To vem! Toda Moja Moč Me opravičuje! Zakaj se zdaj nočeš takoj podrediti Moji vsemogočni volji?«
12. Reče Dismas: »O Gospod, Ti si Vsemogočen, vendar Si tudi neskončno dober! Zato se obračam k Tvoji dobroti in Te prosim za milost! – Prizanesi mi s to hlevsko muho!«
13. Rečem Jaz: »Zdaj se obračaš na Mojo Dobroto in Milost, ker ti smrtna voda že začenja teči v grlo! Toda sprašujem te, kako lahko to počneš zdaj, ko si se prej ves zaupal Moji Vsemogočnosti in rekel s svojimi usti: 'Gospod, Tvoja volja naj se zgodi!' Toda Moja volja se ti zdaj ne zdi ravno zelo prijetna, in tako zdaj v svojem srcu želiš, da se Moja volja ne bi zgodila! Ampak, kako naj to razumem?! Z usti govoriš vedno nekaj drugega, kot si želi tvoje srce! Ali torej misliš, da Sem Jaz bitje, s katerim se lahko dobesedno uprizarja komedija!? O, tu si v zelo veliki zmoti!
14. Glej, s Svojimi otroki ne ravnam tako kot neumni starši. Neumni starši pogosto želijo svoje otroke prestrašiti z navidezno resnostjo; toda otroci to kmalu opazijo in se pri sebi potihem smejijo, če jim njihovi starši grozijo z hudo uro, zato se malo zmenijo za besede svojih staršev! Ampak pri Meni to sploh ni običaj! Pri Meni je vedno in povsod najbolj trdna, neuklonljiva resnost. Tako je tudi življenje pršice treba vzdrževati in voditi v istem najresnejšem redu, kot angele. – Jaz Sem kakor kamen največje trdote in teže. Kdor trči vanj se bo razbil. In na kogar ta kamen pade, bo zdrobljen!
15. Povem ti, da dokler tvoja beseda ne pride iz tvojega srca, boš pri Meni v težkem položaju! Kajti dveh glasov v enem človeku ne morem slišati. Ko pa tvoje srce postane eno s tvojimi usti, tedaj bom slišal Tvojo besedo in jo upošteval! Karkoli meniš o Meni da je sveto, moraš tudi ubogati! Moč Moje Božje volje je tebi najsvetejša, kot si se izrazil, zato se ji moraš tudi podrediti, če se nočeš kot upornik dvigniti proti Moji Vsemogočni Pravičnosti!
16. Vendar pa moraš tudi vedeti, da nimam samo Jaz kot Bog svobodno voljo in zato lahko delam kar hočem, ampak ima tudi vsak duh, ki Sem ga ustvaril prav tako svobodno voljo in lahko dela, kar hoče. Zato te tudi s Svojo Vsemogočnostjo ne bom silil da storiš, kar Sem ti prej kot strog sodnik zapovedal. Temu se lahko tudi upreš in storiš, kar hočeš. Toda kakšne sadove ti bo potem to obrodilo, ti bo pokazala prihodnost! Zato zdaj stori, kar hočeš!«

101. POGLAVJE

NORO KLJUBOVANJE ZASLEPLJENEGA DISMASA. OSTRE OBSODBE NJEGOVIH PRAVIH PRIJATELJEV.

1. Tedaj se Dismas obrne k Robertu Blumu in reče: »Dragi najbolj cenjeni prijatelj, tako je kot sem mislil! S tem Jezusom se ni kaj pogovarjati in ničesar zmeniti! Bolj, kot si pred Njim upognjen in ponižen, bolj oster in nedostopen postaja! Posledica tega je, da se mora človek od Njega oddaljiti in začeti iskati vse možnosti, da bi se znebil tega bednega življenja, za katerega ni Boga nikoli prosil! Kajti pod takšno prisilo mi ni mar za to prekleto življenje, ki naj bi obstajalo zgolj za zabavo božanske muhe – ali hlevske muhe! Zdaj sem sprevidel, da moja Nemoč večno ne bo zmogla doseči ničesar proti Božji Vsemogočnosti. Toda večno se nikoli ne bom zahvalil božanski tiraniji za takšno hudičevo prašičje življenje!
2. H Gospodu sem prišel čim bolj devoten in verjel, da bo z mano tako prizanesljivo ravnal kot s tem podeželskim dekletom!? Toda kakšna razlika med njo in menoj! Z njo ravna kot z angelom, z menoj pa kot s prekletim! Pa vendar se je ona prav tako vlačugala, kot sem se jaz! Kdor v takem ravnanju Božanstva ne vidi najbolj muhaste samovolje, mora imeti oči v zadnjici in ne v glavi! Na prekleti Zemlji si suženj svojega mesa, tukaj pa najbolj bedna pošast! In za tako imenitno življenje se je treba celo še zahvaliti Bogu?! – Kdaj, kdaj sem v imenu vseh hudičev sploh prosil Boga, naj mi da življenje? Kje so potem večni pogodbeni pogoji, pod katerimi me je Božanstvo oblikovalo v samostojno bitje?!
3. Božanstvo me je ustvarilo takšnega kot sem in mi šele kasneje dalo zakone, ki se jih zavestno nisem mogel držati, ker vsa moja narava ni bila z njimi usklajena. Zdaj pa se moram zato večno mučiti za zabavo Božje objestnosti, ker zaradi svoje od Boga urejene narave, nisem mogel ravnati tako, kot bi bilo sprejemljivo za Njegove zakonske muhe!? Skratka, zdaj sta Bog in hudič zame eno! Močni se igra z nemočnim kot mačka z mišjo! Ko je mački všeč, pusti miško teči, če pa ne, bo ubogo miško požrla! In prav tako ravna Božanstvo z ljudmi! Lepa usoda je biti človek! Ampak zdaj mi je že vseeno! Kje je ta svinjski kot, kjer me bo večno mučila hlevska muha?! Takoj bom šel tja in najbolj pravični Gospod Jezus lahko potem pošlje name enega ali tisoč komarjev! Moja hvaležnost za to bi morala biti neskončna, ali kaj? Pravičnost svetovnih knezov je znana! Kajti vsak skrbi za svojo hišo. Toda Božja Pravičnost je brez primere v najbolj tiranski samovolji! Dokler pa sem še sposoben svobodne misli, bom njen kritični ocenjevalec, in bolj, ko me bo mučila, bolj bom kričal nanjo! Zdaj pa v prekleti svinjski kot z mano, da bom lahko čim prej dobil najlepšo priložnost z vso močjo preklinjati!«
4. Reče Robert: »Prijatelj, ob takšnem govorjenju se jaz s teboj ne morem več pogovarjati! Gospod, proti kateremu se boriš, ti bo dal odgovor! Mi, duhovi Njegove Milosti, imamo pravico, da z božansko ljubeznijo in modrostjo pridobimo izgubljene duše za pravo, večno življenje in jih pripeljemo pred Gospodovo obličje, katerega najčistejša svetloba jih nato razsvetli in jih resnično prebudi v večno, najsvobodnejše življenje iz Njega in v Njem. Toda, če je ena od duš, ki smo jo mi šibki duhovi pridobili, pravi, najhujši hudič, nimamo več pravice ali pooblastila, da bi se z njo še naprej ukvarjali. Zato od mene ne pričakuj ničesar več, ampak ti bo Gospod dal po tvojih zaslugah!«
5. Tedaj se Robert obrne stran od Dismasa in gre k svojim prijateljem, ki se polni jeze zelo čudijo Dismasovi predrznosti! Njegovi svojci se križajo in so zgroženi nad trmoglavostjo svojega bližnjega sorodnika. Prisotni apostoli so polni bridke resnosti in

očetje Zemlje se glasno zgražajo nad tem gnusnim sinom. Helena pa gori od besa do te pošasti, kot ga sama imenuje.
6. Vrli Max Olaf s solzami v očeh ploskne z rokama nad glavo in reče: »O Bog, o Bog! Ali je res mogoče, da človek, ki je bil zelo dobro seznanjen s Svetim pismom, iz čistega mesenega poželenja postane takšen najbolj predrzen hudič?! Za Božjo voljo, kaj je to!? Kdo lahko to sploh verjame?! Ne, ne! Boga poznati, Ga imeti pred seboj in uvideti svojo lastno ničevost, potem pa tako govoriti!! O Jezus, o Ti moj Najsvetejši, najbolj ljubeči in najbolj resnicoljubni, najboljši Oče! Srce se mi bo razpočilo od žalosti, zato ker Si Ti, o Najsvetejši, večni Oče, tako najbolj sramotno, napačno razumljen in najglobje žaljen od najbolj bednega črva v prahu – tukaj pred nami, Tvojimi blagoslovljenimi otroki! O Gospod, Oče Jezus, maščuj se temu bednemu bitju! Kajti on tepta Tvojo vidno milost, ki nam jo Ti želiš podeliti, z najbolj pristnimi satanskimi nogami in si upa kljubovati Tebi v obličje!«
7. Omenjena Mariandl se sedemkrat prekriža po čelu, ustih in prsih, nato pa še vedno v dunajskem narečju reče zgoraj imenovanemu Franzu, kateremu se oči vedno bolj širijo: »No, si slišal to? Oh, ta peklenski prašič! Česa takega še ni videla in slišala človeška duša! Zagotovo sem velika grešnica in dobro vem, da si nisem zaslužila nič drugega kot pekel! Toda zdaj bi se lahko skoraj stopila od ljubezni do našega Gospoda Boga Jezusa, ker je tako zelo dober. Jaz na Zemlji ne bi postala tako velika grešnica, če bi imela le malo boljšo vzgojo! Toda ta peklenski prašič je imel najboljšo vzgojo in je vedno bral Sveto pismo in druge duhovne knjige, tako da so njegovi prijatelji verjeli, da bo šel naravnost v nebeško kraljestvo! Zdaj pa se je izkazalo, kakšen peklenski prašič je bil ta pismouk! Pred svetom je hotel veljati za poštenega človeka in naš najdražji Gospod Bog ga je blagoslovil. Zato je deloval pred ljudmi, kot da je z veliko žlico pojedel že vse nebeško kraljestvo. Zdaj pa imamo tukaj njegovo pravo naravo! O ti peklenski prašič! No, le počakaj, v peklu ti bodo povedali, koliko si vreden! Ne, tako se pogovarjati z našim najdražjim Gospodom – tega svet še ni videl!«
8. Reče Franz: »No, ja, mislim, da tega ne bi storil niti najhujši hudič. Če ta hudobec ne konča v peklu, potem bo še najhujši hudič blažen! Ampak ti veš, da sem drugače dober človek, in da nikomur ne želim hudega! Ampak to zver pa bi lahko videl pečeno v peklu in se mi ne bi zasmilila! – No, mislim, da mu bo naš dragi Gospod Bog že povedal, da mu bije zadnja ura!«
9. Franzov prijatelj na to reče: »Ti Franz, kaj pa, če bi midva tega hudobca zavoljo našega ljubega Gospoda Boga, vrgla ven in mu jih zunaj toliko naložila, da jih bo imel za pol večnosti dovolj?!«
10. Franz odgovori: »Če naš najdražji Gospod ne bi imel nič proti, potem mi ne bi bilo treba dvakrat reči! Kajti zdaj sem že tako jezen na tega hudobca, da bi ga lahko raztrgal na majhne koščke! – Ampak zdi se mi, da bo naš ljubljeni Gospod Bog poslal to barabo naravnost v pekel! Tako, da medtem lahko ostaneš miren!«

102. POGLAVJE

DISMAS SE ISKRENO OBRNE H GOSPODU ZA MILOST IN USMILJENJE.

1. Dismas, ki zdaj sliši takšne sodbe o sebi in lahko z obrazov vseh le preveč jasno vidi, da mu niso naklonjeni, se zravna in Mi reče naslednje besede: »Gospod! Zdaj verjamem in vidim, da Si Ti Edini in resnični Bog in Stvarnik vseh stvari! Ti Si Sam neskončno popoln v vsem in nihče Ti ni enak! Vse znanje, vsa volja in vsa dejanja so v vseh tvojih bitjih od začetka in so zato dobra sama po sebi, kajti večni najpopolnejši

duh nikakor ne more ustvariti nečesa nepopolnega in zato slabega. Zato pred Teboj ne more obstajati ne greh, ne grešniki! Ker pa Si Ti človeka uredil po Svoji neskončni modrosti tako, da bo volja, ki Si mu jo prvotno vdahnil, za večno nasledstvo popolnoma ločena od tebe, neodvisna in samoodločujoča, s svojimi lastnimi najrazličnejšimi svobodnimi spoznanji (vendar povsem naravno, le v Tvojem Redu, ki Si ga najbolj modro določil in vzpostavil za ohranitev neskončne celote) – potem seveda lahko človek, ki je opremljen z neštetimi raznolikimi znanji, sposobnostmi in nagnjenji, v popolni ločenosti od Tebe, v svojem najbolj nevezanem obdobju samoodločanja na materialnem svetu, kljub Tvoji razodeti Sveti volji, le prelahko zagreši nekatera dejanja, ki so v nasprotju s Tvojim božanskim svetim Redom in s tem postanejo tudi grehi, čeprav se lahko vsa ta odstopanja v Tvojem velikem vseobsegajočem Redu, štejejo za popolnoma nična.
2. Toda Ti, o Gospod in Stvarnik vseh ljudi, gotovo vidiš razlog, zakaj toliko ljudi le preveč zlahka in pogosto počne točno tisto, česar ne bi smeli in si pravzaprav sploh niso želeli; vendar jih čuden nagon vleče k temu in jim ne da miru, dokler ni zadovoljen!
3. Ker je Tebi, o Gospod, iz najglobje globine globin, vse to bolj večno jasno, kot nobenemu drugemu bitju, boš sprejel tudi moja dejanja, ki so brez kakršnegakoli nadaljnjega opravičevanja očitno najhujša kršitev Tvojega Reda in teh ne boš želel soditi s takšno brezmejno ostrostjo, kot da bi nek drug bog grešil pred Teboj, ampak pomisli usmiljeno v Svojem presvetem očetovskem srcu: 'Grešnik, ki zdaj slaboten in nebogljen stoji pred Tvojo brezmejno močjo, je in bo tudi večno ostal šibek človek, ki ga lahko edino Ti opolnomočiš, ker Si Ti Sam Vse v vsem, a človek v sebi ostaja to, kar je – le šibka senca sape iz Tvojih ust!'
4. Zato bodi milosten in usmiljen do mene, kot najšibkejše sence pred Teboj! Na glas priznavam, da sem pred Teboj na žalost najhujši grešnik. Upam pa tudi na najboljše od Tvoje neomejene Modrosti, Dobrote in Moči, da Ti, o Gospod, Stvarnik in Oče vseh, ne boš zapisal številnih grehov, ki sem jih zagrešil, v breme mojega dolga?! Kajti, če obstaja pekel, bo zagotovo dobil tudi svoj primeren delež!?
5. Tako tudi priznavam, da sem se prej predrzno pogovarjal s Teboj, na veliko jezo vseh Tvojih dragih prijateljev, ki so tukaj prisotni. Za to pa zdaj resnično čutim najglobje kesanje in Te iz moje zdaj dobro zavedajoče ničevosti prosim za morda še mogoče odpuščanje.
6. Nekoč Si rekel Svojim dragim bratom, ko ti mladenič zaradi svojega bogastva ni mogel in hotel slediti, da bi šla kamela lažje skozi igelno uho, kot bogataš v nebeško kraljestvo! Večna resnica tega Tvojega izreka, se je pri meni še preveč praktično izkazala, tako da le premočno čutim prekletstvo, ki se iz Tvojih ust nanaša na vse materialne dobrine. Toda iz Tvojih ust tudi vem, da Si ob isti priložnosti rekel svojim učencem, da je Bogu vse mogoče! In tako, o Gospod, bi bilo morda Tebi mogoče, da mi oprostiš moje prestopke in mi potem milostno dovoliš, da se nahranim z pičlimi drobtinami, padlimi z mize Tvojih prijateljev?!«
7. Rečem Jaz: »Dragi Dismas, to tvoje govorjenje Mi je bolj všeč od vsega tvojega prejšnjega, ko si se hotel v svoji veliki zaslepljenosti prepirati z Menoj! Ta tvoja odkritosrčna izpoved pa je spet zaprla že odprta vrata pekla, tako da, kar se Mene tiče, so ti vsi grehi odpuščeni. Toda tukaj je veliko močnih upnikov, ki jim dolguješ velike vsote! Kako boš tem poravnal svoj dolg?! Kajti glej, zapisano je tudi: 'Dokler ne poplačaš zadnjega centa dolga svojemu bratu, ne boš vstopil v nebeško kraljestvo!' Kako misliš, da se bo ta zadeva uredila?!«
8. Reče Dismas: »O Gospod! Ti veš, da sem tukaj v vsakem pogledu tako gol in reven, kot morda v vsej neskončnosti nihče drug. Če bi bilo poplačilo mojim upnikom odvisno od mojega tukajšnjega bogastva, potem večno ne bi pričakali nobenega povračila! –

Vendar si upam v svojem srcu misliti, da če Ti, o Gospod, to želiš, Ti zagotovo ne bi bilo težko po Tvoji Dobroti in velikem Usmiljenju, znebiti se vseh mojih dolgov do njih.
9. Vse, kar lahko sedaj storim je, da jih pred Teboj prosim za odpuščanje in prizanesljivost in za večno pošteno priznam, da sem vedno hudo in grobo grešil zoper njih, kot tudi proti Tebi! Če pa me Ti, o Gospod, tukaj postaviš v kakršenkoli položaj, da to zmorem, potem se bom jaz iz vseh svojih moči potrudil, da jim vse povrnem po svojih zmožnostih.
10. Toda največji dolg bo najbrž do moje drage žene in prijatelja Max Olafa!? Zdaj pred vsemi, po Tebi najprej oba prosim za prijazno prizanesljivost in odpuščanje z najbolj zvestim zagotovilom, da želim storiti z vsem srcem vse, kar bosta zahtevala od mene v Tvojem presvetem Imenu, da jima odplačam svoj dolg! Ti, o Gospod, pa milostno okrepi njuno in moje srce za izpolnitev vsega, kar se pred Teboj, kot pred vsemi Tvojimi angeli zdi prav, pošteno in pravično!«
11. Rečem Jaz: »No, prav, potem bom tvojim upnikom zate rekel spravno besedo in postalo bo jasno, kaj bodo še zahtevali. Zato bodi medtem tiho!«

103. POGLAVJE

EMMA IN OLAF ODPUSTITA SVOJEMU DOLŽNIKU DISMASU. O MOČNEM DISMASOVEM PAVLOVSKEM DUHU. NEBEŠKA NALOGA SPREOBRNJENCA.

1. Nato se obrnem k Emmi, ki je zdaj videti zelo vesela ter k vrlemu Max Olafu, in rečem: »No, ali sta slišala besede svojega dolžnika?«
Oba rečeta: »O Gospod Oče, na najino veliko veselje, popolnoma!«
2. Rečem Jaz: »Dobro! Ampak kaj bosta zdaj storila? Ali ga bosta sodila ali mu bosta vse odpustila in ga sprejela nazaj v svoja srca?«
Oba rečeta: »O presveti, najboljši Oče! Že zdavnaj sva mu vse odpustila in sva ga popolnoma pripravljena z vso svojo ljubeznijo sprejeti nazaj in ga obdržati za vedno, če le ne bo v nasprotju s Tvojo presveto voljo?!«
3. Rečem Jaz: »Kar je vama prav in drago v Mojem Imenu, to je tudi Meni prav in drago preko vseh vajinih predstav! Ja, povem vama, da Sem zelo vesel, da je ta duh ponovno pridobljen, kajti malo je duhov njegove vrste. On ima v sebi pavelskega duha in spada k Mojemu orodju zoper vse nemočne sovražnike Mojih nebes!! Kdor se Mi je prej trdovratno upiral, bo prav tako vztrajen odslej, ko bo Meni služil.
4. Toda zdaj vama ga še ne morem takoj vrniti, ker mora najprej Zame opraviti dobro delo. Če bo to delo dobro opravil, potem bosta vidva njegova in on vajina nagrada!«
5. Reče Max Olaf: »O Gospod, ali potem jaz sploh nisem koristen? O daj tudi meni priložnost, da nekaj storim v Tvojem Presvetem Imenu!«
6. Rečem Jaz: »Moj dragi brat! Prvič, ti si Mi naredil že veliko uslugo, in drugič, kmalu Mi boš imel priložnost opraviti zelo pomembno delo! Toda zdaj je potrebno dokončanje brata Dismasa, da Mi opravi delo prave ljubezni, zato ga bom sedaj samega poslal po dober ulov.«
7. S tem je Max Olaf popolnoma pomirjen, Jaz pa se nato obrnem k Dismasu in mu rečem: »Moj dragi Dismas! Ker si zdaj popolnoma spremenil svoje srce v skladu z Mojim Redom in se končno popolnoma ponižal pred Menoj, in predvsem pred vsemi tistimi, ki so bili še malo prej trn v peti tvojemu zemeljskemu napuhu, ki si ga prinesel s seboj, bi moral s tem svojim lastnim ponižanjem doseči tudi veliko in resnično čast! Ker pa je pri Meni vsaka čast odvisna od plemenitega dobrega dela, boš tako zdaj tudi

ti moral opraviti dobro in koristno dejanje. Veliko bo odvisno od uspešnosti tega dejanja; vendar ti to ne bo upoštevano, če ti uspe ali ne, kajti pri Meni velja le dobra volja, pošten namen, ki temelji na ljubezni in končno dejanje, izvedeno po dozoreli in najboljši začetni presoji!
8. Ali bo iz tega sledil popoln uspeh ali ne, to ni tvoja skrb, kajti vsak uspeh je v Mojih rokah! Pogosto celo pustim, da najbolj dejavni junaški duhovi ne uspejo v nekaterih stvareh, tudi če delujejo po Mojem ukazu, zato da jim pokažem, da v vsej neskončnosti noben duh ne more ničesar storiti sam, če pa deluje, mora vedno delati z Menoj. S takšnim z Menoj združenim delovanjem, je potem tudi uspeh zagotovljen, ki se nato pripiše duhu, ki dela z Menoj.
9. Vendar ima vsak popoln duh zagotovo svojo lastno veliko moč, s katero lahko stori marsikaj. Toda to, kar počne kot iz sebe, se pred Menoj ne šteje za nobeno zaslugo, saj pri tem dela le za svojo lastno hišo, če pa sprejme Mojo moč in deluje z Mojim prstom, potem dela v Moji hiši in to delo se mu pripiše kot prava zasluga. – Iz tega zdaj lahko razvidiš, kako je treba delati tukaj v Mojem večnem kraljestvu resničnega življenja, da bi se pridobile zasluge pred Menoj!
10. Zato ti bom zdaj tudi takoj oznanil, kakšen posel boš opravil. In tako torej poslušaj! Družbo svojih nekdanjih prijateljev si pustil tam v polnočnem ospredju te dvorane. Teh je natančno trideset, deset žensk in dvajset moških. Vsi ti so bili na svetu precej slabši od tebe; njihov gnusen način delovanja ti je znan, kot tudi nič manj razlog za to. Zdaj jih dajem v tvoje roke in s temi Mojimi besedami tudi polno moč, da delaš, kar hočeš, tako da greš od Mene tako opremljen k njim, jih osvojiš in vse pripelješ sem k Meni, kjer se bom Jaz sam z njimi naprej dogovarjal. Če ti to uspe, potem boš takoj oblekel častno ogrinjalo. Toda dela se loti na pravi način, sicer boš imel veliko težav!«
11. Reče Dismas: »O Gospod! Že ta naloga je zame preveč častna, kaj šele, da bi za morebiten uspeh oblekel posebno častno ogrinjalo! Kajti, če mi uspe ta lepi trud, bo to samo Tvoje delo, za katerega Si Ti edini zaslužiš vso čast. In, če mi ne bo uspelo, bo to znamenje, da sem morda vseskozi deloval premalo združeno s Teboj; in v tem primeru se zagotovo ne bi mogel imeti vrednega Tvojega častnega ogrinjala?! O Gospod! S Tvojo Milostjo bom storil vse, kar je v moji moči in močno upam in tudi verjamem, da mi bo s Tvojo pomočjo to delo uspelo! Potem pa Te rotim, da mi za to ne izkažeš nobene čast! Toda, o Gospod, dovoli mi, da Te hvalim in slavim z vso svojo močjo, kajti grešnik kot sem jaz, večno ni primeren nobenega častnega priznanja!«
12. Rečem Jaz: »No, dobro, dobro, Moj ljubljeni Dismas, to je že dober začetek! Kajti kdor hoče biti pri Meni prvi, bo zadnji; kdor pa hoče biti zadnji in spoštuje vse svoje brate, jih ljubi in jim daje prednost, bo pri Meni prvi v polni resnici! Kdor si poskuša pridobiti življenje, ga bo izgubil; kdor pa beži od svojega življenja in ga sovraži zaradi Mojega resničnega življenja, ga bo pridobil v vsej njegovi polnosti! In tako pojdi zdaj tja, kamor Sem ti zapovedal!«
13. Dismas se tedaj globoko prikloni pred Menoj in pred vsemi Mojimi prijatelji, nato pa se hitro odpravi k zgoraj omenjeni družbi.

104. POGLAVJE

DISMAS IN NJEGOVI STARI PRIJATELJI. VSE VRSTE UGOVOROV INERTNIH DUHOV. STRADANJE ZA TRDOVRATNE NEVERNIKE.

1. Ko čez nekaj trenutkov pride tja, ga družba zelo hladno sprejme. Dismas pa, ki se tega dobro zaveda, družbo nagovori takole: »Prijatelji, kakršni ste bili na Zemlji, takšni

ste tudi tukaj. Vaši pravi prijatelji so vam bili nadležni, zato pa toliko bolj prijetni vaši najhujši sovražniki, ki so bili dovolj zviti, da so vam metali pesek v oči in vas pri tem zaslepili, da bi vam potem lažje prodali brušeno steklo za diamante in polirano medenino za pravo zlato. Kdor je prišel k vam z resnico, ste mu pokazali vrata, kot svojemu sovražniku; kdor pa vam je znal laskati, kot lisica kokošim, in kakor klopotača pticam, ste ga vedno najbolj toplo pozdravili, kot najboljšega prijatelja. Dokler sem z vami na žalost trobil v isti rog, ste me častili in menili, da sem vreden vašega prijateljstva; toda Gospodu vsa hvala, da sem uvidel praznino našega stanja in se odvrnil od vas in obrnil tja, kjer vladata večna resnica in zvestoba in zato stopil na pot svetlobe in življenja. Zdaj sem se po tej čudoviti poti zopet vrnil k vam, da bi vas vse pripeljal na to pot, vi pa ste me sprejeli hladneje kot najhladnejša polarna noč pozdravi mladi, nastajajoči dan!
2. O vi, veliki bedaki! Kaj hočete narediti iz sebe? Do česa vas je pripeljala vaša neumnost, in kakšne prednosti vam je dala? Poglejte se in poglejte tiste Božje prijatelje tam! Kako presrečni so videti in kako grozno nesrečni vi! Povejte za Božjo voljo, ali boste po malo jasnejšem premisleku, zgolj zaradi svoje velike neumnosti, za vedno ostali v tem najbolj bednem stanju?! Iz kakšnega razloga potem hočete sami sebe obsoditi, če vas hoče sam Bog osrečiti?! Odprite že enkrat svoje oči in ustvarite prostor v svojih srcih mojim besedam, da bi vam Bogu in meni bilo mogoče vsem iskreno pomagati. Kako dobro mi dene sedaj, da mi je Gospod pomagal iz moje bede! – Ali ne bi zdaj smel, kot vaš stari prijatelj, vsem zaželeti enako?! In, če pridem k vam zgolj s tem plemenitim namenom, povejte, zakaj v jezi obračate od mene svoj obraz in me povrhu še prezirate?! Obrnite se k meni in iz mojih oči preberite, če sem nepošten do vas! Če najdete v meni kakšno zahrbtnost, me prekolnite v Božjem Imenu! Če pa v meni vidite najbolj poštenega prijatelja, potem me sprejmite in mi dovolite, da vas vodim do prave blaženosti!«
3. Reče eden iz sredine tridesetih: »Prijatelj, ali si bil prej pameten in so te zdaj naredili za norca; ali pa si bil že prej norec in si zdaj vsaj desetkrat večji norec! Kdo je na neumni Zemlji preračunaval, prebral in raziskoval več kot jaz, včasih pa tudi ti z menoj. In kaj sva na koncu povedano iskreno ugotovila? Glej, nič drugega, kot da človek kljub vsemu svojemu trudu, izve od resnični naravi vesolja komaj toliko, kot učena uš, ki se je, da bi raziskala človeško naravo gnala predaleč in si vzela zaradi svoje vedoželjnosti predrzno svobodo povzpeti se na visoko goro človeške glave, imenovane nos in jo kritično raziskati, kar povzroči močno srbenje visokogorskega nosu, zato jo zgrabi ogromna roka njenega nebesnega telesa (človek) in jo brez milosti in prizanašanja zmelje in zmečka v najmanjši prah!
4. In glej, ljudje smo še manj proti neskončnemu Božjemu vesolju, kot je uš v primerjavi z velikostjo in močjo človeka. In mi, najbolj ušive infuzorijske zemeljske kapljice stvarstva, želimo razumeti Boga in Ga celo počlovečiti, kot sebi enakega! Ali ni to ravno tako neumno, celo tisoč in milijonkrat bolj neumno, kot če bi uš hotela biti teozofska in preverjala človeka, ki ga naseljuje, kot človek Zemljo in rekla: 'Naš naseljeni svet (namreč človek) ni nič drugega kot velika uš, obdarjena z veliko močjo in oblastjo!'
5. Vidiš bratec, kam te je zaneslo! Kako ti sploh pride na misel, četudi le v sanjah, da nas zdaj tukaj prepričuješ o velikem Božanstvu v tistem, sicer najbolj častitljivem človeškem duhu Jezusu? Pojdi in spet postani tisti stari, razumni kapitan Dismas! Sicer bi lahko celo končal kot tista učena pravkar omenjena naravoslovna uš!«
6. Na to reče Dismas: »Prijatelj! Dokler človek lazi po Zemlji tako rekoč kot zemeljska uš, sem strpen do tvoje basni o uši. Mi pa smo tukaj v duhovnem svetu že zavrgli to uši podobno naravo, in to telo, ki ga imamo tukaj, ni meseno telo, ampak čisto eterično – duhovno telo, v katerem se zavemo vsega, kar nam je veliki Mojster Jezus že vnaprej

oznanil. Vse to pa najdemo v nadaljnjem življenju po smrti telesa. S spominjanjem na naše zemeljsko življenje in s spoznanjem, da smo enaki, kakršni smo bili za časa življenja v telesu, potem zagotovo ne bi smeli dvomiti o tistem učitelju življenja, ki je prvi smrtnikom na Zemlji, kot sonce odprl oči in jih osveščal o njihovi pravi, večni in neminljivi domovini in njihovem pravem Očetu, saj mora biti več kot vsi ljudje skupaj, kajti bil je Edini in prvi, ki je ljudi popeljal do njihove resnične usode. In zdaj se mi kot duhovi lahko živo prepričamo, da je točno tako kot je On učil z besedami in dejanji! Če to ni On, povejte, kdo je potem?!
7. Poleg tega On izvaja dejanja le po Svoji volji! Kar hoče je tukaj v trenutku in vse se zgodi po Njegovih besedah. On ne potrebuje naših nasvetov. In, če tudi dovoli ljudem, da nekaj svetujejo, potem to stori samo zato, da ljudem pokaže, kako malo je koristi od vse človeške modrosti, pred Njim neskončno najmodrejšim, in kako dobro je biti večno odvisen samo od Njegove modrosti!
8. Če vse to povzamete in pogledate Jezusa natančneje v svojem srcu v takšni svetlobi, vam mora biti očitno, da On ne samo, da mora biti najmodrejši učitelj, ampak nam mora biti tudi tisto, kar se nam je Sam razodel! Kajti nemogoče je domnevati, da bi sicer neprekosljivo najmodrejši učitelj, poleg Svoje neomejene modrosti imel tudi ogromno, nadvse nečimrno dozo neumnosti, da bi se Svojim učencem predstavil kot Bog od večnosti in se kot tak tudi pustil hvaliti in zahteval od Satana poslušnost, služenje in čaščenje, kar po mojem mnenju pomeni toliko kot, da se mora ves ustvarjeni naravni svet prostovoljno v vsem podrediti Njegovi vsemogočni Božji volji, če ne želi biti sojen z vso težo moči in oblasti Njegove Besede!
9. Če pa bitje, napolnjeno z najvišjo, nedosegljivo modrostjo, lahko to zahteva z vso Božjo resnostjo, ne samo od ljudi, ampak celo od neme narave; ali je potem še vedno mogoče dvomiti, da je takšno bitje, čeprav podobno naši človeški podobi, lahko tudi Bog in ne le človek, nam enak!? Mislim, da se je to, kar sem pravkar povedal, jasno dokazalo v Jezusu, kar mora razbliniti vsak dvom in v vas vzpostaviti najsvetlejšo resnico, da je On Edini, popolno, najvišje Božje Bitje! Verjemite to in se vsi povzdignite v tej veri! Potem vas bom peljal k Njemu, kjer vam bi Sam potem pokazal, da je On Tisti, pred čigar Imenom se morajo najglobje upogniti vse sile nebes in vseh svetov.
10. Vi pa tudi veste, da sem od vseh vas bil in sem še tisti, ki je najbrž še najmanj nekaj z lahkoto sprejel. Seveda sem se upiral tako dogo, dokler je bilo to mogoče. Vendar pa, ko sem prestal natančno in zelo težko preizkušnjo in prišel do prave svetlobe, potem sem brez dvoma tudi zatrdno sprejel vse, kar mi je bilo najbolj jasno razodeto o Jezusu in se sedaj še vedno oznanja v vedno svetlejši svetlobi. Če torej jaz, kot najbolj trdovraten med vami, sedaj Jezusa kot Boga prepoznavam in častim, verjamem, da se bo to tudi vam lahko lažje zgodilo, saj ste bili na svetu vsi bolj verni kot jaz?!«
11. Reče prejšnji govorec: »Prijatelj, v to te je prisilila lakota! Ampak mi še nismo tako lačni! Če pa nas prisili lakota, potem bi tudi mi raje imeli tega temnopoltega umetnika za Boga, kot da bi stradali!«
12. Reče Dismas: »O vi neumni polpolipi iz najbolj smrdljive blatne mlakuže! Kje me je lakota prisilila, da sem sprejel Jezusa kot edinega pravega Boga? Odkar sem zapustil svet, niti ena drobtinica ni prešla čez moje ustnice! In nihče od vas me ni videl jesti niti piti! In vi pravite, da sem to storil iz lakote?! – Zdaj pa zelo jasno vidim, da ste vsi čisto hudičevi! Ja, lakota me je pripeljala do tega, ampak to ni bila lakota želodca, ampak lakota v srcu po Tistem, ki mi je dal življenje, ki sem ga ljubil, vendar je bilo brez Njega tudi nedoumljiva skrivnost! – Ta lakota in žeja po velikem razkritju te svete skrivnosti je zdaj seveda za večno potešena in Sfinga je premagana. Toda moj želodec je še popolnoma prazen!

13. Ko pa rečete: 'Mi nismo lačni, tudi svetega srca ne!' Potem mi je tudi razložljivo vaše nepopravljivo stanje, kot tudi razlog zanj, ampak še malo počakajte in kmalu boste deležni zelo nenavadne lakote! Potem bomo videli, kako vam bo všeč!«
14. Reče govorec iz družbe: »Ja, ja, prijatelj, samo prava lakota, potem se bo vse drugo že uredilo! Ker za lačne obstaja Bog, ki jim da jesti. Tisti pa, ki niso lačni, nimajo objektivne niti subjektivne potrebe, da bi se spraševali po Bogu, in po Njegovem kraljestvu. Na primer, ko nekoga zgrabi nekakšna duševna otopelost v njegovem celotnem bitju, tako da zapade v spanec, potem skoraj nima več nadzora nad svojimi čuti in mu lahko pridigaš o morali in vseh krepostih, pa se na to ne bo oziral, ker so njegova čutila lenobna in njegov duh spi!
15. Če hočeš s takšnim letargičnim bolnikom nekaj doseči, najprej ozdravi njegovo bolezen, da se v njegovi duši ustvari živa potreba po tem, kar mu hočeš dati, potem bo zagotovo zelo željno sprejel in privzel, kar mu ponujaš, toda brez tega pripravljalnega dela boš s svojim pacientom komajda kaj opravil. Povej mi, ali bi prišlo do razmnoževanja človeške rase, če Stvarnik ne bi v sicer dolgočasno človeško naravo vložil tako močnega nagona oziroma lakote po razmnoževanju?! Kaj bi bila ženska moškemu, če ne bi bilo moškemu vdahnjeno nobeno nagnjenje do ženske?!
16. Upam, da iz tega zlahka vidiš, da morajo imeti ljudje vsepovsod močno potrebo, če naj se za nekaj dejavno zanimajo.
17. In prav v takšnem stanju smo sedaj mi! Ne čutimo nobene potrebe po ničemer, kar si nam zdaj povedal. Smo kot napol mrtvi in nimamo nobenega veselja do tega najbolj zaspanega pasjega življenja. In, če nimamo čisto nobenega veselja do življenja, kako naj nas potem zanimajo tvoji življenjski nauki in Jezus, kot tvoj edini Gospodar življenja?! Najprej ustvari lakoto v nas, ali pa nas nehaj nadlegovati s svojimi neumnostmi! Zastran nas je lahko tvoj Jezus desetkratno Božje bitje, toda če Ga ne potrebujemo, in če tukaj skupaj ždimo skoraj tako kot kamni, brez življenja in občutka, kaj naj bi nam bil tvoj Mojster Jezus?! Zato v nas ustvari več življenja in nam daj potrebo po Njem, potem se bo pokazalo, kako se bomo vedli do Jezusa – morda bolje kot ti!«
18. Ta govor govorca prestraši Dismasa in zdaj ne ve, kaj naj stori? Toda Jaz mu položim v srce, da naj s svojo voljo v Mojem Imenu vdene v njihove želodce zelo močno lakoto; potem bodo ti napol mrtvi začeli bolj prehajati v življenje.
19. Dismas to stori in družba kmalu postane živahnejša. – Nekateri se začnejo takoj tipati po predelu trebuha in rečejo govorcu: »Prijatelj, poskrbi da dobimo kaj za jesti, sicer te bomo požrli s kožo in kostmi vred!«
20. Reče govorec: »Bedaki, sam zdaj postajam lačen kot vol, ki se je postil za zakol, in nimam ničesar, s čimer bi se nasitil! Kaj naj vam potem dam?! – Pred vami stoji Dismas, tega zgrabite! Ta bo imel najbrž kaj za jesti in popiti; saj je zdaj, kot kaže, postal intimen prijatelj tistega učitelja, Jezusa po imenu, ki naj bi nekoč v puščavi z nekaj hlebci kruha nahranil pet tisoč ljudi. Morda pa ga je še za nas malenkost preostalo?! – Zatorej se obrnite na Dismasa!«
21. Zdaj vsi začnejo pritiskati na Dismasa in od njega zahtevajo hrano in pijačo.
22. Dismas pa reče: »Prijatelji, zdaj od mene zahtevate nekaj, česar jaz nimam; toda tam za mizo je On, ki lahko vse obilno nasiti! Pojdite k Njemu, pred Njim se ponižajte in priznajte vse svoje slabosti ter svoja srca napolnite z ljubeznijo do Njega, potem boste tudi vi zagotovo nahranjeni!«
23. Zdaj vedno bolj občutno lačni in žejni prijatelji rečejo Dismasu: »Če si nam po lastnih besedah lahko povzročil lakoto in žejo, kako nam zdaj ne bi mogel teh dveh nadlog odstraniti s kakršnimikoli sredstvi?! Če zmoreš eno, moraš znati tudi drugo!

Zato le takoj od vseh nas odstrani to že prekleto mučno lakoto in pekočo žejo – sicer glej, da se ti ne bo kaj zgodilo!«
24. Reče Dismas: »Dragi prijatelji, zavoljo vašega lastnega odrešenje, vas prosim, ne bodite nepremišljeni! Da sem vam na vašo lastno željo dal lakoto in žejo, je posledica dejstva, da nihče nikoli ne more dati bratu karkoli, česar prej nima sam, kar pa ima sam, lahko tudi da, če hoče. Sam imam v trebuhu pravo stokratno volovsko lakoto in lahko to zlahka obilno delim z drugimi. Če pa bi se nasitil, bi to lahko tudi delil z drugimi. Če pa sem vam pokazal kje boste za večno našli najpopolnejšo in najzanesljivejšo sitost, potem pojdite tja in naredite, kot sem vam svetoval, tako boste zagotovo prejeli vso polnost od Njega, ki hrani, nasiti in vzdržuje vso neskončnost! In, če se tudi tam ne boste nasitili, potem imate šele pravico, da z mano naredite, kar hočete; toda ne prej! Če pa se vzdržite tega, potem lahko krivite samo sebe, če se ne boste nasitili!«
25. Rečejo lačni in žejni: »Ali smo te poklicali, da prideš k nam? K nam nisi prišel v našem imenu, ampak v Imenu svojega Boga Jezusa. Če ti je dal moč, da nas doleti lakota in žeja, zakaj ti potem ni dal tudi moči, da nas nasitiš?!«
26. Reče Dismas: »Dragi prijatelji, kdo od nas ima moč, da prisili Boga? On je edini Vsemogočen in lahko počne, kar hoče! Vendar On običajno dopusti raznim apostolom, da ljudem prinesejo grenkobo, da nato ti pridejo k Njemu, da bi potem od Njega prejeli sladkost. Ljudje morajo s tem spoznati, da je vsaka človeška pomoč neuporabna. Zato tudi od mene ne pričakujte nič dobrega! Kajti, če sem slab, kako bi potem lahko vam ponudil kaj dobrega? Toda Tisti, ki je Sam resnicoljuben in izjemno dober, lahko tudi daje le dobro! Zato pojdite tja k Njemu!«
27. Rečejo lačni in žejni: »Če je vse dobro, kar je od Njega – zakaj smo potem ti in mi slabi? Saj vendarle vsi izhajamo iz Njega!«
28. Reče Dismas: »Mi nismo slabi iz Njega, ampak slabi postanemo sami po sebi, če se zaradi svoje svobodne volje odvrnemo od Njega in se zaman trudimo delovati, kot da smo sami svobodni bogovi, ki nočejo o dejanskem Bogu ničesar več slišati. Ker pa si dejanski Bog tega ne more želeti, pusti takšnim umišljenim bogovom, da se Vanj zaganjajo tako pogosto, dokler ne spoznajo, da sploh niso nobeni bogovi, ampak brez Njega, le šibki in neumni ljudje. Razmislite o tem in pojdite k Njemu, potem vam bo tudi zagotovo resnično pomagano!«
29. Reče zdaj že obupno lačna in žejna družba: »Ampak ne vemo, kako je bilo tebi pomagano? Ti neumni hudič, ali nisi šel tudi ti k Njemu, ko te je povabil Blum? Kaj imaš zdaj več, kot si imel prej?! Ali si zdaj kaj bolj sit, kot si bil prej?! Poglej, tako kot vsem nam tudi tebi lakota gleda iz oči! In temu ti praviš izboljšanje?
30. O ti uboga apostolska para! Pojdi in se ne smeši! V bodoče pridi k nam z bolj veselim obrazom, kot tokrat, potem ti bomo vsaj malo več verjeli, kot ti lahko zdaj. Če pa se k nam vrneš z zelo nezadovoljnim in okrepčila potrebnim obrazom, ti noben človeški duh ne bo verjel, da si blagoslovljen, torej z vsem oskrbljen in opremljen!
31. Zato le mirno odidi, Dismasek! Kajti v tvojem stanju, ki zdaj ni niti za las boljše od našega, ne boš pri nas ničesar opravil! Rajši nam prinesi kaj za piti in jesti, potem ti bomo tudi kam drugam sledili. Toda od tvoje zdajšnje modrosti, se pri najboljši volji ne da nič ugrizniti! Pomisli Dismasek, kako si zdaj neumen! Drugim priporočaš nekaj, kar sam še nikoli nisi imel! Tvoj oče je moral zelo rad jesti svinjino, da je dobil tako prašičje neumnega sina!«
32. Reče Dismas: »Prijatelji, tudi če vas nisem uspel prepričati, kaj sem nedavno izkusil v sebi, mi morate priznati, prvič, da sem bil do vas vseskozi dobronameren, in drugič, nihče od vas mi ne more dokazati, da sem se do njega obnašal nespodobno, neotesano in grobo. Zato menim, da lahko od vas upravičeno pričakujem, da se boste z mano pogovarjali malo bolj vljudno in človeško. H Gospodu vas ne vlečem za lase!

Če hočete k Njemu, pojdite, če pa nočete, vas tja nihče ne bo silil. Ampak zato ni treba, da ste nespodobni, neotesani in zares grobi! Da v sebi zdaj čutite močno lakoto in žejo ni moja krivda, ampak ste za to krivi sami! Sami ste si zaželeli lakoto in ne jaz, ampak Gospod vam jo je posredoval po moji besedi. Vendar sem vam tudi takoj pokazal, kje lahko potešite svojo lakoto in žejo! Če pa to veste, zakaj tega ne storite? Govorite mi, da sem neumen hudič, ker sem se pridružil Blumu in pravite, da mi ta pot ni koristila. Vendar vam povem, da je bila ta pot zame izjemno koristna. Tudi, če je moj želodec še prazen, pa je moje srce nasičeno z ljubeznijo do Boga Gospoda! In to je več kot poln želodec! Veliko bolje je nahraniti srce, kot sto želodcev. Kajti, če je srce nahranjeno, bo tudi želodec dobro oskrbljen. Toda poleg lačnega srca se ne more noben želodec zadovoljiti, razen za ceno smrti srca. Zdaj pa storite, kar hočete! Ampak v bodoče me ne boste imeli več za norca. Če hočete ostati živina, potem to ostanite! Če pa hočete h Gospodu, potem vam je tudi ta pot življenja odprta.«
33. Po teh Dismasovih besedah družba osupne in omahuje, kaj naj zdaj stori.
34. Toda glavni govorec izmed njih stopi naprej, prosi družbo za posluh, in reče: »Spoštovani prijatelji in sestre! Zdaj sem veliko razmišljal o Dismasovem poslanstvu k nam in o njegovem govoru; in moram vam odkrito priznati, da sem ugotovil, da ima na koncu prav! Kajti resnično bi morali narediti, kar hoče od nas. Saj bi lahko pol večnosti zbijali šale in dajali nasvete, vendar bomo težko dobili kaj boljšega od tega, kar nam je svetoval in prikazal dobri brat Dismas.
35. Kaj nas v bistvu ovira, da ne bi šli k tistemu človeku, o katerem Dismas in vsi ostali, ki so zdaj že srečni, pričajo, da je On Božanstvo? – Zato mislim, takole: če je ta Jezus dejansko sam Bog, bi bil kljub naši togi neveri, upor proti Njemu več kot norost. Če pa On ni to, kar Dismas poleg ostalih srečnežev pravi o Njem, no, potem zares nismo zato izgubili ničesar, če ga imamo za prijatelja. Kajti, če se imajo drugi ob Njem dobro, zakaj bi se mi imeli slabo, ko je zgolj od nas odvisno, če gremo k Njemu in Ga osvojimo z našo prijazno srčnostjo? – Če iz tega ne bo nič, ne izgubimo ničesar, vse kar dobimo pa nam lahko le koristi! Kajti kdor tako kot mi nima čisto nič, potem tudi večno ne more ničesar izgubiti, ampak le pridobiti. Torej pojdimo tja k gospodarju te hiše in ga skušajmo za nas pridobiti, potem se bo kmalu pokazalo, ko bomo govorili s Kristusom, če je bilo naše ravnanje pravilno? Kakšno je torej vaše mnenje o tej zadevi?«
36. Vsi ostali rečejo: »Ja, ja, to lahko zlahka naredimo, kajti nas to resnično ne stane nobenega posebnega truda; saj nam ne bo odtrgal glave? Po tvojem zelo razumnem govoru je to še nekoliko lažje storiti, kot po močno patetičnem Dismasa! Kljub naši nesramni lakoti in žeji sicer nočemo trditi, da je Dismas govoril neumno; vendar po njegovi stari navadi toliko bolj patetično! Patetičen govor pa nikoli nima enakega učinka, kot trezen in razumen govor.«
37. Nekdo drug iz družbe reče: »Sicer bi bilo vse v redu, če bi bili le malo bolje oblečeni! – Naših deset dam je videti še posebno klavrno! Nič drugega kot razcapane cunje najbolj umazane sorte visijo v največjem neredu z njihovih skrajno nespodobnih teles! – In tudi moški prav tako nismo nič boljši! Zato mislim, da če bi bilo mogoče, bi si morali najprej prizadevati za le nekoliko boljša oblačila in šele nato iti k Njemu; kajti v teh zelo neuglednih oblačilih bi izgledali presneto slabo ob Njem, ki je opremljen z vsem sijajem! Kaj menite v tem pogledu?«
38. Reče prvi govorec: »Prijatelj! Ultra posse nemo tenetur! - - Nikogar se ne more prisiliti nečesa, kar presega njegove zmožnosti! - - Zato naj dame hodijo za nami; tisti med nami, ki smo še najbolj znosno oblečeni gremo naprej. Dismas, ki je najbolje oblečen pa nas bo tako ali tako vodil!«
39. Rečejo vsi ostali: »No, zelo dobro! Če meniš, da je tako dobro, potem pa tako tudi poskusimo!«

105. POGLAVJE

O DELIH RAZUMA IN SRCA.
DISMAS PRIPELJE SKEPTIKE H GOSPODU.

1. Reče Dismas: »Zdaj ste se končno odločili za pot življenja! Za to je bilo potrebno kar nekaj časa! Prav, prav! Če delamo kot hoče Gospod, ne bomo nikoli zašli; ampak z lastnim razumevanjem in našimi spoznanji zaidemo z najbolj suhe gozdne poti, ki nas lahko pripelje kvečjemu do oglarjeve koče. Ko človek sledi svojemu hladnemu razumu, običajno pride na led, kjer je, kot je znano, težko ostati pri miru. Le tam, kjer človek sledi živemu nasvetu svojega srca, tam zelena trava ni daleč in doseže zeleno deželo, se pravi, živo upanje! In tako je zdaj z vami in z menoj. Zdaj smo se vdali nasvetu našega srca in kot vagabund zavrgli nasvete našega razuma. In trdno sem prepričan, da bo zdaj za vse nas kmalu bolje.
2. Zdaj pa pomislite, kaj vse nam je naš lastni razum svetoval, in kakšno kopico pravil in zakonov je uspel napraviti! Toda kaj so nam koristili? Če upoštevate naše bedno stanje, boste dobili najbolj prepričljiv odgovor. Vzemimo po drugi strani vsa resnično velika dela ljudi na Zemlji, kot so dela velikih mojstrov glasbe, poezije in slikarstva! Vsi veliki mojstri teh umetnosti, so bili učenci svojega srca, svojih čustev; in njihova dela so visoka in nedosegljiva napol slepim očem prihodnjih rodov, ki jih vodi čisti razum in se trudijo razložiti velika dela svobodnega srca s tisoč pravili in zakoni, o katerih veliki mojster pri nastajanju svojih del zagotovo ni niti sanjal!
3. Vprašajte pa se, ali je takšen zaostajajoči kovač pravil uspel napraviti kaj genialnega, svobodnega in dišečega po življenju? – Ali niso dela takšnih izdelovalcev pravil vedno tako suhoparna in toga ter tako hladna in brez življenja, kot severni ali južni pol na Zemlji? Ja, zdaj vam odkrito povem, saj zdaj najbolj jasno vidim, da se mi zdijo dela razuma prav takšna kot fosili! Imamo okamenelo ribo, rake, okameneli les, praprot in podobno; ampak kakšna razlika je med temi neživimi fosili (prazgodovinskimi ostanki) in živo resničnostjo! Kakšna popačena in zakrnela togost v sami obliki! In kakšna strašna brezživljenjskost! Zato zdaj proč z vsem, kar le do neke mere izhaja iz našega golega razuma! Kajti v vseh zgolj razumskih delih je prekletstvo, medtem ko imajo najbolj neznatna dela srca neskončno vrednost za vse, kar diha in živi.
4. Zaradi tega razloga se bomo tudi mi za vedno poslovili od razuma, skupaj z vsemi njegovimi deli in se držali izključno poti, ki se nanašajo na dela našega srca – potem bomo zagotovo kmalu prišli do boljšega cilja, kot je ta zdaj.
5. Po tem nujnem predhodnem premisleku lahko gremo sedaj z zaupanjem h Gospodu, kjer bomo s tem našim spremenjenim razumevanjem dosegli tudi potrebno okrepčilo za srce in za želodec. – In zato zdaj pojdite z menoj v vrstnem redu, kot ste ga sami predlagali, zaradi neprimernih oblačil!«
6. Po tem zelo dobrem in resničnem Dismasovem govoru, kot ga je ocenila celotna družba, se Mi zdaj vsi malce prestrašeno približujejo. Ko pridejo po nekaj korakih do Mene, se Dismas pred Menoj ponovno globoko prikloni in reče: »O Gospod! Po Tvoji milosti in Tvoji edini pomoči, sem jaz ubogi grešnik pred Teboj, uspel v tem svetem delu. Vseh trideset mi je v Tvojem Imenu sledilo sem, kakor Si mi milostno naročil. Zdaj naj se z njimi zgodi Tvoja sveta volja, tako, kakor z menoj! Toda prosim Te, za to mi ne daj nobenega častnega oblačila! Kajti jaz večno nisem vreden nobene časti. Tebi edinemu večno pripada vsa čast!«
7. Rečem Jaz: »Moj dragi Dismas, dobro si opravil svoje poslanstvo, za kar imaš zdaj zelo veliko zaslugo v Mojem Imenu! Toda Jaz ti tudi hočem dati, kar in kot ti pripada, vendar kasneje tudi tistim, ki si jih pridobil, v skladu z njihovimi srci!«

Obrnem se k Robertu in rečem: »Ti Robert, pa pojdi in prinesi vina in kruha ter pravično oblačilo za brata Dismasa! – Zdaj pa bom malo razpravljal s temi tridesetimi! – Tako naj bo!«

106. POGLAVJE

NAGOVOR BRUNA, GLAVNEGA GOVORCA DRUŽBE IN GOSPODOV ODGOVOR. BRUNOVA PONIŽNOST VRAČA GOSPODOVO MILOST.

1. Govorec tridesetih stopi naprej, se pred Menoj in vso družbo za mizo globoko prikloni in nato zelo pogumno spregovori: »Gospod, Stvarnik, Ohranjevalec in Vladar vse neskončnosti in vsega, kar napolnjuje njen večno neomejeni prostor! Tukaj stojimo kot popolnoma nični pred Teboj, ki Si Sam Vse v vsem in pričakujemo od Tebe milost in usmiljenost, vendar ne, kot da bi imeli za to vsaj navidezno pravico, saj smo vsi večinoma šibki in včasih celo hudi grešniki; medtem ko Si Ti-Bog, kot najčistejša in najpopolnejša ljubezen, ki se je pustila pribiti na križ, ne za angele, ampak za padle grešnike! Samo Ti Si moč šibkih, Odrešenik ubogih in pomoč trpečim v stiski! Sam Si se razodel in rekel grešnikom: »Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in obremenjeni, vse vas bom osvežil!«
2. In tako smo tudi mi zdaj pred Teboj, zelo obremenjeni s vsemi življenjskimi težavami, ki jih je nekakšen pekel izlil nad nas! Odvzemi nam jih po Svojem usmiljenju, o Gospod! Zato Ti ne moremo ponuditi nič drugega kot največ trideset src, obremenjenih z najrazličnejšimi grehi, ki bi Te rada nadvse ljubila, če bi si upala! Zdaj pa mislim, kot sem pogosto pomislil na Zemlji, ko sem bil v šibkih trenutkih z bujno vlačugo: 'Če bi ta vlačuga imela srce, ki bi lahko žarelo zame, bi jo tudi jaz moral ljubiti kljub vsemu njenemu nečistovanju. Kajti prava ljubezen gleda samo v srce, za vse drugo pa je slepa!'
3. Tako tudi Ti ravnaj z nami, o Gospod! – Ne glej na naša dejanja, ki so vsa slaba, ampak poglej v naša srca, ki čeprav nečista, vseeno hrepenijo po srcu Tvojega presvetega Očeta, kot suha trava po poživljajoči rosni kapljici!«
4. Rečem Jaz: »Ja, Moj dragi Bruno, vse kar si zdaj govoril v imenu teh svojih bratov in sester je zelo dobro, resnično in lepo. Toda v Svetem pismu je zapisano, da nečistniki in prešuštniki ne bodo prišli v Božje kraljestvo! Vi pa ste bili vsi hudi nečistniki in prešuštniki in pri tem polni sebičnosti. Toda Moja Milost, ki jo želite, je pravzaprav Božje kraljestvo. Vprašanje je torej, kako mislite biti, kot nečistniki in prešuštniki, v skladu s Svetim pismom, deležni Moje milosti in usmiljenja!«
5. Reče Bruno: »O Gospod, če dovoliš grešniku, da odpre pred Teboj svoja usta, mu tudi ne boš preprečil, da bi čutil kesanje zaradi svojih grehov in Te prosil za milost!? Glej, kljub temu sodnemu besedilu v Tvojem Svetem pismu, ki ni dobro za nas, nisi zaprl svojega kraljestva pred morilcem na križu, nisi sodil prešuštnice v templju, niti nisi sodil Magdalene. Tako Si sedaj tudi tukaj nekatere že blagoslovil s Svojo Milostjo, ki Ti tudi niso mogli narediti nič več kot mi. Oh, potem ne bodi strožji do nas!«
6. Rečem Jaz: »Ja, ja, vsi ti niso bili tako hudi grešniki, kot vi!«
7. Reče Bruno: »O Gospod! Kaj je lahko veliko ali majhno pred Teboj, naj bo greh ali vrlina!? Samo Ti Si velik in dober; vse drugo ni nič pred Teboj! O Gospod, Ti ki skrbiš za panterje, leve, hijene in tigre, ki so zle živali, potem vsaj toliko poskrbi tudi za nas!«
8. Robertu namignem, naj pride z vinom in kruhom. Bruno presenečeno pogleda Roberta, vendar še ne ve, kaj naj bi to pomenilo.

107. POGLAVJE

NEBEŠKI OBED MILOSTI.
SRČNI PREIZKUS V LJUBEZNI DO SOVRAŽNIKA.

1. Robert postavi kruh na mizo pred Mene in poleg kruha tudi vino, nato se prikloni in odide na svoje mesto. Jaz pa vzamem kruh in vprašam Bruna, če ve, kaj je to?
2. Bruno reče: »Gospod! To je nebeški kruh, prava hrana za večno življenje in odpuščanje grehov! Blagor tistemu, ki ga dobi za jesti!«
3. Rečem Jaz: »No, dobro! Ker tako verjameš in govoriš, ga vzemi in jej, kolikor moreš in hočeš!«
4. Reče Bruno: »Gospod! Ampak tukaj poleg mene jih je še devetindvajset, ki utegnejo biti še bolj lačni kot jaz! O dovoli, da dam njim najprej ta kruh po njihovih potrebah in šele na koncu se sam nasitim s tem, kar bi lahko ostalo!«
5. Rečem Jaz: «Stori vse po želji svojega srca!«
6. Potem se Mi Bruno s solzami v očeh zahvali za kruh in ga razdeli do zadnjega zrna devetindvajsetim, ki ga tudi z najbolj ganjenimi srci takoj pojedo. Toda eden opazi, da je Bruno čisto pozabil nase, stopi k njemu in reče: »Ampak dragi prijatelj Bruno, medtem ko si dobro razdelil kruh, si popolnoma pozabil nase in si vse kar ti je dal Gospod razdelil med nas! Jaz mojega koščka še nisem zaužil, vzemi ga in pojej; saj nisi nič manj lačen kot jaz!«
7. Reče Bruno: »Dragi prijatelj, obdrži in jej, kar sem ti dal samo po Gospodovi milosti in ne glej name! Kajti jaz imam večje zadovoljstvo, ko ste vsi siti, kot če bi bil sam stokrat sit. Samo ne skrbi zame; kajti ob strani Svetega Darovalca nikomur večno ni treba skrbeti za sitost!«
8. To čudovito vedenje Bruna, kot tudi njegovega prijatelja, je privabilo vsem gostom, kot tudi Meni, solze velikega veselja v oči! Kajti v vseh nebesih ni nič bolj vzvišenega in bolj ganljivega, kot takrat, ko ubogi in zelo lačen človek, ob pogledu na svoje brate, ki so prav tako ubogi in lačni, popolnoma pozabi nase in vse, kar mu pripada, da svojim ubogim in lačnim bratom. Takšen človek naredi s tem tudi velikanski korak v središče Moje Ljubezni!
9. Ne pozabi! Tudi vi na Zemlji si to dobro zapomnite in si zapišite v svoje srce!
10. Nato vzamem vino, ga dam Brunu in ga vprašam, kaj ta je.
11. Bruno se Mi zahvali globoko ganjen in reče: »O Gospod, to je okusno vino iz Tvoje preše, ja iz Tvoje svete preše, Tvojega božanskega očetovskega srca! Z neskončno hvaležnostjo in poln najvišjega spoštovanja si ga drznem vzeti iz Tvojih presvetih očetovskih rok, in če dovoliš, ga dati tudi mojim ubogim, žejnim bratom.«
12. Rečem Jaz: »Že prej Sem ti rekel, da je Meni popolnoma prav, karkoli narediš po plemenitem vzgibu svojega srca! Glej, vino je zdaj tvoje; naredi z njim, kar želiš!«
13. Bruno se Mi zelo ganjen zahvali in takoj izroči vino svojim bratom in prijateljem. Ti zatrjujejo rekoč, da ga ne bodo vzeli prej, dokler sam ne začne piti, Toda Bruno vztraja in tako hvaležno vzamejo vino in ga pijejo po mili volji.- Toda tudi vina nič ne ostane. Čeprav je Bruno zelo lačen in žejen, je kljub temu srčno vesel, da so se njegovi bratje okrepili, in da zdaj izgledajo veliko bolje.
14. Rečem Jaz: »No, Moj ljubljeni Bruno, povej Mi, kako ti je teknil Moj kruh in tukajšnje vino? Ali si zdaj močnejši, kot si bil prej?«
15. Bruno zelo pogumno reče: »Gospod! Imam samo ena usta, en želodec in eno srce. Oni pa imajo devetindvajset ust in prav toliko želodcev in src. Če bi sam jedel in pil, bi se tudi zelo enostavno nasitil in okrepil, kar mi ne bi bilo v največjo korist, ker pa se jih je namesto mene devetindvajset okrepilo, sem jaz v vsej resnici srca

devetindvajsetkrat nasiten in okrepljen s svojo veliko ljubečo radostjo, v veselju devetindvajsetih sitih in okrepljenih ubogih bratov in zelo ubogih sester! In tako na Tvoje meni namenjeno sveto vprašanje ne morem odgovoriti nič drugega kot to, da mi je Tvoj sveti kruh z nebes zelo teknil, in da je vino zagotovo odličnega okusa! – Za to Tebi edinemu večna hvala!«
16. Rečem Jaz: »Dragi prijatelj Bruno! Glej, na Zemlji si pogosto in zelo hudo grešil! Ker pa imaš v srcu tako veliko nesebične ljubezni do svojih bratov, ti bo tudi veliko odpuščeno! Kajti vsakemu dobrotniku svojim bratom in sestram, se bo tukaj izkazalo usmiljenje, saj se jih je tudi sam usmilil; tako pa se bo zgodilo tudi tebi, ker tukaj velja eden za vse in vsi za enega!
17. Vendar pa obstajajo na svetu tudi dobrotniki, ki so zelo usmiljeni do ubogega mladega dekleta in ji skušajo pomagati iz stiske po svojih najboljših močeh propter certam quoniam (iz nekega določenega razloga); vendar, ko pa pride stara in zelo revna vdova, bo odpravljena s pridigo in nekaj vinarji; in prav tako star, ubog in reven brat. Takšnim usmiljenim dobrotnikom bom izkazal zelo malo usmiljenja! Kajti kdor želi imeti za svoja dobra dela neke prednosti, ne dela pa iz usmiljenja, potem ima srce trše kot kamen in spada v družino vseh hudičev! Kajti tudi hudiči delajo dobro, a le tistim, od katerih pričakujejo kakšno prijetno korist.
18. Toda ti tukaj nisi tako ravnal in si izkazal usmiljenje, za katerim ni bilo videti nečistega namena, zato si tudi pri Meni ponovno našel največje usmiljenje! – Toda preden ti ga bom podelil v obljubljeni polni meri, Mi boš moral opraviti še en preizkus svojega srca! Če boš tudi tega opravil, potem ti bosta takoj podeljena Moja milost in usmiljenje v največji meri!
19. Tam proti večeru vidiš vrata sobe, ki so napol odprta; pojdi tja! V tej sobi boš našel vse tiste ljudi, ki so bili na svetu tvoji najhujši sovražniki! Poskusi jih pridobiti in pripeljati k Meni, potem boš popoln pred Menoj! Kajti, kdor dela dobro samo svojim prijateljem, še zdaleč ni naredil vsega, da bi lahko rekel pred Menoj: 'Gospod, vendarle sem bil samo nekoristen hlapec!' Kdor pa tega ne more reči, Mene še zdaleč ni vreden! Zato pojdi in stori po Mojih besedah!«
20. Reče Bruno: »O Gospod! Zgodi se Tvoja Sveta volja! Tvoja volja je moje življenje, moje odrešenje in moja največja blaženost! O, kako sladko je delati v sveti hiši resničnega, večnega, vsemogočnega Očeta! O vi vsi moji sovražniki, vi bratje, ki ste mene brata, ki vas ljubi, ostro narobe ocenili – v Imenu mojega in vašega Boga, Gospoda in Očeta, k vam prihajam, da vas blagoslovim in vam delam dobro in s tem tudi za večno pozabim na vsako krivico, ki ste mi jo storili!
21. O Bog, o Bog! Kakšna radost zdaj napolnjuje moje srce, ki se zdaj počuti dovolj močno, da se poniža pred svojimi sovražniki, pred svojimi ošabnimi in sebičnimi zaničevalci! Zdaj lahko le nejasno slutim, kako se je moralo počutiti Tvoje Sveto očetovsko srce takrat, vpričo Tvojih hudobnih sovražnikov, ko si zaklical Očetu: 'Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!' O veličina, veličina, Sveta neskončna veličina, katere je sposobno samo Božje srce!
22. Resnično lepo, ja vzneseno čudovito lepo je, ko brat pomaga bratu, in še lepše je, ko mu pomaga, ne da bi pomislil na plačilo! Toda nebesa si ne morejo zamisliti ničesar višjega in večjega, kot blagoslavljati tiste, ki nas preklinjajo in delati dobro tistim, ki nas sovražijo, zaničujejo in hudo preganjajo!
23. Zato tja, tja k mojim sovražnikom! Kajti ti so namreč poklicani, da moje srce izpopolnijo pred Bogom!«
S temi edinstvenimi in vznemirljivimi besedami Bruno odhiti k nakazanim vratom.

108. POGLAVJE

JUNAK LJUBEZNI, OBKROŽEN S SOVRAŽNIKI. KRISTUSOVA LJUBEZEN PREMAGA VSE.

1. Ko pa hoče Bruno vstopiti v sobo svojih sovražnikov, jih več reče z razburjeno jeznim glasom: «Nazaj, bednik! Kaj imamo mi tukaj s tabo za opraviti? Vedno si nam bil bolj odvraten kot smrt in predmet našega sovraštva in najglobljega prezira! Kaj naj bi zdaj s tabo počeli tukaj v peklu?! – K vsem hudičem s tabo, ti bedna človeška beštija!«
2. Bruno zelo pogumno reče: »Dragi prijatelji, kaj sem vam storil, da ste do mene tako strašno sovražni?! Vse, karkoli boste od mene zahtevali, bom storil na zakonit in pravičen način, zato da bi postal za vas boljši!«
3. Tisti pri vratih besno zakričijo: »Ti bedna človeška beštija, ničesar ne moreš storiti, da bi imeli o tebi boljše mnenje! Mi od tebe ne potrebujemo nič drugega, kot da nas zapustiš! Kajti tvoja pojava nam je bolj zoprna, kot najglobIji pekel! Hudič je Bog proti tebi! In tako se voljno oddalji od nas, sicer te bomo raztrgali na koščke!«
4. Reče Bruno: »Če se lahko sprijaznite z mano, potem bom rad pustil, da me križate! Samo obljubiti mi morate, da ne boste imeli več nobene zamere do mene!«
5. Rečejo pobesneli: »Ali potem misliš, da bi nam bilo v čast položiti naše častne roke na telo takšnega nesramneža?! Če bi te križali, bi bila to za nas največja sramota! Kvečjemu, če te pobijemo kot najbolj podlega psa, kar bi lahko mimogrede storili, če bi bili prav dobre volje! Ampak, da bi se s tabo ukvarjali, bi bilo od nas resnično nečastno, malenkostno in smešno! – Zato se poberi stran in nas ne jezi več s svojo odurno prisotnostjo!«
6. Reče Bruno: »Ampak cenjeni prijatelji! Zdaj vam moram odkrito priznati, da na žalost še predobro vem, da ste me na svetu vedno sovražili in me preganjali kadarkoli in kjerkoli je bilo mogoče. Ne glede na to, kako težko sem se trudil razumeti zakaj, je bilo to vedno zaman! Preganjali ste me zgolj zato, ker se nisem z vami strinjal! Tukaj na tem svetu pa smo se vsi zelo spremenili. Zdaj razmišljam povsem drugače, kot sem kdajkoli mislil na Zemlji in postal popolnoma drug človek. Ali ne bi moralo biti potem tudi z vami tako?!
7. Povejte mi, kaj sem potem zagrešil na svetu proti vam? Zdaj sem resnično v položaju, da lahko vsem tisočkratno povrnem karkoli sem vam nekako dolžan, četudi se tega sploh ne zavedam. Samo odpustite mi in postanite do mene prijaznejši, kot ste bili do sedaj! Kakšno zadovoljstvo imate lahko od tega, če me sovražite kot ubogega hudiča?! Nikakor ne zahtevam vašega prijateljstva, kajti to bi bilo najbrž preveč zahtevati od vas, kot mojih samooklicanih sovražnikov! Toda zato vas lahko kljub temu prosim, da se vzdržite svojega izrečenega sovraštva do mene, in to toliko lažje, ker me imate že tako ali tako za preveč nepomembnega, da bi bil vreden vašega križanja?«
8. Rečejo pobesneli: »Kakšna je korist od tvojega neumnega bahaškega govorjenja! Pravzaprav si prašič in to ostaneš za vse večne čase! V obraz se pretvarjaš, kot da si najbolj redek in pošten človek, pozneje pa si ničvrednež, ki mu nikoli ne moreš zaupati! Ali veš, kako si z nami trgoval na borzi?! Nisi videl nič drugega kot stalen padec in nas strašil, da smo potem delnice prodali, nato pa si jih sam kupil! O lopov! O baraba! Ne delaj se tako nedolžnega! Saj te poznamo! Ali tudi tukaj padajo tečaji, da zdaj tako zelo hlepiš po našem prijateljstvu?!«
9. Reče Bruno: »Ah, to je torej razlog?! O prijatelji, če vaša zamera do mene izhaja iz tega, potem upam, da bomo kmalu postali najboljši prijatelji! Kajti potem vam lahko dam najbolj zvesto in najbolj resnično zagotovilo, da ste s svojim sovraštvom do mene na povsem napačni poti! Glejte, prvič, prav tako kot vi tudi jaz nisem mogel vnaprej

vedeti ali se bo tečaj dvigoval ali padal, in drugič, večno mi ne morete dokazati, da sem kupil tiste delnice, ki ste jih vi z izgubo prodali nazaj banki! Jaz sem kupil, ker sem imel denar, vi pa ste prodali, ker vam je zmanjkalo denarja! Nikoli vas nisem vprašal, kakšen je tečaj; vi pa ste me skoraj vsak dan oblegali na borzi in me pogosto nadlegovali s svojimi vedno enakimi vprašanji! Kakšne prednosti sem lahko iz tega imel oziroma črpal? Vidite na kako plitke temelje se opira vaša zamera? Nikoli vas nisem silil v nakup ali prodajo! Sem pa vam vedno, kolikor se je dalo, govoril resnico o zelo nihajočem stanju tečaja, zlasti v vojnih časih, sicer ste se pa sami lahko dnevno prepričali o novem izklicanem tečaju! Kdo pa vas je silil, da ste prodajali svoje delnice, ko je bil tečaj najnižji in jih kupovali, ko je bil najvišji?! Jaz zagotovo ne in tudi tisoči drugih ne! Sami ste bili tako neumni, da ste vse izgubili! Toda sami niste hoteli prevzeti krivde za takšno neumnost, ker ste mislili, da jaz špekuliram. Vi sami ste zagrešili velik špekulativni greh, nato pa krivdo prevalili na najbližjo osebo, ki je bila v svojih špekulacijah pametnejša od vas! Zdaj pa se v tem svetu duhov čisto resno vprašajte, ali ima vaše sovraštvo proti meni vsaj navidezen razlog za to? Ne bodite smešni! Zakaj bi lahko imeli zaradi papirjev zamero do mene. Kupovali in prodajali smo oboji, ko se nam je zdelo pametno! To je nekaj povsem naravnega! Od kod potem vaša zamera do mene?! Tudi nikoli nisem širil lažnih govoric in vam vzbujal lažno upanje!«

10. Reče eden iz sovražne družbe: »Dobro! Ravnal si pravilno, kot si nam zdaj vsem po svojih besedah povedal, toda to ne more zmanjšati naše zamere, jeze in sovraštva do tebe, saj si na svetu vedno razmišljal drugače, kot je zvenel pomen tvojih sladkih besed! Če si rekel črno, je bilo zagotovo belo; in če si rekel belo, je bilo zagotovo črno! Če ne bi imel nobenega predznanja o borznih špekulacijah, ne bi mogel ves čas tako gotovo napovedovati črno za belo in obratno! Glej, vendar tvoja pretkana iznajdljivost ni opazila, da smo tvoje izjave uporabili ravno obratno in posledično potegnili na tvojo veliko jezo petdeset funtov težak kolač iz take papirnate špekulacije. Da pa nam ni vedno uspelo je bila to muhavost igre, če pa bi vedno ravnali po tvoji izjavi, bi zagotovo v najkrajšem možnem času zapravili vse, kar smo imeli! Glej, tako je to, in od tod izvira naše pravično sovraštvo do tebe. Toda, če nam dokažeš, da se motimo, te bomo celo prosili za odpuščanje in postali tvoji najboljši prijatelji!«

11. Reče Bruno: »Dobro, verjamem vam na besedo! – Toda najprej mi odgovorite na nekaj vprašanj! – Vprašanje številka ena: ali sem bil na borzi več kot vi, morda direktor, računovodja, blagajnik ali tajnik ali kakšen pravni svetovalec ali kaj drugega?«

– Rečejo jezni (prikrito): »Ne, ti si bil samo zainteresirana stranka, tako kot mi!«

12. Reče Bruno: »Dobro! Vprašanje številka dve: kdo je na borzi pravzaprav seznanjen z vsemi finančnimi skrivnostmi? Odgovor: 'Uslužbenci banke in borze!' – »Dobro! Vprašanje številka tri: 'Ali številne borzne vlagatelje informirani uradniki vedno seznanjajo z resnico?' Odgovor: 'Ne! Če gre kaj narobe, se resnica nikoli ne izve!' - Dobro! – Četrto vprašanje: 'Kako in na kakšen način lahko nekdo iz zainteresirane sredine ob takšnih sumljivih priložnostih pride do resnice?« Odgovor: 'Oh, zelo enostavno! S podkupovanjem lahko lump izve marsikaj, kar poštenemu človeku ostane skrito!' - Dobro! Ex cantu cognoscitur! Po petju se ptico prepozna! Pripeljite sem vse bančne in borzne uradnike, pa naj povedo ali sem kdaj komu en vinar plačal za izdajo bančnih skrivnosti! Toda takoimenovani hudobni svet, je o vas rekel, da ste ob neki zelo kritični priložnosti, dali nekemu posvečencu na skrivaj tisoč dukatov težko podkupnino, da vam je dal malo predhodnega razkritja, kako bodo potekale stvari. In že naslednji dan ste skoraj vse papirje zamenjali z veliko izgubo za kovance in s temi sklenili skrivni posel v tujini in tako že drugič propadli. Povejte, ali vas je k temu tudi prisililo moje črno – belo?«

13. Tedaj zamerljivci osupnejo in ne vedo, kaj bi odgovorili. Toda Bruno nadaljuje, rekoč: »Prijatelji, ali sem vam tudi svetoval, da zazidate v kleti v dvajsetakih trideset tisoč florintov? Potem pa so na Dunaju objavili vojno stanje in odrejeni so bili strogi hišni pregledi. Ko so vojaki razbili votel del zidu v usodni kleti, da bi odkrili skrito orožje, so namesto orožja našli še bolj razveseljivo najdbo v višini tridesetih tisočev florintov in jih do zadnjega groša varno prevzeli – mislim, da moje črno – belo ni pripomoglo k temu! Skratka, vedno ste bili sami krivi za svojo izgubo in še vedno se imate za pametne špekulante ter skrajno zmotno mislite, da sem bil seznanjen z vašimi špekulativnimi skrivnostmi in vas izdal? Toda, kako je bilo to mogoče, saj vas nisem nikoli motil s svojo prisotnostjo, razen na borzi, če ste me napadli, kot roj komarjev?! Lahko ste popolnoma prepričani, da nisem niti najmanj kriv za vašo nesrečo! Bog mi je priča! Če pa še vedno mislite, da sem vas jaz onesrečil, mi to dokažite pred Bogom; in storil bom vse, da stokrat poplačam svoj dolg do vas. – Povejte, kakšno je zdaj vaše mnenje o tej zadevi?!«
14. Eden od njih po kratkem razmišljanji reče: »Zadeva je vsekakor taka, kot si jo sedaj nam vsem razložil! Ampak čeprav sploh nisi bil v tem udeležen, še vedno ne razumemo, kako bi ti bile lahko tako natančno in evidentno znane naše razmere! Če te naše, izjemno težke življenjske razmere sploh niso zanimale, kako bi ti bile lahko potem znane, kot da si jih sam naročil in usmerjal? Takšnih neprijetnih dogodkov, kot se je zgodil nam, je bilo na Dunaju najbrž še veliko – povej, ali so ti tudi ti bili tako znani kot naš?«
15. Reče Bruno: »Vsekakor ne vsi, zagotovo pa mnogi, ne da bi bil jaz v njih bolj ali manj udeležen, kot pri vašem. Vedno ste vedeli kdo je bil poklican na sodišče in zakaj, ne da bi bili za to zainteresirani pritožniki v postopku. Zakaj potem ne bi mogel jaz izvedeti kako vam je šlo v času velike stiske, ne da bi bil sramoten ovaduh, saj ste mi bili dobro poznani z borze? Dajte mi zadostno pojasnilo in mi dokažite, da mora biti kriv tudi vsak, ki slučajno prejme novico o nesreči svojega znanca. Pokažite mi, v katerem zakonu je to navedeno kot krivdni zločin?«
16. Zamerljivci zdaj osupnejo in ne vedo, kaj naj storijo? Dober govor jim ne pride na misel, slabega pa si ne upajo povedati. Podobno je tudi z njihovo jezo, sovraštvom in prikritim besom. Še naprej bi zelo radi ostali nepomirljivo jezni, vendar so zdaj po zrelejšem premisleku izgubili vsak razlog za to, s tem pa je končno izginila njihova jeza. Tako zdaj stojijo pred Brunom brez razloga za jezo, torej brez jeze in jezni nase, ker sedaj ne morejo imeti jeze, sovraštva in zamere do Bruna.
17. Čez nekaj časa nekdo stopi naprej in reče: »Neumno je to, ja, obupno neumno je, da ti ne moremo z ničemer razumno nasprotovati in se moramo zato vzdržati naše jeze proti tebi. Kako radi bi te premlatili, če bi ti lahko pripisali vsaj nekaj navidezne krivde! Ampak ti si prepameten, da bi ti kdo prišel do živega. In tako moramo, če hočemo ali ne, za povrhu še celo postati tvoji prijatelji! Ampak, kaj zdaj še hočeš od nas? Kaj naj zdaj storimo?«
18. Reče Bruno: »Prijatelji, ali ne vidite v tej veliki dvorani veliko posvetovalno mizo in vseh tistih, ki sedijo okoli nje, katerih nasvet je najmogočnejši nad vso neskončnostjo?«
19. Reče govornik: »Hvala Bogu, ne vidimo ničesar, nobene dvorane in nobene posvetovalne mize! Vidimo samo to temno krčmo in tebe! Toda, če ima kakšen izhod ne vemo in ga ne vidimo? – Kaj pa hočeš s tem svojim resnično najbolj nesmiselnim vprašanjem?«
20. Reče Bruno: »Ničesar drugega nočem, kot da vas pripeljem h Gospodu in Odrešeniku Jezusu, ki bi vas očistil in resnično osrečil za večno – edinole iz tega razloga sem bil k vam poslan od Gospoda in Odrešenika Jezusa. – Če ga sedaj vidite

ali ne, mi kljub temu voljno in z ljubeznijo sledite, kamor bom šel pred vami. Na pravem mestu in na pravem kraju boste že dobili pravi uvid!«
21. Reče govornik: »Da bi šli tja, bo pa malo težko! Kajti prvič, nimaš še našega zaupanja, da bi ti zdaj morali takoj slepo slediti, kot da si naš bog ve že kako dolgo preverjen prijatelj. In drugič, mi smo novokatoliki, ki dobro vemo, za koga naj imamo judovskega Jezusa in nismo tako neumni, kot nekateri drugi, ki so ga celo naredili za Boga, kot so nekoč Grki naredili s svojim Herkulom in drugimi junaki antike. Zato si moraš izmisliti že nekaj pametnejšega in zato za naše dobro bolj sprejemljivega, če nas misliš resno voditi na povodcu.«
22. Reče Bruno: »Prijatelji, o tem bi lahko razmišljal celo večnost, pa še vedno ne bi pomislil na nič pametnejšega. Rimokatoliška vera je sicer neumna in plitka; toda novokatoliška je še tisočkrat bolj slepa in neumna. Ali ne zanika življenja duše po smrti telesa?! Pa vendar živite zdaj še naprej po smrti svojega telesa! Ta okoliščina že več kot dovolj dokazuje, kakšen duhovni otrok je neokatolicizem, ki poleg tega ne zanika le najbolj razodeto Kristusovo božanstvo, ampak po Straußu in Heglu vsako Božanstvo! – Kdor pa se lahko oklepa takšnega prekletega nauka, zlasti tukaj v večnem svetu duhov, glede na nadaljnje življenje duše, kar je nasprotno vašemu živemu prepričanju, dela neznansko napako!? Toda nauk, ki prezira nesmrtnost človeške duše, zagotovo v vseh drugih delih ne bo nič bolj verodostojen, kajti če je glavno načelo nauka v osnovi napačno, potem tudi druga načela in doktrine, ki iz njega bolj ali manj izhajajo, ne morejo biti drugačni, kot v bistvu napačni! Zato zavrzite svoj celoten novokatoliški nauk in mi sledite, kamor vas hočem voditi! Zagotavljam vam, da se bodo stvari za vas v kratkem času izboljšale!«
23. Govornik reče: »Prijatelj, ti si vražje pameten možakar! Človek ti mora dati prav, če hoče ali ne, kajti ti govoriš, kot da bi bral iz knjige; iskreno rečeno, mi je zdaj srčno žal, da smo bili vsi prej tako ostri in žaljivi do tebe, vendar upam, da nam boš oprostil, še posebej, če pomisliš, kako smo bili v vseh naših časih že od rojstva prizadeti z najpopolnejšo temo! Pomisli, kako je bilo na Dunaju vsem naročeno od duhovščine do državnih uradnikov, da ubogo človeštvo pahnejo v najtemnejšo noč duha ter ga uspavajo s kosmatimi komedijami, bali, toleriranim kurbanjem in podobnim. V takšnih razmerah se je bilo nemogoče dvigniti do čistejšega védenja. Toda tako kot smo bili vzgojeni, smo tudi zdaj, namreč slepi, gluhi in nemi po duši in duhu, zato težko razlikujemo med črnim in belim. Zato bodi prizanesljiv in potrpežljiv z nami in nas v Božjem Imenu vodi kamorkoli, kjer bomo prejeli malo več svetlobe, kot smo jo doslej.«
24. Reče Bruno: »Vse lepo in prav! Upam pa, da mi ne bo treba več dokazovati, da sem prišel k vam z najbolj potrpežljivim in najbolj nejeznim srcem, kajti moje celotno vedenje do vas je najbolj zgovoren dokaz za to. Vse sem vam odpustil in sem zdaj v vsej resnici, kot vedno vaš prijatelj! In zato zdaj tudi verjamem, da med vami ne bi smelo biti več nobene ovire, ki bi vas odvrnila od tiste poti, po kateri je edino mogoče tukaj na tem svetu doseči življenjsko stanje, v katerem lahko obstajamo čim bolj blaženi glede na potrebe duše in duha. Zato zberite pogum in trdno voljo in pojdite za menoj! Vse ostalo pa z zaupanjem pričakujte od Tistega, ki lahko edini pomaga in je meni že pomagal, tako kot mojim številnim drugim prijateljem, zato bo zagotovo pomagal tudi vam, saj me On ni k vam poslal brez razloga. Ne glede koliko vas je, sto ali tisoč, je vseeno, vsi mi sledite in vsem vam bo pomagano!«
25. Zdaj vsi, ki so v ospredju rečejo: »Nas, ki se poznamo z borze je le dobrih dvajset; toda za nami je skoraj nešteta množica čisto navadne sodrge. Če ti bodo tudi oni sledili, je povsem drugo vprašanje! Možno, toda zelo malo verjetno! Kajti ti so še pregloboko v noči. – Poskusi! Nam je vseeno, če gredo ali ne.«

26. Rečejo številni v ozadju: »Sploh nismo tako neumni, kot si gospodje tam spredaj mislijo! Zato gospodje, brez zamere, - svobodno vas bomo spremljali, kot da nas je tisoč. Tisti, ki bo vam pomagal, prav gotovo tudi nam ne bo pokazal vrat. Ali to razumete? Zato se le odpravite na pot z veliko sreče v Božjo slavo!«

109. POGLAVJE

POMIRJENOST MED LAČNIMI SVETLOBE. VOJSKA SLEPIH S SVETA PRIHAJA PRED GOSPODA. BRUNOVA ŽIVLJENJSKA ZGODBA.

1. Rečejo nekdanji zamerljivci: »Oh, zaradi nas se ne sramujte! Tu na tem svetu tako ali tako vsake stanovske razlike popolnoma prenehajo. Upajmo, da bo tudi za nas dovolj prostora v neskončnem prostoru. In tako pojdite tudi vi nemoteno z nami, brez zadrege in velikih besed, tja, kamor nas hoče peljati naš prijatelj Bruno!«
2. Nato eden iz večje skupine zadaj reče: »Tako je prav, takšne besede so za nas sprejemljive! Pred Bogom je vse enako, knez ali berač, volk ali jagnje. Knez ne sme pogledati vstran, ko sreča berača, volk pa si nikoli ne sme poželeti krvi jagnjeta. Če smo enaki med seboj, potem bomo tudi pred Bogom in z Bogom. Kajti zakonov nam ni dal zaradi Sebe, ampak zaradi nas. Nimamo nobenega medsebojnega dolžniško krivdnega razmerja, tako da tega zagotovo tudi v veliki knjigi življenja ne bo najti. Če imate karkoli proti nam, to za vedno izbrišite iz vaše knjige dolgov, tako kot smo mi popolnoma izbrisali vse, karkoli smo našli v naši!«
3. Reče govornik iz ospredja: »Lepo, zelo lepo od vas! Kar ste naredili, smo naredili tudi mi; in tako smo zdaj prijatelji, bratje in sestre! – Zdaj pa nas vabi naš prijatelj Bruno, da mu sledimo; zato prenehajmo z našimi osebnimi pogovori in popolnoma tiho pojdimo za našim prijateljem Brunom!«
4. Ob teh besedah vsi vstanejo in gredo takoj za Brunom, z vedrim pogumom, kamor gre on.
5. Ko vsa velika karavana v nekaj trenutkih prispe pred Mene, reče Bruno: »Gospod, tu so vsi tisti, ki so bili ujeti v temačni sobi. Jaz sem zgolj izpolnil svojo nalogo. Zdaj naj se brez mene zgodi, o Gospod, Tvoja Sveta in večno najboljša volja! Vsi so slepi, zato jim daj svetlobo, da Te bodo lahko videli, kot Te zdaj vidim jaz v vsej Tvoji nežnosti in očetovski ljubezni!«
6. Reče eden iz družbe: »Prijatelj Bruno, ali smo že na cilju našega kratkega potovanja? In s kom si se v duhu pogovarjal?«
Reče Bruno: »Zdaj smo povsem na cilju! In Tisti, s katerim sem zdaj govoril je Gospod, Bog Jehova, Jezus Zebaoth. Prosite Ga za svetlobo, tako kot sem Ga prosil že jaz in tudi za vas bo postalo takoj svetlo; potem Ga boste lahko videli tako, kot Ga zdaj vidim jaz!«
7. Nekdo drug iz družbe reče: »Povej nam, ali nismo v veliki dvorani, kjer smo nekoč že bili, in od koder smo bili pozneje zaradi naše arogance in nesramnosti nagnani v tisto črno luknjo in sicer, če se ne motimo, od nikoli preveč vljudnega Saškega Roberta Bluma?«
8. Reče Bruno: »Ja, v isti dvorani ste se znašli! In brat Robert ni daleč od vas!«
Reče govornik: »Kot se zelo rahlo spominjamo, je bil prisoten Gospod Jezus, v katerega takrat še nismo verjeli in je imel veliko opravka s kukavičje šarastim Lerchenfelder Leanerlom. Takrat smo videli Njega in tudi Leanerla! Zakaj Ga zdaj ne moremo videti, kot tudi Leanerla ne?«

9. Reče Bruno: »Razlog je povsem preprost in je v tem, da ste postali preveč čutni. Vendar pa iz takšne grobe čutnosti ni mogoče videti, zaznati in razumeti popolnoma nič duhovnega, kar vem iz lastnih izkušenj, tako iz obdobja mojega zemeljskega, kot tudi zdaj iz različnih stanj tega mojega duhovnega življenja!
10. Ko sem bil na Zemlji še zelo nežen in bogaboječi deček v hiši svojih zelo pobožnih staršev, sem imel najrazličnejša čudovita videnja. Ja, včasih, ko sem opravljal jutranjo in večerno molitev, sem imel občutek, kot da me obletavajo angelske podobe, ki so me krepile in v mojih prsih prebudile tak nebeški občutek, da se mi je pogosto zdelo, kot da sem zares že v nekem Božjem raju. V tem mojem zemeljskem pobožnem življenjskem obdobju sem imel tako čudovito veličastne in neredko zelo pomenljive sanje, katere je moj zemeljski oče skoraj vedno po moji pripovedi zapisoval besedo za besedo v svoj zapisnik in iz tega naredil številna moralna razmišljanja in zaključke, ja, včasih je celo iz teh napovedoval prihajajoče dogodke za krog našega zemeljskega sorodstva. Ko pa sem potem kot odrasel mladenič zapustil hišo svojih staršev in zmeraj bolj želel v svet, potem so kmalu sanje nebeške vizije izginile. Moji veseli prijatelji, ki so z mano o vsem razpravljali, so naredili mojo vrlino za smešno in plehko, tako da sem se na koncu začenjal svojih vizij sramovati. In tako sem z velikanskimi koraki šel v veseli svet in postal na koncu zelo grobo materialno čuten in se komaj še spominjal svojih čudovitih otroških vizij. Šele v svojih poslednjih dneh sem včasih dobival določene opomine, ki pa jih na žalost nisem prej upošteval, dokler ni bilo res prepozno. Šele zdaj vidim, kako so vse te vizije vplivale name in zakaj? – Tukaj pa se seveda glede tega lahko naredi zelo malo ali pa sploh nič; kajti tu gre zdaj zgolj za to, v kakšnem stanju je ubogo srce duše, da je še vedno sposobno vsaj šibkega sprejemanja. Če je še sposobno čistejšega spoznanja in boljših namenov, potem je to dobro za nas. Če pa je srce, kot pravijo, kamnito, potem je vse kamnito. Iz tega najzvestejšega opisa mojega zelo bednega življenja, kot se je razvijalo in oblikovalo, lahko vsi zdaj v duhovnem stanju jasno vidite, od kod je pravzaprav izvor vaše še vedno popolne slepote. Sedaj pa se v svojem srcu resno obrnite h Gospodu Jezusu in ga prosite samo za pravo svetlobo, ki bo in mora v vas nastati!«

110. POGLAVJE

GOSPOD O LOVLJENJU DUŠNIH RIB. KRUH, VINO IN NEBEŠKO OBLAČILO.

1. Jaz pa rečem Brunu: »Dragi Moj Bruno, resnično si dober ribič. Z enim potegom si Mi prinesel polno mrežo in to je pravo mojstrstvo, ki je v polni meri vredno dobre nagrade! Seveda se bo šele takrat pokazalo, ko bomo te ribe dvignili iz mreže, če jih je več med njimi, ki jih je treba izločiti in vreči nazaj v morje, ker so premajhne. Vendar to v nobenem primeru ne zmanjšuje tvoje zasluge pred Menoj, kajti ločevanje je izključno Moja stvar, medtem ko si ti, kot ribič, ki Sem ga poslal, odgovoren le za ribji ulov. Toda vsak ribič je že vse opravil, ko je napolnil svojo mrežo in mu ni treba gledati na to, ali so ribe dobre ali slabe. Jaz, kot Gospod lahko šele potem določim, katere so Zame dobre in katere ne!
2. Zdaj pa pojdi k Robertu; on ti bo dal primerno okrepčilo, obstoječo iz kruha in vina ter spodobnega častnega oblačila.«
3. Reče Bruno: »O Gospod, komaj sem vreden Tvoje najmanjše milosti; kako naj bi potem lahko od Tebe sprejel nekaj tako največjega in najvišjega!? – Gospod, kar hočeš zdaj zame narediti, kar bi bilo preveč, stori raje za te uboge ribice, ki bi jih jaz dvignil iz

mreže kot premajhne. Toda mene pusti takega, kot sem zdaj. Kajti v Tvoji navzočnosti resnično nisem niti lačen, niti žejen in Tvoja Beseda je moje najdragocenejše častno oblačilo!«
4. Rečem Jaz: »Zelo Mi je všeč tvoja velika ponižnost in prav tako velika preudarnost. Toda prav zaradi tega Mojega velikega odobravanja tebi, moraš tudi storiti, kar Sem ti sedaj zapovedal. Glej, tudi moj Peter Mi nekoč ni hotel dovoliti, da bi mu umil noge, a ko Sem mu pokazal razlog, se je želel umiti po celem telesu, kar je bilo zopet preveč. Ko pa Sem mu potem nakazal popoln razlog, si je pustil umiti samo noge. In glej, tudi pri tebi je zdaj enako! Zato se moraš najprej okrepčati s kruhom in vinom in se očistiti z nebeškim častnim oblačilom, da se te tvoje ribice iz tvoje sfere lahko razsvetlijo, okrepijo in resnično poživijo. Toda, če ne bi bil prej na to pripravljen, potem te tvoje ribice ne bi napredovale. Razlog za to boš v celoti uvidel šele kasneje. – Torej pojdi in stori, kot Sem ti prej svetoval, potem bo izločanje teh rib dobro potekalo.«
5. Ko Bruno to sliši, postane zelo veder in vesel ter reče: »O Oče! Če je tako, potem hočem še jesti in piti za tisočere in biti oblečen v sončno častno oblačilo!«
6. Rečem Jaz: »Jej in pij, kar ti je dano in obleci oblačilo, ki ti bo ponujeno in tvoje ribice bodo kmalu spregledale in videle Mene in vse, ki so tukaj zbrani okoli Mene!«
7. Ko Bruno to sliši, se Mi globoko prikloni in takoj odhiti k Robertu. Ta mu prijazno izroči velik kos kruha in nekaj vina v majhni kristalni čaši. Bruno poje kruh in z enim požirkom popije dano vino, takorekoč na dušek; vendar še vedno čuti zelo velik apetit. Toda Robert nima namena, da bi ponovil to darilo, ampak takoj prinese omenjeno častno oblačilo, ki si ga Bruno takoj obleče, misleč da ga bo to še malo okrepilo. Ampak ni tako. Kajti zdaj postane šele zares lačen in žejen in prosi Roberta za še en obrok kruha in vina.
8. Toda Robert ga zavrne in pošlje k Meni, rekoč: »Kar ti manjka boš dobil pri Gospodu! Zdaj pojdi tja! Vse, kar jaz delam je samo po Gospodovi volji! Tako je to!«

111. POGLAVJE

BRUNO JE ŠE VEDNO LAČEN IN ŽEJEN. NAMIGI O NEBESNEM REDU.

1. Ko Bruno to sliši, gre takoj k Meni, zdaj že oblečen v belo nagubano togo, obrobljeno z rdečimi črtami, in reče: »Gospod, jaz ubogi grešnik se Ti zahvaljujem za to veliko neprecenljivo milost, ki jo Ti meni najbolj nezasluženo podarjaš. Zdaj sem srečen, presrečen; le še malce lakote in tudi žeje čutim. Vendar nič ne de, saj blaženost, ki zdaj izhaja od Tebe in iz Tebe ter teče skozi vse moje bitje, mi ne dopušča, da bi se počutil lačen ali žejen. Skratka, zdaj sem blažen in moje srce prvič čuti pravo, nebeško ljubezen do Tebe, o Gospod in tudi do vseh teh ubogih bratov in sester! Oh, to je ljubezen, na katero šibki smrtniki le redko pomislijo, saj imajo tudi najboljši ljudje na Zemlji sebe tisočkrat bolj radi, kot svoje najbolj iskrene in najboljše prijatelje. Koliko manj bodo potem šele ljubili svoje sovražnike!? Tako tudi moški ljubijo služkinje le zaradi užitka, torej le sebe v služkinjah; toda služkinj zaradi njih samih nikoli ne ljubijo. Kajti, če bi imeli tudi do njih čisto ljubezen, potem z njimi ne bi hoteli početi stvari, s katerimi vedno škodujejo ubogim služkinjam. Vsekakor hočejo uživati z ubogimi, vendar nočejo ničesar vedeti o prijetni in ljubeči skrbi zanje, četudi bi jo bili sposobni zagotoviti na najbolj možen način. Moški zelo cenijo svojo čast, če pa s svojim nečistovanjem uboge, šibke služkinje izpostavijo vsem v posmeh in sramoto, jim to ni mar, če le lahko skrivaj rešijo svojo čast. Videl sem na tisoče pohotnih kozlov, ki so

ponoči tekali gor in dol po ulicah Dunaja, da bi za svoj čutni užitek, za nekaj minut osvojili neko ubogo, zapeljano, kupljivo vlačugo! Ko so dosegli bedni namen svojega nočnega pohajkovanja in potešili svoje ogabno poželenje, so potem dali ubožici, ki je bila skoraj do smrti zlorabljena, nekaj bednih grošev. In, če je prosila za dva ali tri groše več, je bila deležna najbolj sramotnih besed, včasih celo udarcev in preklinjanja z vsemi hudiči. In to naj bi se na svetu imenovalo ljubezen. O ti prekleta ljubezen!
2. Gospod, usmili se služkinj, ki jih je najbolj sramotno in najbolj brezvestno čutno poželenje moških spremenilo v vlačuge. Toda daj moškim za takšne zasluge najbolj zasluženo nagrado v peklu med vsemi hudiči. Ne glede na mogočno polnost mojega srca s čisto nebeško ljubeznijo in ne glede na to, kako močno si moja duša želi odpuščanja njihovih grehov in sem pripravljen zanje storiti vse, še vedno ne čutim niti najmanjšega usmiljenja do takšnih brezvestnih kozlov in bi jih z veseljem videl goreti v peklu, dokler se ne bi za svojo pohotnost spokorili do zadnje kapljice. Nikomur ne želim nič slabega, slabemu pa ne želim dobrega, dokler se s pravo in popolno pokoro ne izkaže, da je vreden. Med temi ribami, ki sem jih prinesel sem, bo tudi nekaj gadov in kač, ki so se na svetu prepustili rafiniranemu nečistovanju; a zanje Te kljub temu prosim za milost in usmiljenje, kajti med njimi so večinoma takšni, ki niso vedeli kaj delajo. Po drugi strani pa je veliko takih, ki so zelo dobro vedeli, kaj počnejo. Za te barabe Te ne prosim, naj okusijo vso ostrost Tvoje sodbe!«
3. Rečem Jaz: »Dragi Moj Bruno, še vedno čutiš lakoto in žejo! Toda ali tudi veš od kod to prihaja? Glej, to je zato, ker v tvojem srcu še vedno sedi mali sodnik! Ta sodnik je sicer zelo pošten in pravičen, a še vedno ni v Mojem Redu!
4. Če pa hočeš biti popolnoma po Mojem Redu, potem moraš tega sodnika odstraniti iz svojega srca in ne boš več občutil nobene lakote in žeje. Kajti glej, Jaz Sem Sodnik, dober in pravičen v vsej polnosti Moje oblasti in moči. Ne glede na to Jaz nikogar ne sodim! Vsak se sodi sam po svoji ljubezni. Če je ta čista in dobra, potem bo tudi njegova sodba nad samim seboj čista in dobra; če pa je njegova ljubezen nečista in slaba, potem bo tudi njegova sodba enaka, toda če Jaz nikogar ne sodim iz Svoje oblasti in moči, koliko manj potem šele ti lahko nekoga sodiš.
5. Jaz najbolje vem, kakšen je svet in kakšni so Dunajčani in kakšen duh jih poživlja. Postlali so si brez Mene, zato zdaj tudi počivajo tako, kot so si postlali za čas in večnost. Zagrešili so vse mogoče inceste, zato zdaj tudi počivajo na krvavih posteljah. Zagotovo ta kri kliče k Meni po maščevanju, vendar se Jaz ne želim maščevati, ampak čisto preprosto dovolim, da se incestneži vseh vrst med seboj raztrgajo kot tigri in si dajo nagrado, ki so jo obojestransko zaslužili. In to je potem pekel v popolnosti; in drugega pekla ni nikjer, razen tega, ki se ustvari in širi iz sebičnosti človekovega srca!
6. Kdor samega sebe ne obsoja, ga tudi mi ne bomo obsojali. Kdor pa se obsoja iz zlobne ljubezni svojega srca, ta naj bo tudi obsojen! Skratka, vsak dobi, kar hoče. In tako postane zanj tisto, kar hoče, ne glede na to, kar hočejo vsi ostali, ki hočejo nekaj drugega, najpopolnejša in najvišja pravica, ki nekomu pripada. Z naše strani ne smemo nikoli zanemariti, da vsakemu pokažemo pravo pot po njegovih zmožnostih in ga s pravičnim naukom vodimo k dobremu. Če se hoče spremeniti, bo zanj dobro, če pa se nikakor noče, no, potem ga zaradi tega od nas ne bo doletela nobena kazen, ampak zgolj tisto, kar si sam želi; in zato ima obilo sodb in kazni! Če pa se sčasoma, prisiljen od svojega trpljenja, želi vrniti na pravo pot, potem mu na tej poti večno ne bo postavljena nobena ovira.
7. Glej, to je pravi nebeški Red najčistejše ljubezni Mojega Srca! – Ta Red mora postati tudi red tvojega srca, tako da boš popoln kot Jaz in ne boš nikoli več čutil kakršnekoli pritiskajoče praznine v svojem črevesju. Tako sit in razsvetljen boš zlahka pomagal vsem tistim, ki si jih pripeljal sem iz svojega lastnega preobilja, kjerkoli bodo potrebovali

kakršnokoli pomoč. Nasitil jih boš in potešil njihovo žejo. Gole boš oblekel in osvobodil ujetnike, potolažil žalostne in ozdravil uboge; slepim boš sam odprl oči in gluhim omogočil, da bodo slišali Besedo življenja. Zdaj pa se spet obrni k svojim ribicam in za večno odpri oči in ušesa njihovega srca!«

112. POGLAVJE

BRUNO POUČUJE SVOJE UČENCE. UGOVOR GROBIJANA GLEDE PONOVNEGA ROJSTVA IN SVOBODNE VOLJE. BRUNOVO POJASNILO.

1. Ta nauk povsem nebeško preobrazi Bruna, tako da se takoj obrne k svojim ribicam in jih začne poučevati na pravi in ustrezen način.
2. Ko pa konča s svojim poučevanjem, se oglasi nek novokatolik izmed številnih svojih sovernikov, rekoč: »Prijatelj, govoril si z izbranimi besedami in tem ustrezno zgradbo stavka! Toda, kaj nam koristijo vse te teozofske modrostne fraze? Glej, Mojzes v svoji genezi pravi: »Ko je Bog začel delo stvarjenja, je bila noč v vsej neskončnosti in Bog je rekel: 'Naj bo svetloba!' In v vseh neskončnih prostorih je bila svetloba! Ko je bila neskončnost tako razsvetljena, je vsemogočni Božji Duh, ki je lebdel v sredini nad vsemi vodami, šele začel ločevati in urejati njihov nered. In glej, prijatelj, to ravnanje je bilo resnično modro, vredno Boga. Toda ti si z nami začel ravno obratno! Kaj koristi slepim, vse to dolgovezno, modro čvekanje o nebeškem Redu? Kaj koristi slepemu, če sliši prihajati sovražnika skozi goščavo, če ga ne vidi? Kam bo pobegnil pred njim? Ali ne bo nekdo, ki bo mislil, da se od sovražnika oddaljuje, pohitel naravnost k njemu? Tako si tudi ti veliko in zelo urejeno govoril o Kristusu in o Njegovi božanskosti, o Njegovi ljubezni, dobroti in usmiljenju, in prav tako Njegovih najbližjih. Toda kaj nam koristi vse to, če nimamo oči, da bi Ga videli in nato presodili, ali je resnično On?
3. Zato tudi ti, če imaš kakršnokoli lastno moč, reci kakor Božanstvo nad nami: 'Naj bo svetloba!' Potem bo vse drugo dano samo od sebe, ko bomo imeli izčiščen vid. Če pa govoriš, kaj vse ti vidiš, mi pa razen tebe ne vidimo in ne slišimo ničesar, in je tudi soba videti kot čisto navadna kmečka izba, v kateri smo natlačeni kot slaniki (čeprav praviš, da je to izredno velika dvorana), kako naj potem tvojim besedam pripišemo najpopolnejše verjetje? Zato dobro razmisli in naredi, kar najprej potrebujemo in upamo, da ne boš ravnal v nasprotju z božanskim nebeškim Redom, saj ta Red pogojuje bivanje vsega drugega!
4. Še vedno ne razumemo zakaj zdaj vidimo manj, kot smo videli takoj na začetku našega bivanja tukaj? Zato je tudi naša prva potreba, da se nam odprejo oči, in da bi sprevideli, zakaj zdaj vidimo manj, kot smo videli na začetku. Na začetku našega bivanja smo tu zelo dobro videli zelo prostorno dvorano in tudi domnevnega Odrešenika Jezusa, Roberta Bluma, Messenhauserja, Jellineka, Becherja, Leanerla, patetičnega Dismasa, njegovega prijatelja Maxa Olafa in nekaj ducatov najlepših plesalk. Zdaj pa ne vidimo in ne slišimo nikogar od njih in mnogih drugih! V katerem grmu tiči zajec?
5. O tem smo te že spraševali, pa nam nisi mogel dati nobenega zadovoljivega odgovora, ampak si nam obljubil, da bo Bog, sam Gospod, nam vsem odprl oči, le potrpežljivi, da moramo biti. Zdaj pa se nič od tega ni zgodilo! Če boš opravil to, za kar smo te prosili, potem bo, kot rečeno, vse drugo dano samo od sebe!«
6. Reče Bruno: »Prijatelj, samo še malce potrpljenja in potem bi vam moralo biti storjeno tisto, kar še posebej potrebujete. Zdaj je bilo modro od vas, da ste mi omenili

Božji Red pri stvarjenju sveta, da bi s tem dali mojemu učenju močno protiutež. Vendar meni vas ni treba obravnavati, kot Bog pri stvarjenju s prvinskimi vodami Njegovih večnih idej, ampak le kot babica z novorojenim dojenčkom. Tudi otrok ne odpre najprej oči! Kako naj bi bilo potem z vami drugače?! Voljno se prepustite popolnoma dvigniti iz maternice vaše čutnosti, šele takrat se bo pokazalo, koliko božanske svetlobe ste sposobni naenkrat prenesti! In tako naj se zgodi v Gospodovem Imenu!«
7. Reče drugi, ki se pojavi poleg prejšnjega govornika, s satirično posmehljivimi očmi in sarkastičnim jezikom: »No, zdaj si na ta način postal nebeški porodničar! Škoda, da sveti očetje Liguorci na Zemlji tega še niso doživeli! Morda bi te naslikali kot zavetnika milosti pod imenom 'Hebammius coelestis' na visokem oltarju ali te izrezljali iz lesa in ga lažno pozlatili in ti še dali nekaj sto srebrnikov za dosego lahkih porodov in nekaj dobrih maš v tvojo čast. Ti si že v osnovi pameten človek! Znaš si pomagati iz vsake zadrege!
8. Ampak moj dragi sveti Hebammius coelestis, povej mi kot zavetnik, ki je dobro izkušen v vseh porodnih zadevah, kako pogosto se mora roditi človeška duša, preden lahko končno reče: »No, hvala Bogu, končno sem zlezel iz zadnjega materialnega telesa na trajno dnevno svetlobo! Verjamem, da v tem tvojem nebeškem stanju ne bo nikoli prišla nobena duša. Nič čudnega, da se je nekemu Nikodemu nekoč zdelo potrebno vprašati Kristusa, ki mu je nekaj rekel o ponovnem rojstvu duha, ali bo moral zopet smukniti nazaj v materino telo! Zdi se mi, da vsa tvoja nebeška modrost vsebuje zgolj rojstvo in smrt in potem zopet iz ponovnega rojstva ponovno smrt! Zelo iskreno nam povej, kolikokrat boš na nas še izvajal svoje nebeško babištvo, dokler ne bomo dosegli pravega vida!? – Svetlobo, svetlobo, prijatelj porodničar. Potem bo vse drugače in očitno bolje brez veliko babištva; kajti brez svetlobe je vse neumno blebetanje. – Ali to razumeš?«
9. Reče Bruno: »Prijatelj, zelo resno ti povem, da tukaj v kraljestvu duhov še nobena duša ni prišla daleč s takšno nesramnostjo! Sicer te za to večno ne bom sodil in kaznoval, ampak se boš ti zaradi tega vedno bolj oddaljeval od cilja svoje usode, namesto da bi se mu približal? – Zakaj sprašuješ kolikokrat se boš še rodil iz nekega materinega telesa, dokler ne boš prišel do polne in nespremenljive resnice? Povem ti, da še nekaj stokrat, če ostaneš v svojem trmastem in pretirano grobem čustvenem stanju!
10. Ali je res tako težko opustiti svojo lastno voljo in na njeno malovredno mesto postaviti voljo Božjega Reda in jo s tem dejansko utrditi?! – Glej, če bi to storil že na Zemlji, bi bil že dolgo rojen iz zadnjega materinega telesa in se že zdavnaj znašel v najbolj resnični Svetlobi vseh svetlob! Vendar ti verjetno ni nikoli ustrezalo, da bi najmanj škodil svoji veličastni volji. In tako ti mora zdaj tudi ustrezati, da si slep, kot vsi tisti, ki so bili in so še vedno takšni, kot si bil ti, in na žalost, kljub številnim grenkim izkušnjam, še vedno si!
11. Želi si tisto, kar hoče Bog, potem boš dosegel svetlobo! Če pa si vedno želiš le kar ti hočeš, potem s teboj obupno dolgo ne bo nič drugače, kot je sedaj! Ali si te besede dobro razumel?«
12. Reče grobijan: »Ja, bratec, sveti porodničar – ja – razumel sem! – Ampak ti si zelo neumen in govoriš o nečem, kar nima ne glave ne repa!
13. Povej mi, kdo lahko prežene svojo voljo in v svojo dušo vcepi čisto tujo voljo? Glej, ti praviš, da vidiš, mi pa smo slepi! Potem pa je dvojno čudno, kako ti kot videc ne sprevidiš, da je nemogoče, da bi jaz tujčevo voljo naredil za svojo lastno drugače, kot po svoji volji. Če pa ne bi imel svoje volje, potem bi rad izvedel od tebe, s kakšno voljo bi si lahko želel tisto, kar bi mi hotel nekdo drug vsiliti. Vedno sem te imel za malo neumnega, a da si tako izredno neumen, mi niti v sanjah ne bi prišlo na misel. To

pomeni celo več, kot dati nekomu oblast, medtem ko sam nisi lastnik niti polžje hišice! Povej mi, ali si to modrost morda dobil od patra Liguorskega ali celo od Sv. Ignacija Lojolskega, ali pa so se ti možgani skisali od slabega ustvarjanja?
14. Zdaj pa šalo na stran! Povej mi odkrito, ali si res tako neumen, ali nas samo hecaš zgolj za svojo zabavo? Glej, človek brez volje ne bi bil nič drugega, kot organsko urni mehanizem brez urnega peresa ali uteži. Mislim, da lahko človek za nekaj časa svojo voljo preda v službo nekomu drugemu in bo delal kar hoče nekdo drug, pa naj bo to nekaj razumnega ali nerazumnega. Toda, če se popolnoma odvzame lastna volja, tako kot nosečnica, ki se odreče svojemu plodu in tako na nek način dovoli uporabiti drugo voljo, je to celo daleč za obzorjem zvezde stalnice. Prijatelj, z vsemi svojimi evangelijskimi dobrimi nameni si lahko odsekaš obe roki in nogi hkrati, potem pa naj te napade nekaj tujcev in bomo videli, kakšne skoke boš lahko naredil! Zato bodi pameten prijatelj, pameten! Če imaš moč ravnaj v naše dobro! Toda za vedno nam prihrani svoje popolnoma prazne besede, o gospod Brunissimus!«
15. Bruno zdaj naredi vse, da pomiri svojo nekoliko vznemirjeno dušo. Toda grobijana ne more povsem odstraniti iz svojega srca. – Čez nekaj časa, ko je v svoji notranjosti dovolj pomirjen, Bruno odgovori grobijanu: »Prijatelj, iz vsega tvojega namenoma žaljivega ugovora, sem več kot jasno razbral, da ti nisi razumel niti najmanj od mojih tebi namenjenih besed. Najprej sem vas pozval k pravični potrpežljivosti, brez katere noben človek ne more doseči ničesar odličnega, kajti prenagli ljudje še nikoli niso dosegli nekaj velikega. Potem sem vam pokazal, kako lahko človek napreduje in doseže željeni cilj šele, ko zajame svojo ničvredno voljo, tako da prevzame voljo modrega človeka in ne dovoli, da bi delovaal njegova lastna napačna volja, namesto samo (boljše) tuje volje, kot polno delujoče moči v njem.
16. Mislim, da bi ta zadeva morala biti jasna?! Toda ti v tej najpomembnejši resnici najdeš le neumnost, saj zadevo dojemaš tako, da bi moral najprej biti popolnoma brez volje in šele nato sprejeti voljo nekoga drugega, kot svojo lastno. Toda kdo ti je dal tak nauk? Tako dobro kot ti, ali celo še nekoliko bolje vem, da si človek brez volje nikakor ne more želeti tistega, kar hoče volja drugega, saj bi bil človek brez volje nem avtomat ali kip. In zato je samoumevno, da človek samo tako lahko pusti, da njegova volja preide v voljo nekoga drugega, če z lastno voljo trdno želi voljo drugega in v skladu s to prilagodi svoja dejanja.
17. Volja je roka človeških potreb. Kdor hoče svojo voljo čim bolje spremeniti, mora najprej spremeniti svoje potrebe. Če je lenoba podedovana človeška potreba, potem ta potreba veže dušo k potrebi po ničemer. Če ima človek potrebo po zadovoljevanju svojega mesa, potem mora duša narediti vse, da poteši meso. Vendar pa ima človek tudi višjo spoznavno zmožnost, s katero sprevidi škodljivost nečistih potreb. S to se lahko bori proti takšnim nečistim potrebam, jih končno popolnoma prežene in nadomesti z boljšimi, torej božanskimi potrebami. To potem pomeni zamenjavo svoje lastne materialne volje z resnično božansko! To je tudi tisto, kar zahtevam od vas v Gospodovem Imenu.
18. Če pa od vas zahtevam samo to in nič drugega, mi povej zakaj si se obnašal do mene tako nezaslišano nesramno in grobo?«
19. Reče grobijan: »Če bi ti tudi prej govoril z nami v tako razumljivi nemščini, kot si sedaj, bi tudi jaz proti tebi povsem drugače nastopil. Toda ti si se prej z nami pogovarjal le vzvišeno modro in ortodoksno, da te tudi pri najboljši volji nismo mogli razumeti drugače, kot smo te; in neprijetna posledica tega je bila zate, da sem ti moral v imenu svoje velike bratovščine dati nekaj dobronamernih komplimentov. Zdaj pa jih vzamem spet nazaj, saj sem iz tvojega zadnjega govora, v katerem si popravil prejšnje nejasne besede, uvidel, da nisi tako neumen, kot sem mislil, saj bi utegnili biti vsled okoliščin

vsi odrešeni ali uničeni. Toda zdaj po tvojem zadnjem popravku so se delnice precej izboljšale, tako da zdaj vsi vidimo nujnost tega, kar si govoril o potrpežljivosti in določeni izmenjavi človeške volje. Ja, ja, na ta način bi tudi lahko delovalo, čeprav z nekaj težavami, kajti starega konja je težje trenirati, kot mladega, vendar to ni pomembno, ko je na naši strani potrpežljivost na pravem mestu!«

113. POGLAVJE

GROBIJANOV GOVOR O IZKRIVLJANJU VERE S POMOČJO DUHOVNIŠTVA.

1. Grobijan nadaljuje: »Toda dejstva, da smo ljudje zdaj tako nečloveško neumni, še posebej v zadevah Kristusove vere, nam noben bog ne more zameriti! Ker je prejšnja Metternichova vlada s policijo in tisočkrat tisoč ovaduškimi očmi, kot desna roka kamarile in končno v največji harmoniji z visoko in nižjo duhovščino, ravnala z ljubečimi Kristusovimi nauki tako, da je na koncu celo zadnji prašičjerejec na Ogrskem Pußtenu moral opaziti, kako služabniki svete vere, ki so bili polni največjega blagostanja, krščenim izpovedovalcem in drugim vernikom edino zveličavne rimsko- katoliške cerkve, niso ničesar tako zelo polagali na srce, kot ljubo nebeško uboštvo, ljubezen, potrpežljivost in najbolj brezpogojno poslušnost, najprej cerkvi in njenim Božjim služabnikom, potem pa tudi državi, v kolikor je slednja naklonjena cerkvi, ki edina prinaša odrešitev.
2. Sam sem se o tem zelo pogosto pogovarjal z najpreprostejšimi ljudmi, ki so takšne lumparije presojali prav tako dobro kot mi in iz tega sklepali, rekoč: »Vera ni nič drugega, kot že v starih časih skrbno premišljeno sredstvo za zaslepitev ubogih ljudi in jih z nebeškimi iluzijami ter z vsemi vrstami laži in briljantnih prevar držati pod nadzorom, tako da potem iz strahu pred peklom ali iz velike želje po nebesih, delajo za delomrzno kasto duhovnikov in slednjim prinašajo najboljše grižljaje, sami pa naj bi živeli slabše od navadnega priklenjenega psa na verigi – seveda vse za večjo Božjo čast, iz česar potem najbolj jasno izhaja, da Jezusa bodisi nikoli ni bilo, če pa že je, potem nikakor ne bi mogel biti Božji Sin! Kajti, če pomislimo na ustvarjeno naravnanost sveta, ki je neskončno modra in si potem predstavljamo hvale vredna načela rimsko-katoliške vere, ki edina prinaša odrešitev, po kateri mora človek tako rekoč kot žival, brez razmišljanja verjeti vse, čeprav bi bilo še tako neumno in nesmiselno, če le izhaja od papeža – in, ko mora človek pri tem še priznati, da je rimski nauk čisto krščanski – potem je treba celo z zavezanimi očmi videti, da isti Bog, ki je tako modro ustvaril Zemljo z vsem na njej in Sonce, Luno ter vse zvezde, po drugi strani nemogoče, da bi lahko dal tak nauk za poživitev in oživitev duha ljudi, ki ne bi bil v čast niti prašičjerejcu, če bi si ga ta izmislil in dal človeštvu za njegovo blaženost.
3. Glej Bruno, tako zdaj filozofirajo preprosti ljudje in to z dobrim razlogom! Vprašanje je, kako naj mi bolj izobraženi ljudje filozofiramo in razsojamo o le preveč razkritih neumnostih, lažeh in v nebo vpijočih prevarah rimsko-katoliške cerkve?! In kako mora na to gledati šele Ustanovitelj takega nauka, ki se lahko preoblikuje v vse mogoče deformacije, kot vosek ali mavec?!
4. Seveda je rečeno, da je papeštvo prav tako podobno čistemu Kristusovemu nauku, kot je umazan kurirski škorenj Medičejski Veneri. Toda to ne spremeni moje sodbe o krščanstvu in o njegovem ustanovitelju. Kar izvira od Boga, nobena človeška sebičnost ne more niti najmanj spremeniti in obrniti na glavo, zagotovo lahko oplemeniti sadno drevje, nikoli pa mu ne more dati drugačne oblike, kakor tudi ne more poslabšati nobenega drevesa, kot tudi tista, ki izvirajo iz divje narave. Če bi bil Kristusov nauk

božanski, potem bi se morali zgoditi vsi hudiči, da bi bedno človeštvo kaj lahko v njem spremenilo po svojih sebičnih željah! Ali bi moralo Božanstvo dati ljudem dovoljenje, da v največji svobodi spreminjajo nauk, kakor hočejo? Potem mora celo slep človek videti, da bi bil tak nauk človeštvu še veliko manj koristen, kot noben!
5. Vendar mislim, da bi moral imeti vsak človek največje spoštovanje do čisto božanskega nauka, kot do vzhajajočega sonca, predvsem pa do Oznanjevalca in Razširjevalca tega edinstvenega nauka. Toda tako, kot so duhovniki ravno tisti, ki v resnici čisti Kristusov Nauk, ki naj bi bil Božji Nauk, najmanj spoštujejo, ampak ga potvarjajo kot čisto človeško delo, za svoje najbolj gospodovalne in sebične namene, lahko rečemo, da so najbolj grobo nasprotje tistemu, kar zapoveduje izvirni Nauk, potem mora vsak razsvetljen razmišljajoči človek sklepati, da nauk, ki ga niti duhovništvo ne spoštuje, ampak ga izvaja le z zunanjo, nesmiselno slovesnostjo, ki namenoma slepi ubogo človeštvo – ne more biti božanski! Kajti celo živali spoštujejo čisto božanske stvari, koliko bolj pa z razumom obdarjeni človek.
6. Kdo lahko stoji brez spoštovanja do velikega Božanstva ob pogledu na vzhajajoče sonce!? Koga ne more ganiti pogled na visoke, veličastne gore!? Kdo lahko ravnodušno, brez spoštovanja gleda morje in se porogljivo smeji najhujšemu morskemu viharju!? Katere prsi ne pretrese mogočni udar Božjega grmenja!? Glej, to so božanske stvari, pred katerimi najbolj nemi in sebični duhovnik trepeta od strahospoštovanja, prav tako kot navaden prašičji pastir! Vendar, kar bi morala biti Božja Beseda, je zanj pomada! Kakšen je potem videz Božanstva? – Če Božja Beseda, kar naj bi bila, pravzaprav ni nič drugega kot slaba pomada naprodaj duhovnikom, kaj bi potem morala biti za nas laike, še posebej, ker nismo doktorji bogoslovja in prepogosto in preveč jasno obveščeni o dejanjih duhovnikov ob spoznanju, da mora biti Kristusov Božji Nauk celo manj kot slaba pomada, sicer ga ti nikakor ne bi mogli na tak način zlorabiti.
7. Če mora človeka pred takšnim naukom nujno navdati odpor, ali je potem presenetljivo, da vsak človek, ki se je le malo dvignil nad najobičajnejše življenje, potem iz potreb svoje narave, oblikuje življenjska pravila, živi razumno v skladu z njimi in zmerno uživa v vsem, kar mu drago in resnično Božanstvo na najbolj naraven način ponuja.
8. Ne nasprotujem načelom čistega izvirnega Kristusovega nauka; ta so dobra in povsem naravno prilagojena medsebojnim potrebam človeštva. Toda kaj pomaga dobremu katoliku, če jih ne sme v njihovi pristnosti prepoznati, kaj šele da bi jih uporabljal. Ker Božanstvo sicer vodi, ureja in vzdržuje vse, kar je nekoč ustvarilo, ali Mu potem ne bi bilo tudi mogoče, Svoj lasten Nauk, če dejansko prihaja iz Njegovih ust za vse stvarstvo, zaščititi pred takšnim opustošenjem, ki ga je predvsem v rimsko-katoliški cerkvi žal preveč. Toda kje je videti takšno zaščito. Prijatelj, kot vem, nikjer na celi Zemlji!
9. Če pa je stvar dejansko taka in nič drugačna, potem te vsi prosimo, da nam pokažeš, kje je vzrok, da Kristusov nauk, ki naj bi bil vendarle božanski imajo prvi za ničnega prav tisti, ki bi morali njegovo božanskost najglobje dojeti, ki pa se zlorablja na vse mogoče načine, s čimer posledično seveda pride na slab glas pri vseh ljudeh, ki to nekoliko bolj jasno vidijo.
10. Govori in nam pokaži božanskost Kristusovega nauka, potem pa ti bomo tudi po tvoji besedi verjeli vse, karkoli nam boš povedal o dolžnostih, ki jih Bog s Svojim naukom zahteva od ljudi za njihovo lastno dobro. In, če smo proti temu zdaj grešili, se bomo svojih grehov radi pokesali; in če bo le mogoče tudi spokorili – celo kot Ignacij Lojolski!

11. Seveda pa bi nam moral tudi dokazati, da lahko človek greši tudi brez zakonov. Toda mi, kot razsvetljeni ljudje iz očitnih razlogov nismo imeli nobenega, še najmanj pa pozitivnega Božjega zakona, razen tega, ki izhaja iz naše narave, po katerem smo se vedno ravnali – in zato tudi nobenemu drugemu nismo sledili. Zdaj pa te prosimo, prijatelj, če želiš govoriti, govori! Sicer pa pojdemo tja, kamor nam bodo naši čuti pokazali pravo pot!«

114. POGLAVJE

BRUNOV ODGOVOR OD GOSPODA. DOKAZ O BOŽANSKOSTI JEZUSOVEGA NAUKA JE NJEGOVA NEIZČRPNA POLNOST IN RAZNOLIKOST.

1. Po tem dokaj jasno izraženem govoru našega neotesanca, se Bruno obrne k Meni in Me prosi za pravo razsvetljenje, da bi lahko govorcu predstavil najbolj učinkovito nasprotje.
2. Jaz pa mu namignem, rekoč: »Govori in ne skrbi za besede! Pravi odgovor boš našel na svojem lastnem jeziku!«
3. Po tem Mojem zagotovilu se Bruno obrne nazaj k govorcu in reče: »Prijatelj, če imaš resnično potrpežljivost združeno z resnično pozornostjo, se bom rade volje odzval na tvoj izziv.« -
Reče neotesanec: »No, pa dajmo! Niti meni, niti komurkoli drugemu iz te družbe ne bi smelo manjkati prave potrpežljivosti združene z vso pozornostjo. Toda svojega govora ne smeš podaljšati čez Kristusovo starost!«
4. Reče Bruno: »Zelo dobro, dragi prijatelj, moj govor bo kratek in jedrnat, zato me poslušaj!
5. Vsi časni darovi ljudem so tako dani, da človek, ki je nepopoln v svojem naravnem razumevanju, teh darov sploh ne zna ceniti in vedno kaj kritizira. Nekomu se zdi poleti sonce prevroče in bi mu bila ljubša večna pomlad. Spet nekomu drugemu je zima strašno nadležna in bi mu bilo bolj všeč večno poletje. Tretji se pritožuje celo nad luno, ker ni vedno v polni svetlobi. Enemu je človeško življenje prekratko, za drugega pogosto tako obupno dolgočasno, da si ga nasilno skrajša. Spet nekdo si želi, da bi bila vsa Zemlja brez morja, plodna, trdna tla, medtem ko bi rad Anglež še širše bolj obsežno morje, kot je že tako ali tako; potem eni nočejo nič drugega kot samo njive, drugi samo travnike, spet drugi samo vrtove, in tretji nič drugega kot mesta in trdnjave! In tako na tisoče različnih stvari! Ja, skoraj nikoli nisem srečal dveh ljudi, ki bi si želela popolnoma enako!
6. Tako ljudje prav iz takšnega nezadovoljstva tudi ne morejo uporabljati Božjih darov, kot so jim bili dani, ampak jih vedno spreminjajo po svojih željah in po njihovih zemeljskih potrebah. Lovijo živali, jih dresirajo, zakoljejo in njihovo meso na različne načine pripravljeno pojedo. Drevesa in rastline presajajo in cepijo; in rastline katerih plodovi dajejo ljudem hrano, rastejo samo na določenih poljih, tako kot trta na posebej določenem prostoru. Od Stvarnika se mora vse razvijati in rasti kot repa in zelje med seboj. Toda s tem redom človek ni zadovoljen in si ga sam zboljšuje. Tako naj bi bilo tudi naravno, da bi ljudje hodili goli in poleti ter pozimi taborili na prostem ali v naključnih votlinah in jamah! Toda ljudje s tem niso bili zadovoljni, ker njihovo fino kožo nekoliko preveč draži, zato so si naredili praktična, včasih celo razkošna oblačila, s katerimi si pokrijejo kožo in si iz tega razloga tudi gradijo najrazličnejše hiše in stanovanja ter v njih uživajo.

7. Zakaj ljudje posegajo v vzvišeno Božje stvarstvo in s tem dejansko pokažejo Božanstvu, da sploh niso zadovoljni z Redom, ki ga je postavil Stvarnik? Sreča za nebeške zvezde, da jih niso dosegle človeške roke, sicer bi že zdavnaj dobile drugačen red. Kaj človek pusti nedotaknjeno, kar lahko doseže s svojimi čuti in predvsem z rokami? Povem ti, ničesar! Celo neba ne, kajti vsak si drugače zamišlja stvari. Toda, ali naj ne bi bile od Boga ustvarjene stvari na Zemlji ustvarjene, zato ker so nezadovoljni ljudje posegli s svojimi rokami vanje in nekatere celo povsem preoblikovali? Prijatelj, najprej mi odgovori na to vprašanje, potem pa bova nadaljevala pogovor o Božjem Nauku na zelo razumen in moder način!«
8. Reče govorec: »No, zadeva se sliši dobro! Ker zdaj počasi začenjam razumeti, bi nam utegnilo biti, če boš ostal dosleden, Kristusovo Božanstvo razumljivo. Zdaj pa le nadaljuj, ker te je res zelo zanimivo poslušati tako govoriti!«
9. Bruno nadaljuje: »No, če razumete, kar sem rekel, potem bom v Gospodovem Imenu pred vašimi očmi in ušesi še naprej razkrival Božje stvari. In zato poslušajte!
10. Povedano zelo na kratko, je Božji Nauk (v Svetem pismu in drugih besedah Razodetja) popolnoma enak drugim stvaritvam. Za posvetni razum je to izjemno neurejena neumnost, ki zaman išče tisti ustaljeni red, ki ga imenuje naravna logika. Čudežna dejanja in moralni nauki so v večinoma mističnih podobah, pomešani med seboj kot zelje in repa. Tu se bere kot pravljica; tam kot priporočilo; po drugi strani ena samo po sebi izborna morala, a je pogosto še manj povezana z drugimi zgodbami, prispodobami in dogodki za posvetni razum, kot najbolj neurejena flora dobro pognojenega kmečkega travnika, na katerem botanik najde najrazličnejše vzorce za svoj herbarij. Toda to ni niti najmanj v nasprotju z božanskim Redom v Božjem Nauku, ki je dan ljudem, temveč ga potrjuje. Ker ravno s tem Božanstvo prisili brezbrižno naravo ljudi, k nenehnemu razmišljanju in iskanju različnih načinov, da bi se pravilno znašli v tistem, kar se jim je na začetku z zunanjega vidika Božjega nauka zdelo neurejeno, in kot da bi bilo naključno navrženo brez vsakršne logike!
11. Kaj bi si mislili o Božanstvu, če bi na primer stvari na Zemlji uredil tako, da bi rasla na mestih določenih z matematično natančnostjo samo določena vrta sadja, na drugih pa zopet druga. Če pa bi gospodar posejal drugo vrsto sadja od določene, ki pa bi bilo boljše in bolj donosno in nato ne bi ničesar pobiral, kakšno bi bilo potem njegovo gospodarjenje.
12. Zato je neskončno modri Ustvarjalec svetov, rastlin, živali in ljudi, vzpostavil nespremenljivo določen Red le tam, kjer je to potrebno in za ljudi koristno. – Toda stvari, s katerimi se mora ukvarjati človeški duh, so zato od Boga pisano razpršene, da bi si lahko človeški duh v njih prizadeval najti najboljšo priložnost pridobiti tisto spretnost in moč, ki tukaj v kraljestvu čistih duhov pogojuje dejanski, svoboden in ljubeč večni obstoj.
13. Zato je tudi Božji Nauk, kot že omenjeno, podan in urejen tako, da lahko vsak duh iz njega, kakor rastlina iz zemlje, srka sebi ustrezno hrano, se z njo vzdržuje in s tem raste do popolnosti.
14. Tako kot lahko v zemlji dve različni rastlini precej dobro uspevata druga poleg druga in dosežeta zrelost, lahko na enak način iz istega Božjega Nauka, več duhov, ne glede na to, kako so različni po svoji konstituciji, precej neovirano dosežejo svojo duhovno popolnost, če le zvesto in vestno sledijo svoji veroizpovedi.
15. Toda dejstvo, da noben nauk na celem svetu ne dovoljuje tako velikega števila različnega čaščenja, kot Božji Nauk Jezusa Kristusa, je velik, glavni dokaz božanskosti tega nauka in tudi njegovega najbolj vzvišenega Oznanjevalca in Ustanovitelja! Če bi bil ta nauk človeško delo, tako kot drevo ali grm, narejen iz voska ali lesa, ne bi mogel nihče z njega presaditi nobene veje, in če bi kdo to storil, bi se mu kvečjemu smejali

kot norcu. Toda Božji Nauk iz Kristusovih Božjih ust, ni nekaj umetno izrezljanega s človeškimi rokami, ampak je večno pravo drevo, oskrbljeno v vseh svojih vejah z vso življenjsko močjo, in torej od samega Boga ustvarjeno in posajeno, tako se potem tudi zgodi, da njegovi cepiči (veroizpovedi) ozelenijo povsod in s pravično in pravilno oskrbo se neizogibno pojavijo dobri plodovi in prinašajo večno veselje do življenja.
16. Toda zdaj nasprotno razmislite o človeških naukih, na primer filozofskem, matematičnem in podobno; so kot stroj, ki proizvaja enak učinek le pod določeno obliko in nastavitvijo. Po vsem svetu je v matematiki dva plus dva vedno enako štiri. Aristotel priznava samo eno resnico, in sicer čisto aristotelsko, tako kot Wolff, Leibnitz, Frichte, Kant in Hegel, ker do vsi posadili samo mrtva drevesa in grmovja!
17. Toda pri Kristusovem Božjem Nauku ni tako! Vsaka posajena veja se ukorenini in še naprej uspeva in zeleni, kmalu zraste v drevo življenja in obrodi sadove. In to je pomembna razlika med Božjim delom in mrtvimi deli človeka in hkrati največji dokaz nesporne božanskosti Nauka, ki na vseh območjih, pri najrazličnejših oblikah čaščenja, s pravično, dobro in vestno skrbjo, obrodi vedno enake sadove življenja.
18. Če imate še kakšen ugovor, potem zdaj lahko to odkrito storite! V Gospodovem Imenu vam ne bom ostal dolžan pojasniti nobenega odgovora.«

115. POGLAVJE

KRITIKA RIMA.
BRUNOVA JASNA OSVETLITEV ZADEVE.
PREDNOST NOČI.

1. Reče govorec: »Prijatelj, zadevo Božje Besede si razložil z osupljivo logično doslednostjo, za kar se ti moram zdaj celo zahvaliti v imenu vseh teh gostov! Kajti s tem si nam naredil zelo pomembno uslugo. Toda zdaj pa pride še glavno vprašanje. Če boš tudi na to prepričljivo odgovoril na enak način, potem nas boš vse popolnoma osvojil in postavili te bomo za vodjo naše družbe. Vprašanje pa se glasi:
2. Če je po tvoji resnično modri razlagi Kristus Gospod in Bog nebes in Zemlje, se postavlja vprašanje, katera verska ločina na Zemlji je najbližje resnici, in kako resno se Kristus zavzema za rimskokatoliško cerkev. Kdo ne pozna početja te stare, bedne, posvetne in skrajno sebične ter edino zveličavne cerkve?! Božja Beseda, zakrnela in pohabljena, kot komaj kakšen trs v Sibiriji, je le beden bleščeč izobesek, za katerim volk, vedno željan krvi in zlata, skriva svoj požrešni pohlep. Z vsemi možnimi napadi se je poskušalo potegniti ovčjo kožo s sramotnega telesa tega volčjega zmaja, a na žalost so bili doslej vsi veliki napori čisto zaman! Ta Gog in Magog, ta Moloh, ta sedem glavi zmaj, ta stara svetovna vlačuga, živi, uspeva in še naprej neuničljiva vegetira in nadaljuje večinoma zavestno in le v manjši meri (zlasti pri zasužnjeni nižji duhovščini in njenimi najbolj slepimi privrženci) nezavedno svoj sramotno brezvesten posel – popolnoma nemoteno, ne z nebes, ne s pekla!
3. Če je Kristus Bog, ki živi po smrti, tako kot mi in je ob vsaki priložnosti tako odločno grajal sramotnost judovskih duhovnikov, potem nam povej, kako lahko dopušča takšne gnusobe že več kot petnajst stoletij in tako mirno opazuje, kako Ga ti črni Božji služabniki trpinčijo, veliko bolj kot vsi tisti starorimski rabljevi pomočniki, ki so ga pribili na sramotni križ? Več kot štiri petine krščanstva še preveč jasno vidi ta zlobna početja in pravi: »Med vsemi krščanskimi ločinami je Rim najstarejši in bi moral zato tudi najbolje vedeti kdo je Kristus in kakšno je njegovo učenje? Toda s svojimi dejanji, ki so neposredno v nasprotju s Kristusovim Naukom, kažejo, da še nikoli niso verjeli v ta

nauk in zato še manj v Kristusa, s katerim v bistvu delajo karkoli hočejo. Napadajo Ga, prodajajo, Ga sodijo in celo preklinjajo na pekel, če si upa vzpostaviti odnos z drugo ločino. Posledično je omajana vera vseh tistih, ki so sicer še tako zvesti privrženci Njegovega Nauka in so potem na nek način s pravičnim prezirom prisiljeni obrniti hrbet takšnemu nauku, ki ga je mogoče po mili volji uporabljati za najbolj sramotne stvari!
4. Povej, če Kristus obstaja, ali ne vidi tega, kar je zdaj očitno že navadnim ljudem? Ali pa tega noče videti? Ali pa je še vedno Njegova volja, da rimskokatoliška cerkev še vedno obstaja in dovolj sramotno deluje? Povej nam, ali mora tak Rim obstajati? In ali se Kristus zares veseli njenih del? Ali res razume samo latinščino in ljubi predvsem najbolj prazne, nesmiselne ceremonije? On, ki v času Svojega zemeljskega življenja ni nič tako grajal, kot sramotno hinavščino?! Torej prijatelj, še to uganko nam reši in potem bomo popolnoma tvoji, kot tudi od tvojega Boga!«
5. Reče Bruno: »Prijatelj, to tvoje vprašanje o Rimu in njegovih služabnikih je popolnoma pravilno in dobro utemeljeno, in resnično je zelo težko dati kakršnokoli podporo tej cerkvi; vendar mora imeti Gospod kljub temu nek razlog, da ji dovoli obstajati. Popolnoma res je, da Kristusova božanska Beseda uživa veliko večji ugled celo med Judi in Mohamedanci, kot med Rimljani, ki delajo iz Kristusa, kar hočejo in izkrivljajo in obračajo Njegovo najsvetejšo Besedo, kot je to najbolj primerno za njihovo prevarantsko, grabežljivo, oblasti željno delovanje.
6. Potem pa pomislim, da je to drevo, ki je sedaj že zelo staro, v duhovnem smislu doživelo skoraj enako izrojenost in formalno degeneracijo, kot stari kostanj na Siciliji blizu Etne, katerega jedro je bilo trhlo, gnilo in mrtvo že skorajda tisoč let, ker pa je to drevo v mladosti pognalo na vse strani močne korenine in zelo močne, široko razprostranjene veje in vejice, ki so seveda v stalnem vzajemnem odnosu s koreninami, se je oblikovalo novo deblo, tako da je to, kar je bilo nekoč eno zdravo drevo, zdaj postalo drevo z več debli, ki so povezani samo v krošnji in ne več v koreninah in deblu kot eno drevo. To drevo, izjemno zaradi svoje starosti, tu in tam še vedno a redko rodi plodove, ki so brez okusa, trdi in skoraj neužitni. Razlog za to je verjetno v tem, ker je drevo že zdavnaj popolnoma izgubilo prvo, glavno življenjsko jedro. Sicer so se iz razdeljenih debel drevesa, ki so vzniknili iz močnih stranskih korenin, oblikovali listi in nekaj semen, toda to je malo ali nič v pomoč glavnemu deblu, od katerega polnega zdravja je odvisen poln, zdrav in okusen sadež. To drevo danes velja bolj za zgodovinsko redkost, kot pa za dejansko uporabno drevo, saj ga preprosti ljudje, ki se oklepajo vsega starega, prav tako kot mah starega drevesnega debla, ohranjajo in častijo z vsemi vrstami pravljic in basni, popolnoma slepi bedaki pa ga častijo celo kot svetišče. Najboljše pri tem drevesu pa je, da nudi popotnikom v primeru nenadnih neviht nekakšno skromno zavetje!
7. In enako, vsaj tako se mi zdi, je v primeru zelo razdrobljenega obstoja rimskokatoliške cerkve. Ta nima več dejanskega stebla in jedra, ki ima sicer navzven še vedno videz drevesa življenja; v bistvu pa je prav tako malo dejansko drevo življenja kot je stari sicilijanski kostanj uporabno sadno drevo. Še vedno vegetira in njegove veje imajo še vedno zunanje življenje, prav tako obrodijo cvetove in plodove, a jih ni več mogoče uživati, ker so trdi in brez okusa ter jih nekateri popotniki kupijo le kot rariteto in odnesejo s seboj. Najboljše pri starorimskem kostanju, tako kot sicilijanskem je, da popotniki, torej knezi, ki jih ogrožajo politične nevihte, pod njenimi široko razprostrtimi vejami iščejo zaklad in ga tudi najdejo, vendar le najbolj bornega. Toda tako kot je sicilijansko naravno drevo pravzaprav že dolgo mrtvo in se zdaj bliža popolnemu razpadu, je zdaj oslabelo tudi rimsko duhovno drevo. Povem vam, da bo Rim kmalu obstajal samo še v zgodovinskih knjigah, kot je sicilijanski kostanj v kronikah te dežele!

8. Res pa je, da bi bilo lahko na mestu, kjer to drevo še stoji, še veliko drugih, svežih in polno zraslih dreves. Če pa je Gospodu Bogu všeč, da takšna redkost resnično še obstaja, za kar ima zagotovo Svoj najboljši razlog, zakaj bi nas potem motilo, saj ga že dolgo z najboljšo vestjo na svetu nismo uporabljali, v prihodnosti pa še manj!
9. Sicer se mi tudi zdi rimska cerkev kot nočna vera, saj med tako imenovanimi bogoslužji, vedno prižge luči, kot znamenje, da je v njej noč tudi na najsvetlejši dan! Noč ima vsekakor tudi dobro stran, saj daje počitek utrujenim! – In kje bi lahko imeli utrujeni več počitka, kot v rimski nočni cerkvi? Ni jim treba nič razmišljati, nič raziskovati, ne napredovati, ampak biti le tiho navzoči na dobrinah svoje matere (Noči) in pri tem lahko mirno spijo! – Če pa se nato zbudijo iz spanja, zbujeni od kakršnegakoli moralnega ali političnega hrupa, nihče ne išče svetlobe tako zavzeto, kot tisti, ki se znajdejo v Noči!
10. In zato verjamem, da je verjetno tako, da Gospod prav iz tega razloga dopušča rimokatoliško 'Noč', tako kot naravno noč poleg dneva, da imajo ljudje potem večjo željo po svetlobi. Vsaj jaz sem se vedno prepričal, da so bili slepi vedno večji prijatelji svetlobe, kot videči. In tako je mogoče, da se od vseh krščanskih verskih ločin v nobeni ne išče toliko prave svetlobe, kot ravno tisti, ki imajo najmanj svetlobe, torej spovedniki, ki so odgovorni za nočno cerkev. Mislim, da bi ti iz tega moralo biti precej jasno, zakaj Gospod tolerira staro Rimljanko in za kaj je pravzaprav dobra? – Če imaš še kaj pomislekov, mi to le odkrito naznani in odgovor ne bi smel izostati!«

116. POGLAVJE

IZKRIVLJANJE ČISTEGA BOŽJEGA NAUKA, KOT POSLEDICA ČLOVEKOVE SVOBODNE VOLJE. ZGODOVINA KATOLIŠKE VERE. KONEC GOSPODOVE POTRPEŽLJIVOSTI.

1. Reče govorec: »Najbolj cenjeni prijatelj, zdaj res vidimo kaj je narobe z edino zveličavno rimsko cerkvijo, in da je Kristusov Božji Nauk vsekakor lahko pristen Božji Nauk, kar tudi zagotovo je, čeprav izvira iz najbolj ozkogledne rimske ločine, ki tega na najbolj grozen način zlorablja. Vendar še vedno ne uvidimo, kako je lahko Gospod dovolil, da je ta cerkev, ki naj bi bila na začetku tako rekoč čisto apostolska, v teh zadnjih stoletjih potonila na dno, tako da zdaj sploh več ne more priti do spoznanja, da v čistem pomenu evangelija sploh ni več cerkev. Njeno latinsko vreščanje, njena osebna spoved, njena mašna daritev in njene druge svete norčije in nesmiselno zvonjenje, predvsem pa celibat, ki je v nasprotju z vsemi človeškimi čutili in vso naravo, so pojavi, o katerih govorimo v današnjem času, ko so deležni posmeha mnogih, da ne pomislimo na vse druge nepredstavljivo neumne cerkvene običaje in disciplinske zadeve. Kajti, če bi kdo živel strogo po rimskih zakonih, bi moral biti tako neumen, da zagotovo ne bi osramotil prve norišnice v Parizu. In glej, Gospod dopušča takšno veličastno ustanovo za ustvarjanje norcev, katerih nauk bi moral biti za ljudi na Zemlji, kot svetloba osrednjega sonca! Vidiš, v tem grmu tiči zajec in zlovešče jedro zadeve!«
2. Reče Bruno: »Dragi prijatelji! Kako in zakaj lahko Gospod pravzaprav to dovoli, si morate razložiti v sveti zasnovi nujno potrebne svobodne človeške volje, brez katere svoboden človek ni človek, ampak zgolj žival ali avtomat. Ker pa mora imeti človek, da je človek, popolnoma svobodno voljo, kar pomeni, da lahko počne kar hoče, je po drugi strani tudi povsem jasno, da je svoboden tudi ne glede nato, kako čist je božanski nauk in ga sprejme ali pa tudi ne, ali ga prizna za pristnega ali ne! Ker pa je človek do tega

upravičen, je potem tudi jasno, da bi sčasoma iz Kristusovega nauka lahko nastalo zelo temačno papinstvo.
3. Kajti že apostoli so bili tisti, ki so v svojem času trgovali s Kristusovim čudežnim naukom; ja, Sam Kristus je imel ob sebi nekoga, ki Ga je izdal; kako ne bi bilo v poznejših časih veliko trgovcev, ki so na Kristusov nauk gledali kot na potrpežljivo kravo, ki brez veliko krme daje veliko mleka. Ker pa so ljudje, zasvojeni z zlatom in denarjem, to še predobro uvideli, so Božji Nauk prodajali kot blago, z njim trgovali po vseh deželah sveta in sklepali najbolj donosne posle. To je bilo že prvo zlo dejanje! Ko pa so trgovci (rimski duhovniki vseh vrst) videli, da se blago ne kupuje v svoji čisti duhovni obliki več tako pohlepno, zlasti med Azijci, ki so nagnjeni k pompu in slovesnostih, so kmalu prilagodili svoje izdelke tako, da so zadovoljili večino dežel Orienta. In glej, trgovina je zopet dobro uspevala.
4. Iz te trgovske epohe izvira predvsem predrzno in samovoljno krnjenje in reduciranje čistega Kristusovega Nauka, iznajdba vic, odpustkov, bratovščin in marsikaj podobnega. V to drugo epoho spadajo tudi križarske vojne, v katerih so zloglasni in prekanjeni rimski trgovci veliko zaslužili. – V še nekoliko poznejšem obdobju, ko so ljudje začeli malo bolje razumevati, v čigavo korist in blaginjo je Rim tako vneto in z neznanskimi odpustki hvalil križarske vonje in jih na vso moč vzpodbujal, je bilo nato treba to preveč predrzno prevaro vendarle zaustaviti, da se ne bi spravili v neprijeten položaj pred celim svetom. Ugotovljeno je bilo tudi, da so imeli rimski trgovci tesne poslovne vezi s Saraceni in jih zvesto obveščali, kdaj se bodo križarji vrnili, s katere strani bodo prišli in kako močni bodo, s čimer je seveda moralo biti dobro obveščenim Saracenom vedno lahko slepe križarje sprejeti na najprimernejši način.
5. Ko so ljudje izvedeli za te prevare, za katere so duhovniki, ki so marljivo spovedovali, še prehitro slišali, so se slednji usmerili k mistiki, oziroma bolj natančno, k črni magiji. Postavili so romarske kraje s čudežnimi podobami, se popolnoma posvetili latinščini, izdelali čudodelne relikvije in zgradili velike templje s številnimi čudežnimi oltarji, ulili veliko zvonov in podobno. S tem se je trgovalo vse do danes. Odkar pa v današnjem času ljudje, bolj kot kdajkoli, spet začenjajo duhovnikom rasti čez glavo in celo pred človekom najsvetejšega duha nimajo več spoštovanja, tem malim trgovcem zmanjkuje idej in ne vedo, kaj storiti, da bi si zagotovili donosno prodajo svojega blaga.
6. Toda prijatelj, tokrat se to ne bo več zgodilo! Sveto pismo in drugi sveti spisi so med ljudmi preveč razširjeni in ti trgovci so preveč jasno pokazali, da bi za denar naredili vse. In tako se je celo Marija, ki jim je bila dolgo v oporo, skupaj z njenim lesenim Jezuščkom, začela opuščati, kar je za te trgovce izreden malum omen (slabo znamenje). Kmalu jim ne bo preostalo drugega, kot njihova škandalozna kronika, zvesto zapisana v zgodovinskih knjigah. Skoraj bi lahko stavil vso svojo srečo, da v bližnji prihodnosti pred ljudstvom ne bodo videti dosti drugače, kot hči, ki se pred svojimi poštenimi starši in drugimi sorodniki vedno obnaša moralno in pobožno, dokler je ne ujamejo v nespodobnem položaju. Ali pa bodo morali trgovci ostro ukrepati, kar bo tudi močan argument proti njim.
7. In tako bo Gospod očistil Svoj nauk ob pravem času na način, ki bo kot strela opazen v očeh vsega sveta! Na splošno pa nikomur ne bo škodilo, če bo po imenu pripadal Rimljanki. Kajti vam vsem lahko zagotovim, da ima Gospod zelo rad rimska jagnjeta, kar je eden od glavnih razlogov, zakaj ni že teh kramarjev z golobi in menjalcev denarja pregnal z vrvmi iz templja. Vendar je to, kar se še ni zgodilo, zdaj tik pred vrati!
8. Zato vsa slava samo Njemu, ki vodi svoje ljudstvo tako nežno, kot kokoš svoje piščance! – Mislim, da bi vam zdaj moralo biti popolnoma jasno glede Rimljanke. Zato se zdaj obrnite le na Jezusa Kristusa. Da bo lahko svetloba v polnosti prišla k vsem vam za večno.«

117. POGLAVJE

VERJETJE DVOMLJIVCEV IN NJIHOV STRAH PRED GOSPODOM. DIALOG CERKVENEGA IN SVOBODNEGA ČLOVEKA. HUMOR V KRALJESTVU DUHOV.

1. Nato spregovori govorec, ki je govoril pred tako imenovanim grobijanom: »Mene in govorca, ki je govoril za menoj, popolnoma prežema jasnost tvojega govora. Resnica je v njem prepričljiva! – Tako je, tako je bilo in tako tudi nezmotljivo bo, kot si zdaj napovedal v popolnoma preroškem duhu. – Torej je Jud Jezus, Kristus, zagotovo tisto, kar o Njem kaže dobro izročilo in to, kar si ti sedaj povedal o Njem. Toda bolj kot je vse to res, toliko težje se nam je sedaj obrniti Nanj. Kajti vedno smo bili hudi grešniki in nismo upoštevali Njegovega božanskega Nauka! Če se bomo zdaj obrnili Nanj, pa naj bo še tako proseče, ali nam ne bo takoj zaklical: 'Pojdite daleč od Mene, zlobneži, saj vas ne poznam!?'
2. Drugi govorec reče: »Oh, oh, oh! Kaj že spet premišljuješ? Zdi se mi, da te še vedno preganja pol ducata dobrodušnih Liguorcev. Ali ti zares verjameš v pekel in vice? Kaj takega meni ne bi moglo niti v sanjah priti na pamet. Kristus bo, po mojem mnenju, precej modrejši in tudi boljši, kot sva midva. Povej mi, ali bi ti lahko, celo s svojo sedanjo, ne nepomembno trdoto srca, nekoga obsodil na jezuitski pekel, in to za večno, če ta obstaja? Povem ti, da bi moral biti celo hudič, da bi storil kaj takega. Kako si potem predstavljaš Kristusa, da lahko kaj takega od Njega pričakuješ?!«
3. Reče prvi: »Sicer imaš prav, vendar tudi veš, da so Njegove lastne besede, po katerih prešuštniki, tatovi, morilci, goljufi, krivoprisežniki, skopuhi in trdosrčneži ne bodo prišli v Božje kraljestvo. Rečeno je: 'Kdor veruje in je krščen, bo blagoslovljen!' Res smo bili krščeni, toda nikoli nismo verjeli ničemur, razen tistemu, kar smo lahko zgrabili z rokami; vse drugo je bila za nas neumnost! Tako se zdaj pred Kristusom ne moremo pojaviti z ničemer, kar bi Nanj lahko napravilo ugoden vtis. Vsekakor je neskončno dober, vendar je tudi neskončno svet in zato prav tako pravičen! Kako pa se bomo uspeli izogniti Njegovi pravičnosti, je pa povsem drugo vprašanje?«
4. Reče drugi: »Ampak, prosim te, ne govori tako patetično! Ali nisi slišal našega prijatelja vodnika Bruna govoriti, kako je s to stvarjo?! K nam je bil poslan od Kristusa Gospoda, da nas pridobi in pripelje pred Njega! Sedaj, ko nas je pridobil; zakaj bi zdaj še povzročali težave? Vsi vemo, da pred Bogom nismo vredni piškavega oreha; če pa hoče biti do nas milostljiv in usmiljen, zakaj bi se obnašali sramežljivo kot devica na kmečki poroki, ali kot saška princesa, ko si jo njen kraljevi mož prvič zaželi v zakonski postelji!? Tukaj gre za to, da vzamemo z obema rokama, kar nam želi veliki Gospod nebes podariti, in da nimamo nobenih jezuitskih pomislekov.«
5. Reče prvi: »Ampak, če bi bil ti le malce podoben Njemu! Na svetu si bil vedno tako neposreden, tukaj pa nisi niti za las drugačen! Ali boš tako govoril tudi vpričo Gospoda in vseh Njegovih svetih prijateljev? Tedaj pa se boš zagotovo tresel, kot trepetlika v velikem viharju!«
6. Reče drugi: »Ojoj, ojoj, mislil sem, da imaš opravka samo s pol ducata Liguorcev; kot pa zdaj opažam, je v tebi še vedno ves jezuitski kolegij! Ali nisi bil pozoren na Brunove najbolj jasne besede? Rimsko prevaro je razkril tako jasno, kot je bilo nekoč jasno znamenito arkadijsko ogledalo! Ti pa si sedaj še vedno v ekstazi, kot umirajoči oče Kochheim! Ampak, ne se smešiti! Glej, prijatelj Bruno se ne bo počutil dobro, ko te bo pogledal, ker delaš tako neumen obraz in govoriš kot dunajski fijaker na veliki petek, ko Liguorci svoje konje poškropijo s sveto vodo in jih, če je treba, tudi klistirajo!

Sram te bodi, da prideš kot duh v duhovno kraljestvo s takšnimi neumnostmi! Glej, sam Kristus Gospod bi se ti moral smejati, če bi sedaj videl tvoj levji obraz!«
7. Reče prvi: »Ampak za Božjo voljo, prijatelj! Prosim te, brzdaj svoj nesramni jezik, sicer boš očitno še končal v peklu! Kajti pekel obstaja tako, kot obstajajo nebesa. Nadeni si uzdo na svoj jezik, sicer boš brez odlašanja obsojen! Kajti ti imaš brezbožna usta!«
Reče drugi: »Prijatelj Bruno, bodi tako prijazen in malo potolaži tega junaka, sicer bomo tukaj v duhovnem svetu doživeli zloglasno nesrečo ponečedenja v hlače! Zdi se, da so pogoji za to že ustvarjeni!«
8. Vsa družba plane v smeh in prvi govorec reče: »Ampak, prijatelj Bruno! Tudi jaz bi te prosil, da temu žalivcu mojega dobrega imena malo zapreš njegov nespodoben, velik gobec. Kajti, kaj se njega to tiče, če sem bil prijatelj Božjih služabnikov?! Zato mu več ne dovoli takšnih namigovanj, da bi se mi vsi smejali!«
9. Reče Bruno: »Bodi pametnejši, potem se ti ne bo nihče smejal! Sprejmi, kar sem tukaj govoril, potem se to verjetno ne bo več dogajalo. Če pa prideš sem z vsemi očitnimi jezuitskimi dvomi in s tem zavlačuješ moje delo, ki ga imam z vami, potem ima tvoj prijatelj Niklas prav, ko te malo draži! Kdo je dober in pravičen pred Bogom in kdo ima zasluge pred Njim, Vsemogočnim? Ali ni On sam rekel: 'Ko ste naredili vse, morate še reči, da ste bili samo leni in nekoristni hlapci!?' Če pa je tako govoril, zakaj presojamo, ali smo dobri ali slabi in ali imamo pred Njim kaj zaslug ali nobene? Glejte, pred Njim smo vsi skupaj slabi in nimamo nobenih zaslug! Če pa hoče biti do nas milostljiv in usmiljen, zakaj bi se temu upirali, kot da dejansko obstajajo ljudje, ki so popolnoma pravični in imajo določene zasluge pred Bogom! O vidite, vse to je zaman! Vsi smo slabi in samo Bog je dober! Če pa On želi zdaj iz Svoje večne dobrote storiti nekaj dobrega za nas, je potem na nas, da storimo tako, kot je nekoč storil grešnik Zahej, ko mu je Gospod zaklical naj pride dol z drevesa, prišel v njegovo hišo in potem z njim obedoval. Tako zdaj isti Gospod kliče tudi nas. In tako storimo to, kar je nekoč storil Zahej!«

118. POGLAVJE

BARDOVA SVOJEGLAVOST IN OBČUTLJIVOST. NIKLASOV OSTER OČITEK. MNOŽICA TISOČERIH, ZDRUŽENIH V DUHU, PREJME GOSPODOVO MILOST.

1. Reče prvi govorec Bardo: »No, če je tako, potem bom v Božjem Imenu popustil. Ampak Niklas bi moral sam uvideti, da nikakor ni prečiščen duh. Še vedno je tak, kot je bil na Zemlji – grob, surov in neolikan človek. Ker pa je bil Niklas novokatolik in kot tak sploh ni verjel v Gospoda Jezusa, ni treba, da si preveč domišlja. Ti so hoteli svet spremeniti v nebesa, nas katoličane pa so imenovali neumne ovce. Toda zdaj sedi dobri Niklas v istem čolnu z mnogimi njegove vere, skupaj z nami starimi katoliki! Zato Niklas ne bi smel biti tako robat do enega od naših. Tudi jaz nisem bil do njega robat!«
2. Niklas se malce nasmehne in reče: »Moj najbolj cenjeni prijatelj Bardo! Brez zamere, če sem bil malce preveč zagret! Sem pa imel vsaj dobre namene, česar mi nihče ne more zanikati. Mimogrede moram kljub temu odkrito priznati, da mi je deset dobronamernih neotesanosti ljubših, kot ena sama nepopravljiva neumnost. Moram ti tudi odkrito priznati, da imam raje novokatoliško klofuto ob pravem času, kot rimokatoliški Judežev poljub. Ker me bo klofuta streznila in pripeljala do neke določene odločitve; prazna rimokatoliška ljubezen pa prijatelju nikoli ne pogleda v oči, ampak vedno samo v njegov mošnjiček! Resnično, trideset srebrnikov, tako kot poljub, povsod obremenjuje rimokatolike. Povej mi, ali pravi rimokatolik moli k Bogu drugače, kot da

bi od Boga kaj dobil? Berač moli za miloščino, kmet za dobro letino, verujoči uradnik za dobrega služabnika, devica za lepega, bogatega in spoštovanega moža itd., vsak za nekaj drugega, toda častiti Boga le zato, ker je kot Bog neskončno najpopolnejše bitje, prijatelj Bardo, dajem vso svojo blaženost papistu, če je kdaj molil k Bogu iz čistega, nesebičnega namena. Zato se ne ponašaj preveč s svojo rimskokatoliško blagostjo. Mimogrede menim, da je zdaj skrajni čas, da upoštevava nasvet prijatelja Bruna, saj sva oba namlatila že dovolj prazne slame!«
3. Reče Bardo: »Prazno slamo? – To ni prazna slama! Razumeš? Kajti, če nekomu rečeš, da je osel, pa čeprav parafrizirano, to zame ni nobena prazna slama!«
4. Reče Niklas: »Kaj pa je potem? Mogoče celo ogrska jerebica? Če si res tako užaljen, ker sem ti povedal malo resnice, potem mi povej še ti nekaj nazaj, da si bova bot! – Glej, ali ne vidiš, da nam mora biti vsem bolj mar za Gospoda Kristusa, kot za našo medsebojno užaljeno neumno čast?! Kaj je vsa čast brez Boga?! Ali bi ti kaj koristilo, če bi te jaz za neko povsem nenamerno žalitev pozlatil z vso častjo, ti pa bi moral ostati še dlje časa ločen od Kristusa? Mislim, da eden drugemu ne bi privoščila takšne časti. Zato, prijatelj Bardo, je zdaj dovolj teh zemeljskih neumnosti, ampak se vsi združimo po Brunovem nasvetu in prosimo Gospoda Jezusa za svetlobo, milost in usmiljenje, ki ga vsi še vedno potrebujemo!- Jaz bom vodil molitev, ti pa na glas ponavljaj za menoj iz dna svojega srca, seveda če to želiš?!«
Reče Bardo: »Eh, zakaj bi ponavljal za teboj!? Saj sem tudi sam sposoben sestaviti prošnjo!« -
Reče Niklas: »Le kar, nič nimam proti temu! Ker mora vsak najbolje vedeti, kje ga čevelj žuli! Ampak jaz bom zdaj svojo prošnjo povedal na glas in vsak lahko pri tem sodeluje ali pa ne.«
5. Tedaj reče vsa tisočera družba: »Ti moli, Niklas! Mi ti bomo sledili v molitvi!«
6. Reče Bardo: »Zaradi mene! Ampak jaz bom prosil le zase, saj že vem zakaj in kaj.«
Reče Niklas: Stori kakor hočeš, toda vsi te prosimo, da nas v prihodnje ne motiš! Zato moli v tišini!«
7. Po teh besedah se je vsem, razen Bardu zdelo, kot da jim je koprena padla z oči, Jaz pa stojim nedaleč od velike svetovalne mize, okoli katere je tik pred Niklasom zbrana cela, že znana družba. Vsi si komaj upajo dvigniti pogled in se ne morejo dovolj načuditi nad velikostjo in sijajem dvorane ter nad svežino in lepoto gostov.
8. V tem trenutku stopi pred Mene Bruno z največjim spoštovanjem in reče: »O Gospod! Samo Tebi vsa ljubezen, čast in čaščenje! Glej, kot najbolj nekoristen hlapec stojim tukaj pred Teboj in Ti predajam to čredo, ki Ti, kot sem prepričan, zdaj v svojih srcih v celoti pripadajo.«
9. Rečem Jaz: »To si naredil zelo dobro! Tvoja velika potrpežljivost in ponižnost sta opravili to nemajhno delo na zgleden način. Resnično, ker si ta svoj prvi posel v mojem kraljestvu tako mojstrsko izpeljal, boš kmalu odgovoren za večje stvari. In ta tvoj prijatelj Niklas ti bo stal ob strani, kajti tudi on je, proti koncu tvojih pogajanj s to tisočero množico, odločilno prispeval k temu, da sedaj z izjemo enega rahlega trmoglavca, vsi popolnoma rešeni stojijo pred Menoj, njihovim Bogom, Gospodom in Očetom ter so sposobni od Mene prejemati nadaljnje večje milosti!
10. Zares ni nobena pridobitev duhov bolj blagoslovljena kot tista, ki je dosežena z resnično besedo in modrim naukom! - In ti si pridobil to čredo samo z besedo in naukom, kar je popolnoma v skladu z Mojo voljo in Mojim Redom. Tako je zdaj ta čreda že popolnoma svobodna in noben čudež ne bo zadržal njenih src; zato je tudi povsem sposobna takoj sprejeti večje milosti, kar je Meni resnično v veliko veselje! Vajina nagrada bo zato morala biti tudi velika!

11. Ko so prišli k Meni, so bili lačni in žejni, kajti k Meni so jih lahko pripeljala samo čudežna dejanja in pojavi. Vendar sedaj ni nihče lačen in nihče razen Barda žejen! – Razlog za to je, ker ste vsi sledili le Besedi! In tako je prav in takšna je Moja volja!
12. Vidva, Bruno in Niklas, pojdita k Robertu; dal vama bo nova oblačila. Sam pa bom prevzel Barda in mu dal, kar si želi – sladko ali grenko!«
13. Niklas, popolnoma skrušen od ljubezni in hvaležnosti, hoče vseeno še nekaj povedati, Jaz pa mu rečem: »Prijatelj, ti si že govoril, saj Jaz razumem jezik srca! Zato le pojdita z Brunom popolnoma potolažena k Robertu! V vajinih novih oblačilih se bomo potem še veliko pogovarjali in med seboj izgladili. Tako naj se zgodi!«

119. POGLAVJE

ZDRAVLJENJE BARDOVE DUŠE. NIKLASOV GOVOR O BOŽJEM VODSTVU. NEBEŠKO BRATSTVO.

1. Oba gresta takoj k Robertu, ki ju zelo prijazno sprejme. – Jaz pa rečem Bardu, ki Me še ne vidi: »Odpri se, mračnjak in Mi pokaži razlog za svoj napuh!«
2. Ko Me zagleda, da stojim pred njim, se Bardo močno prestraši in Me takoj prepozna. – Poskuša govoriti, vendar mu jezik zavrača služenje. Tako le vsake toliko časa zajeclja, kot nekdo, ki ga od velikih špekulativnih skrbi premaguje spanec. Toda on v svojem drhtečem srcu ne misli na nič drugega kot na to, da ga bom v nekaj naslednjih trenutkih obsodil na pekel.
3. Jaz pa mu rečem: »Slepec, kako prazen je tvoj strah! Kdaj Sem sploh prišel k tistim, ki so sami sebe obsodili – da bi jih še bolj obsodil!? Ko pridem, pomagam, ne pa sodim in obsojam! – Toda v tebi vidim hudo bolezen, ki se ji reče napuh. Glede te Mi moraš o sebi vse povedati, ne zato, da bi Me o tem obvestil, kajti Meni so vse stvari od večnosti dobro znane ampak zato, da bi se sam rešil svojega bremena pred Menoj.
4. Glej, ko je tvoj prijatelj Niklas hotel biti priprošnjik za vse, nisi želel sodelovati, ampak si hotel moliti samo zase, čisto sam. Zase nisi želel prav veliko, ampak toliko več ponižanja si zahteval za vse tiste, ki so te užalili, najbolj pa za Niklasa, ki ti je pri Brunu oporekal status predstavnika ljudstva (ti si bil prvi, ki se je sprl z Brunom v imenu celotne družbe), in ki se ti je na koncu celo upal povedati v obraz nekaj zelo pomembnih resnic, vendar pa ne na fin način!
5. Zdaj pa razmisli, ali je prav, da svojemu najboljšemu prijatelju želiš veliko ponižanje, ker se ti je kot prijatelj upal povedati resnico v primerni meri? Namesto, da bi mu raje zaželel vse najboljše, ker ti je kot pravi prijatelj povedal resnico in te poskušal spraviti iz pogubnega stanja napuha in sebičnosti, si mu zaželel hudo ponižujočo sodbo.
6. Ali misliš, da je tukaj, v kraljestvu večne, najbolj razkrite resnice, tudi tako kakor na Zemlji, kjer slepi za svoje prijatelje štejejo in častijo samo laskavce ter strahopetne in lene hvalivce, toda tiste, ki jim povejo resnico, jih kot najhujše sovražnike prezirajo in preganjajo – tako, kot so Judje storili Meni, ki Sem bil tudi dovolj drzen, da sem jim golo resnico pomolil pred oči in pod nos!?
7. O Moj dragi Bardo, tukaj je popolnoma drugače! Tukaj šteje samo najbolj gola resnica in čista ljubezen, združena z njo! Vse drugo je pred Menoj gnusoba in se mora za večno ogibati Mojega kraljestva! – Zdaj si izvedel tudi iz Mojih lastnih božanskih ust, kako se tukaj ravna v zadevah medsebojnega prijateljstva. Zato si sedaj priznaj, da si ravnal do Niklasa v veliki meri neprimerno, zato pojdi in se spravi z njim! Nato pa se vrni zopet sem in Jaz ti bom dal, kar je prav in kar ti pripada!«

8. Ko Bardo sliši tako tehtne besed iz Mojih ust, se poglobi vase in si v srcu reče: »Ja, ja, Gospod Vsemogočni je to izrekel! Kdo se lahko upre Njegovi modrosti in vsemogočnosti? To je že tako in večno prav! Človek je sovražnik resnice, še posebej, ko se mu preveč približa, vendar ji dela veliko krivico, zlasti, ko pomisli, da njegovo življenje ni le do roba groba, ampak se razteza neskončno daleč onkraj tega, in sicer zgolj pogojeno z resnico in ljubeznijo! Gospod mi je Sam to pojasnil, in zato hočem delati tako kot želi Gospod, pa naj bo zame še tako težko! – Pogum in odločnost pripadata vsem velikim stvarem. Zato bom tudi šel pogumno in odločno k prijatelju Niklasu, mu vse priznal in ga ponižno prosil za prijateljstvo! Ja, tako bom storil!« - Potem takoj odide k Niklasu, da izpolni svojo dobro namero.
9. Toda Niklas, zdaj že preoblečen, pride k njemu, ga objame in reče: »Prijatelj, na Zemlji je pri slepih potrebno ukrepanje, ker ne vidijo resne moči volje. – Tukaj pa, kjer nekdo s široko odprtimi očmi vidi vso resnost volje, ne sprašuje o dejanju, ki sledi volji, ampak samo o resnosti volje. Če je ta v redu, potem je tudi vse v redu! Tedaj je le volja naša, vsa dejanja pa so Gospodova!
10. In glej, zdaj sva najboljša in najbolj intimna prijatelja za večno in vse najine prejšnje zemeljske razlike so za vedno prenehale! Vendar pa bova tudi vedno spoštovala in z vsem srcem ljubila prijatelja Bruna, kot najbolj gorečega prijatelja; kajti vsi se moramo zahvaliti njegovemu pogumu in njegovi veliki potrpežljivosti za popolno rešitev pred pogubo! Seveda, kot je samoumevno, pa neskončno dobroto, blagost in nerazumljivo prizanesljivost dolgujemo Gospodu! Kajti On je dejansko bil in ostaja večno glavni in prvotni vzrok vsega odrešenja! – Tako morava pohvaliti tudi več prijateljev, ki so bili tukaj pred nami, kajti za nas so bili močan magnet, ki nas je že na Zemlji zelo privlačil, in tudi tukaj so bili očitni pobudniki, da smo preko njih našli svojo odrešitev!
11. Toda Gospodu, Očetu Jezusu pa bodi vsa čast, zahvala, čaščenje in ljubezen, da je tako označil naše poti in tako vodil naše korake, da smo kljub vsej naši hudobni nemoči in proti vsemu našemu verjetju, zdaj na koncu naše dolgotrajne slepote prišli tja, kamor smo po Njegovem Redu morali priti!
12. Resnično, Njegovi načrti in Njegove poti so nedoumljivi! Očitno človek ni nič drugačen od ladje, katero brez jader in vesel kot po naključju ženejo vetrovi po morju sem in tja. Kdo bi pri tem pomislil in rekel: »Glej, ta ladja brez naprav za vodenje, je kljub temu vodena po najboljšem načrtu!« Vendar pri tem ne pomisli, da so tudi vetrovi Gospodovi, in da jim le On daje smer in moč. Ladja končno prispe varno na obalo, kot da bi jo vodil najizkušenejši krmar. In glej, to je Gospodovo delo, kateremu zato edinemu pripada vsa čast in vsa slava!
13. Tako je tudi nas vodil Gospod, da smo na koncu kljub svojim zares hudim grehom morali najti pot do Njega! O, kako neskončno dober in moder mora biti in kako neizmerno močan v ljubezni! – Skratka, zdaj smo za večno rešeni! – Zato bodimo tudi mi polni največjega poguma in polni najglobje ljubezni do Njega, rešitelja vseh naših rešencev!«
14. Po teh besedah se objameta z nesmrtnimi rokami. Nato objameta Bruna, potem Dismasa, ki je prav tako prišel k njima in Max Olafa, ki je Dismasa spravil v red, predvsem pa Roberta, ki si je najbolj močno prizadeval za Dismasovo vrnitev.
15. Po tem prizoru gre Niklas z Bardom k Meni in reče: »Gospod, oba stojiva pred Teboj, kot eno srce. Tudi Ti nama odpusti, kot sva midva drug drugemu za večno vse odpustila, da Te bova potem lahko ljubila nad vsem, kot iz enega srca!«
16. Rečem Jaz: »Če sta se poravnala med seboj, potem je tudi vse zglajeno pred Menoj in vajina dolžniška knjiga je izničena. - Zdaj pa pojdita z Robertom in vsemi drugimi prijatelji do velike zlate omare! Tam boste našli precejšnjo količino oblačil za teh tisoč ubogih; vzemite jih in jih razdelite med te, ki so še vedno videti goli. Potem pa

se vrnite, da vas bom blagoslovil in popeljal naprej v kraljestvo svetlobe! Tako naj se zgodi!«

120. POGLAVJE

OBLAČILA V ONSTRANSTVU. GOSPODOV BLAGOSLOVLJENI GOVOR. BLUM IN NJEGOVI PRIJATELJI UREJAJO MIZE V JEDILNICI.

1. Zdaj gredo vsi k Robertu, on pa nato vse pelje k veliki zlati omari, jo odpre in vsem razdeli nova oblačila, katera si takoj tudi oblečejo. V oblačilih se vsi polepšajo in so polni dobre volje.
2. Toda v kraljestvu duhov je pomembna razlika med tistimi, ki se obrnejo k Meni prek svojega najglobljega spoznanja, prebujenega iz čiste ljubezni do Mene, in tistimi, ki se obrnejo k Meni zgolj po modrem pouku od zunaj. Prvi dobijo novo oblačilo kot od znotraj navzven, drugi pa morajo vidno sleči svojo staro posvetno obleko in si od zunaj obleči novo nebeško. Ta kratka razlaga je tukaj podana zato, da se v nadaljevanju ne bi nihče spotikal, ko se tu in tam v drugih prizorih zgodi, da se nekaterim duhovom nenadoma posreči preobleči v novo oblačilo, približno tako kot drevo spomladi, medtem ko morajo biti duhovi tega prizora večinoma na novo oblečeni od zunaj, kakor da bi bili še na Zemlji.
3. Zdaj pred nami vidimo vso, veliko skupino, že popolnoma oblečeno in polno vedrega poguma. Vsi Me na skrivaj hvalijo, nekateri pa se ne morejo dovolj načuditi Moji prizanesljivosti. Drugi opazujejo prednike in apostole z določenim svetim strahospoštovanjem. Spet drugi si upajo, čeprav zelo plaho, začeti pogovor z apostoli. Toda Peter vsem nakaže, naj gredo najprej k Meni, da prejmejo obljubljeni blagoslov, potem pa bodo uvedeni v vse vrste modrosti. Po tem Petrovem opominu, zdaj vsi pohitijo k Meni, se Mi zahvaljujejo za lepa oblačila in Me prosijo za obljubljeni blagoslov.
4. Jaz takoj zatem dvignem roke nad vsemi in rečem: »Sprejmite vsi obljubljeni blagoslov za najbolj resnično krepitev vaše zdaj še šibke ljubezni in modrosti, brez katerih bi bilo nemogoče vstopiti v Moje pravo nebeško kraljestvo! – Ker pa ste zdaj prejeli Moj očetovski blagoslov, lahko naredite tudi velik korak naprej v Moje Kraljestvo! Na Zemlji ste se pogosto spraševali, ko ste včasih usmerili pogled navzgor proti zvezdam, kaj so vse te zvezde, kaj je Luna, kaj Sonce in še marsikaj drugega. Nekateri ste menili to, drugi ono, nekateri pa sploh nič. Vendar to zdaj ni pomembno, kajti vsi ste premagali zemeljsko in ste srečni, veseli in močno povzdignjeni pred Menoj, vašim Bogom, Očetom in Odrešenikom. Kot dovršeni otroci imate pravico biti uvedeni v vsa velika in neskončna bivališča vašega nebeškega Očeta. Zato se vsi dobro pripravite! – Kajti od zdaj naprej se šele zares začne veliko uvajanje v vsa dela, ki so vam skozi vse življenje vsak dan lebdela pred očmi, kot najbolj prikrita skrivnost!
5. Toda ta hiša, v kateri ste se po padcu zdaj zopet povzdignili, vam bo služila kot skupno bivališče, v katerem Me boste vedno našli, ko si boste po velikem potovanju nekoliko utrujeni zaželeli počitek.
6. Če pa boste po številnih velikih izkušnjah dosegli do Mene čezmerno ljubezen, potem bo tudi vsak v sebi našel svoje lastno bivališče, v katerem bo potem najbolj blagoslovljen bival vse večne čase!
7. Vendar, da bi lahko vsi začeli svoje izkustveno potovanje v Moje kraljestvo popolnoma poživljeni, bomo vsi skupaj zaužili resnično vitalen obrok. Ti Robert in vsi tvoji glavni bratje, pojdite in odprite srednja vrata proti poldnevu, kjer se vam bo

prikazala nova dvorana. V tej dvorani boste našli številne mize in stole. Razvrstite jih in obložite s kruhom in vinom! – Jaz pa bom potem vse goste privedel v veliko dvorano miru in tišine, kjer se bodo vsi nasitili! Zdaj pa pojdite in storite, kot Sem vam zdaj zapovedal!«

8. Robert gre zdaj s prijatelji v omenjeno dvorano, ki je izjemno velika in opremljena s številnimi velikimi in majhnimi mizami, ki pa so še vedno v neredu, kar ustreza tistemu stanju duha, v katerem duh že polno poseduje vse vrste ljubečih načel, vendar ta načela še niso urejena in jih zato še ni mogoče uporabiti za različne dobre namene, ker duh še ne more opaziti, v kakšnem zaporedju mora kaj narediti. Iz tega razloga morajo ti duhovi (Robert in njegovi prijatelji) zdaj najprej urediti mize, ki so enake dejavnim načelom ljubezni. Ko bo to urejeno, potem bom tudi Sam prišel in privedel goste v dvorano blaginje in dejavne ljubezni, kjer bodo prejeli in uživali višje milosti in darove, v višjem in čistejšem redu.

9. Ko Robert s svojimi prijatelji Mesenhauserjem, Becherjem, Jellinekom, Max Olafom, Dismasom, Niklasom, Bardom in še nekaterimi prostovoljci uzre številne mize, ki stojijo v precejšnjem neredu, začudeno pogleda in reče: »Prijatelji, vzelo nam bo kar nekaj časa, da vse to postavimo v zahtevani vrstni red. Vendar je težava v tem, da so nekatere mize visoke, nekatere nizke, druge ožje, tretje, kot vidim, zopet krajše. Tudi stoli in klopi niso enaki! To bo zahtevalo kar nekaj dela! Ampak, kakšen prijazen gostitelj pa sem, če sploh ne vem, kaj je v tej hiši in kako naj bo urejena! In jaz, ki bi moral biti popoln in pravi lastnik vsega, zdaj kar stojim z vami, mojimi dragimi prijatelji, kot tele pred novimi vrati! Toda kaj je mogoče storiti? Morali se bomo lotiti dela in urediti to zadevo po najboljših močeh!«

10. Reče Messenhauser: »To je res čudno! V prejšnji dvorani smo bili že popolnoma modri, tukaj, samo eno dvorano naprej, pa smo spet videti tako neumni, kot da se nikoli ne bi seznanili s poštevanko! Tukaj gre zgolj za to, da te mize, klopi in stole pravilno postavimo, mi pa gledamo kot voli in ne vemo kje bi najprej začeli. Katera miza je številka ena, torej čisto zgoraj, katera številka dve in tako naprej? Kako bomo postavili nizke z visokimi in ozke z širokimi?«

11. Reče Becher: »Prijatelji, naredite kakor hočete, povsod bom pomagal; samo načrta ne zahtevajte od mene! Kajti resnično, v tej ogromni, veliki dvorani se počutim tako neumno, kot da bi pravkar prilezel iz materinega trebuha!«

Reče Jellinek: »Ja, ja, kot se mi skrivaj zdi, je ta zadeva veliko pomembnejša, kot si mi predstavljamo! Menim, da nas je dobri, najboljši Gospod tukaj pustil, da se bomo vsi malo motovilili. Tako nam na koncu ne preostane nič drugega, kot da gremo k Njemu in Ga prosimo za pravi načrt. Kajti pol večnosti lahko čakamo, študiramo in tuhtamo, - pa še vedno ne bomo dosegli ničesar! Tisoč miz in nekaj tisoč stolov in klopi različnih velikosti ne moremo spraviti tako rekoč pod eno streho! Zato pošljimo nekoga h Gospodu, da Ga povpraša o pravem redu!«

12. Reče Robert: »Sam bom šel k Njemu, vi pa ostanite tukaj in si medtem oglejte druga čudesa te dvorane!«

13. Po teh besedah se Robert vrne v prejšnjo dvorano in debelo pogleda, ko ugotovi, da je ta dvorana popolnoma prazna, namreč brez človeških bitij. Oprema, vrata, stene in okna, - vse je enako kot prej, a se nikjer nič ne premakne in od nikoder ni slišati nobenega glasu. Robert pogleda ven skozi okna, a ne vidi nikogar. Odpira še ostala vrata, vendar nikjer ne opazi Tistega, katerega išče. Gre celo ven na veliko dvorišče hiše, a se nikjer nič ne premakne! – Ko kljub vsemu iskanju in klicanju ne najde nikogar, se zelo potrt vrne, kjer najde nič manj potrte prijatelje.

14. Robert reče: »Hvala Bogu, da vas še vedno najdem tukaj; saj je dvorana tam zunaj tako prazna vseh bitij, kot ledeni pol na Zemlji! Nikjer ni prisotnega Gospoda, niti

nikogar drugega, niti v stranskih prostorih, ki sem jih preiskal. O ti obupna zgodba! Kaj bomo zdaj storili?!«
15. Jellinek začudeno reče: »To ne more biti slabo, je nenavadno, ampak ni slabo! V Božjem Imenu, zdaj naj bo tako kot On hoče; začnimo urejati te mize, kakor se le da! Če bodo urejene in potem obložene s kruhom in vinom, se bo pokazalo, da to ni bilo norčevanje iz nas!?«
16. Robert pokliče Maxa Olafa in mu reče: »Brat, na Zemlji si bil mornar, inženir in geometer; zato si ti prvi, ki bi lahko dobro uredil te mize in klopi?! Pojdi in preuči zadevo! Kajti zdaj nam pravzaprav ne preostane nič drugega, kot da naredimo, kar nam je Gospod zapoveda, kakor meni tudi brat Jellinek!«
17. Reče Max Olaf: »Noben bog ne more od nekoga zahtevati več kot je sposoben! Zato bomo te mize tudi takoj začeli urejati! – Velike mize, enake višine in širine potisnemo skupaj na vrh dvorane, nato pa malo nižje in ožje od teh; za temi spet nekoliko nižje in malo ožje, in tako naprej, dokler ne bo vse razporejeno na ta način. V celoti bomo oblikovali dolg štirikotnik ali pa celo križ, kar bi bilo najbolj primerno, saj imamo s tem delom velik križ! Podobno bomo naredili s klopmi in stoli! Ko bo to delo, upam, kmalu končano, se bo pokazalo, ali bo Gospod prišel, kot je obljubil. Če pa ne pride, bomo šli ven na prosto in iskali našo družbo po vseh koncih tega sveta. In tako v Božjem Imenu, začnimo torej z razporejanjem!«
18. Vsi se strinjajo z načrtom Maxa Olafa in se takoj lotijo dela. Po precejšnjem času so mize, klopi in stoli urejeni v obliki križa. Nato Robert odpre več omar, ki so vse polne kruha in vina, kruh v običajni obliki okroglega hlebca, in vino v čašah z zlatimi pokrovi. S pomočjo prijateljev Robert zdaj obloži vse mize s kruhom in vinom.
19. Ko je tudi to delo opravljeno, reče Robert: »Gospod, Ti, ki vse vidiš, vse slišiš in vse veš, zdaj zagotovo vidiš, da smo nalogo, ki Si nam jo dal, kolikor je bilo mogoče, najbolj zvesto opravili. Obljubil Si nam, da boš takoj prišel sem z vsemi ostalimi gosti in nas vse okrepil in blagoslovil za višje nebeške naloge! Oh, ne odlašaj zdaj in pridi k nam ker zelo pogrešamo Tvojo Sveto, vsepoživljajočo in nadvse blaženo prisotnost!«
20. Vsi ostali rečejo enako, toda vse ostane v najgloblji tišini in nihče nikjer ne sliši zvoka ali drugega glasu. A to naših urejevalcev miz ne moti, kar nekaj časa potrpežljivo čakajo.
21. Ko se kljub dolgemu čakanju nihče ne pojavi, reče Robert: »To je res čudno! – Ali nas želi Gospod še posebej skušati, ali pa smo naredili kaj narobe?? Ali pa so to bile le sanje, ta cela, dolga zgodba od našega prihoda na ta svet. Res nenavadno, ja, res izjemno čudno! Kaj naj zdaj storimo?! Dragi prijatelji, zberite se, dajte nasvete in predloge, sicer bo zadeva izgledala zares obupno!«

121. POGLAVJE

MNENJA IN NASVETI PRIJATELJEV. DISMAS SPRAVI SRCA V RED. ROBERTOVA HVALEŽNOST. O BLAGOSLOVU LJUBEZNI DO BLIŽNJEGA.

1. Bardo gre k Robertu in mu reče: »Prijatelj, nikakor ne morem zanikati, da se mi zdi nenavadno to popolno izginotje Gospoda, skupaj z veliko, deloma sveto in deloma še ne tako sveto družbo. Vendar zdaj mislim, da če je bila prejšnja cela zgodba s tisočimi najmodrejšimi dogodki zgolj prazno sanjsko prikazovanje, v kar sploh ne morem več verjeti, potem smo svobodni in s tem za vso prihodnost svoj lastni najvišji zakonodajalec in zato lahko delamo, kar se nam zdi za nas in naše potrebe najboljše,

in nobena tuja sila nas ne more od tega odvrniti. Če pa je vse to, kar smo na tem svetu že doživeli, videli, gledali in izvedeli, čista duhovna resnica in dejanskost, in da je Jezus, ki smo Ga vsi videli, občutili, slišali ter nad vsem ljubili Gospod; potem ta naša zadrega, ki vsekakor ni nepomembna, ni nič drugega kot najbolj preračunana nova preizkušnja za naše odrešenje, ki nam jo pošilja Njegova ljubezen, milost in usmiljenje, da bi najbrž s tem postali bolj svobodni, samostojni, samozavestni in tako na določen način duhovno bolj možati. Zato tudi mislim, da mora naša ljubezen do Jezusa Gospoda rasti in zelo naraščati, na način kakor smo Ga videli in govorili z Njim, in kakor nas je poučil, povzdignil in blagoslovil s Svojo vsemogočno ustvarjalno roko, potem bo zagotovo zelo kmalu med nami in vsemi dragimi brati in sestrami! – To je moj nasvet! Če pa kdo ve kaj boljšega, prosim da to uporabi v dobro vseh!«

2. Nato reče Niklas: »Brat, čisto odkrito ti moram priznati, da imam s tabo veliko veselje, kajti s svojo res veliko bistroumnostjo vedno zadeneš žebljico na glavico! Tako je, kot si rekel in nemogoče je, da bi bilo drugače! – Sicer je res, da sem najinega prijatelja Bruna prej bolje razumel kot tebe, zdaj pa bi bil ti lahko resnično vodja vseh nas. Ja, ja, ljubezni do Jezusa, Gospoda nam vsem gotovo primanjkuje, zato nas sedaj pušča malce tu tičati in se potiti! Lepa Helena iz Lerchenfelda pri Dunaju po rodu, zagotovo ne bo brez Njega, kot smo mi sedaj. Zakaj? – Ker se ga je že na začetku znala oprijeti tam kjer je najšibkejši, namreč v srcu? – Mi pa, ki smo kot komaj malo bolj modri kramarji verjeli, da smo z veliko žlico pojedli vso modrost celotnega nebeškega kraljestva, zdaj stojimo tukaj kot voli na gori!

3. Zato je povsem pravilno rečeno: 'Več ljubezni!' Ja, Gospodu moramo darovati več ljubezni kot razuma! Tedaj nas ne bo zapustil! – Če pa izvršujemo Gospodove ukaze z določeno nebeško veličino in si umišljamo, da smo kot Božji zastopniki poslov, bolj kot mnogi drugi potrebni Božje milosti – potem nam seveda sploh ne sme umanjkati, da moramo doživljati stvari, ki se nam morajo zdeti zelo čudne! Ampak prej mislim, da smo sami pravzaprav še bolj čudni od teh doživljajev! Kaj mislite, ali imam prav ali ne?«

4. Vsi rečejo: »Popolnoma! Tako tudi je! Sami smo krivi za vse to! – Toda Gospod pozna našo neumnost in nam bo verjetno odpustil!«

5. Dismas pride malo bliže in reče: »Dragi prijatelji, dovolite tudi meni nekaj besed! Kar se tiče odpustitve naše neumnosti, mislim da smo s takšnim pričakovanjem na povsem napačni poti. Kajti gre zato, da se človeški duh šele takrat šteje za popolnega, ko se z lastno močjo, torej s svojo notranjo življenjsko močjo, ki nam jo je dal Bog od samega začetka, opogumi, prerodi, vstopi v prepoznani Božji Red in se potem v njem tako dejavno giblje kot v svojem lastnem najvišjem življenjskem elementu. Potem se lahko pričakuje s strani Gospoda določena usmiljena prizanesljivost.

6. Kako bi lahko opremljeni z nekaj iskricami svetlejšega razumevanja sprejeli, da bi nas moral Gospod, kot večno najmodrejši mojster vseh stvari v neskončnem vesolju, večno vlačiti okoli na tako imenovanem usmiljenem povodcu, ravno v obdobju, ko gre za našo samostojno popolnost, tako kot pastir vleče kravo na vrvi, da ne bi pojedla trave, ki je za mejo!

7. Zdaj imamo moč in Božji nauk v izobilju. Zato se moramo spontano oblikovati tako, kot zahteva Božji Red, ki ga vsi dobro poznamo! – Najprej je čisto prava ljubezen, vendar ne prisilna ljubezen, ampak svobodna ljubezen, kakršne je sposobno naše srce, kajti ljubiti Boga bolj, kot lahko, bi bila neumnost, a Boga ljubiti manj, kot si želi naše srce, bi bila nezaslišana mlačnost, ki bi nas na koncu spravila v polsmrtno stanje. Če pa imamo pravo mero ljubezni, bomo imeli tudi pravo mero modrosti in s tem tudi ustrezno urejeno moč, s katero se bomo potem kot svobodni in popolni duhovi lahko sami prosto gibali, kot da bi bili vodeni od Boga. Bog je zagotovo Sam najvišji Red v

vsem. Toda, če hočemo ta Red dojeti, moramo doseči pravi red v vsem v sebi, sicer nikoli ne moremo zahtevati resnične popolne svobode.
8. Te mize in klopi, ki so bile prej med seboj pomešane, katere nam je Gospod zapovedal z namenom urediti, so najbolj zanesljivo Božje znamenje, kaj moramo še storiti na sebi in skozi sebe, da bi lahko večno zmogli stati pred Njim, Bogom. Zato to sedaj pomeni, da se ta pojav zdi toliko manj nenavaden, kot skrajno potreben, zato ga tudi s hvaležnostjo izrabimo tako, kot želi Gospod.
9. Menim, če sedaj pomislimo na to, kakšni smo še, ali smo osvobojeni vseh strasti in ali ni v nas še vedno kakšna iskrica napuha in ali lahko samo zaradi tega delamo dobro, ker je v nas resnično dejavno dobro – potem nikoli ne bi smeli imeti pretežkega prehoda v končno popolnost duha in Gospoda čakali popolni po Njegovem Redu. Če pa na ta pojav gledamo, kot na nekakšno Gospodovo sovražnost in se temu bolj ali manj čudimo, potem smo seveda še zelo daleč od dejanskega cilja!
10. Ni dovolj, če kot živi in dobro opremljeni stroji delamo, kar Gospod zahteva od nas, ampak moramo v sebi raziskati in uvideti pravi razlog za to, saj se šele tako lahko postavimo v živ Božji Red in navzven pričakujemo, kar nam je obljubljeno, a od zunanjega preurejanja tega pohištva je to odvisno malo ali skoraj nič, kajti le najmanjša misel v Božjem srcu je dovolj in tam je že večno neprekosljiv red. Toda, če je z razporeditvijo tega pohištva Božje opozorilo, da moramo v drugi dvorani, dvorani naših src, ki je dvorana božanske, svobodne modrosti, vse naše življenjske pripomočke postaviti v določen red, potem ima ta pojav ogromno opraviti s tem. Če pa kdo od vas ve kaj boljšega, naj v Imenu Gospodovem o tem spregovori!«
11. Reče Robert: »Zelo sem začuden nad tvojo veliko modrostjo. Nekdaj si bil trdovraten borec proti sprejetju božanskosti Gospoda Jezusa Kristusa in nas je stalo veliko truda, da si prišel na pravo pot. Kajti tvoj patetični čut za čast in včasih tvoje poželenje po ženskah, ti je zelo dolgo tesno zakrivalo oči, tako da smo bili zate v skrbeh, zdaj pa si pol večnosti pred vsemi nami. Sedaj si nam vsem razodel tako veliko resnico, da moram očitno priznati, da bi brez tebe, glede na zemeljski čas, to najpomembnejše razodetje odkrili morda šele v tisoč letih! – Brat, vsem si nam naredil tako veliko uslugo, da se počutim popolnoma nezmožnega, da bi ti bil za to dovolj hvaležen!
12. Glej, Gospod mi je dal to hišo za večno. Sam poznam le najmanjši delček njenih notranjih zakladov. Ampak, če bi te veselilo, ti jo takoj dam v popolno last! No, nisi nam dal nobenih vidnih zakladov, katerih vrednost je omejena, ampak si nam dal besede, svete besede, kakor iz samih Božjih ust, ki so nas povzdignile v naši puščobnosti, brate tesno med seboj povezale in jim vrnile Boga, ki se je zdel izgubljen! O brat, ena beseda je več vredna kot na stotine tisoče takšnih hiš! Zato vzemi, kar ti lahko dam! To je tukaj moje največje premoženje, razen Gospoda in tebe samega, česar ti ne morem ponuditi in ne morem dati, kajti resnično, za naša srca si vrnil Gospoda, ti pa pripadaš sebi, da se povzpneš, o ti moj najdražji brat ti, kako nepopisno ljub in drag si nam vsem postal! Kako dolgo smo te s trpečim obžalovanjem gledali zviška, zdaj pa ti stojiš tako visoko nad vsemi nami, a kako blagodejna je ta tvoja višina za vse nas! – Zato te prosim, če ti je po godu, da nas okrepiš in povzdigneš še z nekaj neprecenljivimi besedami!«
13. Reče Dismas: »Dragi bratje, ali niste še nikoli slišali, da ena roka vedno umije drugo? Tako je tudi tukaj! Vaš bratski duh me je prej očistil in dvignil iz največje globine moje nizkotnosti; kajti takrat sem bil v svoji notranjosti prebivalec pekla. Toda vi ste razumeli, kako v meni zgrabiti najbolj notranje, to oprati in očistiti in me s tem rešiti. Toda zdaj ste se znašli v manjši zadregi zaradi majhnega preizkusa samih sebe, katerega nam je Gospod v tej drugi dvorani milostno poslal. In tedaj sem jaz iz svoje

najgloblje notranjosti potegnil nekaj besed, da vas okrepijo in kot vidim – edino Gospodu vsa hvala! Te besede zagotovo niso zgrešile želenega učinka. Resnično mi je v največje veselje, da so vas moje preproste besede tako poživile.
14. Toda zato si še vedno ne zaslužim, da bi mi ti Robert, svojo hišo, ki jo je Gospod zgradil iz tvojega srca, podaril kot mojo lastno, kar po mojem mnenju ni tako lahko narediti. Glej, hiša in vsa njena veličastnost je povsem v skladu s tvojim lastnim srcem, iz katerega je v ljubezni do Boga in do tvojih bratov, Gospod ustvaril to čudovito delo. Če bi jaz zdaj od tebe sprejel to hišo kot darilo, potem bi z njo vzel tudi tvoje srce in tvoje življenje, kajti ta hiša je po najgloblji resnici samo bistvo ljubeče dejavnosti tvojega srca.
15. Duhovno bivanje s teboj v tej tvoji hiši je v tem kraljestvu nekaj naravnega, skratka mogočega, saj že na Zemlji dobra in plemenita oseba pusti mnogim bratom in prijateljem, da delajo v njegovem srcu, kar hočejo in jim ga pogosto prepusti v svobodno odločanje, tukaj pa to počne toliko bolj in toliko lažje, ker tukaj Gospod dopusti, da je plastično prikazano vse, kar na svetu obstaja zgolj aktivna želja. Skratka, na svetu ostanejo le plemiški gradovi v oblakih; tukaj pa postanejo otipljiva dejanskost. Toda ta dejanskost ostaja v sebi vendarle to, kar je bila na svetu, namreč srce in njegova ljubeča dejavnost.
16. Kakor pa bi neredko na svetu resnično plemeniti ljudje, kot pravi Božji otroci, če bi bilo mogoče, hoteli iztrgati svoje srce iz telesa in ga dati svojim bratom, tako bi mi tudi ti, dragi brat, zdaj rad podaril svoje lastno srce. To je sicer od tebe nadvse plemenito, vendar je kaj takega tukaj (v duhovnem svetu) popolnoma nemogoče, in tudi če bi bilo z Gospodovo močjo mogoče, bi bilo kljub temu zelo nepotrebno in nesmiselno. Kajti tam, kje prava bratska ljubezen postavlja zakone o mojem in tvojem, nikoli ne more biti mejnih sporov, ker noben zakon ne zagotavlja tistega, kar je pravzaprav njegovo, tako zvesto in močno, kot sveti in živi zakon ljubezni do bližnjega, po katerem vsak vselej daje na razpolago vse svoje premoženje. In tako je tukaj čisto nemogoče, da bi nekomu kaj manjkalo, ker vsi počnejo in izvajajo tako. Tukaj se potrjuje star apostolski pregovor: 'Quam amoenum est, habitare fratres in unum!' (kako lepo in sladko je, ko bratje složno živijo!)
17. Zdaj vsi resnično prebivamo v tebi, kot ti v vseh nas. In glej, kdo od nas lahko reče: 'Bratje, jaz imam premalo!' - Vsak ima svoje in več kot ima in daje, toliko več zopet prejme. Kajti bolj ko smo vsi potešeni v tvojem srcu, toliko bolj bo zopet potešeno tudi tvoje srce. Srca so tukaj kot morja, eno se vedno preliva v drugo, pa nobeno nima premalo vode. In zato mi ni treba dati svoje hiše, ker uživam v njej, kot da bi bila moja lastna. Zato je tudi moja tebi popolnoma odprta na razpolago.
18. Zdaj pa poslušaj! Slišim glasove v prvi sosednji dvorani. Pojdimo do vrat in poglejmo, kaj se tam dogaja.
19. Reče Robert: »Hvala, hvala, hvala ti najdražji brat za ta še en veličasten poduk, ki je resnično brez napake! Ker pa zdaj slišim zelo veliko glasov, je že skrajni čas, da gremo vsi k vratom in pogledamo, kaj se tam dogaja. In tako pojdimo, ti brat pa mi stoj ob strani, kajti zame si postal nepogrešljiv!«

122. POGLAVJE

NASILNI VSTOP VOJNIH ŽRTEV.
POVELJNIKOV GOVOR IN NJEGOV POZIV K MOLITVI.

1. Vsi se takoj premaknejo k vratom in nekoliko prikrito pogledajo skoznje v znano veliko dvorano, v povsem naravnem upanju, da bodo na čelu že znanih gostov videli Gospoda. Toda temu ni tako. Velika množica najrazličnejših človeških bitij vdira v dvorano in hrupno zahteva gospodarja te palače.
2. Robert reče Dismasu: »Brat, to je obupno presenečenje! Namesto željno pričakovanega Gospoda in Njegovih gostov, pride in vdre v hišo sodrga, katere nameni izgledajo dvoumno in zelo objestno ter burno zahtevajo gospodarja te hiše, ki imam na žalost jaz to čast biti! – Kaj hočejo tukaj za Božjo voljo?! Ali so med njimi tudi roparji in morilci? Resnično, to bi bil en lep dodatek k Božjemu nebeškemu kraljestvu! Le poglej, kako jim žarijo oči, iz katerih se vidi vse, razen najmanjše iskrice ponižnosti in nežnosti. Poslušaj, če ni ta sodrga prišla naravnost iz pekla, se vsemu odpovem. Povej mi, kaj naj zdaj s to sodrgo storimo?! Ti tipi nas bi bili sposobni celo tukaj v nebeškem kraljestvu nagnati iz hiše in dvorišča! Tam spredaj je eden videti grozno jezen! Kako besni in razgraja! Vsa dvorana je že nabito polna, pa še skozi vrata preddverja vidim, kako se celo dvorišče vse bolj polni! Če se bo to še nekaj časa nadaljevalo, nas bodo brez nadaljnjega zmečkali. Zaznavam tudi zelo ogaben, prav živalski smrad. Ah, to je res povsem nepričakovano, skrajno neprijetno stanje! – Toda kaj zdaj storiti!?«
3. Reče Dismas: »Zaenkrat nič! Ker nas ne vidijo, kot tudi ta vrata ne, zato tudi ne morejo sem vdreti! Sicer se pa zdi, da so se na ta svet preselili iz Zemlje, skoraj gotovo z ogrskih in italijanskih bojišč, kajti čisto jasno slišim madžarske kletvice in od časa do časa tudi laške psovke! Najprej jih moramo pustiti, da se malo umirijo, nakar bodo postali nekoliko prijaznejši, kajti šele potem se jim bomo približali in se jim pokazali. Kajti zdaj v tem njihovem prvem srditem in maščevalnem razburjenju, bi se z njimi dalo malo ali nič postoriti. Vendar jim malce prisluhnimo, da bomo lahko prepoznali kam so usmerjena njihova srca!
4. Glej, tam spredaj, nedaleč od nas, se zdi, da so trije poveljniki. Zato bodimo pozorni, saj bomo slišali zelo nenavadne stvari! – Glej, tisti, ki je na sredini se obrača in zapoveduje tišino, red in mir! Zdaj bo zagotovo nagovoril celotno, veliko množico. Ta nagovor bo za nas nedvomno zelo pomemben, zato mu prisluhnimo z vso pozornostjo! – Zdaj postaja že vse tišje in mirnejše in tudi noben hudič več ne prihaja, kar je zelo dobro, zato pozor! Zdaj že zahteva popolno pozornost in se odkašljuje. Poslušajte, govori!«
5. Vodja prišlekov: »Dragi moji soborci! Umrli smo na tako imenovanem polju časti, kot živina v klavnici! Kaj imamo zdaj od tega? Stremeli smo k vrhu in padli globoko navzdol! Borili smo se kot najpogumnejši junaki z vsem prezirom do smrti in nismo verjeli v nobeno onstranstvo; kajti naša velika filozofija nam je pokazala nesmiselnost mita o Kristusu in smejali smo se tako imenovanemu Evangeliju. Toda zdaj smo de facto (dejansko) v najbolj očitnem peklu, ki nikakor niso sanje in še manj nekakšna napačna predstava, saj to še toliko bolj občutimo zdaj, ko nas je vse našel nek hudič, najbrž iz čiste hvaležnosti za naša velika junaška dejanja in nas nagnal v to pravo peklensko palačo, kot na Zemlji nek prašičji mesar svojo čredo prašičev! Zdaj smo tukaj stisnjeni kot najlepši vloženi slaniki! Vse naokrog nas je temno kot v podzemni jami! Nikjer ni kakršnegakoli izhoda! Gospodarja te hiše ni nikjer in ga najbrž tudi ni. In tako imamo zdaj pravo nagrado za vse naše zemeljske napore in prizadevanja!

6. Oh, ko bi le bilo mogoče našim ubogim kameradom na svetu oznaniti, kakšna nagrada jih tukaj čaka! Resnično, nihče ne bi več stopil na prekleto častno polje! – Vse bi bilo v redu, če bi bili v hudičevem imenu popolnoma uničeni; kajti kogar ni in ne živi, tudi ne čuti več ničesar. Toda na žalost ni tako! Šele tu zelo živo občutimo, da žal še vedno živimo naprej v največjem pomanjkanju in največji stiski. Trpimo v velikem pomanjkanju vsega dobrega, zato pa imamo najbolj strahotno izobilje vsega možnega trpljenja, kot je lakota, žeja, vročina in mraz hkrati ter vse vrste bolečin razjeda kot črvi naša drobovja. Nobena svetloba ne poživi naših oči in zdi se, da je glas prijateljstva zamrl za večno. Oh, to je veličastna nagrada za naše nezaslišane napore, trpljenje in vseh vrst pomanjkanja, katera nam je polje časti tako milostno dalo v najobilnejši meri.
7. Takšna je torej usoda ponosnega, visokoletečega gospodarja Zemlje, da je na koncu živ požrt in potem lahko kot samozavedajoče bitje v večni temi v obupu umira! O ti prekleto, najbrž goljufivo človeško življenje, zlasti junaka? – Toda kaj sedaj storiti? Upam, da smo preklinjali dovolj, saj nam to ni nič pomagalo! Kaj pa, če bi hoteli moliti?! Mogoče bi nam pomagala kakšna kratka molitev? Ali nihče od vas ne zna na pamet kakršnekoli molitve?«
8. Reče eden iz sredine: »Gospod komandant! Jaz poznam tisto od Kossutha!« Reče komandant: »Neumni osel! To bi lahko že takoj uporabili! Kossuth je propadel, kaj nam bi to potem koristilo?! Ali nihče ne pozna kaj drugega?«
9. Reče Italijan: »Signore generale! Jaz poznam lepoto molitve od Svete Marije in Svetega Jožefa!«
10. Reče komandant: »Zapri gobec, neumni italijanski osel! Takih neumnosti tukaj ne počnemo! Naj se še kdo oglasi z nečim bolj pametnim! – Ali nihče od vas ne zna moliti tako imenovanega 'očenaša'? Kdor zna, naj se javi!« -
Eden stopi naprej in reče: »Gospod general! Ko sem bil še deček, sem se naučil očenaš! To je lepa in čudovita molitev! Ampak ne spomnim se popolnoma vsega!«
Reče general: »No, potem pa moli, kolikor znaš!«
11. Nagovorjeni začne: »Molite za menoj: 'Oče naš, ki Si v nebesih! Zdaj malo počakajte! Kako gre naprej? – Ah, že vem! – Oče naš, ki Si v nebesih, posvečeno bodi Tvoje Ime – naj se zgodi Tvoja volja v nebesih in na Zemlji! Zdaj spet malo počakaj! – Kako gre naprej? – Oprostite gospod general, ker mi gre tako slabo! Ampak potrpljenje, vse bo v redu! – Aha, že vem, kako gre naprej! Daj nam naš vsakdanji kruh in – in ,- kaj še! – Daj nam naš vsakdanji kruh – in - ne vodi nas v skušnjavo!«
12. Nekdo drug reče: »Oha, prej je še: 'Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!« -
Reče prvi: »Prosim te, zmoli zadnji del, ker ga ne znam dobro!« -
Drugi reče: »No, prav! Naprej se glasi: »In ne vpelji nas v skušnjavo, ampak nas reši vseh bedakov, ki so še največje zlo, amen!«
Reče prvi: »Ah, tega ni na koncu, ampak le 'reši nas vsega hudega'! Amen! – Ampak, če sem te razumel, si meni rekel, da sem bedak! Sam nisi nič boljši! Ali misliš, da si pameten! Povem ti, da si sam tak bedak!«
13. Reče general: »Samo brez prepirov! Dovolj smo že nesrečni zaradi večno nepremagljive moči usode! Zakaj bi se še z medsebojnimi šalami in žalitvami delali še bolj nesrečne, kot smo že?! In kaj koristi takšna molitev, ko eden ne zna moliti več kot polovico, drugi pa se iz njega norčuje?! To ne pomeni nič! Naj stopi nekdo naprej, ki zna pravilno moliti! Drugače pa je očitno bolje, da sploh ne moli!«
14. Pristopi ženska in reče: »Gospod general, to molitev dobro poznam. Vendar se mi zdi molitev v nemščini nekako preveč običajna, toda molitev v francoščini in angleščini bi to molitev lahko naredila čudovito!«

15. Reče general: »Draga moja gospa! Prosim vas, da se vrnete tja od koder ste prišli in molite sami zase v angleščini ali kitajščini, vendar zaenkrat na splošno razumemo samo nemško, čeprav je med nami kar nekaj Madžarov in Slovanov! Verjamem, da na svetu ne obstaja jezik, ki bi bil bolj zoprn in pust za Božanstvo, kot je francoski in angleški. Ker sta jezika arogance – in v takem jeziku bi mi potem molili!? Zato še enkrat vprašam jasno in glasno: kdo od vas zna moliti očenaš v dobri nemščini, naj pride naprej!«
16. Pastor stopi naprej in reče: »Gospod general, če ni pomembno, da sem luteran, bom jaz poskušal voditi tukajšnjo molitev!«
Reče general: »Meni je popolnoma vseeno, ali si luteran, rimokatolik ali Turek. Toda v tej veliki množici, katere vodja sem, je več temačnih Rimljanov in bi se potem lahko nad tem spotikali. Zato se vam za enkrat zahvaljujem za takšno ponudbo, ki jo bom sprejel šele nato, če v rimokatoliški skupnosti ne bo nikogar, ki bi znal dobro voditi to molitev. – Ampak medtem ostanite tukaj pri meni!«

123. POGLAVJE

MENIH BI OPRAVIL MAŠO ZA DENAR. GENERAL ROHNI NAD RIMOM. ROBERT ŽELI POMAGATI. GOSPODOV PRIHOD.

1. General nadaljuje: »Ali v tej veliki nadvse bedni množici ni nikogar, ki bi lahko jasno, razločno in v dobri nemščini zmolil rimokatoliški očenaš? Kdor to zmore, jo je dolžan vsem glasno moliti!«
2. Na ta poziv stopi naprej menih, ki je še vedno v svojih oblačilih in reče: »Gospod general! To molitev vsekakor lahko opravim; vendar nam ne bo koristila, ker smo vsi umrli brez zadnjega svetega zakramenta in nismo opravili nobene spovedi, zaradi česar se nahajamo v popolnem brezmilostnem stanju! V takšnem stanju pa bi si zdaj lahko z molitvijo utrudil jezik, vendar nam kljub temu ne bi koristilo, sploh ker smo že od Boga prekleti za večno. V tem žalostnem stanju bomo zagotovo ostali do poslednje sodbe. Tedaj nas bo strašna trobenta poklicala nazaj v naša telesa, v katerih bomo morali stati pred neizprosnim Božjim sodnim stolom, ko bomo dejansko za večno pogubljeni in vrženi v večne, najstrašnejše ognjene muke!
3. Poznam samo eno sredstvo odrešenja in to je sveta maša, ki je edina Bogu prijetna. Sicer nimam nobene možnosti in nobenih pripomočkov, da bi jo tukaj prebral; ampak če bi me vi, gospod general, hoteli podpreti, da bi jaz od vseh teh nesrečnih ljudi dobil majhno nagrado, bi vseeno povedal mašo na pamet, da bi se lahko z njo vsi rešili, saj nam lahko pomaga samo maša, vse druge molitve so neuporabne!«
4. Reče general: »Glej, da se spraviš stran, drugače te bom zgrabil in vrgel najmanj deset nemških milj stran od nas, lump! Če je zate maša edino veljavno sredstvo za rešitev, brez katere smo vsi izgubljeni, in če nimaš dovolj bratskega duha in ljubezni do bližnjega, da bi nas vse, ki nimamo ničesar, brezplačno rešil, potem si hujši od vseh tatov, morilcev, roparjev, prešuštnikov in nečistnikov na vsej Zemlji in si ne zaslužiš še najgršega človeškega imena! Tukaj si, kar si bil na Zemlji, Božji služabnik za denar! Zaradi tebe bi bil brez denarja lahko ves svet preklet, pa te zaradi tega ne bi niti malo skrbelo, ampak se bi pri tem prav dobro počutil! Pojdi mi izpred oči in beri svoje latinske neumnosti, kjer hočeš! Toda nam s tem prizanesi! Kajti mi smo večinoma Nemci in Slovani, zato bomo molili v nemščini in slovanščini!« -

5. Menih se oddalji po tem generalovem zelo militarističnem govoru, general pa pozove Slovane naj kdo od njih moli očenaš.
6. Takoj stopi naprej Poljak in reče: »General, jaz ga lahko molim v petih jezikih!«
Reče general: »No, moli najprej v nemščini in potem v slovanščini! Ampak dobro slišno in vzpodbudno!«
7. Zdaj Poljak takoj moli po generalovi želji in vsi ponavljajo za njim od besede do besede. Samo menih, ki je hotel maševati in nekateri njegovi enako misleči ne sodelujejo in so polni jeze, ker general ni hotel sprejeti njihovega latinskega verskega obreda. Ti, ki stojijo okoli pa opazijo, da ta duhovščina ne samo, da ne moli, ampak dela sramotne kretnje in se pači, in da je menih, ki je hotel maševati, pri prošnji namesto: 'pridi k nam Tvoje kraljestvo!', rekel: 'k vam pridi pekel!' Zato te svete Božje služabnike takoj zgrabijo, jih zvlečejo pred generala in mu povedo kakšne sramotne grdobije so ti med molitvijo počenjali.
8. General, zelo jezen na te najbolj zlovoljne Božje služabnike, reče tistim, ki so jih privlekli predenj: «Pomirite se! Upam, da veste, da je bila ta duhovščina na Zemlji, z redkimi in manjšimi izjemami, vse prej kot to, kar bi morala biti! In zato se tukaj ne bi smeli preveč čuditi, če je zadnji svinjski pastir iz Ketschkemeder Heide še vedno veliko boljši Kristjan in Božji vernik, kot tak duhovnik! Kdo je križal Kristusa? – Duhovniki! Da pa ne bi prišli iz vaje v tem najbolj brutalnem delu, so si izmislili mašo, pri kateri lahko dnevno delujejo kot Božji krvniki. Kajti cela maša ni nič drugega kot skrajno nesmiselna, ceremonialno – formalna ponovitev nekdanjega Kristusovega dejanskega križanja. Kaj lahko pričakujemo od takšnih 'Božjih krvnikov', se zlahka vidi in dojame. Kajti kdor nekoga sodi, mora biti ali močnejši od tistega, ki ga sodi in je zato njegov gospodar, ali pa si prisvoji sodniško funkcijo in deluje vsaj v svoji domišljiji, kot da je gospodar tistega, ki mu sodi. Toda duhovnik vsak dan sodi, obsoja in ubija Kristusa Gospoda in Ga tudi znova oživlja, da bi Ga spet ubil – ker ne more uporabiti nekoga, ki je stalno živ! Mar ni kot Božji sodnik, več kot Bog Sam?! – Kdo lahko zanika, da ni tako v rimskokatoliški cerkvi, ki je edino zveličavna? Če pa si ti črni duhovniki že nad samim Bogom lastijo pravico smrtne obsodbe, zakaj bi se morali čuditi, če tudi nas obsojajo na pekel, kolikor pogosto hočejo!?
9. V svojem zemeljskem življenju sem preučeval svetovno zgodovino in vedno ugotavljal, da so bili zmeraj, ko je šlo za velike podlosti, duhovniki večinoma na vrhu – vendar je to tudi povsem naravno, saj se od privilegiranih Božjih krvnikov večno ne more pričakovati nič dobrega! Vzemite samo sedanjo zgodovino vonj in revolucij! Kdo jih je zasnoval? Duhovniki!
10. Začeli so v Švici in bili zaradi tega primerno grajani ter morali hvalevredno zbežati na vse strani. To je to zalego strašno razjezilo. Potem so grozno pritiskali na papeža s vseh strani, da bi se maščevali za takšno grozodejstvo, če je bilo mogoče po vsej Zemlji, ker samo Švica ne bi pomirila njihovega maščevanja. Kajti ljudje tega visokogorja so, tako kot Adam nekoč, grešili proti svetosti Božjih duhovnikov, ne le zase, ampak za vsa ljudstva na Zemlji. Švicarji so imeli celo neodpustljivo drznost, ko so se večkrat zelo lačni, spozabili nad svetimi z najboljšim vinom napolnjenimi kletmi in prepolnimi jedilnimi shrambami Božjih služabnikov, ker Božji služabniki niso hoteli ničesar dati, seveda iz čiste krščanske ljubezni do bližnjega! In to grozodejstvo je tedaj tako razjezilo čiste, svete Božje služabnike, da so prekleli vso Zemljo in nato na vse mogoče načine začeli hujskati ljudi, da bi se njihova kletev nad Zemljo najbolj krvavo izpolnila. In glej, nalogo, ki so si jo zadali, so zelo učinkovito rešili, a pri tem tudi, hvala Bogu, sami sebi zadali rano, ki je najverjetneje nobeno zemeljsko zelišče ne bo več zacelilo! Mislim, da ste razumeli in zdaj veste kako ravnati z duhovniki! Zato bodite

glede tega popolnoma mirni, četudi bi vam ti temačni tisočkrat zaželeli pekel, kajti veste, da se ne da obirati grozdja s trnove žive meje, niti fig z osata!
11. Kdor hoče spoznati človeka, opazuje njegova dejanja. Kajti vsakega človeka najlažje spoznamo po njegovih dejanjih! Srce mesarja in lovca je vedno surovo in brezčutno. In srce krvnika bo zagotovo še bolj grdo in brezčutno. Četudi ti ljudje ne morejo imeti drugega srca kot volčjega ali tigrovega, kakšno srce mora potem šele utripati v prsih tistih, katerim se zdi celo poučno vsak dan pribiti samega Boga na križ. Če pa je že zelo vprašljivo sklepanje prijateljskih vezi s klavci živine in še manj s klavci ljudi, koliko manj pa sploh z najbolj brezsrčnimi Božjimi morilci?!
12. Zgodovina vseh časov, zlasti španska, preveč jasno kaže, kako hudičevo okrutno so Božji služabniki ravnali s svojimi zablodelimi ovcami. Zato naj gredo ti temačni na telesu, duši in duhu, kamorkoli hočejo in preklinjajo kolikor hočejo! Ampak mi vsi bomo odslej ravnali kot pravi bratje, drug drugemu svetovali in si pomagali po svojih najboljših močeh!
13. Mislim, da če obstaja kakšen Bog, o katerem pravzaprav nikoli nisem dvomil in še manj Vanj dvomim tukaj, ker zdaj vidim, da res živimo po smrti telesa – potem mora biti On po premišljeno najmodrejši ureditvi vsega stvarstva, zagotovo modrejši in boljši od svojih domnevnih služabnikov, katere je Sam v Kristusovi osebi, v času Jeruzalema, primerno počastil s tem, da jim je pokazal, čigavi duhovni otroci so! – In zato lahko skoraj zagotovo upamo, da nas bo sodil bolje kot ta najtemnejša skupina duhovnikov!«
14. Vsa množica se začne veseliti, ko sliši tako energičen generalov govor o nekaterih duhovnikih. Toda duhovniki so pri tem zelo jezni. In prej omenjeni menih, ki ne more zadržati svojega besa, začne topotati po tleh in klicati pekel, naj se odpre in nemudoma pogoltne tako gnusne zločince. – A množica to ne prenaša predolgo, ampak zgrabi Božjega služabnika za ovratnik in ga na najboljši možen način vrže ven pred hišo, kjer tudi nekaj čas popolnoma izčrpan obleži.
15. Istočasno Robert, ki ga ta nova množica še vedno ni opazila na vratih druge dvorane, reče prav tako neopaženemu Dismasu: »Brat, meni je zelo všeč generalov govor in značaj, razen nekoliko premočne razprave o naravi duhovnikov! Če bi bilo mogoče bi rad malo izboljšal še vedno zelo mračno stanje teh ubogih norcev?«
16. Reče Dismas: »Samo še malo potrpljenja in zadeva se bo uredila sama od sebe! Samo Gospoda moramo imeti in čutim, da prihaja! Ja, poglej skozi okno, je že tu z vsemi nam dobro znanimi gosti! Pojdiva Mu hitro naproti! Oh, On je, On je!«

124. POGLAVJE

ROBERT SE VESELI.
GOSPODOVA SKRB ZA MENIHA.
ROBERT DOBI POMOČ OD HELENE.
NEBEŠKA POROKA.

1. Vseh osem moških gre zdaj hitro iz hiše, kjer so videli Gospoda. In, ko pridejo ven, Me najdejo ravno, ko se ukvarjam z menihom, ki je bil vržen ven, a Me ta seveda še dolgo ne prepozna.
2. Robert takoj pride k Meni in Me s solzami v očeh nagovori z naslednjimi besedami, rekoč: »O Gospod Oče! Ti dragi Sveti Oče! Kje Si bil tako dolgo, da Te kljub vsemu iskanju, spraševanju, klicanju in ugibanju nismo nikjer našli!? Joj, kako žalostno, pusto in prazno je bilo tukaj, ko Te nikjer v hiši nismo našli! Kako težko nam je šlo pri razporeditvi velikih in malih miz! Ja, skratka, skoraj neznosno je bilo zdržati brez Tebe!

– Toda zdaj, ko Si se zopet vrnil k nam na Svojo posest, je spet vse dobro, ja, vse je neizrekljivo dobro! O Gospod Oče! Jaz bi se lahko veselil, tako kot dragi brat David pred skrinjo zaveze! Toda ne moje noge, ampak samo moje srce, ki je zdaj blagoslovljeno, bo poskakovalo od največjega veselja in blaženosti! O kako večno je res, kar Si rekel: 'Brez Mene ne morete storiti ničesar!' K temu dodam in na glas povem, da brez Tebe, o Ti dragi, Sveti Oče, je povsod popoln nič! Takrat je vse pusto, prazno in obupno žalostno! – Toda odslej nas zagotovo ne boš več tako zapustil?«
3. Rečem Jaz: »Tudi tokrat vas nisem zapustil. Goste Sem peljal na obširne vrtove te hiše in jim razkazal raznolike, nove nasade, katerih so se vsi izredno razveselili, celo Adam, Noe, Abraham, Izak in Jakob! Medtem pa ste imeli najlepši čas, da ste veliko jedilnico uredili v najboljšem možnem redu, kar se je Meni v veselje zgodilo. Da Me niste mogli videti nekaj trenutkov s svojimi očmi, ni pomenilo nič, saj Sem bil z vami z isto ljubeznijo. Sam Sem dal bratu Dismasu na jezik besede, ki jih je izrekel za vaš najgloblji pouk in pomiritev. Zdaj pa Sem spet viden z vami in nameravam zopet priti nazaj v to hišo in tam zdraviti številne bolne ljudi!
4. Tukaj pred nami že imamo enega bolnika, ki je zdaj še popolnoma gluh, slep, nem in hrom hkrati. Temu je treba najprej pomagati; nato pa nam bo on pomagal delati na drugih. General pa ga je preostro napadel in ga obdolžil nekih hudodelstev, na katere ta revež najbrž ni niti pomislil v vsem svojem življenju, kaj šele, da bi jih zagrešil! To ni bilo prav od generala, ki je sicer hlepel po resnici in svetlobi! Ta človek je kot vsi njemu podobni, gluh, slep, nem in hrom in mu je treba pomagati. Kajti biti zagrizen rimokatoličan pomeni biti duhovno gluh, slep, nem in hrom! Stanje, v katerem nihče ne more biti obravnavan kot prišteven. Toda to prvo zdravilo je bilo kljub temu dobro za njegovo duhovniško ošabnost, čeprav nekoliko agresivno. Kajti sedaj se zaveda, da je naredil napako, ker je želel druge prepričati v nekaj, v kar sam ni nikoli verjel. Kajti pekel je uporabil zgolj kot sredstvo za strah in nebesa kot sladko vabo. A sam ni verjel ne v eno, ne v drugo. Zanj je bila vsa religija starodavno mitološko sredstvo za ohranjanje ljudi na Zemlji v poslušnosti svetovnim zakonom. In Božjo službo je vedno opravljal le kot nujno iluzijo za duhovno slepe množice, sam pa ni nikoli o tem razmišljal. Kot nek papež je pogosto pri sebi in redkokdaj v navzočnosti svojih najbolj zaupanja vrednih kolegov rekel: 'Stari mit o Kristusu sploh ni slab! Iz njega lahko narediš, kar hočeš. Njegovim služabnikom prinaša zelo veliko denarja in ugleda. In to je pri njem tudi najboljše; sicer bi bil starogrški mit veliko boljši in bolj vzvišen!
5. Toda povem vam, da nič od tega ni pomembno! Ker je bil menih z vso močjo prisiljen v svojo veliko slepoto, je bil trojni suženj Rima! Toda ali je lahko suženj kaznovan, ker mu je gospodar, ki je močnejši od njega, iztaknil oči in zažgal ušesa? Mislim, da o tem ne moremo reči nič drugega kot: 'Pomagaj tistemu, ki to potrebuje!' Torej brat Robert, pojdi takoj v hišo in prinesi sem vino in kruh! Kajti ta se mora predvsem popolnoma okrepiti, da ga bomo lahko v bližnji prihodnosti poučili in uredili. Zato le pojdi zdaj hitro v hišo in naredi, kar Sem ti sedaj ukazal!«
6. Robert gre takoj v hišo in čez nekaj trenutkov prinese steklenico dobrega vina in cel hlebec kruha ter reče: »Gospod Oče, je že tukaj!« Kako pa bomo tega reveža s tem okrepčali, ker leži kot mrtev, z obrazom na tleh! Očitno ga bomo morali najprej dvigniti s tal!«
7. Rečem Jaz: Dragi Robert, le malce potrpljenja! Naša bližina ga bo kmalu dvignila! Vendar so to vedno zelo nevarni bolniki, zato si je treba zanje vzeti malo več časa. – Ampak vidim, da ti je vino in cel hlebec kruha malce težko držati, kaj pa, če bi ti draga Helena, ki te tako sočutno gleda, malo pomagala!? Če bi imel takšno gospodinjo, kaj meniš, ali ne bi šlo potem tvojemu gospodinjstvu veliko bolje?«

8. Robert se v zadregi nasmehne in čez nekaj časa reče: »Vse bi bilo neizrekljivo dobro, lepo in prav, ko bi le ne bila tako neznansko lepa! Sicer pa bi takšna pomočnica, o Gospod, ki Si mi jo dal, zagotovo mojo hišo spremenila v deset tisoč nebes! Toda ona je preveč lepa, ja, neznansko lepa, draga in prečudovita zame!«
9. Rečem Jaz: »Sicer si bil čezmeren prijatelj vsega lepega in seveda pri tem tudi koristnega! Tvoj moto se je celo glasil: 'Lepo mora biti koristno in koristno lepo; sicer je lepo le napol lepo in koristno le napol koristno!' - In glej, ta tvoj moto je bil od večnosti tudi Moje lastno načelo delovanja. Zato vsa Moja dela niso samo koristna, ampak tudi tako lepa, kot so koristna. Ker koristnost ustreza Moji večni ljubezni in dobroti ter lepota Moji modrosti in resnici. In tako tukaj v nebeškem kraljestvu nikoli ne moreš imeti enega brez drugega. Lepše kot se ti tukaj nekaj prikazuje, bolj je koristno!
10. Draga Helena je resnično izjemno lepa; a je prav zaradi tega tudi prav tako izjemno koristno bitje. Zato se je zaradi njene lepote ne boj, saj ne bi bila lepa če ne bi bila v njej enako velika stopnja koristnosti. Samo zaradi nje boš postal popoln človek in angel in ona bo postala zaradi tebe še lepša, popolnejša in koristnejša! – Dal ti jo bom kot nebeško ženo, s katero boš postal vedno modrejši in srečnejši. Zato ji podaj svojo desnico in jo pritisni na svoje prsi! Izpolnitev te Moje volje je za vaju večni blagoslov!«
11. Robert, ki se mu kar vrti od veselja, reče: »O Gospod, odpusti mi mojo veliko šibkost! Vendar ti zdaj moram odkrito priznati, da najbrž nisem nikoli lažje in bolj blaženo kot tokrat rekel: »Gospod, naj se zgodi Tvoja volja!« In tako pridi torej semkaj k mojim prsim, ti nebeško lepa in čudovita Helena! Kar je Gospod Oče Jezus milostno dal za večno, je dal tudi tebi po meni za večno! In tako bodiva blažena v enosti v vsem; v ljubezni, v resnici, v vsakem ljubečem dejanju in s tem eno v našem presvetem, ljubečem Očetu!«
12. Reče Helena, povsem obsijana od nebeške lepote: »Hvaljeno Ime Gospodovo na veke in naj se zgodi Njegova sveta volja! Tudi tvoja volja mi bo večno sveta, saj zdaj jasno vidim, da v svojem srcu nimaš več nobene druge volje, kot edino sveto voljo nebeškega, najbolj ljubečega Očeta vseh ljudi in angelov! – Če bo tvoje srce po velikih dejanjih ljubezni za trenutek oslabelo, bo v mojem srcu našlo obilno potešitev in okrepitev v vsem, kar je všeč presvetemu Očetu! In tako želim v Imenu našega presvetega, nebeškega Očeta, biti in ostati za večno tvoja nebeška žena, ki bo večno živela in delovala v tebi kot eno bitje! Najsvetejša Očetova milost, ljubezen, modrost, red in volja naj nama bodo večni blagoslov!«
13. Robert, nadvse ganjen, pritisne Heleno na svoje prsi in jo poljubi trikrat na čelo. Helena ga prav tako trikrat poljubi na usta, mu nato takoj vzame kruh in vino ter reče: »Zdaj, kot tvoja žena za večno, naj ti malce olajšam breme. Dovolj je, da si uravnan v Imenu presvetega Očeta, potem bom že delovala kot tvoja desna roka!«
14. Rečem Jaz: »Dobro, dobro, moja najljubša otroka! Zdaj sta blagoslovljena in združena v eno in ostaneta zveličana za večno!
15. Ampak naše delo s tem ni končano! Zdaj je čas, da preidemo k dejanjem! Toda odslej bo lahko vsako dejanje dokončano lažje in hitreje, ker tukaj stojiš Moj ljubljeni Robert, kot popoln državljan nebeškega kraljestva, in zdaj nimaš le poučevalne moči po resnici besede, ampak tudi sodno moč po ljubezni iz Mene, katero boš uporabil šele takrat, ko prva nikakor ne bo zadostovala! Zato se skloni k temu bolniku in dahni vanj, da bo vstal in bil ozdravljen!«

125. POGLAVJE

MENIHOVO DUHOVNO PREBUJENJE.
MONOLOG KOT OGLEDALO DUŠE.
KRISTUS, ŽIVLJENJSKO SIDRO BRODOLOMCA.

1. Robert se takoj skloni in dahne na meniha, ki je bil prej vržen ven. In ta se začne takoj premikati, kot da bi se prebudil iz globokega spanca.
2. Ko se menih čez nekaj časa povsem dvigne, vpraša: »Kdo je dahnil življenje v moje drobovje, saj sem bil mrtev, ubit od mojih sovražnikov? (Namreč v duhovnem svetu vsi, ki so vrženi iz hiše ostanejo nekaj časa kot mrtvi. Kajti v duhovnem svetu vreči ven pomeni soditi ali nasilno ubiti). Kje sem zdaj? Noč je in kamorkoli obrnem oči je zelo temno; in moja ušesa ne slišijo nobenega zvoka. Ne vem, ali sem tudi hrom, ker ne čutim tal pod seboj. Oh, ko bi le kje lahko zaznal najmanjši žarek svetlobe!
3. Na svetu sem bil duhovnik in z vso vnemo opravljal svojo predpisano službo. Seveda so bili na to vezani le čisto posvetni interesi, tako da v vseh mojih dejavnostih ni bilo veliko vere. A ne glede na to sem svojo službo vestno opravljal in pri tem nikoli nisem bil nejevoljen. Toda kakšno grozovito nagrado sem zdaj požel v kraljestvu smrti! O Bog, če Si nekje Ti, ali ti neizprosno težka usoda! Zakaj sem moral postati misleče, samozavedajoče bitje?! Zakaj sem bil voden skozi vse nenaravne življenjske razmere, obremenjene s prekletstvom?! Ja, bil sem in sem še povsem nenaravno bitje! Ampak, kdo je hotel, da sem moral postati to in nič drugega? Ali je otrok kriv, da se je slep rodil na svet in potem ni zdravnika, ki bi slepo rojenemu operiral sivo očesno mreno? O težka usoda, ki mi je ukazala postati! Kje si, da se obrnem k tebi in te preklinjam?! Kajti vse moje dosedanje življenje je bilo eno samo neprekinjeno prekletstvo! Sam sem prekletstvo, zato so tudi vsa moja dejanja lahko le prekletstvo! A vendarle daleč od tega, da bi preklinjal. Nočem več preklinjati, kajti dovolj je, da sem sam prekletstvo.«
4. Jaz rečem Robertu: »Zdaj pa mu dahni v ušesa!« - In Robert to stori.
5. Menih prisluhne in čez nekaj časa reče: »Kam, kam sem prišel? Kajti zdaj slišim nekaj, podobno hrumenju velikih voda, zraven pa tudi glasove vseh vrst ptic! Hm, hm, to je res čudno, hrumenje postaja vse glasnejše, kakor tudi glasovi ptic! Torej me bodo preplavile vode in se potem ptiči nasitili z mojim truplom? O grozna usoda! Zakaj si odprla uho gluhemu? Zakaj moram preden propadem slišati grozne glasove pogube! Poželjivi uničevalec, ali ne moreš mene neskončno šibkega in onemoglega napasti kot zahrbten morilec? A kaj se tukaj prepiram? Kaj mi to koristi? Saj tudi ostri sodniki ljudi na Zemlji, preberejo smrtno obsodbo zločincem, preden jih dejansko ubijejo! Kajti za kruto trdoto človeških src, smrt njihovega nemočnega, nesrečnega brata, ni več dovolj, ampak ga je treba najprej tudi mučiti. Torej, če ljudje to počnejo, zakaj bi bila težka usoda drugačna? Zato nadaljuj z rožljanjem verig mojega večnega uničenja, da bom v tem obupu prej umrl!«
6. Jaz nato rečem Robertu: »Zdaj pa mu dahni v oči!« - In Robert to stori.
7. Menih si začne nato mencati oči, in reče: »Kaj je bilo to? Jasno sem čutil sapo, ki je prešla čez moje oči in zdaj kot v večernem mraku spet nenadoma vidim trdna tla pod seboj! Zopet se mi je povrnil spomin! In tam, glej, tam je spet ista hiša, iz katere so me vrgli ven moji sovražniki. Ja, ja, popolnoma ista hiša, in zdaj slišim namesto zloveščega hrumenja vode, številne glasove mojih sovražnikov! In zvok ptic so glasovi blizu mene! Vendar ne morem odkriti nikogar!
8. Zdaj spet verjamem v nekakšnega Boga! In general v hiši, ki je ne povsem po krivici obsodil mojo mašo, je imel prav, saj je veliko bolje hvalil Božanstvo, kot sem ga jaz poskušal predstaviti. Ampak, kakršno delo, takšna je tudi nagrada! Če sem delal slabo,

potem mi tudi nobena boljša nagrada ne pripada. Prav so imeli, da so me vrgli ven! Zakaj pa sem bil tako neumen osel!?«
9. Rečem Robertu: »Zdaj mu dahni v usta in prsi!« - In Robert tudi to, kar mu rečem, takoj naredi.
10. In menih reče: »O kako čudovito in blagodejno je zapihala nežna sapica okoli mojih ust! Ali je bil to najnežnejši poljub angela? Ja, ja, tako poljubljajo angeli! Kajti zaznal sem ga tudi v mojih prsih, katere je preželo nadvse blaženo življenje, tako da me je moral na moja usta poljubiti angel, sicer se nikoli ne bi mogel počutiti tako blaženo. Res je nenavadno, zdaj postaja v meni tudi na zelo svojstven način vse svetlejše in moje roke postajajo vse polnejše in v nogah čutim prijeten pritisk. Kot da bi skozi celotno moje bitje začela teči povsem nova življenjska sila.
11. In oh, glej, tudi cela okolica postaja svetlejša in hiša v vsej svoji čudoviti zasnovi, postaja vse bolj jasno vidna! Oh, to je res prečudovita hiša! Tri nadstropja! In te čudovite arkade in balkoni pod okni! Kakšna impozantna velikost in višina! Ne, vse se mi zdi, kot da so sanje! To hišo sem videl že prej, ko nas je general pripeljal vanjo! Ampak se ne spomnim, da bi bila takrat videti tako čudovita.
12. Zdaj bi šel rad spet v to hišo, vendar bi me zagotovo zopet hitro vrgli ven. Zato rajši ostanem tukaj na prostem in tiho občudujem to ogromno veličastno zgradbo, ki se zdaj s povečanjem jutranje svetlobe zdi, da postaja vse večja. Ja, ja, ostal bom tukaj, kajti tukaj se zdaj počutim tako dobro.
13. Samo ne razumem, kako to, da se mi zdi tukaj tako domače, kot da sem že bog ve koliko dolgo doma. In vendar mi je ta okolica tako tuja, kot je človeku lahko tuje, kar ni videl nikoli prej. Zato je podobno občutku, ki sem ga imel na Zemlji, ko sem bil v visokih gorah. Oh, čudovito, čudovito je tukaj! Vse je tudi v harmoniji: ta prečudovito zasnovan prostran vrt, veličastna veriga gora, ki v daljavi obdaja to vilo v najveličastnejših oblikah in se dviga vedno višje, zlasti proti jutru in se proti večeru in polnoči zravna v neizmerni ravnini. Oh, to je veličastno, to je nepopisno veličastno!
14. Ampak tam, čisto blizu mene, vidim čudovit paviljon! Kako bi bilo, če bi se povzpel vanj? Potem bi se morala videti ta pokrajina še veličastnejša! Zdaj imam moč v nogah! Sicer je precej visoko za plezati, ampak to ni pomembno. Grem kar gor! – Ampak ne, vseeno bom ostal tukaj spodaj, saj morda lastniku te hiše to ne bo všeč. Zato bom tukaj zatajil svojo željo in obrzdal svojo preveliko radovednost. Zaenkrat je tukaj vse v redu. Toda zdaj, ko okoli mene in tudi v meni postaja vedno jasnejše in svetlejše, čutim da tudi v mojem želodcu postaja svetlejši občutek, kar pomeni, da opažam, da je človek tudi v kraljestvu duhov lahko lačen in žejen. Tako bi bilo, hvala Bogu, kos kruha in nekaj za popiti, zares dobro za splošno osvetlitev duhovnega sveta!«
15. Rečem Robertu: »Zdaj postavi predenj kruh in vino!« - Robert takoj vzame kruh in vino iz rok svoje Helene in ta položi menihu v naročje. Menih se razveseli in začudi, ko vidi kruh in vino, vendar še ne vidi svojega darovalca poleg sebe.
16. Nekaj časa opazuje kruh in vino, potem pa si reče: »Hvala Bogu! Zdaj bi bilo res vse popolno! O ti božanska mizica pogrni se! No, hvala Bogu, tako je to v duhovnem svetu! Očarljiv razgled in pogled za prazen želodec, res, to bo znosno za vse večne čase, amen! Ampak, samo nič več noči v tej okolici, ker noč je bila tukaj zelo grozna.
17. Toda zdaj bi pa rad vedel, kdo mi tukaj tako streže? – Vsekakor so to duhovi, ki so zagotovo samo zelo dobri! – Ampak upam, da sem tudi jaz duh! Kako to, da jaz kot duh, ne morem videti teh dobrih duhov ali angelov, ki mi nevidno služijo? – Verjetno sem še vedno preveč nesvet, da bi videl čiste, svete angelske duhove! Vendar kruh in vino dobro vidim! No, tudi tako je dobro, zaenkrat imam samo kruh in vino, ostalo se bo pozneje morda tudi dobro izteklo! V Božjem Imenu in z Njegovim blagoslovom bom

najprej pojedel kruh in potem tudi spil izjemno lepo vino! – Oh, samo Njemu vsa čast, vsa hvala in vsa slava!«
18. Po teh besedah menih odlomi od hlebca velik kos kruha, ga začne jesti in ugotovi, da je čudovito okusen. Zato se takoj loti celega hlebca in reče, ko ga z veseljem poje:
19. »Oh, hvala Bogu, hvala Bogu! To je bil kruh, tako okusen, kot popolnoma zrel ananas iz Brazilije! Nemogoče ga je prenehati jesti, ko enkrat zagrizeš vanj! Zdaj pa hočem tudi piti vino! V Božjem Imenu, v presvetem Božjem Imenu! To je skoraj več kot mera! Ampak nič zato, velikokrat sem tudi na Zemlji vzel s seboj na potovanje vrček, včasih pa še kaj več za sveti Janezov blagoslov. No, v Božjem Imenu bo tudi tukaj dobra mera! O ti ljubo vino! In v kako čudoviti zlati barvi!«
20. Tedaj poseže po flaši in je ne odloži prej, dokler je ne popije do zadnje kapljice. Zelo se začudi nad izjemno kakovostjo vina in postane nadvse vesel, hkrati pa zelo spoštljiv, tako da na koncu vedno znova ponavlja: »O Hvala Bogu, o hvala Bogu!«
21. Po nekaj pobožnih izlivih, menih končno vstane in si reče: »Kako me je ta pogostitev okrepila! To ni bil zemeljski kruh in ne zemeljsko vino! To je bil resnično kruh iz nebes in vino iz najvišjih nebes! Kajti kruh je bil popolna hrana in vino popolno življenje! - Šele zdaj res zopet živim in zdi se, da se je smrt za večno oddaljila od mene! Navsezadnje, stari mit o Kristusu, ki je Svojim učencem dal kruh in vino za večerjo in zapovedal ta užiti, da bi si pridobili večno življenje, le ni tako puhel, kot je verjela, čeprav seveda na skrivaj, visoko izobražena duhovščina!
22. Stari Kristusov Nauk, ki se je do tega časa ohranil preko štirih evangelistov, resda že zelo izmaličen, vsebuje veliko protislovij, katerih zdrav duh ne more tako zlahka prebaviti, kot sem to storil jaz s tem kruhom in vinom. Toda ne glede na to vsebuje doslednosti, iz katerih ni tako nejasno, da utemeljitelj takšnega nauka, če predpostavimo, da je nekoč obstajal, nikakor ni mogel biti navaden človek, ampak očitno Bog. In zdaj mi še ta moja poživitev s kruhom in vinom, daje skoraj neizpodbiten dokaz, da je Kristus nekoč res obstajal na Zemlji, in da Njegovo božansko sinovstvo ni in ne more biti tako slabo, kot na skrivaj meni visoka duhovščina.
23. Kdo ve, če se v tem čudovitem duhovnem svetu, ne more nekega dne zgoditi, da bi se nekje srečal s Kristusovim duhom! O Bog! Če bi kaj takega doživel, potem bi tako dolgo prosil Kristusa, da bi mi dovolil opraviti zagotovo zelo nezaželen obisk pri papežu in vseh kardinalih, da bi jim pokazal, kdo je Kristus in čigavi duhovni otroci so. Seveda to ne bi veliko koristilo, saj so ti varno odmaknjeni od vsega sveta, vendar bi bilo dobro, če bi se tem v rdečih ogrinjalih, ki so brez vsakršnih boljših čustev, tem očitnim proti Kristjanom lahko pokazalo, da Kristus ni mit, kot oni domnevajo, ampak je On resnično Tisti, za katerega se je Sam razodel. Potem bi se jim oči razširile v velikosti polne lune!
24. Zdaj pa se mi zdi, da okoli sebe slišim človeško šepetanje in jutranja svetloba postaja vse močnejša! – Zato bodi zdaj tiho, zelo tiho! Mogoče že slišim dobro artikulirane besede in stavke!«

126. POGLAVJE

MENIH POSLUŠA SVETI JEZUSOV NAUK.
DUHOVNO SLEPI DUH SPREGLEDA IN PREPOZNA JEZUSA IN NJEGOVO NESKONČNO MILOST.

1. Sedaj menih posluša šepetanje in sliši zelo tihe besede: »Jezus, Križani, je edini Bog nad vsemi nebesi in nad vsem, kar napolnjuje neskončni prostor. On je edini, prvotni Stvarnik vseh stvari, vseh angelov, ljudi, živali, rastlin in vse snovi. On je Oče po Svoji večni prvinski esenci Ljubezni, večni Sin Svoje Modrosti in edini Sveti Duh po Svoji neskončni oblasti, moči in delovanju.

2. Resnično in zvesto se v svojem srcu obrni k temu Jezusu in Ga ljubi, Njega, ki te je tako ljubil, da je iz ljubezni do tebe, kot do vseh ljudi, prevzel človeško naravo in dovolil, da je nanj prišla najbolj grenka smrt telesa, da bi ti in vsi ljudje lahko živeli večno.
3. Večno, najbolj blaženo življenje, popolnoma enako Božjemu, je bilo omogočeno samo po Njem in dano vsem bitjem kot neskončen zaklad. In nič več in nič manj ni potrebno, kot Svetega Očeta ljubeče prositi za to sveto, veliko darilo in Ga nadvse hvaležno sprejeti – in človek bo večno blažen živel v družbi Boga, kot drugi bog.
4. Bog, ki je Oče vseh nas, Jezus, je najčistejša ljubezen, ki nikogar ne sodi in želi osrečiti vsakogar. Vendar mora človek tudi želeti tisto, kar hoče najčistejša Božja ljubezen, sicer ne more postati zveličan. Kajti Bog nikogar ne sili, še najmanj pa v tem svetu duhov. Zato je tudi vsakemu dano le tisto, kar si sam želi. Torej, kar si želiš, to boš tudi prejel!
5. Vendar življenje in zveličanje je samo v čisti Božji ljubezni. Kdor je to v sebi sprejel in si želi, kar hoče ta Sveta Ljubezen, bo blažen večno živel.«
6. Ko je menih slišal te šepetane besede, se je precej začudil in si zopet pri sebi rekel: »Čudno, čudno! Popolnoma nov Nauk o Bogu! Torej ni treh ločenih oseb! Čudno, čudno! Na Zemlji bi bila to največja herezija, ki bi se zelo močno razlikovala od rimokatoliškega nauka! Vendar se mi zdi kljub temu povsem naraven in veliko bolj resničen od rimokatoliškega? – Kar pa me zelo čudi, je to, da ta duh, ki mi je tako modro govoril, ni omenil niti zloga o blaženi Devici Mariji in drugih dragih svetnikih, na katere se je treba obrniti za njihovo mogočno priprošnjo. To sploh ni katoliško, vendar ni prav nič važno. Neznanec, ki mi je najverjetneje prinesel ta čudovito dober kruh in najboljše vino, mi je zdaj dal tudi ta nauk. Če je bilo prvo tako izjemno dobro, bo tudi nauk! Naj bo zdaj kot on hoče, navsezadnje bom ta nauk sprejel.
7. Moram priznati, da bi tudi hudič postal blažen, če bi bil prežet s tem naukom. Oh, hudič bi moral biti zelo neumen, da bi me usmeril k Bogu. Oh, hudič to zagotovo ne bi storil! Takšnega kruha v peklu zagotovo ne spečejo in takšnega vina nikoli ne stisnejo. Zato je vse to iz nebes, kruh, vino in nauk. In to hočem sprejeti! – Če pa je tako, potem se veselite kardinali in tudi ti papež! Njihove možgane bom prestrašil na prav poseben način. Jezusa bom tako dolgo prosil, dokler mi ne bo to dovolil. Duh mi je rekel, da ima lahko človek vse, kar si sam želi! No, potem bom vso rimsko kurijo pognal v najožji kot in jim prižgal luč, pred katero naj se trese! Ampak zdaj nič več o tem! Zdaj se je treba zelo resno obrniti na Gospoda Boga Jezusa! Vse ostalo se bo potem šele tam izpolnilo in začelo.«
8. Rečem Robertu: »Zdaj se dotakni njegovih oči!« - Robert to stori. Menih, na svoje veliko začudenje, sedaj vidi okoli sebe zbrano veliko množico skupaj z Menoj, vendar še ne prepozna nikogar. Gleda zdaj enega, zdaj drugega in se obnaša, kot nekdo, ki se je komaj zbudil iz globokega spanca!
9. Šele čez nekaj časa pride menih k sebi in precej sramežljivo vpraša Roberta, ki stoji poleg njega: »O ti ljubki, nebeški prijatelj, povej mi, kje sem! In, če se ti ne zdi preveč nespodobno, da sem tako drzen, da te takoj nadlegujem z vprašanji, mi povej nebeški prijatelj, s kom imam zdaj veliko čast in milost govoriti?«
10. Reče Robert: »Tukaj si na moji nebeški posesti, in ta hiša, ki je pred teboj v svoji nepopisni velikosti, sijaju in veličastnosti, je moja nebeška hiša za večno. Ampak jaz sem zdaj blagoslovljeni duh, na Zemlji tebi še predobro znan, nesrečni Robert Blum, in ta najlepša ženska ob meni je moja žena, ki mi jo je dal gospod Bog in naju za večno združil! – Zdaj, ko veš, kar si vprašal, mi povej, kaj si predvsem želiš!«
11. Menih nekoliko zmaje z glavo sem ter tja, malo skomigne z rameni in reče: «Ti si Robert Blum? In v nebesih!? Glavni heretik Robert Blum in v nebesih!? Ah, ah, ah, tukaj nekaj ni v redu! In to naj bi bila tvoja posest in tvoja hiša!? Ali so tudi v nebesih

posesti in hiše? Ampak nebesa so samo iz čistih svetlih oblakov, na katerih nebeški prebivalci lebdijo v zraku, kot angeli, gledajo Boga in neprestano vzklikajo: 'Svet, svet, svet je Gospod Bog Zebaoth! Nebo in Zemlja sta polna Njegovih veličastnosti! Čast Bogu, Očetu in Sinu in Svetemu Duhu, kot je bil, je in bo za vse večne čase, amen!' Toda od vsega tega pa tukaj ni niti najmanjše sledi! Kako bi potemtakem to lahko bila nebesa!? Morda so to le novokatoliška nebesa, katera vam božja milost dopušča, verjetno le do sodnega dne, da bi vas začasno nagradila za mnoge dobre stvari, ki ste jih naredili na Zemlji! Toda po sodnem dnevu bodo tudi ta nebesa minila in se spremenila v pekel! Bog daj, da se motim! In ta hiša, ki praviš, da je tvoja, bo verjetno na živem pesku in ne na skali! In, ko bodo viharji sodnega dne udarili v njene zidove, se bo vse prehitro in zlahka zrušila v najneznatnejše ruševine!
12. Oh, zadeva se mi sploh ne zdi v redu! – Povej mi, kje je potem Gospod Bog z vsemi Svojimi svetimi angeli in vsemi drugimi svetniki – če so to nebesa!?«
13. Reče Robert: »Le poglej okoli sebe in boš zelo jasno videl Boga, Gospoda Jezusa in za Njim svete apostole in praočete Zemlje, začenši z Adamom!«
14. Menih se zdaj zelo plaho ozre naokoli, Me zagleda in takoj v Meni prepozna križanega Jezusa in tudi apostole, po njemu znanih označbah, vidnih na njihovih oblačilih. – Takoj pade pred Menoj na kolena in reče: »Gospod Bog Jezus! Če Si to Ti, kakor se kažeš, potem bodi milosten in usmiljen do mene, ubogega grešnika! Kajti jaz sem hud in velik grešnik!«
15. Rečem Jaz: »Tomaž, vstani, glej in živi! Jaz sem Alfa in Omega, Prvi in Zadnji! Zakaj še vedno dvomiš o Meni in o resnici teh Mojih nebes?«
16. Reče menih Tomaž: »O Gospod! Sprašuješ me, kot da bi ti jaz lahko povedal nekaj, kar ti ne veš! Milostno se ozri v moje srce in boš v njem še vedno našel tiste izvirne svetopisemske zapise, ki jih je v njem zapisala Tvoja vsemogočna desnica. Ti zapisi izražajo neskončno veličino, veličastnost in vzvišenost, vsled katerih Te je moje srce lahko občutilo in si Te zato vedno ni moglo predstavljati drugače, kot Te je imelo v sebi po Svetem pismu. Vsaka malenkostna, ja, kot v primeru rimskokatoliške cerkve, ali celo gospodovalna ter sebična predstava o Tebi, zato nikoli ni našla prostora v mojem srcu! Vendar nikoli nisem mogel popolnoma sprejeti vere v božanskost Jezusa, maziljenca, čeprav nikoli nisem zares dvomil v to možnost. Seveda pa bi morala biti Kristusova božanskost bolj očitna, približno tako kot pri apostolih, tako da bi bil prisiljen v trdno vero. Vsekakor pa iz božansko modrih razlogov ni bilo tako; ampak je Kristus ali Njegov duh, rimski kuriji vedno dovolil, da je iz Njega naredila, kar je hotela, nemalokrat stvari in špekulacije, katere se v starih časih nikoli ne bi mogle zgoditi.
17. Kateremu nekoliko bolj prebujenemu duhu bi ob poznavanju rimskokatoliške teologije lahko prišlo na misel, da bi tak nauk obravnaval za čisto božanskega?! Sam sem naredil več tisoč pristnih kristusov na osnovi izrezanih oblatov, katere sem potem spet ubil in večinoma tudi sam požrl. A kaj naj si pošten človek misli o Božanstvu, oziroma nauku, ki je obremenjen s takšnim pompom, da se mu mora smejati vsak Kitajec? Kalo pogosto sem po opravljeni maši pomislil, ko sem se zazrl v veliko Sonce in zvečer v neštete zvezde: »Torej tisti, ki si ga danes zjutraj s tako imenovano posvetitvijo okroglega oblata (hostija), pečenega iz škrobove moke, naredil za najvišjega Boga in ga nato tako rekoč živega pojedel – naj bi vse to storil?! O Gospod, to je bilo malo preveč za verjetje smrtnika! Kdor lahko to verjame, mu res ni za čestitati, saj zagotovo ne more imeti niti najmanjše duhovne iskrice v sebi! Je in ostaja materialni stroj, ki ga le za kratek čas poživlja električna tekočina, za katerega je enako, če je navzven prekrit z blatom ali zlatom in ali je njegovo notranje kolesje iz lesa, železa, bakra ali zlata. – Res je, da sem popolnoma po predpisih opravljal tako imenovano bogoslužje pred očmi slepega sveta; toda sam nikakor nisem mogel vanj verjeti, ker

me je izvirni zapis v mojem srcu in v vsem stvarstvu vedno prepričal v nekaj povsem drugega.
18. Toda Ti, o Gospod, boš zagotovo videl še bolj jasno kot jaz, da je resnični Kristus, ki je toleriral takšne nesmisle in takšne grozote in nikoli ni hotel priti z nebeškim proti oznanilom, izgubil moje zaupanje in mnogih drugih. Zdaj spet verjamem v Tvoje edino Božanstvo, saj Si sedaj popolnoma tak, kot Si nekoč hodil in deloval na Zemlji med smrtnimi ljudmi, toda ne verjamem in nikoli ne bom verjel v oblat kristusa iz škroba!
19. Glej, Gospod, to je bilo in je še (do tega trenutka) zapisano v mojem srcu! To je moje življenje, katerega vidim v sebi kot čisto božanskega. In tako jaz ubogi grešnik, tebi Vsevednemu nisem z zelo pomanjkljivimi besedami povedal ničesar, kar Ti ne bi že od večnosti najbolj jasno videl**.** In tako naj se z menoj zgodi Tvoja sveta volja!«
20. Rečem Jaz: »Dobro, dragi Moj Tomaž, vse kar si rekel je povsem v redu! – Ampak, da Mi na določen način očitaš, da nikoli nisem poslal rimski cerkvi energičnega oznanila proti njenim grozotam, potem Mi delaš krivico! Oglej si vse ločitve od Rimljanke! Glej, ali to niso zelo močna proti oznanila! Vendar so ta malo obrodila, ker Jaz zmaju še nisem hotel soditi – zaradi Moje Ljubezni! Pomisli še na veliko širitev čiste besede po tiskovinah v vseh jezikih! Ampak od tega je malo koristi, ker še nisem hotel soditi zmaju – zaradi Moje Ljubezni! Razmisli še o številnih (novejših) prerokih, ki Sem jih ves čas prebujal! Ti so oznanjali zelo močna nasprotna sporočila! Vendar je malo koristilo, ker še nisem hotel soditi zmaja – zaradi Moje Ljubezni! Potem pomisli še na tisočkratna ponižanja, poslana z vseh strani, katera Sem dal Rimljanki, kot močna proti oznanila! Toda tudi ta so doslej malo koristila, ker še vedno nisem hotel soditi zmaju – zaradi Moje Ljubezni!
21. Vendar pa bo od zdaj naprej odnos do Rimljanke povsem drugačen! Njena svetovna moč bo močno omajana in odkrito govorjenje proti njej bo povsod dovoljeno. Če niti takšno sporočilo še ne bo plodno upoštevano, potem bo zmaj sojen – zaradi Mojega dolgotrajnega zlorabljanja prizanesljivosti.
22. Mislim, da to zavrača tvoj očitek o Mojem popuščanju Rimljanki. In tako se zdaj popolnoma pridruži Mojemu mnenju in pojdi z nami vsemi v to hišo na obrok, ki je že pripravljen!«
23. Reče Tomaž: »O Gospod, Ti večni Odrešenik vseh bolnih duš in duhov! Pogostitve, ki si jo Sam pripravil za Svoje najzaslužnejše služabnike in tiste, ki so najbolj vredni Tvoje milosti, jaz zagotovo večno nisem vreden! To bi bila prevelika milost in usmiljenje zame, prevelikega grešnika, ker sem na Zemlji vedno hudo grešil pred Teboj in vsemi svojimi dragimi posvečenimi brati. Vsekakor bom šel v hišo, a tako svete pogostitve se večno nikoli ne bi upal udeležiti, saj bi zlahka lahko na sebi izkusil usodo Juda Iškarijota, in to bi bilo zagotovo nekaj izjemno groznega!«

127. POGLAVJE

HVALEŽNI MENIH TOMAŽ HVALI BOGA. NEŽNO GOSPODOVO POJASNILO O PREPROSTOSTI LJUBEZNI.

1. Rečem Jaz: »Dragi Moj Tomaž, ti si še vedno zelo boječ! Juda nisem pozval, da pomaka kruh z Menoj v skledo, saj Sem vedel, da bi to povzročilo njegovo sodbo, ker ni bil vreden, da bi z Menoj jedel kruh Življenja! Tebi pa naročam, da ješ kruh, ker v tebi ne odkrivam nobene nevrednosti. In tako lahko brez obotavljanja storiš to, kar zdaj v kraljestvu duhovnega sveta zahtevam od tebe. Poleg tega pa tukaj tudi za vedno preneha vsa sodna odgovornost, saj ima tu vsako dejanje že tako svoje posledice,

ustrezne za duha, ki ga je storil. Zdaj ni več sodišča in ne sodbe, ker je glede na svoja dejanja vsak duh popolnoma sam sodnik. Zato se ti ni treba več bati nobenega tujega vpliva, s katerekoli strani, ampak samo s svoje lastne strani. Karkoli hočeš, boš tudi storil; in to dejanje te bo sodilo po tvoji volji, ki je dejanska gonilna sila vsakega dejanja.
2. In tako zdaj pridi in od zdaj naprej ne imej več nobenih pomislekov! Kajti upajmo, da se najbrž od tebe lahko pričakuje, da ne boš storil nobenega dejanja, ki bi te moralo nujno obremeniti s trpljenjem! Če si na primer lačen ali žejen, boš še vedno hotel nekaj pojesti ali popiti, da ti ne bo treba prenašati lakote in žeje. – Če pa kljub veliki lakoti in žeji še vedno ne bi hotel jesti in piti (kar bi bilo v popolnem nasprotju s potrebo), potem bi se seveda moral tudi sprijazniti z bolečino, ki jo lakota in žeja vedno povzročata kot nujno posledico. Tudi ostre palice ne boš vzel, da bi se z njo kaznoval, ker veš, da so udarci vedno povezani z bolečino.
3. Kar pa nočeš narediti sebi, tega tudi svojim bratom ne boš storil, ker ljubezen tvojega srca to zagotovo ne bi dovolila, saj dobro ve, da tisto, kar ti povzroča bolečino, boli tudi tvoje brate, kajti tukaj v duhovnem kraljestvu je urejeno tako, da vsako dobro ali slabo dejanje, tudi če je bilo storjeno komu drugemu, vedno vpliva na storilca z enakim občutkom, kar se bolj ali manj, tudi v naravnem svetu, odraža v različnih oblikah.
4. Iz te Moje razlage zdaj veš, kako je tukaj. Zato mislim, da v tem ne boš videl nobenega zločina, če boš brez kakšnega nadaljnjega strahu vesti storil, kar Sem ti naročil, kar je lahko le v tvoje dobro.
5. Glej, jaz Sem Vsemogočen in te lahko prisilim, da greš takoj, kamor hočem. Ker pa te ne silim k dobremu s pomočjo Moje božanske vsemogočnosti, ampak le z najnežnejšim navodilom, ki lahko tvoje srce, tvoj razum in tvojo voljo samo okrepi, a nikoli ne oslabi, koliko manj pa te bom potem s Svojo vsemogočnostjo prisilil, da narediš nekaj slabega! Zato lahko zelo dobro uvidiš, da Jaz ničesar bolj ne upoštevam, kot človekovo popolnoma svobodno voljo! – In tako si sedaj lahko pogumno upaš prostovoljno narediti tisto, kar zdaj Jaz Tvoj Bog, Stvarnik in Oče želim od tebe, da storiš brez najmanjšega omejevanja tvoje volje!«
6. Reče Tomaž: »O presveti, najbolj ljubeči Oče! Zdaj v mojem srcu, ki ljubi zgolj Tebe nad vsem drugim, ni več nobenega dvoma! Karkoli želiš, mora biti vedno najsvetejši zakon mojega srca! O kako čudovito blaga, nežna in modra je Tvoja sveta očetovska volja! Kje je srce, ki bi se ji lahko uprlo?! O kako blaženo je zdaj vse moje bitje, da Ti smem slediti, in da mi Ti Sam stojiš ob strani in s svojo vsemogočno očetovsko roko vodiš v kraljestvo večnega življenja!? O ti, sveta hiša hiš, v katero stopi Bog! In kdo lahko dovolj pohvali veliko pogostitev v hiši vseh nebes, ki jo je sam Bog pripravil za vse tiste, ki jih je Njegovo najsvetejše očetovsko srce izbralo za svoje otroke! Vsi vi, preblaženi bratje in sestre, ki ste tukaj zbrani v velikem številu, o glasno povejte, da ves neskončni prostor trepeta iz najglobljega spoštovanja. Ali povsem dobro čutite in dojemate neskončno, sveto globino, da je ta naš Učitelj in Vodnik, Bog, sam Bog! Z Bogom smo, ja, z velikim Stvarnikom večnosti in neskončnosti, z Očetom smo!! O povejte, povejte, ali dovolj globoko čutite, kdo je Tisti, ki nas zdaj vodi v Svojo hišo?!«
7. Ko stopim v hišo, rečem: »Dobro, dobro, Moj dragi sin Tomaž! V veliko veselje Mi je, da pustiš, da v tvojem srcu vzklijejo občutki, ki so vredni Moje ljubezni in so zelo podobni plamenečim mislim, s katerimi Me hvalijo kerubi in serafi, ki so nosilci Moje volje v večnosti. Toda ne glede na to, kako vzvišene so takšne misli in občutki, katerih globino in veličino zmorejo dojeti le redki duhovi, Mi je kljub temu ljubše, če Me Moji otroci res prisrčno kličejo 'Oče' in Mi Moji prijatelji rečejo 'dragi brat', kot pa da Me največji angeli hvalijo z najglobljimi pesmimi modrosti in se na koncu izčrpani sesedejo, ko po svojih velikih klicanjih pridejo do spoznanja, da se vse njihove največje in najbolj plameneče misli ne morejo niti dotakniti roba Mojega oblačila, medtem ko se Moji zelo

preprosti otroci lahko blaženo igrajo z Mojim srcem in Mojimi mislimi ter ves čas živijo z Menoj in za Mojo mizo uživajo kruh resničnega življenja!
8. Vidiš, tisti, ki pojejo o Moji veličini, moči in oblasti, in hvalijo neskončno velikega Boga, so zunaj Mene in Me gledajo približno tako, kot si ti na Zemlji pogosto opazoval zvezdnato nebo in pel o njem na neizmerno vzvišen način, vendar pri tem ne vedoč kaj so zvezde, o katerih si prepeval in kaj je v njih! Toda tisti, ki Mi pravijo: 'O Oče, o ti moj božanski brat!', ti so z Menoj in celo v Meni pojejo in Me hvalijo kot pravi otroci svojega edinega pravega očeta in ne gledajo več na Mojo veličino, oblast in moč iz nekakšne svete plahe razdalje, kjer jih velik prepad loči od Mene (kot tebe nekoč od zvezd, o katerih si pel), temveč so na zvezdah pri svojem Očetu, v polnem uživanju tiste svete resničnosti, katero veliki pevci samo slutijo!
9. Ali zdaj opaziš to pomembno razliko? Ja, zdaj že opaziš! In, ko jo opaziš, si sedaj že veliko srečnejši, kot si bil prej in to je dobro in prav in Meni najbolj prijetno, ker je tako v Mojem Redu. Kmalu boš lahko ob Meni videl in užival v neznansko velikih delih, polnih čudežev nad čudeži. Če bi tedaj z velikim dostojanstvom vprašal: »Kdo dovolj globoko zazna in v celoti občuti, kaj je Bog!? – Glej, potem bi se ti Moji dragi otroci smejali in ti rekli: »Ampak, otročje šibki brat Tomaž! O kakšnih nesmislih sanjaš!? Kdo lahko večno dovolj globoko občuti in zazna v celoti, kaj je Bog v Sebi? Kako lahko končno razume neskončno?! Glej, to je prazno sanjarjenje! Bog je Oče vseh nas in mi Ga ljubimo nad vsem in On je z nami in nas vodi, in vidimo Ga, kako ljubezniv in neskončno dober je! In to je veliko več! Ljubiti Boga kot Svetega, najboljšega očeta nad vsem drugim, je vredno neskončno več, kot nespametni poskusi, da bi Ga doumeli! Kaj je bolj vredno človeka: biti poglobljen v velike misli; in ko pride ubogi brat mimo velikega misleca, ga ta zaradi velikih misli sploh ne opazi; ali prepustiti velike misli Bogu, Svetemu Očetu in srečati uboge brate z ljubečimi, prijaznimi očmi? – Pustimo torej veliko velikim! Mi pa ostanemo skupaj majhni v ljubezni in bomo srečnejši od zelo srečnih velikih!«
10. Glej Tomaž, tako bi se vsi ti bratje pogovarjali s teboj in ti ne bi mogel reči, da se motijo! Zato ostaniva tudi midva majhna skupaj. Pravzaprav, da bi se videlo celotno nebo, ni potrebno imeti tako velike oči, kot je veliko samo nebo! Ali to razumeš?
11. Ja, ja, zdaj razumeš! Zato bomo takoj pričeli z obedom, saj smo zdaj že vsi v veliki dvorani, kjer so mize že pripravljene.«

128. POGLAVJE

TOMAŽ V NEBEŠKI DVORANI.
TOMAŽEVA PROŠNJA ZA NJEGOVE NEKDANJE NASPROTNIKE.
TOMAŽEVA PRVA NALOGA V ČASTNEM OBLAČILU S KLOBUKOM MODROSTI.

1. Tomaž je presenečen, da je zdaj, ne da bi to povsem opazil, v veliki jedilnici z vsemi ostalimi gosti, in to pred najbolje postavljeno mizo, ki je bila po izračunih Maxa Olafa v obliki križa.
2. Tomaž, ki se vedno bolj čudi, reče: »Gospod, Ti dragi Oče! Kakšna veličina in neizrekljiv sijaj krasi to jedilnico! O Bog, o Bog! Tu bi se lahko namestilo stokratno prebivalstvo Zemlje. Te neskončne kolonade (vrste stebrov) na vseh straneh! Ta prava nebeška višina. S soncem obsijani okraski veličastnega obokanega stropa in trojne galerije! Številna visoka okna v vseh svetlobnih barvah in ta popolnoma čista zlata tla, povzročajo, da vsi moji čuti trepetajo od velikega občudovanja in spoštovanja! Kdo, kdo je to zgradil? Oh, sprašujem kot slepec! Ti, večni Mojster del, katerih neskončnost

je polna, Si edini graditelj tako čudovitih del! Tudi najbolj ognjevit duh kerubina, katerega bistvo je ustvarjeno iz najsvetlejših plamenov Tvoje Modrosti, Te nikoli ne more dovolj ljubiti, hvaliti in slaviti; kaj šele črv v prahu, kot sem jaz! – Oh, veličastno, veličastno, veličastno!! – Kakšen pogled! Resnično, to milijonkrat presega vsako domišljijo, tudi najbolj globokoumnega nadangela!
3. Nek moder človek iz davnih časov je imel prav, ko je globoko ganjen nad Tvojo neizrekljivo dobroto, vzkliknil: 'Oče, oče! Končno nehaj že enkrat blagoslavljati! Kajti, ko kaznuješ otroka, imaš nek resen cilj; če pa ga potem začneš blagoslavljati kot izboljšanega, potem se blagoslavljanje ne bo nikoli končalo!' In skoraj bi rad začel tako vzklikati tukaj tudi jaz, ker je takšna neslutena veličina Tvoje milosti, dobrote, ljubezni in usmiljene blagosti, nežnosti in prizanesljivosti, preveč naenkrat za šibkega duha!«
4. Rečem Jaz: »No, no, že v redu, dragi Moj Tomaž! Samo ne delaj takšnega hrupa! Ali je Zame res nekaj tako velikega, če dovolim, da se zgradi takšna hiša po dobri meri srca tistega, ki mu je sedaj dana v popolno last? Vidiš, vse to ustreza srcu našega Roberta, ki je bil na Zemlji vedno nesrečen. V vsej hiši to še zdaleč ni najbolj čudovita in veličastna stvar. V prihodnje boš videl še popolnoma druge stvari, nakar boš lahko dal svoji domišljiji prosto pot. – Zdaj pa se vsi usedimo za mizo!«
5. Tomaž plaho pogleda proti prvi dvorani, katere vrata so odprta, rekoč: »O Gospod, Ti najbolj ljubeči Sveti Oče! Poglej skozi vrata! Kakšna beda! Velika množica nesrečnih duš! Ali se ne bi moglo tudi njim pomagati? Skoraj vsi so v bistvu boljši od mene, zato so me vrgli ven kot najslabšega, kar sem jim že zdavnaj popolnoma odpustil. Odpusti jim tudi Ti, o najboljši Oče in naj se vsi udeležijo te obilne pogostitve!«
6. Rečem Jaz: »Ja, Moj najljubši brat Tomaž, če boš začel k meni prihajati s takšnimi svojimi srčnimi zadevami, boš seveda moral kmalu zavpiti: 'Oče! Nehaj blagoslavljati!' – Glej, s to željo svojega srca, si v enem zamahu izbrisal vse svoje dolgove pred Menoj. Zato moraš takoj obleči novo sijoče oblačilo in klobuk modrosti, ki se sveti kot sonce! – Robert, tam proti poldnevu boš videl veliko novo omaro iz čistega zlata! Pojdi tja in prinesi oblačilo in klobuk, kajti to je pravo oblačilo vseh tistih, ki v enaki meri združujejo ljubezen z modrostjo.«
7. Robert takoj odhiti tja in na začudenje vseh gostov prinese oblačilo, ki se sveti še močneje kot Helenino, in okrogel klobuk, približno v obliki takoimenovanega kardinalskega klobuka, ki pa se izjemno močno sveti.
8. Ko Tomaž zagleda oblačilo in klobuk, trepetajoč od velikega veselja, reče: »Ampak Oče, Oče! Ti čudoviti, presveti Oče! Ali mora nekaj takega krasiti moje grešno bitje!? O Bog, o Ti moj najdražji Jezus! Ne, ne, to je večno preveč! Ah, in ta sijaj! In to bi moral jaz obleči!?«
9. Rečem Jaz: »Ja, ja, to moraš obleči, zaradi svojega srca, ki Meni ugaja. Samo pohiti, ker imamo kasneje še veliko za postoriti!« – Tomaž vzame oblačilo in klobuk, ki se v trenutku, ko ju prime, že popolnoma prilegata njegovemu telesu, nad čemer se zopet ne more dovolj načuditi.
10. Ko zdaj tako stoji na novo oblečen, mu rečem: »No, brat! Zdaj si popoln in nasičen z Mojo milostjo, ljubeznijo in modrostjo! Kot vidiš je pogostitev pripravljena; in tukaj tudi ne manjka vrednih gostov. Ampak, kot si prej sam želel – tam v sosednji dvorani je še vedno okoli tri tisoč zelo ubogih duhov, pod vodstvom generala, katerega dobro poznaš. Ta človek ima dobro in razumevajoče srce in njegova beseda ima velik vpliv na njegovo precejšnjo skupino. Zdaj pa pojdi v prednjo dvorano z bratom Dismasom, katerega je general na svetu in predvsem na Dunaju zelo dobro poznal in poskusi pridobiti tega vrlega človeka Zame, skladno s svobodno voljo njegovega srca in preko njega tudi vso veliko množico. Če dobro opraviš to svoje prvo poslanstvo v tem kraljestvu resničnega življenja, potem boš po tej pogostitvi postavljen za vse vrste nikoli

slutenih velikih stvari. Torej, pojdi zdaj hitro! V Dismasu boš imel izjemno modrega pomočnika.«
11. Reče Tomaž: »O Ti dobri, Sveti Oče! Kako zelo Ti je mar za izgubljeno ovco, za izgubljeni groš in za izgubljenega sina! Samo Tebi za večno vsa slava, čast, vse čaščenje in ljubezen!«

129. POGLAVJE

TOMAŽ IN DISMAS V PREDNJI DVORANI Z GENERALOM IN NJEGOVIMI TRITISOČIMI. POJASNILO O JEZUSU IN NJEGOVI POTI ODREŠENJA. UČINKOVIT GENERALOV GOVOR. GOSPOD PRED VRATI V DVORANO ŽIVLJENJA.

1. Po teh besedah prime Tomaž prijaznega Dismasa za roko in skupaj odideta v prednjo dvorano k generalu.
2. General se začudi, ko zagleda za Dismasom njemu dobro znanega meniha Tomaža, v njegovem svetlečem oblačilu in najbolj prijaznega videza. Obema takoj seže v roko in reče: »Pozdravljena, draga prijatelja! Tisočkrat dobrodošla! Ampak, prijatelj Tomaž, kakšen si videti?! Prej, ko je moja skupina, proti moji dejanski volji, položila roke nate, zaradi neuspešne Gospodove molitve in zaradi načrtovane maše ter mnogih besed, katerih ni več za omenjati – si bil črn kot stari Mavr, zdaj pa siješ kot sonce! Povej mi, kako se je zgodilo, da si v tako kratkem času prišel do tako velikanskega poveličanja? Ali si ga prejel z branjem Svete maše in z branjem Gospodove molitve v latinščini?! To je resnično nekaj izrednega! Ali si pri tem morda našel Božanstvo? – Povej mi, katero pot si ubral, da si dosegel takšno pravo poveličanje?«
3. Reče Tomaž: »Moj najbolj cenjeni prijatelj! Obljubi mi, da boš brez dvoma verjel, kar ti bom povedal – potem bi se moral tudi ti z vso to množico takoj znajti na istem mestu, na katerem sem jaz in tudi ta tebi dobro znani brat Dismas!«
4. Reče general: »Po tvojem sijaju prepoznavam, da si na temeljih Resnice; kajti laž se ne more svetiti, ker je votla in nična. Zato bom verjel vsaki tvoji besedi, karkoli mi boš rekel. In tako hitro povej, ker gorim od želje, da slišim sijočo resnico iz tvojih ust!«
5. Reče Tomaž: »No, potem pa poslušaj! Jezus, Križani, ni samo Sin živega, vsemogočnega Boga, ampak je Sam Vsemogočni Bog v vsej polnosti prvobitne vsemogočnosti! Samo po Njem in v Njem je mogoče najti zveličanje in pravo večno življenje! S celotno množico se obrni Nanj in vsem bo v trenutku pomagano! Samo On je pomagal meni in temu bratu, ker je neskončno dober in nikogar ne sodi. Vsakemu pa daje tisto, po čemer njegovo srce hrepeni. Katerega volja je dobra, prejme obilo dobrega, ustrezno njegovi lastni volji. Zdaj pa vse veš in lahko delaš, kar te je volja! Tvoja lastna volja bo tvoj sodnik!«
6. General reče: »Kaj ti praviš k temu, brat Dismas?
Reče Dismas: »Kar je pametno povedal brat Tomaž, pravim tudi jaz v polnosti resnice!«
7. Reče general: »Dve takšni priči sta dovolj. Zato vama vse verjamem na besedo! Zdaj pa mi dovolita, da nekaj besed namenim tudi tej že precej prebujeni veliki množici!«
8. General se nato obrne proti množici in reče: »Bodite vsi pozorni na to, kar vam bom sedaj oznanil! Od začetka naše tukajšnje zelo žalostne prisotnosti, ste vsi, vključno z mano, zelo globoko in močno občutili, v kakšnem nepopisno obžalovanja vrednem stanju smo se znašli. Klicali smo in nihče se ni oglasil, pritoževali smo se in jokali in noben tolažnik nam ni prišel naproti. Iskali smo in ničesar našli. Preklinjali smo in

nobeno brezno se ni odprlo, da bi nas pogoltnilo. Nato smo začeli tudi moliti, vendar tako slabo, da se je zdelo, da nas je tudi molitev pustila na cedilu. Skratka, na koncu nam je ostal le obup! – Tolažil sem vas, kolikor sem mogel, toda kaj je vse to pomagalo, če se je tolažnik počutil veliko bolj nesrečnega od tistih, katere je tolažil!
9. Ko je ves moj pogum in kakršnokoli upanje začelo upadati, nam je Božanstvo, ki smo Ga že zdavnaj zavračali in Vanj nismo verjeli, poslalo dva, nam dobro znana rešitelja! Ta nam oznanjata skorajšnjo rešitev, če sprejmemo Jezusa Kristusa, Križanega, za edino Božanstvo! Kaj nam tukaj preprečuje, da ne bi sprejeli in trdno verjeli vse, kar nam ta dva osvetljena prijatelja pravita. Slabše kot nam je šlo tukaj do zdaj, nam ne more iti. Če z vero sprejmemo, kar smo slišali, lahko upravičeno upamo, sodeč po teh dveh, na morebitno izboljšanje naše usode; in to je precejšen napredek glede na naš sedanji obupen položaj!
10. Razmislite o tem, kar sem vam prijazno povedal in ravnajte v skladu s tem! To nam večno ne more škodovati! Poleg tega je ta menih, ki ste ga prej vrgli ven, tisti, ki je predvsem tako prijateljski do nas. Da bi nas on nalagal, je najmanj verjetno, saj je prej dovolj dolgo delil grenko usodo z nami in zato v svojem, gotovo zelo srečnem stanju, še predobro čuti, kako se lahko počutimo mi, njegovi nekdanji tovariši, v takem, tako dolgem, bednem stanju! – In tako, prijatelji, 'aut Caesar, aut nihil' (vse ali nič) – Jezus Kristus za naša srca, za vsako ceno! Če nam On ne pomaga, smo izgubljeni!«
11. Vsa množica vzklika: »Ja, ja, dragi general! Vsi smo popolnoma tvojega mnenja! Karkoli rečeš in hočeš, bomo tudi storili! Jezusa Kristusa za vsako ceno, da nam pomaga, sicer smo izgubljeni!«
12. General reče Tomažu: »Prijatelj, oprosti mi, če te ne bom več nagovarjal kot general, ampak kot brat, kajti mislim, da bo tukaj za večno konec z vsemi posvetnimi nazivi. – Torej, dragi prijatelj in brat, zdaj si sam slišal, kako hitro se je vsa ta velika množica, sestavljena iz vseh mogočih narodnih elementov, skupaj, kot en mož, izjavila za edini dober namen! Jezus je zdaj zanje, tako kot zame, vse v vsem? – Kaj nam sedaj še manjka, za kaj si še moramo prizadevati, da bi postali malo bolj vredni Jezusa, Gospoda od večnosti, kot smo sedaj?«
13. Reče Tomaž: »Pisano je: 'Kdor veruje v Božjega Sina in ne dvomi, da je On Sam, ki daje večno življenje, bo zveličan.' Vi pa zdaj verjamete, zato boste tudi zveličani po Njegovi Milosti! – Ampak, še vedno vam nekaj manjka, kot razberem iz tvojih izjav, ki zvenijo zelo verujoče, a so pri tem nekoliko življenjsko suhoparne! Manjka pa ljubezen do Jezusa Gospoda! Odprite svoje srce in naj zagori v ljubezni do Njega. Potem vam bo On resnično prišel naproti, vas sprejel in vodil naprej! Kajti Njegova dobrota, ljubezen in usmiljenje, se večno nikoli ne konča!«
14. Reče general: »Prijatelj, naše besede zvenijo nekoliko grobo in njihov pomen se zdi suhoparen; vendar prihajajo iz resnično iskrenega srca. Zato si lahko prepričan, da bodo naša srca zagotovo topleje utripala ob srečanju z Gospodom, kot pri mnogih Njegovih Kristjanih, ki veliko razmišljajo, vzvišeno govorijo, a hkrati zelo malo čutijo. Tudi mi imamo nekaj razumnosti, vendar seveda ne iz zelo visoke in fine izobrazbe, ampak zato toliko več srca na jeziku. In mislim, da to Gospodu veličastja ne bo neprijetno. Torej si lahko popolnoma prepričan, da v ljubezni do Boga Jezusa, Gospoda, ne bomo nič šibkejši, kot smo zdaj v naši trdni veri Vanj! – Zdaj imaš tudi to naše zagotovilo, ki je vsekakor na trdnih temeljih. Povej, kaj nam še manjka?!«
15. Zdaj reče Dismas: »Vam vsem zdaj nič ne manjka! Zato povej celotni množici, naj odprejo svoje oči in pogledajo na velika odprta vrata, ki vodijo iz te dvorane v sosednjo veliko dvorano življenja. Tam že stoji On s široko razširjenimi rokami, da vas vse sprejme v veliko kraljestvo Njegove Milosti in Usmiljenja!«

16. Tedaj se general hitro obrne proti odprtim vratom in Me takoj zagleda in prepozna. Presunjen od velikega veselja zavpije s pravim poveljniškim glasom: »O Ti najbolj oboževani Gospod vseh nebes in svetov. Tako neskončno prizanesljivo prideš Ti najbolj vzvišeni naproti nam nesrečnim! O Ti, ki Si, Svet, Svet, Svet! – Bratje in sestre! Dvignite kvišku svoje oči in poglejte! Bog, Jezus, ki je za nas pretrpel junaško smrt in tretji dan s Svojo lastno močjo vstal od mrtvih kot zmagovalec vseh zmagovalcev, nam je prišel naproti! Pokleknite pred Njim in molite k Njemu ter Ga hvalite iz najgloblje globine svojega srca! Zdaj zelo živahno recite: 'O naš presveti Oče, ki prihajaš iz Svojih nebes k nam ubogim grešnikom, naj bo najbolj hvaljeno, čaščeno in posvečeno Tvoje Najsvetejše Ime! Odpusti nam naše grehe in nas ne kaznuj za naša hudobna dejanja, temveč nam namesto stroge sodbe podeli Svojo Sveto milost po meri Svojega usmiljenja! Tebi, o Gospod, Oče Jezus, bodi večno vsa naša ljubezen, čast, slava in hvala!«

130. POGLAVJE

MNOŽICA PRED GOSPODOM.
ŽIVLJENJSKA POT GENERALA THEOWALDA K BOGU.
SKRIVNOST ZEMELJSKEGA OBSTOJA, RAZKRITA V ONSTRANSTVU.
JEZUSOVE BESEDE SVETLOBE IN ŽIVLJENJA GENERALU IN NJEGOVI MNOŽICI.

1. Po teh generalovih besedah, vsi obrnejo oči proti velikim vratom dvorane in takoj padejo na kolena, ko Me zagledajo in Me molijo, hvalijo in slavijo, kolikor lahko, glede na popolno pomanjkanje kulture duš, ki seveda tukaj služijo še zelo nepokvarjenemu duhu in zato tudi v tem stanju razkrivajo več čustvenega kot kakršnegakoli razumnega življenja. – Nekaj časa jih pustim v tem najbolj pobožnem vzgojnem stanju, da se lahko v sebi zberejo.
2. Generala pa pokličem k Sebi. Opravičuje se za svojo nevrednost, da bi se Mi lahko približal; vendar mu navedem Zaheja iz Evangelija, ki je bil velik grešnik, a Sem v njegovi hiši kljub temu ostal, da bi z njim jedel.
3. Po tem poduku se general kmalu opogumi, se Mi približa z največjim spoštovanjem in reče, ko pride predme: »O Gospod, odpusti meni in vsem našo veliko drznost, da si upamo pogledati Tvoji neskončni svetosti v obraz! Toda kaj moremo mi uboga bitja zato, če smo v odnosu do Tebe, večnim Stvarnikom tako strašansko ubogi in popolnoma nepomembni!? O Gospod, vsi skupaj smo pred Teboj popoln nič in samo Ti Si Vse v vsem! Neverjetna blaženost je že, da bitje, za katerega se je zdelo, da je bilo na Zemlji ustvarjeno zgolj za minljivost, po odpadu mesa lahko vidi Tebe, kar sem vsaj jaz komaj slutil, kaj šele verjel! Kaj večjega naj si tukaj še želim!? O Bog, Ti neskončno vzvišeni! Kakšna radost preplavlja vse moje bitje, ker Te lahko vidim in slišim Tvoj najsvetejši, vsemogočni glas iz Tvojih ust!
4. Oh, kako pogosto sem se na Zemlji spraševal: 'Ali obstaja Bog ali ne? In, če Bog obstaja, kje je in kako izgleda? Ali je judovski učitelj Jezus to, kar legende pričajo o Njem? On, človek kot smo mi, naj bi bil Bog? Bog?! Bog, ki je napolnil neskončni prostor z neštetimi miriadami bitij in stvarmi vseh vrst, ki je dal Soncu svetlobo in Zemlji morje in zapoveduje vetrovom in viharjem ter usmerja neštete zvezde, ki krožijo v neskončnih daljavah!' Toda na vsa ta lepa in zagotovo najpomembnejša vprašanja nisem nikoli dobil odgovora, ki bi zadovoljil mojo dušo; ker se je zvok mojega vprašanja izgubil v velikem morju zraka, ki obdaja Zemljo, tako da sem zaman čakal na odgovor, kajti nebesa so bila zaprta in jaz kot smrtnik sem zaman spraševal o večnem življenju.

Samo zemeljski, smrtni ljudje, so si včasih prizadevali, da bi me prepričali v drugačno mnenje o Bogu. Pripovedovali so mi o Tvojih zemeljskih čudežnih dejanjih, ki so zveneli kot pravljice in bili zato veliko prešibki, da bi mojemu raziskovalnemu duhu dali v polni meri tisto, kar je iskal! Skratka, iskal sem in nič našel! Spraševal sem, a nisem dobil odgovora! Tudi trkal sem povsod, vendar ni bilo nikogar, ki bi mi v skladu z zahtevano veliko Resnico rekel: 'Pridi noter, prijatelj, tukaj boš našel, kar iščeš!'
5. In tako sem tako rekoč dokončno izgubil vso vero v Boga! Predstavljal sem si, da je vse nastalo po naključju vsled nemo delujočih naravnih sil. In to me je potem vrglo v vrtinec svetovnih dogodkov, kjer sem pravkar našel zemeljsko zlobno smrt, ki mi je odprla vrata v to življenje, katerega nisem niti slutil. In zdaj sem tukaj in vidim drugo življenje in vidim tudi Tebe, ki Si mi edini dal življenje! O veselje, o veselje! Konec je mnogih vprašanj, saj je v Tebi o Gospod, zdaj pred menoj velik večno živ odgovor! Ja, tako je – zemeljsko življenje ni nič drugega kot veliko vprašanje, na katerega je odgovorjeno šele tukaj! O hvala Ti, večna hvala, da se spomniš na črva v prahu!«
6. Rečem Jaz: »Moj dragi Theowald! Pogoji življenja na Zemlji so drugačni od teh v tem duhovnem večno neminljivem svetu. Toda takšni morajo biti, da lahko iz njih nastane to pravo popolno življenje! Seveda je vsak še vedno živeči človek v mesu poklican, da si že na Zemlji z natančnim opazovanjem Moje Besede, ki je v glavnem zapisana v štirih znanih evangelijih, utre pot, da bi si zagotovil to popolno življenje. Ker pa mora imeti vsak človek, da bi postal večno živeči duh, tudi svojo svobodno voljo, se potem pogosto zlahka zgodi, še posebej v tej dobi, da mu svetovni glasovi siren oglušijo ušesa in zaslepijo oči z varljivo svetlobo posvetnega blišča.
7. Tako takšni ljudje na svetu težko pridejo do tistega, k čemur so poklicani, ali pa pogosto sploh ne, ampak ravno do tega, do česar pravzaprav sploh ne bi smeli, namreč do samoljubja, sebičnosti, sle po moči, pohlepa, skoposti, zavisti, požrešnosti, poltenosti, nečistovanja in prešuštva! To pa jim življenje porablja, namesto da bi ga povečevalo. In tako potem pride do tega, da se po odložitvi mesa mnogim zgodi tako, kakor se je tebi in tvoji množici. Na tem svetu jih mora zapustiti vse, kar je njihove surove čute zaposlovalo in morajo postati zelo nesrečni, da bi se njihovo življenje v takšni duhovni samoti in puščavi spet zbralo in lahko znova našlo. Ko ga najdejo, kot zdaj vi, potem pride tudi potrebna pomoč, vendar, ne da bi bila videti vsiljena, ampak kot da sami po njej hrepenijo, ker jo potrebujejo!
8. Zaradi tega ti je tudi Moj sel Tomaž rekel, da je tvoja volja edini sodnik in dajalec vsega, kar si želiš, naj bo dobro ali slabo. Ti pa si želel dobre stvari in Mene, in glej, zdaj je pred teboj resnično in živo, kar si želel v svojem srcu! Šele od zdaj naprej ti bo oznanjana Moja posebna volja. Če boš to privzel za svojo, boš živel resnično blaženo življenje! – Pojdi in oznani to tudi svoji množici!
9. General Theowald to takoj stori in celotna množica brezpogojno sprejme vse kot vojaški ukaz in se podredi vsemu, kar general Theowald od njih zahteva. – Potem, ko general kmalu in zlahka opravi svojo nalogo, se hitro vrne in reče: »Gospod, Oče, Bog Jezus od vekomaj! Kar Si zahteval od mene in po meni tudi od vse množice, se je zgodilo! Edino Tvoja najsvetejša volja bo naš večni zakon. Ker Si rekel, da nam boš šele zdaj oznanil Svojo posebno voljo, Te prosimo, o Najsvetejši, Najvzvišenejši, Najmodrejši in najbolj ljubeči Oče, da to storiš zdaj! Vsi ti najbolj vestno zagotavljamo, ne bomo nikoli opustili niti kljukice, da bi se v svoji volji in dejanjih le za las oddaljili od Tvoje volje, ko jo enkrat slišimo!«
10. Rečem Jaz: »No, no, res Mi je v veselje, da to slišim od vas vseh, kot iz enih ust! Ampak ne glede na to se morate malo preveriti, ali ste že sposobni vsega, kar želim sprejeti v vaših srcih kot dobrodošlo in šele nato kot popolnoma izvedljivo!«

11. Reče general Theowald: »O Gospod, kdo ve bolje kot Ti, česa so zmožna naša srca! Zato za vedno vse prepuščamo samo Tebi! Kajti Ti nam zagotovo ne boš naprtil več, kot smo sposobni prenesti. Zdaj ne bomo razmišljali o ničemer drugem, kot o tem, ali se Ti zdimo vredni sprejeti Tvojo presveto, posebno voljo v naša še zelo nečista srca. Mislim, da bo za vse nas potrebno zelo temeljito očiščenje, preden bomo postali vredni slišati Tvojo presveto voljo, o Presveti Oče!«
12. Rečem Jaz: »Dragi Moji otroci! Odkrito vam moram priznati, da čeprav ste skoraj vsi otroci sveta, ste še vedno v marsičem modrejši od otrok svetlobe. Zgrabili ste me na pravem mestu in si s tem prihranili veliko stvari, ki bi jih sicer morali pretrpeti. Ker pa so vaša srca tako razumna in pustite, da v njih raste toliko ljubezni in popolnega zaupanja Vame, vam bo tudi odpuščeno veliko stvari. Vendar bodite veseli, da na Zemlji niste bili diktatorji, kajti ti Me bodo ugledali v popolnoma drugačni podobi! – Zdaj pa vsi vstanite in poslušajte, kaj vam bom rekel!
13. Največji med vami naj bo vaš služabnik in hlapec; in medsebojna, resnična ljubezen naj bo zakon za vse vas! – Tomaž in Dismas bosta vaša učitelja, njune besede upoštevajte kot Moje in ravnajte v skladu s tem, tako boste lahko popolnoma vstopili v Moje kraljestvo! Ljubite ju, kot svoje najbližje prijatelje in brate, kajti njima Sem podelil pravico, da vas vodita po pravi poti v Kraljestvo večnega življenja. Ta dva vas bosta tudi oskrbela z vsem, kar za zdaj potrebujete!«

131. POGLAVJE

GENERAL S PRIJATELJEM KERNBEIßOM RAZPRAVLJA O BOŽANSKIH ČUDEŽIH. TOMAŽEVA ZAHVALA. POGLED NA ZEMELJSKI PEKEL. NESREČNA SKUPINA POLITIČNIH SMRTNIH ŽRTEV.

1. Po teh besedah zopet stopim skozi vrata in naročim Robertu, da s pomočjo nekdanjih plesalk dostavi zadostno količino kruha in vina obema učiteljema Tomažu in Dismasu, ki bosta nato morala to okrepčilo razdeliti novim gostom. – Robert to takoj stori, in ko pridejo gostje na takšno okrepčilo, se z vseh strani ne sliši nič drugega kot vriskanje in pohvale. Po opravljeni nalogi, učitelja po Mojem namigu stopita v drugo dvorano, kjer si tudi mi razdelimo že pripravljeni obrok.
2. Novi gostje pa se ne morejo dovolj načuditi, kako je bilo mogoče, da so bili vsi tako hitro postreženi. Tesen prijatelj generala Theowalda o tem reče naslednje: »Dragi prijatelj, kako se ti zdi to, da smo bili vsi, gotovo okoli tri tisoč v številu, od naših dveh bratov, in sicer od nekdanjega meniha in od Dismasa, nam že iz starih časov znanega, v enem zamahu obilno oskrbljeni s kruhom in vinom? Prej, kot sem opazil, če se ne motim, je razvpiti Robert Blum z nekaj desetimi obupno lepimi deklicami prinesel nekaj steklenic vina in nekaj hlebcev kruha. Mislil sem si, sploh, ko sta brata sama prevzela razdeljevanje: 'No, ko bosta ta dva teh nekaj steklenic vina in nekaj hlebcev kruha vsem matematično točno razdelila, tako kot v vojski, bodo prvi kmalu že spet lačni in žejni, ko bodo zadnji prejeli svoj del! Toda bilo je čudežno povsem drugače! Kot po čarovniji je imel vsak iz te množice v roki čašo polno vina in prav tako zelo ugleden kos najbolj okusnega pravega kruha z nebes! In vseh trideset steklenic vina se je ravno prav izpraznilo in zadnji hlebec kruha je bil razdeljen do zadnje drobtine! Zdaj pa povej meni in pravzaprav vsem nam, kako je bilo to mogoče, kar po naravni poti, ni povsem razumljivo?! Zame je to, tako kot resnično živim, uganka vseh ugank!«

3. Reče general: »Ja, dragi prijatelj Johann von Kernbeiß, kot so te imenovali na Zemlji, spet preveč raziskuješ! Če pri tem pomisliš na božansko modrost in vsemogočnost, ti bo kaj takega razumljivo, brez vsakršnega dvoma! – Ali si na Zemlji vse razumel, kar si videl in doživel? Kdo ti je raztegnil pljuča, da si zadihal!? Kdo je poskrbel, da ti je začelo tolči srce in uravnaval utrip!? In kdo je poskrbel, da ti želodec predela hrano!? Kdo ločil življenjske dele od nečistoč!? Kdo je ustvaril tvojo rast!? In kdo ustavil tvojo rast!? Kdo je izoblikoval oči in ušesa!? In kako so mojstru vse te stvari uspele in s kakšnimi sredstvi je to dosegel!? Vidiš, vse te in na tisoče drugih čudežnih pojavov smo videli na Zemlji, tako rekoč vsak dan. Ker pa smo se nanje navadili že od mladosti, ko sploh o teh nismo razmišljali, tako da čudovitih stvari v vseh teh pojavih nismo nikoli opazili in jih zlahka povsem ravnodušno prezrli.
4. Ampak tukaj, kjer smo zdaj brez vsakršne utrujajoče materije in naša sposobnost mišljenja toliko bolj nemoteno opravlja svojo dejavnost, nas morajo seveda vsi pojavi na tem svetu toliko bolj začuditi, ker smo jih hitro sposobni opaziti, kar je resnično čudežno. A da bi si morali beliti glave, da bi razumeli matematično dokazano možnost takšnih stvari, glej, prijatelj Johann von Kernbeiß, to bi bila čista norost! Če je to potrebno za naše prihodnje odrešenje, potem je dovolj, da vemo, da so Vsemogočnemu Bogu vse stvari mogoče. Kajti glej, jaz mislim, da je vse nedoumljiv čudež! Če bi kdo hotel vedeti razlog za vse neštete stvari in pojave, potem ne bi nikoli prišel do konca!
5. Samo poglej tale moj prst, kako ga je mogoče zlahka premikati v vse smeri, ali ni tudi to čudež?! Kdor pa bi hotel začeti o tem razmišljati, na koncu ne bi prišel do nekega zanesljivega rezultata. Bog je to tako uredil in to je dovolj! Več nam ni treba vedeti in razumeti. Bog, Gospod, nam je iz Svoje ljubezni in Usmiljenja čudežno poslal najboljši kruh in vino, in to v zadostni količini. In samo Njemu smo dali vso hvalo! – blaženo več kot dovolj siti in okrepljeni. Ali bi morali poleg tega še vedeti, kako je to tako čudovito naredil? Mislim, da bi bila to neumna radovednost. Zato se zahvalimo Vsemogočnemu in najbolj dobrotljivemu Darovalcu, tedaj Mu bomo gotovo bolj všeč, kot pa če bi Ga hoteli raziskati in analizirati z modrostjo vseh angelov!«
6. Johann Kernbeiß reče: »Popolnoma prav imaš in popolnoma se strinjam s teboj! Vendar zadeva še vedno ostaja presenetljivo čudežna!«
Reče general: »O ja, tudi noben angel ne bo tega oporekal. Ampak mi nismo tukaj zato, da bi raziskovali, ampak zato, da občudujemo in hvaležno uživamo!«
7. Reče Johann Kernbeiß: »Torej ti sploh nisi za nikakršen duhovni napredek?!«
Reče general: »O prijatelj, zelo se motiš, če iz mojega govora sklepaš, da sem proti duhovnemu napredku, zato ker se ne želim vpletati v nesmiselno raziskovanje tega čudežnega pojava. Oh, nič ne ljubim tako kot duhovno popolnost! Jaz se jezim le na tista prizadevanja duha, katera vsaj zaenkrat zanj niso primerna. Samo malo počakaj, da se naša učitelja zopet vrneta. Zagotovo bosta lahko o tem povedala več kot jaz, če pa bi ti hotel povedati več kot vem, bi bil nečimrn norec ali lažnivi bahač, ki hoče biti povsod najmodrejši.
8. Glej, oba že prihajata! Eden je zelo preprost in brez velikega sijaja, to je Dismas - in Tomaž v pravi sončni svetlobi! – Takoj te jima bom predstavil, kot hrepenečega raziskovalca Božje modrosti, če ti je pogodu.«
9. Reče Johann Kernbeiß: »O dragi prijatelj, prosim te, ne delaj tega! Kajti veš, naj najin pogovor ostane med nama! Zakaj bi morala biti o tem obveščena vsa nebeška družba!? No, oba bi zelo debelo pogledala, če bi prišel do njiju s takšnim vprašanjem! Zato bodi o tem popolnoma tiho! Zdaj je moje mnenje popolnoma enako tvojemu in pri tem bo tudi ostalo. Ampak samo nič ne govori tema dvema o tem!«

10. Tomaž in Dismas zdaj spet vstopita v prvo dvorano k veliki množici. General Theowald v družbi svojega prijatelja Johanna Kernbeißa jima gre prijateljsko naproti in se v imenu celotne velike množice najbolj ganljivo zahvali Gospodu veličastnosti za takšno najdragocenejšo pogostitev. Johann Kernbeiß še posebej pripomni, kako se je vse zgodilo tako presenetljivo čudežno hitro.
11. Menih Tomaž pa se na prisrčno zahvalo generala Theowalda odzove, da on, Tomaž, svojo sedanjo duhovno popolnost poleg Gospoda dolguje predvsem strogemu opominu generala in za njim celotne množice, ki mu je naredila veliko uslugo, da ga je vrgla ven zaradi njegove velike neumnosti. –
Na to reče Johann Kernbeiß: »Dragi prijatelj, ne govori več o tem, saj sem tudi jaz eden od tistih, ki so te vrgli ven. A tega, kar se je enkrat zgodilo, žal ni več mogoče popraviti. Pokesal sem se že tisočkrat. Toda človek, bodisi v duhu ali v mesu, se včasih tako razvname, da še samega sebe več ne pozna. Po najmodrejših Božjih zakonih se kaj takega gotovo nikoli ne bi smelo zgoditi; ampak se na žalost včasih zgodi tudi med sicer najboljšimi ljudmi. Mislim pa, če se človeški duhovi potem čim bolj popravijo za storjene pregreške, kolikor je le mogoče prosijo drug drugega za odpuščanje in si sežejo v roke v znak večnega zavezništva, potem dragi Oče v nebesih zaradi tega ne bo preveč jezno pogledal!«
12. Reče Tomaž: »Popolnoma naravno! Če so ljudje med seboj v redu, potem so v redu tudi pred Bogom! Kajti Gospod Bog od ljudi ne želi nič drugega kot to, da živijo drug z drugim kot pravi bratje in sestre, da se nihče ne povzdiguje nad drugega, in da nihče ni sodnik drugemu. Vendar midva tako ali tako nikoli nisva imela nič eden proti drugemu in si zato nimava kaj odpustiti. Vendar to, da si me tukaj v tem duhovnem svetu malo pomagal vreči ven, nima niti najmanjše povezave z redom najinega zemeljskega prijateljstva in še toliko manj, ker si mi s tem storil samo najboljšo uslugo, kajti brez tega dogodka bi morda še sedaj tičal v svoji meniški neumnosti, katera bi lahko vsem povzročila še veliko težav, medtem ko lahko sedaj po Gospodovi milosti večkratno popravim neumnosti in jih po pozivu mojega lastnega srca celo moram.
13. Koliko neumnosti sem vam povedal na Zemlji, da se celo tukaj najde kdo med vami, ki je še vedno zmeden od takšne ali drugačne neumnosti, ki sem vam jo, kot duhovnik natvezil. Vendar vam bom vse to tukaj mnogokratno popravil. Neumnosti se bodo izničile, namesto njih pa, kolikor je v moji moči, morajo priti modri nauki. Toda tisti, ki mi je dal to čisto nebeško službo, naj za ta najlepši namen okrepi tebe in mene!
14. Po veliki Gospodovi milosti mi je bilo dano videti, kaj se zdaj dogaja na Zemlji in še posebej v naši zemeljski prvi domovini. Tudi vi boste kmalu prejeli novice o prihodu nekaterih novih prišlekov. Povem vam kot vidim in kot Sam Gospod razodeva: 'Veliki, ki so bili že zelo majhni, so se dobro nahranili s krvjo svojih bratov in spet postali debeli in močni. Namesto, da bi se Gospodu zahvalili za zmago nad svojim dozdevnim ubogim sovražnikom, zdaj ne vedo, kaj naj bi počeli iz same objestnosti, ošabnosti, napuha in maščevanja. Satan, ki to opazi, jim potisne pod noge ves pekel gledališkega odra svetovne politike. In ti se pekla polastijo in gospodarijo po njegovih načelih!'
15. »Ne sodite, da ne boste obsojeni! Nikogar ne preklinjajte, da ne bi bili prekleti! Bodite usmiljeni, tako boste tudi našli usmiljenje!« To so zelo resna Gospodova opozorila, ki jih je dal ljudem na Zemlji. Toda kljub vsem tem resnim Božjim opozorilom in zakonom, tisti ki so postali močni, zdaj s svojimi brati delajo, kar jih je volja. Sodijo, obsojajo, preklinjajo in ubijajo jih po svoji volji, saj imajo v lasti zunanjo moč. In kmalu bo prispelo sem nekaj tistih, ki so bili v zadnjem času okrutno umorjeni in začelo se bo veliko žalostno vpitje. Te morate takoj sprejeti in jih potolažiti ter pomiriti, potem boste opravili prvo nebeško delo!«

132. POGLAVJE

PRIHOD SKUPINE USMRČENIH IN OBUPANIH. VODJA PRIPOVEDUJE NJIHOVO ŽIVLJENJSKO ZGODBO. FILOZOFIRANJE O SLABEM BOŽJEM RAVNANJU.

1. Komaj je Tomaž končal s svojim poučevanjem velike množice, se je od zunaj zaslišalo močno kričanje in tuljenje. Tomaž opomne množico naj bo pozorna in reče: »Kot zdaj slišite, se že izpolnjuje to, kar sem vam pravkar oznanil po Gospodovi milosti! Strašno uničena skupina se približuje tej hiši. Zdaj slišim močno vpitje in tuljenje. Ti, ki prihajajo so morali biti izredno zatirani in razžaljeni. So duše tistih, ki so bili neusmiljeno usmrčeni; zdaj prihajajo vse bližje. Zato moramo biti zelo pozorni, da ne preslišimo njihovih besed! – Zdaj pa tiho, prijatelji! Že tečejo sem po veliki vrtni poti. Moški, zelo mrkega videza, ogrnjen v črn žametni telovnik, z modro kapo na glavi, zlato izvezeno, koraka spredaj skoraj kot pijanec, za njim pa opazim nekaj podobnega plamenom! Oh, to je videti grozno! – Zdaj pa tišina!«
2. Mrki vodja se ustavi, obrne, pogleda svojo družbo in reče: »Zdaj smo polni največje bede in stokanja! O moja uboga žena! Tvoja senca v obliki maščevalnih plamenov hiti zaman za svojim sramotno umorjenim možem! Ves pekel se je zarotil proti njemu in njegove smrtonosne šape so ga zgrabile, da ga nikoli večno ne izpustijo. – O moji dragi prijatelji! Zaman kričite in tulite v tem temnem svetu trpljenja. Že dolgo bežimo, kričimo in tulimo, vendar od nikoder ne pride kakršnakoli pomoč ali tolažba! Ni Boga in ni maščevanja! Zaman vpijete po maščevanju našim morilcem! Kajti, če bi obstajal vsepravični Bog, nikoli ne bi mogel dovoliti, da bi najbednejši ljudje na prekleti satanski Zemlji storili takšne grozote nad drugimi ubogimi ljudmi!
3. Kaj smo storili, da je bilo vredno smrti!? – Hoteli smo samo tisto, kar sta nam naš cesar in kralj obljubila. In, ker smo si to želeli, nismo mogli dovoliti, da se obljuba čez noč prekine. Zahtevali smo spoštovanje obljube in bili s tem razglašeni za upornike in največje izdajalce. Takšne nesramnosti smo se najprej branili moralno in tudi fizično. Potem so nastopili proti nam z močjo dveh cesarjev in nas ne bi premagali, če ne bi uporabili vsa možna sredstva. Predali smo se, ne iz usmiljenja ali sramote, ampak v zameno za amnestijo, ki jo je zagotavljala Rusija. Glej, zdaj so nas pa pomorili, kot zločince proti državi!
4. O ti prekleta Zemlja z vsemi tvojimi ljudmi in gospostvom! Vsakdo, ki je na teh satanskih tleh dovolj bogat, močan in krut, ima zase tudi polno pravico do oblasti. Ker so nas premagali, imajo sedaj vse pravice zase in kdo jim bo rekel, da se zdaj oni, ki so močni, motijo?!
5. Če bi obstajal Bog, bi lahko to storil. Ker pa večno ni Boga, so svobodni in lahko počnejo, kar hočejo! Vsaka krutost je prava, ker jo sami določijo za pravilno, in ker imajo moč, jih nihče ne more poklicati na zagovor. Skratka, stari 'Potiori jus!' (najmočnejši ima prav!), velja za vse čase. Samo bogati in močni hkrati imajo pravico živeti in posedovati vse, kar si lahko s svojo prevlado prilastijo. Samo ubogi hudič lahko greši, dela krivico in je zaradi tega kaznovan, ker je nemočen in ne more zoper prevladujočo moč uveljaviti tistega, kar meni, da je prav. Ali zdaj še vedno verjamete v Boga in maščevanje?«
6. Vsi zakričijo: »Ne, ne, nikoli ne bomo verjeli! Prav si govoril, tako je! Ja, pekel je, in sicer na Zemlji! Dober in pravičen Bog pa večno ne obstaja! Kajti, če bi kje obstajal, bi že zdavnaj obsodil prekleto Zemljo na vse hudiče. Ker pa Boga ni, in ne more biti, Zemlja je in ostane prestol pekla! Tako je, tako je! In tako tudi ostane!«

7. Reče še en drug iz te skupine, ki je pravkar prispela: »Gospod grof, prav imate! Sem popolnoma vašega mnenja, razen tega, da Boga ni. Toda z gotovostjo lahko domnevamo, da je temu Bogu ali ustvarjajočemu principu, prav tako malo mar za zemeljski prah, kot je nam mar in smo v skrbeh za posušeno kapljico znoja, ki je v najglobljem spanju pritekla iz malega mezinca na nogi. Pretep ali vojna med ljudmi na Zemlji, je pred očmi resničnega Božanstva veliko manjša, kot za kitajskega cesarja vojna med infuzoriji v kapljici rose. Torej so imeli prav, da so nas pomorili! Kajti vedo, kako morajo obdelati Satanovo zemljo za svoj blagor!
8. Resnično, ti razbojniki in morilci so pravzaprav najpametnejši ljudje na Zemlji! Oni znajo najbolje oceniti vrednost stvari, ljudi in njihovih življenj, saj vedo, da je trilijon ljudi pred Bogom ravno toliko kot nič. Ne zanimajo Ga življenja milijard ljudi, če se vsi pobijejo, če pa kdo tu ali tam ostane, je Bogu malo mar. Zato ne smemo biti tako neumni, kot smo bili prej! Zdaj sklenimo zavezo, da karkoli nam pride na pot, je treba brez pomisleka pobiti!«
9. Reče tretji: »Mislim, da bi morali pokazati malo obzirnosti do določenih posameznikov, kot so naši starši, žene, bratje, sestre in otroci ter zelo dobri prijatelji.«
10. Drugi reče: »Kakšna obzirnost!? Kakšni starši, kakšne žene, otroci, bratje, sestre in prijatelji!? Obzirnost ni nič drugega kot ali namerna ali resnična strahopetnost do drugih, zavoljo časti ali zaradi boljšega dobička ali pa jih imaš za bistveno močnejše od sebe. Starši? Starši so prvi tirani otrok. – Ženska? No, če je še mlada in zelo bujna, si lahko obziren! Ko pa je enkrat stara in grda, potem ni več obzirnosti, ker ne more nikomur več služiti za zabavo! – Otroci, če so kot zelo ljubke igralne lutke, so mi tudi všeč, čeprav menim, da so modrejša tista ljudstva na Zemlji, ki zakoljejo svoje najlepše in najbujnejše otroke in jih potem pojedo, ker imajo boljše meso, kot suhi in grdi. Ko pa odrastejo, potem ni več obzirnosti do takšnih pijavk svojih staršev! In tukaj, kjer verjetno človek nima več otrok, razen tistih, ki so se rodili na Zemlji, sploh ni nobenega obzira! – Bratje in sestre ter prijatelji so že na svetu najbolj nadležni bližnjiki in bodo tukaj še bolj! Zatorej nobenega spoštovanja do njih! Če bi ljudje na Zemlji imeli tak vpogled, kot ga imam zdaj jaz, potem bi prvorojenec, ko bi pridobil potrebno moč in samozavest, že vedel kako se znebiti teh nadležnih tekmecev. Toda, kar se na neumni Zemlji imenuje človek, je razen nekaj prefriganih sleparjev, še neumnejših od živine. Zato je potem tudi tako, da ena žival živi v breme drugi, dokler ne bo ubita od nekoga bolj pametnega ali pa crkne od strupenega zraka! – Zato nič več prizanašanja in obzirnosti do nikogar!«

133. POGLAVJE

GROF IN BREZOBZIRNEŽ. ŽIVLJENJSKA ZGODBA OBEH. NJUNO SOGLASNO TEMAČNO NAPAČNO RAZUMEVANJE BOGA. PONOSNI PRETENDENT ZA KRALJEVI PRESTOL IN NJEGOV NESREČNI KONEC.

1. Reče grof: »Prijatelj, s svojo brezobzirnostjo malo pretiravaš! Kajti s tem obsojaš tudi samega sebe in izražaš enako brezbrižnost proti sebi. Ali ti bo prav, če bodo ljudje ravnali po tvojih načelih in se te znebili?! –
Reče brezobzirnež: »To velja tako za enega, kot za drugega! Potiori fiat jus! Če se me kdo znebi v svojo korist, bi mu rekel, da je osel, če tega ne bi storil!«
2. Reče grof: »Torej tudi do mene ne bi pokazal nobene obzirnosti?«
Reče brezobzirnež: «Vsekakor, če bi imel od tega kakšno korist! Gospod grof se je sam strinjal z našimi zemeljskimi morilci, da so se nas znebili, ker nas niso videli kot

koristne za svoje namene. Ali mi gospod grof lahko zamerite, če razmišljam tako kot vi?«
3. Reče grof: »Ja, tako je to v tem času!? Poslušaj! Tudi ti si eden od tistih, ki me hočejo zvabiti v past! Ampak ti ne bo uspelo, kajti jaz vem kaj moram storiti!«
4. Reče brezobzirnež: »Kaj boš storil in kaj lahko narediš? – Povsem odkrito ti povem, da zdaj lahko storiš prav toliko kot jaz, kot si lahko storil pred koncem svojega zemeljskega življenja, ko si moral tako kot jaz slediti krvniku na vislice. Klicali smo vseh devetsto devetindevetdeset tisoč hudičev, pa se nam ni nobeden oglasil! Preklinjali smo Boga, smrt, hudiča, Zemljo, Sonce, Luno, nebesa in pekel, a na našo veliko jezo tudi ti niso hoteli glede tega ničesar storiti. – Povej mi, kaj lahko potem še zdaj narediš? Ali bi morda začel moliti?«
5. Reče grof: »Ja, ravno to hočem narediti, da bi te s tem na smrt razjezil!«
Reče brezobzirnež: »Oh, izvolite gospod grof, moje smejalne mišice so že v največji napetosti, da vas lahko podprejo v molitvi. Toda povejte mi, h komu boste molili? K neskončno velikemu Bogu, ki bo slišal vaš glas, tako kot vi slišite glasove tistih malih bitij, ki jih bilijon živi v rosni kapljici; ali k neskončno majhnemu Bogu, katerega ušesa so morda premajhna za vaš gromozanski glas?! Ali pa boste morda celo zapeli slovesno molitev k presvetemu srcu Jezusovem in Marijinem in hkrati tudi malo molitev k Svetemu Jožefu?«
6. Grof zelo jezno reče: »Zdaj pa utihni, sicer te raztrgam na pol! Ti prekleti podlež z vislic! Zdaj pa se ta navadna kanalja, ki se ni nikoli rodil, ampak je bil povržen kot tele, norčuje iz mene, prvega viteza celotne Ogrske! Hudič naj te vzame, ti izprijeni pesjan! Če hočem moliti, bom to storil premišljeno in tega ne bom nosil na svinjski nos taki sprijeni kanalji! Glej, da izgineš izpred mojih oči, sicer boš občutil moč mojih viteških rok!«
7. Reče brezobzirnež: »Gospod grof, poglejte kakšen čuden človek ste! Kakor ste bili na Zemlji, tako ste tudi tukaj! Nisem vam rekel nič drugega, kot to, kar sem slišal od vas. In to vas zdaj jezi, da bi se razpočili! Kdaj ste dragi gospod grof, kdaj ste verjeli v Boga? Vaš Bog je bil neskončen prostor in neskončen čas. Ali se niste pogosto jezili ob pogledu na razpelo ali Marijino sliko, do te mere, da se vam je zagnusilo?! Ali niste postali sovražnik plemenitega Kossuta, ker je bil za vas verski zanesenjak, ki je neredko resno klical Boga Kristusa na pomoč?! Ali ste na svetu vsaj enkrat zmolili očenaš! In vi bi ga hoteli moliti zdaj!? – Vprašam vas: kako, kaj in komu?!«
8. Grof, še vedno poln jeze, reče: »To tebe nič ne briga! Ali ne bi mogel biti na svetu v svoji notranjosti popolnoma drugačen človek, kot sem to kazal navzven?«
9. Reče brezobzirnež: »To bo pa težko, gospod grof! Natančno vam bom povedal, kako ste se obnašali znotraj in kako zunaj! Vidite, gospod grof, notranje ste bili prijatelj najlepšega in najbolj mikavnega Venerinega mesa, navzven pa ste bili vitez non plus ultra in bi raje sami postali kralj vse Ogrske, kot da bi nekoga drugega okronali za kralja. Kristus je bil za vas ušiva švabska bajka, vzeta iz judovstva! In vsako drugo Božanstvo je bilo za vas plod domišljije nekega ubogega sestradanega filozofa! In vi pravite, da ste bili v notranjosti popolnoma drugačen človek, kot ste to kazali navzven?! Prosim Vas! Gospod grof, ne lažite si! Moj dragi gospod grof, o poznamo se! – Vi in molitev! To sta dva popolnoma nasprotna pola, ki se še nikoli nista dotaknila in se tudi težko kdaj bosta! – Ali me zdaj razumete?«
10. Reče grof: »Zdaj naj mi pa samo to pove, kdo mu pravzaprav daje pravico, da se z mano tako pogovarja, kot da sva krave skupaj pasla? Ali misli, da sem že v istem rangu z njim, zaradi moje nesreče, ali ker se zadnje čase borim v vrstah navadnih huzarjev? O, tu se močno moti! Povem vam, da če se ne bo kmalu umiril, potem bo kmalu ugotovil, kakšna je razlika med mano in njim! Zato nobene besede več! Naj si

vzame za zgled ostalih dvaintrideset naših sotrpinov! Vsi so tihi in mirni in v meni objokujejo svojega najboljšega kralja. Samo on si upa iz mene norčevati, ker sem tu nemočen. Čimprej naj preneha, sicer ga bo to lahko drago stalo!«
11. Reče brezobzirnež: »Gospod grof! Naše orožje v tem meglenem svetu, v katerem smo sami le meglice, je samo v jeziku in včasih tudi v rokah in nogah. Glede jezika vam ne bo lahko tekmovati z mano. Niti z rokami, saj sem se boksati naučil v Angliji, pri uporabi nog pa bi morali biti znatno boljši od mene, saj še nikoli nisem nabrusil pet.«
12. Grof se zdaj obrne stran od brezbrižneža in reče drugemu: »Prijatelj, kaj praviš na to največjo predrznost tega prostaškega honvedskega huzarja?! Povej mi, ali poznaš tega tipa malo bolj natančno iz časa, ko je bil na svetu? Vem le, da sem ga nekajkrat videl med navadnimi vojaki. Toda popolnoma neznano mi je, od kod je prišel in kaj je bil prej.«
13. Nagovorjeni reče: »Kolikor mi je znano, je bil nekoč menih iz frančiškanskega reda in je med svojimi veljal za tako imenovanega jasnovidca. O redu je pogosto dajal slabšalne pripombe, ki so razjezile celoten red, on pa sploh ni sprejel nobenega očitka. In, če so ga hoteli spraviti v disciplinsko sobo pod ključ, je kot neustavljivo močan možakar pretepel ves samostan! Ko se je čez čas naveličal takšnega nagajanja in pretepanja, je nekega dne spakiral vse svoje redovniške pripomočke, jih stlačil v stranišče na štrbunk in zapustil samostan z nekaj samostanskega denarja ter se prijavil v najbližji honvedski bataljon. Posod se je boril kot lev, zdaj pa je moral kot poveljnik tako rekoč gristi prah. Ampak to je vse, kar vem o njem.«
14. Reče grof: »Glej, glej, zdaj mi je pa žal, da sem se dobrega človeka lotil nekoliko preostro. Če je bil nekdanji menih toliko modrejši od svojih redovniških bratov, katerih razum je bil vedno tako zvit, pa jih je premagal, očitno sodi med najboljše može. Ah, takoj se moram z njim spoprijateljiti!« - Grof se takoj obrne nazaj do brezobzirneža in reče: »Moj najbolj cenjeni prijatelj! Odpustite mi, če sem bil prej do vas malce preveč nevljuden, ker nisem vedel, kdo pravzaprav ste. Toda zdaj, ko sem od tega cenjenega prijatelja izvedel kdo ste in kdo ste bil na svetu, dobi vse, kar ste mi povedal povsem drugačen vidik! – Torej ste velikanski Golijat, ki je iz notranjega, boljšega prepričanja obrnil hrbet svojemu Redu in nato z močno roko prijel meč, da bi morda rešil domovino!?«
15. Reče brezobzirnež: »Ja, moj dragi gospod grof, to sem jaz! Žrtvoval sem se za dobro človeštva, katerega pretežke suženjske verige so mi postale neznosno nadležne. – Vendar gospod grof, mi smo sejali, toda drugi bodo želi! Vedno je bilo tako v neumnem svetu in tako bo tudi ostalo! Izumitelji velikih del so že skoraj umrli od lakote, a njihovi sovražniki so se potem s temi redili. Mi smo obdelovali vinograd in naša letina je bila kri in smrt! Vendar bodo zlati grozdni sok iztisnili tisti, ki bodo prišli za nami. Lepa usoda za velike ljudi! Kako vam je všeč ta božanska, modra ureditev sveta in njegove naravnopravne življenjske razmere?«
16. Reče grof: »Prijatelj, res je hudičevo slaba! O tem je res bolje molčati, kot pa kaj reči. Kajti ta ureditev je slaba celo, če bi bila naključna, kaj šele za katerokoli vsevedno najvišje bitje! Zdi se, da Božanstvo, če obstaja, ne posveča niti najmanjše pozornosti svojim delom. Verjetno Mu zadostuje, da kot za nekakšno božansko zabavo ustvarja bitja in ljudi. In, ko že obstajajo, drago Božanstvo spet poskrbi predvsem za to, da bodo čimprej usmrčeni. Da bi se to zgodilo toliko lažje, dopušča da je sicer neškodljivo človeštvo navdahnjeno z najbolj sramotno sebičnostjo in vladoželjnostjo. Spodbujen s tem peklenskim pohlepom, postane brat bratu hijena, napolnjena z nikoli pogašeno željo po krvi. Oh, to je sramotno! To je gnusna igra z življenjem samozavedajoče človeške lutke! Kakšno nadomestilo lahko Božanstvo ponudi človeku, ki je tako kot jaz umrl sramotne smrti, kakršne svetovna zgodovina skoraj ne more pokazati.

17. Predstavljajte si prvega grofa celotne velike Ogrske! Na smrt na vislicah ga obsodi nekaj golobradih cesarskih vojaških sodnikov. Grofa brez kakršnegakoli nadaljnjega obotavljanja in obzira odvlečejo na morišče. Zdaj, ko vidi da zanj ni milosti in nobenega usmiljenja, v največjem obupu skuša narediti samomor, a mu žal ne uspe. Gledalci, katere preplavi usmiljenje, zahtevajo brezpogojno odložitev usmrtitve. Eksekutorji nato zgolj zaradi rane na vratu, grofa odpeljejo v bolnišnico, kjer mu dajo zdravniško pomoč. Bolečina v rani je komaj malo popustila. Grof zdaj trdno upa na cesarsko pomilostitev. Toda zvečer pride sodni izvršitelj ali karkoli že je, zbudi grofa iz omedlevnega spanca in mu prebere drugo smrtno obsodbo, ki se mora izvršiti takoj. Grof, kot zadet s tisoč strelami, se nezavesten zgrudi, tako da ga je treba oživljati. Ko spet pride k zavesti, ga biriči nemudoma zgrabijo in da capo (znova) odvedejo na morišče, kjer ga več lovcev milostno ustreli tako rekoč kakor psa, nato pa takoj pokoplje kot staro kljuse. In ta grof sem jaz, kar vam je verjetno že znano. In glej, temu se reče pravičnost!
18. Toda kljub temu se zdaj ne morem tako zelo jeziti na zversko krutost ljudi, ker se mi zdijo bolj nemo orodje nevidne moči, kot da bi kaj takega naredili po svoji najvišji lastni volji – zato je tudi učitelj iz Nazareta, ki je bil v marsičem zelo moder, Svojega domnevnega Boga očeta ob usmrtitvi prosil odpuščanja za svoje morilce, saj je zagotovo menil, da človeška narava ne more biti tako hudobna. In enako mislim tudi jaz.
19. Toda dejansko Božanstvo ali Satan, ali katerokoli vsemogočno Bitje, povsem udobno sedi v nekem nedostopnem središču in nenehno izliva svojo zelo strupeno sapo na vsa nebesna telesa in se nato veseli neštetih morilskih spektaklov, ki jih je Samo pripravilo. Toda dejstvo, da se uboge igralce muči na najbolj grozljive načine, velikega Božanstva prav tako malo skrbi, kot nas ljudi ne skrbi živalska voljna infuzorijev v rosni kapljici, kar ste prej modro in pomenljivo omenil, kar pa bo morda že naslednjo sekundo odpihnilo v morje večne pozabe. – Rad bi spoznal to sramotno Božanstvo, hkrati pa bi tudi rad imel moč, da Ga uničim!«
20. Reče brezobzirnež: »Povsem prav imate, zdaj sva šele zares primerna drug za drugega! Toda poslušajte, v bližini slišim glasove ljudi! Zdaj se pomirite, morda bova slišala kaj v tolažbo.«

134. POGLAVJE

PRIZADEVANJE USMRČENEGA ZA MAŠČEVANJE. UČINEK NEZNANIH GLASOV. GLAS ODREŠENJA.

1. Reče grof: »Kakšna tolažba, kakšna tolažba! Kdo bi nas lahko tolažil? Edina tolažba zame, kakor gotovo za vse nas, bi bilo pravično maščevanje nad tistimi, ki so nas dali na Zemlji umoriti brez kakršnegakoli pravega naravnopravnega dokazljivega razloga! Vsaka druga tolažba se mi gnusi. Ali misliš, da bi mi Bog s tisočerimi nebesi lahko povrnil, kar sem izgubil, mojo ženo, mojo čast in vse veliko bogastvo!? Dobro vem, da bi moral sčasoma vseeno vse zapustiti in izročiti potomcem, a to bi bilo storjeno s častjo, ki mi pripada in moje ime bi kot sonce sijalo nad kasnejšimi potomci, kakor imeni Davida in Salomona. Tako pa bo moje ime zdaj na svetu ugasnilo, kot medlo goreča svetilka v najhujši nevihtni noči in škodoželjni sodniki sveta ga bodo v poznejših časih našli zaznamovanega pod vrvjo vislic. Zato maščevanje, najbolj neizprosno maščevanje! To je geslo za našo tolažbo, za naše pravično povračilo, za neskončno pretrpljeno sramoto! Zato proč z vsem, kar ima le najmanjši vonj po nekem božanskem ali kakšnem drugem angelskem mirovnem posredovanju! Predvsem pa je treba našo čast na Zemlji v celoti povrniti in se našim morilcem maščevati na najbolj peklenski

način; šele potem se bomo v peklu, pred tribunalom vseh hudičev, začeli pogovarjati o nekakšni spravi!«
2. Reče brezobzirnež: »Ampak dragi gospod grof, malce premočno ste se razburili in zato ne morete gledati na to zadevo s primernim mirom in pravično presojo! – Glejte, gospod grof, jaz ki zagotovo sodim precej neprizanesljivo in imam čezmerno goreče srce, razmišljam drugače o vprašanju vrnitve vaše časti, ki je bila na Zemlji na vislicah popolnoma izgubljena. Kakšna čast naj bi bila za nas biti v časti v tako sramotnem svetu? Hvala za povrnitev moje izgubljene časti v takšnem 'častnem svetu'! Povem vam, gospod grof, ti neumni svetovni voli nam ne bi mogli narediti večje časti, kot so ravnali z nami. Ali bi bila čast biti čaščen od takšnih podlih sramotnih zveri? Ne, pri Bogu, ta želja naj bo večno daleč od mojega srca!
3. Kje bi bilo ime plemenitega Bluma, če mu knez Windischgratz ne bi s prahom in svincem tlakoval zlate poti v nesmrtnost? Dolgo je komaj kdo kaj vedel o njem? Toda njegovo ime ostaja za vse čase ohranjeno kot pravo častno ime, medtem ko bodo imena vseh drugih poslancev že naslednje leto povsem pozabljena. In naša imena bodo sprejeta enako dobro in še bolje! Ali imam prav ali ne?«
4. Grof malo bolj umirjeno reče: »Vidiš, tak si mi všeč! To je resnično krasna misel! Tudi jaz ne rabim nobene časti več na tem pasjem svetu! Ja, ja, takšna svetovna čast bi bila zdaj resnično le velika sramota za nas! – Prav imate, zelo prav!«
5. Po teh grofovih besedah se zopet zaslišijo glasovi, tokrat tudi do grofa, ki reče brezobzirnežu: »No, tudi jaz sem tokrat slišal glasove, kot od mnogih ljudi! To ni slabo! Morda so nas tukaj opazili sovražni duhovi in nas bodo ujeli in nato odgnali nekam v pekel k vsem hudičem. Morajo biti čisto blizu nas, ker se njihovi glasovi že precej jasno slišijo. Kaj pa, če bi poskušali pobegniti nekam naprej, bodisi na desno ali na levo? Kajti sodeč po glasovih, se zdi, da se naši sovražniki nahajajo tik pred nami in prežijo na nas.«
6. Reče brezobzirnež: »Zopet menim drugače! – Kam naj bežimo v tej večni noči, kjer je okoli nas komaj toliko sijaja, da se med seboj slabo prepoznamo!? – Kdo od nas je seznanjen s tem obupnim območjem, ali svetom, ali s tem, kar pač je? Lahko bežimo nekaj korakov v katerokoli smer in neskončno brezno nas bo premilostljivo sprejelo, per monia saecula saeculorum (za vse večne čase). – Amen! Kajti tukaj se zdi, da je vse neskončno in večno. Ali pa bi lahko hiteli naravnost v čeljusti naših sovražnikov. Kajti vojne zvijače verjetno poznajo tudi tukaj. Potem je lahko glavna skupina prav tam, od koder še nismo slišali nobenih glasov, nato pa bi nas ujeli točno tam, kjer bi mislili, da smo najbolj varni. Zato ostanimo tukaj popolnoma tiho! In, če se nam približa majhna patrulja ali nekaj plazečih izvidnikov, jih bomo takoj zgrabili in jim zamašili gobce. – Upam, da me je gospod grof razumel?«
7. Nekdo drug iz družbe reče: »To bi bilo vse v redu, če bi duhove lahko pokončali! Vendar pa lahko predpostavljate, da tega ni mogoče storiti, saj tudi mi še naprej tukaj živimo, kot da nas nikoli niso ubili. Res da je to tako skrajno bedno življenje, da bolj bedno ne more biti, a je kljub temu življenje.
8. Ampak mislim, da bi se morali takoj pustiti ujeti in potem skupaj z našimi domnevnimi sovražniki sodelovati. Toda na splošno se vsaj meni zdi, da sovražnikov v bistvu sploh ne moremo imeti. Kajti, kako naj bi imeli tukaj sovražnike, ko se sploh nismo srečali z nobeno dušo!?«
9. Reče grof: »Prijatelj, ti tega ne razumeš! Ali ni tukaj v tem prekletem hudičevem svetu veliko število črno-rumenih duš ali duhov, ki jih je toliko kot hudičev?! In to je dovolj! Kdor je bil črno-rumen (avstrijsko-cesarski) na svetu, bo takšen tudi tukaj in zato naš sovražnik npr. Latour, Lamperg in soudeleženci, ki bodo upajmo, naši sovražniki za vedno!«

10. Reče drugi: »Ne verjamem, gospod grof! Ker so samo bogati črno-rumeni! Dovolj je samo, da jih država osiromaši, da se jim hlače tresejo od lakote in bodo postali radikalni kot volkovi. Če bodo potem s smrtjo telesa izgubili vse in jim ne bo ostalo nič drugega kot golo, bedno dušno življenje, bo gotovo tudi njihov čut za črno-rumeno utrpel največji brodolom.«
11. Reče tretji: »No, črno-rumeno in duhovni svet tako lepo pašeta skupaj! Treba je le pomisliti, zakaj so prav podaniki Avstrije črno-rumeni, kar bo v tem duhovnem svetu enostavno uvideti. Podaniki Avstrije so črno-rumeni, prvič, zaradi strahu pred številnimi bajoneti, topovi in vislicami. – Drugič, bogataši iz sebičnosti, kajti tem ni mar za blagor ljudi, niti ne za svojega cesarja, ampak za svoj osebni interes, - in tretjič, mnogo jih je črno-rumenih iz neke vrste religiozne neumnosti, ker je sveti, črno-rumeni cesar Leopold, preganjal vse protestante. Zadnja vrsta bi tukaj morda preživela; za prvi dve pa trdim, da tukaj o njih ne bi smelo biti več sledu!«
12. Reče grof: »Dobro si govoril, to je res! Ampak mislim, da črno-rumeno pomeni nekaj povsem drugega od tega, kar mislite, in to se gotovo najde tudi tukaj. To je gospodovalna zloba, ki se želi maščevati! Haha, prijatelji! Kaj pravite na to?«
Reče tretji: »Nič drugega kot to, da kjer ni ničesar, izgine vsa maščevalnost in vsa gospodovalna zloba in vse prave ali lažne novice gredo po slepi poti!« -
Reče grof: »Prijatelji moji, notranja satanska zloba je ognjeni črv, ki ne umre, in katerega ogenj nikoli ne ugasne in se nikoli ne more nasititi! Seveda tukaj nimamo nič drugega kot naš bedni obstoj, vendar je za pravo zlobo to morda še veliko premalo, zato lahko domnevamo, da je njihova najbolj goreča želja, da bi nas še bolj onesrečili. Zato menim, da se počasi od tu odmaknemo, tako da laviramo z rokami in nogami. Če na koga naletimo, ga vprašamo, kdo je. Če nam ni nevaren, ga bomo sprejeli, če pa je na njem kaj nevarnega, kar lahko kmalu ugotovimo, pa ga bomo spet izpustili!
13. Ampak ali ne bi bilo najbolje, če bi začeli malo moliti? – Na Zemlji si skoraj nisem mislil, da je kaj bolj neumnega od molitve, še posebej rožnega venca in latinskih molitev; toda tukaj se mi zdi, da bi bilo dobro nekaj moliti kateremukoli vzvišenemu Božjemu bitju. In vi prijatelj moj, ki ste bil frančiškan na Zemlji, boste zagotovo še vedno poznali kakšno molitev, na primer Očenaš v latinščini ali nemščini, vendščini ali madžarščini! Tudi če nam ne bo pomagalo, nam verjetno tudi škodilo ne bo.«
14. Reče brezobzirni frančiškan: »Sploh ne! To bi pomenilo onesnaženje človeškega uma. Če hoče človek zares moliti, potem mora vedeti h komu in zakaj moli! Toda moliti samo zato, da si krajšaš čas, je največja in najbolj grešna neumnost; kajti če obstaja kakšen izjemno moder Bog, se Mu bo takšno molitveno, neumno mrmranje zdelo verjetno še bolj odvratno, kot nam. Če pa Boga ni, no, bo neumnost še večja, če bi pustili da naše latinske molitve odzvenijo v čisti nič. – Zato menim, da zaenkrat ne storimo ničesar, ampak raje čim bolj umirjeno počakajmo, pripravljeni na vse, karkoli se bo zgodilo!
15. Zdaj pa čisto resno slišim zelo blizu glasove, zdi se mi, da celo besede. Poslušaj, poslušaj! Iz besed bomo najprej prepoznali, kakšni duhovi so zdaj v naši bližini. Aha, aha! Zdaj sem jasno razumel besede: 'Obrnite svoja srca Jezusu, križanemu, potem vam bo tudi pomagano!'«
16. Potem reče grof, ki je tudi slišal iste besede: »Prijatelji, to že izgleda dobro in lepo! Vendar nam bo po tako pristnem rimokatoliškem pozivu in našemu morebitnem ravnanju po njem, presneto malo pomagano! Čudim se le, da smo tukaj poučeni samo o Jezusu in ne hkrati o vseh litanijah svetnikov! Ja, lahko bi celo trdil, da to ni bil edino zveličaven klic, ampak nekaj podobnega luteranskemu ali kalvinističnemu!«

17. Frančiškan reče: »To je zdaj odveč! Pomoč bo vsekakor prišla, če nam je le mogoče pomagati. Potem bo vseeno kako. Če nam pomaga, kar nam je ponujeno po Jezusu, kaj nam preprečuje, da je ne bi sprejeli?«
18. Reče grof: »Zelo dobro, dragi prijatelj! Toda ali tudi zagotovo veste, da nam je bila pomoč ponujena? Ali se ne bi mogle znajti v naši bližini tudi druge skupine v podobnem bednem položaju? Alah je velik in Mohamed, njegov prerok je velik! In tako lahko rečemo: 'Bog je eden, je velik in Jezus je bil Njegov prerok in v Svojem Nauku celo večji od Saracena Mohameda! – Bog ve, kje so tisti, ki jim je bil ta klic namenjen!«

135. POGLAVJE

SKRIVNOSTNI DUHOVNI NAMIGI NESREČNIM. FRANČIŠKAN OSTRO GRAJA GROFOVE BLODNJE.

1. Po teh besedah vsi spet jasno slišijo besede: »Ta klic je bil namenjen vam – vi neverniki od prvega rojstva!«
2. Grof se tega drugega klica zelo prestraši. – Frančiškan pa reče: »No, zdaj je bilo jasno povedano, koga to zadeva! Ali se bo gospod grof zdaj tudi še obotavljal, da bi se obrnil na Jezusa Križanega?«
3. Reče grof: »To ni samo od mene odvisno! Kar bodo storili drugi, to bom v Božjem Imenu storil tudi jaz. Njih vprašajte, kaj bodo storili. Dodal bi le to, da ne smemo zlahka zamenjati naše zdrave pameti s takoimenovano krščansko ponižnostjo. Če so pod Jezusovim gospostvom tudi grofje in knezi, potem: 'Pozdravljen Kristus!' – Če pa temu ni tako, potem: 'Zbogom Kristus!' Kajti to bi bilo nekaj, če bi morali tukaj na tem svetu še izkazovati najrazličnejše časti kakšnemu nebeškemu razbojniku, ali pa bi mu morali celo loščiti škornje!«
4. Po teh grofovih besedah se zopet zaslišijo besede: »Tukaj ni ne grofov in ne knezov! Samo eden je Gospod, vsi ostali pa so bratje in sestre!«
5. Frančiškan nato reče grofu: »No, gospod grof, to je bilo najbrž dovolj jasno in razločno povedano! Zdi se mi, da je bil ta zelo odličen odgovor namenjen izključno vam, ki še vedno želite biti po zdravi pameti grof v duhovnem svetu?! Ali se vam ne zdi, da s svojo zdravo pametjo sami sebe zavajate? – Kako je lahko duh še vedno naklonjen suknji, v kateri je bil na svetu sramotno usmrčen? Ne, to ni razumno! Kaj imate od tega, da ste bil eden najbolj cenjenih magnatov na Ogrskem? Če bi bil preprost prašičjerejec, bi morda zdaj še sedel ob dobrem vinu in polni skledi golaža. Tu pa z nami delite isto žalostno usodo in nimate ničesar od svojega grofovskega naziva. Ali še niste slišali, da ima strela predrzno lastnost, da najprej udari v najvišje predmete in se šele nato dotakne nižjih, če so preblizu visokih predmetov, tako kakor voli pod drevesom?«
6. Reče grof: »Zdi se mi, da rahlo namigujete name! Vedite, da bom znal tudi tukaj kaj takega prepovedati?! Kajti Bathianyi ostaja Bathianyi tudi v duhovnem svetu!«
7. Reče frančiškan: »Verjetno iz čiste zdrave pameti! Hm, ja, na zdravo pamet prvovrstnega ogrskega plemiča ne damo kaj dosti, pravijo Švabi. Gospod grof, želim vam veliko sreče in lepo vreme! Ostanite tudi tukaj v duhovnem svetu s svojo pristno ogrsko zdravo pametjo, ki vas je na Zemlji pripeljala na vislice! Kdo ve, kakšna lepa odlikovanja lahko z njo dosežete!«
8. Grof zelo jezen reče: »Naj zapre svoj gobec, sicer ga bom napadel! Če mi ima kaj za povedati, potem naj govori tako kot se spodobi, vsaj tako, kot človek govori s

človekom! Toda naj se neha norčevati iz mene, ali pa bo skusil, da je grof Bathianyi še vedno grof Bathianyi! Ali to razume, neumni bahač!?«
9. Reče frančiškan: »Če me hočete napasti, me takoj zgrabite in se boste vsaj prepričali, da tukaj grof Bathianyi ne more ničesar narediti! Kakšno moč ima duh, kot na primer midva? Kdaj je bila neumnost močna in mogočna? Povem vam – odkar svet stoji, nikoli! Ste pa zelo neumen, kar vam imam zdaj čast čisto odkrito povedati! Zato ste tudi v vsakem pogledu zelo šibki, kar ste mi pravkar dokazal tako, da ste bil užaljen za to, kar sem rekel samo za vaše dobro. Prav tako ste tudi na Zemlji dokazal, da ste izjemno neumen. Kajti, če bi bili pametnejši, bi ravnali tako kot Gorgey in Klapka, ali kot Kossut in tovariši, ki so še ob pravem času pobegnili. Vi pa ste se s svojo zdravo pametjo raje kot tepec pustili ujeti in bili potem zelo junaško napol obešen in napol ustreljen! Povejte mi, ali se temu lahko reče pametno?«
10. Reče grof: »Ampak, če ste vi že tako pameten, zakaj ste se pustili obesiti? Zakaj se niste zgledovali po Kossutu in Gorgeyu? Mislim, če je po vaši definiciji moč v koraku z modrostjo, potem tudi vi niste eden od najpametnejših!«
11. Reče frančiškan: »Sploh se ne bom dolgo zadrževal na vaših premilostljivih pripombah! Kajti pri meni je temu botrovalo samo dejstvo, da sem žal nekaj tednov prepozno začel razumevati od kod izvira vse zlo na Ogrskem. Potem pa sem se že znašel med Scilo in Karibdo. Spredaj in zadaj so bili številni topovi, puške in meči! Prijatelj, potem mi moja na novo prebujena pamet ni mogla več pokazati izhoda. Vendar je bilo pri Vas čisto drugače. Videli ste kako se stvari odvijajo, vendar Vam je Vaša pristna zdrava aristokratska modrost zašepetala na uho: 'Zmagaj ali umri!' – No, kaj ste dobil od junaške smrti na vislicah? Morda vam bodo nekateri prijatelji v Severni Ameriki postavili spomenik; toda na Ogrskem to ne bo šlo tako zlahka. V svetovni zgodovini boste dobili svojo bedno mesto v letih 1848 in 1849. Toda to bo vse, kar lahko pričakujete od svoje junaške smrti na Zemlji!«
12. Reče grof: »Milijoni sočustvujejo in žalujejo za menoj! Ali to tudi ni nič? Milijoni vidijo najbolj očitno krivico, ki mi jo je storila Avstrija in jo preklinjajo! Ali tudi to ni nič?«
13. Reče frančiškan: »Ja, ja, ja, vse to zveni zelo lepo in romantično! Morda bo nekoč kakšen Francoz napisal še eno žaloigro, ki bo vznemirila ves Paris, z naslovom: 'Grof Bathianyi!' Toda mi, pravi junaki, tu še naprej bedno živimo in se sprašujemo, kaj nam vse to koristi zdaj in za večnost?
14. Zato gre tukaj zato, da ne vztrajamo več v stari ogrsko - zemeljski neumnosti, zaradi katere smo tako sramotno končali na Zemlji; ampak da z izredno hvaležnim srcem sprejmemo to, kar nam je ponujeno. Tako bomo zagotovo lažje pozabili, kar nas je na svetu doletelo za naša prizadevanja.«
15. Reče grof: »Ja, ne vpelji nas v skušnjavo! Tako nekje piše, ja, hm, kako se imenuje molitev? Hm, ne morem se spomniti! – Skratka, kakorkoli, tako nekje piše, zato pravim: 'Ne vpelji nas v skušnjavo!'«
16. Frančiškan prekine grofa, rekoč: »Kako? Kaj? Kaj, kaj blebetate 'ne vpelji nas v skušnjavo'? Kaj hočete s tem povedati? Veliko stvari razumem, ampak tega sploh ne razumem! Gospod grof, razložite to malo bolj jasno, če bi vam bilo mogoče!«
17. Reče grof: »Neumni blebetač! Ko bi me le pustil, da bi povedal do konca? Ali sem vas jaz prekinil, ko ste mi prej v nemščini polnili ušesa s svojim blebetanjem?« - To je bilo rečeno metaforično.«
Reče frančiškan: »Temu vi pravite metaforično?«
Grof reče: »Ker ne razumete metafore, vam jo bom razložil v dobri nemščini. Ta metafora pomeni, da me hočete spraviti ob moj grofovski naziv na najlepši način! To je torej skušnjava, poskus, da bi me v vseh pogledih uničili. Vendar grof Bathianyi ostane trden. Ali razumete?«

18. Reče frančiškan: »O zelo dobro in jasno! Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverterias! Če sem iskren, gospod grof, vas je vaša velika ogrska aristokratska neumnost takorekoč pripeljala na vislice! Kajti, če bi bil za las modrejši, se takšna sramota ne bi nikoli zgodila vaši zemeljski hiši. Ampak zdaj se morate zavedati, da je za vas, kakor tudi za vse nas, svet za vedno izgubljen, vključno z vsemi vašimi fiktivnimi pravicami in zahtevami za suverenost. Kaj torej še hočete od sveta in tukaj v duhovnem svetu, v pravični jezi celotne družbe, zavračate ponujeno pomoč po Jezusu Kristusu, razen če bi vas On potrdil kot grofa Bathianyija. O tem modro razmislite in potem odločno odgovorite, vendar ne kot ogrski plemič, ampak kot pomoči potreben človek, kot smo mi vsi!«

136. POGLAVJE

POGOVOR O JEZUSU. FRANČIŠKANOVE RELIGIOZNE IZKUŠNJE. GROF KOT BIBLICIST. KONČNI NASVET FRANČIŠKANA.

1. Reče grof: »Ja, kdo ali kaj je pravzaprav vaš Gospod Jezus? Ali je morda isti, o katerem judovska ali rimska bajka pravi, da je Božji Sin, za katerega ste že sam prej rekel, da nikoli niste Vanj verjeli in o vseh rimsko cerkvenih neumnostih o Njem?! Ali pa obstaja še kakšen drug Jezus?«
2. Reče frančiškan: »Ja, to je isti Jezus, za katerega evangelijsko izročilo pravi, da je in ostaja Božji Sin – kot Gospod nebes in Zemlje za vekomaj! Temu izročilu v času svojega življenja na Zemlji nisem verjel, ker Ga je Rim preveč zlorabljal, tako da sem iz tega moral narediti nujen zaključek, da če bi bilo kaj na tem, če ne bi bilo le delo prejšnje oblasti željne hierarhije, bi bilo potem nemogoče početi s takšnim naukom, ki izvira od Boga, takšne najbolj sramotne nespodobnosti, kajti v rimski hierarhiji so se v obdobju komaj tisoč dvesto let, zgodile stvari, do katerih mora imeti ves pekel z vso vojsko svojih hudičev največje spoštovanje. In Tisti, ki prebiva v sivem ozadju, ustanovitelj takšnega nauka – naj bi bil Sin Najvišjega?! Resnično, grof, verjeti kaj takega ne bi bila lahka naloga za moj duh?!
3. Toda pozneje, ko sem dobil od protestantskega duhovnika v roke celotno Sveto pismo, me je obsijala povsem drugačna svetloba. Nato sem za vsako ceno poskušal pobegniti iz rimske jame duhovnih morilcev in raje postal navaden vojak, kot kdajkoli znova pomočnik rimsko – katoliških duhovnih morilcev ljudstva, ker sem si mislil, da je še vedno bolje biti ubijalec mesa, kot morilec duha.
4. Zato bi omenjeni Jezus prav lahko bil Božji Sin, in ima moč da nam pomaga, četudi ga je zatajila najbolj sramotna Rimljanka; saj je kljub izdaji sramotnega Juda Iškarijota, tretjega dne iz Svoje lastne moči vstal iz smrti in slednji odvzel vso moč. In vidite, gospod grof, prav od tega istega Jezusa nam je bila po nevidnih ustih ponujena pomoč! Vsi smo slišali čudovite besede, pa še vedno oklevamo, ali naj to sprejmemo ali ne! Vi, gospod grof, ste najbolj trdovraten in se nočete strinjati, kot da bi v tem najbolj bednem stanju bog ve kaj izgubili. Zato vam zdaj še zadnjič svetujem, da sprejmete ponujeno pomoč, če pa ne, da nas ostalih več pri tem ne motite.
5. Reče grof: »Kar vam ne bo škodilo, tudi meni ne bo hudega povzročilo! Zdaj tudi jaz hočem sprejeti pomoč! Lahko pa predlagamo nekaj nujnih pogojev, sicer se nam lahko tukaj zgodi, kot na Zemlji, kjer smo se brezpogojno vdali, potem pa smo padli v hvalevredno nemilost. Tako bi bil po mojem mnenju glavni pogoj veliko maščevanje

našim zemeljskim sovražnikom in za nas popolno nadomestilo za vse, kar smo na svetu izgubili!«
6. Reče frančiškan: »Kakšne neumnosti vam pridejo na pamet!? Če bi na primer na Zemlji padel med roparje in bi vam kakšen močan mož hotel pomagati, vi pa bi mu postavili pogoje, pod katerimi bi sprejeli njegovo pomoč – povejte mi, ali se vam ne bi smejal celo severni medved? Kdaj pa je bilo še slišati, da je berač dobrotniku postavil pogoje, pod katerimi bi bil pripravljen sprejeti dobroto? Ah, ah, gospod grof, to je malo preveč neumno! O tem ni več kaj reči! Naša zemeljska predaja je bila nekaj povsem drugega. Tam nam nihče ni ponudil pomoči, ampak je bilo rečeno: 'Brezpogojna predaja pod obljubo priprošnje!' O pomoči ni bilo nikoli niti najmanjšega govora. Tukaj pa nam je izrecno ponujena popolna pomoč. Kako je mogoče narediti le najmanjšo primerjavo z zemeljskim stanjem, ki nas je stalo telesne smrti?! Prosim vas, gospod grof, za Božjo voljo, ne bodite tako neumni!«
7. Reče grof: »Ja, ja, že spet imate prav! Najbrž sem malo neumen, to zdaj že vidim. Toda, kogar kača piči, se boji zvite vrvi. Življenjske razmere bodo tukaj verjetno povsem drugačne, kot so običajno na Zemlji. Toda žalostne izkušnje ostanejo globoko zakoreninjene v duši nesrečnega človeka in se jih ni mogoče znebiti tako rekoč čez noč. Prepričan sem, da mi bo odpuščeno, če sem se malo obotavljal s sprejemom ponujene pomoči.
8. Tudi ruski general Paskevič nam je vsem obljubil amnestijo in jo tudi osebno podelil. Ko pa smo bili nato izročeni Avstrijcem, tudi z jamstvom ruske priprošnje, je bil takoj opazen drug obraz in o amnestiji ni bilo več govora! Iz takih najbolj žalostnih zemeljskih izkušenj, ki jih je človek le preveč živo prinesel s seboj, mora biti človek, duh ali žival nekoliko sumničav in v vsem ravnati skrajno previdno.
9. Zdaj jasno spoznavam, da zagotovo mora obstajati Bog, brez katerega zagotovo ne bi bili nič in ne bi mogli obstajati. Toda ta Bog je edini Vsemogočen; zoper Njegovo sodbo se ni mogoče pritožiti, kajti kar On želi, se mora nespremenljivo zgoditi. In prijatelj, več kot dovolj je razlogov, da oklevamo preden sprejmemo ponujeno pomoč, in da najprej natančno premislimo o vseh okoliščinah, ki bi bile lahko povezane s ponujeno pomočjo. – Glej, še vedno se zelo jasno spomnim iz mladosti, da sem nekoč bral evangelij, ki je govoril o veliki pogostitvi. Ker povabljenci niso hoteli priti, so številni služabniki dobesedno zvlekli ljudi z ulice. Ko je bila velika jedilnica tako napolnjena, je prišel v dvorano gostitelj in si ogledoval goste in našel enega, ki ni bil oblečen v tako imenovano svatovsko obleko. In glej, tega je takoj dal prijeti in vreči v najtemnejšo ječo! Prijatelj, ali veš kaj hočem povedati? – Poglej, kaj je ta ubogi hudič naredil narobe? Služabniki so ga, tako kot druge, ki so bili morda bolje oblečeni, zvlekli z ulice na pogostitev in niso našli spotike na njegovi obleki. Toda, ko je prišel gospodar, je obsodil ubogega hudiča, ki prav gotovo nič kriv ni po svoji volji prišel v jedilnico!
10. Če o tej zadevi, v kateri je Božanstvo očitno zastopano v Svojem zelo samovoljnem dejanju, malo natančneje razmislimo, potem ne more nihče, tudi iz čisto evangelijskega vidika, nekomu očitati, če bo sprejel, kar se da previdno pomoč, ki mu je ponujena od zgoraj. Tudi Juda je dobil od Gospoda ponujeni grižljaj, potem pa je šele postal hudič! Zdaj pa mi povej, ali se ti še vedno zdim tako neumen zaradi mojega obotavljanja, kot si mi prej brez prizanašanja odkrito rekel v obraz?«
11. Frančiškan reče: »No, no, no, gospod grof je zelo dobro podkovan v Svetem pismu! To me še toliko bolj veseli, ker tukaj razkrivate besedilo iz Svetega pisma, ki se je tudi meni zdelo zelo nepravično. Sicer obstaja še nekaj drugih besedil, s katerimi se sicer nadvse dobri Gospod Jezus resnično razkriva kot neizprosno in hkrati gledano iz zemeljskega vidika, krivično bitje. Po drugi strani pa so spet številna besedila, ki so zelo tolažilna. Vaše obotavljanje je, gledano s tega zornega kota, res opravičljivo. Ker

ima moč lahko vedno počne, kar hoče! Dobra stran pa je, da si resnične moči ne moremo predstavljati brez največje in popolne modrosti. In vedno se je lažje sporazumeti z izjemno modrim bitjem, kot pa z neumnim. Zato mislim, da lahko tvegamo in sprejmemo ponujeno pomoč.
12. Obrnimo se torej v srcu k Jezusu, Križanemu in potrpežljivo počakajmo, da vidimo kaj bo iz tega našega srčnega obrata! Če pride iz tega nekaj dobrega, potem nismo storili nič slabega. Toda, če se iz tega obrata pojavi kaj slabega, potem, no, se bomo zopet vrnili nazaj v naše sedanje stanje.«
13. Reče grof: »To bi bilo vse dobro in prav! Če bi le najvišja modrost dopustila našo preračunljivost. Kar pa je enkrat rečeno, je povedano za večnost! Jezus to tudi zelo jasno pokaže v besedilu, kjer je rečeno: 'Nebo in Zemlja bosta minila, toda Moja Beseda večno nikoli!' – In, če bi po obratu našega srca slišali: 'Pojdite od Mene, vi ki delate zlo!' – Kaj pa potem, prijatelj? – Mislim, da dokler od Njega ne zahtevamo ničesar, nam tudi Njemu ni treba dati ničesar, ne dobrega, ne slabega. Če pa Ga prosimo za nekaj samo enkrat, smo mu hkrati odprli vrata, da z nami stori, kar On hoče po Svoji nespremenljivi modrosti.
14. Ravno zdaj mi je prišlo na misel zelo primerno besedilo, ki utemeljuje moje dobro mnenje. To besedilo govori o desetih devicah, od katerih je bila polovica modrih in polovica neumnih. Vse so čakale - verjetno po vzhodnjaškem običaju tistega časa - svojega ženina. Modra polovica je oskrbela svoje svetilke z oljem, neumna polovica pa ne! Ko je ponoči prišla novica, da bo ženin prišel verjetno čez kakšno uro, so neumne vprašale modre, če jim dajo nekaj olja za njihove prazne svetilke. Toda modre jim tega niso hotele dati, verjetno iz čiste krščanske ljubezni do bližnjega. Neumne so bile tako prisiljene iti h trgovcu, ki jim je za denar napolnil svetilke z oljem. Polne dobre volje so se takoj vračale v hišo, da bi pričakale ženina, a kaj, ko so ugotovile, da so vhodna vrata že zaklenjena. Kajti ženin je prišel malo pred njimi. In, ko so nedolžno potrkale na vata in prosile, da jih spustijo noter, je ženinov glas vanje zelo ostro zagrmel: 'Stran od mene! Nikoli vas nisem spoznal in vas ne poznam!'
15. Če je z ženinom razumeti Božanstvo, je ta zadeva obravnavana s človeškega vidika, nesramna, surova in krivična ter strogo gledano neresnična, kajti kako lahko Božanstvo nekomu reče: 'Ne poznam te!' – ko pa uči, da ima preštete vse lase na glavi vsakega človeka! Toda kdo lahko očita vsemogočnemu Božanstvu?! Ko jih na tisoče zmrzne v obupu, in ko milijon ubogih hudičev prosi za toploto, ostane mrzlo, dokler Božanstvo po Svoji modrosti hoče, da je mrzlo. Tako pusti, brez milosti in usmiljenja, da zmrzal in toča uničita najlepša semena in nihče ne more tega preprečiti. Povem ti, da kdor postane preveč odvisen od Božanstva ima že v sebi bedo. Kaj bi se lahko zgodilo s petimi neumnimi devicami, če se ne bi vrnile v ženinovo hišo? Komaj kaj hujšega od tega, ko so se vrnile s svojimi napolnjenimi svetilkami in prosile, naj jih spustijo noter. Zagotovo bi si prihranile vsaj nesramnost! Kajti, če se ne bi vrnile, potem ne bi dale nesramnemu ženinu priložnost, da jim je pred nosom zaklenil vrata. Zato menim, da bi morali poslušati Božji glas šele takrat, ko se popolnoma prepričamo o Njegovi popolni dobrohotnosti do nas, sicer pa ostanemo tukaj, kjer smo, ne glede na to, kako nam gre. Kajti Vsemogočnem Božanstvu ne zaupam! Kaj po tehtnem razmisleku menite o mojem govoru?«
16. Frančiškan reče: »V redu, gospod grof! Vendar vi to zadevo jemljete pretirano previdno. Jaz pa pravim, da ni treba Božjega pisanja vzeti tako dobesedno, ker je celotno Sveto pismo le metaforični opis višje morale, kakršno bi moral imeti popoln človek. S svetim oljem je mišljena predvsem prava ljubezen do Boga, s svetlobo svetilke pa modrost, ki izvira iz ljubezni. Neumne device pa niso imele ljubezni in so želele ljubezen od drugih, ki pa so bile pametnejše in se niso pustile zavesti. Tiste brez

ljubezni so bile poslane v svet po ljubezensko olje. In te so šle in dobile za svoje svetilke, oziroma srca, polno svetovne ljubezni (olja). Ko pa so prišle do ženina s posvetno ljubeznijo, oziroma brez prave ljubezni do Boga in zahtevale sprejem v nebeško kraljestvo, jim Božanstvo ni moglo reči drugače kot: 'Ne poznam vas s to vašo ljubeznijo, ki je nisem nikoli pripoznal za Svojo! Torej, pojdite tja, od koder izvira vaša ljubezen!' – Vidite gospod grof, tako razumem ta in še mnoga druga besedila! In tako tudi je! Zato mislim, da je Gospod grof preoster do Božanstva. Pojdimo naprej in izkoristimo ponujeno pomoč! Resnično, za nas se ne more tako slabo iziti – tako mi pravi moje srce!«
17. Nekdo iz množice reče: »Jaz tudi verjamem v to! Evangelij je vsekakor metaforičen in ga je treba dobro razumeti, ker je vse metaforično!«
Reče grof: »Prosim vas, prijazno obvladujte svoja usta, sicer se bomo vsi počutili slabo! Ali je bila potem tudi naša usmrtitev metaforična ali le začasna? Ali je bil tudi Jezus metaforično pribit na križ?« -
Vprašani odgovori: »Oh, ne, to ni bilo metaforično, to je bilo resnično, sicer ne bi bili rešeni!«
Reče grof: »Ja, to je res čudovita rešitev, kakor si jo vi predstavljate! Še posebej ta prava egipčanska tema in naš popolnoma prazen želodec, sta zame najbolj zgovoren dokaz za morebitno zveličanje. Res lepa rešitev! – Na Zemlji smrt na vislicah in tukaj, kot se zdi, večna tema – to so zelo oprijemljivi dokazi za naše veliko odrešenje! Ali so vam všeč, dragi prijatelj?«
18. Vprašani odgovori: »Do sedaj je bilo z odrešenjem presneto slabo. Po drugi strani pa moram priznati, da pravzaprav nikoli nismo storili ničesar, za kar bi bili deležni odrešenja. Če vislice niso izbrisale dobršen del naših množičnih smrtnih grehov, in če se tukaj tako imenovanih deset zapovedi res upošteva, potem so možnosti za odrešenje prekleto majhne. Kajti med nami skorajda ni bilo nobenega krščanskega krepostneža, zato bodite zelo naklonjeni takojšnjemu sprejemu ponujene pomoči, drugače bi nam šlo lahko zelo slabo! Pravzaprav nimamo ničesar, na kar bi se lahko oprli, kot kvečjemu na našo brezmejno neumnost, v najboljšem primeru pa na milost in usmiljenje Jezusa Kristusa!«
19. Reče frančiškan: »Bene dixisti! (dobro povedano!). Izgovorjeno prav iz moje duše! – Tako je! Božja milost in usmiljenje Boga Jezusa Kristusa – ali pa smo vsi hudičevi! Kajti, ko vsaj ne bi bili takšni na Zemlji, ko smo imeli prekleto malo sočutja do tisočkratne bede naših soljudi. Pognali smo jih pred seboj kot teleta in jih brcnili na bojišče. In slovanski sovražniki so bili v obupni stiski, ko so padli v naše ujetništvo. Skratka, če se še hočemo maščevati tistim, ki so položili na nas svoje roke, v kolikšni meri lahko pričakujemo maščevanje od mnogih tisočih, ki so padli v naše roke in so bili enako dobri kot mi, nekateri pa morda tisočkrat boljši ljudje od nas?!
20. Zato mislim, da iskreno odpustimo vsem, ki so nas moralno in fizično trpinčili in nas nazadnje še križali! Kajti tudi mi smo znali življenja tisočih pravilno pribiti na križ! Kaj mislite, gospod grof, ali imam prav ali ne?«
21. Reče grof: »Na žalost imate prav! Toda ravno to mi vzbuja sum in se bojim, da se nam bo na koncu zgodilo kot petim neumnim devicam! Ko potrkamo, bomo takoj zaslišali sententiam quam miserabilem (najslabšo sodbo) in potem lahko noč za večno! Kaj menite o tem mojem mnenju?«

137. POGLAVJE

GROFOV PONOS SE ŠE ENKRAT DVIGNE.
ZEMELJSKA POLITIKA V LUČI ONSTRANSTVA.
GENERAL IN ROBERT O PREPIRU MED DUHOVI.
GOSPODOVA VELIKA POTRPEŽLJIVOST.

1. Reče frančiškan: »Gospod grof, o tem je mogoče povedati zelo malo, morda čisto nič. Krivica je tokrat na naši strani in to pove vse. Zdaj je odvisno samo od Božje milosti. Če nas sprejme, potem nismo izgubljeni. Če pa nas pusti na cedilu, potem bomo za vedno pripadali črni mački. Ali razumete to, gospod grof?«
2. Zelo razburjen reče grof: »Kaj pravite, da je krivica na naši strani?! Kje živi Bog, ki bi nam to lahko dokazal? Ali nismo neposredni potomci Atile? Ali niso naši predniki pod njegovim najmodrejšim vodstvom za nas z orožjem priborili to čudovito Ogrsko? Ali nismo lastniki te dežele že tisoč let? Kdaj je bilo to cesarstvo popolnoma podrejeno drugi moči! Sami smo si izbirali svoje kralje in nismo bili nikoli omejeni s hišo Habsburžanov. Da pa smo jo tako dolgo obdržali, je bila naša popolna svoboda, resnično madžarska velikodušna volja. Kako ne bi razglasili za pravega uzurpatorja naše krone tistega, ki ga nikoli nismo izvolili in mazilili za kralja, saj si je ogrsko krono le prilastil? Kajti njegov stric, zakoniti ogrski kralj, v skladu s cesarsko ustavo, verjetno nikoli ni imel pravice brez našega soglasja namesto sebe izbrati in postaviti kralja našega velikega in najmogočnejšega kraljestva! In vi govorite o krivici z naše strani?«
3. Reče frančiškan: »Toda prosim vas, zavoljo Božjega Gospoda Jezusa, ne govorite tako neumno tukaj v duhovnem kraljestvu! Povejte mi, ali je Božanstvo dalo Atili to deželo, kot Izraelcem obljubljeno deželo Kannan? Ali je Atila ni osvojil z orožjem v rokah in s tem nezakonito oropal starodavne domorodce, ki jih je uničil? Ali je to pred Bogom zakonita posest? – Tako ste tudi rekel, da nismo bili nikoli pod tujo oblastjo. Ali niso bili Turki tisti, ki so večkrat tiranizirali vse Madžare. In kdo je osvobodil Ogrsko od te tiranije? Avstrija je od Turkov ponovno osvojila Ogrsko in nam jo vrnila z edinim pridržkom, da imajo Habsburžani vedno prvo pravico do Ogrske krone, kar jim je bilo slovesno obljubljeno. Zakaj smo hoteli imeti svojo pečeno klobaso? Poglejte, to je naredil naš napuh! Pod avstrijskim žezlom smo postali prebogati in močni, nato pa smo hoteli popolnoma samostojno vladati svojemu cesarstvu in biti sprejeti med prvorazredne vladarje Evrope.
4. Toda dragemu Gospodu Bogu to ni bilo všeč in nam je prekrižal načrte! In vi, gospod grof, kot pravi Atilov sin, se lahko sedaj svobodno pritožite zoper našega vsemogočnega Gospoda Boga, in to naravnost gospodu hudiču! Kdo ve, kakšni čudni učinki se bodo iz tega izcimili. Sicer pa vam želim veliko sreče in lepo vreme!
5. Ali ne veste, da je v Svetem pismu zapisano, da je vse, kar hoče biti veliko pred svetom, gnusoba pred Bogom? Toda hoteli smo biti veliki in močni; zato smo obtičali v največjem zosu!«
6. Reče grof: »Zelo lepo od vas, pristen Črno-rumeni gospod! Kakšna škoda, da se niste pojavili na Zemlji s temi argumenti dvanajst mesecev prej. Če hudič ne bi imel prste vmes, bi že zdavnaj dobili dobro mesto na dunajskem ministrstvu. Resnično, tako lep argument ne bi osramotil niti kneza Metternicha.«
7. Reče frančiškan: »Dragi grof, vi se norčujete iz mene, kot da sem pobalin! Pa mi je to čisto vseeno, ker vem zakaj sem tako govoril. Toda od mojega govora niste razumeli ničesar! Ali sem hvalil avstrijsko vlado? Tudi prestopke Avstrije zelo dobro poznam. Zato vam je tudi odpuščeno, kar ste pravkar govoril.

8. Zdaj je naša dolžnost priznati krivico in jo izpovedati v naših srcih pred Bogom Gospodom! Ali ni Bog enkrat rekel: 'V Svoji jezi Sem vam poslal kralja!' – Če pa je kralj že delo jeze, zakaj si potem zanj prizadevamo? Poleg kralja smo prejeli tudi Božjo jezo! Če bi se raje borili za Božjo ljubezen namesto za Njegovo jezo, bi nam bilo verjetno svetlejše kot zdaj!
9. Toda, kot zvesto zaznavam v sebi, zdaj hoče Jezus zmanjšati število vladarjev in ne povečati, zagotovo iz zelo modrih razlogov. Ali bi morali vztrajati pri uresničitvi te bogokletne ideje in s tem za vedno propasti?! Gospod grof, enkrat za vselej prenehajte s to svetovno neumnostjo veličine. Dovolj je, da smo za to idejo na Zemlji umrli!«
10. V prvi dvorani hiše znani general reče Robertu, ki je pravkar prišel iz druge dvorane z lepo ženo Heleno: »Poslušaj, to je obupno dolgočasna zgodba! Neverjetno je, kaj klepeta pod okni nesrečnih trideset in nekaj duhov, to je čisto nezaslišano! Ena neumnost dobesedno premaga drugo. Grof je vol, njegov nasprotnik pa osel! Drugi pa se zdijo še bolj neumni! Zdaj se ti tipi že pol večnosti prepirajo, ali naj sprejmejo ponujeno Gospodovo pomoč ali ne! No, kaj takega se ne bi smelo zlahka ponoviti v vsej Božji neskončnosti? – Koliko časa bomo morali biti še potrpežljivi s temi neumnimi blebetači?«
11. Reče Robert: »Moj najdražji prijatelj in brat! Gospod je tukaj naše življenjsko merilo. Samo poglej skozi vrata, kako prisrčno se pogovarja z vsemi svojimi ljudmi in govori o tem, kako bi morali ravnati s temi tridesetimi v prihodnje. Ali je kdo med nami, ki opazi le najmanjšo nestrpnost na Njegovem presvetem obličju?« –
Reče general: »Ne, res ne! Resnično božanski mir in večno ista najvišja milost izžareva iz Njegovega celotnega bitja.«
12. Robert nadaljuje: »Vidiš, brat, to je naše merilo potrpežljivosti in ljubezni! – Zanj ni sovražnikov! Konzervativci so prav tako Njegovi otroci kot radikali! – On skrbi za vse! Glej, ko ima nek oče na Zemlji veliko otrok, ti pa živijo v nenehnih prepirih in sporih med seboj, kaznuje tiste najbolj objestne, vendar Svoje ljubezni do vseh ne more zanikati in je zagotovo ne zanika, zato si vedno prizadeva, da bi za vsakogar kar najbolje poskrbel. Gospod je še vedno isti, ki pusti devetindevetdeset ovc v ogradi in se odpravi iskati stoto, ki jo nato vzame na Svoja ramena in z največjim veseljem prinese v svojo veliko stajo, ki je na vseh straneh ograjena z Njegovo Božjo milostjo, ljubeznijo in usmiljenjem.
13. In tako moramo tudi mi imeti največjo potrpežljivost do Njegovih otrok, naših bratov. Kajti tukaj ni več nobenih strank, ampak le otroci enega in istega Očeta! Tukaj nikoli ne rečemo: 'Gospod, Avstrija deluje proti Tvojemu Redu – kaznuj jo!« - Ali: 'Madžari so ravnali proti Tvojemu Redu, kaznuj jih!' Kajti vsi so naši bratje in sestre! Namesto tega rečemo: 'O Oče, poglej navzdol na ubogo Zemljo in razsvetli naše šibke brate, ne glede na to, kateri stranki pripadajo, in jim vsem pomagaj!' – In Gospod nam tedaj najbolj milostno reče: 'Zakaj sprašujete? Ali imate morda več ljubezni do svojih bratov in sester, kot Jaz, ki Sem Oče vseh?' Ob takšnem nasprotnem vprašanju vsi onemimo in ostanemo brez besed pred veliko ljubeznijo večnega Svetega Očeta.
14. Vse ima enako rad! K Njemu pridejo vsi, ki si to želijo in nihče ni izvzet, saj pusti, da Njegovo sonce sije na vredne in nevredne in Njegov dež pada na vse zeli, plemenite in neplemenite, takšna pa je tudi Njegova milost, ljubezen in usmiljenje, ki se razteza na vse enako in ni nenavadno, da cel oblak Njegove najvišje ljubezni, potrpežljivosti, milosti in usmiljenja pride nad najšibkejše!
15. Zato potrpite še malo, pa boste vsi videli, kaj zmore Gospodova ljubezen! Njegovo usmiljenje se bo pokazalo zlasti na teh tridesetih. – Zatorej, le še malo potrpljenja!«

138. POGLAVJE

GROF IN FRANČIŠKAN O NOVO SLIŠANIH GLASOVIH. GROF ŠE VEDNO IZRAŽA POMISLEKE GLEDE ODHODA K JEZUSU. EDEN IZ MNOŽICE KLIČE JEZUSA.

1. Nekateri od tridesetih, ki se nahajajo zunaj, slišijo ta pogovor, tokrat pa zelo razločno celo grof Bathianyi, tako rekoč besedo za besedo.
2. Grof se nad temi zelo začudi in reče frančiškanu: »Prijatelj, ali si slišal te zelo tolažilne besede? – Zdi se mi, da nobeden od naju nima prav, in da se vsa zadeva obrača popolnoma drugače. Sicer je bil glas, ki smo ga prvega slišali nekoliko grob in poln nestrpnosti, ki me je skoraj začel zelo močno žaliti. Potem pa se je zaslišal še en, izjemno nežen, pravi angelski glas, ki se je kot čudoviti balzam prelil čez moje potrte prsi! – Ja, prijatelj, Gospod Jezus mi je že všeč! Toda kot si mi Ga ti opisal v skrajno pomanjkljivih obrisih, Ga resnično nikoli ne bi potreboval.«
3. Reče frančiškan: »Moj dragi gospod grof, ali še niste slišal, da kdor daje več kot ima, je premetenec in največji lump? Moje mnenje je bilo vsaj pošteno, čeprav včasih nekoliko grobo in robato, vendar gospod grof sam meni, da je tukaj za vse nas enako temačno, zato ni prav nič presenetljivo, da naši pogovori, ki naj bi bili jasni, izpadejo nejasni. V bistvu pa sem imel kljub temu prav, ko sem vas vedno poskušal prepričati, da sprejmete ponujeno pomoč Gospoda Jezusa Kristusa, vendar je bil gospod grof vedno odločno nagnjen k zavrnitvi ponujene pomoči – razen, kvečjemu pod najrazličnejšimi Božanstvu resnično najbolj smešnimi pogoji. Zdaj pa ste to slišal na lastna ušesa, zato mislim, da odslej ne boste imel več nobenih pomislekov.
4. Dejstvo, da Kristusa, večnega Sina Najvišjega, ne poznam tako dobro, kot Ga poznajo Njegovi angeli, je mogoče zlahka razumeti. Vedel pa sem, čeprav sem bil frančiškan, da dobri Gospod Jezus ni tako tiransko neizprosen, kot Ga je upodobil sveti Ignacij Lojolski, saj sem imel vedno pred očmi verz, kjer je Gospod Jezus nekoč rekel: 'Pridite k Meni vsi, ki ste utrujeni in zelo obremenjeni! Jaz vas bom vse poživil!' Na žalost so si to rimski duhovniki razlagali za hvalevredno spovednico, kjer edino na njenih stopnicah Gospod Jezus sprejme in osveži utrujene in obremenjene. Toda ta spovedna osvežitev je že marsikaterega slabotnega človeka spravila v obup in ob vse premoženje, mir in življenje – stanje, v katerem je res zelo malo osvežujočega! Mislil sem si, da bi izjemno dober človek zagotovo ravnal z obremenjenimi in utrujenimi zagotovo drugače kot sveta rimska cerkev, ki edina prinaša odrešenje in je ubogim krivovercem po več urni obsodbi na večne čase v peklu, dovolila da okusijo opoldanski obrok, kot da se ni nič zgodilo – in še vedno se predrzno imenuje najbolj ljubeča mati!
5. In tako mislim, da smo že utrujeni in obremenjeni in imamo najpopolnejši razlog, da gremo k najljubšemu Gospodu Jezusu in Ga prosimo za že ponujeno osvežitev. Jaz sem popolnoma pripravljen. Kdor hoče k Njemu naj mi sledi, saj bom sam to nepreklicno storil!«
6. Reče grof: »Ampak še malo počakajte, morda bomo iz nevidnih ust prejeli še nekaj namigov, kako se lotiti te zadeve. Ne morete kar tako prilomastiti k Najvišjemu Gospodu. Res je, da ste časten človek in na svoj način zelo jasnega razuma, kljub temi, ki nas obdaja; vendar imate še vedno napako, da na zelo mistične življenjske razmere tega sveta gledate s preveč naravnimi očmi in hočete tukaj delovati tako, kot da bi bil na Zemlji v hiši svojih staršev. Samo pomislite, kje smo! Ali veste, kaj je tukaj nad nami in pod nami? – Tukaj gre torej zato, da se je treba precej natančno informirati, preden človek tvega kamorkoli celo najboljše korake!

7. Nisem več proti sprejetju ponujene pomoči. Ja, celo otročje se je veselim, ko bomo lahko zanjo prosili in jo sprejeli z najbolj spodobnim in zanesljivim korakom. Ja, povem vam še več, moja največja želja je zdaj videti Kristusa Gospoda od večnosti in v največji ljubezni pasti k Njegovim nogam in, če je mogoče, tam od ljubezni umreti! Toda prijatelj, takoj prilomastiti, ali takoj celo roko zgrabiti, ko se nekomu na mističen način ponudi mezinec, tako to ne gre!
8. Vljudnost, kot lepo znamenje dobrega, hvaležnega in ponižnega srca, z veseljem vidijo vsi na Zemlji, a jezikava predrznost je zelo prezirana. Ali naj zdaj v kraljestvu dejanskega življenja domnevamo, da bi morali biti tukaj nespodobni kot paglavci, da bi kaj dosegli pred Najvišjim Gospodarjem neskončnosti!? Zato, dragi prijatelj, moderato et piano (zmerno in počasi)! Tako se bo po mojem mnenju že vse uredilo.«
9. Reče frančiškan: »No ja, no ja, v tem smislu se enkrat ne motite! Seveda se moramo Bogu približati z največjo vljudnostjo in najglobljim spoštovanjem, čeprav sprva samo v srcu. In tako počakajmo še malo, morda bomo zopet slišali kaj tolažilnega.«
10. Po teh frančiškanovih besedah vsa družba popolnoma utihne in posluša, če se sliši kaj tolažilnega, vendar z nobene strani ne pride niti beseda.
11. Po precejšnjem času brezuspešnega čakanja, stopi eden iz množice do grofa in reče: »Prijatelj, kot je bilo v vseh časih jasno razvidno iz mojega zemeljskega obnašanja in dejanj, sem bil z dušo in telesom vedno Madžar in se nisem bal ne smrti, ne hudiča. Vse moje življenje je bilo v celoti posvečeno napornemu služenju Ogrski. Sam mi lahko daš pričevanje, da sem bil vedno goreč Madžar. In noben bog me ne bi mogel pripraviti do karkoli drugega, kot v dobro naše domovine. Toda moje in spoznanje vseh je bilo, da so to bile le naše fantazije. Kajti vse, kar smo počeli s to fiksno idejo, da bo v prid domovini, smo naredili brez Boga! Seveda smo molili pred ušesi ljudi, da bi jih zapeljali. Toda kje je bilo naše srce, kje je bila naša vera, kje je bila prava ljubezen do Boga in do ljudi?
12. Vedeli smo, da smo šibki in pričakovali pomoč od zunaj. Vendar se to ni zgodilo in morali smo se sprijazniti s tem, da je naš nasprotnik zaradi naše iluzorne bahavosti, verjel, da ima res opravka s pol milijona najpogumnejših madžarskih bojevnikov, prosil Rusijo za pomoč in jo tudi dobil. Toda na koncu je moralo naše pravo stanje postati očitno. In rezultat je bil, da svojim ljudem nismo naredili nič dobrega s svojo gorečnostjo in naše zlate upe spremenili v prazne sanje.
13. Iz tega sklepam, da se tukaj ne smemo zanašati na pričakovanje zunanje pomoči in si tudi ne pripisujemo več moči in potrpljenja, kot ga dejansko imamo. Pomoč nam je bila ponujena pogojno, tako kot na začetku naše nesrečne vstaje, ko nam je dunajsko ministrstvo tudi postavilo sprejemljive pogoje, vendar jih nismo sprejeli, razen pod pogoji, ki smo jih postavili, ki pa jih dunajsko ministrstvo ni moglo ali hotelo sprejeti. In kmalu zatem smo ostali sami, brez pomoči. In prav tako se nam lahko zgodi tukaj, če poskušamo sprejetje pogojne pomoči odlagati z najrazličnejšimi pravnimi pretvezami. Čudovito zveneč predlog se glasi: 'Obrnite se h Gospodu Jezusu in pomagano vam bo!' Proti temu in za to sem med teboj in frančiškanom slišal številne meni zoprne in nagnusne besede. Koliko bolje je zato zdaj za nas? Še vedno smo na starem mestu! Zato nič več obotavljanja, ampak delujmo v skladu z danimi pogoji! Sicer bom šel stran in ukrepal po svoje!«
14. Reče grof: »Dragi prijatelj, ti si črno-rumen bolj kot vsi močeradi! Tukaj je zelo čudno, da v tem himeričnem, duhovnem svetu, vsi radikali postanejo črno-rumeni! Ali je na koncu morda tudi Samo božanstvo črno-rumeno?«
15. Sogovornik ga razburjen sredi govora prekine: »Eh, prizanesi mi s svojimi neumnim črno-rumenim sarkazmom! V Imenu Božjem mi povej, kaj si pridobil za ljudsko srečo s svojim anti črno-rumenim delovanjem? – Da so naju in še morda nekaj ducatov obesili,

to je vsa naša radikalna pridobitev! In to naše skrajno proti črno- rumeno delovanje najbrž tudi dragemu Božanstvu ni moralo biti spodobno, sicer po naši usmrtitvi zagotovo ne bi bili premeščeni v takšno zelo žalostno stanje!
16. Glej prijatelj, čeprav smo v popolni temi, je moje srce vedno bolj polno svetlobe. Zelo jasno se zavedam, da človek ni ustvarjen za Zemljo, na kateri ima samo pripravljalno življenje, ki tako rekoč traja le od danes do jutri, ampak je ustvarjeno za čisti, večno obstojen duhovni svet, v katerem se zlahka manifestira največja blaženost.
17. Če bi ostali zvesti, poslušni in podložni avstrijskemu črno-rumenemu vodstvu in vladi, in vzdržali toliko pritiska, zlasti kadar je šlo za splošno dobro, bi bilo za nas zdaj bolje. Ker pa smo postali nepokorni vladi, ki je bila gotovo od Boga izvoljena in smo hoteli sami postati vladarji, imamo za to zdaj tudi nagrado, ki je po mojem mnenju povsem primerna za naša zemeljska dejanja. Več kot dovolj je, da smo na Zemlji spravili na plano največje mojstrovine človeške neumnosti. Ali naj bi te večno uporabljali tudi tukaj? Ne, slišiš, upam da nič od tega! Bolje je biti večno najbolj navaden prebivalec nekih črno-rumenih nebes, kot biti najbolj radikalen kralj v tem peklu, kar ta kraj zagotovo je!
18. Vendar se nikoli ne bom več zavezal nobeni barvi, razen barvi pokorščine in resnične ponižnosti. In zato zdaj na glas zakličem:
19. Ti najbolj vzvišeni, najbolj pravični in najbolj ljubeči Gospod in Bog Jezus, Ti, ki Si tudi mene odrešil na križu s Svojo Sveto krvjo, pomagaj meni in če je mogoče vsem iz te najbolj temačne stiske! Nikoli ne poslušaj najbolj neumnega, oblasti željnega oslovskega dretja visokega ogrskega plemiča, sebičnega demokrata, ki je kljub navideznemu demokratizmu še vedno navadne ljudi imenoval kanalje, ampak poslušaj tudi nas druge uboge hudiče in nam vsem po svoji Milosti in Usmiljenju pomagaj iz te velike bede, ki zdaj najbrž traja že nekaj tisoč zemeljskih let!«

139. POGLAVJE

TUDI V GROFU POSTANE SVETLEJE.
VISOKE GORE IN PALAČA NA VIDIKU.
LJUBEČI NAUKI O ONSTRANSKEM REDU.

1. Ob tem pozivu govorca iz množice, se grof v jezi že skoraj obrne in hoče pobegniti. Toda frančiškan ga trdno zgrabi za plašč in mu ne pusti narediti niti koraka naprej, rekoč: »Gospod grof, niti koraka naprej! Vi ste nam vladali kot prvi minister na Ogrskem mi pa smo ravnali po vaših zakonih! Zdaj prihaja večni sodnik. Pred njim boste odgovarjali! Ali razumete?«
2. Grof, popolnoma zgrožen nad nenavadno frančiškanovo resnostjo in še vedno zelo jezen nad molitvijo govorca iz množice, zapade dobesedno v vročico in zdaj reče zelo blago in mirno: »No, no, ja, ja, z mano je, ja, ja, že vse v redu! Ampak le to vas prosim, da me ne pokončate kot morilca! Vse bom naredil, samo tako zlobno me ne napadajte!« -
Reče frančiškan: »No, prav, toda pred večnim sodnikom, kako bo vam bo tam šlo in nam, kot vašim sostorilcem!?«
3. Reče grof: »Toda dragi prijatelj, ali nisi prej slišal, da hoče biti Gospod milosten in usmiljen do vseh nas!? Če pa nas želi pomilostiti, kako bi nas potem hotel soditi? Kaj bi nam sploh sodil? Zakaj bi se Vsemogočni in Vsevedni sploh moral soočiti s Svojimi bitji. Ali zato, da bi jih pripravil do tega, da sami uvidijo in priznajo, da so po pravici prekleti!? Oh, to je presneto slabo od rimskokatoliškega duhovnika, da Božanstvu

pripisuje človeške slabosti. Bog je dober in usmiljen, do kogar On hoče biti dober in usmiljen. Kogar pa pusti, da pade, mu ni pomoči, še najmanj na priprošnjo ogrskega grofa Batthyanya. Verjamem pa, da dragi Bog ne bo gledal gnoja, ki smo si ga drug drugemu nametali! Ali razumete to, moj dragi pater Ciprijan ali grobijan, ali karkoli ste?«
4. Reče frančiškan: »Prav, prav, gospod grof! Kmalu bomo videli, kdo bo imel na koncu prav. Kot se meni vsaj zdi, zdaj postaja od vzhoda vedno svetlejše. Stvari bi se morale kmalu spremeniti. Ko le usodne megle ne bi bilo! Sicer pa bi morali pri tej svetlobi že kaj opaziti, če je tukaj sploh kaj za videti.«
5. Spet spregovori govorec, rekoč: »Dragi prijatelji in bratje, zdaj poslušajte mene; kajti zdaj je prešinila mojo dušo dobra misel, katero vam želim sporočiti! – Glejte, vsi smo postali enako nesrečni in nihče nima ničesar več kot drugi. Kaj pa, če bi raje ostali skupaj v pravi bratski ljubezni in prijateljstvu in brez medsebojnih očitkov čakali kaj bo z nami storila Božja Vsemogočnost. Saj je že dovolj mučno, če se Boga bojimo, kot golob pred orlovimi kremplji. Zakaj bi se še sami trpinčili? Ali mislite, da bo zato Božja sodba nad nami milejša? Oh nikakor! Bog dela, kar hoče in nobena večnost Ga ne bo odvrnila od Njegove sodbe, ko bo enkrat izražena! Kajti zapisano je: 'Nebo in Zemlja bosta prešla, toda Moje besede ne bodo nikoli prešle!' Prijatelj, v tem je zelo čudna resnost, ki jo bomo morali večno prežvekovati. Zato bodimo vsaj prijazni med seboj, če že Božanstvo morda nikoli ne bo prišlo prijazno do nas! – Zdaj pa zares postaja vedno bolj svetlo in nebo se mi zdi je že precej modro! Samo zvezd še ne vidim. Verjetno jih tukaj niti ne bo!«
6. Reče grof: »Bravo, prijatelj Miklosch, tvoja govorica mi je tisočkrat bolj všeč, kot od patra Ciprijana! Resnično, duhovnik bo vedno ostal neobčutljivo bitje! Vendar mu je vse odpuščeno! Od zdaj naprej se večno nikoli ne bom povzdigoval niti nad svoje najhujše sovražnike! Bog, daj nam vsem pravo spoznanje in medsebojno resnično trdno in trajno potrpežljivost! Njegova volja z nami vsemi!«
7. Po tej grofovi izjavi se je megla razredčila in zdaj se vsem zdi, kot da sploh niso še dolgo na tem območju.
8. Miklosch reče čez nekaj časa, ko proti večeru in polnoči odkrije mogočno gorovje: »O prijatelji, prijatelji, dragi prijatelji, tja, tja, tja poglejte! Dežela, gorovje! Končno, končno prvič dežela na tem svetu in kakšna visokogorska dežela – moja šibka stran, dokler sem živel na Zemlji! Nič se ne more upreti veličastnemu pogledu na visokogorje! To čudovito omehča človekova običajno dolgočasna čustva in krepi njegovo srce v veri v Vsemogočnega Boga ter se vnema v ljubezni do Njega! O, kako me vzpodbuja pogled na to ogromno gorovje! Zlasti vrh med večerom in severom, če se prav orientiram, je res nekaj ogromnega. Resnično, visoko mora biti več kot sto tisoč čevljev! V primerjavi s tem, bi se največji vrhovi na Zemlji komaj imenovali grički. – Ali vidite to veličastno gorovje?«
9. Vsi rečejo: »Seveda vidimo. Ampak mora biti zelo daleč od tukaj! To je razvidno po sivkasto svetlo modri barvi. Skoraj si pretegneš vrat, če hočeš videti tisti najvišji vrh, ki je ravno med večerom in severom. Kakšna višina mora to biti! O hvala Bogu, Bogu tisočkrat hvala, da končno nekaj vidimo! In pri tem še tako veličastno gorovje! Oh, to je čudovito, čudovito, človek nad tem kar ostrmi! – Ampak je čudno, da je proti poldnevu in predvsem proti jutru vse še vedno zavito v meglo! Pa vendar, kot je opaziti, le neka svetloba prihaja od jutra! Sonce, tudi če tukaj obstaja, mora biti še vedno zelo nizko pod obzorjem, saj tudi tisti najvišji vrhovi niso obsijani z žarki.«
10. Reče grof: »Ja, ja, kot jaz opažam, je najvišji vrh že obsijan z žarki, sicer se ne bi tako rdečkasto lesketal. Je pa res pogled na takšno gorovje nekaj neverjetno veličastnega! Resnično, prijatelji, če bi imeli tukaj vodnika, bi se jaz res med prvimi odločil za vzpon na to goro. Tak vzpon na vrh niti ne bi bil prezahteven z opoldanske

strani. In pri tem ne moremo ničesar izgubiti ali zamuditi. No, pater Ciprijan, kaj pravite na to?«
11. Reče frančiškan: »Kaj naj bi rekel na to? Dovolj sem govoril in nisem bil slišan, samo zmerjan kot en grobijan. Zato sem zdaj tiho in bom le poslušal in se ravnal v skladu s tem, kar od slišanega mi bo po volji! Če greste na goro, ne bom ostal tukaj sam. Mislim pa, da na tem neizmerno visokem vrhu ne bo nikogar od nas nikoli bolela glava, saj se ti že ob pogledu navzgor zavrti. Kaj bi se nekomu zgodilo šele na vrhu! Jaz se zato držim svojega starega reka: 'Gore so zelo lepe za gledati, toda bolje je ostati spodaj in udobno gledati navzgor, kot pa poln strahu in groze navzdol.'«
12. Reče Miklosch: »Ja, ja, tudi jaz tako mislim! Tukaj smo zagotovo duhovi in smo zato veliko lažji kot na Zemlji; vendar si ne bi upal s takšne višine narediti salto mortale. Ostanimo še nekaj časa, dokler ne bo nekoliko bolj svetlo, potem pa se bo že pokazalo, kaj bomo na koncu storili. V duhu se mi dozdeva, da bomo tukaj imeli v kratkem zelo nenavaden obisk! In, če me čuti ne varajo, se nam pravkar nekdo od jutra že približuje!«
13. Reče grof: »Ja, ja, tudi jaz vidim nekoga v zelo gosto nabrani halji! Navsezadnje bi bil to lahko še en prišlek z drage Zemlje, morda nekdo, ki je bil tudi sojen (usmrčen) kot mi?«
14. Reče frančiškan: »Potem bi moral biti tako kot mi še vedno odet v zemeljske cape! Kajti na Zemlji že od časov starih Grkov in Rimljanov verjetno nihče ni več nosil nagubane halje. To bo že precej star državljan tega sveta! No, kmalu se bo pokazalo, kdo je, kaj hoče, kam gre in kakšna bi lahko bila njegova naloga? – Poklical ga bom k nam!«
15. Reče Miklosch: »Prijatelji, mislim da ga sploh ni treba klicati, kajti tako ali tako gre naravnost proti nam. In njegovo približevanje na moje celotno bitje dela dober, rekel bi celo, blagodejen vtis! To mora biti dober človek ali duh. Toda zdaj, ko se bliža, postaja tudi vedno bolj svetlo. To je že nekaj zelo čudnega! In, oh, oh, poglejte proti jutru! Za tem človekom, skozi še vedno gosto meglo, vidim jasne obrise enormno velike palače!«
16. Zdaj se vsi obrnejo proti jutru in takoj odkrijejo, kaj je videl Miklosch in se nad tem nadvse začudijo. -
Toda grof reče: »Vidite, prej sem imel prav! Če bi se premaknili še nekaj sto korakov naprej, bi na koncu trčili z nosom v to stavbo in bi lahko prosili za sprejem, tako pa smo še vedno tukaj!« -
Reče frančiškan: »Ni važno! V večnosti je vseeno, nekaj minut prej ali pozneje! – Zdaj pa tišina! Dobri mož, ki verjetno živi v tisti palači, je že zelo blizu nas in vljudnost zahteva, da mu gremo naproti, ker zagotovo prihaja k nam.«
17. Vsi se strinjajo s tem predlogom in prišleka vljudno pozdravijo. – Nato grof prevzame besedo in reče: »Dovolite mi prosim vprašati, kam se vam tako mudi? Zagotovo je pred vami še dolga pot?«
18. Reče tujec: »Tisočkrat pozdravljeni, dragi prijatelji in bratje! Sem prihajam samo zaradi vas! Slišal sem vaše glasove in zato pohitel iz te hiše, da vam ponudim, če bi bilo treba, kakršnokoli potrebno pomoč. Jaz živim v tej hiši, ki jo od tu še vedno vidite malo zavito v meglo.«
Reče grof: »Po vsej verjetnosti ste lastnik? » –
19. Reče tujec: »Ja, ja, recimo na pol, kot se reče. – Ampak glejte, tukaj ni nobene prave, ločene lastnine. Ampak je vse bolj nekakšna skupna lastnina. V tem kraljestvu prevladuje čista demokratičnost. Kajti tisto, kar pripada enemu, pripada tudi vsem drugim, ki so enakega duha in srca. In tako lahko tudi vi uživate v vsem, ne da bi vprašali kdo je lastnik tega ali onega. Tukaj vlada najbolj popolna svoboda, ki je

nesporno na voljo vsakemu najbolj svobodnemu duhu. Kar kdo tukaj hoče, to mu bo tudi dodeljeno.«
20. Reče grof: »O lepo, lepo, to je prečudoviti red! Tudi na Zemlji smo si to hoteli priboriti, vendar tam ni šlo. Kajti tam je še vedno Potiori jus (pravica močnejšega)! – Ampak tukaj se zdi, da velja primo occupanti (pravica prvega posestnika) ali celo starodavni quilibet sui juris (vsak je sam svoj gospodar)?«
21. Reče tujec: »Ja, ja, skoraj tako! Ampak še nekoliko drugače! Kajti tukaj je samo ena pravica in to je pravica svobodne, čiste ljubezni. Tako je pravica podobna ljubezni in iz nje izhaja! Glavno načelo življenja je tukaj: 'Kar hočeš, da drugi tebi naredi, ti stori drugemu!' Ker pa je vsakemu to vrhovno pravno načelo glavno življenjsko pravilo, daje vsakemu tudi svobodno pravico, da vse kar ima, uživa z drugimi, saj lahko isto pravilo izkoristi v obratni smeri. – Zdaj vidite to hišo malo bolj jasno in povem vam, da imate največjo pravico do uživanja te hiše, saj ima tudi lastnik enako pravico do katere koli lastnine, ki nekomu pripada. – Ali se strinjate s temi pravnimi načeli?«
22. Reče grof: »Ampak prijatelj, ali ni to najbolj idealna oblika komunizma, ali pravzaprav čisto starodavno krščanstvo! Na Zemlji je še dolga pot do takšne državne ustave. To je res najbolj naravna in najboljša ustava ljudstva. Edina slaba stran pri tem je, da je brezskrbnost v veliki prednosti pred marljivostjo.«
23. Reče tujec: »Prijatelj, motiš se! Leni in marljivi nista tukaj v nobeni skupnosti, kajti leni nikakor ne morejo želeti tega, kar hočejo marljivi. Tukaj se enako druži z enakim, neenako pa se samo od sebe loči. Kajti, če je najvišje pravno načelo, da mora vsak bratu narediti točno to, kar želi, da bi njemu storil brat, potem je že samodejno izključena možnost, da bi lenuh želel dobrine svojega marljivega brata, ne da bi imel najmanjši namen storiti bratu, kar sam želi od njega. Tukaj to nikakor ni mogoče, saj vsak duh tukaj išče in si prizadeva, da bi vsem svojim bratom koristil na vse možne načine. – Kdor pa je len in ni enako misleč, se kmalu zgraža nad takšnim svetovljanstvom (vsesplošnim bratstvom) in si kmalu izbere družbo, ki ustreza njegovi naravi. Kaj pa se kmalu zgodi s takšno popolnoma izolirano družbo lenuhov? To in še marsikaj bi moralo biti verjetno vsakemu od vas jasno brez posebne razlage.
24. Pravite: 'Ja!' – Ker pa zdaj to popolnoma jasno vidite ter pravni zakon tega sveta, v katerem ni več smrti, prepoznate za dobrega, potem ravnajte tudi po vašem lastnem najvišjem interesu v skladu z zakonom. Potem ste že polnopravni državljani tega sveta in lahko uporabite vse, kar je za vas dobro in koristno. Če se hočete preseliti v mojo hišo, da bi se tam okrepčali, je vse kar morate storiti, da vzamete s seboj trdno voljo, da želite biti v tej hiši koristni na vse možne načine!«
25. Reče grof: »Moj najbolj cenjeni prijatelj, to je samoumevno! Kajti veliko raje sploh ne bi obstajal, kot pa, da bi od nekoga prejel nekaj, česar mu tako ali drugače ne bi mogel povrniti. In tako kot sam čutim, tako tudi vsa ta velika množica; za kar sem lahko porok z najboljšo vestjo na tem svetu. Ampak zdaj, dragi prijatelj, ti ki že dolgo živiš na tem območju in vse dobro poznaš, nam prijazno povej, kako naj se za pomoč obrnemo k edinemu Bogu nebes in Zemlje, Jezusu Križanemu? Kje je On? Ali bodo naše najbolj grešne oči, kdaj videle Njegov presvetli obraz?
26. Prej, ko je bilo tukaj še zelo temno, nas je nek glas dobesedno prosil, naj se obrnemo na Jezusa, če želimo pomoč. Sprva sem mislil, da je to bolj neke vrste akustična prevara. Toda pozneje mi je postalo postopoma bolj jasno in začel sem spoznavati, da mora biti res nekaj na tem. A kako se te zadeve lotiti, je pa že drugo vprašanje! In zelo verjetno nam nihče na to ne bi znal lažje odgovoriti kot ti, ki si tukaj z vsem popolnoma seznanjen.«
27. Reče tujec: »Tako je, dragi moji prijatelji. Na tem svetu sem tako rekoč povsod doma. Kar pa se tiče vašega vprašanja, ste se že tako ali tako obrnili na Gospoda

Jezusa, zato se je okoli vas tudi takoj razjasnilo. O tej zadevi vam torej ni treba povedati več ničesar drugega. Predvsem imejte Jezusa v svojem srcu in najboljša pomoč bo kmalu prišla k vam. Morate pa iz sebe za vedno pregnati vso ošabnost, ponos, domišljavost in kakršnekoli občutke maščevanja in nadležne čutnosti v odnosu do ženskega spola, ki ste jih prinesli s sveta, in vse prepustiti Jezusu, Gospodu, potem Ga ne boste videli samo za trenutek, ampak boste za večno z Njim in v Njem, kajti Njegova dobrota je neizmerna.

140. POGLAVJE

NADALJNJA VPRAŠANJA TUJCU O JEZUSU IN NJEGOVEM BIVALIŠČU. TUJČEV SKRIVNOSTEN ODGOVOR.

1. Miklosch, popolnoma očaran nad tujčevimi prijetnimi besedami, reče: »O najdražji prijatelj, saj se zdi, da zelo dobro poznaš Gospoda Boga Jezusa Kristusa, sicer zagotovo ne bi mogel govoriti o Njem s tako zanesljivostjo, zato bodi tako dober in nam Gospoda Jezusa Kristusa vsem malo opiši in nam približno pokaži kraj, kjer se običajno pogovarja s svojimi najbolj blagoslovljenimi prijatelji.«
2. Reče tujec: »Dragi prijatelji! Kar se tiče prvega vprašanja, vam moram povedati, da sem mu zelo podoben. Osebno je videti prav tak kot jaz. Tudi Njegov glas je popolnoma podoben mojemu. Resnično, kdor vidi mene, vidi res popolno podobo Jezusa Gospoda! Tako me lahko zelo pozorno pogledate in boste že videli pravo Jezusovo podobo.
3. Kar pa se tiče drugega vprašanja, namreč, kje se nahaja? – je odgovor nekoliko težji, čeprav se na koncu vse združi v eno. Na splošno pa On živi na večnem vzhodu. Gledano z zemeljskega naravnega vidika, v velikem območju ozvezdja 'Lev', in sicer v pripadajočem duhovnem centralnem Soncu, ki obsega naravno pod imenom 'Regulus' in onkraj njega vso neskončnost. – Ali ste me dobro razumeli?«
4. Reče grof: »Ja, tako dobro, kot je to mogoče! Ampak, da si se malo nejasno izrazil glede kraja bivanja, bo vsak od nas zagotovo opazil. Kako pa je tvoja naključna podobnost z Jezusom povezana z resničnim bivališčem Gospoda Jezusa in kako naj bo to vse združeno v eno? Tukaj si se morda v svoji vnemi malo zmotil. Zato bodi tako prijazen in nam to zadevo malo bolj jasno razloži!«
5. Reče tujec: »Ja, moj dragi Batthyanyi, glej, tukaj je tako! Ni pa nujno, da bi moralo biti vse naenkrat jasno. Ali ne vidiš, da je bilo to območje prekrito z usodnimi meglicami, ki se niso takoj razjasnile? Tako je tudi z nekaterimi odgovori. Popoln odgovor duha poleni, ker nima več kaj vprašati! Če pa je odgovor nekoliko nejasen, potem postane duh čezmerno marljiv, ko se znajde v majhni mračnosti. Glej, o podobi Jezusa, Gospoda, nisi izrazil nobenega dvoma, in ob tem jasnem odgovoru, se je tvoj duh prepustil lenobnemu počitku in ni več spraševal. Toda nejasnost drugega odgovora, ga je spet prebudila, potem pa te je takoj prisilil, da sprašuješ naprej, in vidiš, to je dobro! – Zato naj te v prihodnje ne skrbijo trdi duhovni orehi, ker ti bo ob pravem času vse postalo jasno!«
6. Reče grof: »Vse to je zelo lepo, vendar vse ostaja še vedno mistično, zelo mistično!« Frančiškan ga prekine in reče: »Ja, ja, ja, mistično, mistično! Veseli moramo biti, da nam je ta prijatelj toliko pojasnil, ne pa, da kritiziramo njegove čudovite besede. Mene ni drugi odgovor niti najmanj motil. Vi, gospod grof, pa ste spet hoteli celo roko, ko se vam je pokazalo prst. V tem resnično ne najdem nobene vljudnosti, ki naj bi vam bila sicer lastna!«

Reče grof: »Prijatelj, to se vas malo ali nič ne tiče! Če ste lenobnega duha, potem bodite, toda od mojega duha ne zahtevajte nobene lenobe!«
7. Reče tujec: »Mirno, mirno, prijatelja! Kajti s tako vnemo se ne da doseči nič velikega in resničnega. Ljubezen naj bo vaš vodnik!«

141. POGLAVJE

FRANČIŠKAN GOVORI O LJUBEZNI IN KRITIZIRA GROFA ZARADI NAZIVA. GROFOV ARISTOKRATSKI ODGOVOR. MIKLOSCHEVO POSREDOVANJE.

1. Reče frančiškan: »Ali ste zdaj slišali, kaj je rekel ta plemeniti, dobri prijatelj? Ljubezen bi morala biti naše vodilo! Z zelo malo besedami je bilo ogromno povedano! Ja, ja in še stotisočkrat ja, za ljubezen, to veliko sveto ljubezen, v kateri so skrite vse skrivnosti življenja!
2. Verjetno poznamo neke vrste ljubezen. Ampak tej se reče samoljubje in ljubezen do mesa, kar pomeni meso lepšega spola! Oba sva doživela veliko dogodivščin z ljubeznijo. Toda Božja ljubezen, ki je na križu trpela največjo bolečino in zmogla izprositi večnega Očeta za popolno odpuščanje svojim morilcem, gospod grof, o takšni ljubezni še sanjala nisva. In vendar samo ta ljubezen vsebuje vse, kar zahteva življenje.
3. Uničiti naše sovražnike, vsem želeti vse hudo, uničiti avstrijski prestol na najmanjše koščke in njegove lastnike poslati v pekel – za to, se mi zdi, bi bili mi kot ustvarjeni. Da pa bi blagoslavljali tiste, ki so nas preklinjali, delali dobro tistim, ki so nam povzročali hudo in tiste sprejeli pod streho, ki so nas preganjali, o tem ni niti sledu v naših srcih. Kajti doslej smo še vedno skrivaj premišljevali o mogočem maščevanju. Obsojati svoje brate s kakršnokoli močjo, res ni nobena umetnost. Sovražiti svoje brate zaradi kakršnihkoli razlik v mnenjih in jih razglasiti za nevredne božanske milosti, je lahka stvar; toda postati gospodar svojih najvišjih strasti in pustiti, da nad vsemi slabostmi pogosto zelo slepih ljudi vlada edino čista božanska ljubezen in jim z vsem srcem želeti milost in odpuščanje od zgoraj, ne glede na njihova slepa dejanja in imeti enako potrpežljivost in usmiljenje z vsemi brati, ne glede na njihovo naravo – prijatelj, to pa je popolnoma druga umetnost, kakor z osemsto topovi in sto tisoč kopji, poskušati narediti ves svet Ogrski, Poljski ali Ruski.
4. In vidiš, dragi prijatelj, to je ljubezen, velika sveta Božja Ljubezen, skrivnost vsega življenja, o kateri midva nikoli nisva niti sanjala. In, če se ne motim, potem je ta naš še vedno neznani prijatelj imel prav to ljubezen v mislih, da bi postala naše vodilo! Toda, kako bo to mogoče, če se med seboj ne razumemo veliko bolje, kot psi in mačke in se še vedno na skrivaj maščujemo našim sovražnikom!? Iskreno rečeno, gospod grof, zlasti me pri vas najbolj moti, da se sploh nočete odreči svojemu nazivu; kar sem vam že večkrat očitno namignil. Toda vi o tem nočete ničesar slišati! Jaz sem se od svojega 'patra frančiškana' že davno poslovil in v meni ni o tem več niti sledu. Zakaj niste tudi vi že zdavnaj storili enako s svojim 'gospodom grofom'? – Z gotovostjo mi lahko verjamete, da vas kot človeka in brata ne bi nikoli z enim samim zlogom užalil, če me pri vas ne bi motil 'grof', ki se v to kraljestvo duhov vklaplja še slabše kot pest na oko. Toda, zavoljo vašega lastnega odrešenja, vas prosim, da 'gospoda grofa Bathianyija' za večno odpišete in nikoli ne boste iz mojih ust slišali besede, ki bi vas vsaj malo užalila; za žalitve ki so vam bile storjene, pa vas želim z vsem srcem prositi odpuščanja. Če tega nočete storiti zaradi mene, storite to zaradi tega najplemenitejšega prijatelja, iz čigar ust je prišlo toliko tolažbe za naša žalostna srca.«

5. Reče grof: »Aha, aha, hinc ergo illae lacrimae (zato te solze)! Dragi moj Ciprijan, povem vam, da se 'grof' ne prodaja tako poceni! Ta prijatelj, ki se tudi zdi zelo moder, ni še nikoli od mene zahteval česa takega. In tudi, če bi to zahteval, je vprašanje, če bi ugodil njegovi želji! Kajti rod Bathianyi je zelo star, ali razumete to?« -
Reče frančiškan: »O ja!« -
Reče grof: »Vi ostanite to, kar ste, jaz pa bom to, kar sem! Zakaj vas moti, če sem grof? Ali niso bili zelo pobožni tudi grofje, knezi in vojvode? Ali grof ne more ljubiti Boga prav tako dobro in morda še bolje od navadnega razbojnika? Mislim, da bo fina vzgoja pravega kavalirja bolj sposobna čiste ljubezni kot navadnega hlevarja! In Bogu ne bi bilo treba biti popoln, če bi imel večje zadovoljstvo v nepopolnem, kot v nečem, kar mora ves svet priznati za večjo popolnost. Zakaj se celo v nebesih najpopolnejši angeli imenujejo 'nadangeli'? Imenujejo se tudi 'knezi svetlobe' in 'glasniki Božje moči'! Tako je Sam Bog med prvoustvarjenimi najpopolnejšimi duhovi vzpostavil določeno hierarhijo, ki jo celo med nebesnimi telesi, gorami, morji, rekami, jezeri, rastlinami in živalmi natančno upošteva, in sicer tako, da mora vse služiti drug drugemu; vendar ne glede na to, ostaja Sonce še naprej Sonce in ga ni mogoče potegniti dol k nobenemu navadnemu planetu. Chimborasso pa ostaja Chimborasso in ga ni mogoče potisniti dol in zmanjšati na krtino, in upajmo, da bo tudi opazna razlika med amazonskim hudournikom in potočkom.
6. Ali ne boste prosili Božanstvo, naj odpravi takšne prednostne pravice v veliki naravi, ki se vam zagotovo zdijo smešne in moteče? Zakaj je imel potem Jehova nekoč za kralja samo enega Savla, enega Davida in enega Salomona, ki je gospodoval nad vsem judovskim ljudstvom?! Ali ne bi po vašem mnenju raje mazilili kar vse ljudstvo za kralje? Torej, kolikor vem, je Bog tudi Davidu obljubil, da bo bodočega Mesijo sveta obudil iz Davidovega plemena, ki bo obstajalo večno. Povejte mi po vaši logiki, ali ni Božanstvo naredilo velikansko napako, da je tako naklonjeno eni osebi izmed milijonov!? Ali se je potem moral Gospod Jezus roditi prav Mariji, ki je bila Davidovega kraljevega rodu, in Jožef, ki je bil istega rodu, naj bi bil Njegov posvojitelj? Ali niste v Kroniki nikoli prebral, da je bilo plemenito prvorojenstvo od Adama zvesto dokazano do Jezusa? Ali bi morali biti po vašem mnenju vsi ljudje enaki vrabcem, katere bi načelo prvorojenstva gotovo zelo malo razlikovalo!?
7. Vidite, dragi prijatelj, kako si zdaj kar naenkrat želite odpraviti hierarhijo, ki jo je na najbolj nazoren način uvedlo Samo Božanstvo?! Ali sem se potem sam naredil za grofa? Ali ni to Božanstvo tako uredilo. Ko pa Bog nekaj ukaže in odredi, ali lahko potem to ljudje razveljavijo po svoji presoji? Jaz sem grof od Boga in zato me ne more od te od Boga dane najbolj častitljive prednosti ločiti, časti zavisten, ljubosumen frančiškan. Ali me razumete, moj dragi pater Ciprijan?!«
8. Reče frančiškan: »Če sem vas razumel? – Morda bolje, kot si lahko mislite! Kajti iz vašega podcenjujočega govora, v katerem so bili dvomljivi dokazi, sem povsem jasno razbral, da za človeka ni nič težjega, kot ponižati se in opustiti svoje privilegije, dosežene na svetu. Tako sem iz vašega res briljantnega govora ugotovil, da je visokim zemeljskim zelo težko postati majhni kot otroci, ki v sebi še ne čutijo nobene zemeljske odličnosti in imajo zaradi svoje prave zemeljske neznatnosti, samo po Božji Besedi možnost vstopiti v Božje kraljestvo, in spomnil sem se tudi, da je Gospod in Bog Jezus rekel bogatemu mladeniču, da bo šla kamela lažje skozi šivankino uho, kot pa bogataš (ali vzvišen človek, kar je isto) v nebeško kraljestvo.
9. Prijatelj, ali je potem gorčično seme, s katerim je Gospod Sam primerjal Svoje kraljestvo, morda Chimboraso ali amazonski veletok? O ne, to je najmanjše seme, kot je Gospod sam jasno nakazal. Toda, če Gospod Sam primerja Svoje kraljestvo s takšno malenkostjo, s katero gotovo želi nakazati človekovo skrajno ponižnost, potem

najbrž ni mogoče domnevati, da bi Chimborasso ali amazonski veletok našla prostor na površini majhnega zrnca. On tudi pravi, da se bodo nebeške ptice naselile pod vejami popolno zraslega gorčičnega grma. Zakaj ni rekel v prid zemeljskim visokostim, da se bodo pod njegovimi vejami naselili orli, jastrebi in pavi! Kar pomeni, da bi moral biti človek na svetu vsaj baron, da bi bil sprejet v nebeško kraljestvo.
10. O moj dragi gospod grof. K meni lahko pridete s tisoč dokazi, jaz pa se bom vedno držal Kristusovega izreka: 'Kar je veliko, visoko in veličastno pred svetom, je gnusoba pred Bogom!' Stavil bi vse, da če nam bo kdaj dana milost vstopiti v nebeško kraljestvo, ne bomo srečali ne kralja Davida, ne Salomona, ne cesarja Karla Velikega, ne svetega ogrskega kralja Štefana, torej tudi ne knezov in grofov Bathianyi; če pa so v nebeškem kraljestvu vsi le dragi ljubeči bratje, ki služijo drug drugemu in imajo vsi samo enega Boga, enega Gospoda in enega Očeta. Toda v peklu je morda še kar nekaj neomajnih aristokratov, ki si med seboj še vedno izkazujejo odlične časti! – Ta naš plemeniti prijatelj, naš tolažnik, me lahko udari po gobcu, če sem tukaj govoril neresnico. Naj bo plemeniti prijatelj veljaven razsodnik med nama, če nimate nič proti!«
11. Reče grof: »O nikakor; temu sploh ne nasprotujem! Toda po mojem mnenju razsodnik ni potreben, kajti vsak od naju ima deloma prav. Nočem, da bi vas karkoli oviralo na poti vaše prihodnje sreče, odslej pa mi dovolite, da grem jaz po svoji poti. Tako bova oba na najlažji način izenačena, brez vsakršnega razsodišča.« -
Reče frančiškan: »Requiescat in pace per omnia saecula saeculorum, et lux perpetua ei! (Naj počiva v miru skozi vse veke in večna luč naj mu sveti!) Za ogrskega velikaša je vsak poskus, ne glede na to, kako je dobronameren, popolnoma nekoristen!«
12. Tedaj spregovori Miklosch, ki se je medtem pogovarjal s tujcem, rekoč: »Prijatelja, med seboj se prepirata, vendar vama povem, da se mi vajin prepir zdi kot mlatenje prazne slame.
13. Povem vam, da drug drugega ne bomo in ne moremo izboljšati in se spraviti v pravičen red, ker smo vsi od A do Ž slabi. Kaj nam koristi, če drug drugega še tako modro učimo, ko pa kljub temu nimamo ničesar pametnega in dobrega za pokazati kot dejanje in lahko poučeni reče učitelju: 'Zakaj me učiš, naj bom v dobrem redu, če si sam v neredu? Najprej se sam spravi v red, in če se mi bo zdel tvoj red zadovoljiv, potem počakaj, da sam pridem k tebi in rečem: 'Brat, tvoj red mi je všeč! Razkrij mi vse prednosti in njegova skrivna načela!' – V tem novem svetu nam manjkajo tudi vse potrebne izkušnje in v bistvu vsi skupaj ne vemo ničesar, kar zadeva njegove razmere, kako naj potem drug drugega poučujemo o njih!?
14. Tvoj govor, moj dragi Ciprijan, je bil vsekakor zelo lep in precej pristno evangelijsko krščanski, in če bi bil govorjen s prižnice na Zemlji, bi povzročil veliko vznemirjenja in morebiti tudi nekaj dobrih učinkov. Toda kakšen učinek je imel na mojega prijatelja Bathianyjija? Vidiš, ravno nasprotnega od tega, kar si ti z njim hotel doseči! Toda kaj je temu žalosten vzrok? Glej, nič drugega kot to, kar je Gospod nekoč na svetu rekel farizejem, ko jih je opisal kot slepe vodnike slepih in izrecno dodal, da nihče, ki je slep, ne more voditi slepega.
15. Glej, tukaj je med nami izjemno izkušen vodnik, ki zelo dobro vidi ta svet. Vsi ga složno prosimo, da nas popelje na pravo pot, in trdno sem prepričan, da bo njegova beseda imela večji učinek, kot da bi mi slepci med seboj še pol večnosti mlatili prazno slamo.«
16. Reče grof: »Ja, ja, popolnoma se strinjam s tem predlogom! In temu primerno bom tudi ravnal. Toda dobri Ciprijan, ki je včasih zelo neotesan, lahko svoj 'requiescat' obdrži. Ne zanikam, da je bil njegov zadnji govor več kot dober in pristno evangeličanski; toda kdo mu je dal pravico, da me je hotel voditi? Pravzaprav ni niti za las boljši od mene, kako bi me potem lahko učil?!

17. Pravo učenje mora izhajati iz nežnega, čistega in razsvetljenega srca in ne sme vsebovati nobenih satiričnih šal; potem bo imelo vedno najboljši učinek. Toda nauk, ki je še tako čist, naredi več škode kot koristi, če je pomešan z ironijo. Kajti, če naj bi me izboljšal, me ne sme žaliti, ampak le nežno in resnično bratsko prepričati. Toda prijatelj Ciprijan je s svojo doktrino bolj oster od najbolj pekoče paprike. Kdo za vraga naj sledi takšni doktrini? Toda tvoj predlog, brat Miklosch, je popolnoma drugačen. Zato se bom temu primerno tudi ravnal!«
18. Reče Ciprijan: »Ja, če vsi izpolnite tisto, kar je že dolgo moja najbolj goreča želja, potem smo vsi v najlepšem redu! Zato prosimo tega dragega prijatelja, da nam pokaže pravo pot, po kateri se bomo nemudoma odpravili!«

142. POGLAVJE

TUJČEVA PRIDIGA O PRAVEM DUHU MED BRATI. FRANČIŠKANOV UGOVOR. TUJEC O REDU SRCA.

1. Reče tujec: »Dragi moji prijatelji: »Od vas ne zahtevam nobenih prošenj, ampak zgolj ubogljivo, blago srce. Vse drugo bo nato prišlo samo od sebe in potem večno ne boste trpeli nobenega pomanjkanja. V bodoče vam ni več treba biti sovražni drug do drugega zaradi kakršnegakoli razhajanja mnenj, niti drug drugemu očitati številne grehe, kot da bi imeli pravico soditi in obsojati drug drugega!
2. Ker se zdi, da ste vsi precej dobro seznanjeni s Svetim pismom, morate tudi vedeti, da tisti, ki reče svojemu bratu: 'Ti bedak!', je kriv večnega ognja v peklu. Če to veste, kako se lahko potem prepirate med seboj!? Vsak od vas je poln napak in pomanjkljivosti in ima dovolj, da pomete pred svojim pragom; zato naj nihče ne razširja napak svojega brata, kajti to je najbolj gnusno pred Bogom.
3. Na žalost vem, kako se na Zemlji brat proti bratu bori; iz čistega ponosa in najbolj groznega pohlepa; kajti vsak hoče biti modrejši od drugega. Vsak se ima v primerjavi s svojim bratom za brezhibnega in brata pogosto označuje z vsemi barvami pekla. – Na zemeljske bogataše še posebej postrani in nevoščljivo gledajo revnejši, kar je seveda neredko posledica preveč skopuškega duha bogatejših. Ker pa so bogati tudi vedno močnejši, revnejši pri njih iščejo zaposlitev in kruh, vendar tega ne počnejo iz ljubezni, ampak iz nuje, in pogosto jih na skrivaj grozno grize, da morajo biti bratu podrejeni in ubogati njegove ukaze, medtem ko bi veliko raje na vse možne načine prevladovali nad svojim premožnim bratom. Kot je bilo že omenjeno, na Zemlji med brati takšni odnosi na žalost obstajajo, kar je dovolj žalostno v primerjavi z najčistejšo Božjo besedo.
4. Toda tukaj v kraljestvu duhov, kjer ne more biti več govora o pomanjkanju, revščini ali prednosti, se takšno zemeljsko sovraštvo nikoli večno ne pojavi! Kajti odkrito vam povem, da kdor svojega brata sovraži iz kakršnegakoli razloga, v tem ni Božje milosti in njegova duša je hudičeva, polna ponosa in polna nespravljivega duha, njegova stalna želja pa je svojemu bratu povzročati težave in ga videti nesrečnega, ker je njemu storil namišljeno krivico.
5. Vaše medsebojno učenje je lahko dobro in pravilno, toda kaj koristi, če se za njim skriva določeno ljubosumje, poželenje po moči, sebičnost in vse vrste pohlepa!? Kdor hoče brata učinkovito poučevati, mora najprej odstraniti bruno iz svojega očesa in šele nato poln ljubezni bratu reči: 'Moj najdražji brat, vidim da ti je iver zameglila oko. Pridi k meni, ali pa dovoli, da jaz pridem k tebi, da ti jo bom zelo nežno odstranil iz očesa!'

Vidite, na ta način bo imel vsak nauk, ki si ga bodo bratje medsebojno dali, najčudovitejši učinek. Če pa hočejo bratje s svojim pogosto nezaželenim naukom samo pokazati, da je vsak najmodrejši in najboljši in edina avtoriteta, potem je tudi najboljši nauk nekoristen in vse samo poslabša in pokvari, ker se ga je žal pogosto le preveč očitno sebično želelo izboljšati.
6. Glejte, jaz sem pravi učitelj, saj od vas ne zahtevam nič drugega kot to, da sprejmete tisto, kar edino služi vaši lastni koristi. Zato morate biti vsi medsebojno vzajemni, potem bodo vaše besede blagoslovljene!
7. Brat Miklosch se je prej tako vedel nasproti vam in njegove besede so takoj našle vhod v vaša srca. Če bi tako govorila tudi brata Ciprijan in Bathianyi, bi vsa ta družba že veliko bolj napredovala. Toda ta dva sta hotela le eden drugemu dokazati, in sicer na povsem evangelijski način, da je vsak boljši, in zato v njunih besedah ni bilo blagoslovljenega napredka.
8. Zdaj zato opustite vse, kar vsebuje le najmanjši videz kakršnekoli želje po odličnosti, sicer ne morete postati otroci enega in istega Očeta v nebesih! Kaj bi vam koristilo, če bi z vašim medsebojnim poučevanjem dosegli, da bi eden osvojil cel svet od drugega, a bi pri tem utrpel največjo škodo na lastni duši!? Kaj lahko potem da, da reši svojo dušo iz močvirja pogube!?
9. Ali poznate Gospodovo molitev? Vidite, v njej med drugim piše: 'Odpusti nam naše grehe, kakor tudi mi odpuščamo svojim bratom, ki so grešili zoper nas!' Če pa postavljate najrazličnejše težke pogoje za spravo, ki jih nasprotna stran pogosto komaj izpolni, na čem potem temeljite svojo ustrezno prošnjo Bogu?
10. V Svetem pismu tudi piše: 'Blagoslavljajte tiste, ki vas preklinjajo in delajte dobro tistim, ki vas sovražijo in želijo zlo!' Če pa se že kot prijatelji in sotrpini v nesreči prepirate med seboj, kaj bi potem šele storili svojim sovražnikom!? In vendar vam povem, da nihče od vas ne bo mogel vstopiti v Božje kraljestvo, dokler ne bo iz srca zavpil, kot Kristus na križu: 'Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!'
11. Če se vsi s tem strinjate, potem pojdite z menoj v tisto hišo! Če pa ne, ostanite in si sami poiščite prenočišče! Kajti vaša volja je večno svobodna!«
12. Reče Bathianyi: »Prijatelj, tvoje besede so kot ostre puščice in vedno zadenejo točno v središče, a vseeno ne ranijo nobenega srca, ker so resnične in popolne v najboljšem redu, v katerem edino lahko obstaja srečna družba. Tako kot jih bom jaz, upam da jih z vso hvaležnostjo sprejmemo vsi, kakor si nam jih dobrotljivo dal. Vsled teh tvojih besed tudi odpuščam iz vsega srca vsem svojim zemeljskim sovražnikom. Kajti storili so, kar so storili, res samo v slepem zmagovalnem besu nad nami, njihovim domnevno največjim sovražnikom. Bog, Gospod odpusti jim! Do mene nimajo več nobene krivde.
13. Prosil bi samo Gospoda neba in Zemlje, naj se spomni moje žene in otrok, in naj jih vodi, da bodo nekega dne prišli do Gospoda Boga po boljši poti, kot je bila moja!«
14. Reče tujec: »Moj dragi brat! Ne skrbi nič več, kaj se dogaja spodaj na Zemlji! Ker za to že skrbi Gospod, ki je tukaj vsem vam veliko bližje, kot si mislite. Kar pa zadeva tvojo ženo in otroke, potrebujejo res dobro zemeljsko ponižanje, brez katerega bi komaj kdaj prišli tja, kjer si zdaj ti. S tem ponižanjem pa se bodo naučili spoznati popolno ničnost vseh zemeljskih dobrin in na skrivaj celo do njih čutili odpor. Tako bodo po odložitvi zemeljskega telesa lažje dosegli Kraljestvo svetlobe. Toda zdaj naj te ne skrbi nič drugega kot ljubezen do Boga in vseh tvojih bratov, vse ostalo bo prišlo samo od sebe.«
15. Reče frančiškan: »Prijatelj, jaz sem sicer povsem v redu, kar zadeva tukaj tega mojega sotrpina. Kar pa se tiče najbolj neusmiljenih pravih hudičev na Zemlji, me verjetno ni tako zlahka kupiti kot prijatelja Bathianyija in mogoče še nekaj več drugih.

Kajti drago, najmodrejše Božanstvo mora Samo uvideti, da ni majhna stvar biti usmrčen na Zemlji, kot navaden razbojnik. Za tak zločin zahtevam od Boga pravično poravnavo s sorazmerno ostro kaznijo našim sodnikom, sicer moje srce ne bo zlahka našlo miru.«
16. Reče tujec: »Prijatelj, tisti, ki so te usmrtili, so prav tako Gospodovi, kot ti. Predpostavimo, da si po malomarnosti z roko zadal sebi zelo bolečo rano na nogi, da si od bolečin preklinjal svojo roko, potem pa je prišel nekdo k tebi in rekel: 'Prijatelj, to ti je naredila tvoja lastna roka, zato se ji maščuj in jo daj odsekati, saj ni več vredna biti del tvojega telesa!' Povej mi, ali bi upošteval tak predlog?«
17. Reče frančiškan: «Oh, drago Božanstvo bo obvarovalo človeka pred takšno neumnostjo! Tako bi si dodal še desetkrat večjo bolečino!«
18. Reče tujec: »Aha, zdaj pa te imam tam, kjer sem te hotel imeti! Če nočeš izkusiti drugega gorja, ki sledi z kaznovalnim odsekom tvoje roke, ki se je očitno pregrešila zoper tvojo nogo, kako bi lahko potem dragemu Božanstvu ustrezalo, da bi si odsekalo Svoje ude, ki bi se brezbrižno vedli do drugih!? Kako lahko zahtevaš od Boga, da naj naredi Sam sebi tisto, česar ti ne bi nikoli storil sam sebi!? Glej, kot si ti tukaj celostno bitje z vsemi svojimi telesnimi udi, tako je tudi Božanstvo z vsemi Svojimi ustvarjenimi bitji konkretna celota in si vedno prizadeva vse svoje bolne dele ozdraviti na najboljši način in jih narediti primerne za njihov večni cilj. – Toda, če zna Gospod Bog zaceliti vaše rane na drugačen in veliko boljši način, ali se boste potem še vedno maščevali svojim zemeljskim sovražnikom?«
19. Frančiškan nekoliko v zadregi reče: »Ja, potem seveda ne več! Tudi jaz v Božjem Imenu rečem, da kakor je prav Bogu Gospodu, tako bo odslej tudi meni! Upam pa, da mi drago Božanstvo mojega stališča ne bo vštelo kot napako, ki so ga povzročile najbolj žalostne okoliščine.«
20. Reče tujec: »Če si v svojem srcu v redu, potem si lahko tudi z Bogom v redu. In, če si vsem svojim sovražnikom odpustil iz najgloblje globine svojega srca, potem bo tudi ves tvoj dolžniški dolg pred Bogom izbrisan! In potem lahko z mirnim srcem in vestjo moliš k Bogu: 'Oče, odpusti mi vse moje grehe, kakor sem zdaj jaz odpustil vsem, ki so grešili zoper mene!' In Oče ti bo vse odpustil in ti je že odpustil, še preden si Ga za to prosil.«

143. POGLAVJE

FRANČIŠKANOVI ZADNJI DVOMI. KAJ SE ZGODI S SMRTNIMI GREŠNIKI? MODER, LJUBEČ TUJČEV ODGOVOR. POVABILO V HIŠO.

1. Reče frančiškan: »Dragi prijatelj, zahvaljujem se ti za ta čudoviti poduk! Resničen je in popolnoma vreden velikega Boga, in vsaka duša mora v njem najti najpopolnejšo pomiritev. Kljub temu pa obstajajo stvari, ki jih je treba šteti za glavne napake človeške narave. Z njimi zagotovo ne moremo ravnati tako, kot s sovražniki, ki so nam storili zlo. Sem spadajo na primer določene goljufije, ki so bile storjene v škodo ljudem, katerih se ne da niti z najboljšo voljo popraviti. Tako so tudi nečistovanje, posilstvo, samoskrumba, skrunitev dečkov (pogosto celo na posvečenih mestih) in podobne grešne stvari, ki jih Bog Sam strogo prepoveduje s tako rekoč neizogibnim večnim prekletstvom, ki ga nikoli ni mogoče razveljaviti in kljub spovedi pusti na duši neizbrisen madež greha. Zato je zelo pomembno vprašanje: kaj bo drago, presveto Božanstvo

storilo!? Ali se tudi ti madeži izbrišejo iz dolžniške knjige z besedami: 'Gospod, odpusti nam, kakor tudi mi odpuščamo!'«
2. Reče tujec: »Prijatelj, če meniš, da je Božanstvo modrejše od najmodrejših in najboljših ljudi, potem boš moral pomisliti tudi na to, da na naravne slabosti ljudi gleda z še veliko boljšimi očmi, kot gledajo nanje najmodrejši in najsijajnejši ljudje. – Res si veliko grešil v svojem mesu, ker si bil v veliki skušnjavi. Proti tem skušnjavam bi se sicer lahko boril, če bi pri tem uporabil resnično resnost. Toda takšna resnost se ti je zdela preresna in zabave naravnega življenja presladke, in tako si ostal nespremenjen glede na svoje meso, a glej, potem je posredovalo Božanstvo in te iz tvoje čutne celice miru postavilo na bojno polje. Potem si imel mogočno priložnost videti konec vsega mesa in njegovih poželenj v zelo grozljivih pričevanjih, kar te je streznilo. In na koncu je moralo tudi tvoje lastno meso na sebi izkusiti, kakšna vrednost je bila v vseh njegovih željah in njihovih izpolnitvah. In glej, Božanstvo je kaznovalo tvoje meso ter očistilo in osvobodilo tvojo dušo. In tako se ti sedaj ni treba več spraševati, kaj bo s tvojimi grehi. Kajti povem ti, da so svojo sodbo in svoj konec dosegli z mesom! Kajti tisto, kar je iz mesa, je tudi sojeno in z mesom pokopano.
3. Ja, drugače pa je, ko duša sama povsem preide v meso. Seveda je ne more doleteti drugačna usoda, kot je usoda mesa. Toda pri tebi ni tako, kar lahko prepoznaš po tem, da tukaj živiš brez mesa, a še vedno čutiš v sebi usodo mesa in ne ležiš mrtev v grobu.«
4. Reče frančiškan: »Ampak prijatelj, kaj se potem zgodi s tistimi dušami, ki si delijo grozljivo usodo svojega mesa? Po popolnem razpadu svojega malika, bodo zagotovo šle v pekel?«
5. Reče tujec: »Nobena duša ne bo nikoli oropana svoje svobode, kot tudi svoje zavesti in spomina! Če si želi vstajenje, bo vstala. Če pa hoče iti še globje pod svojim grobom v pekel, tedaj ji pot ne bo zaprta. Pekel je gotovo od Boga postavljen (dopuščen) in kot večno ločen od vseh nebes, strogo sojen; vendar ne za dušo! Kajti ta ne bo sojena, razen po svoji lastni ljubezni in popolni svobodi volje. Če si želi v pekel, ker je to njena prava ljubezen, bo šla v pekel in nihče je ne bo mogel zadržati. Če pa si želi v nebesa, potem bo tudi najbolj ustrežljivo in ljubeče sprejeta in vodena tja po najboljših poteh. Kajti tako želi najboljši Božji Red!«
6. Reče frančiškan: »Ampak prijatelj, ali bi nam lahko povedal, kakšen je pekel v resnici?«
7. Reče tujec: »Prijatelj, v Svetem pismu piše: 'Predvsem pa najprej iščite Božje kraljestvo, potem se bo vse uredilo samo od sebe.' – Zato bomo tudi poskrbeli za božanske prednosti in slabosti, ki bodo kmalu postale očitne in znane vsem.
In tako zdaj pojdite vsi z Menoj v tisto hišo, ki je sedaj že osvobojena vse megle! Tam boste prejeli večjo svetlobo! Naj bo tako!«

144. POGLAVJE

SIJAJ IN VELIČASTNOST HIŠE.
DUŠE HREPENIJO PO GOSPODU.
MIKLOSCHEVA SLUTNJA.

1. Bathianyi se priključi tujcu tik ob desni strani, frančiškan pa prav tako čim bližje, z leve strani. Miklosch, kot vodja vse ostale družbe, hodi korakoma za tujcem.
2. Bolj, ko se približujejo hiši, bolj opažajo ogromno veličino in neznanski sijaj ter veličastnost stavbe. Že v bližini hiše Bathianyi ne more več zadržati začudenja in reče z največjim navdušenjem: »Prijatelji, tega ne bi mogli zgraditi ne angeli, niti celo

najmodrejši duhovi z vseh zvezd, ampak je to Bog zgradil s Svojo lastno roko! S to strašno velikostjo stavbe in vendar pri tem kljub temu estetsko enakomerno povezano, se ne more nič primerjati! Ah, to je več kot bomo vsi kdaj večno dojeli! No, če je ta hiša vseh hiš že zunaj tako neizrekljivo čudovito oblikovana, kako bo šele opremljena njena notranjost!?«
3. Reče frančiškan: »Prav imaš! – Prosim za odpuščanje, hotel sem reči prav imate, gospod grof!«
Reče grof: »Prijatelj, ostani pri ti! Nočem slišati ničesar več o nobenih nazivih! Od zdaj naprej sva brata!«
4. Reče frančiškan: »Lepo, lepo, dragi prijatelj! To je bila že dolgo moja želja! Zdaj pa k stvari! – Torej, imaš prav! Videl sem cerkev Sv. Petra v Rimu, vključno z več tisoč vatikanskimi sobami, in ti povem, da je vse v primerjavi s to palačo komaj polžja hišica! Po moji oceni bi ta velikanska palača vseh velikanskih palač, sprejela zelo udobno stokratno prebivalstvo Zemlje. Če se samo pogleda pročelje! Ta se širi levo in desno skoraj v neskončnost! Glede višine pa se mi zdi, da če bi bila Luna, bi trčila v strešni zatrep, kajti takšne višine se ne meri v sežnjih, ampak v miljah. Ah, ah, to je nekaj neznanskega! Človek bi lahko že kar znorel!«
5. Reče grof tujcu: »Toda povej nam, dragi dobri prijatelj, ali v tej zgradbi, ki je večja od sveta, živi Gospod Bog Jezus Kristus? Kajti za enega ali več zelo blagoslovljenih in velikih angelov, bi bila resnično prevelika in prečudovita?«
6. Reče tujec: »Ja, ja, tudi Sam zelo pogosto živi v takšnih hišah, in tako tudi v tej, s prijatelji in otroki! Samo trenutno Ga ni doma, ampak bo. Ko boste vstopili v notranjost hiše, se bo po vsej verjetnosti takoj pojavil. Samo morate paziti, da Ga boste prepoznali!«
7. Reče grof: »Naj živi Kristus! O prijatelj, pri Bogu, če bi le enkrat videl Kristusa, potem si ne bi želel več nobene druge blaženosti! Ampak veš, pravega Kristusa, in ne neke rimske maškarade!« -
Reče frančiškan: »Ja, ja, tudi jaz si ne želim več nobene druge blaženosti!«
8. Iz družbe stopi naprej nekdo in reče: »Oh, oh, molim, da bi le enkrat videl Kristusa! In, če je mogoče, tudi Sv. Jožefa, ki je bil moj godovni zavetnik! Če pa to ni mogoče, potem pa samo Kristusa!«
9. Reče tujec: »Ja, razloži mi, zakaj bi tako neznansko rad videl Kristusa!«
Vprašani odgovori: »Oh, tega res ni treba razlagati! Ker imam Kristusa rad nad vsem!«
Reče tujec: »To je že v redu, ampak zakaj imaš rad Kristusa nad vsem?«
Reče vprašani: »Oh, to je zelo jasno – ker je Kristus, in ker je On Bog, in ker me je odrešil iz pekla, in ker je tudi tako dober Odrešenik!«
Reče tujec: »Kaj boš storil, če boš videl Kristusa?« -
Vprašani odgovori: »Oh, od vsega veselja bom zavpil: 'Naj živi Kristus!', in če bom smel, Ga bom objel!«
10. Reče tujec: »No, no, že vidim, da ti je Kristus zelo všeč! Kaj pa bi naredil potem, če tebe Kristus ne bi imel tako rad, kot imaš rad ti Njega?«
Reče vprašani: »Ah, to je vseeno, ker nisem vreden, da bi me moral Kristus imeti rad. S tem se ne bom obremenjeval!«
Reče tujec: »Dragi moj, zdaj se vrni k svojim tovarišem z zagotovilom, da te bo Gospod Kristus morda ljubil še bolj, kot ti Njega.«
11. Jožef se zdaj vrne nazaj; in tujec reče grofu: »Poslušaj, ta je govoril s srcem namesto z jezikom! Ta je tudi najbolj nedolžen od vseh vas in resnično niti najmanj ni zaslužil svoje zemeljske smrtne kazni. Do tega človeka moram biti še posebno obziren! – Ampak zdaj smo pred vrati! Torej se takoj vselimo v sobe te hiše!«

12. Reče grof: »Najdražji prijatelj, samo še ena prošnja! Najbolj prijazno nam povej, če pride Kristus z milijoni angelov, le kako Ga bomo prepoznali?«
Reče tujec: »Samo name se zanesite! Saj sem vam že enkrat povedal, da mi je popolnoma podoben. Potem me lahko le pogledate in primerjate, če mi je kdo podoben, in potem bo to On!«
Reče grof: »Hvala ti, ker si ostal z nami! Kristus Gospod ne bo šel mimo nas, ne da bi ga videli. - - No, no, to je dobro, to je zelo dobro!«
13. Reče tudi Miklosch, ki se nahaja zadaj: »Prijatelji, kot opažam smo še malo slepi. Povem vam, da imam zelo čudno slutnjo!« -
Reče frančiškan: »No, kakšno slutnjo?«
Reče Miklosch: »Nič drugega ne bom rekel, kot to, da boste tudi vi kmalu imeli tak občutek in rekli: 'Ampak, kako smo lahko bili takšni slepi voli!?' Ali ste me razumeli? Takšni slepi voli!«
14. Reče grof: »Dragi prijatelj, že stojimo na pragu velikega vhoda v hišo, kar ne Sonce, Zemlja in Luna me morejo pokazati ničesar podobnega. Z vstopom v te čudežne sobane bo zagotovo tesno in nepreklicno povezan tudi vstop v povsem nove, doslej nikoli slutene življenjske razmere. Pred tem vstopom, polnim nepredvidljivih posledic, nas brat Miklosch opozarja, da ima zelo pomembno slutnjo in se dobesedno čudi, da ostali te še nismo zaznali. Ker pa mora imeti vstop v to čudežno hišo zelo pomembne posledice, sem mnenja, da bi moral brat Miklosch zelo jasno izraziti svojo slutnjo, preden vstopimo v sobane te hiše, saj bi nam njegova slutnja lahko zelo koristila, dokler se vanjo še lahko poglobimo. Zato, brat Miklosch, bodi tako prijazen in nam razloži svojo slutnjo! – Naš dragi prijatelj bo že tako dober, da bo do nas nekaj trenutkov potrpežljiv.«
15. Reče Miklosch: »Ja, moji dragi prijatelji, moja slutnja je res nenavadna, vendar vam je ne morem opisati. Toda tukaj se mi zdi, da je po mojem občutku skoraj tako, kot takrat, ko je med dvema učencema na poti v Emmaus hodil Sam Gospod, pa Ga nista prepoznala, čeprav ju je zelo modro poučil o najrazličnejših stvareh. Vidite, tukaj se mi zdi natančno tako! In skoraj bi lahko stavil, da ta moja čudna, ki je docela blažena slutnja, ne bo primerljiva z mlatenjem prazne slame! – Skratka, čas bo povedal svoje! Na koncu bomo že videli!«
16. Reče grof: »Pojdi, pojdi, ti ljubki, pobožni sanjač! Kako si to predstavljaš? Kristus, Gospod, čisto preprost, brez vsakršne glorije, se bo spustil iz Svojih najvišjih nebes k nam hudim grešnikom, tako kakor je prišel kot Sin človekov k trdosrčnim Judom!? Glej, glej, kaj ti pride na misel? Razmisli o tem kdo in kaj je Kristus ter kdo in kaj smo mi Zanj! Potem boš takoj imel druge slutnje. Glej, tvoja dobra slutnja ni nič drugega kot zelo lep Kristusov grad v oblakih, ki sem ga tudi jaz zelo velikokrat gradil v moji mladosti. Kam pa je izginila draga resničnost!? Mimogrede, tvoj mali grad v zraku mi je bolj všeč kot ta hiša. In moram ti povedati, da če bi bila to resničnost, bi bil zagotovo najsrečnejši duh v vsej neskončnosti. Ampak o tem bodiva tiho! Kajti ti veš, da ne glede na to, kako dober in prizanesljiv je Kristus, močno dvomim, da bi se pustil videti tako poceni, kot si ga predstavljamo v naših idiličnih, majhnih krščanskih zračnih gradovih. Ali imam prav, ali ne?«
17. Reče Miklosch: »Prav imaš, vendar se svoje slutnje ne morem znebiti. Resnično, moje srce v meni trepeta!«
Reče grof: »Neumnost! Tudi moje trepeta, pa še kako! Toda pri meni to izvira zaradi zelo pomembnega vstopa v to pravo Božjo hišo in od negotovosti, na kaj bomo v notranjosti naleteli!«
Reče Miklosch: »Ja, ja, na koncu boš imel ti še vedno prav! To bo, ja, to bo zagotovo!«
18. Reče tujec: »No, ali sta že končala z razpravljanjem?«

Reče grof: »Prijatelj, spet smo v popolnem redu! Vsekakor bi bilo zelo zanimivo, če bi od tebe dobil majhno pojasnilo o tem. Vendar že segaš po kljuki na vratih! Zato se bo morda v hiši našla priložnost, da o tem malo bolj razsvetlimo naš razum.«
19. Reče tujec: »O vsekakor bo še veliko priložnosti! Zdaj pa končno vstopimo v hišo! – In tako se odprite, vrata v večno življenje!«

145. POGLAVJE

VSTOP V NEBEŠKO HIŠO. SREČANJE S STARIMI ZNANCI. GROFOVO SLEPO ISKANJE JEZUSA.

1. V istem trenutku se vrata na široko odprejo. Nepopisen sijaj izžareva iz prve dvorane proti tistim, ki vstopajo, katere toplo sprejme velikanska množica v plisiranih oblačilih, kot iz najfinejšega bisusa. Na čelu stoji general, obkrožen z menihom Tomažem in Dismasom.
2. Ko grof zagleda in takoj prepozna generala, se presrečen ob tem nepričakovanem snidenju, vrže svojemu staremu prijatelju na prsi, ga poljubi in evforično reče: »Stotisočkrat bodi pozdravljen v gotovo boljšem življenju, kot je moje, moj dragi stari dobri prijatelj in brat! Oh, kako sem vesel, da te spet imam, in če hoče Gospod Bog, te bom morda imel za vedno! Zagotovo si že srečen, presrečen in Bog Gospod tudi mene ne bo pustil nesrečnega! – Ah, ah, ampak vse bi prej pričakoval, kot da srečam tebe tukaj tako srečnega, in da te zopet vidim. Kako se ti je godilo takoj po prihodu? In kako ti gre zdaj? In kaj pravzaprav tukaj delaš?«
3. General vrne pozdrav in reče: »Moj dragi prijatelj, tukaj sploh ni govora o tem da bi karkoli delali, ampak le da uživamo v vsem, s čimer nas v preobilni polnosti obdarja neomejena dobrota in ljubezen Gospoda Jezusa Kristusa. Če blaženo uživanje ne bi bilo povezano z nepopisno čudovito raznolikostjo, bi morali z Jobom zares začeti vzklikati: 'O Oče, najdražji Oče, le za nekaj časa prenehaj blagoslavljati!' Ja, prijatelj, šele tu se začne resnično spoznavanje Kristusa! Vendar več ni treba, da ti povem, ker ti bo v bližnji prihodnosti vse pojasnjeno. Če pa hočeš dobiti vnaprejšnjo majhno predstavo o Gospodovi modrosti, vsemogočnosti in ljubezni, samo malce poglej sijaj te dvorane in boš že pri opazovanju le-te dobil zelo posebno predstavo o Kristusu, edinem Gospodu nebes in Zemlje.«
4. Reče grof: »Dobro, da si me spomnil na Kristusa Gospoda! Kaj veš o Njem? Ali si že imel kdaj neizrekljivo srečo, da si videl Njega, Najsvetejšega? Ali je že bil tukaj? Ali bo kmalu spet prišel? Od kod bo prišel? In kako naj Ga takoj prepoznam? Veš, jaz Ga tako neizmerno ljubim, da bi se mi resnično vsa ta veličastnost zdela brez Njega kot izumrla hiša. Zato bodi tako prijazen in me takoj opozori Nanj! – O Bog, o Bog, kakšen prizor bo to, ko bom videl Njega, svojega Stvarnika!«
5. Ob tem grofovem zavzetem spraševanju se general nasmehne in čez nekaj časa reče: »Toda prijatelj, tukaj se mi zdiš, kot nekdo, ki ne vidi gozda zaradi dreves! Povej mi, kako si približno predstavljaš Jezusa Gospoda! – Potem ti bom nekaj povedal, kar te bo zagotovo zelo močno presenetilo.«
6. Reče grof: »Prijatelj, Kristusa si predstavljam kot Boga Gospoda v nepopisni slavi, obkroženega s Svojimi apostoli in neštetimi angelskimi zbori, ker je zapisano, da bo spet prišel na plavajočih nebesnih svetlobnih oblakih, iz katerih bo zagotovo na vse strani vsako sekundo bliskalo bilijon strel. – Tu imaš zdaj mojo predstavo Kristusa Gospoda! In zdaj mi povej, kar si mi obljubil.«

7. Reče general: »Brat, res imaš popolnoma napačno predstavo o Kristusu Gospodu! Kot sem rekel, gozda ne vidiš zaradi dreves. Glej, tukaj smo vsi jasno slišali, kako vam je naš največji prijatelj, ki ga še vedno z levo roko trdno držiš za njegovo desnico, povedal razpoznavno znamenje Kristusa Gospoda in tudi obljubil, da bo Gospod obenem z vami prišel v to hišo. No, poglej malo okoli sebe, če Mu je kdo na las podoben. In, če koga najdeš, ga imej za Gospoda! Kajti, povem ti, da je Gospod Bog Jezus tukaj tako preprost in skromen, kakor je bil na Zemlji, in na Njem ni nikjer sledu kakršnegakoli blišča!«
8. Reče grof: »Prav, prav! Ravno to je ta najdražji prijatelj zunaj rekel vsem nam. Ampak bo trajalo kar nekaj časa preden bom pregledal vseh teh zagotovo tisoč navzočih ljudi, ki so s tem dragim prijateljem. Ampak to je delo, ki je res vredno truda. Dvorana je enormno velika in močno osvetljena, prisotni pa so kot na ukaz že postavljeni v vrsto, kar je zelo dobro, tako da bom lahko pregled končal prej, kot sem sprva mislil. – Tu v prvih vrstah ne najdem zaenkrat nikogar podobnega. Zato pregledujem naprej! Še vedno ne najdem nikogar podobnega. Vidim tako oddaljene, kot tiste, ki so blizu, vendar se zdi, da naš dragi dobri prijatelj nima brata dvojčka! Tam čisto v ozadju vidim še eno skupino, ki bi si jo rad nekoliko pobliže ogledal, če bi bilo dovoljeno?«
9. Reče general: »Oh, brez vsakršne spodobnosti! Kajti tukaj je doma najpopolnejša svoboda!« - Potem gre grof s svojim še vedno neznanim prijateljem proti navedeni skupini. Vendar takoj, ko se tej skupini približata, vsi prevzeti od velikega strahospoštovanja padejo na svoje obličje in zavpijejo: »Pozdravljen, pozdravljen, pozdravljen Prevzvišeni!«
10. Grof dobesedno prestrašen nad takšnim razvojem dogodkov, reče svojemu spremljevalcu: »No, zdaj smo pa tam! Hotel sem jih primerjati s tabo, zdaj pa vsi ležijo pred nami na svojem obličju in kričijo bog ve komu: 'Pozdravljen'! – Ali morda to zadeva koga od naju? Ali pa je Jezus očitno prišel od nekod?« –
Reče tujec: »Malo počakaj! Ta skupina bo takoj spet vstala in potem boš lahko takoj nadaljeval s svojim pregledovanjem.«
11. Na skrivno Gospodovo znamenje cela skupina spet vstane. Grof takoj odkrije, da jo v celoti predstavljajo ženske osebe, in reče: »Najdražji prijatelj, kolikor vem je bil Gospod, Bog in Odrešenik Jezus na Zemlji popoln moški in zagotovo v Svojem večnem kraljestvu ni postal ženska! Zato mislim, da bo za moj namen tukaj mogoče zelo malo ugotoviti. Od njih pa bi rad izvedel samo to, zakaj so prej tako kričale 'pozdravljen'?«
Reče spremljevalec: »Pojdi tja in jih vprašaj!«
12. Grof se zelo skromno približa skupini, a ta nanj zelo glasno zavpije: »Nazaj, nazaj! S tabo nimamo nič skupnega, ker si brezbožnež v Božji hiši!«
13. Grof se takoj umakne, a kljub temu reče skupini, ki sploh še ni dolgo v tej hiši: »No, no, le pazite, da vam ne odvzamemo nekaj lotov lekarniške teže od vaše najvišje papeške svetosti! O ve, izbirčne Metke. Verjamem, da bi morala biti ta moj prijatelj in jaz tudi tako sveta kot ste ve?! – Pojdiva naprej, dragi prijatelj, kajti s temi bitji si ni mogoče nič pomagati! Njihova pristna ošabna jezuitska svetost mi je neznosna!«
14. Reče spremljevalec: »Ah, prijatelj, tega ne smeš tako vzeti! Kajti tukaj je treba vse prenesti z največjo potrpežljivostjo! Tudi te še niso čisto v Redu, vendar niso več daleč od svojega cilja!«
15. Reče grof: »Ja, ja, je že vse v redu; toda zavračati nas kot zločince je nekoliko preveč čudno! Ampak, v Božjem Imenu, naj bo tako. Ko bi le že dosegel svoj namen. Povsem nerazložljivo mi je kako jaz zdaj tukaj skoraj ne mislim na nikogar drugega kot na Jezusa Gospoda. Vse te prav nebeške lepote, kakor te mične, lepe dame, kot tudi ta dvorana, so zame kot mrtve mumije ali podobe brez duše, dokler ni tu Edinega. Na

Zemlji se le nekaj sliši o vrhovnem Božjem bitju, toda tukaj, kjer lahko človek vidi najpopolnejšega Božjega Duha, postane obstoj neznosen, če ne vidiš Njega, ki je Edini Vse v vsem. Dragi prijatelj, če veš, kje je zdaj, mi Ga pokaži, da Ga bom videl vsaj od daleč!«
16. Reče spremljevalec: »Moj dragi prijatelj in brat, nekoliko težko ti bom pokazal Jezusa v daljavi! Kajti, kdor Jezusa ne vidi v svoji neposredni bližini, Ga tudi v daljavi ne bo mogel videti. Jezusa si moraš želeti videti samo v svoji neposredni bližini, potem se bo tudi zgodilo po tvoji želji.«
17. Reče grof: »Moj najbolj spoštovani prijatelj, to bi bilo že vse v redu in zelo zaželeno, če bi le lahko prenesel Njegovo presveto bližino. Toda niti Njegovi najbližji in najvišji angeli ne morejo prenesti Njegove neposredne bližine. Vprašanje je, kako bi jo potem lahko prenesel jaz?«
Reče spremljevalec: »Prijatelj, če pa Kristus Gospod ne bi bil pred teboj niti za las drugačen od mene in bi govoril s teboj tako, kot zdaj jaz – mi povej, ali bi imel pred Njegovo svetostjo še vedno določen strah, tako kot ga imaš zdaj?« -
Reče grof: »No, mislim, da bi se mi verjetno zdelo malo lažje. Vendar bi mi bilo vseeno nekoliko težko, saj bi moral razmišljati o tem, kdo je On in kdo sem jaz. On, ki je neskončno Vse in jaz najpopolnejši Nič! Vsekakor pa bi mi bilo lažje, kot če bi prišel v vsej Svoji nebeški moči.«
18. Reče spremljevalec: »Dobro! Kaj pa bi potem naredil, če bi bil na primer Jaz Sam Kristus in bi se ti iz določenih razlogov šele sedaj razodel!? Kako bi se na to odzval?«
19. Reče grof: »Poslušaj, prijatelj, to pomeni ubogega hudiča, kot sem jaz, postaviti na težko preizkušnjo! Resnično, visoki prijatelj, če bi bil res ti Sam Kristus, bi zagotovo, nedvomno za celo večnost onemel! Raje mi reci zatrdno, da bom takoj umrl od čistega spoštovanja, ljubezni in groze!«
20. Reče spremljevalec: »Ja, prijatelj, Jaz Sem Kristus! In, če težko verjameš, potem vprašaj te ljudi tukaj, oni ti bodo povedali! – Tvoja ljubezen Me je tako pritegnila k tebi!«

146. POGLAVJE

VELIKI TRENUTEK GROFA BATHIANYIJA.
BATHIANYIJEV VELIČASTEN POKLON GOSPODU.
GOSPOD O OČETOVSKEM ODNOSU DO SVOJIH OTROK.

1. Grof, popolnoma iz sebe, deloma iz strahu, deloma od prevelikega veselja in deloma tudi iz strahu pred kakršnokoli prevaro, ki se mu je zdela mogoča, sploh ne more dojeti Moje izjave. Šele po precejšnjem času nastajajočega notranjega najbolj radostnega boja, s katerim njegov duh pretrga vse vezi in se razširi po vsej njegovi obdajajoči duši, grof zelo jecljajoče zajeclja besede:
2. »Torej, t - t – to – s – s – si – Ti? Večni – Gospod – nad vsem, kar obsega čas in prostor in nad vsem, kar živi v večni svobodi in s popolnimi očmi gledaš v večne globine Svojih čudovitih stvaritev!? O Bog, o Bog, o Bog! – Jaz – bedni črv, od drugih črvov pomendran, ničvreden prah v prahu, zdaj stojim pred Teboj, presvetim večnim Mojstrom neskončnih čudežnih del, ki so vsi izšli iz Tvoje vsemogočne roke; pred mojim Bogom, pred mojim Stvarnikom, Očetom, pred mojim Odrešenikom Jezusom! – O poslušajte, vsa nebesa! Zdaj stojim pred Bogom, mojim in vašim Bogom! Pridite, pridite sem vse ve nadvse blažene večnosti, pridite in mi pomagajte občutiti, ko bitje prvič stoji pred Bogom, svojim Vsemogočnim Stvarnikom! In – oh, težko si je predstavljati – ta Bog je kot preprost in skromen človek in mi govori voden s Svojo

najvišjo Ljubeznijo, tako prizanesljivo blago in nežno, kot lahko govori le najboljši brat s svojim edinim, najboljšim bratom!
3. O ljudje, ki tavate v najrazličnejših zablodah po površju zahrbtne Zemlje in pogosto stojite na zelo žalostnih romarskih ciljih s spuščenimi glavami in spuščenimi rokami in nikoli ne veste, ne kod ne kam se obrniti, - sem, sem pridite v svojih srcih in spoznajte Boga v Jezusu, ljubkem Odrešeniku, in zlahka boste kos svojim velikim in ničevim načrtom, v kratki preizkušnji življenja na Zemlji.
4. Pravo spoznanje Boga, vam bo pokazalo, kako malo je potrebno, da najdete pot do Boga Gospoda in ste nato nepojmljivo presrečni! Ne prepirajte se, kot ubogi psi in mačke, o zemeljskih stvareh, ki so zelo minljive in nimajo pred Bogom nobene vrednosti, temveč si zlasti prizadevajte za pravo in resnično spoznanje in ljubezen do Boga in se ljubite zavoljo Boga, kot pravi bratje in sestre, kot otroci enega in istega Očeta, ki je vedno in večno Svet ter onkraj našega razumevanja nepojmljivo ljubeč, dober in blag, potem boste imeli v vaših srcih več, kot bi vam lahko dal in priskrbel ves svet!
5. Kaj je najbolj sijajno častno mesto na Zemlji v primerjavi z mojim položajem pred vidnim Bogom in Gospodom, s čigar ljubeznijo in modrostjo se ne morejo vse nebeške večnosti nikoli dovolj nasititi! O Bog, o Bog, kakšna blaženost je biti s Teboj! In kako so zdaj pozabljene vse hude nezgode, ki so se mi zgodile na Zemlji! Kje so zdaj moji sovražniki?! Resnično, zdaj bi lahko zaklical: 'Pridite sem milijoni, najsi sovražniki ali prijatelji in se pustite bratsko objeti!'«
6. Po teh besedah polnih največjega ljubezenskega žara, ki jih je bolj jecljal, kot izrekel, pade pred Menoj na kolena, sklene roke in reče: »O Ti moj Edini večno dobri Bog in Odrešenik Jezus! Naj Te večno obožujem, hvalim in slavim z najbolj vzvišenimi vzkliki! Kajti nemogoče je, da bi Te zdaj preveč hvalil in slavil! – Oh, zdaj razumem, kako lahko človek le ko Tebe hvali in slavi, uživa v vzvišeni blaženosti. Naj Te torej hvali vse, kar je del mene in se Ti zahvaljujem za vse, karkoli Si kdaj dovolil, da pride nadme, če je bilo še tako obremenjujoče. Kajti šele zdaj se začenjam zavedati, da je vse to storila samo Tvoja neizmerno velika ljubezen do mene!
7. O Gospod, Ti Sveti Oče, res sem bil zelo izgubljen sin in sem se moral zaradi velike bede obrniti nazaj k Tebi. Toda zdaj – zdaj sem spet s Teboj. Ti večno dobri, Sveti Oče! Sprejmi me v Svoje Kraljestvo kot enega najmanjših in bodi prav tako usmiljen do vseh mnogih drugih izgubljenih sinov, kot Si do mene, zadnjega od Svojih pomiloščenih otrok! In, če je Tvoja volja, naj izgubi moja družina, ki je ostala na Zemlji, raje vse svoje zemeljsko premoženje, kot da pade pregloboko pred Teboj in Te na koncu popolnoma pozabi!«
8. Rečem Jaz: »Vstani, vstani, Moj dragi brat in ne delaj takega hrupa! Kajti vidiš, da se nisem niti malo spremenil, odkar si Me zdaj prepoznal. Kot se bratje pogovarjajo, delujejo in hodijo drug z drugim, tako se bova tudi midva večno ravnala med seboj!
9. Jaz Sem Bog, kot pravečno bitje, polno modrosti, moči in oblasti – in ti si le bitje Moje volje. Toda tvoj duh je kljub temu popolnoma to, kar sem Jaz. In tako ostaja med nama odslej popolnoma enak odnos, kot med očetom in sinom ali kot med bratoma. Ker po svoji duši, ki je zdaj tvoje zunanje bitje, si Mi sin, po svojem duhu pa brat! – Duša je izšla iz prasvetlobe Moje Modrosti in je neskončno manj kot prvotna ustvarjena svetloba. Zato je duša Meni sin, ki Sem v bistvu čista Ljubezen. Toda tvoj duh, ki je Moja ljubezen v tebi in s tem Moj lastni Duh, je torej docela Moj brat! – Zato ne razmišljaj preveč o tej zadevi, ampak vstani in pojdi z Menoj k drugim bratom!«
10. Reče grof, ki se zelo počasi dviga s tal: »O Oče, kako neskončno si dober! Ko bi Te le mogel moj neumni jezik hvaliti bolj primerno Tvojemu najsvetejšemu dostojanstvu! Ampak zdaj mi skoraj nič ne uspe!«

11. Rečem Jaz: »Brat, umiri se in prenehaj s pretirano hvalo! Kajti tvoje srce je najboljša pohvala, katera Mi je vselej edina v največje veselje. Vse ostalo spada bolj ali manj v področje Meni nadležnega pobožnjakarstva! Zdaj pa popolnoma vstani in pojdi z Menoj k ostalim bratom!«

147. POGLAVJE

BATHIANYI ŠE NAPREJ HVALI GOSPODA. GOSPOD O ČLOVEKOVEM DOZOREVANJU DO NAJVIŠJEGA SPOZNANJA BOGA. ŠE VEDNO SLEPI FRANČIŠKAN PREJME MIKLOSCHEVE NAMIGE.

1. Reče grof, popolnoma skrušen od ljubezni in najglobljega spoštovanja: »Gospod, s Tvojim presvetim in vsemogočnim Imenom, je Tebi gotovo lažje reči: 'Vstani in pridi!' – kot meni, grešniku vstati pred Teboj, večnem Gospodarju neskončnosti! O Gospod, jaz, kot neumni človeški duh, Nič v niču pred Teboj, in Ti, neskončno, večno Vse v vsem! In jaz naj Tebe spremljam!? Ne, ta misel je prevelika za ustvarjenega duha, katerega vso fizično in moralno velikost je mogoče izčrpno izmeriti s petimi razponi, medtem ko Tvoja mera ne bo nikoli v večnosti izmerjena! Ah, naj si prej malo opomorem, ker se mi strašno vrti pred Tvojo neskončno veličino v vsem!«
2. Rečem Jaz: »Ampak, Moj ljubljeni brat, zdaj me začenjaš že dolgočasiti s svojim hvaljenjem Moje neskončne moči, oblasti in modrosti! Glej, ti otročji brat – Jaz kot Bog moram biti, kar in kakor Sem, in moram biti, da boš ti lahko izven Mene in ob Meni to, kar si, in kar boš še bolj postal. Sicer pa si Moje delo, in če se imaš kot Moje delo za popoln Nič, potem Me žališ! Mislim pa, da tega zagotovo ne boš počel!«
3. Reče grof: »Ne, ne, ne Gospod, večno ne, zaradi Tebe sem neznansko velik. Samo zaradi sebe nisem nič! No, no, zdaj že vstajam, kajti Tvoja beseda me je sedaj popolnoma povzdignila.«
Potem se grof popolnoma zravna, takoj pogumno stopi k Meni in reče: »Gospod, Oče, Bog, Jezus! Zdaj sem popolnoma ozdravljen po Tvoji edini Ljubezni in Milosti in tudi pretiran strah pred Teboj je izginil. Namesto tega brezmejna ljubezen do Tebe dobesedno divja kot največja strast v vsakem vlaknu mojega srca. Morda se bo ta nova kakovost duhovnega življenja postopoma nekoliko ustalila. Zdaj pa bi Te rad objel z vso svojo življenjsko močjo in umrl tako v najvišji Božji ljubezni nepopisne blaženosti! Gospod, dovoli, da Te malo objamem in pritisnem na svoje srce ki gori od ljubezni.«
4. Rečem Jaz: »Moj dragi brat, to bi bilo zdaj zate škodljivo, ker se tvoj duh v duši še ni utrdil. Toda, ko bo kmalu tvoj duh dosegel pravo trdnost, potem se bova lahko tudi brez strahu pred škodo objela. Kajti veš, dragi brat, seveda Sem kolikor je to le mogoče, človek kot ti, toda v tem Mojem človeku še vedno prebiva utelešena polnost Mojega Božanstva in tvoj duh tega ne bi prenesel. Vse vezi bi pretrgal in se nato združil z Božanstvom v Meni, kot svojim večnim pratemeljem in praelementom. Ko pa se bo tvoj duh v tvoji duši popolnoma uredil in bo napolnjen z vso močjo ljubezni do Mene, potem boš sposoben prenesti Moj objem brez vsakršne škode.
5. Zdaj pa le pojdi hitro z Menoj k ostalim, da se bodo tudi oni dvignili na tvojo raven spoznanja! Njihova želja po spoznanju je že izjemno velika in močna, saj še vedno ne vedo, kakšen uspeh si imel pri svojem iskanju Kristusa. Samo Miklosch ima zelo pomembno slutnjo, toda frančiškan jo vseskozi zanika, tako da se posledično z njegovim mnenjem strinja tudi vsa ostala družba. Zato morava pohiteti tja, da zapreva frančiškanu malce preveč predrzna usta.«
6. Reče grof: »O Gospod, Ti večna dobrota in blagost, to se popolnoma ujema z mojimi občutki! Ta menih je sicer sam po sebi dobro bitje, če bi zunaj Tebe sploh še lahko bil,

toda kar zadeva njegovo pojmovanje Božjega odnosa z Njegovimi bitji in obratno, je bolj neprebavljiv kot funt kuhanega usnja. Gospod, prosim Te, malo mu poglej skozi prste, kot se ponavadi reče!« -
Rečem Jaz: »Zelo dobro! Ampak zdaj malo tiše govori, ker nama že prihajajo naproti!«
7. Zdaj greva z grofom proti družbi. Frančiškan pa že od daleč zakliče grofu: »No, dragi gospod grof, kako uspešni ste bili, hočem reči, kakšen uspeh ste poželi pri svojem preiskovanju dvorane? Ali ste Ga kje našli, Gospoda nad življenjem in smrtjo in nad nebesi, Zemljo in peklom! Zdi se mi, da se ti slavni brat dvojček še vedno izmika, saj tretjega med vama ne vidim!«
8. Reče grof: »Prijatelj moj, to tudi sploh ni potrebno, ker midva zadoščava tudi brez posredovanja tretjega! – Ali razumete to, gospod Preradovedni!?« -
Tedaj Miklosch pocuka frančiškana in reče: »Ali ne boš opazil vogalnega kamna prej, preden se boš z nosom vanj zaletel?«
Reče frančiškan: »No, kaj, kakšen vogalni kamen? Kje je?« -
Reče Miklosch: »Mislim, da ti je grof lepo povedal. Ampak ti še vedno ne vidiš gozda zaradi dreves!«
9. Reče frančiškan: »Res ne vem, kaj hočeš vedno s tem, da ne vidim gozda od dreves! Razloži mi to bolj jasno! Kaj mi je grof tako lepega povedal? Rekel je le to, da z našim doslej še večinoma neznanim prijateljem zadostujeta tudi brez posredovanja tretjega. Ali je to nekaj tako izrednega? To jaz razumem povsem naravno, da bo tretji Najvišji, najbolj verjetno še zelo dolgo odlašal, saj nihče od nas, kot smrtnih bitij, ni v takem položaju, da bi se imel za vrednega videti Boga. Toda dokler nekdo nima potrebnega dostojanstva, vendar ima ob sebi vrednega Božjega prijatelja, ki mu kaže vse prave poti do Boga, zlahka lahko reče: midva sva si dovolj brez posredovanja tretjega – seveda le začasno! Kajti zelo žalostno bi bilo, če ne bi nikoli videli Boga.«
10. Reče Miklosch: »Prijatelj, ti si butast! Nič več ti ne morem povedati, saj ne smem zaradi opozorilnega glasu v meni. Na svetu je res še veliko takšnih butastih glav, kot je tvoja, toda ti so zagotovo prej ozdravljeni kot ti, pa čeprav še vedno hodijo po svetu v svojem nemem mesu, medtem ko si ti kot duh že dolgo tukaj v Božjem kraljestvu. – A da bi ti mogoče vendarle malo bolj odprl oči, ti bom povedal primerno prispodobo! Glej, nekoč je bil na Zemlji velik in mogočen gospodar in zapovednik. Svoje podložnike je hotel sam spoznati in se ni zadovoljil s tem, kar so na ušesa vlekli njegovi skrivni vohuni. Zato se je pogosto preoblekel v povsem navadnega človeka in velikokrat celo kot berač obiskoval hiše bogatih, ki jim je bila posebej zaupana skrb za revne. In blagor tistim, ki jih je kot neznanec srečal v redu, ki ga je vzpostavil. Zagotovo pa je bilo namenjeno veliko gorje vsem tistim, ki niso izpolnjevali njegovega zakonskega reda. In glej, zdi se, da Gospod nebes in vseh neštetih svetov počne podobno, zagotovo ne z namenom, da bi preizkušal svoje različne ljudi in šele iz tega videl kakšni so, ampak da bi jim dal priložnost, da se izpopolnijo in prečistijo, za kar jim daje oprijemljivo priložnost s Svojo ljubeznijo in modrostjo. Skoraj pa bi tudi jaz rad tukaj rekel: 'Gorje tistim, ki so s svojo trmo, lahko bi rekli, namerno slepoto in otopelostjo, postavili Njegovo prizanesljivost in potrpežljivost pred prehudo preizkušnjo. Ali si razumel to prispodobo?«
11. Reče frančiškan: »Bolj ali manj! Toda kaj naj s tem storim? Ali naj imam torej tega tujega prijatelja tako rekoč za preoblečenega Gospodarja nebes in Zemlje? – Ali pa je morda kdo drug tukaj? – Navsezadnje tudi ta s svetlečim klobukom? Vendar za tega vem, da je bil na Zemlji mojega stanu in je moral to izžarevanje glave doseči tukaj, saj na svetu gotovo ni bilo nič manj sijočega od njegove glave. – Zato mi povej, kje je potem On, Preoblečeni, da bi šel tja in padel pred Njim in Ga spodobno častil?«

12. Reče Miklosch: »Prijatelj, povedal sem ti že skoraj preveč in zdaj s teboj ne bom več o tem spregovoril niti besede! Tam je grof z velikim prijateljem; obrni se nanju in ju vprašaj o Preoblečenem! – Toda večna resnica ostane: duhovnik je običajno najbolj trmasto bitje na svetu in v duhovnem svetu ne more prepoznati Gospoda, tudi če bi se močno zaletel Vanj! Ali veš, kdo je bil v Jeruzalemu najbolj slep in najbolj trdovraten? Glej, to so bili duhovniki. – In, če hočeš vedeti, kateri ljudje na svetu nimajo skoraj nobene vere in so tudi najmanj nagnjeni k temu, da bi sprejeli pravo vero? Glej, to so spet duhovniki in predvsem rimokatoliški, kamor tudi ti pripadaš! – Zdaj sem ti povedal dovolj! Bog daj, da bi ti kaj koristilo! – Zdaj pa le pojdi k tema dvema in se z njima pogovori! Jaz sem končal!«

148. POGLAVJE

FRANČIŠKANOVI PONOVNI DVOMI OB POGLEDU NA ROBERTA BLUMA. GOSPOD GRE FRANČIŠKANU NASPROTI S SVOJO OČETOVSKO MILOSTLJIVOSTJO.

1. Frančiškan zdaj stopi nekaj korakov naprej do Mene, generala in grofa. Ravno, ko je nameraval izreči svoje pomembno vprašanje: 'Kdo si ti, nepoznani prijatelj?', pride k meni Robert Blum – seveda po notranjem pozivu – in reče: »Gospod, kruh, vino in oblačila, vse je pripravljeno!«
2. Rečem Jaz: »Prav, Moj ljubljeni Robert (dodano namerno) Blum! – V tej svoji hiši si gospodar poleg Gospoda in velika ljubezen do Gospoda v tvojem srcu je zakonodajalec nad vso tvojo hišo in nad vsemi, ki so v njej!«
3. Ko frančiškan, ki je zapustil svoj red iz ljubezni do določene svobode, ne pa iz ljubezni do velike evangelijske resnice, zagleda utelešenega, dobro mu znanega Robeta Bluma, ploskne z rokami nad glavo in reče: »Ampak, za Božjo voljo! Jezus, Marija in Jožef ter vsi vi dragi angeli in Božji Svetniki, stojte nam ob strani! Nahajam se v hiši glavnega krivoverca! O Jezus, Marija in ti presveti Jožef! To je prav tako kot biti – Bog nam pomagaj! – v samem peklu! In tukaj nekje naj bi se zadrževal Kristus!? O ti prekleti hudič ti! Ti zahrbtni, podli hudič! O ti gnusni in najbolj hinavski glavni hudič! Ali si res mislil, da si me dobil? Ampak s tem ne bo nič, ti najbolj divji, najbolj grozni, najbolj gnusni in najbolj neumni hudič! Blažena Devica te mi je s svojo nebeško vsemogočnostjo pravočasno razkrinkala, tako da se lahko še vedno iztrgam iz tvojih krempljev! Ja, vedno sem častil le najbolj Blaženo, da bi me obvarovala pred hudičevimi skušnjavami v času in večnosti. In zdaj se je jasno pokazalo, kako svoje varuje pred vsemi hudiči! O vi vsi zverski hudičevi prijatelji, in ti Miklosch, ki si že tako hudičev! Ali mi zdaj ne boš oznanil novega Kristusa med svojo slavno družbo? O ti glavna hudičeva baraba, kako lepo si se potrudil, da bi me spravil v pekel! Toda Blažena Devica je preprečila tvoje zlobne načrte! Lahko pa znova poskusiš! Vendar hudič ne bo tako hitro opravil s frančiškanom, kot ti misliš!«
4. Rečem Jaz: »Moj prijatelj, ta hiša ni niti krivoverna in še neskončno manj kakšna družba hudičev! To ti pravim Jaz, Edini, večni Gospodar nebes in Zemlje. Kajti v peklu ni nikjer svobodnih postav, ki bi se sprehajale v svetlobi nebes! – Če pa ti je ta prava nebeška bratovščina preveč sumljiva, potem poglej tja na še odprta vrata in zunaj na večno prostranstvo! Lahko greš ali ostaneš – to nam je vseeno! Neskončnost je dovolj daleč, široka, visoka in globoka. In zdaj utihni ali pa pojdi! Toda ti brat Blum, pojdi v veliko stransko dvorano in pokliči vse, naj pridejo ven in prinesejo obilo kruha in vina na to zadostno veliko okroglo mizo, da se bo ta slepi norec prepričal, kako izgledajo domnevni hudiči te hiše, in kako se morda celo kuhajo in pečejo!«

5. Robert hitro odide v veliko stransko dvorano, da izpolni Mojo voljo. In takoj zatem pridejo vsi očaki, preroki in apostoli z oznakami, po katerih jih je mogoče zlahka prepoznati, pa tudi stare matere, začenši z Evo, potem pa tudi mati Marija z Jožefom in vsemi, ki so omenjeni v evangelijih. Tej veliki povorki se pridružijo še prišleki: Robert, Messenhauser, Jellinek, Becher, Niklas, Bardo, Bruno in vsi njim pripadajoči in na koncu tudi štiriindvajset plesalk, ki jih vodi Robertova žena. Te nosijo velike količine kruha in vina in te vitalne stvari položijo v najboljšem redu na omenjeno mizo. Toda vsi, ki so prišli iz stranske dvorane, so bili obdani z močno glorijo, to pa predvsem zato, da bi se frančiškanu odprlo oči.
6. Ko je miza dobro obložena s hrano in pijačo, rečem vsem devetindvajsetim prišlekom: »Pridite sem, prijatelji in bratje! In ti Miklosch, ki te je frančiškan označil za hudiča, stopi povsem k Meni in vzemi in jej najprej kruh življenja in pri tem pij vino spoznanja in moči! Potem pa reci frančiškanu, ki ima že dolgo prazen želodec, kako ti gre v slast ta peklenska hrana!«
7. Miklosch, ki Me je pravzaprav že zunaj skrivaj začel prepoznavati, takoj pride najbolj spoštljivo in ponižno k Meni in reče: »Zdaj, o Gospod, lahko prvič z vsem svojim bitjem vzkliknem: 'O Gospod, nisem vreden, da Ti prideš pod mojo grešno streho!' – Toda reci samo eno Sveto Besedo, o Gospod, in vse, kar je v meni in na meni, bo ozdravelo! – Ja, to je pravi, živi nebeški kruh. Tvoje resnično telo brez laži in prevare, o Gospod! Kdor bo jedel ta kruh, bo večno živel! Kajti ta kruh ima v sebi moč večnega življenja! In kako nebeško najslajši okus! In to vino, ki je priteklo prav iz tvojega srca, je tudi Tvoja najresničnejša kri, s katero so nam odvzeti vsi grehi, ki smo jih kdaj malopridno in lahkomišljeno zagrešili na Zemlji. In tako si ga zdaj upam prav tako užiti kot sveti kruh.- Oh, oh, oh, kakšen okus in kakšen duh! O Gospod, tega ne more dojeti noben smrtnik na svetu! O moj Bog, o moj Bog in Oče, to je res veličastno! O bratje, jejte in pijte in sami okusite koliko nebes je v vsaki kapljici!
8. Zdaj vsi sežejo po hrani in pijači in jedo in pijejo po mili volji in nihče ne najde besed, s katerimi bi lahko opisal veliko veličastnost okusa, sladkosti in duha.

149. POGLAVJE

FRANČIŠKAN ŠE VEDNO O VSEM DVOMI. MIKLOSCHEVA OSTRA VPRAŠANJA FRANČIŠKANU.

1. Po nekaj trenutkih velikega presenečenja reče grof frančiškanu, ki stoji nedaleč stran: »Prijatelj, če je tako v tvojem domnevnem peklu, potem bom v njem ostal neomajen in brat Miklosch bo zagotovo storil enako, skupaj z vsemi drugimi! Tudi ti peklenski duhovi in duhovi ženskega spola izgledajo neizmerno lepo in veličastno! Resnično, v takšni peklenski družbi večno sploh ne bi bilo tako slabo! Kaj meniš, prijatelj?«
2. Frančiškan zelo čemerno reče: »Že neskončno veliko jih je umrlo od iluzorne peklenske sladkosti! Ta usoda bo verjetno doletela tudi vas! Res sem zelo lačen in še posebej žejen. Toda dokler nimam o vsem otipljivih dokazov, tako kot Tomaž, ne zaupam temu navideznemu miru. Kajti s krivoverci, kot so Robert Blum in njegovi soudeleženci Gospod Bog ne more prebivati!«
3. Reče Miklosch: »Prijatelj, pojdi z mano tja do tistega velikega okna! Nekaj ti bom pokazal.« -
Reče frančiškan: »Kaj pa?« - Reče Miklosch: »Boš videl!« -
Reče frančiškan: »No, pa pojdiva! Ampak ne zavajaj me, sicer… !« -

4. Oba gresta do okna. In Miklosch pokaže frančiškanu zunaj hiše velik odprt prostor in v precejšnji daljavi proti večeru mesto, ki je videti kot Buda (nekoč Ofen) in Pest (Budapest - Budimpešta).
Reče mu: »Prijatelj, tisti gospod, katerega ima tvoja neizmerna neumnost še vedno za najvišjega hudiča, mi dovoli, da ti rečem: 'Osvobajam te iz tega pekla! Tam vidiš Budimpešto! Pojdi tja in si ustvari boljša nebesa ali tudi kjerkoli drugje! Skozi okno greš lahko kar tukaj, ker ta okna nimajo stekla.« -
5. Reče frančiškan: »Veš, samo zagotovo bi rad vedel, ali se je Blum pred usmrtitvijo skupaj s svojimi soverniki vrnil v naročje edine prave in odrešujoče cerkve. Če je tako, potem bi bilo tukaj vse v redu, razen Svete Trojice, ki je še nikjer ni videti. Če pa te ni, česar se najbolj bojim, potem tukaj ni nič drugega kot peklenska iluzija! Kajti tudi pekel je poln najtrdovratnejše vneme, da svoje prej dobro pripravi, dokler niso popolnoma pripravni za vstop v pravi pekel. Tukaj so resnično vsi skupaj: Kristus, Marija, Sveti Jožef, vsi sveti apostoli, vsi praočetje, patriarhi in preroki in še veliko drugih moških in ženskih svetosti; in tudi ta kraj je več kot primeren, da služi blaženim kot nekakšen raj ali prednebesa. Toda kot sem rekel, če so Blum in njegovi soudeleženci še vedno krivoverci, potem je vse to samo peklenska iluzija in moram čimprej oditi od tod. – Kajti glej, prijatelj, če rimski papež ni edini pravi predstavnik Boga na Zemlji in ni izključno rimska cerkev edina prava in odrešilna, ki ima edina v svojih najsvetejših rokah ključe nebes in pekla za vse ljudi na Zemlji – potem Kristus sploh ni Kristus in vse religije na Zemlji niso več religije, ampak popolnoma ničvredne človeške fantazije in v takšnih okoliščinah se ni mogoče zanašati na nadaljnji obstoj tega duhovnega življenja. Vidiš, take so dejanske stvari. In zato sem zdaj izjemno previden in se ne pustim, da bi me pekel kakorkoli preslepil. Kajti prava cerkev je skala, ki je peklenska vrata ne bodo nikoli večno nikoli premagala.«
6. Reče Miklosch: »Dobro, dobro! Vse te rimokatoliške neumnosti poznam prav tako dobro kot ti. Lahko bi ti v trenutku zaprl rimokatoliška usta, da ne bi mogel odgovoriti niti na enega od tisoč vprašanj. Ampak te bom stisnil v kot le z nekaj vprašanji, toda vnaprej ti povem, da mi moraš na vsakega odgovoriti! Kajti, če mi ne boš odgovoril, mi boš samo potrdil, da papeštva Kristus prav tako ni ustanovil, kot meni ni apostol Peter na Zemlji zakrpal ribiško mrežo. In zdaj poslušaj, to so vprašanja:
7. Ob kateri priložnosti je Kristus uvedel mašno darovanje, ki jo cerkev tako visoko ceni in to izključno samo v tedanjem poganskem rimskem jeziku. Prosim za odgovor, natančno utemeljen v Svetem pismu!«
8. Ob tem vprašanju se frančiškanu zgodi kot volu pred novimi vrati. – Ni odgovora.
9. Toda Miklosch še naprej sprašuje: »Ker na to vprašanje ne najdeš odgovora, te moram vprašati nekaj lažjega! – Kdaj in ob kateri priložnosti je imel Kristus slovesnosti, bogato okrašena oblačila, rdeče nogavice, zelo dragoceno pastirsko palico (kolikor vem je apostolom celo prepovedal nositi palico), papeško tiaro in zelo drag kardinalski klobuk? Prosim za odgovor! Že spet molčiš! – No, no, takoj te bom vprašal nekaj lažjega!
10. Povej mi, kdaj je Kristus Gospod, ki je pravzaprav zgradil zgolj živo cerkev v človekovem srcu, katero je želel zgraditi za vse čase, - naročil zidane templje, ki jih je na Zemlji ogromno, njihovo notranjo pogansko opremo, privilegirane in neprivilegirane oltarje, čudežne podobe, visoko posvečeno krstno vodo, prav tako presveto krizmo, zvonove, orgle in mašne pesmi, drage mašne rekvizite, kdaj eksekvije ter kdaj in ob kateri priložnosti kaplane, župnike, dekane, predstojnike, prelate, škofe in kardinale ter jih obdaril s tako visokimi dohodki? Kolikor vem je apostolom, ki jih je poslal širiti Njegov Nauk, prepovedal imeti žepe, da ne bi vanje vtaknili kakšnega darila! – Ponovno prosim

za dobro preverjen odgovor! Kako lahko nemo stojiš pred mano!? To torej pomeni, da ne veš kaj bi rekel v prid rimskokatoliški cerkvi in zato raje molčiš!?«
11. Frančiškan končno precej nejevoljno reče: »Marsikaj bi ti lahko povedal, a pred krivovercem je bolje molčati!« -
Reče Miklosch: »To tudi jaz verjamem, še posebej, če nimaš nobenega dokaza! – Povej mi vsaj to, kdaj je Kristus odredil brezbožno pravilo spreobrnjenja iz krščansko-heretične ločine v rimsko cerkev? Kdaj odpustke, kdaj praznik rožnega venca? Ob kateri priložnosti je uvedel sveto rimsko in špansko inkvizicijo? In kdaj in zakaj je uvedel ves duhovniški red! Odgovori mi! – Glej, spet močiš kot grob! – Zakaj? – To vem! – Torej nekaj lažjega:
12. Povej mi, kje v apostolskih delih piše, da je apostol Peter res ustanovil papeštvo v Rimu? Kolikor vem, je ta apostol preživel svoje zadnje dni v Babiloniji in od tam napisal pismo v Jeruzalem. Toda Rim in Peter sta se videla prav tako malo kot jaz in kitajski cesar! – Morda pa imaš ti drugačne podatke, podprte z dokazi, zato govori! –
13. Mogoče pa mi boš lahko povedal kdaj sta Kristus ali Peter dala papežu naziv 'Sveti oče' in uvedla prizanesljiv poljub copata? – Kolikor vem, je Kristus strogo prepovedal imenovati koga drugega za dobrega in svetega, kot zgolj edinole Boga. Tako tudi nikogar ne bi smeli imenovati Oče, ampak samo Boga, saj so vsi drugi bratje in sestre! Kdo ve, ali se Kristus Gospod, ni pozneje domislil česa boljšega in je zato izdal vrsto dodatnih, nam laikom neznanih odredb – čeprav je Sam pred mnogimi ljudi v Jeruzalemu rekel: 'Nebo in Zemlja bosta minila, a Moje besede ne bodo nikoli minile!'
14. Ja, prijatelj, še vedno molčiš in tvojo slabovoljno zadrego se vidi na tvojem obrazu že na kilometer! – Glej, lahko bi ti zastavil še tisoč takšnih vprašanj. Ampak kaj bi to koristilo!? Na nobeno ne moreš odgovoriti! – In tako bo zate bolje, če papeža popolnoma opustiš in greš z menoj k resničnemu Gospodu in pred Njim zvesto in odkrito priznaš svojo neumnost – ali pa se podaš na pot v vidno Budimpešto!«
15. Frančiškan končno reče: »Prijatelj, tvoja čudna vprašanja so me napeljala na povsem druge zamisli, za kar sem ti zelo hvaležen. In zdaj ti bom sledil k Tistemu Edinemu Resničnemu!«
16. Reče Miklosch: »Torej ne v Budimpešto?« -
Reče frančiškan: »Ne, res ne! Ker verjamem, da to svetovno mesto lahko duhu presneto malo ponudi. Kdo ve, kaj bi se lahko zgodilo z duhom, če bi se nekako pustil videti!« -
Reče Miklosch: »Ampak, ne govori neumnosti! Kateri smrtnik bi lahko kaj storil duhu? – A tam ti zagotovo ne bi postal nič boljši, le veliko slabši. Kajti grozdja se ne obira z osata.«
17. Reče frančiškan: »No, zdaj mi pa povej – ker si že resnično veliko modrejši od mene – ali je to prava Budimpešta na Madžarskem? – Zadeva se mi zdi nekoliko sumljiva! Jaz sem mnenja, da je vidna Budimpešta bolj iluzija kot nekaj resničnega.«
Reče Miklosch: »Pustiva to! Ali je to, kar vidiva resničnost ali ne, bo jasno kasneje. Zdaj pojdiva h Gospodu, pred Njim priznajva svojo veliko neumnost in vse ostalo samo Njemu prepustiva!«
18. Reče frančiškan: »Ali se ti ne zdi, da bi bilo čisto dobro, če bi se mogoče prej obrnila na blaženo Devico Marijo, saj je tudi ona tukaj!?«
Reče Miklosch: »Zakaj pa ne na Adama in Evo in pred Marijo na vse patriarhe in preroke!? Na koga pa se je obrnil grof? – Glej, na nikogar drugega kot naravnost na Samega Gospoda! Glej, grof je z Njim in sicer tik ob Njem! Ali hočeš biti ti še bližje? Poglej si Roberta Bluma, ki mu je Gospod dal to hišo za vedno v last, katere sijaja in veličastnosti se nismo mogli zunaj dovolj načuditi. Tudi on se je najprej obrnil na Gospoda in je sedaj več kot blagoslovljen! Ali bi ti morda želel še več?«

19. Reče frančiškan: »Ja, ja, prav imaš! Še vedno se oklepam številnih neumnosti, ki se jih ne da kar vseh naenkrat odstraniti! Toda s potrpežljivostjo se bo vse sčasoma uredilo! Zdaj pa le pojdiva h Gospodu in se mu pokaživa takšna, kot sva! Mislim, da do naju ne bo tako zelo strogo rimokatoliški!«
20. Reče Miklosch: »To me najmanj skrbi! Glej, vsekakor sem zelo neumen in nespameten in imam do Gospoda še zelo slabo srce – in že jaz, kot le malce boljši od rimskega kardinala, se te zaradi tvoje slepote nisem mogel ostro lotiti, ampak kot vedno ravnam s tabo kot s pravim bratom, koliko več je potem mogoče pričakovati od Gospoda, ki je Sam najčistejša ljubezen! – Gospod bo sicer zagotovo tudi zelo oster, posebno glede napuha, pohlepa in zavisti in proti vsem tistim, ki so imeli svoje zemeljske brate za ničvredne. Toda do naju, ki sva tudi v najbolj zlobnem soldatu videla človeško bitje, bo zagotovo veliko blažji. Zato greva lahko sedaj pogumno k Njemu!«
21. Zdaj se Mi oba hitro približujeta, toda Jaz jima grem nekaj korakov naproti in rečem Mikloschu: »No, ali ti brat Ciprijan ni ušel?! To me res veseli! No, le pridita! Nekaj kruha in vina je še na voljo. Jejta in pijta po svoji potrebi! Potem vas bom vse peljal v veliki muzej te hiše! Tam boste ostrmeli! – Zdaj pa le hitro k mizi in se okrepčajta! Če ne bo dovolj, bo gospodar Robert takoj prinesel še en obrok.«
22. Zdaj se oba zelo plaho približata mizi in frančiškan, ki je tik pred Marijo, si komaj upa česa dotakniti.
23. Toda mati Marija se mu nasmehne in reče: »Toda dragi moj prijatelj Ciprijan, zakaj ti je tako nerodno? Jej in pij! Ali misliš, da je tukaj v nebeškem kraljestvu tako ošabno kot na dvorih kraljev temačne Zemlje? O nikakor! Tukaj smo vsi kot otroci in ljubimo Očeta in smo polni ljubezni, dobrote in krotkosti do vsakogar! – Zato nobenega strahu več, moj dragi Ciprijan!«
24. Ciprijan se skoraj zgrudi od strahospoštovanja do Marije. Toda Miklosch mu reče: »Ne bodi zdaj neumen, dragi brat, in stori kot sta ti rekla Sam Gospod in najdražja, najveličastnejša Marija!« -
Frančiškan, ki so ga premagala čustva, od ganjenosti zajoka in reče: »Tebi je lahko govoriti, kajti zagotovo nisi imel nikoli subtilnih višjih občutkov. Ampak jaz, ki sem že od rojstva tako občutljiv, da sem zaradi smrti muhe lahko jokal tri dni, sem tukaj na zelo čudni čustveni preizkušnji.«
25. Rečem Jaz: »Ne skrbi za to; glej, tako je le na začetku; sčasoma boš postal bolj pogumen.« -
Reče frančiškan: »Tvoja neizmerna prizanesljivost bi lahko povzročila, da bi nekomu od ljubezni do Tebe, kar počilo srce!« –
Rečem Jaz: »No, no, ti samo jej in pij! Glej, opažam, da Mikloschu prav tekne. Robert, priskrbi še več kruha in vina!«

150. POGLAVJE

FRANČIŠKANOVA ZAHVALA JEZUSU. GOSPODOVA PREPROSTOST. CELOTNA DRUŽBA SLAVI GOSPODA V GLAVNI DVORANI.

1. Robert hitro prinese več kruha in vina. Frančiškan se pred jedjo trikrat globoko prikloni, vzame kruh in ga začne jesti. Že pri prvem grižljaju je tako navdušen nad čudovitim okusom, da ne najde besed, s katerimi bi opisal svoj vtis. Ko pa nato okusi vino je popolnoma iz sebe. Od njega se ne sliši skoraj nič drugega kot neskončen – aaah!

2. Ob tem začudenju ga že okrepljeni in pogumnejši Miklosch vpraša: »No, brat, kaj pa zdaj praviš na to svojo prejšnjo 'peklensko iluzorno hrano'? – Zdi se mi, da ti to žvepleno blato prav tekne!«
3. Frančiškan se prijazno nasmehne in reče: »Moj dragi brat, štiri stvari so bistvene za obstoj vsakega človeka. Najprej mora biti ustvarjen v svet. Potem pride neumnost, v kateri se človek košati po svetu. Potem pride tretje in to je smrt telesa, ki resda razbremeni dušo težkega bremena, vendar pogosto na zelo nevljuden način, vendar pusti njeno svetovno neumnost popolnoma nezmanjšano. In tako se zgodi četrta stvar, da mora biti človek tudi v svetu duhov najprej neumen, da bi lahko postal moder. – In tako je bilo tudi z mano! Ustvarjen sem bil v svet, tam sem bil neumen in po smrti sem bil tukaj spet neumen, zdaj pa se me je Gospod usmilil in tako postopno postajam malo manj neumen.
4. Moj Bog, ti veš tako dobro kot jaz, kako neumna je bila naša vera in kako neumna dogma, ki so nam jo vtepli v glavo! Kako naj bi črpali pravo modrost iz takšnega nauka? Potem, ko nas je doletela najbolj surova avstrijska smrt, nas je našla še vedno nespremenjene iste vole in kot take premestila sem. V tej lastnosti bi ostali vse prihodnje večnosti, če nadvse dobri, Najsvetejši Gospod, Bog in Oče, ne bi na nas položil svojih vsemogočnih rok. Zato Njemu vsa slava in hvala! – Ampak glej, brat Robert je prinesel na mizo še eno čašo dobrega vina in cel hlebec najokusnejšega kruha!«
5. Reče Miklosch: »To je resnično preobilje dobrega! Jej in pij, brat! Jaz sem svojo porcijo že pojedel in sem zdaj tako sit in okrepljen, da bi, kot se mi zdaj zdi, lahko s tem zdržal večno.«
Reče frančiškan: »Jaz se počutim prav tako! Toda kaj bi Gospod rekel na to, če bi Mu prinesla ta kruh in to vino?«
6. Reče mati Marija: »To storita, to storita! To Ga bo osrečilo!« -
Reče frančiškan: »Brat, če se najbolj Blažena s tem strinja, potem tu ni več nobenega vprašanja. On se zdaj sicer pogovarja z grofom o nečem skrivnem, vendar to ni pomembno. Ti vzemi samo vino, jaz pa kruh, da ga bova presenetila!«
7. Zdaj Mi prineseta kruh in vino. In frančiškan najbolj ponižno reče: »Gospod, nekoč na Zemlji Si rekel: 'Zdaj tega vina ne bom več pil, dokler ga ne okusim znova s teboj v Svojem kraljestvu!' - Gospod, tukaj je zdaj Tvoje pravo kraljestvo! Oh, pij to novo vino Svojega kraljestva za našo veliko tolažbo!«
8. Rečem Jaz: »No, no, res Sem zelo vesel, da sta se spomnila Name in kot otroka prinesla Očetu za jesti in piti! Seveda bi si lahko vzel Sam, vendar Mi ne bi bilo niti približno tako všeč, kot takrat, ko Mi prinesejo Moji malčki! – Zato Mi le dajta kruh in vino, in se bosta takoj prepričala, da bom res jedel in pil!« Nato pojem nekaj kruha in popijem nekaj vina, ostalo pa dam tistim, ko stojijo okoli Mene, in vsi to užijejo in v sebi zaznajo še večjo okrepitev kot prej.
9. Pri tem frančiškan z velikim navdušenjem reče: »Gospod, Bog in Oče! Tudi, če bi mi angel na Zemlji rekel, da je tako v Tvojem nebeškem kraljestvu, kot ga zdaj resnično najbolj blažen, na lastne oči vidim in slišim s svojimi ušesi – mu ne bi verjel! – Kajti, kje je tukaj izjemno mističen, božanski, negledljivo bleščeč svetniški sij, v katerega rimokatoliki verjamemo. Kje je strašno resen, sodniški obraz Božjega Sina? In kje tisti, neizprosnega Očeta!? – Tukaj pa je vse tako izjemno naravno in povsod je največja prizanesljivost in največja prijaznost! In Ti, kot najvišje Božje Bitje, hodiš najbolj preprost med vsemi. In nihče ne opazi (navzven), kaj Si in kdo Si! Tvoja govorica je najpreprostejša na svetu in vse na Tebi priča o največji skromnosti!
10. Resnično (lahko bi dvomil), če ne bi velika veličastnost te dvorane, čudovita svetloba, ki prodira skozi velika okna in vsi izjemno dobri, zdravi, sveži in angelsko

mladi ter veličastno oblečeni blaženi in blažene, rekli: 'To je pravo nebeško kraljestvo in nikoli večno ne more biti bolj resničnega od tega, kjer Gospod nebes in svetov hodi med Svojimi otroki in skrbi zanje v najpreprostejših in najskromnejših domačih oblačilih! Tukaj domujejo v polnosti najbolj resnična nebesa!' - Moram odkrito priznati, da jaz in kot sem prepričan tudi marsikateri drugi, tu sprva marsičesa nisem razumel, ko sem slišal evangelijske besede. Kajti tam (v evangeliju) se pogosto omenja Sina, ki sedi na desnici Vsemogočnega Očeta v večno nedostopni svetlobi. – Na drugem mestu zopet piše: 'Prišel bom na nebeških oblakih z veliko močjo in veličastjem ter sodil žive in mrtve!' In kako nenavadno mistične so Janezove vizije! A o vsem tem tukaj ni sledu, ampak je vse zelo drugače! Zato nam je v določenem smislu lahko odpuščeno, če smo nekaj časa gledali ta zdaj najbolj resnična nebesa, kot kitajski voli v španski vasi.
11. Ampak zdaj pa tudi vidim, da le tako zasnovana nebesa lahko vsakemu duhu ponudijo najbolj resnično, najsvobodnejšo in s tem tudi najvišjo večno blaženost. Zato bodi Ti, o presveti in ljubeči Bog in Oče od mene in vseh nas hvaljen, ljubljen in slavljen!«
12. Rečem Jaz: »No, no, Moj dragi Ciprijan, tukaj je vsekakor vse videti zelo preprosto in nikjer se ne vidi nepotrebnega razkošja; toda zato ne smeš misliti, da so s tem kar vidiš zdaj, Moja nebesa že končana! – Oh, samo malo počakaj in boš videl čudeže v največjem obilju!
13. Zdaj bomo šli takoj v sosednjo dvorano in od tam v veliki muzej te hiše, kjer ti bodo predstavljene stvari, pred katerimi boš od začudenja skoraj padel, vendar ne smeš misliti, da je to že določena meja Mojih nebes; ampak da je vse to šele predzačetek prvega predzačetka!
14. A ne glede na vse to, bom še vedno ostal tak, kot Sem zdaj! In, ko boš gledal vse stvari spremenjene in neskončno oplemenitene in poveličane, se bom kljub temu vedno in večno nespremenjen pojavljal sredi Svojih del, čeprav njihova veličina in globina večno ne bo nikoli izmerjena. – Zdaj pa vstanimo in pojdimo v sosednjo veliko dvorano!«
15. Vseh nekaj tisoč gostov gre zdaj naprej. Za njimi gredo praočetje in apostoli. Pred nami gre Marija z Jožefom in apostol Janez. Poleg Mene hodijo grof, frančiškan, Miklosch, general, potem Tomaž in Dismas. Za nami gre Robert s svojo Heleno, Messenhauser, Jellinek, Becher, Bruno, Bardo, NIklas in štiriindvajset plesalk, ki nosijo Robertu vse jedi in posodje.
16. Ko tako razvrščeni pridemo v veliko dvorano, v kateri je več tisoč gostov videti tako, kot da bi bilo v njej komaj trideset ljudi, frančiškan od začudenja skoraj pade in reče:
17. »O Gospod, to je preveč naenkrat za šibkega duha! Ta velikost, ta višina, ta sijaj! Resnično, Gospod, to zagotovo ni predzačetek predzačetka, ampak so to že vsa nebesa na vseh koncih in krajih, kot pravijo. Strop je kakor celotno zvezdno nebo z najbolj veličastnimi ozvezdji! Stene žarijo kot oblaki v jutranji zarji! In čudovito prepletene galerije, so kot visoki gorski vrhovi, ki se najprej zableščijo v zlatem jutru! Oh, veličastno, veličastno! To je preveč, veliko preveč naenkrat za šibkega duha! –
O Gospod, kako velik Si!«

KONEC PRVE KNJIGE